DEKONSTRUOVANÁ LEVICE

KOLEKTIV AUTORŮ

Kolektiv autorů – Dekonstruovaná levice

SESKLÁDÁNO A PŘELOŽENO Z PŮVODNÍCH PUBLIKACÍ JEDNOTLIVĚ UVEDENÝCH V KAŽDÉ KAPITOLE

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Co je to levice? 6

Podstata levice 27

Marxismus 47

Karl Marx 47

Teorie 59

Kritika 71

Ekonomický materialismus 86

Dekonstrukce marxismu 99

Karl Marx 99

Předpoklady sociálního hnutí 108

Marx a sociální hnutí – třídní boj 111

Ekonomické teorie marxismu 118

Marxismus a kapitalismus 132

Marxismus a socialismus 140

Logický důsledek levicového utopismu 146

Marxismus a Frankfurtská škola 176

Podivná smrt marxismu 212

Úvod 212

Poválečný komunismus 246

Neomarxismus 281

Postmarxistická levice 314

Postmarxistická levice jako politické náboženství 365

Kulturní marxismus: původ, vývoj a význam 395

Soupis myslitelů moderní levice 401
Kořeny a zrod „woke“ levice 412
Čtyři pilíře levice 427
Židé a levice 452
Účast Židů v moderní levici 539
Židovská účast na Bolševické revoluci 562
Židé coby elita v Sovětském svazu 573
Židé a formování našeho myšlení 587
Provázanost levice s kapitalismem 654
Obecný pohled na marxismus a kapitalismus 654
Kapitalismus v marxistické dialektice 658
Uniformita výroby a kultury 660
Reakcionismus 662
Homo Oeconomicus 671
Financování společenských věd 673
Rada pro výzkum v oblasti společenských věd 676
Motivy 682
Londýnská škola ekonomie a politických věd 687
Carnegie Corporation 689
Americké dilema 696
Psychologie levice 700
Psychopatologie levice 700
Levice a degenerativní osobnost 707
Vzpoura podčlověka 716
„Politika závisti“ 728

Psychologie bolševismu 731
Patokracie 738
Levicové osobnosti 745
Pocity méněcennosti 752
Přesocializace 757
Nebezpečí levičáctví 763
Bioleninismus 771
Levicové revoluce řízeny shora 807
Revoluce shora 820
Revoluce v utajení 837
Revoluce degenerací 854
Nová levice ze staré 904
Závěrem 934
Doporučená literatura 937

Co je to levice?

Úryvek z knihy Fools, Frauds and Firebrands: Thinkers of the New Left od Roger Scruton, 2015

Současné použití pojmu „levice“ pochází z francouzských Generálních stavů z roku 1789, kdy šlechta zasedala po králově pravici a „třetí stav“ po jeho levici. Mohlo to být i naopak. Ve skutečnosti to tak bylo pro všechny kromě krále. Pojmy „levice“ a „pravice“ však zůstávají v našem slovníku a dnes se vztahují na frakce a názory v rámci každého politického uspořádání. Výsledný obraz politických názorů rozložených v jedné dimenzi lze plně pochopit pouze lokálně a pouze v podmínkách sporné a konfrontační vlády. Navíc i tam, kde tento obraz zachycuje obrysy politického procesu, stěží dokáže postihnout teorie ovlivňující tento proces, které utvářejí klima politického názoru. Proč tedy používat slovo „levice“ k popisu autorů, jimiž se tato kniha zabývá? Proč používat jediný pojem k označení anarchistů jako Foucault, marxistických dogmatiků jako Althusser, bouřlivých nihilistů jako Žižek a liberálů amerického typu jako [Žid] Dworkin a Rorty?

Důvod je dvojí: zaprvé se myslitelé, o nichž hovořím, sami takto označovali. Zadruhé představují trvalý pohled na svět, který je stálou součástí západní civilizace přinejmenším od doby osvícenství a který je živěn propracovanými společenskými a politickými teoriemi, o nichž budu mít příležitost hovořit v následujícím textu. Mnozí z mých subjektů byli spojováni s Novou levicí, která se dostala do popředí v 60. a 70. letech. Jiní jsou součástí širokého spektra poválečného politického myšlení, podle něhož stát řídí nebo by měl řídit společnost a má pravomoc rozdělovat její statky.

Kniha Thinkers of the New Left vyšla před rozpadem Sovětského svazu, před vznikem Evropské unie jako imperiální mocnosti a před proměnou Číny v agresivního zastánce gangsterského kapitalismu. Levicoví myslitelé se samozřejmě museli těmto vývojům přizpůsobit. Pád komunismu ve východní Evropě a slabost socialistických ekonomik jinde na krátkou dobu dodaly důvěryhodnost hospodářské politice „nové pravice“ a dokonce i britská Labouristická strana se přidala k tomuto proudu, když ze svých stanov vypustila Článek IV (závazek ke státnímu vlastnictví) a přijala, že průmysl již není v přímé odpovědnosti vlády.

Chvíli to dokonce vypadalo, že by se mohla objevit omluva od těch, kteří věnovali své intelektuální a politické úsilí k ospravedlňování Sovětského svazu nebo k chválení „lidových republik“ v Číně a Vietnamu. Ale tento okamžik pochybností netrval dlouho. Během deseti let se levicová elita opět dostala do čela, [Židé] Noam Chomsky a Howard Zinn obnovili své neúměrné útoky na Ameriku, evropská levice se sjednotila proti „neoliberalismu“, jako by právě ten byl od počátku tím hlavním problémem, Dworkin a Habermas sbírali prestižní ceny za své stěží čitelné, ale bezvadně ortodoxní knihy a veterán mezi komunisty [Žid] Eric Hobsbawm byl za celoživotní neochvějnou loajalitu k Sovětskému svazu odměněn jmenováním do řádu „Companion of Honour“ královny.

Je pravda, že nepřítel již nebyl popisován jako dříve: marxistický model se do nových podmínek nehodil a zdálo se poněkud pošetilé hájit zájmy dělnické třídy, když se její poslední členové přidávali k řadám nezaměstnaných nebo osob samostatně výdělečně činných. Pak však přišla finanční krize, která uvrhla lidi po celém světě do relativní chudoby, zatímco

zdánliví viníci – bankéři, finančníci a spekulanti – vyvázli s neporušenými bonusy. V důsledku toho se knihy kritizující tržní ekonomiku začaly těšit nové oblibě, ať už nám připomínaly, že skutečné statky nejsou směnitelné (Michael Sandel: What Money Can't Buy), nebo argumentovaly, že trhy za současných podmínek způsobují masivní přesun bohatství od nejchudších k nejbohatším (Joseph Stiglitz: The Price of Inequality a Thomas Piketty: Capital in the Twenty-first Century). A z věčně plodného zdroje marxistického humanismu čerpali myslitelé nové argumenty k popisu morálního a duchovního úpadku lidstva v podmínkách volného obchodu (Gilles Lipovetsky a Jean Serroy, L'esthetisation du monde: vivre a l'age du capitalisme artiste; Naomi Klein, No Logo; Philip Roscoe, I Spend, Therefore I Am).

Levicoví myslitelé a spisovatelé se proto brzy vrátili do rovnováhy, ujistili svět, že se nikdy nenechali komunistickou propagandou skutečně oklamat, a obnovili své útoky na západní civilizaci a její „neoliberální" ekonomiku jako na hlavní hrozbu pro lidstvo v globalizovaném světě. Pojem „pravicový" zůstává i dnes stejně hanlivým výrazem jako před pádem Berlínské zdi a postoje popsané v této knize se přizpůsobily novým podmínkám, aniž by jejich opoziční zápal jakkoli polevil. Tato kuriózní skutečnost je jednou z mnoha záhad, kterými se v následujícím textu zabývám.

Levicový postoj byl jasně definován již v době, kdy bylo vymyšleno rozlišení mezi levicí a pravicí. Levicoví zastánci věří, stejně jako jakobíni z období Francouzské revoluce, že statky tohoto světa jsou nespravedlivě rozděleny a že vina nespočívá v lidské přirozenosti, ale v bezpráví páchaném vládnoucí třídou. Definují se jako opozice vůči zavedené moci,

jako zastánci nového řádu, který napraví dávné křivdy utlačovaných.

Dva atributy nového řádu ospravedlňují snahu o jeho dosažení: osvobození a „sociální spravedlnost“. Ty zhruba odpovídají svobodě a rovnosti, za které se zasazovala Francouzská revoluce, avšak pouze zhruba. Osvobození, za které se dnes zasazují levicová hnutí, neznamená pouze osvobození od politického útlaku či právo věnovat se nerušeně svým záležitostem. Znamená to emancipaci od „struktur“: od institucí, zvyků a konvencí, které utvářely „buržoazní“ řád a které v jádru západní společnosti ustavily společný systém norem a hodnot. I ti levicoví aktivisté, kteří se distancují od libertarianismu 60. let, považují svobodu za formu osvobození od společenských omezení. Velká část jejich literatury se věnuje dekonstrukci institucí, jako jsou rodina, škola, právo a národní stát, skrze které se k nám dostalo dědictví západní civilizace. Tato literatura, jejíž nejplodnější projevy lze nalézt v dílech Foucaulta, představuje jako „struktury nadvlády“ to, co jiní vnímají pouze jako nástroje občanského řádu.

Osvobození obětí je nikdy nekončící boj, neboť jakmile ty poslední uniknou do prázdna, na obzoru se vždy objevují nové oběti. Osvobození žen od mužského útlaku, zvířat od lidského týrání, homosexuálů a transsexuálů od „homofobie“, ba dokonce muslimů od „islamofobie“ – to vše bylo začleněno do nejnovějších levicových programů, aby bylo zakotveno v zákonech a výborech pod dohledem cenzurní byrokracie. Postupně byly staré normy společenského řádu odsunuty na okraj, či dokonce trestány jako porušování „lidských práv“. Ve jménu „osvobození“ skutečně vzniklo více zákonů, než kolik

jich kdy bylo vytvořeno k jeho potlačení – stačí si vzpomenout na to, co se dnes nařídí ve jménu „nediskriminace“.

Stejně tak cílem „sociální spravedlnosti“ již není rovnost před zákonem ani rovný nárok na občanská práva, jak je prosazovalo osvícenství. Cílem je komplexní přetvoření společnosti tak, aby byly překonány či zpochybněny výsady, hierarchie a dokonce i nerovnoměrné rozdělení statků. Radikálnější egalitarismus marxistů a anarchistů devatenáctého století, kteří usilovali o zrušení soukromého vlastnictví, již možná nemá tak širokou podporu. Za cílem „sociální spravedlnosti“ se však skrývá jiná, ještě vytrvalejší egalitářská mentalita, která věří, že nerovnost v jakékoli sféře – ať už jde o majetek, volný čas, právní privilegia, společenské postavení, vzdělávací příležitosti nebo cokoli jiného, co bychom si mohli přát pro sebe a své děti – je nespravedlivá, dokud se neprokáže opak. Ve všech oblastech, v nichž lze srovnávat společenské postavení jednotlivců, je rovnost výchozím stavem.

V mírné próze Johna Rawlse by tento předpoklad mohl zůstat bez povšimnutí. V Dworkinových bouřlivějších výzvách k „respektu jako rovnému“, na rozdíl od „rovného respektu“, by to mohlo vést k úvahám, kam tento argument směřuje. Nejdůležitější však je si uvědomit, že se jedná o argument, který nedovolí, aby mu cokoli stálo v cestě. Žádný stávající zvyk, instituce, zákon či hierarchie; žádná tradice, rozlišení, pravidlo či zbožnost nemohou převážit nad rovností, pokud si nedokážou zajistit nezávislé opodstatnění. Vše, co není v souladu s rovnostářským cílem, musí být zbořeno a znovu vybudováno, a pouhá skutečnost, že se nějaký zvyk či instituce předává z generace na generaci a je přijímána, není argumentem v jeho prospěch. Tímto způsobem se „sociální spravedlnost“ stává

sotva skrytým požadavkem na „čistý řez“ v dějinách, o který se revolucionáři vždy pokoušeli.

Tyto dva cíle – osvobození a sociální spravedlnost – nejsou zjevně slučitelné, stejně jako tomu bylo u svobody a rovnosti prosazovaných během Francouzské revoluce. Pokud osvobození znamená uvolnění individuálního potenciálu, jak můžeme zabránit ambiciózním, energickým, inteligentním, atraktivním a silným lidem v tom, aby se prosadili, a do jaké míry bychom si měli dovolit je omezovat? Raději se této neřešitelné otázce vyhýbejme. Lepší je vyvolat staré zášti, než zkoumat, co by z jejich vyjádření vyplynulo. Tím, že levice ve jménu svých dvou ideálů vyhlašuje válku tradičním hierarchiím a institucím, dokáže tak zastřít konflikt mezi nimi. Navíc je „sociální spravedlnost“ cílem tak nesmírně důležitým, tak nepochybně nadřazeným zavedeným zájmům, které jí stojí v cestě, že očišťuje každé jednání provedené v jejím jménu.

Je důležité si tento očistný potenciál uvědomit. Mnoho lidí z levice se staví skepticky k utopickým tendencím; zároveň se však, když se sjednotili pod moralizujícím praporem, nevyhnutelně ocitají pod vlivem, inspirací a nakonec i pod vedením nejzapálenějších členů své sekty. Politika levice je totiž politikou s cílem: vaše místo v rámci tohoto spojenectví se posuzuje podle toho, jak daleko jste ochotni zajít ve jménu „sociální spravedlnosti“, ať už je definována jakkoli. Konzervatismus – alespoň konzervatismus v britské tradici – je politikou zvyků, kompromisů a ustálené nerozhodnosti. Pro konzervativce by mělo být politické sdružení vnímáno stejně jako přátelství: nemá žádný nadřazený účel, ale mění se ze dne na den v souladu s nepředvídatelnou logikou rozhovoru. Extremisté v rámci konzervativní aliance jsou proto izolovaní,

excentričtí a dokonce nebezpeční. Nejsou zdaleka hluboce oddanými partnery ve společném podniku, ale právě svou cílevědomostí se oddělují od těch, které se snaží vést.

[Žid] Marx označil různé formy socialismu, které byly v jeho době běžné, za „utopické“ a postavil „utopický socialismus“ do protikladu ke svému vlastnímu „vědeckému socialismu“, který sliboval „plný komunismus“ jako svůj předvídatelný výsledek. „Historická nevyhnutelnost“ tohoto stavu zbavila Marxe nutnosti jej popisovat. „Věda“ spočívá v „zákonech historického pohybu“ formulovaných v díle Das Kapital a jinde, podle nichž ekonomický vývoj přináší postupné změny v ekonomické infrastruktuře společnosti, což nám umožňuje předpovědět, že soukromé vlastnictví jednoho dne zmizí. Po období socialistické správy – „diktatury proletariátu“ – stát „odumře“, nebudou existovat žádné zákony ani potřeba po nich a vše bude ve společném vlastnictví. Nebude existovat žádná dělba práce a každý člověk bude naplňovat celou škálu svých potřeb a tužeb, „ráno bude lovit, odpoledne rybařit, večer se starat o dobytek a po večeři se věnovat literární kritice“, jak se píše v díle Německá ideologie.

Tvrdit, že se jedná o „vědecký“ a nikoli utopický návrh, je při zpětném pohledu v podstatě jen vtip. Marxova poznámka o lovu, rybaření, hobby zemědělství a literární kritice je jediným pokusem, který podnikl, aby popsal, jak bude vypadat život bez soukromého vlastnictví – a pokud se zeptáte, kdo vám dá pušku nebo rybářský prut, kdo zorganizuje smečku loveckých psů, kdo bude udržovat lesní porosty a vodní toky, kdo se postará o mléko a telata a kdo bude vydávat literární kritiku, takové otázky budou zamítnuty jako „mimo mísu“ a jako záležitosti, které vyřeší budoucnost, do níž vám nic není. A pokud jde o to,

zda bude možné zajistit obrovské množství organizace potřebné pro tyto volnočasové aktivity všeobecné vyšší třídy v podmínkách, kdy neexistují žádné zákony, žádné vlastnictví, a tudíž ani žádný velitelský řetězec, jsou takové otázky příliš triviální na to, aby si jich někdo všiml. Nebo spíše jsou příliš závažné na to, aby se jimi někdo zabýval, a proto zůstávají bez povšimnutí. Stačí totiž jen sebemenší kritický pohled, aby člověk poznal, že Marxův „plný komunismus“ v sobě obsahuje rozpor: je to stav, v němž jsou stále přítomny všechny výhody právního řádu, i když neexistují žádné zákony; v němž stále existují všechny produkty společenské spolupráce, i když nikdo neuplatňuje vlastnická práva, která dosud představovala jediný motiv k jejich výrobě.

Protichůdná povaha socialistických utopií je jedním z vysvětlení násilí, které provázelo pokusy o jejich prosazení: k tomu, aby lidé dělali to, co je nemožné, je zapotřebí nekonečné síly. A vzpomínka na tyto utopie těžce doléhala jak na myslitele Nové levice šedesátých let, tak na americké levicové liberály, kteří převzali jejich program. Již není možné uchýlit se ke vznášejícím se spekulacím, které uspokojovaly Marxe. Je zapotřebí skutečného uvažování, máme-li věřit, že dějiny směřují nebo by měly směřovat socialistickým směrem. Odtud pramení vznik socialistických historiků, kteří systematicky bagatelizují zvěrstva spáchaná ve jménu socialismu a za katastrofy viní „reakční“ síly, které bránily postupu socialismu. Místo toho, aby se pokusili definovat cíle osvobození a rovnosti, vytvořili myslitelé Nové levice mýtopoetický příběh o moderním světě, v němž byly války a genocidy připisovány těm, kdo se postavili na odpor spravedlivému „boji“ za sociální spravedlnost. Historie byla přepsána jako konflikt mezi dobrem

a zlem, mezi silami světla a silami temnoty. A jakkoli je tato manichejská vize nuancovaná a zkrášlená mnoha jejími brilantními zastánci, přetrvává mezi námi, zakotvená ve školních osnovách i v médiích.

Morální asymetrie, která levici připisuje monopol na morální ctnosti a pojem „pravice“ vždy používá jako hanlivý výraz, jde ruku v ruce s logickou asymetrií, a to s předpokladem, že důkazní břemeno leží vždy na druhé straně. Tuto povinnost nelze ani splnit. V 70. letech a na počátku 80. let, kdy byly Marxovy teorie znovu uváděny do oběhu jako pravdivé vysvětlení utrpení lidstva pod „kapitalistickými“ režimy, se tak v levicových časopisech jen zřídka objevila zmínka o kritice, které se Marxovy spisy v předchozím století dočkaly. Marxovu teorii dějin zpochybnili Maitland, Weber a Sombart; jeho pracovní teorii hodnoty zpochybnili Bohm-Bawerk, [Žid] Mises a mnozí další; jeho teorie falešného vědomí, odcizení a třídního boje zpochybnila celá řada myslitelů, od Mallocka a Sombarta po [Žida] Poppera, Hayeka a [Žida] Arona. Ne všichni tito kritici mohli být zařazeni na pravici politického spektra, ani všichni nebyli nepřátelští vůči myšlence „sociální spravedlnosti“. Přesto žádný z nich, pokud jsem mohl při psaní této knihy zjistit, nedostal od Nové levice jinou odpověď než pohrdavý úšklebek.

Musíme však uznat, že marxistické brýle už levice nemá nasazené. Proč byly sundány a kým, je těžké říci. Ať už to však bylo z jakéhokoli důvodu, levicová politika odvrhla revoluční paradigma prosazované Novou levicí ve prospěch byrokratických postupů a institucionalizace kultury sociálního zabezpečení. Dva cíle – osvobození a sociální spravedlnost – zůstávají v platnosti, jsou však prosazovány prostřednictvím

legislativy, výborů a vládních komisí zmocněných k vymýcení zdrojů diskriminace. Osvobození a sociální spravedlnost byly byrokratizovány. Při pohledu zpět na levicové intelektuály v desetiletích před rozpadem Sovětského svazu tedy pozoruji kulturu, která dnes přežívá převážně ve svých akademických baštách a živí se žargonem nasáklou prózou, kterou nashromáždila v univerzitních knihovnách v dobách, kdy byly univerzity součástí antikapitalistického „boje“.

Všimněte si však toho slova. Patří do uzavřeného slovníku, který se do jazyka dostal s marxismem a který byl postupně zjednodušován a standardizován v letech, kdy socialisté zaujímali intelektuální převahu. Komunistické hnutí od samého počátku vedlo boj o jazyk a cenilo si Marxových teorií částečně proto, že poskytovaly vhodné nálepky, jimiž bylo možné označovat jak přátele, tak nepřátele, a dramatizovat konflikt mezi nimi. A tento zvyk se ukázal jako nakažlivý, takže jím byla do jisté míry poznamenána všechna následující levicová hnutí. Proměna politického jazyka byla skutečně hlavním odkazem levice a jedním z cílů této knihy je zachránit tento jazyk před socialistickou novořečí (newspeak – novomluva).

Termínu „novomluva“ vděčíme mrazivému popisu fiktivního totalitního státu, který vytvořil George Orwell. Ovšem „zmocnění se jazyka“ levicí má mnohem delší historii, která sahá až k Francouzské revoluci a jejím sloganům. K obratu, který Orwella tak fascinoval, došlo až s příchodem Socialistické internacionály a nadšeným zapojením ruské inteligence. Těm, kteří v roce 1889 vzešli vítězně z Druhé internacionály, byla zjevena vize proměněného světa. Toto gnostické zjevení bylo tak jasné, že nebyl nutný – ani možný – žádný argument, který by poskytl jeho ospravedlňující důkaz.

Jediné, na čem záleželo, bylo odlišit ty, kdo tuto vizi sdíleli, od těch, kdo s ní nesouhlasili. A nejnebezpečnější byli ti, jejichž nesouhlas byl tak nepatrný, že hrozilo, že spojí své síly s vašimi a tím znečistí čistý proud jednání.

Od samého počátku proto byly zapotřebí nálepky, které by stigmatizovaly vnitřní nepřátele a ospravedlnily jejich vyloučení: byli to revizionisté, deviantisté, infantilní levičáci, utopičtí socialisté, sociální fašisté a tak dále. Rozkol mezi menševiky a bolševiky po druhém sjezdu Ruské sociálně demokratické dělnické strany v roce 1904 tento proces ztělesňoval: tato podivná, uměle vytvořená slova, která byla sama o sobě zkrystalizovanými lžemi, jelikož menševici (menšina) ve skutečnosti tvořili většinu, se od té doby vryla do politického jazyka i do motivů komunistické elity.

Úspěch těchto označení při marginalizaci a odsuzování protivníka posílil komunistické přesvědčení, že změnou slov lze změnit realitu. Stačilo vymyslet slovo „proletkult“, aby vznikla proletářská kultura. Stačilo pokaždé, když se téma objevilo, vykřiknout „krize kapitalismu“, aby došlo k pádu tržní ekonomiky. Bylo možné spojit absolutní moc komunistické strany se svobodným souhlasem lidu tím, že se komunistická vláda prohlásila za „demokratický centralismus“ a země, v nichž byla zavedena, se označovaly za „lidové demokracie“. Novomluva přetváří politickou krajinu, rozděluje ji neznámými způsoby a vytváří dojem, že podobně jako anatomův popis lidského těla odhaluje skrytou kostru, na níž visí povrchní celky. Tím usnadňuje, abychom realitu, v níž žijeme, snadno odmítli jako iluze.

Novomluva vzniká vždy tehdy, když je primární účel jazyka – jímž je popis reality – nahrazen konkurenčním účelem,

jímž je prosazování moci nad ní. Základní jazykový akt je pouze povrchně reprezentován asertorickou gramatikou. Věty v novomluvě znějí jako tvrzení, ale jejich skrytá logika je logikou kouzla. Vyvolávají dojem triumfu slov nad věcmi, marnosti racionální argumentace a také nebezpečí odporu. V důsledku toho si novořeč vyvinula vlastní speciální syntaxi, která – ačkoli úzce souvisí se syntaxí používanou v běžných popisech – se pečlivě vyhýbá jakémukoli střetu s realitou či jakémukoli vystavení logice racionální argumentace. Tuto tezi obhájila Françoise Thom ve své brilantní studii La langue de bois. Účelem komunistické novořeči bylo, jak ironicky poznamenala Thom, „chránit ideologii před zlomyslnými útoky skutečných věcí“.

Lidské bytosti jsou nejdůležitějšími z těchto skutečných věcí, překážkami, které musí všechny revoluční systémy překonat a které musí všechny ideologie zničit. Jejich lpění na konkrétních věcech a náhodnostech; jejich trapná tendence odmítat to, co bylo vymyšleno pro jejich blaho; jejich svoboda volby a práva a povinnosti, skrze které ji uplatňují – to vše jsou překážky pro svědomité revolucionáře, kteří usilují o realizaci svého pětiletého plánu. Z toho vyplývá nutnost formulovat politickou volbu tak, aby se na ní jednotlivci nijak nepodíleli. Novomluva raději hovoří o silách, třídách a běhu dějin a považuje činy Velkých mužů za přijatelné téma k diskusi pouze proto, že Velcí muži, jako Napoleon, Lenin a Hitler, jsou ve skutečnosti výrazem abstraktních sil, jako je imperialismus, revoluční socialismus a fašismus. „-ismy“, které řídí politické změny, působí skrze lidi, ale ne z nich.

S neustálým používáním abstrakcí souvisí rys, který Thom popisuje jako „pan-dynamismus“. Svět novoreči je světem

abstraktních sil, v němž jsou jednotlivci pouhými lokálními ztělesněními „ismů“, které se v nich projevují. Jedná se tedy o svět bez jednání. Není to však svět bez pohybu. Naopak, vše je v neustálém pohybu, unášeno vpřed silami pokroku nebo brzděno silami reakce. Ve světě novoreči neexistuje rovnováha, stagnace ani klid. Veškerý klid je klamem, tichem sopky, která může kdykoli vybuchnout. Mír se v novomluvě nikdy neobjevuje jako stav klidu a normality. Je to vždy něco, za co je třeba „bojovat“, a hesla „Bojujte za mír!“ a „Bojujte za mír!“ zaujaly své místo mezi oficiálními slogany Komunistické strany.

Ze stejného zdroje pochází i sklon k „nezvratným“ změnám. Jelikož je vše v pohybu a „boj“ mezi silami pokroku a silami reakce probíhá vždy a všude, je důležité, aby byl triumf ideologie nad realitou neustále zaznamenáván a potvrzován. Proto pokrokové síly vždy dosahují „nezvratných změn“, zatímco reakční síly jsou zaskočeny svými protichůdnými a pouhými „nostalgickými“ pokusy bránit odsouzený společenský řád.

Mnohá slova s úctyhodným původem nakonec skončí jako „novomluva“, která se používá k obviňování, nabádání a odsuzování bez ohledu na pozorovatelné skutečnosti. Na žádném slově to neplatí více než na pojmu „kapitalismus“, je-li používán k odsuzování tržních ekonomik jako forem otroctví a vykořisťování. Můžeme nesouhlasit s ústředním argumentem, který předložil Marx v díle Das Kapital, a zároveň uznat, že něco jako ekonomický kapitál existuje. A mohli bychom ekonomiku, v níž je podstatná část kapitálu v rukou soukromých osob, popsat jako kapitalistickou, přičemž bychom tento termín chápali jako neutrální popis, který se v daném čase

může, ale nemusí stát součástí vysvětlující teorie. Takto se však tento pojem nepoužívá ve frázích jako „krize kapitalismu“, „kapitalistické vykořisťování“, „kapitalistická ideologie“ a podobně, kde opět funguje jako zaklínadlo, ekvivalent Chruščovova velkého výkřiku z tribuny Organizace spojených národů v ekonomické teorii: „Pohřbíme vás!“ Tím, že tímto pojmem popisujeme volné ekonomiky, vyslovujeme zaklínadlo, které je ničí. Realita volného hospodářství mizí za tímto popisem a je nahrazena podivnou barokní stavbou, která se neustále hroutí k zemi ve snové sekvenci zkázy.

Pojmy, které se objevují v běžném dialogu, vycházejí z potřeby dosáhnout kompromisu, uzavřít dohody a navázat mírovou spolupráci s lidmi, kteří nesdílí naše záměry ani naše sympatie, ale kteří potřebují prostor stejně jako my. Takové pojmy mají málo nebo vůbec nic společného s plány a záměry revoluční levice, neboť umožňují těm, kdo je používají, změnit směr, opustit jeden cíl a přijmout jiný, upravit své postupy a projevit takovou flexibilitu, na níž nakonec vždy závisí trvalý mír.

A tak, ačkoli já, intelektuál ve své podkrovní komůrce, mohu s uspokojením a čistým svědomím uvažovat o „likvidaci buržoazie“, jakmile vstoupím do obchodu v přízemí, musím mluvit jiným jazykem. Ta žena za pultem je členkou buržoazie jen v tom nejvzdálenějším smyslu slova. Pokud se přesto rozhodnu ji tak vnímat, je to proto, že si pohrávám se slovem „buržoazie“ – snažím se získat moc nad touto osobou tím, že ji označuji. Když se s prodavačkou setkávám jako s lidskou bytostí, musím se vzdát tohoto domýšlivého pokusu o moc a přiznat jí její vlastní hlas. Můj jazyk musí udělat místo jejímu hlasu, a to znamená, že musí být utvářen tak, aby umožňoval

řešení konfliktů, dosahování shody, včetně shody v tom, že se neshodneme. Komentuji počasí, reptám na politiku, „povídám si o běžných věcech“ – a můj jazyk má za následek, že realitu zjemňuje, činí ji poddajnou a užitečnou. Novomluva, která popírá realitu, ji zároveň ztvrzuje tím, že z ní činí něco cizího a odolného, něco, s čím je třeba „bojovat“ a nad čím je třeba zvítězit.

Možná jsem sestoupil ze své podkrovní komůrky s jasným plánem v hlavě, odhodlán učinit první krok k likvidaci buržoazie, o níž jsem četl ve své marxistické učebnici. Tento plán však nepřežije ani první výměnu slov s mou vybranou obětí a pokus o jeho prosazení či použití jazyka, který jej ohlašuje, bude mít stejný účinek jako vítr v Ezopově bajce, který soupeří se sluncem o to, kdo svlékne cestovateli kabát. Běžný jazyk hřeje a zjemňuje; novomluva zmrazuje a ztvrzuje. A běžná řeč sama ze sebe rodí pojmy, které novomluva zakazuje: spravedlivý/nespravedlivý; čestný/nečestný; právo/povinnost; legální/nelegální; tvé/moje. Taková rozlišení, která patří ke svobodné výměně pocitů, názorů a statků, také – jsou-li svobodně vyjadřována a uplatňována – vytvářejí společnost, v níž je řád spontánní a neplánovaný a v níž nerovnoměrné rozdělení majetku vzniká „neviditelnou rukou“.

Novomluva nejenže vnucuje plán, ale také eliminuje diskurz, díky němuž by lidé mohli žít i bez něj. Pokud se v novomluvě hovoří o spravedlnosti, nejde o spravedlnost v individuálních vztazích, ale o „sociální spravedlnost“, tedy o druh „spravedlnosti“ vnucený plánem, který nevyhnutelně zahrnuje zbavování jednotlivců věcí, které získali poctivým obchodováním na trhu. Podle názoru téměř všech myslitelů, o nichž se v následujícím textu zmiňuji, je vládnutí uměním

zabavovat a následně přerozdělovat věci, na které mají údajně nárok všichni občané. Není to vyjádření již existujícího společenského řádu utvářeného našimi svobodnými dohodami a naší přirozenou dispozicí k tomu, abychom se zodpovídali sami sobě i svým sousedům. Je tvůrcem a správcem společenského řádu utvářeného podle představy o „sociální spravedlnosti“ a vnucovaného lidem řadou nařízení shora dolů.

Intelektuály přirozeně přitahuje představa plánované společnosti, v přesvědčení, že ji budou řídit. V důsledku toho mají sklon ztrácet ze zřetele skutečnost, že skutečná společenská diskuse je součástí každodenního řešení problémů a pečlivého hledání shody. Skutečný společenský diskurz se vyhýbá „nezvratným změnám“, považuje všechna ujednání za přizpůsobitelná a dává slovo těm, jejichž souhlas potřebuje. Ze stejného zdroje pochází i anglické zvykové právo a parlamentní instituce, které ztělesňují suverenitu britského lidu.

V následujícím textu se budeme opakovaně setkávat s novorečí levicově orientovaných myslitelů. Zatímco konzervativci a liberálové staré školy hovoří o autoritě, vládě a institucích, představitelé levice používají pojmy jako moc a nadvláda. Zákony a úřady hrají v levicové vizi politického života pouze okrajovou roli, zatímco třídy, mocenské struktury a formy kontroly jsou uváděny jako základní jevy občanského řádu, spolu s „ideologií“, která tyto věci zahaluje do tajemství a chrání je před posouzením. Novoreč představuje politický proces jako neustálý „boj“ skrytý za fikcemi legitimity a loajality. Odstraníme-li ideologii, odhalí se „pravda“ politiky. Pravdou je moc a naděje na její svržení.

Proto v uvažování těch, o nichž na těchto stránkách píšu, nenachází místo téměř nic z politického života, jak jej známe.

Instituce jako parlament a soudy založené na zvykovém právu; duchovní povolání spojená s kostely, kaplemi, synagogami a mešitami; školy a profesní organizace; soukromé charitativní organizace, kluby a spolky; skauti, skautky a vesnické soutěže; fotbalové týmy, dechové kapely a orchestry; sbory, divadelní soubory a filatelistické kroužky – zkrátka všechny způsoby, jakými se lidé sdružují a jak ze svého konsensuálního prolínání vytvářejí vzorce autority a poslušnosti, jimiž žijí, všechny ty „malé oddíly“ podle Burka a Tocquevilla – v levicovém světonázoru chybí, nebo pokud jsou přítomny (jak je tomu například u [Žida] Gramsciho a E. P. Thompsona), jsou sentimentálně zidealizovány a politizovány, aby se staly součástí „boje“ dělnické třídy.

Nemělo by nás překvapovat, že když komunisté převzali moc ve východní Evropě, jejich prvním úkolem bylo zbavit „malé oddíly“ jejich vedení – takže Kadár, když byl ministrem vnitra ve maďarské vládě v roce 1948, dokázal jich za jediný rok zničit pět tisíc. Novoreč, která nahlíží na svět optikou moci a boje, podporuje názor, že všechna sdružení, která nejsou pod kontrolou spravedlivých vůdců, představují nebezpečí pro stát. A tím, že podle tohoto názoru jednáte, ho proměňujete ve skutečnost. Když se seminář, oddíl nebo sbor mohou scházet pouze s povolením strany, stává se strana automaticky jejich nepřítelem.

Zdá se mi tedy, že není náhodou, že triumf levicových způsobů uvažování tak často vedl k totalitní vládě. Snaha o abstraktní sociální spravedlnost jde ruku v ruce s názorem, že mocenské boje a vztahy nadvlády vyjadřují pravdu o našem společenském stavu a že konsensuální zvyky, zděděné instituce a právní systémy, které přinesly mír skutečným společenstvím,

jsou pouhými maskami, které si moc nasazuje. Cílem je tuto moc uchopit a využít ji k osvobození utlačovaných, přičemž se veškerý majetek společnosti rozdělí podle spravedlivých požadavků plánu.

Intelektuálové, kteří takto uvažují, již předem vylučují možnost kompromisu. Jejich totalitní jazyk nenaznačuje cestu k vyjednávání, nýbrž rozděluje lidské bytosti na skupiny nevinných a vinných. Za vášnivou rétorikou Komunistického manifestu, za pseudovědou Marxovy pracovní teorie hodnoty a za třídní analýzou lidských dějin se skrývá jediný emocionální zdroj – nenávist vůči těm, kteří mají věci pod kontrolou. Tato nenávist je racionalizována a umocněna důkazem, že vlastníci majetku tvoří „třídu“. Podle této teorie má „buržoazní“ třída společnou morální identitu, společný a systematický přístup k pákám moci a společný soubor privilegií. Navíc jsou všechny tyto výhody získávány a udržovány prostřednictvím „vykořisťování“ proletariátu, který nemá co nabídnout kromě své práce a který proto bude vždy ošizen o to, co mu právem náleží.

Tato teorie byla účinná nejen proto, že slouží k zesilování a legitimizování nenávisti, ale také proto, že dokáže odhalit své soupeře jako „pouhou ideologii“. Právě v tom podle mého názoru spočívá nejrafinovanější rys marxismu: že se mu podařilo vydávat se za vědu. Poté, co Marx přišel na rozdíl mezi ideologií a vědou, pustil se do dokazování, že jeho vlastní ideologie je sama o sobě vědou. Navíc Marxova údajná věda podkopávala přesvědčení jeho oponentů. Teorie právního státu, oddělení mocí, vlastnického práva a podobně, jak je vykládali „buržoazní“ myslitelé jako Montesquieu a Hegel, byly marxistickou třídní analýzou odhaleny jako nástroje nesloužící

hledání pravdy, ale uchopení moci: způsoby, jak se udržet u privilegií udělených buržoazním řádem. Tím, že třídní teorie odhalila tuto ideologii jako sobeckou přetvářku, potvrdila své vlastní nároky na vědeckou objektivitu.

V tomto aspektu marxistického myšlení se skrývá jistá teologická lstivost, kterou nacházíme také ve Foucaultově pojetí epistémy, jež představuje modernizovanou verzi Marxovy teorie ideologie. Jelikož třídní teorie je skutečnou vědou, je buržoazní politické myšlení ideologií. A jelikož třídní teorie odhaluje buržoazní myšlení jako ideologii, musí být vědou. Vstoupili jsme do magického kruhu stvořitelského mýtu. Navíc tím, že Marx oblékl tuto teorii do vědeckého jazyka, obdařil ji charakterem iniciačního znamení. Ne každý dokáže tímto jazykem hovořit. Vědecká teorie vymezuje elitu, která ji dokáže pochopit a uplatnit. Poskytuje důkaz o osvíceném poznání této elity, a tedy i o jejím oprávnění vládnout. Právě tato vlastnost ospravedlňuje obvinění Erica Voegelina, Alaina Besangona a dalších, že marxismus je jakousi formou gnosticismu, oprávněním k „vládnutí skrze poznání“. Při pohledu z nadřazené výšiny Nietzscheho „nadčlověka“ se nenávist může jevit jako hořká usazenina „morálky otroků“, jako ochuzená ztráta ducha, k níž dochází, když lidé nacházejí větší potěšení v ponižování druhých než ve vlastním povznesení. To je však nesprávný způsob, jak na to nahlížet. Nenávist není dobrý pocit, a to ani pro toho, kdo ji pociťuje, ani pro toho, proti komu je namířena. Úkolem společnosti je však vést náš společenský život tak, aby k nenávisti nedocházelo: žít ve vzájemné pomoci a bratrství, nikoli proto, abychom byli všichni stejní a neškodně průměrní, ale abychom si zajistili spolupráci ostatních při našich malých úspěších. Tímto

způsobem života vytváříme kanály, jimiž nenávist sama od sebe odtéká: kanály jako zvyky, dary, pohostinnost, společné bohoslužby, pokání, odpuštění a obecné právo, které se všechny okamžitě ucpou, jakmile se k moci dostanou totalitáři. Nenávist je pro politické těleso tím, čím je bolest pro tělo: je špatné ji pociťovat, ale dobré být schopen ji pociťovat, neboť bez této schopnosti nepřežijeme. Proto bychom neměli pociťovat nenávist kvůli tomu, že pociťujeme nenávist, ale měli bychom ji přijmout jako součást lidské existence, jako něco, s čím se musíme vypořádat stejně jako se všemi ostatními radostmi a utrpeními. Nenávist se však může proměnit v řídící emoci a společenskou věc, a tím se osvobodit od omezení, která ji obvykle drží na uzdě. K tomu dochází, když nenávist ztratí konkrétní cíl a zaměří se na společnost jako celek. To je, jak se mi zdá, to, co se děje, když se k moci dostanou levicová hnutí. V takových případech přestává být nenávist reakcí na nezasloužený úspěch druhého a stává se místo toho existenciálním postojem: postojem toho, koho svět zradil. Takový člověk se nesnaží vyjednávat v rámci stávajících struktur, ale usiluje o získání absolutní moci, aby tyto struktury sám zrušil. Postaví se proti všem formám zprostředkování, kompromisu a debaty, stejně jako proti právním a morálním normám, které dávají hlas disidentům a suverenitu obyčejným lidem. Vydá se na cestu zničení nepřítele, kterého bude vnímat v kolektivních pojmech jako třídu, skupinu nebo rasu, která dosud ovládala svět a která nyní musí být naopak ovládnuta. A všechny instituce, které této třídě poskytují ochranu nebo hlas v politickém procesu, se stanou terčem jeho ničivé zuřivosti.

Tento postoj je podle mého názoru jádrem závažné společenské krize. Naše civilizace touto poruchou prošla, a to

ne jednou či dvakrát, ale již šestkrát od dob reformace. Při zvažování myslitelů, o nichž v této knize pojednávám, pochopíme, jak věřím, tuto poruchu novým způsobem – nejen jako chybně chápanou víru či formu gnosticismu, jak ji vnímali jiní komentátoři, ale také jako popření toho, co jsme my, dědicové západní civilizace, obdrželi jako své historické dědictví. Připomínám si slova Goethova Mefistofela, když byl vyzván, aby se vysvětlil: „Ich bin der Geist der stets verneint“ – „Jsem duch, který vždy popírá, ten, kdo redukuje Něco na Nic, a tím ruší dílo stvoření.“

Tuto zásadní negativitu lze vnímat u mnoha autorů, o nichž pojednávám. Jejich hlas je hlasem opozice, výkřikem proti skutečnému ve prospěch nepoznatelného. Generace šedesátých let nebyla nakloněna klást si zásadní otázku, jak lze skloubit sociální spravedlnost a osvobození. Toužila pouze po teoriích, jakkoli nejasných a nesrozumitelných, které by ospravedlnily její odpor vůči stávajícímu řádu. Odměny intelektuálního života spatřovala v imaginární jednotě mezi intelektuály a dělnickou třídou a hledala jazyk, který by odhalil a delegitimizoval „mocenské síly“, udržující „buržoazní“ řád. Nový jazyk byl pro její program zásadní, neboť redukoval to, co ostatní vnímali jako autoritu, zákonnost a legitimitu, na moc, boj a nadvládu. A když v dílech Lacana, Deleuze a Althussera začala stroj na nesmysly chrlit své neproniknutelné věty, z nichž nebylo možné pochopit nic jiného než to, že všechny mířily na „kapitalismus“, vypadalo to, jako by Nic konečně našlo svůj hlas. Od té chvíle se buržoazní řád vypaří a lidstvo vpochoduje vítězně do Prázdnoty.

Podstata levice

Rozhovor Jonathana Bowdena a Richarda Spencera v pořadu Vanguard Podcast s názvem „The Essence of the Left“, 2011

Richard Spencer: Dobrý den, vážení posluchači! Dnes mám tu čest přivítat v našem pořadu Jonathana Bowdena. Jonathan pravděpodobně nepotřebuje žádné představování pro čtenáře Alt Right, protože ho znají díky jeho komentářům na internetu, například na stránkách Counter-Currents, a také díky mnoha přednáškám na různá témata, které jsou k dispozici na YouTube. Jonathan je v našem hnutí opravdovým renesančním člověkem. Je nejen komentátorem, ale také spisovatelem a malířem. Jeho největším darem je však pravděpodobně řečnický talent.

Jonathane, vítejte v pořadu! Jsem rád, že jste tady!

Jonathan Bowden: Moc děkuji za pozvání!

RS: Jaké je počasí v polovině prosince v Anglii?

JB: Tam, kde bydlím, na jihu Anglie, není vůbec špatné. Na severu Anglie a ve Skotsku je prý dost mrazivo, ale tady dole to není tak zlé.

RS: To je dobře.

Dnes budeme hovořit o podstatě levice. Co to vlastně je? Jaký má význam? Jaká je její historie? Kam směřuje? A další související otázky. Nemyslím si, že bychom měli chodit kolem horké kaše. Chci položit dvě velké otázky, abychom mohli zahájit diskusi, a pak se určitě můžeme vydat různými směry, které z těchto dvou velkých otázek vyplynou.

Ty dvě velké otázky jsou následující. První zní: „Co je levice ve své podstatě nebo jádru?“ Myslím, že většina Evropanů a Američanů, když slyší slovo „levice“, pomyslí na

řadu témat nebo otázek, a tak „levice podporuje regulaci podnikání“ nebo „věří v globální oteplování“ nebo „spíše podporuje systém sociálního zabezpečení“ nebo „feminismus“ a tak dále. Myslím si však, že se oba shodneme na tom, že levice je něco mnohem hlubšího a většího než jen soubor souvisejících témat.

Druhá otázka, která s tou první přímo souvisí, zní: „Je levice novým fenoménem moderního světa?“ Je to produkt francouzské revoluce nebo francouzského osvícenství, nebo je to produkt industrializace a podobných jevů? Nebo je levice opět něčím větším a hlubším? Je to jakési věčné pokušení západního světa a možná i celého světa obecně?

Jonathane, co kdybyste se pokusil odpovědět na tyto dvě velké otázky. Co je podstatou levice?

JB: Myslím si, že levice v jádru věří, že rovnost je morálně dobrá a že téměř vše, co lze udělat pro její prosazení a dosažení, je morálně správné. Levice ve všech svých podobách, protože existuje mnoho levicových směrů, včetně různých forem liberalismu, které v současné době spadají pod obecný pojem levicově orientované, ale všechny jsou velmi moralistické. Levice ráda moralizuje, ráda se považuje za morálně správnou a ráda se považuje za jakousi předzvěst lidského osvobození v různých podobách. A to vše vychází z přesvědčení, že rovnost je dobro, které musí být maximalizováno a legislativně zakotveno, kdykoli je to možné, a to nutně znamená, že nerovnosti jsou špatné, že cokoli elitistického, cokoli hierarchického, vše, co staví člověka proti člověku nebo různé typy lidí proti sobě v jakékoli podobě, musí být, pokud ne odstraněno, tak alespoň legislativně ošetřeno, dekonstruováno,

trochu posunuto a změněno tak, aby rostoucí vlna rovnosti byla vždy zřejmá a stále více se dostávala do popředí.

RS: Myslíte si, že to má původ v období osvícenství nebo ve francouzské revoluci samotné, která samozřejmě hlásala égalité, fraternité a... Co ještě hlásala? Ještě jednu věc. Zapomněl jsem!

JB: Svobodu!

RS: Svobodu, promiňte!

JB: Svobodu, rovnost a bratrství, ano.

RS: Správně, což jsou v jistém smyslu tři pilíře moderního světa, jak ho známe dnes. V mnoha ohledech by se dalo říci, že současná takzvaná pravice je jakýmsi pilířem liberté, který bojuje proti pilíři égalité.

JB: To je pravda.

RS: Myslím, že se k tomu můžeme vrátit později, ale nejprve začněme tady. Povězte nám něco o historických projevech levice. Vznikla v době francouzské revoluce, osvícenství, industrializace atd.?

JB: Ano, myslím, že v moderní podobě je jednoznačně kodifikována. Myslím, že myšlenky mohou být nejasné a mohou mít velmi dlouhou a dokonce archaickou historii, a dalo by se argumentovat, že některé povstání otroků ve starověku měly prvky, které by se daly v moderním pojetí považovat za levicové, a klasický komunismus a ideologie tohoto druhu je jistě interpretovaly jako takové. Ale osvícenství a francouzská revoluce na konci osmnáctého století levici kodifikovaly, daly jí moderní pečeť, vtiskly jí formu, která je rozpoznatelná od té

doby až po současnost, takže má jako fenomén docela jasnou historii.

Myšlenky rovnosti, sociálního dopadu, využívání vlády k přijímání zákonů jménem občanů za účelem dosažení větší rovnosti výsledků a cílů existovaly již před 80. a 90. lety 18. století, ale období radikální reorganizace státu jako myšlenky je jistě přineslo do ostřejšího záběru.

Je však důležité si uvědomit, že socialismus jako takový ve francouzské revoluci téměř neexistoval. Existovaly neurčité ideály o osvobození otroků v Západní Indii pod francouzskou správou, ale k tomu ve skutečnosti nedošlo a císař, který vzešel z revolučního období, Napoleon, byl proti tomu. O emancipaci žen se nemluvilo. To bylo považováno za absurdní jak Jakobíny, tak Kordeliéry a dalšími velkými, jaksi zednářskými revolučními kluby, které dominovaly rané fázi revoluce. A pokud jde o vyrovnání majetku, neexistovala vůbec žádná koncepce, jak toho dosáhnout. Jediným majetkem, který byl zabaven a jaksi znárodněn, pokud to tak lze v moderním smyslu vyjádřit, byl majetek emigrantů, kteří odešli do Porýní a byli spojeni se zahraničními knížaty, kteří chtěli svrhnout revoluci a byli součástí kontrarevoluce. Část jejich majetku byla reorganizována pomocí takzvaného zákona z 22. prairialu, což bylo datum francouzského revolučního kalendáře. Tento zákon byl později převzat socialisty v devatenáctém století v souvislosti s vyvlastňováním majetku státem, který zasahoval do trhu, aby odebral majetek jedné skupině občanů a dal jej jiné, ale tyto myšlenky vznikly až dlouho po francouzské revoluci.

Francouzská revoluce byla tedy ve svém levicovém smýšlení mnohem omezenější, než si lidé představují, ale myšlenky levice a levice samotná pocházejí z francouzské

revoluce. Věřím však, že levicové myšlenky, na rozdíl od levice, byly vždy s námi v té či oné podobě, obvykle jako radikální a utopické představy, že celý svět a celé lidské poměry by mohly být jiné, že muži a ženy by mohli žít radikálně odlišné životy. A vždy to byl jakýsi sen, sen, který je nedílnou součástí určitých náboženských pohnutek, které jsou velmi silné. Kacířské utopické sny během středověku, kacířské utopické sny během starověku a kacířské a utopické sny na okraji protestantismu, stejně jako různé formy nonkonformismu, které se v posledních dvou stech letech vkrádají do moderní levice.

Přesvědčení, že všechno může být jiné, ale že člověk je v jistém smyslu proklet biologií, že biologie by neměla mít takový význam, jaký má, a to se projevuje různými formami popírání významu biologie pro existenci člověka na Zemi nebo popíráním určitých pravd o lidské přirozenosti: smrtelnost, konzervativnost v důsledku stárnutí, genetické a biologické rozdíly mezi lidmi, biologické rozdíly mezi pohlavími atd., přání, aby svět byl jiný, než je, aby lidé nebyli naprogramováni k egoismu, teritoriálnímu chování a násilí, protože je zcela zřejmé, že náš druh je naprogramován k těmto a mnoha dalším věcem. Tato utopická stížnost, víra, že věci mohou být jiné, že Bůh zamýšlel, aby svět byl jiný, než jaký se nakonec stal, byla podle mě vždy opakujícím se motivem, ale nikdy nebyla přijata, standardizována a uvedena do přísného formátu, dokud se levice nerozběhla během francouzské revoluce.

RS: Myslíte si, že jsme v jistém smyslu předurčeni k takovým utopickým vizím? Měl jsem na mysli například rané křesťany a Pavla, kteří měli apokalyptickou vizi. Myslím tím, že si myslel, že druhý příchod nastane ještě za jeho života, pokud ne příští týden, nebo něco podobného. Možná existuje

nějaký aspekt Evropanů nebo pravděpodobně lidí obecně, který touží překročit sám sebe, nebo něco podobného.

JB: Ano, myslím, že je to opakující se sen. Myslím, že je silně spojen s dospíváním a silně spojen s ranými projevy sociálních a politických přesvědčení. Je pozoruhodné, kolik lidí, kteří nakonec zaujímají velmi rozmanité postoje, má na začátku radikálně levicovou fázi.

RS: (směje se) Ano!

JB: Kterou často velmi rychle zavrhnou, protože ji považují za infantilní nebo trochu hloupou.

RS: Správně.

JB: Existuje obrovské množství lidí, kteří se proslavili v literatuře, politice, filozofii, umění a dalších souvisejících oblastech, včetně sociálních věd, a kteří prošli touto levicovou fází, byť jen na krátkou dobu. Je to v jistém smyslu jako erotická fantazie, že celý svět může být vybudován podle jiných zásad.

RS: Správně. Prošel jste touto fází?

JB: Ne tak úplně. Na to jsem byl vždycky trochu příliš cynický. Ačkoli mě anarchismus jako idea, prostřednictvím lidí jako Max Stirner na jedné straně Nietzscheho, zajímal, když jsem byl velmi mladý. Podíval jsem se tedy na tyto utopické proudy, které jsou ideologií nalevo od téměř všeho ostatního. A toho lze dosáhnout extrémními formami individualismu. Podíval jsem se na to, částečně proto, abych sehnal Stirnerovu knihu, kterou v té době bylo možné sehnat pouze v anarchistických obchodech. Nyní existuje vydání knihy Ego a

jeho vlastní od Cambridge University Press, ale když jsem byl mladý, neexistovalo.

Ale ne, nikdy jsem takové názory nesdílel, protože jsem je vždy považoval za pubertální, v podstatě za názory, které nejsou utuženy přísností věku a zralosti a jsou nezralým přístupem k životu.

RS: Ano. Mám k tomuto tématu několik otázek. Ale začnu tou, která mě napadla, když jste mluvil o francouzské revoluci, a to je silný zednářský prvek. Nemyslím si, že bychom se měli pouštět do konspiračních teorií a podobných věcí, i když by to mohlo být zábavné, ale jedna věc, která mi připadá na naší současné elitě zvláštní, je to, že funguje na základě levicové mentality, alespoň pokud jde o její občanskou náboženskou ideologii, kterou chce vštípit téměř všem, kteří žijí pod jejími režimy, ale i mimo ně.

Mluvte trochu o vztahu mezi elitami a levicí, o tom, jak skupiny jako Illuminá ti, zednáři a tak dále... Tyto skupiny existovaly. Nejde jen o nějakou divokou konspirační teorii, jasně měly utopický pohled na sekulární ráj na Zemi nebo něco podobného. A pak také ten zvláštní aspekt našich současných elit v západním světě, jak v podstatě levicovost, která je svým způsobem inherentně subverzivní a inherentně nivelizující, a tak dále a tak dále, může být součástí lidí, kteří jsou nyní nesmírně bohatí a nesmírně mocní.

JB: Ano, to je jeden z jeho zajímavých paradoxů. Samozřejmě, když lidé přijímají myšlenky, mohou je různými způsoby měnit a upravovat, a socialismus a extrémní bohatství často jdou ruku v ruce. Vzpomínám si, jak Gore Vidal kandidoval na prezidenta USA za jednu z malých amerických

socialistických stran, které tehdy existovaly, a celou svou kampaň strávil rozhovory s velmi malými, ultraelitními skupinami téměř milionářů nebo skutečných milionářů, protože z nich se v té době skládala americká socialistická strana. Neměli vůbec žádnou masovou základnu. Byli téměř neviditelným druhem klubu.

A myšlenka klubu, revolučního klubu, spíše než konzervativního, sebeuspokojeného klubu, se vrací k myšlence zednářství. Myšlenka zednářství zůstala v oběhu, protože funguje. Je to způsob, jak spojit lidi s lidmi, které musíte potkat.

RS: Správně.

JB: Je to způsob, jak se stýkat s lidmi, kteří by vám mohli být v budoucnu užiteční. A všechny tyto věci, pokud chcete provozovat jakýkoli režim, který se nespoléhá na nátlak, ale na přizpůsobení a využití a mechanismus formy, kdy se lidé setkávají, zdraví se, mají stejné hodnoty, chodí do stejných hospod a jsou členy stejných klubů, jsou velmi užitečným způsobem, jak shromáždit lidi a nasměrovat různé energie.

A všechny tyto skupiny, kterými jsou někteří lidé z pravice posedlí, jsou ve skutečnosti jen skupiny nové pravice. Jsou to jen diskusní skupiny elity, která řídí svět. Mají své vlastní malé skupiny. Mají své vlastní organizace pro vyhledávání talentů. Mají své vlastní skupiny, kde rozhodují o tom, že nějaký nadějný švýcarský bankéř, který má správné názory, potřebuje trochu popostrčit, a proto je pozván na nějakou konferenci s hrazenými náklady, přijede a přednese propagační projev, je přijat do sítě různými lidmi a pak zase odjede, aby se později objevil na nějaké jiné akci.

To se děje na akcích jako je konference CMS a podobných, ale lidé, kteří v současné době řídí svět, používají tento způsob organizace mezi sebou, protože je to velmi otevřený, volný a reflexivní způsob, který je stále dost tvrdý na to, aby udržel různé energie a dal dohromady správné lidi pro různé projekty.

A myslím si, že tento typ klubové organizace sahá až do dob francouzské revoluce, kdy neexistovaly žádné strany jako takové. Existovaly pouze revoluční kluby a výbory lidí, kteří se scházeli za konkrétními účely a často připouštěli poměrně mnoho nejasností. Umožňovali si mezi sebou poměrně mnoho debat. Dokud nezačal teror, neexistoval žádný pokus o systematizaci názorů. V jistém smyslu bylo umožněno rozkvést milionu květin, dokud mnoho z nich nebylo později revoluční gilotinou sťato.

A myšlenka klubu, myšlenka sociální vlády, kterou jsme měli tady u nás za Tonyho Blaira, kdy byla tradiční vláda kabinetu nahrazena spíše útulným světem neformálních rozhovorů nové levice, terapeutických skupin a společenských klubů, které preferovala blairovská elita a které, jak jsem si jist, napodobuje i Obamova elita, možná jen o něco přísnějším způsobem.

RS: Dobře, pojďme si trochu popovídat o levici a pravici. Na začátku tohoto rozhovoru jste zmínil, že jádrem levice je pocit morálního významu rovnosti a v mnoha ohledech je jádrem pravice pocit morálního významu nerovnosti.

Líbí se mi také definice pravice, kterou spojuji s Paulem Gottfriedem, ale on pravděpodobně není první, kdo to řekl, že skutečný konzervativec něco zachovává. Zachovává sociální řád a hierarchii, často aristokratickou elitu, ale to, co dnes máme

v Americe, v Evropě, ve velké části moderního světa, je jakási bitva mezi dvěma levicemi. Na levé straně máme lidi, kteří se zajímají o avantgardu levicového světonázoru multikulturalismu, globální rovnosti nejen v národním měřítku, podpory nebílých v nadnárodních korporacích a tak dále. A proti tomu bojuje starší, zastaralá verze levice, která je klasickým liberalismem a individualismem v tom smyslu, že „volný trh rozdělí zdroje“, „neměli bychom s lidmi zacházet jako se skupinami, měli bychom s nimi zacházet jako s jednotlivci“ a všechny tyto ideály jsou takové či oné, ale v jistém smyslu dochází k boji dvou různých levicových proudů, a tak se svět neustále posouvá progresivně a nevyhnutelně, neúprosně doleva.

Co si o tom myslíte v souvislosti s naší současnou situací, kdy lidé, kteří se prohlašují za konzervativce a pravicové, ve skutečnosti vůbec nejsou a jsou bezmocní a neschopní skutečně bojovat proti silám levice?

JB: Ano, myslím, že to je dobrá analýza. Je to skoro jako by se mělo mluvit spíše o smrti konzervatismu než o realitě levice. Myslím si, že konzervatismus ztratil během dvacátého století svou pravicovou příslušnost. Průměrné postoje v konzervativní nebo středopravicové straně v roce 1920 by vám v letech 2010–2011 ve většině západního světa přinesly vyloučení ze středopravicové strany.

RS: Možná by vám průměrné postoje ve středolevé nebo komunistické straně přinesly vyloučení! Jsem si jistý, že sociální demokrat z první poloviny století by byl zděšen představou homosexuálních sňatků nebo žen, víte...

JB: Ano, samozřejmě, protože mnozí z nich vzešli z metodismu a radikálních forem protestantismu a měli také jakési plebiscitní, dělnické demokratické prvky, které byly často hluboce normativní a hluboce sociálně konzervativní, ať už měli křesťanskou pečeť nebo ne. Takže ano, to je skutečně pravda.

Marginalizace všech forem konzervatismu, forem konzervatismu vyšší třídy, střední třídy a nižší nebo dělnické třídy v průběhu dvacátého století, je součástí triumfu levice a triumfu různých verzí levice.

Pokud vezmeme v úvahu libertarianismus, který převzal pravici většiny středopravicových stran, zejména v anglicky mluvícím světě, v Británii, Spojených státech a do jisté míry i v Kanadě, je pravice uznávané konzervativní strany – republikánů ve Spojených státech – nyní prakticky spolurozhodující s tím, co bývalo a stále se nazývá libertarianismem, ale libertarianismus není ve skutečnosti v téměř žádném ohledu sociálně konzervativní, i když jako jednotlivec se můžete rozhodnout být sociálně konzervativní, pokud si to přejete, v souladu s touto ideologií. Ale ideologie sama o sobě je hluboce sociálně liberální a někdy dokonce levicovější než lidé, kteří jsou v socioekonomických otázkách ještě více nalevo.

Triumf levice tedy znamená smrt pravice, ale do této situace je třeba zahrnout i evropský úhel pohledu, který se mírně liší od situace ve Spojených státech, protože na rozdíl od USA existovala v západní Evropě po většinu dvacátého století velmi silná a úspěšná socialistická a komunistická hnutí. Komunistická hnutí zanikla až v posledních dvaceti letech dvacátého století. Na počátku 80. let byli ve francouzské vládě

komunisté. Byli pouze ministry dopravy a podobnými věcmi, ale Mitterrand je musel zahrnout, aby sestavil parlamentní koalici.

A ta stará levice, ta levice, kterou by se v současnosti dalo nazvat dinosaurem, je v zoufalství, protože si myslí, že se celý svět obrátil proti ní, že všechno je pravicové a kapitalismus, který všeobecně spojují s pravicí, triumfuje, že všechny formy socialismu a progresivismu se zaprodaly kapitalistickým zájmům a že oni sami nemají žádné místo. Příliv ustoupil a odešel na pláž a oni jsou v podstatě historicky opuštění, schoulení dohromady už ne v tak velkých masách, ale v malých, scvrklých skupinkách, s nimiž se už nikdo ani neobtěžuje diskutovat.

A to je také pravda. Starý komunistický levicový socialistický proud zemřel. Ve Spojených státech zemřel v polovině dvacátého století, s výjimkou určitých otázek, jako jsou práva černochů a podobné věci, kde měl vždy určitou váhu, ale v západní Evropě trvalo dalších padesát let, než zemřel. Východní Evropa samozřejmě neměla na výběr, protože až do kolapsu v roce 1990 byla ovládána stalinistickými satelitními stranami a sovětskou okupací.

Ale máme tu paradox, že levice prohrála, jedna z jejích definic zcela zmizela. Víra ve státní socialismus, víra ve znárodnění výrobních prostředků, distribuce a směny, víra v extrémní zásahy do trhu, které ho natolik zkreslují, že má zcela odlišný výsledek, než jaký předpokládali jeho zakladatelé: tyto myšlenky zmizely, a přesto levice triumfuje nad silami staré pravice téměř ve všech oblastech sociální a kulturní politiky.

Myslím si, že to je opravdu velká otázka naší doby. Proč tradiční pravice spojovaná v myslích mnoha lidí s křesťanstvím a konzervatismem tak naprosto selhala a byla přelstěna silami středolevice, které ji účinně neutralizovaly a zničily.

RS: Souhlasím. Jen bych k tomu dodal, že levicové síly si podle mě uvědomily, že není vždy dobré podniky doslova znárodňovat, protože byrokracie obvykle nejsou tak efektivní jako podniky, ale chtějí je kontrolovat, informovat a zajistit, aby se kapitalismus takřka přizpůsobil jejich směrům, a v tom jsou velmi úspěšné.

Takže v jistém smyslu si ti dinosauři levice, ti ryzí komunisté, myslí, že ztratili všechno, ale neuvědomují si, že levice se každých deset let nebo tak nějak znovu vynalézá a že ve skutečnosti dosáhla značných úspěchů. Ale s tímto na paměti, jakými způsoby se s tím můžeme jako pravicoví lidé vypořádat v naší vlastní historické situaci, tj. když nemáme moc a píšeme na různé webové stránky a podobně?

Vzpomínám si na jednu věc, která mě na konzervativním hnutí ve Spojených státech vždycky trápí, a to, že rádi útočí na své nepřátele způsobem, který vlastně nedává smysl. Jedna z věcí, která mě obzvlášť trápí, je představa, že levice je morálně relativistická, že nemá žádné morální zásady nebo něco podobného. Vždy jsem si myslel, že to je naprosto nesprávné, že levice je založena na nějaké hluboké, silné morálce. A navíc si myslím, že v pravém konzervatismu existuje určitý relativismus v tom smyslu, že chráníte a bráníte sebe a své blízké, svůj lid, svou civilizaci, svůj způsob života. Svůj způsob života možná považujete za lepší a racionálnější, ale nakonec ho zachováváte, protože v něm žijete. Je váš. Vždy jsem si myslel, že protože pravice formuluje svou kritiku tímto

nesprávným způsobem, je tak trochu bezmocná. Ale když máme na paměti něco takového, jak můžeme s našimi omezenými prostředky a našimi malými možnostmi skutečně čelit levici v širším měřítku?

JB: To je velmi rozsáhlé téma, ale myslím, že je třeba se na chvíli od něj vzdálit a podívat se na to, proč si tradiční konzervativní pravice ve Spojených státech zvolila morální relativismus jako základ pro svůj boj, což je, jak říkáte, poněkud kluzký, břidlicový a písčitý terén. Důvodem bylo to, že chtěla založit své odmítání levice ve všech jejích podobách na něčem, co považovala za pevné, za něco, co podle ní přinese dobré ovoce, za něco, co podle ní nebylo relativistické, a tím byla křesťanská víra. Protože pokud máte metafyzicky objektivistický pohled a absolutní pohled na křesťanské zjevení, zejména v protestantském smyslu v textu Bible, máte něco, co je pevné. Budete mít něco, co nelze přehlížet, co můžete postavit proti všem formám vágního liberalismu a pokračovat až k tvrdším, strukturovanějším formám levice, které existují vedle něj a na jeho levé straně.

A svým způsobem si samozřejmě tím, že se definovali jako křesťanští konzervativci, sami uškodili. Dalo by se říci, že je to inteligentní taktika ve společnosti, kde pokud se nehlásíte ke křesťanství, je pravděpodobně nemožné být zvolen do hlavního politického proudu ve Spojených státech, zatímco v západní Evropě, mimo katolické země, je vyznávání křesťanství extrémní volební nevýhodou, protože náboženství se v takové společnosti, jako je ta moje, kde se lidé snaží popírat křesťanské dědictví, zhroutilo do značné míry. Je to úplný opak Spojených států, i když politika obou oblastí je v mnoha ohledech velmi podobná.

Myslím si, že otázka, jak se pravice má bránit, je otázkou morálky a hodnot. Levice se úspěšně proměnila v zastánce a správce levicového kapitalismu, protože všechny moderní západní společnosti jsou dnes převážně levicovými kapitalistickými společnostmi. Co udělala, je, že se vrátila ke svým základním hodnotám a řekla, že forma společnosti, kterou přijímáte – nahé státní vlastnictví a proprietarianismus – je passé, ale nátlak na podniky, aby přijaly správné hodnoty, pokud nejsou samy připraveny přijmout správné hodnoty, je in. Tyto myšlenky vycházejí ze základní představy, že rovnost je morálně dobrá a je třeba ji prosazovat, a to lze učinit občansky, kulturně, psychologicky, sociologicky, ale také prostřednictvím nekompromisních socioekonomických nástrojů, jako je znárodnění, které dnes již nefungují. Většina státně socialistických stran v západní Evropě se v nedávné době zapojila do jedné nebo více privatizací. To už nyní není problémem. Problémem je to, co prosazujete v občanském prostoru, a v občanském prostoru prosazujete morální pojetí rovnosti jako dobra, a pravice na to nemá soudržnou odpověď, částečně kvůli křesťanství samotnému.

Velké množství lidí s konzervativním názorem nebo způsobem uvažování se necítí dobře, když mají obhajovat zjevnou nerovnost, necítí se dobře, když mají obhajovat zjevnou hierarchii, necítí se dobře, když mají argumentovat z pozice vyšší buržoazie nebo aristokracie, jak tomu bývalo kdysi, v demokratické společnosti, kde se stále více projevuje deficit vůči každému, kdo obhajuje nerovnost, a právě proto, že pravice byla morálně poražena ve svých hlavních formách, je bezmocná a třese se ve vztahu k levici.

RS: Ano. Myslím, že k tomu bych ještě dodal, že za velmi nešťastný jev považuji levicovou transformaci křesťanství. Upřímně řečeno, je to patrné v katolické církvi, v hlavním proudu protestantismu, dokonce i v evangelikálním, emocionálnějším protestantismu, který je populární na americkém Jihu a Středozápadě. Všichni spolkli levicovou pilulku a myslí si, že jejich Bible je základním kamenem rovnosti a podobných věcí. A to navzdory skutečnosti, že v ní jsou samozřejmě napsány výzvy, aby se otroci vrátili ke svým pánům a tak dále a tak dále. Myslím si, že v mnoha ohledech se křesťanství posledních padesáti let, a možná i déle, stalo v jistém smyslu levicovým náboženstvím, což je velmi nešťastné.

JB: Ano. Ano, velmi. Většina křesťanských skupin v západních společnostech, kde je vliv francouzské revoluce mnohem menší než ve Spojených státech, připomíná socialistické kluby s přidaným náboženstvím.

RS: Ano.

JB: Pokud navštívíte anglikánský kostel, který je kostelem CoE (Church of England), establishmentem zde v Británii — v USA by se dalo použít synonymum episkopální — když tam vejdete, všechno se bude točit kolem třetího světa, všechno se bude točit kolem potřeby rovnosti, všechno se bude točit kolem práv uprchlíků, všechno se bude točit kolem agendy politické korektnosti, a to ještě předtím, než projdete lobby nebo předsíní kostela do místa, kde se koná bohoslužba. Takže jakmile vstoupíte, setkáte se s jakousi socialistickou propagací bez ateismu a materialismu, které jsou součástí socialistického postoje.

Myslím, že to vše souvisí s debatou o morálce a hodnotách. A právě v tomto bodě byla pravice zásadně nejasná a váhavá a cítila se morálně poražena. Myslím, že je třeba zde vzít v úvahu i realitu druhé světové války.

Morálka krajní levice nebyla nikdy poražena. Krajní levice byla poražena v mnoha ohledech a morálka státně socialistických a komunistických společností byla poražena kvůli zvěrstvům, kterých se dopouštěly, především proti disidentům a proti těm, které zotročily, a proti nepřátelským národnostem, jak byly vnímány v rámci struktur, které byly vybudovány napříč národy v různých komunistických a státně socialistických blocích.

Když jsem byl studentem, řekněme před třiceti lety, existovala v této zemi obrovská spousta krajně levicových organizací téměř na každé univerzitě a vysoké škole. Víte, na veletrhu pro nováčky byly trockistické skupiny. Byly tam dokonce i podivné stalinistické skupiny. Nebylo jich mnoho, ale byly tam. Byly tam jakési levicové socialistické skupiny, které byly jen o kousek dál od levice Britské labouristické strany, a tak dále. Ale žádná z těchto organizací dnes neexistuje. Za pouhých dvacet až třicet let byla celá tato oblast vymazána, ale stalo se to, že hodnoty, za které levice bojovala, nebyly poraženy. Ve skutečnosti se staly silnějšími. Krajní levice se zhroutila do liberalismu a ztratila své tvrdé, stalinistické a brutální rysy a stala se součástí mlhavého kontinua víry v lásku a rovnost, které nelze zpochybnit.

Středopravice cítí, že tomu nemůže odporovat, a proto každá generace, která odešla, ustoupila silám středolevice do takové míry, že se od ní nyní stala téměř k nerozeznání. Je to jen o něco konzervativnější forma řízení toho, co existuje.

RS: Správně. Jonathane, abychom tuto opravdu fascinující diskusi uzavřeli, jak bychom se my na pravici měli projevovat? Co bychom měli říkat? Oba si samozřejmě uvědomujeme, že v současné době máme omezené prostředky a podobné věci, ale jak bychom měli formulovat náš světonázor tak, aby byl pro lidi atraktivní a zároveň odkazoval na věčnou podstatu pravice, která existovala dlouho předtím, než se pravice a levice náhodou usadily ve francouzském revolučním parlamentu? Jak můžeme evokovat tu skutečnou pravici, tu věčnou energii, která oživuje každý skutečný a dobrý projev pravice?

JB: To je těžká otázka. Myslím, že správným způsobem je konfrontovat levici na jejím vlastním území, kde středopravice a konzervativní síly již do značné míry rezignovaly, pokud tedy konzervativní síly nejsou tak konzervativní, že již nejsou ani považovány za součást establishmentového konzervatismu.

A myslím, že to znamená konfrontovat politickou korektnost, která je jazykovou gramatikou současné levice. V současné době existuje široké spektrum názorů, od středu konzervativních stran, jako jsou republikáni, až po krajní levici a zpět, které se morálně shodují v otázkách politické korektnosti.

RS: Ano.

JB: Umírněná pravice s tím má nejrůznější problémy, ale přesto smeká klobouk a klaní se politické korektnosti. Pokud však chcete přilákat do svých řad i jiné lidi než ty, kteří jsou obvykle známí, a ty, kteří budou vždy pravicoví, ať se děje cokoli, musíte se politické korektnosti postavit způsobem, který bude vnímán jako morálně účinný. Pokud chcete dosáhnout rozsáhlých společenských změn v rozsahu, který je v současné

době a do poloviny tohoto století nezbytný, budete muset udělat to, co udělala levice, když vytvořila gramatiku pro své vlastní vnímání.

Politická korektnost je veselá, poměrně soudržná sada zakódovaných a poněkud puritánských ideálů o tom, co je v sekulární morálce špatné a co správné. A v některých ohledech musí pravice vytvořit vlastní politickou správnost, politickou korektnost. Musí vytvořit něco jako „čtyři nohy: dobré, dvě nohy: špatné“, něco jako obrácený scénář z Farmy zvířat. Musí se hluboce zamyslet nad morální filozofií, kde levice zahájila očistu institucí.

Už dávno se rozhodla, co je podstatou jejích myšlenek, jak je lze zredukovat na kompost, který je asimilovatelný pro enormně velké a různorodé množství lidí, a jak lze pravici diskreditovat tím, že se její vlastní myšlenky jeví jako archaické, autoritářské, staromódní, nepříjemné, v rozporu s duchem doby, nepříjemné pro lidi, nepřiměřeně exkluzivní a netolerantní atd. A odvedli docela dobrou práci při démonizaci nejen krajní pravice, která je dnes v západní společnosti považována za démonickou sílu, ale i samotného konzervatismu.

A částečně je to kvůli strachu z krajní pravice, strachu, že pokud pravice skutečně bojuje proti levici, bude muset použít myšlenky, které jsou radikálně pravicové, alespoň z filozofického hlediska. Bude se muset těchto myšlenek dotknout alespoň filozoficky. A pokud tak učiní, znovu se zaplete do všech těch otázek, které sahají až do druhé světové války ve dvacátém století, a to je to poslední, co by konzervatismus maskující se mimo jiné jako antikomunismus kdy chtěl udělat.

Ale jde to ještě hlouběji, je to jakýsi druh přecitlivělosti vůči tomu všemu. Hlubší je morální stránka věci a skutečnost, že morální nerovnost je dobro.

RS: Ano.

JB: Že individuální nerovnost je dobrá věc, že individuální nerovnost založená na skupinách je dobrá věc, že skupinová nerovnost je dobrá věc. To je něco, co téměř žádný mainstreamový konzervativní politik nedokáže vyjádřit bez příkras, a to proto, že cítí morální tlak, aby tak neučinil. Cítí, že morální tlak ze strany protistrany je tak silný, že by se s tím v mediálním prostoru nemohli smířit ani uniknout. Teprve až se s tím budou cítit pohodlně, dojde k odklonu od morálky, která se v západním světě objevila v 60. letech, kdy dosáhla svého vrcholu takzvaná měkká síla levice a poté postupně pronikla do všech institucí.

RS: Souhlasím, Jonathane, a myslím, že budete hrát významnou roli při formování této nové gramatiky a slovní zásoby nerovnosti pravice. Rád bych vám poděkoval za účast v pořadu. Určitě bych to rád zopakoval. Vím, že je řada dalších témat, o kterých bych s vámi rád hovořil. Doufám tedy, že se v budoucnu opět zúčastníte podcastu.

JB: Ano, kdykoli!

RS: Děkuji!

JB: Mějte se! Tak zatím!

Marxismus

Úryvek z knihy Die ideologischen Grundlagen des Bolschewismus od Heinrich Härtle, 1944

Karl Marx

Sotva existuje nějaký myslitel, u něhož by mezi skutečným tvůrčím duševním výkonem a duševním dopadem na širokou veřejnost existovala větší propast než u Karla Marxe. Chtěli-li bychom Marxe posuzovat podle souhrnu jeho dosavadního i současného vlivu, museli bychom v něm vidět jednu z největších duševních sil v dějinách lidstva. I tak seriózní vědec, jakým je Sombart, ve svých prvních spisech dochází k následujícímu závěru: „Karl Marx trůní v osamělých výšinách... Ať už z Marxova díla brzy nezůstane ani jediná věta, která by obstála před kritikou: i tak nám bude navěky stát před očima jako něco velkého a vznešeného a bude nám nabízet potěšení ze svých krás. Neboť to, co ho činí velkým, je jedinečný projev osobnosti, která přesahuje veškerá běžná měřítka a která spojovala jasnozřivý pohled s mohutnou silou vyjádření a vášnivým zápalem duše.“[1]

Později se Sombart probral ze svého nadšení a zejména korespondence mezi Marxem a Engelsem ho natolik vyvedla z iluzí, že po dvou desetiletích konstatoval: „Po přečtení těchto dopisů by člověka přece musela přepadnout hrůza... je to odporné“ „... je skutečně strašné, když z těchto čtyř svazků vyvstává, jaká skrz naskrz zkažená duše v Marxovi přebývala.“[2]

---

[1] W. Sombart: Das Lebenswerk von Karl Marx, Jena, 1909, s. 59.

[2] W. Sombart: Der proletarische Sozialismus — „Marxismus“ —, sv. I, Jena 1924, s. 70.

Tento téměř vzájemně se vylučující rozpor v hodnocení Karla Marxe ze strany vážného myslitele naší doby dokazuje, že dosavadními prostředky a možnostmi vědecké analýzy nelze osobnost, jako je Karl Marx, vůbec uchopit. My, kteří jsme se jako nacionální socialisté naučili i v dějinách myšlení vždy nejprve zkoumat rasové příčiny každého jevu a proto již neznáme abstraktní dějiny lidstva, nýbrž se ve všech pracích snažíme o rasově-národovecké podmínky i jevů v dějinách myšlení, musíme i při hodnocení historických osobností zkoumat rasové předpoklady jako první a nejvyšší vysvětlující důvod. Hodnocení Karla Marxe – bez položení otázky po rasových kořenech jeho osobnosti – opomíjí rozhodující příčinu jeho působení.

Každé zkoumání Karla Marxe proto musí vycházet z biologického a rasově-psychologického objasnění jeho existence. Tento úkol zde není podrobně nastíněn. V rámci této diskuse má být pouze ukázáno, jaké možnosti by bylo možné od takového zkoumání očekávat.

Karl Marx je potomkem staré rabínské rodiny. Pokud jako základ pro hodnocení Marxe vezmeme některé specificky židovské vlastnosti, dojdeme k následujícímu závěru. Marx vykazuje zcela typicky následující specificky židovské charakterové rysy:

1. instinkt pro konjunkturu,
2. paraziticko-plagiátorský základ,
3. ničivý a rozkladný vliv na nežidovské lidi.

Možná právě tento specificky židovský instinkt pro konjunkturu je jedním z nejdůležitějších vysvětlení jeho vlivu; neboť: instinkt pro konjunkturu prokázal v nebezpečné míře. Marx nevznesl žádnou z velkých otázek, které kladlo sociální hnutí, a žádnou z těchto otázek také nevyřešil, ale svou teorií se dotkl každé z nich:

1. technický vývoj směřující k vysokému kapitalismu,

2. skutečnost vykořisťování,

3. materialismus jako protipól církevně-buržoazního idealismu či spiritualismu.

Marx dal smysl velkému napětí světových dějin, tj. připravil je o jejich skutečný smysl. Marx sociální otázku nevyřešil, ale uvědomil si její možnosti lépe než jeho současníci a vnutil jí své řešení. Nepoložil nejpalčivější otázku naší doby, ale svým způsobem na ni odpověděl. Marx si v nejvyšší míře uvědomil instinktivní hledání sociální spravedlnosti ze strany milionů lidí po celém světě a tomuto hledání dal nesprávný směr. Celá jeho doktrína o „hodnotě“ a „nadhodnotě“ by jako abstraktní nesmysl již dávno zapadla prachem a upadla v zapomnění; jako taková nepůsobila, ale působila proto, že pomocí sugestivních formulí zviditelnila skutečnost vykořisťování.

Jeho „zákon koncentrace“ by jako historické dogma nikdy neovlivnil myšlení naší doby, kdyby tato doktrína v nejúčinnější podobě neupoutala pozornost na skutečnost technické revoluce a na vznik moderních velkopodniků. Marx tento vývoj sice sám

vyvolal, ale vyjádřil jej v nejkrajnější a nejextrémnější podobě, čímž zhypnotizoval miliony proletářů.

Osvícenství jako evropská revoluce vedlo obrovský ideový boj proti křesťansko-platónskému pohledu na svět a v tomto střetu vyvinulo teze, které byly stejně jednostranné jako historicky nezbytné. Osvícenský materialismus je pouze nejzávažnější a nejextrémnější formulací této antiteze vůči středověku. Tento materialismus se ve svém vývoji přímo setkal s nečekaným technicko-materiálním rozvojem moderního hospodářského života. Marxistická teorie, která z tohoto materialismu vyvodila ty nejextrémnější ekonomické důsledky, až k monismu ekonomického, musela na tento vývoj působit jako olej do ohně. Marx problematiku „spiritualismu“ a „materialismu“ nerozvinul ani nevyřešil, ale dal současnému materialismu nejradikálnější podobu a tím se vynesl do čela ideologického proudu.

Tento výjimečný instinkt pro hospodářský vývoj, spojený s neobyčejnou inteligencí, s mimořádně bystrým židovským intelektem, jehož síla nespočívá v tvůrčím a budujícím, nýbrž v analytickém, kritickém a destruktivním přístupu, je jednou z hlavních příčin téměř nepochopitelného širokého dopadu Marxe-Mardochaje. V tom převyšuje všechny své socialistické současníky. Weitling skončil jako utopista a upadl v zapomnění. Prožil sociální otázku a žil pro ni, a přesto ho historie sociálního hnutí téměř nezná. Stejně tak je téměř zapomenut i Lorenz von Stein. Engels pochází z buržoazního prostředí a celkově vzato působil spíše tím, co od něj převzal Karl Marx, a způsobem, jakým to Karl Marx převzal a předal dál.

Marx je osobně stejně vzdálený sociální otázce jako i sociálním hnutím. Jako syn emancipované buržoazní židovské rodiny a redaktor liberálního listu „Rheinische Zeitung“ si bere za manželku ženu z reakčně-feudální rodiny, dceru vládního radu Ludwiga von Westfalena. Ještě v roce 1843 se ostře brání komunistickým myšlenkám: „V té době ještě nepřipouštěl komunistickým myšlenkám v jejich současné podobě ani ‚teoretickou realitu‘, natož pak praktickou žádoucnost či dokonce jen možnost.“[3]

Během několika desetiletí se však Marx stal duchovním středobodem obrovské moci, materialistickým Jahvem bolševického státu. Přesto se tento intelektuální démon k sociální problematice přibližoval pouze z vnějšku: „Hledá možnost, jak rozvrátit německou společnost, a nachází ji v sociální otázce. Marx se zabývá sociální otázkou, aby prosadil svou politiku, zatímco ostatní se k politice uchylují, aby sociální otázku vyřešili.“[4] Mezi Karlem Marxem a průkopníky sociálního hnutí tedy neexistuje téměř žádný skutečně vnitřní vztah.

Jeden vztah však zatím nebyl dostatečně prozkoumán a zohledněn: vztah mezi Mosesem Hessem a Marxem. Tento Žid, Moses Hess, byl jeho skutečným předchůdcem a Janem. Vše, co Marx jinak označuje za svůj duchovní původ, se týká pouze vnějšího vztahu. To platí i pro Hegela a Feuerbacha, které oba – vědomě či nevědomě – spíše nepochopil než pochopil a spíše zkreslil než dále rozvinul. Moses Hess hraje u francouzských

[3] K. Vorländer: Karl Marx, sein Leben und sein Werk, Lipsko 1929, s. 55.
[4] O. Lorenz: Karl Marx und der Kapitalismus, Hamburg 1937, s. 64.

socialistů roli stejně vlivnou jako osudovou. Cítí se jako moderní Pavel, předurčený k misii mezi pohany v duchu své doby: „Myšlenky z doby Konventu byly jeho vodítkem. Chtěl kázat ateismus a anarchii celému mladému Německu – on, který jako Žid přece jen usiloval o pořádek. Židovská individualita neměla být potlačena, ale měla najít posvěcení a vzkříšení v židovském národu a ve vlastním státě. Světověhistorickým posláním křesťanství prý bylo naplnit pohanský svět duchem zákonů Mojžíšových. Je třeba Židy znovu povýšit na mocné průkopníky svobody, rovnosti a štěstí, jak to zamýšleli Mojžíš a proroci. Z takového židovského mesianismu se Hess o to zuřivěji obrátil proti ‚křesťansko-germánskému' současnému státu."[5] V tomto smyslu je Moses Hess ideově-historickým předchůdcem Karla Marxe a Marx-Mardochaj je logickým pokračovatelem Mosese Hesse. Všechny ostatní „předchůdce" — s výjimkou Ricarda — Karl Marx zkreslil a zfalšoval, avšak Mosese Hesse doplnil a dovršil: „Hess jako první předal západní komunismus Engelsovi a Karlu Marxovi, zejména ekonomickou konečnou podobu jejich budoucí společnosti; tím, že v přelomovém roce 1870/71 dovršil nepřátelství německých intelektuálů z období před březnem vůči státu, se tento agitátor, silný pouze ve svých pocitech, stal předzvěstí těch komunistů, které během světové války nacházíme, jak pracují proti německému státu."[6] Moses Hess již vnímá židovské proroky a sekularizované proroctví Žida Spinozy jako jednotu, jak to později před celým světem

[5] Fr. Lenz: Staat und Marxismus, II. Část, Stuttgart a Berlín 1924, str. 88-89.
[6] Fr. Lenz: Staat und Marxismus, II., s. 90.

hlásali moskevští židovští filozofové: „Ideální jednotu společenského života však Hess nachází v Mojžíšově společenství, ideální motivaci společenského jednání v Spinozově etice...“[7] Moses Hess se nakonec významně podílel i na prvních návrzích Komunistického manifestu: „Název ‚Vyznání víry‘ navrhl Engels, který stejně jako Hess a Marx vypracoval první návrh.“[8]

Moses Hess okamžitě rozpoznává možnosti démonického intelektu svého mesiáše Marxe-Mardochaje. Svému židovskému sourasovci a příteli Bertholdovi Auerbachovi píše: „Můžeš se připravit na to, že poznáš největšího, ba možná jediného skutečného žijícího filozofa... Dr. Marx, tak se jmenuje můj idol, spojuje nejhlubší filozofickou vážnost s nejostřejším vtipem; představ si, že by se Rousseau, Voltaire, Holbach, Lessing, Heine a Hegel spojili v jedné osobě; říkám spojili, ne jen naházeli dohromady – takového máš Dr. Marxe.“[9] Stejně tak Moses Hess získal pro komunismus i pozdějšího přítele a nejen materiálního, ale i duchovního spolupracovníka Marxe, Friedricha Engelse: „Rok 1844 by se v mnoha ohledech dal označit za rok zrodu německého socialismu. Nejpozději v tomto roce byl Engels díky Hessovi získán pro socialismus.“[10] „Podle jeho vlastního přiznání, na které poukazují jeho životopisci, měl v tomto ohledu jeden z prvních odhodlaných socialistů v Německu, kolínský Moses Hess, rozhodující vliv

[7] Fr. Lenz: Staat und Marxismus, II., s. 91.
[8] K. Vorländer: Karl Marx, s. 132.
[9] K. Vorländer: Karl Marx, s. 47, 48.
[10] K. Vörlander: Marx, Engels, Lassalle, 3. vyd., s. 25.

na syna barmenského továrníka...“[11] Engels, závislý na frázích a svedený ke komunismu Mosesem Hessem, pak rok od roku stále více podléhá démonickému intelektualismu Marxe-Mardochaje. Moses Hess nakonec uvede i Marxe do osobního kontaktu s francouzskými komunisty a tím mu vybuduje personální mosty od liberální majetné buržoazie k proletářskému mesianismu. „Marx a Ruge byli seznámeni s nejznámějšími francouzskými socialisty právě díky Mosesovi Hessovi.“[12]

Stejně tak, jak skutečný a původní je duchovní i rasový rodokmen spojující Ricarda, Mosese Hesse a Karla Marxe, tak málo smíme Marxe spojovat s Feuerbachem a Hegelem v pozitivním smyslu. Buržoazní obdivovatelé i kritici Marxe zde opakovaně podléhali těmto vnějším souvislostem, aniž by si uvědomili, že zde existuje nepřekonatelná propast. Ve skutečnosti má Marx k Hegelovi a Feuerbachovi pouze specificky židovský vztah, a to plagiátorský, parazitický. Jeho vlastní intelektuální přínos naopak spočívá spíše v dialekticko-dogmatické, talmudistické logice, v neobvyklé schopnosti lisovat rabulistické výplody mysli do sugestivních hesel a tezí a agitativně je šířit. Sombart, který dříve oslavoval Marxe jako duchovního hrdinu, se ve stejném spise přesto nevyhne následujícímu konstatování: „Marx téměř nerozšířil technický aparát národohospodářských zákonů. V tomto ohledu se podstatně nedostal dál než Ricardo... Jeho pokusy formulovat

[11] K. Vorländer: Karl Marx, s. 96.
[12] K. Vörlander: Karl Marx, s. 79.

nové ‚zákony' tohoto druhu téměř bez výjimky selhaly."[13] Přesto měl Marx tento ohromující vliv. Nedosáhl žádného tvůrčího duševního výkonu a ani pozitivně nerozvinul tvůrčí výkony jiných. Jeho však břitký židovský intelekt vyvodil ty nejnebezpečnější agitátorské důsledky. Tak působí od počátků komunistického hnutí až po sovětský stát a sovětskou vědu. Bolševická dialektika je marxistická rabulistika a jako taková vyvolala účinek, který můžeme sledovat jako vzorový příklad rozkladného židovského ducha. To je jeho skutečný vztah k Hegelovi: obrátil Hegelovu dialektiku naruby. Ve skutečnosti se bolševická dialektika od Hegelovy liší stejně jako dialektika od rabulistiky.

Totéž platí i pro jeho vztah k Feuerbachovi. Marx zkreslil realistický materialismus až k ekonomismu. Ani v tomto případě nejde o tvůrčí a duchovní přínos, nýbrž o parazitický a intelektualistický. I z Feuerbachova díla, které je ve své jednostrannosti přesto obdivuhodné, vyvozuje pouze mechanistické a negativní důsledky. Mezi duchem Feuerbacha a intelektem Marxe neexistuje žádný pozitivní vztah: „Jeho myšlení vše rozkládá na veličiny: ekonomiku na součet individuálních, měřitelných pracovních hodin, historický pokrok na všestranný rozvoj jednotlivců. Sice chápe zákony matematiky, ale ne ‚tu nejjednodušší realitu, k níž patří vnímání'."[14]

Dokonce i Žid Vorländer, který se snaží postavit Marxovi literární pomník, musí přiznat, že ani své vlastní základní pojmy

[13] W. Sombart: Das Lebenswerk von Karl Marx, s. 51, 52.
[14] Fr. Lenz: Staat und Marxismus, Stuttgart a Berlín 1921, I. G. Cotta, s. XI.

Marx sám neobjevil, nýbrž je převzal, např.: „buržoazní společnost“, „zákon tříd“ – stejně jako následující pojmy: „existenční minimum“; „právo na práci“, „ekonomický boj všech proti všem“, „nadprodukce“.[15] Již v Komunistickém manifestu je cizí myšlenkový odkaz rafinovaně zpracován. Dokonce ani bojový pokřik na závěr nepochází od Karla Marxe, ale již v roce 1847 jej použil Karl Schapper.[16] Intelektuální parazitismus charakterizuje Othmar Spann, který sice kritizuje marxismus pouze z pohledu své neoscholastické teokracie, ale přesto dochází k pozoruhodným závěrům: „Marx se ve skutečnosti od Hegela nic nenaučil... Marx nevytvořil ani jedinou základní myšlenku svého učení sám, nýbrž shromáždil vše, čeho dosáhli jeho předchůdci v kritice stávajícího stavu. Při rozboru ekonomického procesu je epigonem Ricarda... Teorie koncentrace se objevuje již u Pecqueura... Pojem třídního boje používal mimo jiné již před Marxem Lorenz von Stein.“[17] Othmar Spann se však také vyhýbá charakterizaci Marxe z hlediska jeho židovského původu, a to ne náhodou. Přesto: pouze rasová analýza odhaluje poslední záhady této tajemné osobnosti. Židovský filozof Hermann Cohen jednou řekl: „Věčným vzorem tohoto socialismu jsou židovští proroci.“ A oslavuje Marxe jako „posla Boha dějin“.[18] To je skutečná tradice Marxe-Mardochaje, sahající od židovských proroků přes Spinozu až po Ricarda a Mosese Hesse. Židovské je

[15] Srov. Vorländer: Karl Marx, s. 222, 223.
[16] Srov. Vorländer: Karl Marx, s. 135.
[17] O. Spann: Die Haupttheorien der Volksvirtschaftslehre, 20. vyd., Lipsko 1930, s. 148.
[18] Fr. Lenz: Staat und Marxismus, II. s. 57.

parazitické vykořisťování duševního výtvoru druhých a židovské je intelektualistické zkreslování původních objevů. Dokonce i literát z Listopadové republiky, Vorländer, musí alespoň naznačit, že tato rozkladná logika je rabínským dědictvím: „I ta pedantská ostrost jeho dialektiky a někdy i jeho stylu může být rabínským dědictvím.“[19] Marx skutečně pochází jak z otcovy, tak z matčiny strany ze staré rabínské rodiny. Jeho matka, rozená Preßburgová, pochází ze staré holandské rabínské rodiny. Marxe proto nelze lépe charakterizovat než slovy francouzského Žida Lazara: „Karl Marx, tento potomek řady rabínů, zdědil veškerou logickou sílu svých předků: stal se jasným a bystrým talmudistou; talmudistou, který se věnoval sociologii...“[20]

Tato „sociologie“ Karla Marxe je skutečně „vymyšlená“. Neexistuje větší nedorozumění vůči Marxovi než to, že se jeho učení bere vážně jako věda a že se s ním snažíme vypořádat vědeckými metodami. To je stejně málo věda jako Talmud. Jedná se o stejný druh „logiky“ a stejný způsob a styl „argumentace“. Proto je naprosto neopodstatněné požadovat, aby se člověk vědecky zabýval „teorií“ Marxe-Mardochaje, aby vyžadoval vědecká měřítka tam, kde chybí předpoklady vědy, tedy vnitřní pravdivost a zodpovědnost. Tam, kde není nic dokázáno, nelze ani nic vyvrátit. Kdo se vůbec nechá vtáhnout do tohoto tvrzení o vědeckosti Marxovy teorie, je již podveden. Pokud se v následujícím textu krátce zabýváme hlavními tezemi jeho teorie, pak ne proto, abychom Marxe „vědecky“

[19] K. Vörlander: Karl Marx, s. 87.
[20] Srov. Schickedanz: Sozialparasitismus im Völkerleben, Lipsko 1927, s. 300.

vyvrátili – což by předpokládalo, že ho bereme vědecky vážně –, ale abychom ho charakterizovali jako židovského intelektuála.

Lorenz jednou charakterizuje rozdíl mezi Marxem a prvními socialisty, jak již bylo zmíněno, následovně: „Socialisté se věnovali politice, aby uskutečnili svůj socialismus, zatímco Marx se věnuje socialismu, aby prosadil svou politiku.“[21] Pojem „politika“ však představuje až příliš pozitivní označení skutečných cílů a skutečné činnosti Karla Marxe. Nejedná se o politiku v pravém slova smyslu, nýbrž o rozklad prostřednictvím teorie, prostřednictvím sofistiky, která si nasadila masku vědy. Již samotná skutečnost, že se Karl Marx teprve o desetiletí později pokouší „vědecky“ dokázat to, co předtím vydával za vědecké, dokazuje, že mu nejde o pravdu, o vědecký výzkum a poznání, nýbrž o demagogické teze, které jsou od samého počátku prostředkem k cíli, a tím cílem je, vědomě či nevědomě, rozklad. Teprve 19 let po Komunistickém manifestu vychází jeho dílo „Kapitál“, svazek I., maskované jako vědecká kniha. Sám Marx se o svém vědeckém výkonu vyjadřuje velmi ironicky: „Kniha o 50 listech, která vypadá tak učeně a obsahuje dokonce i řecké znaky.“ Marx je stejně málo učencem, jako je například Pavel profesorem teologie. Jak nám prozrazuje Vorländer, Marx sám jednou přiznal, že celou svou doktrínu neodvodil ze skutečných vědeckých poznatků o ekonomických a sociálních realitách, ale že, poháněn židovským instinktem, sepsal pouze rabulistické spekulace:

[21] O. Lorenz: Karl Marx und der Kapitalismus, s. 64.

„Kdyby lidé jen věděli, jak málo o všech těch věcech vím.“[22] V dopise Engelsovi ze dne 30. dubna 1868 sám Marx přiznává, že celá tato zdánlivě vědecká argumentace je pro něj pouze prostředkem k tomu, aby svou dogmatiku třídního boje podal co nejpůsobivěji: „Nakonec… třídní boj jako závěr, v němž se rozplyne pohyb a rozpad celé té břečky.“[23] Samozřejmě si Marx již za svého života uvědomil, jak málo seriózních myslitelů se nechalo oklamat jeho dogmaty a jak málo se skutečná ekonomická realita vyvíjela v souladu s jeho spekulacemi. Když se jednou ocitl v úzkých, cynicky přiznal svému zeťovi: „Moi, je ne suis pas marxiste“ („Já nejsem marxista.“)[24]

Za těchto předpokladů následuje krátký výklad, či spíše charakteristika jeho vlivných teorií. Jsem si vědom toho, že tímto výkladem kladu na čtenáře značné nároky, neboť i pro autora to znamená nemalé překonání sebe sama, aby se vůbec ještě zabýval těmito plody židovského intelektualismu. K této konfrontaci nás však nutí nikoli pravdivost, nýbrž politický dopad těchto tezí.

Teorie

a) Teorie hodnot:

Marx nikdy nepoznal kapitalistický hospodářský život z vlastní zkušenosti, ani není ekonomem v pravém slova smyslu. Jeho znalost ekonomických procesů je získaná z literatury, nikoli prožitá; jde o knižní znalosti, nikoli o zkušenost ze skutečnosti. Přesto si troufá formulovat teorii hodnoty v

[22] K. Vörlander: Karl Marx, s. 162.
[23] O. Renz: Der Marxismus, NS-Bibliothek, Číslo 27, Mnichov 1931, s. 17.
[24] K. Vorländer: Karl Marx, s. 189.

hospodářském životě a vyvinout obecně platnou teorii vzniku ekonomických hodnot. Ani v tomto ohledu však není originální; teorie hodnoty je sice základem celé jeho ekonomické doktríny, ale původně od něj nepochází. Již John Locke tvrdil, že práce je měřítkem směnné hodnoty. Fyziokraté tuto nauku převzali a Adam Smith ji podložil vlastním hlubším odůvodněním. Od něj ji převzal Žid Ricardo a poprvé jí vtiskl tu dogmatickou přehnanost, kterou pak Marx dovršil do krajnosti.

Zatímco pro Adama Smithe měla práce jako směnná hodnota obecnou platnost pouze v „přírodním stavu“, Žid Ricardo tento názor zkreslil tvrzením, že pro směnnou hodnotu, a tedy i pro cenu ekonomického statku, je rozhodující pouhé množství práce, tedy délka pracovní doby. Cenu neurčuje užitná hodnota, nýbrž směnná hodnota – což je typicky obchodnický názor. Toto dogma klade Marx jako základ své teorie hodnoty, která je důsledným rozvinutím židovské fikce. Směnná hodnota zboží spočívá v množství pracovní doby. Ekonomická hodnota je „zmrazená práce“. Ale právě ne práce, nýbrž pouze pracovní doba, a ani ne individuální pracovní výkon v určitém čase, nýbrž množství pracovní doby jako průměr, tedy kolektivní pracovní doba: „Jako užitné hodnoty se zboží liší především kvalitou, jako směnné hodnoty se může lišit pouze množstvím, neobsahuje tedy ani špetku užitné hodnoty.“[25] Toto tvrzení je typickou fiktivní abstrakcí; místo toho, aby se zkoumaly skutečné faktory utvářející hodnotu, uznává se za jediný faktor určující hodnotu směnitelnost, a to konkrétně kvantitativní směnitelnost.[26] Posunem od užitné hodnoty k směnné hodnotě

[25] Karl Marx: Das Kapital. Kritik der politischen Ökonomie, I. sv,. 9. vyd., Hamburg 1921, s. 4.

[26] Dietrich Klagges v knize Reichtum und soziale Gerechtigkeit dekonstruuje Marxův „vědecký důkaz“ o vykořisťování jako logický trik založený na účelové

a redukcí směnné hodnoty na množství času, prostřednictvím této specificky židovské manipulace, si Marx vytváří své hodnotové dogma a tím i základ své ekonomické teorie: základ pro vše další, pro vykořisťování, pro třídní boj, pro revoluci. Engels interpretuje teorii hodnoty svého mistra Marxe a stejně

---

manipulaci s pojmy s pracovní silou, kdy Marx podle něj svévolně vytvořil pro „zboží“ „pracovní síla“ výjimku ze všech ostatních druhů zboží. Ottokar Lorenz vysvětluje, že kapitalista podle Marxe kupuje pracovní sílu za její plnou směnnou hodnotu (určenou náklady na přežití pracovníka), ale jejím spotřebováním (užitnou hodnotou) získává hodnotu vyšší. Rozdíl mezi těmito dvěma veličinami pak Marx nazývá nadhodnotou. Zatímco u běžného zboží Marx uznává jako rozhodující směnnou hodnotu, u pracovní síly najednou operuje s rozdílem mezi její směnnou hodnotou (mzda na přežití) a užitnou hodnotou (skutečně vykonaná práce). Dietrich Klagges výslovně uvádí, že Marx mohl dosáhnout zdánlivého „důkazu“ vykořisťování pouze tak, že pro zboží „pracovní síla“ konstruoval výjimku ze všech ostatních druhů zboží. Zatímco u jiných zboží je pro Marxe rozhodující směnná hodnota, u pracovní síly najednou operuje i s její hodnotou užitnou. Tímto „vpašováním“ užitné hodnoty do procesu směny Marx podle Klaggese popřel celou klasickou teorii hodnoty, na které chtěl původně stavět. Klagges píše: „Nakonec dospěl pouze k zdánlivému důkazu, a to i jen tím, že pro ‚zboží‘ v podobě pracovní síly vytvořil výjimku ze všech ostatních zboží. Pro ‚hodnotu‘ pracovní síly je najednou rozhodující nejen směnná hodnota, ale i užitná hodnota. Marx se domnívá, že pracovník dostává ve mzdě směnnou hodnotu své pracovní síly, zatímco továrník si může nechat zaplatit v ceně svých výrobků užitnou hodnotu práce obsažené v těchto výrobcích. Tímto vpašováním užitné hodnoty do směny je však celá klasická teorie hodnoty, kterou Marx právě chtěl použít jako základ, převrácena naruby.“ Podle nacionálněsocialistické kritiky tímto krokem Marx vlastně pobořil celou klasickou teorii hodnoty, na které chtěl stavět. Tato Marxova pověra byla však dostatečně účinnou sugestivní silou pro „vyhladovělé proletářské masy“, zatímco dal Marx nespravedlnostem kapitalismu falešné příčiny, kdy odvrátil pozornost od skutečných příčin spočívajících v úvěrovém kapitálu. Skutečné kapitalistické bezpráví a vykořisťování podle Klaggese nespočívá v existenci zisku, ale v tom, že pracující je kvůli své hospodářské bezmoci z jakéhokoli podílu na tomto společně vytvořeném přebytku zcela vyloučen. Rovněž Marxova fixace na průmyslový kapitál jako na hlavního nepřítele byla záměrným politickým kalkulem. Tím, že Marx označil obchodní a úvěrový kapitál za „předpotopní“ a odsunul je na okraj zájmu, fakticky maskoval skutečného vládce moderní ekonomiky – mezinárodní finanční kapitál.

jako Marx tvrdí, že pracovní doba je hodnotovým faktorem ekonomického života, a jelikož pracovník absolvuje největší množství pracovní doby, je také jediným tvůrcem hodnoty: „... Taková je ekonomická struktura celé naší dnešní společnosti. Pouze dělnická třída produkuje veškeré hodnoty... Tyto hodnoty, které produkují dělníci, však nepatří dělníkům. Patří vlastníkům surovin, strojů a nástrojů a prostředků na předběžné investice, které těmto vlastníkům umožňují nakupovat pracovní sílu dělnické třídy. Z celkového objemu produkce, který vytvořila, tedy dělnická třída získává zpět pouze část pro sebe.“[27]

Je-li pracovní doba jediným faktorem určujícím hodnotu v ekonomice, musí samozřejmě mít dělník nárok na převážnou část ekonomických statků. Dělník by tedy měl jako mzdu dostávat celou částku v penězích, která odpovídá směnné hodnotě práce vykonané během jeho pracovní doby. Jelikož jeho pracovní doba údajně sama určuje směnnou hodnotu, měl by dostat zaplaceno celou směnnou hodnotu. Buržoazní vykořisťovatelé, majitelé továren, vlastníci výrobních prostředků a strojů, však ani nepomyslí na to, aby proletáři vyplatili takové množství peněz, které by odpovídalo množství jeho pracovní doby. Tito bezohlední vykořisťovatelé vyplácejí dělníkovi pouze zlomek ekonomické hodnoty, kterou vytvořil; ten zlomek, který proletář potřebuje k tomu, aby mohl žít. Život však má pouze do té míry, do jaké je to nezbytné k tomu, aby mohl prodávat komoditu pracovní sílu, tedy pouze to existenční minimum, které stačí k odpracování požadované pracovní doby. Platí se mu tedy pouze existenční minimum. Kupuje se od něj zboží „pracovní síla“ za cenu, kterou musí dostat, aby

[27] Srov. O. Lorenz: Karl Marx und der Kapitalismus, s. 91.

nehladověl a mohl odpracovat pracovní dobu. Platí se tedy pouze za část pracovní doby odpracované proletářem, druhá část je ukradena. Tento rozdíl mezi placenou pracovní dobou, měřenou podle životního minima, a částkou, kterou kapitalista získává jako směnnou hodnotu za práci vykonanou proletářem, tento rozdíl je tzv. nadhodnota. Nadhodnota je součtem směnné hodnoty zboží minus částka, kterou proletář dostává jako mzdu za zajištění své existence. Nadhodnota je tedy prakticky celková částka daného vykořisťování.

Hospodářský systém, který výrobci hodnot vyplácí pouze životní minimum a podnikateli, který neodpracuje žádnou významnou pracovní dobu, tedy nevytváří žádnou skutečnou hodnotu, přiznává nadhodnotu, je kapitalistický hospodářský systém. Kapitalismus je ten způsob výroby, který ze směnné hodnoty množství pracovní doby poskytuje proletářskému tvůrci pouze to, co potřebuje k své existenci jako tvůrce, a zbytek nadhodnoty si ponechává pro sebe. Engels jednou shrnul celé dogma svého přítele Marxe následovně. „Šlo však jednak o to, vykreslit kapitalistický způsob výroby v jeho historickém kontextu a jeho nezbytnost pro určité historické období, tedy i nutnost jeho zániku, a jednak také odhalit jeho vnitřní povahu, která byla dosud skrytá.“ Toho bylo dosaženo odhalením nadhodnoty: „Bylo dokázáno, že přivlastňování neplacené práce je základní formou kapitalistického způsobu výroby a jím prováděného vykořisťování dělníka; že kapitalista, i když kupuje pracovní sílu svého dělníka za plnou hodnotu, kterou má jako zboží na trhu, z ní přesto vytěží více hodnoty, než za ni zaplatil; a že tato nadhodnota v konečném důsledku tvoří součet hodnot, z něhož se hromadí neustále rostoucí kapitálová masa v rukou vlastnických tříd. Byl vysvětlen průběh jak

kapitalistické výroby, tak i tvorby kapitálu. — Za tyto dva velké objevy – materialistický pohled na dějiny a odhalení tajemství kapitalistické výroby prostřednictvím nadhodnoty – vděčíme Marxovi. Díky nim se socialismus stal vědou.“[28]

Pokud proletář pracuje 10 hodin, nedostává součet hodnot, které za těchto 10 hodin vyprodukuje, nýbrž pouze částku, kterou potřebuje k tomu, aby se mohl nakrmit a obléknout natolik, aby mohl odpracovat 10 hodin, tedy možná směnnou hodnotu 3 pracovních hodin. Hodnotu zbývajících 7 pracovních hodin si kapitalista ponechá jako svůj zisk. Kapitalista kupuje 10 hodin pracovní doby za cenu 3 hodin a prodává je dále za cenu 10 hodin. „Kapitál je nadhodnota – zisková hodnota,“ poučuje Marx. Kapitalista kupuje zboží „pracovní síla“ za cenu potravin proletářů: „Hodnota pracovní síly se rozkládá na hodnotu určitého množství potravin.“[29] „Samozřejmým“ předpokladem přitom vždy je, že produktivní je pouze ruční práce, protože ta zabírá nejvíce pracovní doby jako souhrn společenské produkce.

V tomto strašlivém osudu neustálého vykořisťování nyní žije proletář, nic ho nemůže zachránit. Čím více pracuje, tím větší není jeho výdělek – náklady na potraviny přece zůstávají stejné –, ale tím větší je nadhodnota pro kapitalistu; a čím větší je nadhodnota, tím mocnější se stává kapitalista a tím bezmocnější zůstává proletář. Ani technický pokrok neulehčuje osud proletariátu, nýbrž nepřetržitě zvyšuje vykořisťování. Čím více může kapitalista nahradit lidskou pracovní sílu stroji, tím větší je nabídka lidské pracovní síly. Čím větší však nabídka

[28] Fr. Engels: Die Entwicklung des Sozialismus von der Utopie zur Wissenschaft, s. 33, 34.
[29] Karl Marx: Das Kapital, sv. I, 9. vyd., s. 134, 35.

lidské pracovní síly je, tím více klesá cena komodity „pracovní síla“ na trhu práce. Masa proletářů, kteří kvůli nadbytku již nemohou prodávat svou pracovní sílu, se neustále zvětšuje; tvoří „průmyslovou záložní armádu“. Jediným účinkem této „průmyslové záložní armády“ je tlak na cenu komodity pracovní síly. Tito nadbyteční proletáři mají ve svém působení jediný smysl: stále více tlačit na cenu práce těch proletářů, kteří jsou ještě zaměstnáni jako dělníci.

Tak proti sobě stojí stále rostoucí masa nemilosrdně vykořisťovaných proletářů a stále bohatší, a tím i mocnější třída vykořisťovatelů, kteří „vytvářejí nadhodnotu“. V tomto stavu absolutně bezprávního vykořisťování a naprosto nevině způsobené bídě proletářů a kapitalistů, kteří se bez námahy obohacují, již neexistuje žádná rovnováha ani pozitivní spojení. Zde může a smí existovat pouze boj na život a na smrt. Třídní boj je heslem a poslední nadějí proletáře. Třídní boj třídy vykořisťovaných proti třídě vykořisťovatelů až do úplného zničení. V tomto požadavku vrcholí také „Komunistický manifest“. Marxův životopisec Vorländer shrnuje evangelium proletariátu co nejvíce slovy originálu následovně:

> „1. Dějiny veškeré dosavadní společnosti jsou dějinami třídních bojů.
>
> 2. Dřívější třídní protiklady se v naší době zjednodušily na jediný velký protiklad: buržoazie a proletariát.
>
> 3. Moderní státní moc je pouze výborem, který spravuje záležitosti celé buržoazní třídy. Buržoazie, kdekoli se dostala k moci, zničila všechny feudální, patriarchální a idylické poměry; proměnila lékaře, právníky, kněze, básníky a vědce ve své placené námezdní síly.

4. …

5. Buržoazie svým vykořisťováním světového trhu dala výrobě a spotřebě všech zemí kosmopolitní ráz.

6. Během své sotva stoleté třídní nadvlády vytvořila masivnější a kolosálnější výrobní síly než všechny předchozí generace dohromady. Tím rozbila feudální okovy a nahradila je volnou konkurencí spolu s ekonomickou a politickou nadvládou buržoazní třídy.

7. Ve stejné míře, v jaké se však rozvíjí buržoazie, tj. kapitál, a průmysl, rozvíjí se i třída moderních dělníků, proletariát; ten se shlukuje do stále větších mas, pociťuje svou rostoucí sílu a sdružuje se do koalic proti buržoazii.

8. Všechna dosavadní společenská hnutí byla hnutími menšin v zájmu menšin; proletářské hnutí je samostatným hnutím obrovské většiny v zájmu obrovské většiny.

9. Zákony, morálka a náboženství staré společnosti jsou pro proletáře stejně tak buržoazními předsudky, za nimiž se skrývá stejně tolik buržoazních zájmů.

10. Komunisté chtějí v první řadě totéž, co ostatní dělnické strany všech zemí: sjednocení proletariátu v jednu třídu, svržení vlády buržoazie, dobytí politické moci proletariátem; ale chtějí navíc: zrušení námezdní práce a soukromého vlastnictví, které ostatně pro devět desetin současné společnosti ve skutečnosti neexistuje...

11. Konečný cíl: Na místo staré buržoazní společnosti s jejími třídami a třídními protiklady nastoupí společenství, v němž je svobodný rozvoj každého podmínkou svobodného rozvoje všech.

12. Ať se vládnoucí třídy třesou před komunistickou revolucí. Proletáři v ní nemají co ztratit než svá pouta. Mají co získat celý svět. Proletáři všech zemí, spojte se!“[30]

Za skutečný přínos Karla Marxe je považováno takzvané vědecké zdůvodnění příčin a nezbytnosti současného třídního boje. Příčinou třídního boje je vykořisťování. „Vědecký“ důkaz existence vykořisťování a jeho formy poskytuje Marx prostřednictvím své doktríny o hodnotě a nadhodnotě. Druhým nejdůležitějším základním poznatkem Marxe je takzvaný „zákon koncentrace“. Teorie hodnoty a nadhodnoty, tedy teorie vykořisťování, představuje „vědeckou“ analýzu stávajícího stavu, zatímco zákon koncentrace je „vědecky“ prokázanou cestou k překonání vykořisťování a ukončení třídního boje.

b) Zákon koncentrace:

Židovský instinkt pro konjunkturu předvídal také možnosti technické revoluce, které bylo možné očekávat především díky vynálezu parního stroje. Velký parní stroj spotřebovává relativně méně uhlí než malý, takže jeho provoz je podstatně levnější a v konkurenčním boji byl proto nadřazený. Čím větší je podnik, tím větší jsou jeho parní stroje a tím větší je jeho ekonomická převaha v konkurenčním boji o produkci. Podniky jsou tedy tím ziskovější, čím jsou větší, a tím méně ziskové, čím jsou menší. Marx proto s vědeckou vážností předpovídá následující vývoj: „Střední podniky pohlcují malé podniky, velké podniky pohlcují střední podniky“; důsledkem je, že je stále méně samostatných jednotlivých podniků, střední třída mizí, je stržena do proletariátu, počet proletářů se stále zvětšuje, proletáři jsou stále chudší a početnější, kapitalistů

[30] K. Vorländer: Karl Marx, s. 133, 135.

stále méně a bohatší. Nakonec zbývají jen obří podniky s obřími parními stroji ve vlastnictví nejbohatších kapitalistů. Zůstávají jen ti nemnozí vlastníci největšího bohatství a největších strojů, všichni ostatní se stali proletáři. A nyní nastává vrchol světových dějin. 99,99 procent vykořisťovaných proletářů zničí 0,01 procenta kapitalistů, zmocní se světových strojů, vyvlastní vyvlastňovatele – nastane „vyvlastnění vyvlastňovatelů“. Proletariát nyní převzal plné vlastnictví výrobních prostředků. Nyní všichni proletáři dostávají jako mzdu nejen částku pokrývající náklady na obživu své pracovní síly, ale i celou hodnotu své pracovní doby, tedy i celou nadhodnotu; nastává ráj sociální rovnosti.

Marx to tak úplně nepopsal, jde o přehnané zveličování, avšak pouze pokud jde o parní stroj. Podle něj nejsou příčinou koncentrace hnací stroje, nýbrž obráběcí stroje: „Právě tato část strojního zařízení, tedy obráběcí stroje, je výchozím bodem průmyslové revoluce v 18. století.“[31] To je však také nepodstatné a možná měly v rámci skutečné koncentrace větší vliv hnací stroje než obráběcí stroje. Výsledek je v každém případě stejný. I velký obráběcí stroj je lepší než malý, což Marx „vědecky“ konstatoval, a proto ke koncentraci v každém případě dojde. Již desítky let předtím, než pracně shromáždil všechny vědecké důkazy, předvídal jeho prorocký génius tento „zákon“. Již v „Komunistickém manifestu“ Marx prohlašuje: „Dosavadní malé střední vrstvy, malí průmyslníci, obchodníci a rentiéři, řemeslníci a rolníci, všechny tyto třídy upadají do proletariátu, jednak tím, že jejich malý kapitál nestačí k provozování velkého průmyslu a podléhají konkurenci větších kapitalistů, jednak tím, že jejich zručnost je znehodnocena

[31] Karl Marx: Das Kapital: sv. I, s. 336.

novými způsoby výroby... Jak jsme viděli, pokrok průmyslu navíc uvrhává celé části vládnoucí třídy do proletariátu nebo alespoň ohrožuje jejich životní podmínky.“

Engels již v únoru 1844 předpověděl: „Centralizace majetku je zákonem stejně neodmyslitelným pro soukromé vlastnictví jako všechny ostatní; střední třídy musí stále více mizet, až se svět rozdělí na milionáře a chudáky, na velké vlastníky půdy a chudé nádeníky ...“[32] Engels již v únoru 1844 předpověděl: „Centralizace majetku je zákonem stejně neodmyslitelným pro soukromé vlastnictví jako všechny ostatní; střední třídy musí stále více mizet, až se svět rozdělí na milionáře a chudáky, na velké vlastníky půdy a chudé nádeníky ...“ A tento vývoj probíhá s železnou, nezastavitelnou nutností, ať už s vůlí kapitalistů, nebo proti ní, ať už s vůlí proletariátu, nebo proti ní. Právě to je na tom rozhodující a v marxistickém smyslu vlastně vědecké – přísná kauzalita celého procesu, kauzalita s přesností mechanického přírodního zákona. Souběžně s tím dochází k přímé koncentraci kapitálu. Marx pro to také nalezl přísně vědecký výraz: jedná se o „proces akumulace kapitálu“: „Je však zřejmé, že akumulace, tedy postupné rozmnožování kapitálu prostřednictvím reprodukce, která přechází z kruhového tvaru do spirály, je velmi pomalý proces ve srovnání s centralizací, která potřebuje změnit pouze kvantitativní seskupení integrujících částí společenského kapitálu.“[33]

Akumulace neboli samorozmnožování nadhodnoty a tím i neustálé zhodnocování kapitálu představuje menší a pomalejší formu koncentrace, zatímco centralizace podniků je její

[32] Srov. O. Lorenz: Karl Marx und der Kapitalismus, s. 21.
[33] Karl Marx: Das Kapital, sv.. I, s. 592.

rychlejší a silnější formou. Společně vedou k automatické nutnosti vítězství proletariátu a zničení kapitálu. Marx ještě jednou shrnuje tento převratný poznatek následovně: „S neustále klesajícím počtem kapitálových magnátů, kteří si uzurpují a monopolizují všechny výhody tohoto transformačního procesu, roste míra bídy, útlaku, otroctví, zvrhlosti, vykořisťování, ale také vzpoury stále narůstající dělnické třídy, která je školena, sjednocena a organizována samotným mechanismem kapitalistického výrobního procesu. Kapitálový monopol se stává okovem způsobu výroby, který s ním a pod ním vzkvétal. Koncentrace výrobních prostředků a společenská organizace práce dosahují bodu, kdy se stávají ve svém kapitalistickém plášti nesnesitelnými. Ten praskne. Hodina kapitalistického soukromého vlastnictví odbíjí. Vlastníci jsou vyvlastněni.“[34] A Engels zvolá: „Provést čin, který osvobodí celý svět, je historickým posláním moderního proletariátu.“[35] Výsledkem je „beztřídní společnost…“, „absence nadvlády lidí nad lidmi“. Kapitalismus se tak sám ničí a zároveň sám přivádí proletariát k moci. Kapitalismus se takřka obětuje, aby proletariátu nabídl moc. Tím také nastal konec všech institucí a výtvorů buržoazie a kapitálu. Stejně jako kapitalismus spáchá i stát sebevraždu, politika sama končí tím, že se zničí, a nastává ráj materialismu. Marx to předpověděl: „Pak již nebude existovat žádná skutečná politická moc, protože právě politická moc je oficiálním vyjádřením třídního protikladu v rámci buržoazní společnosti.“[36]

[34] Karl Marx: Das Kapital, sv. I, s. 728.
[35] Engels: Die Enwicklung des Sozialismus von der Utopie zur Wissenschaft, s. 54.
[36] Karl Marx: Das Elend der Philosophie, 2. vyd., 1892, s. 129.

Kritika

a) Zákon koncentrace:

Tam, kde nic není dokázáno, vlastně není ani co vyvrátit. Jen pro objasnění, že nic není dokázáno, je třeba poukázat na několik skutečností, které odhalují celou absurditu této marxistické vědy. Vynález parního stroje a všechny vynálezy, z nichž Marx vychází ve svých teoriích, nejsou prvními ani posledními, které mění hospodářskou formu a způsob výroby. Avšak vytěsnit z faktu týkajícího se určitého úseku technického vývoje dogma, formulovat „zákon“ nevyhnutelné nutnosti a odvodit z něj převrat v ekonomice a celém světě – to je specifická židovská duševní degenerace, to je výplod židovského mozku. Germán vytváří velký technický pokrok, Žid z něj konstruuje ideologii zničení. Samozřejmě, že například parní stroj měl určitý centralizační účinek ve prospěch velkých podniků, ale již další vynález mohl působit opačně a být pro malé a střední podniky stejně výhodný jako pro velké podniky, ba možná dokonce výhodnější pro malé a střední podniky v konkurenčním boji s velkými podniky. Ve skutečnosti například automobil představuje pro železniční giganty vážnou konkurenci, která zdaleka ještě neskončila. Především elektromotor je stejně efektivní v malých a středních podnicích jako ve velkých. Stejně tak i jiné vynálezy vedly k vzniku celé řady nových malých a středních podniků. Na druhou stranu je skutečná koncentrace moderního kapitalisticky orientovaného hospodářství jen zčásti důsledkem technického vývoje, z druhé části je důsledkem právě samotné kapitalistické hospodářské formy, spojování podniků do monopolů, trustů a syndikátů. A ještě více se jedná o koncentraci ekonomiky v penězích, ve finančním kapitálu, která přinesla nesrovnatelně

více vykořisťování a hromadění moci než jakýkoli technický vývoj. Marx tedy ve svém „zákoně koncentrace“ jednak vůbec nezasáhl nejvýznamnější příčiny a jednak důsledky nesmyslně zveličil. Avšak protože v důsledku jiných příčin došlo ke skutečné koncentraci a vykořisťování se zesílilo, získal jeho „zákon koncentrace“ na sugestivní síle, a to nikoli díky vlastnímu intelektuálnímu výkonu, nýbrž díky skutečnému vývoji, který se mu pouze zdánlivě podobá.

Koneckonců to byli přece lidé, kdo tyto nové stroje objevili, a bylo tedy do značné míry na lidské vůli, jak je využijí – k rozvoji, či k zhroucení a svržení dosavadního řádu. Ne stroje stvořily člověka, ale lidé stvořili stroje, a proto to nebyly stroje, ale lidé, kdo mohli určovat jejich dopady. Skutečnost, že jedno z klíčových hospodářských odvětví, a to zemědělství, se tohoto vývoje neúčastnilo, stačí sama o sobě k tomu, aby celé marxistické dogma o koncentraci vedla k absurditě. Totéž platí pro všechny formy práce, u nichž záleží více na kvalitě než na kvantitě, např. pro skutečné řemeslo.

V současnosti ke koncentracím nedochází z ekonomických, ale z politických důvodů; často právě ne v zájmu soukromých kapitalistů, ale za účelem zajištění politických společenství (zbrojení). Ani o tomto vývoji neměl Marx sebemenší tušení.

Jen židovský mozek může celkový vývoj lidstva, včetně řešení sociální otázky, podřídit jedinému technickému faktu. Člověk je tak zcela vyřazen. K revoluci nevede kapitalistické smýšlení, nýbrž mechanický výrobní proces. Jak nesmyslné je zejména propojení osvobození proletariátu se „zákonem“ centralizace průmyslu, dokazuje právě Sovětský svaz. Nejvíce centralizované hospodářství USA je i nadále kapitalistické a

takzvané vyvlastnění vyvlastňovatelů bylo provedeno násilím pouze v jednom státě, který patřil k technicky nejzaostalejším agrárním státům na světě, a to v Rusku. Vůbec není zřejmé, proč by technicky nejrentabilnější podniky měly být vykořisťovatelské více než ty méně rentabilní. Dalo by se to představit přinejmenším stejně dobře i opačně.

Stejně nesmyslné je vyvozovat z koncentrace nevyhnutelný vznik proletářů; neboť ani obrovský podnik se neskládá z jednoho kapitalisty a deseti tisíc proletářů, ale stejně jako samotný pracovní proces je i sociální postavení lidí zapojených do tohoto procesu různorodé a i v kapitalistickém hospodářství, např. v Americe, je do značné míry rozčleněno podle výkonu. Střední a vyšší úředníci a ředitelé mají větší míru samostatnosti než mnozí majitelé malých a středních podniků a často pobírají mnohonásobně vyšší příjem než takzvaní samostatní drobní vlastníci. Tyto reálné ekonomické skutečnosti jsou jednoduše přehlíženy dogmatickým přístupem. Pokud o míře kapitalismu rozhoduje výše příjmu, pak jsou někteří takzvaní „proletáři“ ve velkém podniku kapitalističtější než někteří kapitalisté z malých a středních podniků a někteří samostatní vlastníci výrobních prostředků jsou proletářštější než zaměstnanci velkých podniků.

Tato plošná abstrakce, která srovnává všechny skutečné, živé rozdíly a skutečnosti, tento židovský intelektualismus skutečně předvedl svou specifičnost na takzvaném zákoně koncentrace. Celá přirozená rozmanitost moderního hospodářského života je roztrhána a schematizována na proletáře jako prodejce zboží „pracovní síly“ a na kapitalisty jako ziskuchtivé kupce zboží „pracovní síly“. Nejhorším důsledkem této koncentrační utopie bylo to, že interpretovala

technický rozvoj a s ním spojené možnosti řešení sociálních a hospodářských problémů způsobem, který znemožnil jakýkoli pokus o řešení. Vždyť by přece bylo přinejmenším stejně možné postavit technické vynálezy do služeb sociální myšlenky a právě z technického vývoje vytěžit ty nejlepší možnosti – a to právě technické možnosti – ve prospěch proletariátu a v neprospěch kapitalismu. Marx nezkoumal pozitivní možnost tohoto vývoje, nýbrž vědomě z technického vývoje vyvodil tu nejextrémnější formu negativního. Využil pro své účely dopad technické revoluce, nikoli k pozitivnímu řešení hospodářských a sociálních problémů, nýbrž k destruktivní agitaci, a tím svým způsobem přispěl k tomu, že se technika stala nepřítelem člověka a průmysl nepřítelem pracujících.

Zároveň Marx paralyzoval aktivitu proletariátu. Ten neměl být odhodlán sám utvářet svůj osud, vybojovat si svá práva, nýbrž jako zhypnotizovaný upřeně sledovat působení zákona koncentrace, dokud se kapitalismus nestal stále mocnějším a mocnějším a proletariát stále bezmocnějším. Tak Karl Marx jako židovský svůdce proletariátu prosazoval pouze zájmy svých židovských sourasovců na straně kapitalismu; přispěl k tomu, že technický rozvoj nevedl k blahu lidstva, nýbrž k hospodářskému chaosu. Tak se setkala liberální intelektuální zkaženost Žida Ricarda s proletářským intelektuálním zmatením Žida Marxe. Tak byl vývoj směrem k židovským zájmům poháněn jak ze strany proletariátu, tak ze strany buržoazie. Historickým posláním Marxe bylo na straně proletariátu zabránit skutečnému řešení sociální otázky, a podařilo se mu nejen nasměrovat masy špatným směrem, ale také v rámci celkového procesu zabránit jakémukoli kroku směřujícímu k částečným sociálně-politickým řešením. Zde je

třeba znovu připomenout skutečnost, že to byli právě marxisté, kteří Bismarckovu sociální politiku částečně ztěžovali a částečně dokonce mařili. Každý pokus o vyvážení zájmů zaměstnavatelů a zaměstnanců byl mařen až do té míry, do jaké to bylo z propagandistického hlediska vůbec snesitelné; sociální rána byla udržována otevřená a všemi prostředky neustále znovu otravována. Marx dosáhl toho, o co vědomě či nevědomě usiloval: ne vědeckého poznání, nýbrž pseudovědecké agitace ve prospěch židovského vlivu a na úkor árijského lidstva, parazitického vykořisťování árijského technického pokroku ve prospěch židovské revolty, rozkladu árijského hospodářského života prostřednictvím židovské utopie.

b) Teorie hodnot:

Ještě mnohem osudovější než zákon o koncentraci byla teorie hodnoty. Jejím prostřednictvím chtěl Marx poskytnout vědecký důkaz o existenci vykořisťování, jeho příčinách a možnostech jeho překonání. Pouze na základě teorie hodnoty lze pochopit jeho teorii třídního boje.

Z hlediska dějin myšlení je zajímavé nejen to, že spolupráce mezi kapitalistickým a marxistickým židovstvem, jak se stala realpolitickou skutečností v Londýně, New Yorku a Moskvě, byla ideově připravena již v ideologické součinnosti Ricarda a Marxe. Jak již bylo uvedeno, ani Ricardo, ani Marx teorii hodnoty nevytvořili, ale Ricardo připravil zkreslující a rozkladnou formu ekonomického pojmu hodnoty, kterou Marx poté převzal a mohl ji dále rozvíjet pouze v rozkladném směru. Ricardo již prohlásil práci za zboží, které lze na trhu práce kupovat a prodávat. Oddělil zboží „pracovní síla“ od člověka, takže práce a s ní i člověk získaly pouhou věcnou funkci a spolu s prací se i člověk stal zbožím, které lze samo o sobě kupovat a

prodávat. Ricardo již vysvětluje mzdu vycházející z životních nákladů pracovníka jako „náklady na reprodukci práce“.

Nechci se ani pokoušet podrobně vyvracet sofistiku této „teorie hodnot“ ani ji porovnávat s nacionálněsocialistickým pojetím vzniku a tvorby ekonomických hodnot. I zde jde pouze o to, co je na této „teorii hodnot“ typicky židovské.

Marx prohlašuje množství práce za jediný ekonomický hodnotový faktor. Tento názor je natolik primitivní, že by se člověku téměř chtělo upustit od jakékoli odpovědi. Právě v této primitivnosti však spočívala sugestivní síla jeho teorie. Tato ekonomická dogmatika se totiž neobrací k ekonomicky vzdělané a zkušené inteligenci, nýbrž k tělesně i duševně vyčerpaným proletářským masám, které za každou cenu hledají odpověď na otázky týkající se jejich osudu. A tu odpověď, kterou nejlépe chápou a která jim slibuje nejvíce, si cení více než vědeckou správnost a vnitřní pravdivost ekonomické teorie. Marx přisoudil veškerou vinu buržoazii, veškeré právo proletariátu, předpověděl každému buržoovi zkázu, každému proletáři ráj – co by mohlo na zoufalé masy působit sugestivněji? Je třeba to stále znovu zdůrazňovat: Karl Marx ve svém nitru vůbec nechce být vědcem, nejde mu o touhu po pravdě ani o výzkumnou ctižádost; „vědeckost“ je maska, kamufláž, prostředek ke zvýšení autority a sugestivní síly agitátorských tezí.

Celý tento postup má být pouze ilustrací příčin, které skutečně ovlivňují tvorbu cen v ekonomice.

Jistě, podstatnou roli v tom hraje množství práce, např. kolik času v průměru potřebuje dělník k vytěžení určitého množství uhlí nebo k jeho zpracování do podoby připravené k

prodeji. Ale to je jen jeden z faktorů; stejně důležitá je možná i kvalita práce; zaprvé tempo práce v rámci pracovní doby a pak především kvalita pracovního výkonu při daném pracovním tempu. Hodina zametání ulic se nedá srovnávat s hodinou práce přesného mechanika nebo vynálezce, vědce či umělce. Stejně tak hodnotu a cenu určuje vzácnost nebo masovost výskytu zboží. Uhlí má už jen z tohoto důvodu mnohem nižší hodnotu a cenu než například diamanty, protože jeho výskyt v přírodě se tak zásadně liší. K tomu se přidává lidská potřeba daného zboží. Potřeba masa bude z hlediska množství vždy větší než potřeba uhlí. Potřeba, vzácnost a kvalita práce tedy vedle množství práce rozhodujícím způsobem ovlivňují tvorbu ekonomické hodnoty a ceny. K tomu samozřejmě u určitých ekonomických statků přibývají výrobní prostředky. Bez vysoké pece nelze železo získávat ve větším měřítku. Na tvorbě hodnoty a ceny železa se tedy podílí nejen proletář stojící u vysoké pece, ale také stavitel a vlastník této pece. Marx se tomuto zjištění jednoduše vyhýbá tím trikem, že tyto faktory prohlásí za nevypočitatelné, a proto, stejně jako Ricardo, čistě z obchodního hlediska uznává jako hodnototvorný pouze časový objem práce. To je nesmysl, má však svou logiku, neboť tato fixní představa je předpokladem jeho teorie vykořisťování.

Téměř stejně zjednodušující a lživé je tvrzení, že pracovník dostává za svou práci pouze částku pokrývající životní náklady, tedy existenční minimum. I v kapitalistickém hospodářství je tak špatně odměňována pouze primitivní práce, za kterou se vyplácí například existenční minimum, pokud je vůbec možné toto minimum vypočítat. Vyšší řemeslná, nebo především duševní práce je i v kapitalistickém státě odměňována, byť ne spravedlivě, v průměru přece jen

odstupňovaně podle své ekonomické hodnoty. Tím se v žádném případě nemá popírat ani bagatelizovat skutečnost vykořisťování, ale Marx mu přiřazuje nesprávné příčiny a tím zmaří skutečné možnosti jeho překonání. I když tedy skutečnost vykořisťování existuje, je tvrzení, že vlastníci výrobních prostředků, tedy kapitalisté, vyplácejí pouze existenční minimum, stejně mylné jako škodlivé. Marx však chce právě tuto škodlivost. Nejde mu totiž o vyrovnání nebo spravedlivé uspořádání sociálních vztahů, ale o rozbití ekonomického organismu. Proto musí nesmyslně zveličovat rozdíl mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem na obou stranách, ponižovat pracovníka na proletáře a zaměstnavatele na kapitalistu. Doktrína nadhodnoty musí vykořisťování natolik převyšovat, že jakékoli zdravé politické překonání se stane nemožným.

Ačkoli je tato doktrína šílená, přesto měla svůj účinek, protože navzdory všem židovským zkreslením přece jen vystihuje skutečný stav, jehož podstatu však popisuje nesprávně, jehož příčinu nesprávně vykresluje a jehož možnosti překonání tím pádem znemožňuje. Přesto však skutečnost vykořisťování existovala a existuje v kapitalistických státech, a proto musí právě tato odpověď na otázku sociální spravedlnosti mít i v této primitivní, záměrně sugestivně formulované doktríně osudový dopad.

Podobné platí i pro teorii zbídačování. Teorie „průmyslové rezervní armády“, která má údajně vyvíjet neustále rostoucí tlak na snižování mezd, je nejhanebnějším prostředkem k tomu, aby se ekonomická bída mas ještě prohloubila duševní bídou, aby se materiální nouze vyhrotila do nesmyslné duševní beznaděje a aby se nouze využívala namísto jejího překonávání. Je to hlavní psychologický účinek celé kampaně za vykořisťování.

Tím je přímo zasažena rasová síla národů, požehnání dětí se stává příčinou rostoucího vykořisťování. To se Žid snaží pracovníkovi předem vypočítat: čím více dětí pracovník má, tím větší je nabídka pracovní síly, tím levnější je cena práce, tím horší je tedy bezmocnost pracujících a tím větší je vykořisťovatelská moc kapitalistů. Tento „proces akumulace“ popisuje Marx následovně: „O to se již postaral mechanismus kapitalistické výroby tím, že vytváří dělnickou třídu jako třídu závislou na mzdě, jejíž obvyklá mzda stačí nejen k zajištění jejího přežití, ale i k jejímu rozmnožování. Tuto přebytečnou pracovní sílu, kterou mu každoročně dodává dělnická třída v různých věkových kategoriích, musí kapitál pouze začlenit do přebytečných výrobních prostředků, které jsou již obsaženy v roční produkci, a přeměna nadhodnoty na kapitál je dokončena.“[37] Čím více je pracovníků, tím chudší jsou. Kapitalista je však tím bohatší, čím více je pracovníků. Přebytečná pracovní síla má totiž dvojí účinek: jednak zvyšuje výrobní sílu vykořisťovatelského podniku, a tím i jeho bohatství, a jednak zvyšuje nabídku práce, čímž snižuje cenu práce. To je nefalšovaná židovská teorie rozkladu. Engels tyto fráze dál omílal, až dospěl k následujícímu závěru: „To s sebou nese akumulaci bídy odpovídající akumulaci kapitálu. Akumulace bohatství na jednom pólu je tedy zároveň akumulací bídy, utrpení z práce, otroctví, nevědomosti, zvěcnění a morálního úpadku na protilehlém pólu, tj. na straně třídy, která jako svůj jediný produkt produkuje kapitál.“[38]

[37] Karl Marx: Das Kapital, sv. I, s. 544.
[38] Engels: Die Entwicklung des Sozialismus von der Utopie zur Wissenschaft, s. 42, 43.

Skutečný vývoj toto tvrzení vyvrátil už jen proto, že za posledních sto let se počet obyvatel znásobil, aniž by jeho přírůstek musel hladovět. S vývojem počtu obyvatel šel ruku v ruce ekonomický rozvoj a nárůst ekonomických statků.

Nezaměstnanost, která se stala vážným problémem teprve na počátku 20. století, má jiné příčiny, než se Karl Marx snažil naznačit svou teorií „průmyslové rezervní armády“. Skutečnost, že nezaměstnanost existovala – i když z úplně jiných příčin, než tvrdil Marx – však stačila k tomu, aby jeho mylným tvrzením dodala na přesvědčivosti. Skutečnost, že navíc v důsledku růstu počtu obyvatel relativní mzdová suma neklesla, ale naopak vzrostla, je jen dalším důkazem doktrinárního nesmyslu Marxovy ekonomické teorie. Nejen kvůli politickým příčinám versailleského diktátu a jednotlivých reparací došlo k rozvratu celého hospodářského systému národů, což vedlo ke vzniku milionů nezaměstnaných. V této době samozřejmě marxistická agitace vytáhla tuto starou frázi o „průmyslové záložní armádě“ z proletářského koutku, aby ji mohla obdivovat jako důkaz prorocké velikosti Marxe-Mardochaje. To, že nezaměstnanost naší doby měla jiné příčiny, dokazuje odlišný způsob jejího překonání, zejména v Německu. Marxovi zde skutečně nešlo o zkoumání příčin nezaměstnanosti, ale teorie zbídačování pro něj byla prostředkem, jak zabránit jakémukoli skutečnému socialistickému řešení, ochromit aktivitu pracujících mas a hypnoticky ovládnout jejich vůli do té míry, že místo toho, aby bojovaly za spravedlnost v rámci svých národních společenství, staly se rozkladnými prvky národohospodářských organismů.

Ať už je tato teorie z vědeckého hlediska jakkoli nemožná, to, co bylo pro Marxe vědomým či nevědomým cílem, se mu

do značné míry podařilo: zabránit skutečnému řešení sociální otázky. Zkreslením příčin sociální nespravedlnosti zabránil sociální spravedlnosti. Z výkřiku milionů sociálně vyděděných a zbavených práv lidí nepřicházelo volání po spravedlnosti, nýbrž šílené heslo třídního boje, povstání podlidí proti historicko-organickým společenstvím národů, zničení národních hospodářství za účelem přípravy světové ekonomiky a tím i židovské formy světové nadvlády.

Marx zkreslil pojetí vykořisťování a odvedl pozornost od skutečného vykořisťovatele. Skutečnou příčinou vykořisťování nebyla fiktivní nadhodnota, nýbrž bránění uplatnění principu výkonu v ekonomice. „Vykořisťovateli“ byli jen v menší míře průmysloví podnikatelé, kteří sami pracovali a řídili práci; ba i oni sami byli většinou jen vykořisťovanými oběťmi mezinárodního finančního kapitálu. Tento druh přesunu a centralizace ekonomiky od samostatně odpovědného výrobce a produktivního podnikatele k obchodníkovi se zbožím a později k obchodníkovi s penězi, k bankovním a burzovním Židům, Marx buď neviděl, nebo vidět nechtěl. Naopak, vysvětluje: „Je tedy zřejmé, proč v naší analýze základní formy kapitálu… zůstávají jeho populární a takřka předpotopní podoby, obchodní kapitál a lichvářský kapitál, zpočátku zcela bez povšimnutí.“ Místo toho, aby mobilizoval národní tvůrce proti mezinárodními vykořisťovateli, odváděl pozornost od vykořisťovatelů a podněcoval třídní boj mezi tvůrci. Tím rozvrátil národní ekonomiky, roztrhal národní společenství a ohrozil politickou existenci buržoazie i proletariátu. Na místo rasového boje árijského lidstva proti židovským vykořisťovatelům a parazitům nastoupil třídní boj mezi árijskými lidmi. Národní solidarita pracujících byla rozbita

mezinárodní falešnou solidaritou mas proletářů vedených židovskými literáty. Marx tak sociální nemoc nevyléčil, nýbrž ji paraziticky zneužil, nakazil ji židovským vlivem a krizi smrtelně prohloubil. Slabost je však vždy předpokladem pro proniknutí parazitických bacilů a rozklad musel působit tím nebezpečněji, čím více byly současně vyřazovány síly odporu. Sociální nemoc však byla nakonec sama o sobě pouze důsledkem ideologicko-světonázorového onemocnění 19. století. Abychom pochopili dopad Marxe v jeho nejhlubších souvislostech a důsledcích, musíme proto prozkoumat světonázorové a filozofické základy jeho doktríny.

c) Třídní boj:

Teorie hodnot vyvrcholí teorií třídního boje; ta představuje „vědecký“ základ doktríny třídního boje. Marx však tvrdí, že třídní boj je nejen v současnosti, ale i nad rámec současnosti základním zákonem dějin lidstva jako takového. Toto již samo o sobě nesmyslné zobrazení současných jevů bere jako výchozí bod pro „analýzu“ světových dějin. Přitom, jak již bylo zmíněno, není ani v tomto negativním základním pojmu původcem. Sám Marx přiznává, že teorii třídních bojů vůbec nevytvořil sám, nýbrž že jí pouze dal tu nejnebezpečnější a nejškodlivější podobu: „Buržoazní historici již dávno předtím popsali historický vývoj tohoto třídního boje a buržoazní ekonomové ekonomickou anatomii tříd. To, co jsem přinesl nového, bylo prokázat: 1. že existence tříd je spjata s určitými historickými vývojovými boji ve výrobě, 2. že třídní boj nutně vede k diktatuře proletariátu, 3. že tato diktatura sama o sobě představuje pouze přechod k zrušení všech tříd a ke společnosti

beztřídní.“[39] Marx tedy dosavadní teorii o třídách a třídních protikladech natolik zkreslil v příčině a natolik deformoval v důsledku, až mohl prohlásit, že „protiklad mezi buržoazií a proletariátem je v dějinách světa nepřekonatelný protiklad výrobních vztahů“. Pro svou „filozofii dějin“ zneužívá také Hegelovu dialektiku obrácenou naruby jako metodický základ, jako dialektiku třídního protikladu, která „v pozitivním chápání existujícího zahrnuje zároveň i chápání jeho negace, jeho nevyhnutelného zániku, a každou vzniklou formu v proudu pohybu, tedy i z hlediska její pomíjivosti, pojímá.“[40]

Marx dává pojmu „třída“, který byl dosud spojován pouze s vnitřní politikou, stavovským uspořádáním a sociologií, stejně zhoubný jako omezený směr, když celou světovou historii odvozuje ze vzájemně se vylučujících třídních protikladů a tyto třídní protiklady zase z výrobních vztahů. Engels za Marxe vysvětluje, „že výroba a hned po ní výměna jejích produktů tvoří základ veškerého společenského řádu; že v každé historicky vzniklé společnosti se rozdělení produktů a s ním i sociální členění na třídy a stavy řídí tím, co a jak se vyrábí a jak se vyrobené produkty vyměňují.“[41] Dialektika protikladů ve výrobě je tedy věčným třídním bojem a tento věčný třídní boj je smyslem a obsahem dosavadních světových dějin: „Všechny dosavadní společnosti spočívaly na protikladu utlačujících a utlačovaných tříd,“ prohlašuje Marx v „Komunistickém manifestu“. Proto také „evangelium proletariátu“ začíná tímto vrcholem zkreslení dějin: „Dějiny všech dosavadních

[39] Srov. W. Schmitt: Die Klassenkampftheorie und ihre Widerlegung, München 1930, s. 14.
[40] Karl Marx: Das Kapital, sv. I, s. XVIII.
[41] W. Schmitt: Die Klassenkampftheorie, s. 14.

společností jsou dějinami třídních bojů.“[42] Prokázáním nepravdivosti této takzvané „teorie hodnot“ se celé „teorii vykořisťování“ odnímá věcné i morální oprávnění. Spolu s teorií vykořisťování se hroutí i teorie tříd. Marx se však kromě ekonomického zdůvodnění snaží najít i historické zdůvodnění, pokud to u něj není vnitřním rozporem. Jistě existovaly a existují určité sociologicko-ekonomické rysy, které prostupují celými světovými dějinami. Čím obecněji je pojímáme, tím častěji se s nimi setkáváme. Například snaha o soukromé vlastnictví nebo cenově zvyšující účinek nedostatku zboží atd. atd. Stejně tak lze v každém politickém společenství na celé Zemi nalézt více či méně silná vnitřní napětí mezi společenskými složkami a vrstvami. Napětí, která jsou pro životní sílu společenství stejně zdravá, pokud si zachovávají svůj přirozený poměr, jako mohou být rušivá a ničivá, pokud se protiklady zájmů a skupin natolik vyhrotí, že zájmy skupin jsou nadřazeny zájmům společenství. Je zcela přirozené, že tento napjatý vztah nemůže být sám o sobě harmonický; vždy předpokládá určité třenice a boje vedoucí k vzájemnému sladění. Tuto obecnou skutečnost dokládá historie všech států a národů. Přesto je tato skutečnost pouze více či méně významným dílčím projevem vnitřního vývoje politických a společenských organismů. Musela nejprve přijít tato odporná směsice rabína a doktrináře, aby z obecného dílčího jevu historie vyvodila dogma o třídně bojovém charakteru celých dějin. Stejně jako se v teorii hodnoty uznává množství pracovní doby jako jediný faktor hodnoty a z něj se odvozuje vše ostatní, celé vykořisťování. Tak se i v dějinách ze skutečnosti vnitřního napětí mezi povoláními, stavem a skupinami odvozuje třídní

[42] Manifest der Kommunistischen Partei, Moskva 1939, s. 3.

boj jako jediná příčina dějin. V zájmu této pusté abstrakce je veškerý skutečný společenský a historický život srovnaný se zemí, rozdrcen, vykořeněn. Tak se:

1. nesmírně zveličuje vnitřní význam sociálních napětí pro dějiny států,

2. prohlašuje vnitřní napětí za jedinou hnací sílu celého vývoje,

3. zcela popírá mnohem podstatnější část dějin národů a států, a to zahraničněpolitickou stránku jejich vývoje.

To je bezpochyby nejprimitivnější utopie, jaká kdy byla prohlášena za smysl světových dějin. Bylo by však chybou považovat i při historickém uplatnění teorie třídního boje za rozhodující to, zda je něco z vědeckého hlediska správné či nesprávné. To by totiž i v tomto případě předpokládalo, že se Marx skutečně vážně snažil dospět k historicko-filozofickému poznání. Nejde ani zde o to, co je vědecky správné či nesprávné ve smyslu intelektuální svědomitosti, nýbrž o nebezpečný proces rozkladu; jde zde o to, co je pro cíl tohoto rozkladu účelné a co nikoli, jak je záměr destrukce podporován a jak je brzděn. Pro tento cíl se doktrína třídního boje nepochybně stala strašlivou zbraní. Marx s ní mohl působit, protože třídní boj, který zkonstruoval, našel jisté potvrzení v aplikované kapitalistické ekonomické teorii Žida Ricarda. Místo toho, aby proti stále zřetelnější praxi soukromokapitalistického vývoje židovské peněžní třídy vyzval k vytvoření národně-politického společenství, zkonstruoval Marx třídu nejen jako současnou sílu, ale třídní boj jako základní zákon světových dějin. Žid Ricardo poskytl liberální ekonomii nejškodlivější teoretický základ. Kapitalistická praxe, která z něj vychází, zdánlivě

potvrzuje doktrínu vykořisťování a třídního rozdělení, kterou hlásal Žid Marx. Kapitalistický a proletářský rabín se navzájem doplňují jak teoreticky, tak i ve svém rozkladném působení. Třídní boj není příčinou světových dějin, je však výsledkem „vědy“ Marxe a Ricarda.

Ekonomický materialismus

a) Doktrína:

Bolševismus si nárokuje přesnou vědeckost svého učení a za svůj filozofický základ prohlašuje dialektický materialismus. Dialektický materialismus hraje v bolševickém státě podobnou roli jako teismus v katolické teokracii. Ačkoli bolševici dnes stále neradi slyší připomínky jednotlivých ekonomických dogmat svého Marxe, snaží se neúprosně držet ekonomicko-materialistického základu. Nejen z vlastní vůle, ale i z ideologického donucení. Dialektický materialismus je jedinou ideologií, která dokáže poskytnout zdání „teoretického zdůvodnění bolševismu“.

Ale i Marxe lze nakonec pochopit pouze z tohoto základu; jeho jednotlivé teorie a „zákony“ jsou pouze důsledky ekonomicko-materialistických předpokladů.

I v „metafyzických“ či „ontologických“ základech je Marx spíše parazitem než původcem či dokonce tvůrcem. Materialismus je téměř stejně starý jako lidské filozofování. Marx však žil v době začínající technické revoluce, rozvíjejícího se velkopodnikání a „průmyslové kultury“, kterou Nietzsche kdysi označil za nejnižší formu existence. Vnější podmínky pro politickou teorii na materialistickém základě byly příznivé jako nikdy předtím. Staré myšlenky a hodnoty byly otřeseny údery evropského osvícenství. Buržoazie stále

více podléhala židovsko-kapitalistickému ekonomickému myšlení Ricarda, které je rovněž srozumitelné pouze z hlediska teoretického i praktického materialismu. Osvícensko-liberální myšlení odsunulo do pozadí křesťansko-idealistický světonázor, především však také spiritualisticko-náboženskou etiku. Vznikající proletariát se stal necitlivým a lhostejným vůči jakékoli vyšší, duchovní a kulturní myšlence. Hlad po materiálních potřebách byl stejně silný jako touha po ideologii přizpůsobené této primitivní realitě.

Přesto by nebylo nic mylnějšího, než marxismus jednoduše označit za materialismus. „Materialismus“ antiky je ve své rané fázi velkolepou a navždy obdivuhodnou přírodní filozofií, která poprvé rozpoznala zákonitost, smysl a řád přírody a tím vytvořila předpoklad pro uvažování v rámci přírodních zákonů, pro přesný výzkum přírody a světa. Ani etický postoj původního materialismu není v žádném případě návodem k životu bolševického podčlověka a je bolševické „etice“ vzdálený tak, jako je epikureec vzdálený bolševikovi. Západoevropský a nakonec i německý materialismus jako výsledek osvícenství je navzdory dobové jednostrannosti historicky nezbytným revolučním hnutím proti středověku. Orientální jahveismus se ve spojení s platónskou teorií idejí usadil v Evropě jako spiritualistická metafyzika, která dogmaticky omezovala humanitní vědy a oslabovala skutečné přírodovědné bádání. Téměř 1500 let bylo vědecké zkoumání a pozorování skutečné reality, započaté pohanským Řeckem, přerušeno.

Proti tomuto spiritualistickému přeceňování „ducha“, proti absolutizaci pojmu duše, proti nepřirozenému či protipřírodnímu pojetí ducha a duše, které vyvrcholilo v

spiritualistickém pojetí Jahveho – Jahve jako „duch“ –, proti tomuto znehodnocení přirozeného a fyzického života se postavil anglo-francouzský a později i německý materialismus. V podstatě se jednalo, pomineme-li přehánění, které lze pochopit z tehdejšího stavu výzkumu a ideologického rozporu v dějinách myšlení, především o realismus mylně považovaný za materialismus, který chtěl člověku jako součásti přírody vrátit jeho práva. Od Hobbese přes Lamettrieho, Diderota, Holbacha až po Feuerbacha probíhá mohutný boj o přirozenost světonázoru, o přirozený obraz člověka. Tuto světonázorovou situaci Marx ani nevytvořil, ani se na ní nepodílel, ale našel ji již hotovou. Zpočátku se zdálo, že sám kráčí cestou od Hegela k Feuerbachovi. Avšak stejně jako u něj byla Hegelova dialektika převrácena do absolutního opaku, tak se i on zásadně liší od „metafyzického materialismu“ Feuerbacha. Hegelovu dialektiku zneužil pro svou sofistiku a Feuerbachův realismus zkreslil na ekonomismus. Marxovi epigoni, Lenin a Stalin, stejně tak vykořisťovali úspěchy technické revoluce pro svou praktickou politiku, jako zneužili duchovní odkaz osvícenského materialismu pro svůj antiidealismus, ba jej dokonce zkreslili k nepoznání.

Srovnání mezi Marxem a Feuerbachem by to jasně dokázalo, ale příliš by nás to odvádělo od našeho cíle. Feuerbachův takzvaný materialismus je v první řadě přírodním realismem nebo realistickým naturalismem, především pak vážným pokusem o přírodní antropologii. Marx se od něj, stejně jako od Hegela, v podstatě nic podstatného nenaučil a vědomě se snaží pouze izolovat a absolutizovat negace; sbírá odpadky skutečné filozofie, aby otrávil evropské myšlení. Feuerbachův hrdinský duch bojuje za vlastní práva člověka. Chce člověka

osvobodit od jakéhokoli spiritualistického středověkého nátlaku na sebe sama. Marx naproti tomu podřizuje člověka nejprimitivněji chápané mechanice a zákonitostem ekonomických poměrů. Feuerbach chce člověka osvobodit od teologického zbavení práv, Marx ho podřizuje nejprimitivnějšímu nátlaku, jaký pro člověka může existovat, zákonu ekonomiky.

Marx a jeho stoupenci proto nemají právo odvolávat se v pozitivním smyslu na antiku a novověké osvícenství, na antický i novověký materialismus. To, co u nich nacházíme, je již pouze židovská degenerace a agitátorské zkreslení osvícenství.

Nyní nechme promluvit samotného Marxe, aby nám poskytl duchovní rentgenový snímek, který se jednou musí zapsat do dějin myšlení jako nejubožejší doklad o sebestřednosti člověka: „V rámci společenské produkce svého života vstupují lidé do určitých, nezbytných vztahů, nezávislých na jejich vůli – do výrobních vztahů, které odpovídají určitému stupni vývoje jejich hmotných produktivních sil. Souhrn těchto výrobních vztahů tvoří ekonomickou strukturu společnosti, reálný základ, na němž se tyčí právní a politická nadstavba a jemuž odpovídají určité formy společenského vědomí. Způsob výroby hmotného života určuje sociální, politický a duchovní životní proces jako takový. Není to vědomí lidí, které určuje jejich bytí, ale naopak jejich společenské bytí, které určuje jejich vědomí... Se změnou ekonomického základu se celá ta obrovská nadstavba převrací pomaleji či rychleji...“[43]

[43] Karl Marx: Ausgewählte Schriften, sv. I, Moskva-Leningrad 1934, s. 359.

Z tohoto celkového postoje pak Marx vyvozuje svou teorii nadstavby, která v současném dialektickém materialismu zdaleka není překonána a kterou nelze vůbec opustit, pokud se bolševismus nechce ideologicky vzdát sám sebe.

Nejbrutálnější formou materialistické ekonomie je tvrzení, že světové dějiny nejsou v podstatě ničím jiným než průmyslovým výrobním procesem. „Společenské vztahy jsou úzce spjaty s výrobními silami. Získáváním nových výrobních sil mění lidé svůj způsob výroby a změnou svého způsobu výroby, tedy způsobu, jakým si zajišťují obživu, mění všechny své společenské vztahy. Ruční mlýn vede ke společnosti s feudálními pány, parní mlýn ke společnosti s průmyslovými kapitalisty. Ale ti samí lidé, kteří utvářejí společenské vztahy podle svého materiálního způsobu výroby, utvářejí také zásady, myšlenky a kategorie podle svých společenských vztahů.“ Stejně jako útlak a vykořisťování mají pouze mechanicko-ekonomické příčiny, tak Marx tvrdí, že i osvobození proletariátu je možné pouze na ekonomickém základě: „Má-li se utlačovaná třída osvobodit, musí být dosaženo stupně, na kterém již získané výrobní síly a stávající společenské uspořádání již nemohou existovat vedle sebe.“[44] „Žádná společenská formace nezanikne dříve, než se plně rozvinou všechny výrobní síly, pro které je dostatečně prostorná, a nové, vyšší výrobní vztahy ji nikdy nenahradí dříve, než se jejich materiální podmínky existence vyvinou v lůně samotné staré společnosti.“[45] Již těchto několik příkladů dostatečně dokazuje, že Hegel a Marx – ale také Feuerbach a Marx – jsou od sebe odděleni celými světy.

[44] Karl Marx: Das Elend der Philosophie, Moskva 1939, s. 71, 72.
[45] Karl Max: Das Elend der Philosophie, s. 128.

Takzvaná Marxova sociologie je v podstatě fyzikou ekonomiky. Společenské a ekonomické jevy se jeví jako mechanické přírodní zákony. Společenský organismus se stává strojem. Následující programová věta shrnuje „filozofii“ Karla Marxe obzvláště drasticky: „Pro Hegela je myšlenkový proces […] demiurgem skutečnosti […] U mě je naopak ideální nic jiného než to hmotné, co bylo v lidské hlavě zpracováno a převedeno.“[46] K jakým groteskním závěrům vede Marxova „filozofie“ a „vědecká“ metoda, dokládají i následující ukázky: „Je možné, aby pohled na přírodu a společenské poměry, který je základem řecké fantazie, a tedy i řeckého umění, existoval v době samohybných vozidel, železnic, lokomotiv a elektrických telegrafů?“[47] „... je třeba vždy rozlišovat mezi hmotnou proměnou ekonomických podmínek výroby, kterou lze vědecky přesně zjistit, a právními, politickými, náboženskými, uměleckými či filozofickými – zkrátka ideologickými – formami, v nichž si lidé tento konflikt uvědomují a v nichž jej vybojovávají.“[48]

Dějiny světa a lidstva jako ekonomický mechanismus – to je filozofický totemismus. Engels jednou shrnul základní principy této „doby ledové“ filozofie takto:

> „1. že ekonomická výroba a z ní nutně vyplývající společenské uspořádání každé historické epochy tvoří základ pro politické a intelektuální dějiny této epochy;
>
> 2. že v souladu s tím byla celá historie historií třídních bojů, bojů mezi vykořisťovanými a vykořisťujícími,

[46] Karl Marx: Das Kapital, sv. I, s. XVIII.
[47] Karl Marx: Grundrisse der Kritik der politischen Ökonomie – Rohentwurf – Mosvka 1939, s. 30.
[48] Karl Marx: Ausgewählte Schriften, sv. I, s. 359.

ovládanými a ovládajícími třídami na různých stupních společenského vývoje;

3. že tento boj však nyní dosáhl stadia, v němž se vykořisťovaná a utlačovaná třída již nemůže osvobodit od třídy, která ji vykořisťuje a utlačuje, aniž by zároveň navždy osvobodila celou společnost od vykořisťování, útlaku a třídních bojů.“[49]

Tomuto historicko-filozofickému a ontologickému ekonomismu odpovídá „etický“ základní postoj: „Dělník nemá žádné ideály, které by měl uskutečnit. Zákony, morálka, náboženství jsou pro něj jen buržoazními předsudky, za nimiž se skrývá stejně tolik buržoazních zájmů... Dělníci nemají vlast.“ (Komunistický manifest.) Sombart k tomu ve svém nadšeném debutovém spise o marxismu píše: „Slyšíme mluvit staré židovské proroky. Ale i od nich si Marx vzal pouze ztuhlost smýšlení... nikdy nevyzývá masy, aby šly na smrt za velkými ideály pravdy a spravedlnosti... Spíše se vysmívá těm, kteří těmto ideálům obětují svůj život. Dělnická třída nemá žádné ideály, které by měla uskutečňovat.“[50]

b) Kritika:

Nic nám není vzdálenější než například v rámci kritiky ekonomického materialismu upadnout zpět do staré spiritualistické metafyziky a ontologie. Nacionální socialismus bral osvícenství vážně jako historicky nezbytnou evropskou revoluci a ani v nejmenším neuvažuje o tom, že by v zájmu středověkých či buržoazně reakčních představ a hodnot zlehčoval duchovně-historické úspěchy osvícenství. Nechce se

[49] Srov. Karl Vorländer: Karl Marx, str. 136-137.
[50] W. Sombart: Das Lebenswerk von Karl Marx, s. 15.

vracet k osvícenství, nýbrž jít za hranice osvícenství a romantismu k řešení a hodnocení problémů 20. století, přičemž uznává všechny historicky působící síly. Marxistický důsledek osvícenského materialismu se nám však přesto a právě proto jeví jako nesnesitelný. To, co zde máme, není jen židovská degenerace osvícenství, ale zároveň návrat k dogmatické primitivitě, k ekonomické dogmatice, která převyšuje vše, co kdy v Evropě proniklo v podobě „náboženské“ dogmatiky a duchovního zúžení. Kritizujeme tedy dialektický materialismus nikoli proto, abychom v jakékoli formě opět upadli do spiritualismu nebo spekulativního idealismu. To platí i pro ekonomicko-hospodářskou rovinu reality. Uznáváme její zásadní vliv na celkovou lidskou existenci, ale bráníme se tomu, aby všechny vrcholy duchovního a kulturního života byly výlučně a pouze redukovány na ekonomické příčiny. Právě to však marxismus činí s omezenou tvrdohlavostí.

Za prvé, ekonomický materialismus se již sám dostal do absurdní situace kvůli vnitřním rozporům marxistické teorie během několika málo desetiletí vlastní marxistické historie a vývoje. Tyto nesporné rozpory jsou patrné již u Marxe. Ten tvrdí, že jeho ekonomické zákony mají bezpodmínečnou přírodní kauzalitu; zákon koncentrace a zákon zbídačování mají údajně nezadržitelně a nevyhnutelně vést k „vyvlastnění vyvlastňovatelů“. Porovnejme si jednou následující teze se skutečnou marxistickou historií: „Kapitalistická výroba vytváří s nutností přírodního procesu svou vlastní negaci.“[51] Kdyby tomu tak bylo, jaká nutnost, ba jaká možnost by pak ještě existovala pro skutečný třídní boj, pro jakýkoli boj vůbec? Pokud existuje absolutně se uskutečňující, přísně kauzální

[51] Karl Marx: Das Kapital, sv. I, s. 728.

vývoj ekonomických zákonů, kde je pak ještě možnost a nutnost politického činu, revoluce? K čemu tedy všechny ty řeči o diktatuře proletariátu, když celý historický proces určují přírodní zákony výroby? Jak má být vyřešen tento rozpor mezi ekonomickou evolucí a politickou revolucí, mezi mechanicko-ekonomickým vyvlastněním a politickou diktaturou? Tuto skutečnost velmi opatrně přiznává i Vorländer: „I ti nejpřísnější marxisté připouštějí politováníhodnou skutečnost, že Marx nikdy a Engels jen velmi nedostatečně dospěli k systematickému filozofickému zdůvodnění svých základních myšlenek... Obecně bude třeba mnohem spíše souhlasit se Stammlerem, Staudingerem, Natorpem a Woltmannem, že historický materialismus, tak jak jej založili Marx a Engels, není z filozofického hlediska dotažen do konce...“[52] Buď existuje ekonomická kauzalita, a pak se vývoj odehrává automaticky, nebo existují politické příčiny a politické možnosti historického působení, a pak neexistuje žádná v sobě uzavřená kauzalita ekonomických zákonů. Pokud se uzná nutnost politické revoluce, diktatury proletariátu, organizace a propagandy, agitace a stranického boje, pak tím marxismus podkopal svůj vlastní filozofický základ: automaticko-ekonomickou dialektiku. Buď platí tyto ekonomické zákony absolutně a obecně, nebo neplatí vůbec. Marx si tento vnitřní rozpor více či méně uvědomil a jednou se pokusil o následující ústupek: „I když společnost odhalila přírodní zákony svého pohybu, nemůže přirozená vývojová stadia ani přeskočit, ani je zrušit nařízením. Může však zkrátit a zmírnit porodní bolesti.“[53]

[52] K. Vorländer: Karl Marx, s. 292, 93.
[53] Karl Marx: Das Kapital, sv. I, s. VIII.

Politická revoluce a „diktatura proletariátu“ však nemají smysl, mají-li být pouze „zkrácením porodních bolestí“. To by popíralo jejich charakter jako politické akce. K pojmu revoluce patří, že člověk jako aktivní činitel z vlastní vůle zásadně mění politické poměry. To nemůže činit jako automat podléhající ekonomickým zákonům. Lze se tedy hlásit buď k revoluci a diktatuře, nebo k dialektickému materialismu a jeho ekonomické kauzalitě. Jedno vylučuje druhé a je druhým zrušeno. Marx přece výslovně tvrdí, že kapitalismus musí již obsahovat podmínky existence proletariátu, než může dojít k převratu. Sám redukuje „politickou“ moc na sílu ekonomiky: „Násilí je porodní bábou každé staré společnosti, která je těhotná novou. Je to ekonomická síla.“[54] „Žádná společenská formace nezanikne dříve, než se plně rozvinou všechny výrobní síly, pro které je dostatečně prostorná, a nové, vyšší výrobní vztahy ji nikdy nenahradí dříve, než se jejich materiální podmínky existence vyvinou v lůně samotné staré společnosti.“ (Srov. s. 79/80.) „Má-li se utlačovaná třída osvobodit, musí být dosaženo takové úrovně, na níž již získané výrobní síly a stávající společenské uspořádání již nemohou existovat vedle sebe.“ (Srov. s. 79.) Co tam ještě zbývá osvobodit? Již za Marxova života se tento vnitřní rozpor otevřeně projevil v konfliktu mezi takzvaným „revizionismem“ a „leninismem“. Snažili se to vyřešit kompromisem, v jehož rámci nyní v leninismu považovali za rozhodující diktaturu, a tím i revoluci, tedy politicko-historickou vůli, a přesto chtěli zachovat materialismus jako jediný světonázorový a ideologický základ, zatímco v revizionismu se zřekli „diktatury proletariátu“ a revoluce, tedy vlastně upustili od politiky a chtěli se fatalisticky

[54] Karl Marx: Das Kapital, sv. I, s. 716.

odevzdat ekonomické evoluci. V praxi to vše vede k závěru, že právě ekonomika, kterou předpověděl Marx, není realizovatelná bez svého rozporu, bez aktu politického násilí, tj. že postulovaná historická mechanika je realizovatelná pouze prostředky, které jsou ve své podstatě v zásadním rozporu a vzájemně se vylučují.

V dějinách marxismu se nakonec jako bezpodmínečná nutnost neprosadilo fiktivní základní dogma ekonomického materialismu, nýbrž jeho absolutní protiklad – revoluce a diktatura. Tím však byl materialismus ve své dialekticko-ekonomické podobě sám vyvrácen a stal se zcela bezvýznamným. Od té doby marxismus bojuje za princip, který se stal nesmyslným již tím, že se o něj bojuje.

Jak povrchní Marx zůstává již jen v oblasti ekonomického myšlení, ukazuje skutečnost, že se jednoduše zastaví před argumentem „výrobních vztahů“. Vůbec ho nenapadne tuto otázku dále sledovat a zkoumat příčiny těchto výrobních vztahů. Tuto otázku však vůbec nesmí položit, neboť odpovědí by byl přece jen politický člověk se svou svobodnou vůlí a tvůrčí činností, skutečnost, že sice výrobní vztahy, jsou-li jednou člověkem vytvořeny, samozřejmě působí zpětně i na člověka a pak spolurozhodují o jeho osudu, že však není to výroba, která vytváří člověka, nýbrž člověk, který vytváří výrobu. To by však byla cesta od ekonomie k antropologii, a touto cestou Marx jít nemůže a ani nechce.

Engels tyto nesmysly stereotypně opakoval: „Podle toho je třeba hledat konečné příčiny všech společenských změn a politických převratů nikoli v myslích lidí, v jejich rostoucím pochopení věčné pravdy a spravedlnosti, nýbrž ve změnách způsobu výroby a směny; je třeba je hledat nikoli ve filozofii,

nýbrž v ekonomice dané epochy.“[55] Zkrátka: ekonomie proti filozofii, avšak pod rouškou a s patosem filozofie. Stalin, „filozof“ a diktátor dialektického materialismu, však již musí učinit prohlášení, které je v přímém rozporu se všemi teoriemi Marxe a Engelse: „Dříve se k analýze předpokladů proletářské revoluce přistupovalo zpravidla z hlediska ekonomické situace v dané zemi. Dnes je tento přístup již překonaný...“[56] Přesto se bolševismus tvrdohlavě snaží tuto paradoxní dogmatiku zachovat, protože se jí nemůže vzdát; opuštění ekonomického materialismu, zřeknutí se „ideologického“ základu by znamenalo ztrátu „duchovního“ obsahu bolševismu jako takového. Bolševismus a dialektický materialismus jsou navzdory všem vnitřním rozporům neoddělitelné, existují jeden díky druhému. Obraz člověka podle dialektického materialismu je předpokladem prakticko-politické nadvlády bolševismu a bolševistický produkt – sovětský člověk – je předpokladem nadvlády takové primitivní ideologie. Primitivnost ideologie předpokládá primitivnost člověka a naopak.

Svým „materialismem“ Marx nejen popřel všechny oblasti kultury a ekonomicky je zkreslil, ale také poskvrnil celou historii lidstva. Musí popřít všechny vyšší síly lidstva, aby mohl vytvořit svou genealogii podčlověka, a tak dospívá k tomuto filozofickému dadaismu: není to člověk, kdo určuje ekonomiku, ale ekonomické zákony určují člověka.

Celá tato „filozofie“ tedy zůstává nefilozofická, celá teorie teoreticky neslučitelná, dokud ji posuzujeme právě podle filozofických a vědeckých měřítek. To se okamžitě změní,

[55] Friedrich Engels: Die Entwicklung des Sozialismus von der Utopie zur Wissenschaft, s. 35.
[56] W. Schmitt: Die Klassenkampftheorie und ihre Widerlegung, s. 36.

jakmile teorii posoudíme podle jejího účelu; jinak nesnesitelný vnitřní rozpor celé dogmatiky se pak okamžitě jeví jako účelový a nezbytný, tj. z hlediska židovského účelu je vše překvapivě logické. Tyto dogmaticky uzavřené teze byly a jsou strašlivou zbraní ve službách všeždovské destrukce. Pro tento cíl je učení vědomě či nevědomě konstruováno: pro rozklad nežidovského člověka prostřednictvím rozkladu obrazu člověka a jeho dějin. Ekonomicko-materialistická karikatura člověka je předpokladem pro kolektivní degeneraci člověka na podčlověka.

Dekonstrukce marxismu

Překlad brožury Der Marxismus od Otto Renz, 1931

Karl Marx

Sociální hnutí v Německu bylo až do konce světové války téměř výlučně ovlivněno marxismem. V poválečném období vzniklo nové sociální (a zároveň národní) hnutí, zrozené z nouze celého národa a utvářené duchem a vůlí velkého vůdce – nacionální socialismus Adolfa Hitlera. Mezi nacionálním socialismem a marxismem, mezi hákovým křížem a sovětskou hvězdou se vede zuřivý boj, boj, který stále více zachvátí celý národ a nutí každého jednotlivce k jasnému rozhodnutí. Je to boj o německý osud. Mnozí dosud nechápou smysl tohoto boje. „Buržoazie“, pro kterou je již samotná vášnivá forma boje – od rozvášněných masových shromáždění až po krvavé pouliční boje – nepříjemná a nepochopitelná, si vůbec nedokáže vysvětlit, proč se oba protivníci navzájem napadají, „když vlastně chtějí totéž“. „Třídně uvědomělí proletáři“ jsou naopak přesvědčeni, že „fašisté“ jsou buržoazní stranou a že jsou řízeni reakcí. Nerozumějí nacionálnímu socialismu; ale nerozumějí ani marxismu; jinak by nebyli marxisty.

Kdo chce porozumět marxismu, musí pochopit osobnost Karla Marxe a znát konkrétní historické podmínky, za nichž marxistické hnutí vzniklo.

Karl Marx, který udával směr modernímu proletářsko-revolučnímu hnutí, nebyl původem ani revolucionář, ani proletář. Jeho otec, Hirschel Marx, byl advokátem v Trevíru a pocházel – stejně jako jeho matka – z rabínské rodiny (otcova rodina se původně jmenovala Mardochaj, z čehož vzniklo jméno Marx). Hirschel Marx patřil k té generaci Židů, která

teprve díky dozvukům francouzské revoluce získala rovná práva s křesťanskými občany a nyní se snažila získat si postavení ve společnosti co nejsilnější asimilací, tedy přizpůsobením se Němcům. Tito Židé se chovali vlastenecky a loajálně vůči vládě. Věděli, že nepatří k Němcům. Věděli však také, že mohou uspět pouze tehdy, pokud je Němci nebudou vnímat jako cizí prvek. Podrobili se tedy stávajícímu řádu a přijali převládající zvyky a názory. Dnes se považuje za samozřejmé, že většina Židů politicky stojí nalevo, a vyprávějí se dojemné příběhy o tom, jak to ani jinak být nemůže, protože Židé byli po staletí uvězněni v ghettech zlými reakčními vládami a nelidsky utlačováni. Židé, kteří byli díky francouzské revoluci osvobozeni z ghetta, museli mít nejživější pocit utrpěné křivdy. Právě oni však byli nejméně revoluční; ochotně se podřídili moci reakčního státu. Teprve jejich synové se možná cítili dost silní na to, aby se prosadili i proti tomuto státu, který přece nikdy nebyl a ani nemohl být jejich státem.

To, co můžeme pozorovat v dějinách celého židovství, se projevuje i v rodině Marxových. Rodiče Marxovi se snaží osvojit si německou povahu a německé vzdělání. Syn Karl Marx, který již „zněmčil“ a prošel německým vzděláním, se v německém prostředí cítí dostatečně jistý na to, aby dal volný průchod svým revolučním instinktům. Příkladem odlišného smýšlení otce a syna je následující: když Karl Marx studoval na univerzitě, pokusil se také o básnění. Otec mu tehdy poradil, aby v epickém díle oslavil nějaký významný okamžik z pruské historie, například vítězství nad Napoleonem u Belle Alliance, přičemž měl „přidělit roli géniovi monarchie, případně také duchu velmi ušlechtilé královny Luise“. Karl Marx tento epos

nenapsal. Celý jeho život byl spíše písní nenávisti proti tomuto Prusku, které mu jeho otec radil oslavovat.

Často se popírá, že by Marxovu fanatickou nenávist vůči Prusku (a Německu obecně) bylo možné vysvětlit jeho židovskými instinkty. Poukazuje se na to, že Marx často hovořil pohrdavě o židovství a Židech, říká se, že se Marx vůbec necítil jako Žid. Co tím ale chce někdo dokázat? Ať už se Marx cítil jako Žid či nikoli, byl Židem a mohl jednat pouze jako Žid, neboť nikdo nemůže vyskočit ze své vlastní kůže. Poslechněme si, co o tom píše jeden Žid, sionista Theodor Zlocisti. Ve své knize o Mosesovi Hessovi (2. vydání, Berlín 1921, s. 14) píše o Marxovi a Lassallovi, dvou zakladatelích německé sociálnědemokratické strany: „Oni, kteří přijali za svou nejvyšší formu asimilace, kteří nepoznali své židovské pohnutky až k pohrdání svým národem, jsou představiteli židovského ducha.“ A na téže stránce sionista Zlocisti píše, že prvotní síla působící v Marxovi a Lassallovi svrhla staré řády a založila mesiášskou dobu na omlazené zemi. Mesiášská doba znamená pro sionisty naplnění zaslíbení daného židovskému národu, naplnění všech přání židovství. Německý proletariát viděl v Marxovi a Lassallovi své vůdce, vůdce k osvobození z otroctví a bídy. Marxismus sice svrhl staré řády, ale nepřinesl svobodu proletariátu, přinesl nadvládu židovství. Sionista Theodor Zlocisti to vyslovuje s nestydatou otevřeností; přemýšlivý pracující si uvědomuje, proč jeho naděje v listopadové revoluci ztroskotaly: vítězství proletariátu nezabránily vnější překážky; marxistické hnutí nemohlo ze své podstaty sloužit zájmům německých pracujících, neboť vzešlo z neněmeckých a neproletářských zájmů.

Když se podíváme na životní osudy Karla Marxe, bude nám to ještě jasnější. Marx se narodil v roce 1818 v Trevíru v Porýní jako syn židovského advokáta Hirschela Marxe, kterého jsme právě poznali. Marx byl tedy přibližně ve stejném věku jako Bismarck, který vytvořil Německou říši. V roce 1824 konvertoval Hirschel Marx se svou celou rodinou k protestantismu a nechal se pokřtít jménem Heinrich Marx. Již jsme se dozvěděli, že mladý Marx z rodičovského domu nepochytil žádné revoluční názory. Tyto konzervativní dojmy z mládí musely být ještě umocněny stykem v domě vládního radního Ludwiga von Westphalena, s nímž byla rodina Marxových spřátelena. V osmi až deseti letech se Marx zasnoubil s Jenny von Westphalenovou, dcerou tohoto vládního radního a sestrou pozdějšího reakčního pruského ministra. Byla velmi nadaná a byla považována za nejkrásnější dívku v Trevíru. Mladý Marx míří hned vysoko a je vidět, jak se ze všech sil snaží vymanit z úzké sféry otcovského domu, a také z židovství – směrem k pruské aristokracii. V Anglii se Žid Disraeli stal premiérem a lordem. V reakčním Prusku se takový krok nemohl podařit. Marx však zůstal věrný Jenny von Westphalen a oženil se s ní, když se již stal radikálním revolucionářem. Žili ve šťastném manželství. Žena totiž nechala celou svou minulost za sebou a věřila démonickému duchu svého manžela.

Tento duch se měl projevit již brzy. Poté, co Karl Marx v 17 letech složil maturitu, odešel nejprve na dva semestry do Bonnu, aby podle přání svého otce studoval právo. Zdá se, že tam vedl poměrně bouřlivý studentský život. O jeho vnitřním vývoji v této době nevíme téměř nic. Z následujícího roku, kdy se mladý student přestěhoval na Berlínskou univerzitu, však

máme k dispozici podrobný dopis otci (10. listopadu 1837). A tam se před námi najednou objevuje celý Marx, již v plné podobě se všemi svými základními rysy. Nemluvím zde o rozsáhlých studiích a samostatných intelektuálních pracích, v nichž se Marx pokoušel proniknout do nejrůznějších oborů. Tuto touhu po tvorbě, po duševním rozvoji nacházíme více či méně u každého vysoce nadaného mladého člověka, samozřejmě málokdy v takové vášnivé síle. Není také neobvyklé, když se mladý člověk hned pouští do nejtěžších otázek, jako by mohl bez dalšího najít řešení, o které se největší myslitelé marně snažili v dlouhé a namáhavé práci. Pro Marxe je však charakteristické, že chce výkony těchto velkých myslitelů nejen překonat, ale i vyvrátit. Vzbouří se proti jejich autoritě a chce je svrhnout. Celý duchovní život Berlína byl tehdy ovládán Hegelovou filozofií. Hegel byl sice již šest let po smrti, ale jeho filozofie stále působila na mladé lidi a ovládala vědu. Téměř každý se tehdy skláněl před mohutnou duchovní autoritou tohoto filozofa. Pro Karla Marxe však byl Hegel okamžitě „nepřítelem“. Jaká obrovská touha po uznání a moci, jaká nenávist vůči jakékoli cizí autoritě se v tom projevuje! „Přečetl jsem si úryvky z Hegelovy filozofie, jejichž groteskní skalní melodie se mi nelíbila,“ píše Karl Marx svému otci. Mladý student se nyní chystá sesadit Hegela z trůnu tím, že sám prozkoumá čistou pravdu. Napsal dialog o přibližně 24 listech: Kleantus aneb O výchozím bodě a nezbytném vývoji filozofie. Ale: „Moje poslední věta byla počátkem Hegelova systému a tato práce, s níž mě do jisté míry seznámily přírodní vědy, Schellingem a historií, mi způsobuje nekonečné bolesti hlavy a je napsána tak (jelikož měla být vlastně novou logikou), že se do ní nyní sám stěží dokážu znovu vcítit; toto mé nejmilovanější dítě, vychované při měsíčním svitu, mě jako

falešná siréna vede do náruče nepřítele. Než se to zhoršilo, několik dní jsem vůbec nedokázal myslet...“ Marx se s velkým zápalem vrhal dnem i nocí do nejobtížnějších a nejnáročnějších studií, aby mohl vyvrátit Hegela. To se mu však nedaří, jeho práce ho naopak přivádí k Hegelovi. Marx však nevěří své vlastní práci, věří své nenávisti vůči Hegelovi a svou práci zavrhuje. Nyní si samozřejmě musí uvědomit, že Hegela vyvrátit nedokáže a musí se mu podřídit. Ale vztekem onemocní, „z rozčarování nad Jennyinou nemocí a mými marnými (!) a ztracenými (!) duševními pracemi, z vysilujícího trápení, že musím učinit z názoru, který nenávidím (právě Hegelovu filozofii), svůj idol“. Zde vidíme, co pro Marxe znamená duševní práce.

Kdyby Marx usiloval o duševní jasnost, o poznání, jeho dílo by se mu nejevilo jako bezcenné a nemusel by ho zavrhnout. Pro Marxe bylo toto dílo „marné“ pouze proto, že se mu nepodařilo vyvrátit Hegelovu filozofii, proti níž se s veškerou vášní bouřil. Marxovo duchovní dílo, do něhož vložil veškeré úsilí svého vědění a myšlení, není vědou, není hledáním pravdy ani poznání; slouží démonickému revolučnímu pudu, je prostředkem k cíli, prostředkem k uspokojení jeho vášní. Tak tomu bylo již u prvních samostatných duchovních prací Marxe a tak tomu zůstalo až do jeho nejpozdějšího období. I vášeň, která Marxe ovládá, zůstává vždy stejná: Jelikož nemůže stvořit žádné světy, chce zničit ty světy, které jsou jeho volání nepřístupné. To Marx podle zprávy Franze Mehringa[57]

[57] Mehring uvádí také některé sloky této básně. (Aus dem literarischen Nachlaß von Karl Marx und Friedrich Engels, sv. 1, s. 28.) Z nejdůležitějších slok však uvádí pouze výše citovaný obsahový výtah. Vědecké souborné vydání spisů Marxe a Engelse, které připravila sovětská vláda, tuto báseň neobsahuje. Mezitím záhadným způsobem zmizela z Marxova pozůstalosti! Stejným záhadným

vyjadřuje v jedné ze svých mládí básní. Tuto vášeň nenávisti a ničení nacházíme znovu a znovu téměř ve všech projevech Marxova života, v důvěrné korespondenci s Engelsem stejně jako v jeho politických projevech či v jeho „vědeckých“ teoriích.

Marx byl podle své duševní povahy mužem studovny, knihomolem, abstraktním myslitelem, jemuž chyběl jakýkoli živý pohled na svět a jakýkoli bezprostřední vztah k živým lidem. Ale podle svého charakteru byl vášnivým revolucionářem, který chtěl ovládat lidi a rozbít svět, jenž mu neposlouchal. Takový člověk nemohl ve vědecké práci dlouhodobě najít uspokojení. Cílem jeho práce musel být vliv na lidi, nikoli poznání. Jelikož mu nebylo dáno působit jinak než prostřednictvím svého myšlení a vědění, vytvořil si z nich zbraně pro svůj revoluční boj. Marxův boj proti stávajícímu řádu se tak projevuje především v — knihách. A tyto knihy se tváří, jako by byly čistě vědecké a jako by chtěly zprostředkovávat čistě teoretické poznatky. Ve skutečnosti však sledují něco zcela jiného: chtějí připravit revoluci, teorie je pouze prostředkem k dosažení cíle. Když Marx dokončil první svazek „Kapitálu“, napsal Engelsovi (4. září 1867), že „knihu o 50 listech, která vypadá tak učeně (!) a obsahuje dokonce i řecké poznámky“, nebude pan von Bismarck moci tak snadno zakázat. „Kapitál“ tedy není vědecká kniha, není to učená kniha, je to revoluční kniha, která si pouze nasadila učený vzhled.

Je nyní velmi poučné podrobněji sledovat Marxův vývoj od revoluční filozofie k revolučnímu socialismu. Marx se k

---

způsobem zmizely z pozůstalosti i další důležité a poučné dokumenty, např. nevydaná korespondence mezi Marxem a Mosesem Hessem. Náhoda?

socialismu nedostal přímo ze své filozofie, ale až oklikou přes revoluční politiku. Marný útok na Hegela, o kterém jsme se zmínili výše, se ještě odehrával na čistě duchovní rovině. Když Marx poznal, že proti Hegelově intelektuální převaze nemůže bojovat, podřídil se Hegelově filozofii a přijal ji za svou. Jeho revoluční pud však hledal jiné východisko. Tak se Marx dostal do tábora mladých hegeliánů, kteří se snažili Hegelovu filozofii dále rozvíjet a dát jí revoluční směr. Kritizovali církevní nauku. Bojovali proti stávajícímu státnímu řádu. Vedli tedy již politický boj. Nevěděli však, že politický boj lze vést pouze politickými prostředky. Věřili, že stávající stát mohou překonat pouhým myšlením. Pruský stát jim však brzy dokázal, že se nemusí spoléhat pouze na filozofii, aby se dokázal prosadit proti revolučním teoriím. Mladí hegeliáni se z toho nic nenaučili. Pouze Karl Marx si uvědomil, že v boji mezi duchem a mocí může duch zvítězit pouze tehdy, když přestane být pouhým duchem a sám se stane mocí. V politickém boji nezáleží na tom, zda je nějaká teorie správná, ale zda působí na lidi a uchvátí jejich vůli. Mladým hegeliánům šlo pouze o jejich teorii, Marxovi o revoluční účinek teorie. Mladí hegeliáni setrvávali ve svých abstraktních spekulacích a v pohrdání nekritickými masami. Marx chtěl působit na masy a stal se novinářem. To je obrat od filozofie k politice.

Byla to tedy socialistická politika, k níž se Marx hlásil? V žádném případě. Stal se redaktorem listu „Rheinische Zeitung“, který byl právě založen v Kolíně nad Rýnem jako orgán rýnských kapitalistů (Camphausen, Hansemann!). „Rheinische Zeitung“ patřila k nejradikálnějším listům tehdejšího Pruska. Bojovala proti reakčnímu státu ve jménu demokratické svobody. Úzké vztahy mezi kapitalismem a demokracií

můžeme pozorovat i dnes v našem státě. Jsou dány povahou věcí. Tam, kde vládne duch cti a plnění povinností, tam nemůžou vládnout peníze. Kapitalismus může vládnout pouze tam, kde je vše na prodej. Nejvyšší míra všeobecné prodejnosti se realizuje v moderní demokracii. Vládne „vůle lidu“, a to vůle lidu zkreslená prodejným, lživým tiskem. Ze zkreslené vůle lidu vychází zkorumpovaný parlament, a tímto parlamentem je zkorumpována celá státní správa. Je třeba připomínat Barmata a Sklareka? Toto úzké propojení kapitalismu a demokracie nacházíme již v Rheinische Zeitung, kde se Karl Marx stal redaktorem. Pruský stát se však bránil útokům demokracie a vyhrožoval potlačením Rheinische Zeitung. Akcionáři listu se obávali o peníze, které do novinového podniku vložili, a doufali, že upuštěním od radikální politiky se jim podaří zvrátit zákaz, který cenzura ohlásila. V tu chvíli Marx z redakce listu odešel (březen 1843). Nechtěl s těmito měšťany vydělávat peníze, chtěl svrhnout pruský stát! Když nejodhodlanější představitelé opoziční buržoazie zradili své přesvědčení, jen aby zachránili své peníze, Marx se odvrátil od celé německé buržoazie a hledal jiné spolubojovníky, muže, kteří neměli co ztratit a mohli vést revoluční boj s nespoutanou vášní. Našel je v proletariátu. Chtěl-li však Marx uvést proletariát do pohybu, musel nutně vycházet ze sociální otázky. Tak se Marx stal průkopníkem sociálních požadavků proletariátu, tak se stal socialistou. Marxův revoluční socialismus nevznikl ze zkušenosti sociální nouze, ani z nutkání tuto nouzi zmírnit. Jeho revoluční vášeň se zrodila z židovských instinktů a poté, co se tato vášeň marně snažila prosadit ve filozofii a politice, našla v sociální nouzi vítaný prostředek k rozbití nenáviděného německého světa.

To jasně vyplývá z článků, které Marx napsal pro „Německo-francouzské ročenky“ (únor 1844). V „Korespondenci z roku 1843“, která je uvedena na začátku Ročenek, Marx vášnivě vyzývá k revoluci. Aby zničil kapitalismus? Ne, aby zničil monarchii. Vyzývá k „vítězství francouzské revoluce nad německým vlastenectvím“ a nadává německým občanům: „Tito ubožáci jsou ještě vlastenci.“ Marx vkládá svou naději do vývoje kapitalismu, neboť „systém zisku a obchodu, vlastnictví a vykořisťování lidí vede … k rozkolu uvnitř současné společnosti, který starý systém (monarchie) nedokáže urovnat“. Karl Marx správně rozpoznal, že kapitalistický vývoj roztrhá lid a že tento rozkol uvnitř současné společnosti lze využít ke zničení stávajícího státního zřízení. O boj proletariátu proti kapitalistickému vykořisťování se Marx zajímá pouze proto, že chce sociální boj využít pro své politické účely. Totéž dokazuje i jeho druhý příspěvek do „Německo-francouzských ročenek“, úvod ke „Kritice Hegelovy filozofie práva“. Ani zde Marx při rozvíjení svého programu nevychází z otázky: Jaké potřeby má německý proletariát? Jak mu lze pomoci? Jak lze v Německu uskutečnit socialismus? Marx se spíše ptá: Kde spočívá možnost německé emancipace? Jak lze v Německu svrhnout monarchický systém? A odpovídá: Pouze vytvoření proletářské třídy, pouze sociální revoluce může zničit reakční stát. Marx nikdy neměl vnitřní vztah k proletariátu, nikdy nebyl nepřítelem kapitalismu. Jeho cílem bylo zničení reakčního státu. Tomuto cíli podřídil proletariát a socialistické hnutí.

Předpoklady sociálního hnutí

Moderní sociální hnutí vzešlo z protikladu kapitálu a práce.

Boj proti moci kapitálu je stejně starý jako samotný kapitál. Již první formy kapitálu, obchodní kapitál a lichvářský kapitál, narážely u lidu na citový odpor, avšak pouze na jednotlivých místech docházelo k výbuchům lidového hněvu proti lichvářům; z toho však nevzniklo žádné velké všeobecné hnutí. Moderní sociální hnutí vzniká teprve tehdy, když se práce sama stává zbožím.

V ekonomice založené na dělbě práce nemůže být jednotlivec nikdy nezávislý, protože nehospodaří jako jednotlivec, nýbrž pouze jako součást celku. Kdo vyrábí pouze obuv, je odkázán na to, že mu ostatní zajistí potraviny, oděvy, nářadí atd. Je dále závislý na tom, aby všechny tyto činnosti byly ve správném vzájemném poměru. Tato závislost, z níž není úniku, se může projevovat v různých formách. Ve středověké ekonomice byla výroba společensky organizována. Různé druhy společenské činnosti byly přiděleny různým stavům, pevně daným skupinám osob. Stavy zase dbaly na to, aby byla práce mezi jejich jednotlivé členy rozdělena co nejrovnoměrněji. Jedinec byl tak ve své ekonomické činnosti omezen společností, ale každému byla zajištěna práce i obživa.

V moderní ekonomice volné soutěže neexistují žádné překážky pro ekonomickou činnost jednotlivce. Závislost na kuratele společnosti se mění v závislost na volném trhu, tedy na ekonomických procesech, které jednotlivec nemůže ovlivnit. Čím více se rozvíjí dělba práce a obchodní styk, tím více je „volný trh“ ovládán finančníky. Ekonomické souvislosti jsou pro jednotlivce stále méně srozumitelné, závislost na těch, kteří zprostředkovávají nabídku a poptávku, se stále zvětšuje.

Zde nemůžeme podrobně popsat, jak byl hospodářský řád zděděný ze středověku postupně podkopáván a nakonec

francouzskou revolucí zcela zničen. Reformami, které revoluce prosadila ve Francii a později v Německu, byl na venkově odstraněn feudální řád a ve městech cechovní systém. Rolníci jsou osvobozeni od feudálních břemen a stávají se svobodnými vlastníky (což malým vlastníkům příliš neprospívá), řemeslníci jsou díky svobodě podnikání bezbranně vystaveni konkurenci velkých podniků a strojů. Právě v této době začíná převrat ve způsobu výroby způsobený technickým pokrokem. Tím jsou zničeny životní podmínky celých vrstev staré společnosti. Vzniká tak velká třída lidí, kteří jsou odříznuti od svých výrobních prostředků a do jisté míry vyloučeni ze společnosti. Nemají co prodat kromě své pracovní síly a musí ji za jakýchkoli podmínek poskytnout rozvíjejícímu se průmyslu, aby vůbec mohli přežít. Tíživá situace těchto lidí, kteří mezi sebou zoufale soutěží a dosud nemají žádné organizační sdružení, je kapitálem bezohledně využívána.

Mezi vykořisťovanými masami roste nenávist vůči kapitálu, který je utlačuje, a zahořklost vůči společnosti, která je opustila. Tak vzniká moderní sociální hnutí. Námezdní dělníci jako první poznali, co to znamená být závislý na kapitálu. Dnes touto závislostí trpí všechny vrstvy našeho lidu. V počátcích kapitalistického hospodářství však námezdní dělníci ve svém boji stojí osamoceni, protože všechny ostatní vrstvy společnosti se v jistém smyslu ještě nacházejí mimo protiklad kapitálu a práce. To se však brzy mělo změnit. S rozvojem bankovního kapitálu se celé hospodářství ocitá v úrokovém otroctví. Nejen ruční pracovníci v továrnách, ale všichni tvůrci musí nyní platit kapitálu svou daň. Ve velkých podnicích vzniká celá armáda zaměstnanců a úředníků. Zdánlivě samostatně výdělečně činní nejsou o nic méně závislí

na kapitálu. Samotní průmyslníci jsou v mnoha případech již pouze – byť vysoce placenými – organizátory výroby a odbytu, kteří musí vydělávat zisk pro jiné. Stát se dostává do úplné závislosti na vysokých financích. S ním i celý státní aparát a, co je nejdůležitější, daňový systém. Pracující jsou drceni daněmi. Čím větší je obecná nouze, tím větší je potřeba dluhopisů a půjček, tím větší je moc úvěrového kapitálu. Tak jsou dnes vykořisťováni všichni pracující, všichni jsou ve stejné závislosti. Sociální rozdíly mezi manuálními a duševními pracovníky se zároveň zmenšily, protože postavení manuálních pracovníků se zlepšilo díky sdružování v odborech a díky sociální legislativě, zatímco závislost všech ostatních společenských vrstev na velkém kapitálu se stala stále tíživější. Teprve nacionální socialismus vytvořil jednotnou frontu všech pracujících.

Proč se sociálním hnutí proletariátu nepodařilo sjednotit všechny vrstvy lidu v boji proti kapitalismu? Na tuto otázku budeme moci odpovědět teprve tehdy, až se seznámíme s marxismem. Byl to totiž právě Marx, kdo dal proletářskému hnutí směr.

Marx a sociální hnutí – třídní boj

Moderní sociální hnutí vzniká souběžně s moderním průmyslem. Počátky sociálního hnutí tak nacházíme v Anglii a ve Francii, kde se na přelomu 19. století začíná formovat moderní průmysl. V Německu se průmyslový rozvoj rozběhl až mnohem později. V prvních desetiletích minulého století se u nás ještě nehovořilo o dělnické otázce. Na počátku čtyřicátých let si Němci náhle uvědomili, že hospodářský rozvoj se nezastavil na německých hranicích, že i u nás vzniká proletariát a že sociální problémy, které znepokojují západní Evropu,

nabývají hrozivých rozměrů i v Německu. S hrůzou sledovali rozpolcenost anglické a francouzské společnosti a chtěli Německo uchránit před stejným osudem. Lorenz Stein, který studoval sociální hnutí ve Francii, požadoval sociální monarchii. Z německé státní ideologie vyvozoval Stein nutnost vyřešit sociální otázku. Stejnou nutnost hlásal Friedrich Engels z pohledu německé buržoazie a Wilhelm Weitling z pohledu teprve vznikajícího německého proletariátu. O něco později se k socialismu přiklonil Karl Marx. Stein, Engels a Weitling byli vnitřně pohnuti úkolem vyřešit sociální otázku, neboť cítili, že společenství, v němž žili, je ohroženo. Marx k tomuto společenství nepatřil, nechtěl ho zachránit, naopak, chtěl rozvrátit německý stát a zamýšlel rozdmýchávat vznikající sociální rozpory, dokud by stát na tom nezanikl. Ačkoli byl Marx německému socialistickému hnutí vnitřně cizí, určil mu směr, neboť byl nejvýznamnější myslí a nejvášnivější vůlí mezi všemi, kdo se tehdy v Německu zabývali sociální otázkou. Lorenz Stein nebyl vládnoucími vrstvami vyslyšen, Friedrich Engels se podřídil démonické osobnosti Marxe, přijal jeho myšlenky za své a stal se jeho nejvěrnějším a nejposlušnějším přítelem; oba společně poté vytlačili Weitlinga a jeho stoupence z německého dělnického hnutí a sami se postavili do jeho čela.

Směr, který Marx a Engels určili německému dělnickému hnutí, je dán Marxovými cíli. Marx chtěl v proletariátu vybudovat politickou bojovou jednotku, která by v sobě pojala veškerou jeho revoluční vášeň a která by v revolučním boji proti státu nebyla brzděna žádnými ohledy jakéhokoli druhu. Opoziční buržoazie, s níž se Marx zpočátku pokoušel spolupracovat, nebyla pro jeho politiku získatelná, protože starost o její hmotný majetek jí znemožňovala jakékoli rázné

vystoupení proti státní moci a protože její velká většina – navzdory veškeré opozici – byla vnitřně příliš spjata se státem. „Tito ubožáci jsou ještě vlastenci!“ Proletariát nebyl (tehdy!) téměř vůbec vázán na stát materiálními zájmy a Marx udělal vše pro to, aby proletariát vytrhl i z jakékoli duševní vazby na stát a národ. Tomuto účelu slouží nauka o třídním boji, která stojí v centru celého marxismu.[58]

Marxistická teorie třídního boje vychází ze skutečností, které jsou bezprostředně zřejmé: z ekonomické nouze proletáře, z protikladu mezi kapitálem a prací. Zjištění těchto ekonomických protikladů, které nikdo nemůže popřít, je však pouze výchozím bodem marxistické teorie třídního boje. Jejím obsahem je rozbití živé soudržnosti národního společenství.

V každé rodině existují určité přirozené rozpory mezi rodiči a dětmi. Tyto rozpory nelze popřít. Stejně tak však nelze popřít živou soudržnost rodiny. Tato živá soudržnost spočívá v pokrevním poutě a ve vyvinutém společném životě. Toto společenství je zcela nezávislé na tom, zda jednotliví členové rodiny sdílejí stejné názory a zájmy, či nikoli. Rodinné společenství má totiž mnohem hlubší kořeny. Přesně tak je tomu i s národním společenstvím. V rámci jednoho národa existují ekonomické, politické, náboženské a stovky dalších rozporů. A přesto je národnostní společenství, živá soudržnost spoluobčanů, nezničitelné. Jednotlivec se může od svého národa odtrhnout, stejně jako se může odtrhnout od své rodiny. A přesto k němu zůstává svázán nerozlučnými pouty, neboť právě v těchto velkých životních společenstvích se formuje

[58] Srov. Walther Schmitt: Die Klassenkampftheorie und ihre Widerlegung. 1930. Nakladatelství Frz. Eher Nachf., Mnichov, RM 2,50.

podstata jednotlivého člověka. Narodí se do nich a patří k nim, ať chce, nebo ne.

Ani marxismus nedokázal tyto životní společenství rozvrátit. Dokázal však dosáhnout toho, že se velká masa lidí odtrhla od národního společenství a v hodině nejtěžšího boje ho zradila. Marxismus dokázal dosáhnout toho, že stát, který nenáviděl, byl zničen vnitřními rozpory. Nedokázal však vybudovat žádný nový stát. A ze společné nouze a otroctví celého národa znovu vyrůstá vědomí národního společenství, a na tom se marxismus zlomí. Marxismus totiž žije z víry, že neexistuje nic vyššího než třídní boj a třídní zájmy.

Učení o třídním boji vychází z ekonomického protikladu mezi kapitálem a prací. Celá stavba jeho ekonomické teorie slouží Marxovi k tomu, aby dokázal nesmiřitelnost protikladu kapitálu a práce. Ekonomickými teoriemi marxismu se budeme zabývat v následující kapitole. Zde chceme pouze vědět, jak Marx z ekonomického protikladu mezi kapitalisty a pracujícími odvozuje myšlenku třídního boje, která rozděluje celý národ na dvě nepřátelské poloviny.

Jelikož Marx odvozuje právo na svůj revoluční boj z vykořisťování a útlaku, z ekonomické nouze proletářů, tvrdí, že veškerá nouze pramení z ekonomické nouze, že veškerý útlak vychází z ekonomického útlaku a že všechny společenské poměry, všechny vztahy mezi lidmi spočívají na ekonomických poměrech. Všechny činy a opomenutí lidí, všechny jejich myšlenky a touhy, všechny formy lidského soužití, celý historický vývoj se Marx snaží vysvětlit z hlediska ekonomických zájmů. To je jeho materialistický pohled na dějiny. Tato teorie je povrchní a primitivní. Popírá živost. Nezná osobnost, společenství ani ducha, nezná silné a slabé, dobré a

zlé, nezná živé, skutečné lidi, zná pouze hromadu stejných jedinců, kteří jsou řízeni zvenčí jako loutky, neboť celé jejich chování je určováno vývojem výrobních vztahů a jejich osobní vůle se projevuje pouze v prosazování jejich ekonomických zájmů.

Ekonomické zájmy jsou podle Marxe ve velké míře stejné. Tím se utvářejí třídy. Ze střetu třídních zájmů vzniká třídní boj a právě třídním bojem Marx vysvětluje celý historický vývoj. „Dějiny všech dosavadních společností jsou dějinami třídních bojů," tak začíná Komunistický manifest, v němž Marx a Engels stručně a výstižně shrnuli celé své učení.

V moderní společnosti rozlišuje Komunistický manifest již pouze dvě třídy: „Celá společnost se stále více rozděluje na dva velké nepřátelské tábory, na dvě velké, přímo proti sobě stojící třídy: buržoazii a proletariát." Buržoazie je pro Marxe třídou kapitalistů, proletariát třídou námezdně pracujících: „Ve stejné míře, v jaké se rozvíjí buržoazie, tj. kapitál, ve stejné míře se rozvíjí i proletariát, třída moderních dělníků, kteří žijí jen tak dlouho, dokud najdou práci, a kteří najdou práci jen tak dlouho, dokud jejich práce zhodnocuje kapitál." Třídní protiklad mezi buržoazií a proletariátem spočívá podle Marxe ve vykořisťování námezdního dělníka kapitalistou. A proletáři ve své ekonomické nouzi se zřejmě zdálo logické, že vykořisťovatelská třída je jeho nesmiřitelným nepřítelem a musí být násilím odstraněna.

Předpokládejme na chvíli, že vše, co Marx říká o vztahu mezi námezdní prací a kapitálem, je pravda. Musí to opravdu vést k rozdělení celého lidu na dva velké nepřátelské tábory? Je jasné, že vykořisťovaný se musí bránit proti vykořisťovateli a musí si vybojovat svá práva. Ale kde je vlastně ten velký

nepřátelský tábor třídy vykořisťovatelů? Co znamená těch pár kapitalistů ve srovnání s masami lidu? Pokud vykořisťují své spoluobčany, staví se tím sami mimo národní společenství. Jak by tím však měl být celý národ rozdělen na dva nepřátelské tábory? Řemeslníci a rolníci, úředníci a zaměstnanci, lékaři a inženýři a všichni, kdo žijí ze své poctivé práce, přece nemohou být nikdy a za žádných okolností zařazeni do třídy vykořisťovatelů! Nejsou však ani součástí proletariátu, patří k buržoazii. A jsou zasaženi všemi útoky, které Marx směřuje proti buržoazii. To je demagogický mistrovský kousek marxismu: čerpá hybnou sílu pro svůj boj z oprávněného odporu vykořisťovaných proti vykořisťovatelům a ve skutečnosti směřuje svůj útok proti národnímu společenství, v němž může pracovník najít své právo. Marx hovoří o boji práce proti kapitálu a organizuje boj manuální práce proti duševní práci, boj proti „vzdělaným“ a „majetným“ a proti všem, kteří nepatří k proletariátu. Tak se mu skutečně podařilo rozdělit lid na dvě nepřátelské třídy a zničit stát.

Marxovi nestačilo jen vyvolat nepřátelství proletariátu vůči ostatním vrstvám obyvatelstva. Věděl, že tato propast by se jednou překlenula, pokud by se mu nepodařilo vymýtit vše, co měl proletariát společného s celým lidem. Proto vtloukal dělnickým masám do hlavy, že hodnoty, které platí pro všechny vrstvy obyvatelstva, pro proletariát neplatí. „Na čem spočívá současná, buržoazní rodina?“ ptá se Marx v Komunistickém manifestu. A odpovídá: „Na kapitálu, na soukromém zisku.“ Pro proletáře neexistuje. Co je pro dělníka národ? „Dělníci nemají vlast.“ Co je stát? Buržoazní třídní stát. A tak se Marx snaží vše znehodnotit, snaží se zničit každý ideál, každou víru v něco vyššího, aby pro pracujícího neexistoval žádný jiný

smysl života než boj o ekonomické zájmy. „Dělník nemá žádné ideály, které by mohl uskutečnit.“ Ale boji o ekonomické zájmy dal Marx směr, který slouží pouze jeho vlastním cílům, a nikoli zájmům pracujícího.

Stejně jako určitá skupina osvícenců tvrdí, že náboženství vymysleli kněží, aby oklamali lid a podvodem nad ním vládli, tak i pro Marxe jsou všechny náboženské, mravní a duchovní hodnoty „buržoazními předsudky“, které lid pouze otupují a udržují kapitalistické vykořisťování. Marx požaduje od pracujícího, aby se s těmito „předsudky“ rozešel, chce-li se vymanit ze své bídě a zlomit nadvládu vykořisťovatelů. „Životní podmínky staré společnosti jsou již zničeny v životních podmínkách proletariátu. Proletář nemá žádný majetek; jeho vztah k ženě a dětem již nemá nic společného s buržoazním rodinným vztahem; moderní průmyslová práce, moderní podrobení kapitálu, stejné v Anglii jako ve Francii, v Americe jako v Německu, ho zbavilo veškerého národního charakteru. Zákony, morálka, náboženství jsou pro něj stejně tak buržoazními předsudky, za nimiž se skrývá stejně tak mnoho buržoazních zájmů.“ Tak to stojí opět v Komunistickém manifestu. Proletář je vytržen ze všech živých souvislostí. Marx vytváří propast, která odděluje proletariát od národního společenství. Tuto propast činí tak nekonečně hlubokou, aby nikdo nemohl přes ni přeskočit a najít ve svém národnímu soukmenovci svého bratra. Oprávněný boj proletariátu proti kapitalistickému vykořisťování je Marxem překroucen na vzpouru proti společenství, proti národnímu povědomí a státu, proti vzdělání a kultuře, proti mravům, právu a náboženství. Proč se podařilo poštvat proletariát proti všem ostatním vrstvám lidu, jsme popsali v předchozí kapitole. Rozmach

kapitalistického hospodářství vedl k rozkolu uvnitř stávající společnosti. Poté, co bylo sociální hnutí proletariátu jednou otráveno marxismem, který ničí národ a prosazuje třídní boj, se přirozené uzdravení tohoto rozkolu stalo nemožným. Nyní bylo pro kapitalistický tisk snadné přesvědčit německou buržoazii o zhoubnosti a nebezpečnosti proletářského hnutí. Stačilo jen napodobit to, co předvedl marxismus: boj pracujících mas za jejich oprávněné sociální požadavky byl označen za útok proti kultuře. Tak se z oprávněného sociálního hnutí stalo sebevražedné povstání proti národnímu společenství a z oprávněné obrany proti marxismu, který ničí národ, se stala nesociální a nemorální obrana kapitalistického vykořisťování. Tak se propast stále prohlubovala a ke třídnímu boji zdola se přidal třídní boj shora. Teprve když vítězství marxismu v listopadové revoluci zmařilo všechny naděje proletariátu a bez odporu vydalo celý národ na milost mezinárodnímu velkokapitálu, teprve tehdy si proletariát mohl uvědomit šílenství marxismu, teprve tehdy si buržoazie mohla uvědomit, že obrana kapitálu není jejím úkolem. Obě nepřátelské třídy začínají poznávat, že jejich boj byl marný, že patří k jednomu národu, že musí společně nést osud svého národa a že pouze společně mohou zvrátit nouzi.

Ekonomické teorie marxismu

Marx se snažil myšlenku třídního boje vědecky zdůvodnit svou ekonomickou teorií. Tato teorie je zaznamenána v „Kapitálu“, rozsáhlém třídílném díle, které má za cíl popsat a vědecky vysvětlit kapitalistický způsob výroby a s ním související výrobní a obchodní vztahy. Vědeckost je však pouze maskou, za níž Marx skrývá svou politicko-revoluční agitaci. Marx se raduje, že pan Bismarck tuto knihu nemůže zakázat,

protože „vypadá tak učeně a obsahuje dokonce i řecké poznámky“ (tak píše Marx Engelsovi 4. září 1867). Tento učený vzhled chrání knihu před cenzurou a umožňuje jí silný dopad v racionalistické době, která více věřila učenosti než vnitřnímu hlasu citu. Nauka o třídním boji je vrcholem celé teoretické stavby. To lze rozpoznat již z uspořádání díla. Marx to sám potvrzuje v dopise Engelsovi (30. dubna 1868). Tam podává přehled o obsahu celého díla a o závěrečném výsledku píše ve svém charakteristickém stylu: „Konečně … třídní boj jako závěr, v němž se rozplyne pohyb a rozpad celé té břečky.“

Marxovy ekonomické teorie představují mistrovsky vybudovanou stavbu abstraktních spekulací. Vše je zde konstruováno z myšlení, nic není získáno ze zkušenosti a živého vnímání. Marx neodvozuje své poznatky ze skutečných ekonomických poměrů; pouze se snaží dodatečně na základě reality dokázat, že výsledky jeho teoretického uvažování jsou správné. Chceme-li se s těmito teoriemi seznámit, musíme tedy krok za krokem sledovat, jak se jedna z nich vyvíjí z druhé.

Základem celé teorie je teorie hodnoty. Podle Marxe je každé zboží předmětem uspokojujícím lidské potřeby, který se vyrábí za účelem výměny. Výměna zboží probíhá v určitých poměrech, například vymění se 20 loktů plátna za sukni, za 10 liber čaje nebo za 2 unce zlata. V tomto výměnném poměru se projevuje hodnota zboží. Čím se tedy hodnota utváří? V plátně, sukni, čaji, zlatě a ve všech těch různých druzích zboží musí být něco společného, díky čemuž se stávají srovnatelnými veličinami a získávají určitou hodnotu. Všechno zboží má společné dvě věci: za prvé uspokojuje lidské potřeby, je užitečné, za druhé je produktem lidské práce. Hodnota však, říká Marx, nemůže být tvořena užitkem, neboť ten je nečiní

srovnatelnými. Každé zboží má svou specifickou užitečnost: kabát je užitečný k oblékání, čaj je užitečný k pití; užitečnost kabátu a čaje nelze vzájemně srovnávat. Marx tedy říká, že zboží lze srovnávat pouze jako produkty lidské práce. Zboží má hodnotu pouze proto, že v něm je ztělesněna lidská práce. Práce má tvořit hodnotu, jejíž velikost je určena množstvím práce vloženým do zboží; množství práce se měří časem (hodinami, dny atd.). Hodnota zboží je tedy určena počtem pracovních hodin potřebných k jeho výrobě. Předpokládejme, že sukni lze vyrobit za deset hodin práce. V této sukni je tedy obsažena hodnota deseti pracovních hodin. Nyní však musíme zohlednit nejen živou práci, ale i minulou práci. K výrobě sukně je zapotřebí určité množství suroviny. K její produkci mohlo být zapotřebí 20 pracovních hodin. Poté jsou však zapotřebí také stroje v hodnotě 1 000 pracovních hodin. Předpokládejme, že se stroje při výrobě 1 000 sukní opotřebují, takže jejich hodnota přechází na těchto 1 000 sukní. Na jednu jednotlivou sukni tak připadá tisícina hodnoty strojů, tedy 1 pracovní hodina. V jedné sukni je tedy obsaženo 10 + 20 + 1 = 31 pracovních hodin a podle Marxe je právě těchto 31 pracovních hodin tvoří hodnotu sukně.

Tato teorie hodnoty, která tvoří základ Marxovy ekonomie, přináší různé obtíže. Šikovný a nešikovný, pilný a líný dělník, ten s dobrými a ten se špatnými pracovními prostředky nikdy nevytvoří stejnou hodnotu za jednu pracovní hodinu. Marx proto říká, že hodnota zboží se neřídí individuální pracovní dobou, ale společensky nezbytnou pracovní dobou, tj. pracovní dobou, která je ve společnosti v průměru nezbytná. To je teoreticky velmi pěkně vyjádřeno. Ale zkusme si to jednou skutečně představit. Pracovní doba, která se ve společnosti v

průměru vynakládá na výrobu, řekněme jedné libry vepřového masa, by měla být zcela nevypočitatelná. A co je vlastně „společnost“, ve které máme tento průměr stanovit? Máme započítat pouze prasata, která se dostanou na berlínský trh, nebo všechna prasata v Německu, či dokonce i čínskou produkci vepřového masa? Samozřejmě musíme započítat nejen průměrnou práci spojenou s chovem, krmením, úklidem chlévů atd., ale také průměrnou práci potřebnou k výrobě krmných otrub a všech těch různých věcí, které takové prase v průběhu svého života sní. Předpokládejme, že se nám tento výpočet podařil. V tom se objevuje nová obtíž. Chovatel prasat chce vyměnit produkty své činnosti za produkty práce jiných. Má tedy pracovní doba chovatele prasat, kterou jsme šťastně zredukovali na průměrnou pracovní dobu všech chovatelů prasat na světě, stejnou hodnotu jako stejná pracovní doba zedníka, přesného mechanika nebo podnikatele? Jistěže ne. Sám Marx píše, že vedle „jednoduché průměrné práce“ existuje také „složitá práce“, kterou je třeba počítat jako znásobenou jednoduchou práci, „takže menší množství složité práce se rovná většímu množství jednoduché práce“. Jak ale lze zjistit, zda 1,0 pracovní hodiny průměrného přesného mechanika odpovídají 11, 20 nebo 100 pracovním hodinám průměrného chovatele prasat? Na to Marx nedokáže odpovědět. Hodnota, kterou představuje pracovní hodina přesného mechanika, a hodnota pracovní hodiny chovatele prasat jsou ještě mnohem méně srovnatelné než užitek přesné váhy a užitek prasete. Tím se marxistická teorie hodnoty hroutí. Hodnotu zboží nelze určit na základě hodin stejné průměrné práce, které jsou v něm ztělesněny, neboť žádná stejná průměrná práce neexistuje. Je to přesně naopak, než tvrdí Marx. Ve skutečnosti lze hodnotu práce určit pouze prostřednictvím hodnoty produktu práce.

Kdo považuje tuto úvahu za příliš složitou, ať si představí následující jednoduchý příklad: Při porážce prasete získáme kromě vedlejších produktů dobré maso a maso méně kvalitní. Je samozřejmé, že dobré maso má vyšší hodnotu než to méně kvalitní. V kvalitním mase jistě není ztělesněno více pracovní doby než v méně kvalitních kusech, ale chutná lépe, poskytuje větší užitek a má proto vyšší hodnotu. Pokud Marx tvrdí, že hodnota se neodvíjí od užitku, ale pouze od pracovní doby, pak to zjevně musí být nesprávné.

Z této mylné doktríny se nyní odvíjejí všechny další teorie. Z toho je již zřejmé, že všechny musí být mylné. Pokud jsem v úloze začal s počáteční počítací chybou a s touto chybou pokračuji dál, nemohu nikdy dojít ke správnému výsledku. Přesně tak je tomu i v teoretickém uvažování.

Z teorie hodnoty Marx nejprve vyvozuje teorii nadhodnoty: Hodnota zboží nabývá své samostatné podoby v penězích. Kdo koupí zboží, aby ho mohl znovu prodat za více peněz, přeměňuje své peníze na kapitál. Podle Marxe jsou tedy peníze kapitálem, jehož účelem je stát se více penězi, tedy dosáhnout nadhodnoty. Marx si nyní klade otázku: Odkud může nadhodnota pocházet, když je přece ekonomickým zákonem, že se vždy vyměňují pouze stejné hodnoty? Marx tvrdí, že nadhodnota může vzniknout pouze tehdy, pokud zakoupené zboží skutečně zvýší svou hodnotu. Jelikož hodnota vzniká pouze lidskou prací, je lidská pracovní síla jediným zbožím, jehož nákupem lze dosáhnout nadhodnoty. Marxův myšlenkový postup je následující: Kapitalista platí pracovníkům pouze zdánlivě za určité množství vykonané práce, ve skutečnosti od nich kupuje zboží „pracovní sílu“ (na jeden den nebo týden atd.). Hodinová mzda a mzda za kus tuto skutečnost pouze

zakrývají. Jak tedy Marx určuje hodnotu zboží „pracovní síla“? Prostřednictvím výrobních nákladů pracovní síly, tedy životních nákladů pracovníka (existenční minimum). Tyto náklady Marx opět přičítá pracovní době: Předpokládejme, že potraviny nezbytné pro pracovníka lze vyprodukovat za čtyři hodiny práce denně; denní hodnota pracovní síly se tedy rovná čtyřem pracovním hodinám. Za jeden pracovní den tedy pracovník obdrží hodnotu čtyř pracovních hodin a kapitalista tím ve skutečnosti platí za zboží „pracovní sílu“ v plné výši. Neplatí však plnou hodnotu za vykonanou práci. V osmihodinovém pracovním dni totiž pracovník vytvoří hodnotu odpovídající osmi pracovním hodinám. Tímto způsobem Marx vysvětlil nadhodnotu: rozlišuje mezi hodnotou zboží „pracovní síla“ a hodnotou, která je vytvořena činností pracovní síly. Kapitalista zaplatí za zboží „pracovní síla“ plnou hodnotu, řekněme čtyři pracovní hodiny denně. Ale tím, že spotřebovává zakoupené zboží, tj. tím, že pracovní síla vykonává práci, vzniká vyšší hodnota, řekněme osm pracovních hodin denně. Produkt práce patří kapitalistovi a ten jej opět prodává za plnou hodnotu. (V tomto produktu práce je obsažena i hodnota spotřebovaných výrobních prostředků, kterou zde však nemusíme brát v úvahu, protože podle Marxe se objevuje beze změny.) Nákupem pracovní síly a prodejem produktu práce tedy kapitalista dosahuje nadhodnoty (v našem příkladu ve výši čtyř pracovních hodin). Takto Marx vysvětluje, jak může vzniknout nadhodnota, ačkoli se vždy vyměňují pouze stejné hodnoty. Jedná se o logický trik, nikoli však o teorii.

Marxova teorie nadhodnoty má – kromě nesprávné teorie hodnoty – ještě dva nesprávné předpoklady: Zaprvé vychází z iluze, že v továrně vykonávají produktivní činnost pouze

námezdní pracovníci a výkon podnikatele je zcela bezcenný. Ve skutečnosti má podnikatelská činnost zásadní význam. Stačí si jen uvědomit, zda má na chod továrny větší vliv výpadek podnikatelské činnosti, nebo výpadek jednoho námezdního pracovníka? Vyššímu výkonu pro celek však musí odpovídat i vyšší výdělek (zisk akcionářů, jejichž jedinou činností je stříhání kupónů, není v této úvaze ospravedlněn). Ekonomická spravedlnost vyžaduje, aby každý dostal, co mu náleží. Jelikož výkony nejsou stejné, ale různé, musí být různé i příjmy.

Druhým mylným předpokladem Marxovy teorie nadhodnoty je určení hodnoty pracovní síly na základě nezbytných životních nákladů pracovníka, tj. existenčního minima. Každý pracující ví, že jeho mzda se neřídí jeho životními náklady. Je to opět přesně naopak: životní náklady, tedy výdaje pracujícího, jsou určovány výší jeho mzdy a to, co je považováno za existenční minimum, závisí na průměrné výši mzdy.

Že je marxistická teorie nadhodnoty již ve svém celkovém pojetí chybná, lze opět snadno dokázat. Marx vysvětluje nadhodnotu, tj. kapitálový zisk, nákupem zboží zvaného pracovní síla. Kupci pracovní síly jsou však pouze průmyslníci, nikoli obchodníci či bankéři. „Je tedy zřejmé," říká sám Marx ve 4. kapitole, „proč v naší analýze základní formy kapitálu […] zůstávají jeho populární a takřka předpotopní podoby, obchodní kapitál a lichvářský kapitál, zpočátku zcela bez povšimnutí." Ve druhém a třetím svazku svého díla se Marx rovněž snaží vysvětlit obchodní zisk a úrok (a dále všechny renty a daně!) „jako podíly na nadhodnotě, kterou produkuje průmyslový kapitál". Obchodní kapitál a úrokový kapitál však dosahovaly zisků již po staletí, když průmyslový kapitál ještě vůbec

neexistoval. Z toho vyplývá, že obchodní zisk a úrok nelze vysvětlit z průmyslového zisku. Je to opět přesně naopak: průmyslový zisk (pokud se jedná o čistý kapitálový zisk) musí být vysvětlen z obchodního zisku. Pokud námezdní pracovník nedostane plnou hodnotu za vykonanou práci, je to úplně stejný případ, jako když rolník nedostane od obchodníka plnou hodnotu za své brambory nebo když je vynálezce kapitalistou připraven o plody své práce. Čistý kapitalistický zisk vždy spočívá v tom, že kapitalista může využít ekonomické tísně prodávajícího nebo žadatele o úvěr. Kapitalistický zisk nelze vysvětlit zvláštní povahou zboží „pracovní síla“. Tím, že Marx veškerý kapitálový zisk (a veškeré renty a daně) odvozuje z vykořisťování námezdního pracovníka, odděluje námezdního pracovníka od všech ostatních vrstev obyvatelstva a staví ho do nepřátelského protikladu ke společnosti. „Je tedy zřejmé“, proč Marx při analýze kapitálu vychází z průmyslového kapitálu a „obchodní kapitál a lichvářský kapitál zpočátku zcela opomíjí“.

Zatímco Marx svou teorií nadhodnoty poukazuje na to, že námezdně pracující je vykořisťován a jako mzdu dostává vždy jen existenční minimum, svou teorií koncentrace se snaží dokázat, že postavení pracujícího v rámci kapitalistického hospodářství se nikdy nemůže zlepšit a že osvobození od bídy a otroctví je možné pouze revolučním odstraněním vykořisťovatelské třídy.

Marxistická teorie koncentrace říká, že společenské výrobní prostředky se stále více soustřeďují v rukou jednotlivých kapitalistů. Továrna vytlačuje řemeslo, velký podnik vytlačuje malý podnik, obří podnik vytlačuje velký podnik. Marx tento proces zdůvodňuje tím, že práce je tím produktivnější, čím lépe a bohatěji je vybavena výrobními

prostředky (stroji atd.). V podniku s větším kapitálem lze tedy stejný výrobek vyrobit za kratší pracovní dobu, je levnější a tím vytlačuje výrobek podniku s menším kapitálem z trhu.

Tento proces má podle Marxe opět nepříznivý dopad na pracovníky. Marx říká: Čím více se roztříštěné výrobní prostředky koncentrují, tím více se pro pracovníka zmenšuje možnost, aby se sám stal vlastníkem výrobních prostředků a osamostatnil se. Čím levnější se zboží stává, tím nižší je také hodnota pracovní síly, která má být přece určována cenou nezbytných potravin pracovníka. Klesá-li však hodnota pracovní síly, roste nadhodnota. Tak se tedy zhoršuje postavení pracovníka vůči kapitalistovi.

Další nepříznivý dopad koncentrace vidí Marx ve vzniku průmyslové rezervní armády. Marx říká: Rozvoj strojního vybavení vede k tomu, že stále větší část kapitálu se vynakládá na pořízení výrobních prostředků a stále menší část na výplatu mezd. Kapitalista například vynaložil ročně 50 000 marek na suroviny a nástroje a 50 000 marek na mzdy. Pokud nyní do svého podniku zavede stroje, vynaloží přibližně 90 000 marek na výrobní prostředky a pouze 10 000 marek na mzdy. Chce-li kapitalista i nadále zaměstnávat stejný počet pracovníků, musel by tedy svůj kapitál pětinásobně navýšit (450 000 marek na výrobní prostředky a 50 000 marek na mzdy). Tímto jednoduchým výpočtem se Marx snaží dokázat, že v důsledku koncentrace a rozšiřování výrobního aparátu jsou pracovníci vytlačováni z práce a uměle se vytváří nadbytečná populace.

Tato „průmyslová rezervní armáda“ slouží podle Marxe k tomu, aby kapitál i v dobách hospodářského rozmachu vždy našel na trhu dostatek pracovní síly a aby v dobách hospodářské krize a při průměrné konjunktuře byl trh práce vždy přeplněný,

což umožňuje stlačování mezd ještě pod jejich „přirozenou cenu“, tedy pod existenční minimum.

Marx tak předpovídá neustálé zhoršování postavení pracujících (teorie chudnutí). Avšak když Marx učí pracující, aby na svou budoucnost v kapitalistické společnosti pohlíželi bez jakékoli naděje, učí je zároveň, že s rozbitím nadvlády kapitálu skončí i bída a otroctví; konec kapitalismu však přijde s přirozenou nutností. Zákonem vývoje kapitalistického hospodářství je totiž postupné vyvlastňování celého lidu kapitalisty. Nejprve jsou řemeslníci vyvlastněni konkurenčními továrními podniky a sraženi do proletariátu, poté je malý kapitalista vyvlastněn velkým kapitalistou a tak dále. Proletariát tak stále více narůstá, zatímco počet kapitalistů se neustále zmenšuje. (Teorie centralizace). Podle marxistické teorie musí tedy vývoj nakonec vést k tomu, že utlačované a vykořisťované lidové masy povstanou proti vládnoucím kapitálovým magnátům, vyvlastní je a samy převezmou vlastnictví výrobních prostředků. To je „vyvlastnění vyvlastňovatelů“, uskutečnění budoucí socialistické společnosti.

K kritice těchto teorií je třeba říci následující: Teorie koncentrace je nesprávným zobecněním správného jednotlivého pozorování. To, co je vcelku správné pro textilní průmysl, těžký průmysl a zejména pro bankovnictví, nemusí platit pro všechna ostatní odvětví hospodářství a ve skutečnosti je to v mnoha případech nesprávné. Pouze teoretická zatvrzelost může tvrdit, že velký podnik je za všech okolností nadřazen malému podniku. Jako obecné pravidlo lze stanovit pouze to, že hospodárný podnik je nadřazen nehospodárnému podniku. A v mnoha případech je právě malý podnik tím hospodárnějším a vždy jím bude. Zaprvé jsou velké podniky možné pouze na

velkém trhu. Tam, kde nemůže vzniknout hromadný odbyt, není možný ani velký podnik. Například hostinec „Zum roten Ochsen“ v Buxtehude bude svá pečená kuřata vždy péct ve vlastní kuchyni a nebude je nakupovat hotová od nějaké velké pekárny v Berlíně. Výroba pečených kuřat se tedy nikdy nebude moci soustředit do velkých podniků; a kdo se nad tím pořádně zamyslí, zjistí, že existuje ještě celá řada produktů, které lze vyrábět pouze v malých podnicích. Ale ani tam, kde hromadný odbyt umožňuje velkým podnikům obživu, nemusí být velký podnik z ekonomického hlediska vždy lepší než malý. Téměř všechny zemědělské produkty se spotřebovávají ve velkém množství. A přesto k vytlačení malých podniků velkými podniky v zemědělství nedošlo. V některých ohledech se dokonce ukázalo, že zemědělský podnik je nad velkými podniky dokonce nadřazený. Tam, kde je velký podnik nadřazený malému, je to většinou způsobeno technickou převahou velkého podniku. Nic nás však nenutí předpokládat, že vývoj techniky musí vždy prospívat pouze velkým podnikům. Naopak! Dnes se před našimi očima odehrává opačný proces. Největším podnikem, který v Německu máme, je Reichsbahn. Podle teorie koncentrace by tedy Reichsbahn měla postupně vytlačit všechny ostatní dopravní prostředky. Technický vývoj však vede k tomu, že železnice je stále více vytlačována automobilem. Obří podniky nedokážou vytlačit nespočetné množství malých konkurentů v dopravě, naopak jsou jimi samy vytlačovány. To dokazuje, že teorie koncentrace je mylná. V konkurenčním boji nerozhoduje velikost podniku, ale ekonomická převaha. Technický pokrok zpočátku v mnoha oblastech zajistil velkým podnikům ekonomickou převahu. Nové technické vynálezy však mohou opět nahrávat malým podnikům. V dopravě k tomu již došlo.

Tím je teorie koncentrace vyvrácena. Ostatní teorie jsou přímo odvozeny z teorie koncentrace, a proto není třeba je zvlášť vyvracet. Zde se budeme zabývat pouze teorií průmyslové rezervní armády, jelikož se zdá, že v současném hospodářském vývoji Německa nachází silnou oporu. „Racionalizace“ německého průmyslu zjevně nahradila ruční práci prací strojovou, a proto je často považována za příčinu panující nezaměstnanosti. Skutečnou příčinou současné nezaměstnanosti je však úpadek celého německého hospodářství pod tlakem reparací, které platíme zahraničí, a pod vlivem korupce a zchátralosti uvnitř země, které jsou uměle živěny parlamentarismem a šíří se shora dolů. Jak málo lze za nezaměstnanost vinit rozvoj technického aparátu výroby, ukazuje vývoj německého hospodářství v desetiletích před světovou válkou. Sotva existuje druhý příklad tak rychlého a rozsáhlého rozvoje technického aparátu výroby, jaký se odehrál v tehdejším Německu. A jaký to mělo dopad na pracující? Byli vytlačeni ze svého pracoviště, došlo k vytvoření „umělého přelidnění“? V žádném případě! Opak je pravdou. V letech 1870 až 1914 se německá populace zvýšila o 27 milionů lidí a všichni v Německu našli práci a obživu. Přirozený přírůstek obyvatelstva se rok od roku zvyšoval (naposledy až o 900 000 ročně!), zatímco emigrace téměř každým rokem klesala (1881: 220 000, 1908: 20 000). Tento bezprecedentní rozvoj technického aparátu tedy nevedl k tomu, že by stávající pracovní síla byla „nadbytečná“, ale naopak vytvořil nové pracovní příležitosti pro rostoucí masy pracujících. Bez tohoto rozvoje techniky a průmyslu by rostoucí německé obyvatelstvo nemohlo v omezeném prostoru říše najít obživu.

Teoreticky je ostatně zcela zřejmé, že teorie o „průmyslové záložní armádě“ je založena na nesprávném výpočtu. Kapitál, který je určen na pořízení strojů, se nakonec opět promění v mzdy, protože i stroje jsou výplodem lidské práce a nevznikají samy od sebe. Zavedení strojů nic nemění na skutečnosti, že při rozkvětu ekonomiky se zvyšují pracovní příležitosti a výdělky, zatímco při hospodářském úpadku se snižují.

Pokud se počet obyvatel rychle zvyšuje, aniž by se zvětšila plocha půdy, na níž tito lidé žijí, je technické zdokonalení výrobního procesu naprosto nezbytné, má-li se tento lid vyhnout hladomoru. Čím je totiž půda vzácnější, tím obtížněji se z ní získává potrava, a tím je tedy práce méně produktivní. Obilí se stává vzácným; je tedy třeba obstarat umělá hnojiva. Dřevo se stává vzácným; je tedy třeba jej jako stavební materiál nahradit kamenem a železem, jako palivo uhlím atd. To znamená, že se zhoršují pracovní podmínky a jednotlivec musí pracovat více než dříve, aby dosáhl stejného výnosu. Má-li se tomuto ztížení života zabránit, je třeba práci zefektivnit zavedením strojů. Aby se populace mohla rozmnožovat, musí být ve stále větší míře vybavena stroji (kapitálem). Marx tuto věc obrací naruby. Říká: Populace se musí rozmnožovat, aby kapitalisté mohli akumulovat svůj kapitál a vykořisťovat stále rostoucí počet lidí. „O to se již postaral i mechanismus kapitalistické výroby tím, že reprodukuje dělnickou třídu jako třídu závislou na mzdě, jejíž obvyklá mzda stačí nejen k zajištění jejího zachování, ale i k jejímu rozmnožování. Tuto přebytečnou pracovní sílu, kterou mu každoročně dodává dělnická třída v různých věkových kategoriích, stačí kapitálu pouze začlenit do přebytečných výrobních prostředků, které jsou již obsaženy v roční produkci, a přeměna nadhodnoty na

kapitál je dokončena.“ Tak píše Marx v oddíle „Kapitalistický výrobní proces na rozšířené úrovni“ (22. kapitola). Marx odůvodňuje přirozený růst pracující třídy potřebami kapitálu, „mechanismem kapitalistického výrobního procesu“! Ať už pracující dělá cokoli nebo cokoli snáší, Marx v něm vždy vidí pouze „příslušenství kapitálu“. Pracuje-li, vytváří pro kapitalistu nadhodnotu; je-li nezaměstnaný, slouží kapitálu tím, že tlačí na mzdy zaměstnaných; rozmnožuje-li svůj rod, produkuje pouze nové objekty vykořisťování pro kapitalistickou třídu. Ano, i když pracující jí a pije, prospěch z toho má pouze kapitalista. „Individuální spotřeba dělnické třídy,“ píše Marx v 21. kapitole, „je výrobou a reprodukcí výrobního prostředku, který je pro kapitalistu nepostradatelný, totiž samotného dělníka. Individuální spotřeba dělníka tedy zůstává prvkem výroby a reprodukce kapitálu. ... Nezáleží na tom, že dělník svou individuální spotřebu provádí pro sebe a ne pro kapitalistu. Stejně tak spotřeba tažného dobytka zůstává nezbytným prvkem výrobního procesu, i když dobytek sám požívá to, co žere. Trvalé zachování a reprodukce dělnické třídy zůstává trvalou podmínkou pro reprodukci kapitálu. Kapitalista může její naplnění s klidem přenechat instinktu sebezáchovy a rozmnožování dělníků. Stará se pouze o to, aby jejich individuální spotřebu co nejvíce omezil na to nejnutnější. ... Ve skutečnosti: individuální spotřeba dělníka je pro něj samotného neproduktivní, neboť reprodukuje pouze potřebné individuum; je produktivní pro kapitalistu a stát, neboť představuje produkci síly, která vytváří cizí bohatství.“ V marxistické ekonomice potřebují pracovníci jistě jen polovinu toho, co dříve potřebovali k jídlu a pití, protože jejich spotřeba se pro ně najednou stala produktivní.

Marx učí, že pracující nepracuje pro sebe, ale pro své vykořisťovatele. Marx učí, že mzda pracujícího nemůže v dlouhodobém horizontu nikdy přesáhnout existenční minimum. Marx učí, že vykořisťování a útlak pracujícího se neustále zhoršují. Marx učí, že celý život pracujícího patří vykořisťovatelům: ať už pracuje, nebo ne, ať už jí, pije nebo plodí děti, vše je pouze „pro kapitalisty a stát“. To je poslední trumf té „vědecké“ ekonomie, která chce námezdní pracovníky vychovávat k revoluci a třídní nenávisti.

Marxismus a kapitalismus

Ukázali jsme, že marxistická politika i marxistická ekonomie směřují stejným způsobem k třídnímu boji a revoluci. Otázka vztahu marxismu ke kapitalismu se zdá být vyjasněna, neboť třídní boj má být namířen proti kapitalistické třídě a revoluce proti kapitalistickému státu. Ale věci nejsou tak jednoduché.

Když jsme se zabývali vývojem mladého Marxe k socialismu, všimli jsme si, že se Marx nestal předvojem vykořisťované třídy kvůli nějakému vnitřnímu vztahu k proletariátu ani kvůli nepřátelství vůči kapitalismu, ale kvůli nepřátelství vůči monarchickému státu, z revoluční vášně. Monarchistický stát, který Marx nenáviděl, však nebyl státem kapitalistů. Ten byl terčem boje samotných kapitalistů a Marx zahájil svou politickou kariéru ve službách právě těchto kapitalistů.

Když jsme se zabývali marxistickou teorií třídního boje, všimli jsme si, že se sice formálně obrací proti kapitalistické třídě, ale svým obsahem směřuje ke zničení národního společenství. Proletariát má spatřovat své nepřátele nejen v

kapitalistické třídě, ale ve všech ostatních vrstvách obyvatelstva; má hledat přátelství, pomoc a solidaritu pouze mimo rámec národa a státu, a to v mezinárodním proletariátu; má považovat všechny formy a instituce národního společenského života za organizaci zájmů vykořisťovatelů a odmítat všechny ideály jako buržoazní předsudky. Teorie třídního boje tedy využívá rozhořčení vykořisťovaného proletariátu jako výbušninu proti národu a státu. Velký kapitál se tohoto třídního boje nemusel obávat. Je totiž sám mezinárodní a bojuje proti tomu samému státu, proti kterému bojuje marxismus. Nebojí se ani boje proti náboženství, kultuře, rodině a ostatním „buržoazním předsudkům“, neboť v tom všem je kapitalismus stejně nevinný jako novorozené dítě. Ano, kapitál má sám zájem na zničení těchto hodnot, neboť bez omezení může vládnout pouze tam, kde je vše k mání za peníze, a vše je k mání za peníze pouze tam, kde jsou zničeny všechny ideály. Pokud marxismus nakonec organizuje třídní boj proti všem, kteří se nějakým způsobem (příjmem, majetkem či vzděláním) povyšují nad proletariát, pak i to mohlo být pro kapitál jen vítané, neboť tím byla uměle vytvořena jednotná fronta všech „buržoazních“ prvků na ochranu kapitalismu. Marxistický třídní boj tedy ze své podstaty není bojem proti kapitalismu. Je to boj, v němž Žid dává průchod své nenávisti vůči nežidovskému světu a snaží se jej rozvrátit.

Na rozdíl od učení o třídním boji se ekonomické teorie marxismu zdají být zaměřeny výlučně proti kapitálu. Uvědomili jsme si však, že i ony jsou určeny pouze k podněcování třídního boje a revolučního zápalu. Nyní jsme si všimli, že učení o třídním boji vytváří falešný protiklad mezi

proletářem a buržoazním občanem, místo aby mobilizovalo celý tvůrčí lid proti vykořisťovatelům.

Marx nedokázal svým ekonomickým teoriím poskytnout vědecké zdůvodnění tohoto falešného protikladu. Ve svém ekonomickém díle se proto omezuje především na rozbor vztahu mezi námezdní prací a kapitálem, aniž by se podrobněji zabýval ostatními vrstvami společnosti. Pokud však teorie třídního boje překrucuje protiklad práce a kapitálu na protiklad proletariátu a buržoazie, je možnost tohoto demagogického zkreslení již zakotvena v ekonomické teorii marxismu. Vzpomeňme si, že Marx vidí jedinou teoretickou možnost zisku kapitálu ve zvláštní povaze zboží „pracovní síla“. To znamená, že kapitalistickým vykořisťováním mohou být postiženi pouze prodejci zboží „pracovní síla“, tedy námezdní pracovníci. Kdyby Marx při svém zkoumání kapitálu nevycházel z průmyslového kapitálu, ale z obchodního nebo bankovního kapitálu, nikdy by k tomuto mylnému závěru nemohl dojít. A nikdy by se mu nepodařilo učinit z boje proti kapitalismu výlučnou záležitost námezdně pracujících a nasměrovat jej tak na nesprávnou kolej třídního boje.

Vidíme tedy, že původní pohnutky Marxe, jeho nenávist vůči nežidovskému světu, zejména jeho nenávist vůči monarchistickému státu, zůstávají stále účinné, i tam, kde se zdá, že svou kritiku zaměřuje výhradně proti kapitalismu. Boj marxismu zůstává vždy v první řadě namířen proti státu. Marx se neunavuje a neustále znovu ujišťuje pracující, že stát je pouze organizací tříd nepřátelských vůči proletariátu, že jediným účelem státu je útlak vykořisťované třídy a že vítězstvím proletariátu a nastolením socialismu musí být odstraněn i stát. Marx stále znovu vyzývá pracující, aby se

vzdali jakékoli myšlenky na státní pomoc. V roce 1847 napsali Marx a Engels velký článek v Deutsche Brüsseler Zeitung („Der Kommunismus des Rheinischen Beobachters“), v němž se snaží dokázat, že stát nikdy nemůže napravit sociální škody. A ještě v roce 1865 v časopise „Sozialdemokrat“ prohlásili, že jsou stále připraveni podepsat každé slovo tohoto článku, v němž vyjádřili svůj názor „na královsko-pruský vládní socialismus a správný postoj dělnické strany k tomuto klamu“. Marx a Engels se tedy zpočátku postavili i proti jakékoli státní sociální politice, dokonce i proti zákonům na ochranu pracujících.

Nejvýraznějším příkladem toho je Engelsův článek o anglickém návrhu zákona o desetihodinové pracovní době, který vyšel v roce 1850 v rubrice „Revue“ deníku „Neue Rheinische Zeitung“, kterou redigoval Marx (přetištěno Franzem Mehringem: Aus dem literarischen Nachlaß von Marx und Engels, svazek 3, s. 384 a násl.). Zákonem o desetihodinové pracovní době (v roce 1847) byl v Anglii zákonně zaveden desetihodinový pracovní den (pro ženy a mladistvé pracovníky). Předtím platil dvanáctihodinový pracovní den. Fabrikanti našli způsoby, jak tento zákon obejít, a nakonec byl i právně zrušen rozhodnutím Nejvyššího soudu. Rozběhla se živá agitace za obnovení zákona o desetihodinovém pracovním dni. V této situaci Engels zveřejnil svůj článek. Označil zákon o desetihodinovém pracovním dni za nesnesitelné pouto brzdící průmyslový pokrok, za „zcela reakční opatření“, které „dává dělníkům pouze materiální, ba dokonce výlučně fyzickou výhodu“! Zákon o desetihodinovém pracovním dni je sice pro pracující nezbytný a bez něj by celá generace anglických pracujících zanikla. Desetihodinový pracovní den však nemůže

být prosazen reakčním státem, nýbrž může být uskutečněn pouze proletářskou revolucí. Toto radikální odmítání veškeré státní sociální politiky samozřejmě nemohli Marx a Engels dlouhodobě udržet, pokud nechtěli ztratit vedení pracovníků. Skutečné zájmy pracujících byly nakonec silnější než revoluční teorie třídního boje marxismu. Ještě v sedmdesátých a osmdesátých letech však německá sociální demokracie v Říšském sněmu odmítala Bismarckovy návrhy v oblasti sociální politiky.

Právě tento bezvýhradný odpor proti reakčnímu státu učinil z Marxe a Engelse nepřátele Ferdinanda Lassalla. Lassalle je skutečným zakladatelem sociálnědemokratické stranické organizace (samozřejmě i on byl Žid). Zpočátku prosazoval – z čistě taktických důvodů, neboť ve svém nitru byl stejně revoluční jako Marx – spojenectví dělnického hnutí s reakčním státem, který právě vedl nejzuřivější boj proti liberálně-kapitalistickým stranám, a snažil se získat Bismarcka pro socialistické myšlenky. K této politice se Marx a Engels vyjadřují slovy nejostřejšího nesouhlasu. Engels ji nazývá „zradou celého dělnického hnutí ve prospěch Prusů“ (dopis Marxovi ze dne 27. ledna 1865), Marx nadává na blázny, kteří sní o spojenectví s Bismarckem ve prospěch pracujících nebo o něm blábolí (dopis Engelsovi ze dne 3. února 1865). Jakákoli myšlenka na státní pomoc, na spojení s reakčním státem by měla být v dělnických řadách vymýcena. „Vláda se nemůže spojit s komunisty, komunisté se nemohou spojit s vládou, a to z toho prostého důvodu, že komunisté jsou ze všech revolučních stran Německa tou nejrevolučnější.“ Boj proti vládě, proti státu byl pro Marxe vždy mnohem důležitější než boj proti kapitalismu.

Tato politika je v rozporu se sociálními zájmy pracujících a je v rozporu se všemi socialistickými myšlenkami. Socialismus totiž znamená překonání kapitalismu, a nikoli odstranění nějaké formy státu. Marx však neměl problém poskytnout této politice teoretické zdůvodnění. Marx říká: Se všemi ideály, se vší vůlí k socialismu nic nedosáhneme. Nemůžeme řídit historický vývoj, neboť ten je určován vývojem výrobních vztahů. Jde tedy pouze o to, abychom poznali nezbytný a nezměnitelný vývoj. Vývoj společnosti, který je nezbytný podle přírodních zákonů, se uskuteční, ať už to lidé chtějí, nebo ne. Může však probíhat rychleji či pomaleji v závislosti na míře lidského pochopení historických nutností. Pouze pochopení průběhu vývoje nám umožňuje odstranit zbytečné překážky a tření. Proto Marx píše: „Nejde o uskutečnění toho či onoho názoru, té či oné politické myšlenky; jde o pochopení průběhu vývoje.“ A v předmluvě ke „Kapitálu“ píše: „I když společnost odhalila přírodní zákon svého pohybu, … nemůže přirozená vývojová stadia ani přeskočit, ani je zrušit nařízením. Může však zkrátit a zmírnit porodní bolesti.“ Marx tedy nepožaduje, aby lidé přestali chtít a jednat, protože historický vývoj je předurčen přírodními zákony. Požaduje, aby lidé přizpůsobili své chtění a jednání přírodním zákonům, které on sám odhalil. Tomu říká vědecký socialismus.

Své „poznatky“ o „přírodně zákonitém“ průběhu společenského vývoje Marx formuloval ve 2. kapitole spisu „Bída filozofie“ (1847) a v Komunistickém manifestu (1848). „Vědecké“ zdůvodnění Marx předložil až v roce 1867 ve 4. svazku „Kapitálu“ (poslední část: „Proces akumulace kapitálu“). Vědecké zdůvodnění se Marxovi tedy podařilo až tehdy, když jeho „vědecké poznatky“ byly hotové již 20 let!

Obsah tohoto poznatku je následující: Kapitalistický systém se postupně prosazuje proti všem reakčním silám. Feudální hospodářství ustupuje kapitalistickému hospodářství. Třída vlastníků půdy ustupuje třídě kapitalistů. Samostatné hospodářství řemeslníků a rolníků ustupuje kapitalistickému hospodářství. Malý podnikatel ustupuje kapitalistickému velkopodniku. Nakonec tak zůstane jen několik velkokapitalistů, zatímco celá masa lidu bude tvořena pouze nemajetnými námezdními pracovníky. Kapitalismus tak ve stále větší míře vytváří podmínky svého vlastního zániku. S neustále klesajícím počtem kapitálových magnátů, kteří si uzurpují a monopolizují všechny výhody tohoto transformačního procesu, na druhé straně roste masa bídy, útlaku, otroctví, degenerace, vykořisťování, ale také vzpoura stále narůstající dělnické třídy, která je školena, sjednocena a organizována samotným mechanismem kapitalistického výrobního procesu. Na určité úrovni vývoje se proto tento proces obrací. Dělnická třída vyvlastňuje kapitalisty a sama se ujímá vlastnictví výrobních prostředků. To je uskutečnění socialistické společnosti.

Tyto teorie jsme již kritizovali v předchozí části. Zde chceme pouze na jejich základě objasnit vztah marxismu ke kapitalismu. Marx říká: Vše, co můžeme udělat pro prosazení socialismu, je urychlení vývoje daného přírodními zákony. Přirozené fáze vývoje nemůžeme „ani přeskočit, ani zrušit nařízením“. Nemůžeme tedy přeskočit ani fázi vývoje, v níž kapitalismus vládne bez omezení. Můžeme pouze zajistit, aby nastala co nejrychleji a co nejrychleji pominula. Pokud tedy kapitál stojí v boji proti pozemkovému vlastnictví, marxismus se vždy postaví na stranu kapitálu. Pokud kapitál bojuje proti

střední třídě, marxismus se postaví na stranu kapitálu. A pokud se kapitál nachází v boji proti reakčnímu státu, marxismus se opět staví na stranu kapitálu. Ve své teorii vývoje poskytuje Marx teoretické ospravedlnění své politiky, která je vždy v první řadě namířena proti státu a v boji proti státu podporuje i kapitalismus, neboť v něm oprávněně rozpoznává rozkladný prvek. Podrobnější popis této politiky najde čtenář v článku Ottokara Lorenze: Karl Marx als Schrittmacher des Kapitalismus („Karl Marx jako průkopník kapitalismu“) (Süddeutsche Monatshefte, únor 1928). Zde si musíme vystačit s několika krátkými příklady.

Během revoluce v roce 1848, kterou Marx považoval za buržoazní kapitalistickou revoluci, se postavil na stranu buržoazních revolucionářů. Například „Neue Rheinische Zeitung“, kterou Marx redigoval, napsala 22. ledna 1849 v rozsáhlém úvodníku k nadcházejícím novým volbám v Prusku: Nejde nyní o prosazení rudé republiky, jde o to, zda bude vládnout buržoazní zastupitelský systém, nebo feudální absolutismus. Nyní nejde o to, zrušit buržoazní (kapitalistické) vlastnické poměry, jde o to je zachránit před feudální reakcí. „Jsme jistě ti poslední, kdo chtějí vládu buržoazie … Ale voláme k dělníkům a maloburžoazii: Raději trpěte v moderní buržoazní společnosti, která svým průmyslem vytváří materiální prostředky k založení nové společnosti, která vás všechny osvobodí, než abyste se vraceli k minulé společenské formě, která pod záminkou záchrany vašich tříd uvrhne celý národ zpět do středověkého barbarství!“ „Neue Rheinische Zeitung“ zdůrazňuje nutnost, aby se kapitalismus prosadil vůči maloburžoazním podnikům, a navíc vyzývá i maloburžoazii, aby tento vývoj podpořila!

A podobně Marx ve svém projevu o volném obchodu (1847) vyzývá pracující, aby se zasazovali o volný obchod, poté co dokázal, že postavení pracujících se za vlády volného obchodu ještě zhorší. Neboť „co je to volný obchod? Svoboda kapitálu. … Znamená to svobodu, kterou si kapitál užívá, aby utlačoval pracujícího.“ A na závěr projevu Marx říká, že přesto se zasazuje za volný obchod, neboť „obecně je dnes systém ochranných cel konzervativní, zatímco systém volného obchodu působí rozvratně. Rozkládá dřívější národnosti a vyhrocuje protiklad mezi proletariátem a buržoazií. Jedním slovem, systém volného obchodu urychluje sociální revoluci. A pouze v tomto revolučním smyslu, pánové, hlasuji pro volný obchod.“

Těmito slovy Karla Marxe je vztah marxismu ke kapitalismu snad nejvýstižněji charakterizován. Marxista vítá rozvoj kapitálu a zasazuje se o něj, neboť kapitalismus „působí destruktivně“, „rozkládá“, prohlubuje třídní rozpory a „urychluje sociální revoluci“. Nicméně právě tato destrukce, rozklad a podněcování sociální revoluce představují konečný a jediný cíl marxismu. Blaho pracujících a principy socialismu jsou tomuto cíli obětovány.

Marxismus a socialismus

Být socialistou znamená bojovat proti kapitalismu. Marxismus, který se při každé příležitosti spojuje s kapitálem, nelze považovat za socialistické hnutí. Je nejhorším nepřítelem socialismu, protože pod socialistickou maskou pracuje pro kapitál a postavil síly, které jsou v první řadě povolány k uskutečnění socialismu, do služeb velkokapitálu. Podstatou socialismu není vytvoření hospodářského řádu, v němž by byly odstraněny všechny formy vlastnictví. Taková ekonomika

neexistuje a ani existovat nemůže. Podstatou socialismu je boj proti kapitalistickému vykořisťování. Socialismus chce vykořisťování odstranit a zajistit pracujícímu člověku jeho práva. Viníkem vykořisťování však není vlastnictví. Rolník je například vlastníkem půdy, dobytka a pracovních nástrojů. Je proto vykořisťovatelem cizí práce? Ne, on sám je pracujícím a je sám vykořisťován kapitálem, stejně jako námezdní pracovník v továrně. Nebo snad není kapitalistickým vykořisťováním, když rolník musí platit lichvářské úroky ze svých hypoték a za produkty své práce nedostane u obchodníka přiměřenou cenu? Rolník a další vlastníci, kteří se nacházejí ve stejné situaci, musí být poctivým socialismem chráněni před kapitalistickým vykořisťováním stejně jako námezdní pracovníci. Marxismus však vždy usiloval o zničení těchto vlastníků. Tvrdil, že je dobré, když jsou malí vlastníci zničení kapitálem, protože kapitalistické velkopodniky lze socializovat snáze než mnoho malých samostatných hospodářství. Kapitál tuto pomoc rád přijal a posílil tak svou moc. Na socializaci se stále čeká.

Pokud marxismus usiluje o socializaci, pak je jeho politika šílená, neboť čím mocnější se kapitál stává, tím těžší musí být socializaci prosadit. Pokud však marxismus chce postavit dělnické hnutí do služeb kapitalistických zájmů, pak je se svým bojem proti vlastnictví skutečně na správné cestě.

Socialistovi nejde o to, aby všude zničil poslední zbytky samostatné práce a vtlačil veškerou hospodářskou činnost do státem řízené nucené organizace. Samostatná hospodářská činnost není pro národní společenství škodou, nýbrž přínosem. Skutečný socialismus ji proto bude chránit, nikoli napadat. Tam však, kde je samostatná činnost již zničena, kde již existuje nucená organizace, tam socialismus samozřejmě zajistí, aby

tato organizace nesloužila kapitalistickým ziskovým zájmům, nýbrž národnímu společenství. To je smysl socializace. Marxismus tvrdí, že sociální otázku lze vyřešit teprve tehdy, až bude zničeno drobné vlastnictví. Nacionální socialismus vyřeší sociální otázku tím, že zlomí moc velkého kapitálu.

Když marxismus tvrdí, že pouze třída námezdně pracujících má zájem na překonání kapitalismu a že pouze ona může vést boj proti kapitálu, — pak se tento princip mohl před šedesáti či osmdesáti lety setkat s porozuměním. Dnes se však stal zcela bezvýznamným. Pouze síla zvyku a vliv silné organizace způsobily, že tento princip působí i dnes. Ale poměry se skutečně vyvinuly tak, že každý je nucen přestat bezmyšlenkovitě opakovat staré principy a místo toho je znovu přezkoumat.

Celý německý národ je dnes vykořisťován a drancován velkým kapitálem. Zvláštní význam zde mají reparace. Co mají reparace společného s kapitalismem? Zdánlivě vůbec nic. Jedná se o tribut, který platíme cizím státům. Tyto cizí státy však naše platby využívají k splácení svých vlastních válečných dluhů mezinárodnímu velkému kapitálu. To je první souvislost s kapitalismem. Druhá souvislost spočívá v tom, že Německo není schopno uhradit tyto neslýchaně vysoké platby z přebytků své ekonomiky, a proto si musí prostředky obstarat prodejem a zastavením svého majetku. A kdo přijímá zástavy a poskytuje nám za ně vysoce úročené dluhopisy, kdo kupuje náš majetek za výprodejové ceny? Je to opět mezinárodní vysoká finanční sféra. Owen Young, otec Youngova plánu, dnes zasedá v dozorčí radě společnosti AEG a dalších německých společností. Sotva existuje německé průmyslové odvětví, ve kterém by zahraniční kapitál již nevlastnil a nekontroloval jednotlivé

velké podniky; neexistuje žádné, které by nemuselo splácet vysoké úroky ze zahraničních dluhopisů. Z roku na rok se situace zhoršuje. Reparační platby vedou k nadměrně vysokým daním, které zase nutí soukromý sektor k přijímání půjček nebo k prodeji podniků. V Německu tak dnes neexistuje žádné vlastnictví, kterému by nehrozilo zničení daněmi a lichvářskými úroky, ani žádný pracovník, kterému by nehrozila nezaměstnanost. A měla by být obrana před těmito nebezpečími záležitostí jedné jediné třídy? To se může podařit pouze tehdy, pokud bude celý národ stát při sobě. A proto je sociální osvobození německého pracujícího možné pouze tehdy, bude-li zničen marxismus třídního boje.

Marxismus nikdy nepodnikl nic proti nadvládě kapitálu. Víme, že vítězství marxismu v Sovětském Rusku nemohlo kapitalistům nijak uškodit, protože v Rusku kapitalistické hospodářství prakticky neexistovalo. Víme, že vítězství německých marxistů v listopadové revoluci zlomilo odpor německého lidu proti mezinárodnímu velkému kapitálu a jeho spojeneckým přátelům a vydalo Německo na milost a nemilost nejhoršímu kapitalistickému vykořisťování, jaké kdy jakýkoli národ postihlo. Víme, že i Marx a Engels sami zradili socialismus a zradili by ho i nadále, kdyby se dostali k moci ve státě.

Engels ve svém spise o německé selské válce vyjádřil jako obecnou tragédii revolučního vůdce to, že jakmile se dostane k moci, je nucen „nezastupovat svou stranu, svou třídu, ale třídu, pro jejíž vládu je hnutí právě zralé. V zájmu samotného hnutí musí prosazovat zájmy třídy, která mu je cizí, a svou vlastní třídu odbýt frázemi a sliby, s ujištěním, že zájmy té cizí třídy

jsou i jeho vlastními zájmy. Kdo se dostane do této pokřivené pozice, je beznadějně ztracen.“

Čestný člověk se nikdy do této pokřivené situace nedostane. Kdo však neustále tvrdí, že zastupuje zájmy pracujících, a přesto je odhodlán hájit zájmy kapitalistické třídy, ten se samozřejmě do této pokřivené situace dostane. Situaci, v níž se marxismus po listopadové revoluci nachází, nelze lépe charakterizovat než slovy Engelse. Nezastupuje zájmy pracujících, nýbrž zájmy mezinárodního velkokapitalu, a pracující třídu odbývá frázemi a sliby, ujišťováním, že zájmy této cizí třídy jsou i jejími vlastními zájmy. Marxismus se dostal do této pokřivené situace. Je beznadějně ztracen.

Nevolal snad marxismus po celá desetiletí po socializaci podniků? Když byl u moci, nebyl socializován ani jediný podnik. Naopak, Reichsbahn, která již byla „reakčním“ státem socializována, byla opět přeměněna na společnost soukromokapitalistického charakteru. To požadovala mezinárodní vysoká finanční elita v Dawesově zprávě. A marxismus to nemohl odmítnout. Jelikož německému lidu tvrdil, že mír a všeobecnou svobodu národů brání pouze císařství a německý militarismus, nemohl nyní přiznat, že zničení německého militarismu připravilo německý lid o svobodu a právo na sebeurčení. Tak nemohl ani protestovat proti vydírání v podobě Dawesova diktátu a proti předání Říšských drah kapitalismu, musel německé pracující „odbýt frázemi a sliby, musel tvrdit, že zájmy té cizí třídy (mezinárodního velkokapitalu) jsou vlastními zájmy německé dělnické třídy.“ A tak deník Vorwärts dne 30. srpna 1924 napsal o přijetí Dawesových zákonů, které v sobě zahrnovaly předání Říšských drah kapitalismu: „Přijetí Dawesových zákonů tímto

říšským sněmem – dokonce právě tímto! – je, z čistě věcného hlediska, obrovským úspěchem sociálnědemokratické politiky. Sociální demokracie se od prvního dne, zpočátku téměř v naprosté izolaci, zasazovala o přijetí a provedení Dawesova plánu.“

Ano, sociální demokracie stála vždy v první linii, když šlo o to, přesvědčit německý lid, aby přijal nové reparace, když šlo o to, potlačit jakýkoli odpor proti vykořisťování našeho národa. Dnes je však jasné, že tato politika vedla ke katastrofě. Dnes víme, že vysoké finance zotročují a přivádějí k bídě celý německý národ. Víme, že moderní kapitalismus nespočívá pouze na průmyslovém kapitálu a vykořisťování námezdně pracujících, ale na bankovním kapitálu a vykořisťování celého tvůrčího lidu. Víme, že sociální osvobození německého národa není možné bez národního osvobození. A cestu ke svobodě nám ukazuje nacionální socialismus Adolfa Hitlera.

Logický důsledek levicového utopismu

Projev Jonathana Bowdena na 37. setkání New Right, Londýn, 4. února 2012

Již dříve jsem s vámi hovořil o prvcích Sovětského svazu, režimu, který již dávno zmizel v prachu dějin, ale tentokrát se zaměříme na sovětský gulag.

Nikdo nezná počet obětí sovětského gulagu. Je to stále opravdu neurčité. Nikdo však nemůže přijít o svou akademickou kariéru tím, že odhadne minimální nebo maximální počet obětí.

Myslím, že na Sovětském svazu a zejména na stalinistickém útlaku je důležité to, že se datuje od samého počátku režimu. Od prvního dne, kdy se k moci dostali bolševici... A bolševická revoluce nebyla sociální revolucí. Byl to puč. Byl to státní převrat ozbrojeného křídla bolševické strany, které mělo 9, 10, 11, 12 % hlasů, ale po prvních volbách do Dumy, které vynesly k moci socialistického revolucionáře, v západním pojetí sociálního demokrata, jménem Kerenskij, už tolik hlasů nemělo. Když bolševici přišli k moci, okamžitě zřídili revoluční výbor na ochranu státu a revoluce, známý jako Čeka. Čeka zahájila praktiky teroru, které rozhodně předcházely Stalinovi. Existuje levicový mýtus, že v podstatě Stalin je příčinou všech problémů a že Lenin může být v jistém smyslu považován za polosvatou, sekulární postavu před Stalinovou všeobecnou vládou.

Stalinovi trvalo dlouho, než upevnil svou moc v byrokracii a postupně oslabil trockistickou byrokracii. Úplnou moc v Sovětském svazu získal až v roce 1928, poté byla levicová opozice, trockistická frakce, odstraněna a Trockij se stal

postavou typu Goldsteina, podobnou postavě z proslulého románu a fantazie George Orwella 1984.

Táborový systém byl zpočátku zřízen pro nejbližší levicovou opozici vůči bolševikům. To znamená, že mezi prvními osobami, které byly umístěny do táborů, byli sociální demokraté, sociální revolucionáři, kerenskijovci a různí menševici, ale nakonec se tábory rozšířily tak, aby zahrnovaly všechny složky sovětského života.

Jednou z nejpozoruhodnějších věcí na infrastruktuře táborů bylo to, že paralelně existovala s běžnou sovětskou společností. Nikdo neví, kolik lidí tábory prošlo. Revizionistický nebo nižší odhad je asi 16 až 17 milionů. Vyšší odhad je asi 28 milionů. Máme tu co do činění se společností čítající téměř 200 milionů obyvatel, takže je zřejmé, že souostroví gulagů, jak jej nazval Solženicyn, sloužilo jako obrovský ostrov rezervní populace uvnitř Sovětského svazu. Odhaduje se, že gulagy v té či oné podobě ovlivnily život asi čtvrtiny až pětiny všech ruských mužů. Na vrcholu teroru ve 30. letech mohl být muž, který třikrát přišel pozdě do práce, poslán do nápravného zařízení, a muž, který byl příbuzný s někým, kdo byl poslán do nápravného zařízení, mohl být také umístěn do tábora.

Mnohé z důvodů, proč jste se mohli ocitnout v táboře, byly ve skutečnosti docela iracionální, jako například příbuzenský vztah s myšlenkovým zločincem nebo s opozičním aktivistou nebo s někým z jiné národnostní skupiny, která měla být vyčištěna v rámci série čistek, národnostních, etnických, sociologických, třídních, zaměřených na rolníky, které se odehrávaly v průběhu 30. let.

Teror se samozřejmě rozšířil i do samotné strany, do vnitřní byrokracie, do armády, do státní infrastruktury, zejména do armády, a dokonce i mezi popravčí. Ve Stalinově Rusku nebyl nikdo nezranitelný. Pouze jeden muž, Železný muž, jak byl nazýván, Železný muž socialismu, byl nezranitelný vůči útokům četných čistek, které sám zavedl.

Proč se vydat právě touto cestou? Leninistický model krutosti má určitou logiku. Základní krutostí bylo zabíjení politických oponentů a zabíjení bílých, tedy Rusů na straně opozice nebo kontrarevoluce během ruské občanské války v letech 1917 až 1921. Odhaduje se, že bolševici zabili asi 1,5 milionu válečných zajatců a bílí zabili 1,25 milionu válečných zajatců, protože obě strany zabíjely zajatce druhé strany. To bylo skutečně to, z čeho se skládala velká část vojenských bojů v ruské občanské válce.

Souběžně s ruskou občanskou válkou a jejími zvěrstvy páchanými vojáky na vojácích a vojáky na civilistech došlo k hladomoru a částečné kolektivizaci, kterou Lenin zavedl předtím, než ji na slavném sjezdu strany v roce 1921 zrušil. Revoluční třetí sjezd strany, jehož část jednání byla utajena a odhalena až o několik let později, když se Sovětský svaz rozpadl. Jedním ze zajímavých vedlejších produktů stranického sjezdu v roce 1921 byla skutečnost, že Lenin prosazoval tichou alianci s nacionalisty v Německu s cílem svrhnout tehdy rodící se Výmarskou republiku, aby se později mohli přetahovat o kořist. To je hluboce neleninistické, politicky nekorektní a machiavellistické rozhodnutí, které zpětně způsobuje nemalé problémy řadě leninistů. Předznamenává to samozřejmě také pakt mezi nacisty a Sovětským svazem, který byl uzavřen oběma stranami za účelem rozdělení Polska, ale také jako

spojenectví z vypočítavosti, protože věděly, že se později navzájem napadnou.

Počet obětí komunistického hladomoru, jak se mu říkalo na počátku 20. let a na konci 10. let, je obtížné určit. BBC uvádí číslo 1,5 milionu, ale jiné odhady se pohybují až kolem 7 milionů. Celkový počet obětí režimu od roku 1917 do jeho praktického kolapsu v roce 1990 byl podle Černé knihy komunismu 20 milionů, možná i více, ale Robert Conquest ve své knize The Great Terror uvádí, že jen za stalinistického období zemřelo 20 milionů lidí. Tento údaj je nyní v západním mainstreamu zpochybňován a lidé se domnívají, že číslo 20 milionů je příliš vysoké a bylo ovlivněno propagandou studené války. Alec Nove, který byl profesorem sovětských studií na univerzitě v Glasgow, patří k spíše sympatizující a sovětsky orientované skupině historiků, ale odhaduje celkový počet obětí stalinistického režimu na 10 až 12 milionů, což není příliš revizionistické, ale v té době bylo široce považováno za revizionistické. Mnoho hlavních západních historiků nyní věří, že tento počet je ve skutečnosti blíže pravdě.

V souvislosti s těmito čísly mám tendenci uvádět spíše rozmezí. Pravdou je, že nikdo nezná přesná čísla. Když byly v 90. letech za velmi chaotického období Jelcinovy vlády otevřeny archivy KGB v Lubjance, ukázalo se, že čísla, která uchovávala NKVD, předchůdkyně byrokratického aparátu známého později jako KGB, se pohybují spíše ve středním rozmezí historických proměnných. Jinými slovy, čísla KGB a bezpečnostních orgánů o těch, kteří zahynuli v táborech, se většinou nacházela uprostřed mezi minimálními, nebo revizionistickými čísly, která šířili především sovětofilní lidé na Západě, a čísly exterminacionistů, pokud je tak můžeme nazvat,

která prosazovali především ultrakonzervativci, pravicoví antikomunisté a ti, kteří by mohli být považováni za bojovníky studené války. Zvláštním způsobem se tedy zdálo, že pravda leží někde uprostřed. Existuje však mnoho mainstreamových historiků, kteří údaje KGB o počtu obětí a mrtvých neakceptují.

Stalinistický teror po letech 1928–1929, kdy Stalin získal železnou kontrolu nad celou sovětskou byrokracií, lze v zásadě rozdělit do několika vln. Po celou dobu tohoto období byli lidé, kteří byli považováni za neposlušné nebo společensky disidentské, posíláni do táborů, ale v průběhu celého tohoto období docházelo k obdobím zrychlení i zpomalení. Problém komunismu spočíval v tom, že představoval úplnou odpověď na možnosti člověka, ale co dělat se všemi těmi lidmi, kteří do této úplné odpovědi na možnosti člověka nezapadali? Obrovská skupina tradičních a náboženských věřících různého druhu nenašla své místo v tehdejší sovětské utopii. Ve všech velkých městech a v menší míře i na venkově existovaly velké zločinecké podvrstvy. Byla zde neústupná vrstva rolníků, souhrnně označovaná systémem jako kulakové, kteří velmi, velmi odporovali myšlence, že by jim mohl být odebrán jejich status, tedy jejich malé individuální hospodářství, přidělená půda, kvazifarma. Tato třída byla velmi odolná vůči doktríně kolektivizace zemědělství, která se v Sovětském svazu šířila na konci 20. let a na počátku až v polovině 30. let.

Perspektiva dekulakizace, jak se tomu v ideologii říkalo, děsila velkou část vyšší vrstvy rolnictva a není přehnané říci, že Stalinova byrokracie vyhlásila válku vyšší vrstvě rolnictva a ve své propagandě ji tak také prezentovala. Počet kulaků, kteří tímto utrpěli, se pohybuje mezi 3 až 5 až 8 miliony. Velké

množství z nich bylo posláno do táborů po celé Eurasii a v nejzazších koutech Sovětského svazu.

Mnohé z těchto táborů nejsou na Západě dodnes známy, a to i přes 50 let propagandy studené války. Nejznámějším táborem je pravděpodobně Kolyma, který byl v historii zeků (vězňů) považován za nejkrajnější ze všech izolačních táborů. V těchto táborech dostávali lidé v podstatě každý den příděl čtvrtiny zelí a trochu kaše nebo ovesné kaše a museli pracovat 16 hodin denně v mrazivých podmínkách extrémních arktických teplot pod dohledem důstojníků NKVD s lehkými kulomety a psy.

V některých táborech docházelo k útěkům a vzpourám. Některé tábory byly uzavřeny a více než 3 miliony osob z táborového systému byly začleněny do Rudé armády, když nacistické Německo na počátku 40. let 20. století napadlo Sovětský svaz. Došlo tedy k mnoha přesunům a pohybu osob. Tábory byly v podstatě dynamické, nikoli statické. Vězení bývají ve většině společností velmi statická, zatímco tábory byly z hlediska přijímání a propouštění velmi proměnlivé. Velké množství lidí si v táborech odpykalo krátké tresty a poté bylo propuštěno. Bylo to, jako by se stali součástí revoluční dynamiky, která existovala v celé společnosti.

Není pochyb o tom, že Stalinova psychopatologická osobnost měla obrovský vliv na rozšíření a působnost táborového systému. Než převzal moc a začala se prosazovat ve všech aspektech sovětského života, byly tábory mnohem primitivnější, mnohem menší, mnohem omezenější a zdálo se, že jsou vázány na určité ekonomické vyhlídky související s běžným vězněním. Po stalinských zkušenostech z počátku 30. let se počet lidí, kteří byli spláchnuti do kanalizace táborové

struktury, jak to Solženicyn nazývá na začátku prvního svazku Souostroví Gulag, exponenciálně zvýšil.

Účelem táborů bylo vštípit hodnoty socialistického člověka, a to prostřednictvím extrémně těžké práce, která byla v podstatě pro člověka, který nebyl v době přijetí do tábora v nejlepší fyzické kondici a netrpěl žádnou předchozí nemocí, téměř nemožná přežít. Ale pro kohokoli, kdo nesplňoval tyto požadavky – trpěl určitým onemocněním, měl obecné potíže, byl příliš starý, relativně slabý nebo nezpůsobilý – znamenaly tábory v mnoha ohledech rozsudek smrti. Počet lidí, kteří v táborech zemřeli, je stále neznámý. V průběhu této diskuse se podívám na řadu dostupných čísel.

Proč komunistický systém pod Stalinovým vedením tak činil, když to nebylo zcela nezbytné? Proč maoistický systém pod vedením Mao Ce-tunga v komunistické Číně do značné míry napodoboval stalinistický systém? I v dnešní Číně existují velké pracovní tábory a vězeňské tábory, které jsou izolovány od zbytku světa, a to navzdory otevřenému přístupu do mnoha měst, protože Čína investuje do high-tech kapitalismu, aby posílila svůj status supervelmoci 21. století. Západní termální snímky z družic nad oblohou jasně ukazují existenci rozsáhlých masových táborů v Číně a dodnes není zcela jasné, kolik Číňanů je v těchto táborech uvězněno. Realističtější číslo je 600 000. Méně realistické, fantazijnější číslo je 6 000 000. Ale rozsah čísel, která jsou v tomto ohledu uváděna, je vždy poněkud neuvěřitelný. Proto když velmi křesťanské konzervativní a antibolševické zdroje názorů v západním světě začaly od počátku 20. let 20. století hlasitě poukazovat na rozsah sovětských zvěrstev, mimo jejich vlastní kruhy jim nikdo nevěřil. Částečně proto, že uvedená čísla se zdála být

neuvěřitelná. Ale když si uvědomíte, že neexistovala žádná předchozí kodifikace lidských nebo občanských práv, v zákonech neexistovalo právo na habeas corpus a stát měl úplnou kontrolu nad téměř všemi aspekty života jednotlivce od kolébky až po hrob, byla perspektiva uvěznění v gulagu v systému pracovních táborů neustálou realitou pro každého, kdo žil v Sovětském svazu ve 20., 30. a 40. letech 20. století. Je také zajímavé poukázat na to, že rozmrazení začíná okamžitě po Stalinově smrti. Je to, jako by v systému, který je tak závislý na byzantských mocenských intrikách, byl nejvyšší muž klíčový. Když odešel, celý systém se nezhroutil, ale radikálně se změnil.

Chruščov byl jednou dotázán: „Proč jste v politbyru mlčel? Proč jste nic neudělal, když se všechny tyto události odehrávaly?“ A on jen odpověděl, že všichni byli vyděšení. Všichni byli vyděšení a ohlíželi se přes rameno, protože každá poznámka mohla být použita proti vám, protože každý byl pomocným špionem NKVD nebo OGPU a nikdy jste nemohli věřit nikomu, včetně lidí ve vašich vlastních rodinách. Obecně se má za to, že stejný systém existuje v Severní Koreji, kde je za hřích proti režimu kolektivně potrestána celá rodina.

V 30. letech 20. století existoval v Sovětském svazu pojem „nečlověk“ a „bývalý člověk“. Lidé byli označováni jako „bývalí lidé“ a byli přesunuti do táborového systému. Existuje mnoho slavných fotografií ze středních škol, bolševických stranických večírků a dokonce i společenských událostí, na kterých jsou ramena a hlavy různých lidí vyříznuty ze všech povinných fotografií. Tyto fotografie byly poté vystaveny. Neexistoval systém, který by popíral, že tito lidé ztratili občanskou důstojnost nebo byli jinak odstraněni. Bylo

přiznáno, že kdysi existovali, ale v rámci socialistického projektu přestali existovat.

Teror mohl do jisté míry pohltit i své vlastní děti. Nikdo ve straně nebyl v bezpečí, nikdo z vnitřního kruhu strany nebyl v bezpečí, rozhodně ne během událostí v letech 1936–1938. Nikdo ve straně ani v armádě nebyl v bezpečí. Nikdo nebyl v bezpečí ani mezi katy a mučiteli. To dokazují také etnické hry, které Stalin hrál v různých částech Sovětského svazu, kde poštvával jednu skupinu proti druhé. Klasickým příkladem je, že použil aškenázské Židy pro některé z nejšpinavějších prací v táborech jako velitele a pak se otočil a řekl, že měli nadměrnou revoluční horlivost, za kterou by měli být potrestáni, a systém by zaútočil více šovinistickým a ruským směrem a tito jedinci by byli vymýceni a nahrazeni jinými, kteří tyto pozice získali pouze proto, že se podíleli na předchozím vymýcení těch, kteří sami byli vykonavateli vymýcení. A tak to pokračovalo dál a dál. V jistém smyslu dochází k psychologickému narušení téměř všech. Ve společnosti není nikdo, kdo by mohl být v klidu. Ve společnosti není nikdo, kdo by mohl spočívat na vavřínech. Ani skrývání se mezi katy a mučiteli není zárukou, že člověk nebude později vymýcen.

V Rudé armádě samozřejmě tradičně, během ruské občanské války a válek po ní, komisaři stáli osm kroků nebo ekvivalentní vzdálenost za frontovou linií. Kdokoli, kdo ustoupil na vlastní straně, byl zabit. Desítky tisíc sovětských vojáků bylo zabito u Stalingradu za ústup a byli zabiti vlastními komisaři, jednotkami NKVD a vedoucími silami, které se nacházely za nimi. Sovětský svaz tedy často vedl válku proti vlastní armádě, aby ji podpořil v dosažení úplného vítězství. Pokud uprchli před Němci, byli zabiti vlastními. Proto Stalin

paradoxně ztratil obrovské množství Rusů, kteří bojovali na německé straně. Samozřejmě, pokud byli někdy zajati, byli buď okamžitě vráceni do trestných praporů přímo na frontu, nebo byli sami vyvražděni. Mimořádně vysoký počet obětí ve starých sovětských válkách, zejména ve Velké vlastenecké válce, jak se v Sovětském svazu nazývala druhá světová válka, je částečně způsoben masovým týráním vlastní strany. Na posledním setkání, kterého jsem se zúčastnil, jsme se bavili o tom, že sovětští piloti bombardovali vězeňské tábory Rudé armády za německými liniemi během prvních měsíců německé invaze do Sovětského svazu. Tyto události se určitě staly, protože první ideologií stalinistického komunismu byla ochrana vlastní základny. Proto museli být muži, kteří se vzdali, potrestáni v souladu s určitými primárními sovětskými postoji, aby se ostatní neinspirovali jejich příkladem a bojovali až do posledního muže hluboko na území Velké Rusi a Sovětské unie.

Myšlenka, že nejprve očistíte vlastní jádro, aby vaše přední linie byla čistá, než vyrazíte do boje proti nepříteli, byla klíčovou součástí stalinistické ideologie. To dávalo určitý smysl, když se interpretuje skutečnost, že lidé mohli být kolektivně odpovědní za protisosocialistickou agitaci a propagandu. Pokud byste byli shledáni vinnými, všichni v této místnosti by byli vinni prostřednictvím vás. Všichni, které jste znali ze svého společenského života, by se na této vině podíleli, a všichni členové rodiny a širší rodiny by mohli být následně také očištěni a podílet se na této vině. Máte tedy tento podivný rozvětvený a propojený koncept kolektivní viny, často za přestupky a zločiny, které byly samy o sobě imaginární.

Většina lidí, kteří byli internováni v táborech, nebyla v žádném případě nepřáteli režimu. Byla tam kvóta disidentů,

byla tam kvóta starých caristů, byla tam kvóta všech druhů nízkých úředníků a tak dále, kteří měli odlišné názory, ale většina lidí byli obyčejní sovětští občané, kteří byli prostě vtaženi do mlýnku na maso, jak tento systém nazývali obyčejní Rusové, a byli v něm zničeni, než se vrátili do společnosti jako staří trosečníci a trosky nebo zemřeli v zajetí v sibiřských pustých končinách.

Systém se také zdál být docela iracionální. Mnoho obrovských projektů veřejných zlepšení, jako jsou přehrady, hráze a občanské ozdoby, bylo postaveno otrockou prací z koncentračních táborů, z gulagu. Mnohé z nich však byly zbytečné investice, které byly později v souladu s ruským procesem vyřazeny. Bylo to téměř jako byste měli velké poloviny dálnic postavené v dálce, které nebyly nikdy dokončeny, a pak, stejně jako v některých románech J. G. Ballarda, existovaly pouze jako samostatné struktury, které se nikdy nevyvinuly a zanechaly podivná mauzolea předchozí mírně delikventní formě planety, kterou svévolně reprezentují. Mnoho z těchto gulagových projektů nikdy nedospělo k žádnému výsledku a nesloužilo žádnému konečnému účelu, kromě metodiky samotného gulagu, která spočívala v tom, že se spotřebovávalo stále více vězňů a stále více jednotlivců bylo vyřazováno ze socialistického života.

Proč se to stalo? Myslím, že částečně kvůli metodologii samotného komunismu. Nedokonalost člověka je tak zřejmá, že pokus o vytvoření údajně dokonalé společnosti velmi brzy selže. Namísto toho, aby Sovětský svaz svůj projekt vzdal a zavedl režim na dobu neurčitou, pokusil se změnit povahu člověka tím, že na občany vyvíjel tlak. Ve sci-fi filmech se často objevuje mýtus, ve kterém se stěny přibližují k někomu a

podlaha a strop se k němu přibližují, a to bylo to, co Sovětský svaz dělal soukromým občanům, zejména v letech 1931/32 až 1953/54. Byl vyvíjen tlak na psychiku obyčejných sovětských občanů, aby se chovali jinak.

Byla to také forma akce. Režim kázal akci při všech možných příležitostech, jako by nečinnost sama o sobě byla jakousi reakcionářskou a téměř náboženskou stížností proti systému, a akce znamenala jednat v lidském měřítku, jednat do té míry, do jaké musí jednotlivec sloužit zájmům státu.

Stalin neměl vůbec žádnou představu o individuálním životě. Věřil, že všichni jednotlivci jsou v podstatě od toho, aby sloužili státu, a stát je od toho, aby sloužil socialistickému ideálu. Obraz, který máme o Stalinovi, se za posledních 20 let do značné míry změnil. Většina západní propagandy přijala trockistické hodnocení Stalina jako puberťáka v botách s knírkem, přerostlého sadistického psychopata, který uvedl Sovětský svaz na katastrofální dráhu. To bylo přehodnoceno až v posledních 20 letech díky významným knihám Simona Sebaga Montefioreho a dalších autorů o mladém Stalinovi, jeho raném politickém kruhu a pozdějším dvoře, který byl v té době široce označován jako dvůr rudého cara, což Stalin nikdy zcela neodmítl.

Ve filmu Eisensteina Ivan Hrozný, který je samozřejmě metaforickým komentářem ke stalinistické éře, je Ivan zobrazen jako velký pavouk v srdci Ruska, zejména v části Ivan Hrozný II, která byla později v Sovětském svazu zakázána, ačkoli car Stalin ji shlédl v soukromí, protože se mu líbil obraz Ivana, s nímž se ztotožňoval. Ivan samozřejmě terorizoval a decimoval bojarské šlechtice starého Ruska, zahájil centralizaci ruského státu a také učinil Rusko obávaným a mocným. To vše

byly věci, s nimiž se Stalin implicitně ztotožňoval. Ve filmu je skvělá scéna, ve které Ivan, vousatý, tančí takový ruský tanec, při kterém se člověk skloní do podřepu a kopá patami. Je celý oblečený v černém a tančí před bojarem velkolepě, mocně, triumfálně, téměř jako velký, temný pavouk – паук, myslím, že se to rusky tak říká – přičemž skáče a tančí.

Паук bylo jméno, které KGB později dala Solženicynovi za to, že odhalil skutečný rozsah táborového systému. Je důležité si uvědomit, že v době, kdy byla všechna média uzavřena a neexistoval internet, měli lidé až do 60. let pouze své osobní vzpomínky na gulag. Téměř každý věděl o jeho existenci, protože se dotkl téměř každé rodiny v Rusku, Velkém Rusku a Sovětském svazu. Většina lidí však byla nerozhodná, o čem mohou mluvit, nechtěli o tom mluvit s cizími lidmi a málokdy o tom mluvili, i když se členové jejich vlastní rodiny vrátili z táborů. Solženicynovy knihy proto byly odhalením a režimu velmi uškodily. Když nositelka Nobelovy ceny za literaturu Doris Lessingová řekla, že Alexandr Solženicyn způsobil smrt impéria, přeháněla a používala literární nadsázku, ale do jisté míry také vystihla podstatnou pravdu. V Rusku, kde politici požívají jen malého respektu, pokud nejsou děsiví, jsou spisovatelé považováni za majáky pravdivosti a nositele lidové moudrosti.

Solženicynova kniha Jeden den Ivana Děnisoviče, která popisuje průměrný den v táboře od začátku do konce se vší jeho špínou, nudou, krutostí, chladem a pouhou lidskou touhou přežít tuto strašlivou a hroznou zkušenost, byla povolena časopisem Nový svět (Novy Mir), který byl reformním a „liberálním“ časopisem v rámci komunistického systému. Rozhodnutí o vydání padlo na samotného Chruščova, který to

povolil pod podmínkou, že do příběhu bude vloženo několik řádků odsuzujících ukrajinský nacionalismus. K tomuto bodu se za chvíli vrátíme.

Souostroví Gulag od Solženicyna, které bylo hlavním prohlášením alternativní opozice proti táborům, které z nich vzešly, vyšlo ve třech svazcích, později bylo zkráceno na dva a později na Západě zkráceno na jeden. Je zajímavé poznamenat, že Solženicyn byl po opuštění Ruska silně pronásledován KGB. To není na Západě příliš známo a je to dokonce mírně a rozčilující způsobem špatně interpretováno. Zpočátku žil ve Švýcarsku, ale kvůli pronásledování KGB, zejména na příkaz Andropova, ze Švýcarska uprchl. Později se usadil ve Vermontu ve Spojených státech v soukromé vile obehnané plotem a ostnatým drátem. KGB mu a jeho agentovi ve Švýcarsku každý den posílala fotografie zmrzačených těl, mrtvol a rakovinných buněk v lidském těle.

Nezapomeňte, že Solženicyn přežil rakovinu a proměnil ji ve svůj román, částečně autobiografický, Rakovinové oddělení. Byly to chvíle psychologické války, kterou KGB vedla proti Solženicynovi, kterého považovala za velmi nebezpečného člověka, protože spisovatelé v ruské tradici mají hrdinský a přetvářející status, který západní spisovatelé nemají. Proto se Solženicyn na určitou dobu stal nejnebezpečnějším člověkem. Nikdy ho nezavraždili, protože věděli, že by za to byli obviněni, a nakonec byly texty napsány a dostaly se na veřejnost. Ironií je, že za Putina jsou Solženicynovy klíčové texty zařazeny do ruského školního kurikula a nyní se vyučují. Možná to časem oslabí jejich dopad, jak se často stává, když jsou lidé zařazeni do školního kurikula. Ale je to zajímavá proměna.

Solženicyn se samozřejmě z nejvýraznějšího disidenta stal mírným zastáncem Putinovy vlády. To šokovalo ostatní disidenty a liberály v bývalém Sovětském svazu. Solženicyn samozřejmě nikdy nebyl liberál, ale v ruském pojetí konzervativní nacionalista, v podstatě křesťanský ortodoxní konzervativní nacionalista. Ani na Západě nebyl oblíbený, protože ostře kritizoval to, co nazýval dekadencí a materialismem západního života. Po nějaké době KGB přestala Solženicyna pronásledovat, protože se domnívala, že se stal v USA tak nepopulárním kvůli svému odsuzování toho, co se považovalo za americkou populární kulturu. Jeho izolaci v moderní Americe interpretovali částečně jako odmítnutí jeho osoby a jeho názorů moderní Amerikou, a nebyli úplně mimo. Solženicyn ostatně připomínal biblického proroka ze Starého zákona. Vousatý, bičující své publikum invektivami a vzteklou zuřivostí. Solženicyn byl v jistém smyslu součástí velké pravoslavné tradice vyhnanců a náboženských učitelů, kteří vtrhli do nejvnitřnější enklávy a stanovili zákon o tom, co by se mělo dít. Po návratu do Ruska byl také docela nepopulární, ačkoli mu na chvíli přidělili vlastní televizní program, který však nikdo nesledoval.

Velká část generací, které trpěly během masivního teroru, který otřásal společností od počátku 20. let až do poloviny 50. let, o tom nechce mluvit, a dodnes nebyly vyplaceny žádné odškodné, nekonají se žádné vzpomínkové festivaly, s výjimkou několika málo, které jsou většinou výsledkem soukromých finančních prostředků a darů a mimoškolních aktivit organizovaných lidskoprávními skupinami a univerzitními katedrami a neexistuje žádný národní den obětí sovětsko-komunistických zvěrstev, ať už se na to díváme z

jakéhokoli úhlu. Podívejte se na dekulakizaci, podívejte se na ukrajinský hladomor nebo Holodomor, podívejte se na hladomor, který nastal v Kazachstánu a Velkém Rusku v souvislosti s ukrajinským terorem hladomoru, podívejte se na masové popravy a zabití více než milionu údajných politických disidentů v letech 1937/38 na vrcholu teroru, který Robert Conquest ve své knize nazval „velkým terorem“, podíváte se na obrovské vlny vězňů a dalších osob, které byly během války zavřeny do táborového systému, a v roce 1948, kdy začala studená válka a došlo k okamžitému uzavření dveří uvnitř Sovětského svazu v souvislosti s relativním uvolněním, k němuž došlo o pár let dříve po vítězství mocností Osy, když si Stalin byl jistější svou pozicí a Evropa byla z poloviny pod kontrolou Rudé armády.

Teror se do jisté míry rozšířil i do sovětských satelitních států, jako je Mongolsko, a zasáhl také některé izolované oblasti ve východní a větší Evropě. Žádný ze systémů ve východní Evropě, ani ten Ceaușescův nebo Titův, které byly mírně mimo sovětský blok, nedosáhl na Richterově stupnici Stalinových zvěrstev, a přesto do jisté míry všechny komunistické režimy v Polsku pod Gomułkou od roku 1948 a jinde odrážely to, co se dělo v Sovětském svazu. Všechny měly své tábory, všechny měly své disidenty, všechny používaly psychiatrii jako politickou zbraň, i když k tomu docházelo převážně až po Stalinovi. Ačkoli to již naznačovalo „spiknutí lékařů“ na konci Stalinova života.

Vlny osob uvězněných v táborovém systému neustávaly až do diktátorovy smrti. Poté nastala stagnace a systém se začal rozpadat, i když k významným politickým odškodněním došlo až v 90. letech. Komunistická strana byla samozřejmě za Jelcina

na určitou dobu zakázána a byla z velké části souzena ruskými médii v nepřítomnosti za mnoho zločinů, na které se pak zapomnělo.

Během chaotického Jelcinova období se nejliberálnější části ruského politického systému, blok známý jako Jabloko, snažily zajistit, aby se nezapomnělo na restituci minulosti a na oběti, ale kvůli ekonomickému chaosu a extrémní nouzi v 90. letech a kvůli neúspěchu kapitalismu velkých bank, který se Jelcinova klika snažila prosadit, byly tyto myšlenky diskreditovány Jelcinovým cirkusem a Putinova autoritářštější politika orientovaná na Kreml, která nahradila Jelcinova léta, do značné míry potlačila kulturu strachu, třesu a vzpomínek, která například zmítala poválečným Německem. Není zde vůbec žádné srovnání. Stalin je v současném ruském kontextu stále mírně chválen jako velký ruský válečný vůdce a ruské vedení je odhodláno nezapojovat se do toho, co by se dalo nazvat rétorikou sebenenávisti. Ironií totiž je, že téměř všechny tyto zvěrstva, i když byly páchány na ukrajinských rolnících, byly vnitřní. Koneckonců, všichni byli občany Sovětského svazu a většina obětí byli nakonec Rusové, zejména v rozsáhlém systému gulagů, jak ve zvláštních, tak v obecných táborech. Jednalo se tedy o válku, kterou sovětská elita a s ní spojená vojenská a bezpečnostní byrokracie způsobily ruskému a velkoruskému obyvatelstvu, sovětskému obyvatelstvu a některým militantnějším etnickým menšinám.

Málokdo ví, že například všichni Tataři byli najednou vyhnáni a odvezeni do Sibiře v nákladních vozech pro dobytek. Stejně tak všichni Čečenci, kteří byli najednou přesídleni z Čečenska do Sibiře. Po Stalinově smrti se vrátili téměř bez státního nařízení. V Čečensku se dokonce slaví den památky,

kdy všichni nosí černé pásky na rukávech a z budov vlají černé vlajky, aby připomněly vyhnání Čečenců z Čečenska. Nikdo neví, kolik Čečenců zemřelo. Čečenští nacionalisté uvádějí číslo 350 000.

Obyvatelstvo Velkého Ruska se ocitlo zcela závislé na státní moci způsobem, který je pro lidi žijící v západních demokraciích těžko pochopitelný. Jednotlivec neměl žádná práva a nemohl se obrátit na žádnou státní instituci. Neexistoval žádný odvolací soud a neexistoval žádný právní proces, i když se konalo něco jako soudní řízení. Z 16 až 17 milionů lidí, kteří prošli sovětským táborovým systémem za Stalina od roku 1929 do roku 1953, bylo podle nejnižších odhadů odsouzeno pouze asi 3 až 4 miliony, ale šlo o odsouzení za nepřátelské rozhovory, rozhovory s třídním nepřítelem, rozhovory vedoucí k poškození důstojnosti socialistické republiky.

Solženicyn byl odsouzen k 8 letům v pracovním táboře, přestože měl příkladné válečné zásluhy v dělostřelectvu a přestože v té době byl z hlediska osobního přesvědčení relativně marxisticko-leninistický, protože ztratil křesťanství své rané fáze. Je velmi důležité si uvědomit, že Solženicyn byl věřící, který se obrátil proti systému v souvislosti s tím, jak s ním bylo zacházeno, což je zcela pochopitelné. Napsal několik dopisů kolegovi za frontou, v nichž popsal Stalina jako hlavního banditu, což byl relativně mírný výraz pohrdání a urážky, který byl používán a také spojován s jeho gruzínským a možná i osetským původem. O tom se vedou spory. Stalin se někdy popisoval jako Osetinec a jindy jako Gruzínec. Ale Osetie je samozřejmě součástí Gruzie, jak tvrdí Gruzínci. Mnoho Osetinců samozřejmě nechce být součástí Gruzie, a to je předmětem pokračujícího sporu s Ruskem, který se v poslední

době znovu rozhořel, ale tyto spory jsou vždy součástí situací, kdy národy žijí vedle sebe a prohlašují loajalitu k mnohem větší zemi, která leží na hranicích dané země.

Stalin měl k výkonu politické moci šílený přístup. To je jisté. Někdy mohl být Stalin vřelý a idylický, jindy chladně vražedný. Je dobře známo, že například při procesech se starými bolševiky během Velkého teroru v letech 1937–1938 si Stalin nechal postavit na vrcholu soudní síně kabinu s matnou skleněnou přepážkou, kterou mohl posunout v obou směrech a dívat se dolů do soudní síně, aby viděl, jak jsou starí bolševici, jeho bývalí kolegové z revolučních leninských let, trestáni a popravováni. Obecně se mělo za to, že v této malé lóži v horní části soudní síně se rozsvítilo světlo, když lidový soud pod vedením sovětského státního žalobce Vyšinského vynesl rozsudek smrti nebo popravy, nebo mučení před popravou, nebo gulagu následovaného mučením a popravou. To byly možnosti, které byly nabídnuty různým nešťastníkům, kteří stáli před soudem. Vždy se říkalo, že Stalin na to pohlížel chladným, přísným pohledem konečného mstitele. Stalin nikdy nezapomněl na urážku a nikdy nezapomněl na nevhodné slovo. A v politice je spousta urážek a spousta nevhodných slov. Každý, kdo kdy na své cestě na vrchol kariérního žebříčku jakýmkoli způsobem urazil Stalina, byl nezapomenut a později mu byla uštědřena zdrcující rána. Proto dokonce přišel k čistkám svých vlastních čističů v rámci logiky tohoto druhu socialistické pyrotechniky, kdy byli lidé vyloučeni ze společnosti, znovu integrováni, zastřeleni, jejich rodiny byly posílány do gulagu a poté propuštěny. Vše bylo součástí nekonečného cyklu zneklidňování a otupování lidí ve vztahu k orgánům státní moci.

Když Orwell napsal román 1984 a jeho samizdatové verze se od 50. let 20. století rozšířily ve východní Evropě a dále v Sovětském svazu, bylo považováno za mimořádné, že západní spisovatel tak přesně předpověděl, jak bude vypadat psychologicky represivní životní styl v Sovětském svazu, zejména za krutého stalinistického teroru. Později se Sovětský svaz stal mírnějším, více brežněvovským a konformním, kde přestupky nebyly trestány v takové míře a gulagový systém byl částečně díky přirozenému úbytku lidských zdrojů zrušen.

Stalin byl schopen obejmout člověka, políbit ho po ruském zvyku a říct: „Zabijte ho.“ Prostě takhle nějakému poskokovi z KGB nebo NKVD, který byl poblíž. Skutečnost, že všichni byli nervózní z toho, co udělá a co neudělá, je nedílnou součástí metafyziky teroru, téměř pirátského způsobu, jakým řídil sovětský stát. Občas zavolal umělcům a přiměl je, aby přišli, a hrál jim na klavír. A hle, kdyby mu někdo řekl, že neumí hrát na klavír zvlášť dobře. V publiku seděli Šostakovič, Chačaturjan, arménský skladatel, a on hrál na klavír – klap, klap, klap, klap – a oni museli říkat: „Jaká úžasná interpretace!“ nějaké ruské lidové písně, kterou zahrál.

Když už mluvíme o lidové hudbě, byl tu moment, kdy nechal zastřelit téměř všechny lidové hudebníky mimo Rusko v Sovětském svazu. Nebo to byl alespoň plán. Lidová hudba byla v jednom šíleném okamžiku, v době kulturního boje na počátku 30. let, popsána jako šílená, reakční hudba, která musí být vymýcena z vnitrozemí sovětských mas. Bylo tedy shromážděno velké množství lidových hudebníků, zejména z asijských republik, a všichni byli zastřeleni. Šostakovič se při této zprávě rozplakal, i když mnoho lidových umělců přežilo,

protože si uvědomili nelítostné důvody této mobilizace jejich talentů.

Stalin považoval ukrajinský hladomor za přímý pokus o zlomení ukrajinského rolnictva. Ukrajinský hladomor je jedinou událostí v Sovětském svazu, kterou některé země OSN, zejména západní mocnosti v Radě bezpečnosti, popisují jako genocidu. Pokud si vzpomínáte, Úmluva o genocidě z roku 1949 se vztahuje výlučně na zločiny etnické, rasové, náboženské a lidové povahy, které jsou pokusem o vyhlazení určitého národa. Třídní zločiny nebo sociologické zločiny, při nichž mohou být celé skupiny zabity nebo vyhlazeny, byly záměrně vyloučeny z působnosti genocidy, částečně kvůli přítomnosti Sovětského svazu v Radě bezpečnosti v té době. Ukrajinské zločiny jsou však zločiny proti národnosti a v současné Ukrajině jsou tak široce vnímány.

Na Ukrajině vidíme jakýsi druh obráceného myšlenkového zločinu, kdy byla po oranžové revoluci zcela zavržena sovětská metafyzika a vznikla subkultura Holodomoru, který je dnes 27 zeměmi, z nichž téměř všechny jsou západní, včetně Vatikánu, uznáván jako genocida. To Rusku způsobuje bolesti hlavy, protože až do roku 1990 ruské orgány tehdejšího Sovětského svazu popíraly existenci ukrajinského hladomoru. Ukrajinský hladomor byl lží šířenou fašistickými zvrhlíky a jejich západními ideologickými zastánci.

Ústřední výbor Ukrajinské komunistické strany přiznal ukrajinský hladomor v letech 1990/1991, ale i tehdy tvrdil, že byl namířen proti Ukrajincům a že byl ve skutečnosti součástí obecné série masakrů, které postihly také Kazachstán a Rusko. To je pravda. Západní odhady počtu obětí hladomorů ve 30. letech 20. století hovoří o 8 milionech mrtvých. To je

revizionistický a exterminacionistický střední postoj. Rusko prozatímně připouští, že to může být pravda. Prezident Medveděv vyvolal značný rozruch, když během svého předchozího prezidentského období stál s celou ruskou delegací před památníkem obětí holodomoru v Kyjevě na Ukrajině. Byl prvním významným ruským vůdcem, který tak učinil, nebo který kdy na Ukrajině připustil, že na jejím území došlo k kvazigenocidě nebo skutečné genocidě.

Rusko zastává názor, že oběti byly obětí nelidského státního totalitarismu, který v té době představovala komunistická strana, a nejednalo se o ruské zločiny, za které nelze Rusko vinit, a proto Rusko odmítá zaplatit jakékoli odškodné v souvislosti s tímto zločinem. V současné době však v Rusku koluje mnohem více protikulturního materiálu a povědomí o Holodomoru je mnohem větší než kdykoli v minulosti, i když mnoho Rusů se k těmto zločinům staví obranně, protože jednou z oblastí spoluviny mezi obětí a pachatelem v souvislosti se sovětskými zvěrstvy je to, že táborem prošlo tolik lidí, tolik lidí se podílelo na represích, tolik lidí mělo příbuzné, kteří se podíleli na represích, tolik lidí mělo příbuzné, kteří byli represemi postiženi, že to představuje obrovskou skvrnu na společnosti. Mnoho lidí by o tom raději nevědělo.

Ruský postoj je v podstatě pokrčením ramen, že už je to 50 nebo 60 let, možná i víc. Co s tím mohou dělat? A existuje jakási mírná vlastenecká neochota zapojit se do obrovské hry obviňování a vzájemného obviňování, když pro mnoho lidí je rozpad Sovětského svazu, skutečná implose a pád toho, co se v té době jevilo jako totalitní stát, trestem za všechny zločiny, které spáchal. Po dvaceti letech to vypadá, jako by se to

odehrálo jako zpomalený záběr demolice budovy, která se hroutí po etapách, když inženýři způsobí výbuch, aby se zřítila. Většina lidí se domnívá, že Sovětský svaz padl tímto způsobem, a to jakoby podtrhuje minulost.

Putinova administrativa má dvě tváře. Na jedné straně je Stalin oslavován jako velký válečný vůdce a superruský vlastenec, který porazil fašisty ve Velké vlastenecké válce a položil základy Ruska a Sovětského svazu, které vyslaly člověka do vesmíru a tak dále. Na druhé straně jsou však Solženicynovy texty povoleny ve školních osnovách jako připomínka těm, kteří trpěli pod nemilosrdným totalitarismem. Rusko ve své současné podobě tedy v mnoha ohledech hraje dvojí hru. Nechce se ponížit před soudem světových dějin a plazit se po zemi, jako by se cítilo bezcenné, utlačované a hanobené. V jistém smyslu je docela chytré a mírně vlastenecké svalit vinu na sovětský komunismus, svalit vinu na železnou pěst Stalina a, pokud chcete, zbavit Rusko odpovědnosti za to, co se stalo.

Carské tábory, které existovaly a byly řízeny Ochranou, předchůdkyní mnohem krutějších a všeobecnějších sovětských příkladů státního teroru, byly ve srovnání se svými sovětskými protějšky nepatrné.

Když byl Dostojevskij poslán na Sibiř za to, že se zapletl do velmi nevýznamného děkabristického flirtování s opozicí, a byl předstíraně popraven – postavil se ke zdi a oni stříleli nad jeho hlavou –, musel si poté odpykat trest v tom, co bylo v podstatě carským pracovním táborem na Velké Sibiři, odkud napsal knihu nazvanou Zápisky z mrtvého domu, která byla jeho první velkou publikací. Opět příklad literárního spisovatele, který stojí před soudem historie a přiznává pravdu

a vážnost, které by měla být svědkem. Dostojevskij je součástí té velkolepé tradice velkých ruských hlasů a spisovatelů, které se zdá, že nelze umlčet a kterým se v Rusku, Sovětském svazu a nyní v Ruské federaci, která nastoupila po Sovětském svazu, dostává téměř náboženské vášně.

Pokud jde o ukrajinský hladomor neboli Holodomor, což znamená „teror hladomorem“ nebo „smrt hladomorem“ či „genocidní hladomor“, jedná se o složeninu ukrajinských slov, která má naznačovat, že šlo o záměrný čin. Ukrajinská citlivost v současné době, s možnou výjimkou těch Rusů, kteří žijí na Ukrajině a mají poněkud revizionističtější a diferencovanější pohled na tyto události, nikoli aby je popírali, ale aby omluvili sebe a svou přítomnost jako Rusy na Ukrajině, je taková, že v tomto hladomoru zahynulo 7 až 10 milionů lidí. Západní odhady se liší. Západ uvádí, že v tomto hladomoru zahynulo mezi 3,5 a 5,5 miliony lidí, přičemž 3 miliony zemřely jinde v Sovětském svazu z podobných příčin souvisejících s hladomorem.

Hladomor byl způsoben státem. Na počátku 30. let 20. století existovaly geografické a klimatické důvody pro hladomor na Ukrajině a jinde, ale je třeba si uvědomit, že celé zemědělství bylo kolektivizováno jedním rázem. Všechny farmy byly zabaveny. Všichni rolníci byli NKVD a jednotkami ministerstva vnitra nuceni vstoupit do státních kolektivních farem. Lidé, kteří s tím nesouhlasili, byli okamžitě odesláni do gulagu nebo zastřeleni. Stát také do jisté míry trval na tom, aby z kolektivizovaných farem odebíral většinu obilí, z něhož část byla vyvážena. Příděly na Ukrajině byly uměle nastaveny na nízkou úroveň. Pro nemocné nebo jakkoli zdravotně postižené lidi rozhodně nestačily k přežití. Do jisté míry mohli být rolníci

posláni do gulagu za zločin „krádeže socialistického obilí“. Jednalo se o krádež konkrétního obilí ze sila, z nádoby nebo z vesnice, která byla kolektivizována, a miliony lidí byly poslány do gulagu za tyto smyšlené zločiny proti sovětské produkci, zatímco režim samozřejmě žil v relativním luxusu, i když nikdo nežil v luxusních podmínkách, ani v Stalinově kruhu, protože ruka strachu mohla kdykoli zasáhnout a vytrhnout někoho ze zlatého kruhu a uvrhnout ho do vnější temnoty gulagu nebo ještě dál.

KGB, jak se tehdy nazývala, NKVD, byla organizována do různých ředitelství, z nichž vnitřní ředitelství bylo odpovědné za prevenci sabotáže, špionáže a kontrarevoluce uvnitř států socialistických republik. Během roku teroru nabyla obrovské, nafouklé a byrokratické podoby do takové míry, že většina statistik zaznamenaných NKVD pravděpodobně obsahuje určitou míru pravdy, protože Sověti vždy všechno zapisovali. Stejně jako masakr polských důstojníků v Katyňském lese, který nařídil Stalin. Všechno bylo zaznamenáno. Každý člen politbyra podepsal rozkaz k popravě, včetně Chruščova, protože Sověti zastávali názor, že jejich systém bude trvat věčně a že to, co dělají, má jedinečný lidský význam, a proto je třeba vše, co dělají, uchovat. Spíše než skrývat věci, sovětská byrokracie rozhodně nic neskrývala. Když byly v 90. letech za Jelcina na krátkou dobu otevřeny archivy – Putin je nyní z velké části uzavřel –, bylo odhaleno mnoho z toho, co se stalo.

Zdá se, že v letech 1937/38 bylo NKVD popraveno asi 1,1 milionu lidí za politické zločiny. Jednalo se o hromadné procesy, které začaly s bývalými bolševiky, kteří byli opovrhováni jako zrádci třídy, raní nacionalisté, fašističtí zrádci, antisovětská spodina a různé formy nesocialistických

zločinců. Jejich popravy připravily půdu pro obrovské čistky v sovětské byrokracii a armádě.

Někteří disidentští historici tvrdí, že čistky posílily a povzbudily Rudou armádu a umožnily jí bojovat efektivněji, ale tento názor je velmi okrajový. Základní západní historiografický pohled je takový, že Rudá armáda byla těmito čistkami na několik let prakticky zničena, byla zbavena svých vůdců a nebyla schopna čelit invazi Němců. Samozřejmě se obecně věří, že jedním z důvodů, proč sovětské formace v době operace Barbarossa měly takovou podobu, jakou měly, bylo to, že se připravovaly na útok na nacistické Německo a byly zaskočeny rychlostí německého útoku, který přišel možná o 6 až 8 měsíců dříve, než očekávaly.

Hrubá sovětská taktika, která spočívala v nasazení co největšího počtu mužů do boje, ústupu a stažení těžkého průmyslu zpět do euroasijské části Ruska, aby se Němci dostali dovnitř, spoléhat se na zimu a partyzánství za frontovou linií, aby se německé přední jednotky postupně oslabily, a nakonec posílit města, aby mohla sloužit jako předmostí a blokády, na kterých by se německé tankové přední jednotky zlomily, se v souvislosti s východní frontou druhé světové války ukázala jako vítězná strategie. Nyní je těžké si představit, do jaké míry je Stalin přímo zodpovědný za vedení války, ale vývoj elitních sovětských tanků na konci války měl jistě hodně co do činění s přemístěním masivních průmyslových projektů do Velkého evropského Ruska.

Rusko je společnost, která prošla obrovským utrpením a bolestí, na rozdíl od většiny západních společností, s nimiž nelze jeho bezprostřední historii srovnávat. Ruská citlivost se velmi liší od té, která převládá na západní straně kontinentu, a

část neuznávané citlivosti moderní ruské identity souvisí s gulagem a s souostrovím gulag, které zůstává jakousi přítěží kolem krku Velkého Ruska. Mnozí se domnívají, že Rusku bude trvat dlouho, než se vyrovná s tím, co se stalo v průběhu těchto masových vražd a masových vyhnání.

Nezapomeňte, že když se to všechno dělo, západní komunisté a liberálové věřili, že jde o doktrínu lásky, věřili, že jde o doktrínu lidského bratrství, věřili, že Sovětský svaz je majákem pro lidstvo a majákem pro svět, že je to mírumilovná země mezi mírumilovnými národy moderní doby, že neohrožuje žádné ze svých sousedů, že je vnitřně v míru sama se sebou. Všichni ti západní idioti, jak se nyní objevují i v současném liberálním žargonu naší doby, jako Webbovi a tak dále, se hrnuli do Sovětského svazu, prohlíželi si továrny, závody, dokonce se přibližovali k nejmírnější části gulagu, která byla připravena pro zahraniční návštěvy, a byli zcela nevědomí, nebo se zdáli být zcela nevědomí, tohoto obrovského souostroví vnitřních táborů v zamrzlé tundře a pustinách vnitřního Sovětského svazu, kde se odehrávalo obrovské množství jakési krtčí ekonomické činnosti – z velké části bez ekonomického významu. Tito lidé byli zcela oklamáni sovětskou propagandou, ačkoli mnozí ze západních novinářů, kteří tvrdili, že „na Ukrajině není hladomor, nic se neděje, vinni jsou staří bolševici“, byli ve skutečnosti, stejně jako Walter Duranty, placeni KGB za šíření této dezinformace v západních společnostech.

Jednou z věcí, která lidi dlouho mate, jak poukázal západní sociální demokrat George Orwell, bylo to, proč se lidé při svých soudech nebo falešných soudech přiznávali ke všem možným zločinům, které byly zjevně smyšlené. Částečně je to odmítání

liberálního myšlení pochopit psychopatologickou realitu takového totalitního režimu. Starým bolševikům bylo řečeno, že všechny jejich rodiny budou zabity nebo že členové jejich rodin budou před smrtí mučeni, že domy, ve kterých žili, budou vyhozeny do vzduchu nebudou existovat žádné záznamy o tom, že kdy žili, a ve srovnání s tím, co jim bylo nabídnuto, že pokud podepíší tyto dokumenty, ve kterých se přiznávají k protisocialistické sabotáži a k tomu, že umožnili vydání disidentských letáků atd., sami dostanou možná 10 let v gulagu, ale jejich rodiny budou ušetřeny. To je důvod, proč mnoho lidí podepsalo tyto čestné prohlášení, ve kterých tvrdili, že se dopustili nejrůznějších protisocialistických činů. Je to proto, že lidé se nemohli vžít do situace lidí, kteří neměli žádné trumfy, které by mohli zahrát, neměli obhájce v západním nebo obecném smyslu tohoto slova. Teprve když si to uvědomíte, stává se mnoho z toho, co se stalo, vysvětlitelné.

Mezi speciálními tábory, kde bylo během stalinistického období uvězněno asi 6 milionů lidí, a obecnými tábory, kde bylo uvězněno 16–17 milionů lidí, se odhaduje, že dalších 1 až 1,25 milionu lidí mohlo zahynout, a v systému obecných táborů, kde bylo uvězněno 16–17 milionů lidí, se odhaduje, že 10 % zemřelo v táborech, což je asi 1,6 milionu. Číslo, které se nyní uvádí pro masové popravy a úmrtí v táborech, je 4,25 milionu obětí za období stalinismu, od roku 1929 do jeho smrti na počátku 50. let. K tomu je však třeba připočítat úmrtí v důsledku hladomoru způsobeného státem, který bude pravděpodobně v blízké budoucnosti Organizací spojených národů prohlášen za genocidu. Budoucnost Ruska samozřejmě rozhodne, zda k tomu dojde, či nikoli. Rusko to nepovažuje za genocidu, ale za lidské zvěrstvo, protože státy se samozřejmě opírají o tyto

pojmy a jejich definice a rozdíly, které se vyskytují kolem a mezi jejich definicemi, pro své morální účely v tomto světě.

Turci považují genocidu Arménů, jak ji nazývá mnoho lidí na Západě, na konci první světové války za součást pokračujícího boje, za součást většího násilí první světové války, zatímco většina západních národů se nyní připojuje k diskurzu přijatému kalifornským zákonodárným sborem, americkým kongresem a francouzským parlamentem, že se jedná o genocidu. Genocida zahrnuje doktrínu úmyslnosti, tedy že existuje předem daný záměr vyhladit, a obecně se věří, že v souvislosti s ukrajinským hladomorem lze prokázat předem dané rozhodnutí vyhladit, a to na základě sběru ukrajinského obilí. Obilí bylo ve skutečnosti ukradeno z Ukrajiny a odvezeno do Sovětského svazu v době, kdy bylo známo, že tam panuje masový hladomor. To a priori dokazuje, že existoval plán na decimaci ukrajinského rolnictva jako základu ukrajinského nacionalismu.

Ironií je, že Sovětský svaz se po většinu své historie vždy považoval za ohrožený a oslabený a obklopený nepřáteli, vnějšími i vnitřními, zatímco systém sám o sobě vypadal z pohledu Západu neproniknutelný, neměnný a totalitní ve své přehlednosti, krutosti a přísnosti. Stalin vždy věřil, že by mohli ztratit Ukrajinu, což bylo vzhledem k okolnostem sovětské politiky ve 30. letech 20. století docela mimořádné.

Stalinistický teror v letech 1937–1938 zahrnoval masové vraždění v souvislosti se smrtí sovětského stranického šéfa. Tím byl Kirov, který zemřel v Leningradu. Nikdo neví, zda byl Kirov zabit na Stalinův příkaz jako záminka pro velké represe. Mnoho západních historiků se domnívá, že tomu tak skutečně bylo. Existuje mimořádně výmluvná fotografie Stalina, který

stojí vedle Kirovovy rakve a vypadá velmi rusko-pravoslavně, přestože se jedná o sekulární událost, a Stalin stojí vedle něj a na této fotografii vypadá jako postava z filmu Kmotr. Vypadá jako mafián, který nechal zabít svého kolegu z mafie z vnitřních rodinných důvodů, a stojí tam zamyšlený a dívá se dolů na tělo v rakvi, protože ať už za to byl zodpovědný nebo ne, smrt Kirova zdánlivě „šokovala“ vnitřní sovětskou byrokracii a mechanismy teroru, které nebyly od ruské občanské války v takové míře zprovozněny, a právo Čeky v podstatě bez jakýchkoli humanistických omezení zasahovat do sovětské společnosti se stalo na denním pořádku.

Co máme v západním světě jako záznam o sovětském gulagu? Existují tři svazky Solženicynova Souostroví Gulag, kniha [Normana Naimarka?] Stalin’s Genocides, dílo Gulag od Anne Applebaumové, knihy Roberta Conquesta The Great Terror a The Harvest of Sorrow, které se zaměřují především, ale ne výlučně, na ukrajinský hladomor. Ironií je, že se jedná vcelku o skvělá díla. Není třeba přibývat další díla, i když taková díla nyní existují v mnoha slovanských jazycích, včetně ruštiny.

Poučení, které z toho vyvozuji, je, že levicový utopismus založený na materialismu je odsouzen k neúspěchu, protože ideály lidského chování, které stanovil, byly tak vysoké, že je biologické důkazy lidského života nemohou podpořit.

Marxismus a Frankfurtská škola

Projev Jonathana Bowdena na 13. setkání New Right, Londýn, 12. ledna 2008

V tomto krátkém čase, který mám k dispozici, bych rád hovořil o levici, zejména o marxismu, a v rámci toho o Frankfurtské škole jako o zvláštním typu marxismu. Na těchto setkáních Nové pravice jsme dosud nikdy neměli projev ani diskusi o levici jako takové.

Pokud byste byli extrémním levičákem v západním světě, v západní Evropě, možná v některých částech jižní Evropy (ano i ne) a v Severní Americe, podívali byste se kolem sebe a řekli byste si, že jste se ocitli v kulturní poušti, že jste úplně prohráli, že komunismus se zhroutil, že krajně levicová hnutí nemají žádné hlasy, s výjimkou zbytků v Itálii, v mnohem menší míře ve Francii a na několika dalších místech. Mysleli byste si, že socialistický sen, že život může být lepší, rovnější, svobodnější a tak dále, se úplně zhroutil.

A přesto paradoxně tito lidé ztratili jeden svět a získali jiný, protože jejich hodnoty, jemným, zprostředkovaným a přeloženým způsobem, jsou hodnotami, které existují převážně ve společnosti venku. A když se podíváte dolů a vypnete Sky Sport nebo dáte něco jiného, a dokonce i tam zbytkově, najdete to, co by marxista nazval „reifikací triumfujících hodnot“, jinými slovy měkký levicový pohled, který se opakuje znovu a znovu, ve všech médiích, na všech úrovních.

Jak k tomu došlo? K síle, která zdánlivě všude tvrdě prohrála: její státy padly, její vojenské struktury padly. Její čínská a asijská verze vytváří masovou, superkapitalistickou verzi s čím dál tím více „postlevicovou“, ba dokonce rasovou

elitou, která technologicky řídí společnost a jejíž ideologie je zamrzlá v jakési teologii. Mnoho marxistů je v této době zoufalých a Frankfurtská škola, kterou si v této přednášce trochu přiblížíme, je v jistém smyslu hnutím zoufalství jak v rámci marxismu, tak v rámci západního myšlení. Přesto se chci podívat na toto vítězství v porážce a porážku ve vítězství, které nás obklopuje.

V Anglii na počátku dvacátého století intelektuálové levice a pravice často vedli vzájemné debaty. To už dnes, o osmdesát, devadesát let později, opravdu není možné. G. K. Chesterton, Hilaire Belloc, [G. B.] Shaw a [H. G.] Wells se dobře znali a často spolu diskutovali.

Ironií je, že kdybyste se před osmdesáti a více lety obrátili na ně nebo na jejich publikum, třeba na místech jako je toto, a řekli jim, že na počátku nového tisíciletí budeme mít levicovou kapitalistickou společnost, lidé by vám řekli: „Jste blázen!“ Myšlenka, že trh může přijmout hodnoty rozvinuté, libertariánské, mírně měkké – ale ne zcela – levice, by byla téměř všemi sociálními a ideologickými komentátory té doby považována za zvrácenou. Ale to je to, co máme! A je to všude kolem nás, je to jakoby v éteru; je to všudypřítomné. I sebemenší pokus o odpor vyvolá někde šok. Pokud jste někdo s určitou reputací nebo znalostmi v oblasti kultury a vyslovíte „nesprávnou“ poznámku, jste známý a dáte to najevo, vyvolá to otřesy v síti.

Moje interpretace toho je, že tvrdý marxismus, přísný marxismus-leninismus a různé anarchistické a jiné varianty, které se často nacházejí na jedné straně spektra, selhaly, ale trajektorie samotné ideologie byla úspěšná, proměnila se a přetvořila se novým způsobem. Levice se dostala do středu,

převzala ho, obrátila ho a to, co dnes nazýváme liberalismem, ať už s malým nebo velkým „L“, není liberalismus před padesáti až šedesáti lety. Není to ani liberalismus před 150 lety. Pravdou je, že lidé, kteří vedli Palmerstonovu liberální stranu, měli názory, které v polovině devatenáctého století mohly být vykládány jako názory lidí, kteří, pokud nebyli napravo od našeho shromáždění, tak od něj nebyli příliš daleko.

Protestantský ideologický moralismus, který byl základem tradičních liberálních myšlenek, byl vytržen. Stal se tak materialistickou a sekulární ideologií náchylnou k infiltraci a změnám ze strany vlastních radikálních levicových sil.

Jednou z věcí, která je pro Frankfurtskou školu nejdůležitější, je to, že Frankfurtská škola odmítá ty prvky komunistické praxe, které se liberálům nelíbí: tvrdost, tábory, víra v boj, tajná policie, umění lidu a potlačování všeho, co se lidem nelíbí. Vyshinsky křičel, že bývalí soudruzi by měli být zabiti, popraveni a jejich rodiny mučeny předtím, než zemřou! Vše ve jménu lásky, lidskosti a míru. Orgánem francouzské komunistické strany byl L'Humanité, lidskost!

Thorez, který byl vůdcem v poválečném období, byl osobně vycvičen Stalinem v exilu během Vichy režimu, aby převzal Francii, o které východní blok věřil (více než o Itálii v té době), že bude prvním západním domino, které padne v Evropě. Dostat je z NATO, spojit je s Varšavskou smlouvou, vytvořit chaos uvnitř západní aliance a tak dále.

Marxismus se samozřejmě vyvinul z devatenáctého století, ale než Marx dal státnímu socialismu a ideologickému socialismu pseudovědecký lesk a formulaci, existovali různí další teoretici, Saint-Simone, Fourier, utopické typy socialismu,

z nichž některé byly sekularizací křesťanských, libertariánských ideálů. Marx byl odhodlán přetvořit nejen povahu levice, ale i povahu filozofie a Evropy své doby a světa na věky!

Jeho dráha souvisí s určitým pohledem na společnost, který zastávají někteří intelektuálové – ačkoli to nikdy takhle přímo neřekl, Marx a ti, kteří přišli po něm, patří k široké škále teoretiků, kteří dnes již téměř vymřeli. Neexistuje žádný významný marxistický teoretik, který by dnes ještě žil. Občas se objeví nějaká bezvýznamná postava, jako je Alex Callinicos, který kdysi patřil k Socialistické dělnické straně, ale tito lidé nemají téměř žádný význam.

Baudrillard a další významní teoretici tohoto typu jsou cyničtí, materialističtí liberálové a libertariáni, kteří se všemu smějí a posmívají, a pro ně je to všechno velká hra, protože se zabývají jazykem, tím, co znamená, co neznamená, jak ho lze přetvořit a tak dále. Ve skutečnosti to vůbec nejsou marxisté. Posledním opravdu vlivným myslitelem v této linii – vlastně by jich mohli být dva – je v jistém smyslu Sartre a Adorno, a po nich už jen méně významné postavy, které se objevily.

Celá tato teorie, která začíná u Marxe, je tedy součástí myšlenky, že intelektuálové mohou zcela ovládat společnost. V anglicky mluvícím světě jsou intelektuálové celkově chváleni a do jisté míry privilegovaní, ale zároveň jim je přiznáván velmi podřadný status. Ve Francii a ve východní Evropě, která se často inspirovala francouzským modelem intelektuální kultury, tvoří intelektuálové ve společnosti velmi soudržnou a poměrně tvrdou třídu. A je samozřejmé, že vykonávají akademické profese, pracují v žurnalistice na vyšší úrovni, zastávají přední, předmoderní, profesionální pozice v médiích. Píší knihy,

provozují galerie a tak dále. Nejedná se jen o nesourodou skupinu jednotlivců, ale o vrstvu s vlastní morálkou, vlastním způsobem chování, vlastními salony, což jsou večírky a skupiny, kde se tato konkrétní podskupina inteligentních lidí schází.

Když mi bylo osmnáct, navštívil jsem intelektuální salon, který samozřejmě provozoval kontinentální Evropan, a všichni intelektuálové mluvili o „obyčejných lidech“, protože to je třídní rozdělení, pokud jste intelektuál. Jsou ti, kteří žijí pro mysl, a obyčejné lidi, kteří tak nežijí. Mají tedy uvnitř sebe vlastní mentální třídní rozdělení a Marx svým způsobem radikálně obrátil některé z těchto myšlenek. Věřil, že teorie může ovládat život a sociální procesy do takové míry, že může navždy změnit svět a dokonce i lidskou přirozenost.

Jednou z důležitých věcí na marxismu je jeho úplný a naprostý rozchod s minulostí, jeho úplný a naprostý rozchod se všemi náboženskými myšlenkami; neexistuje nic nadpřirozeného; jsou to jen lidské teorie smíchané s jazykem. Neexistuje nic, co by předcházelo člověku; neexistují žádné věčné hodnoty; vše je v přítomnosti a vše je založeno na materialistických principech, které předurčují každý aspekt života. To znamená, že ve fázi vysokého režimu a krutosti komunismus potlačuje náboženství extrémním a často iracionálním násilím.

Vždy víte, že komunistické hnutí upadá zpět do sociálně demokratického centristického postoje a státního socialismu, když lidem umožňuje přijmout náboženskou preferenci. Po rozpadu Sovětského svazu, když se komunistická strana znovu vzchopila a v jedné z Jelcinových vnitřních voleb (jedné z těch, které jeho síly vyhrály), měli trochu šanci. Řekli, že křesťanství

a pravoslavné ruské křesťanství jsou nyní slučitelné s marxismem-leninismem, což je klíčem k oslabení odhodlání bojovat, protože touha potlačit náboženské přesvědčení, a to i do té míry, že dochází k zvěrstvům, jako například těm, kterých se dopustil Pol Pot v Kambodži, kde došlo ke skutečnému pokusu zabít každého, kdo se hlásil k buddhismu, je pokusem o úplné vymýcení toho, co existovalo předtím.

Mao, který byl psychologicky ještě radikálnější než sám Marx, věřil – v naprostém rozporu se všemi biologickými teoriemi – že člověk je kus papíru. Člověk je bílý list. Můžete vzít člověka a mučit ho, až se z něj stane blábolící troska; můžete vzít člověka a prohlásit ho za boha a pak ho zastřelit. Člověk je proměnlivý, tvárný a lze ho formovat bojem nebo tím, co nazývali dialektikou. Ideologií v životě, jazyce a historii. „Dejte mi člověka na půl hodiny a udělám z něj komunistu.“ Taková je podstata této myšlenky. A občas měly mnohé z jejich teorií, když byly aplikovány, například na americké válečné zajatce v korejské válce, určitou výpovědní hodnotu.

Maoistické teorie chování fungovaly podle těchto zásad. Věřili, že ve všech skupinách je pětiprocentní vedoucí skupina, takže když zajmete vojáky, odvedete důstojníky. Potom odvedete poddůstojníky. Potom odvedete morální důstojníky, ty z vojáků, kteří jsou elitou mezi masou vojáků a mají osobnosti, které budou známé jako vůdčí osobnosti. V krizových situacích se na ně lidé obracejí. Pokud důstojník padne, stanou se důstojníky oni. Zbavíte se jich. Odstraníte je. Buď je zastřelíte, nebo je umístíte do samostatného tábora, nebo je pošlete zpět Američanům. Chcete masu, kterou můžete formovat, ničit a přetvářet.

A udělali to s velkou částí z nich. Mnozí z nich se po třech nebo čtyřech letech vrátili do USA a hlásali marxistické fráze, jako například: „Napadli jsme třetí svět, chlape," „zasloužili jsme si, co jsme dostali" a podobné věci. Ve válce ve Vietnamu se některé z těchto tendencí k úpadku a degeneraci v americké armádě staly tak silné, že mnozí z nich raději zastřelili své vlastní důstojníky, než aby šli na hlídku, což je jeden z mnoha důvodů, proč skončili v surrealistickém chaosu před kapitulací. Amerika samozřejmě provedla masivní bombardovací kampaň, prohlásila, že zvítězila, a pak se stáhla; scénář, který se může v příštích několika letech opakovat v Iráku a Afghánistánu. Ale vraťme se k naší marxistické teorii.

Marx se poprvé objevil ve skupině radikálních německých intelektuálů zvané „Svobodní" („Die Freien"), kteří se v 40. letech 19. století scházeli v pivním sklepě. V 40. letech 19. století samozřejmě liberalismus a nacionalismus šly ruku v ruce jako ideologie; nyní, o 150 let později, jsou to nepřátelé. Ale v té skupině v 40. letech 19. století se sešli někteří z nejradikálnějších intelektuálů v Německu a ve střední Evropě, kteří chtěli „změnit svět".

Mnozí z nich jsou dnes zapomenuti: Botho Strauss a Otto Strauss jsou zapomenuti; Feuerbach je připomínán jen proto, že o něm Marx napsal esej. Max Stirner je známý díky jedné knize, kterou napsal o extrémním individualismu. Ale v rohu obrazů Svobodných, kteří se sešli v tomto sklepě, je vysoký nežidovský Engels, továrník, finančník teoretika, a Marx, tehdy s obrovským černým vousem, protože byl velmi mladý.

Marxova myšlenka je, že je třeba rozbít veškerou teorii, zejména veškerou progresivní teorii, která ho předcházela. Proto začal s Grundrisse (Základy) a Německou ideologií a je

třeba odstranit všechny tyto falešné a nepravdivé „progresivní“ myšlenky založené na liberálním myšlení, buržoazní sémantice a utopismu. Všechno musí být založeno na vědě a na hmotě, musí být prokazatelné a empirické. Věřil, že intelektuálové mohou interpretovat změny ve společnosti tak, že mohou ovládnout vědomí společnosti, změnit ho, posunout ho a nasměrovat ho směrem, který ani nebyl zcela založen na teorii.

Jedna věc, kterou si na marxismu všimnete, je, že je to vřava myšlenek; je vždy neklidný; je vždy protipropoziční. Marx učiní prohlášení, pak ho upřesní, pak ho stáhne a pak učiní další prohlášení, které je radikálnější. A to je opět součástí toho, co nazývají „dialektikou“.

Myšlenka dialektiky vychází z Hegelovy teorie a zakládá se na učení starověkého řeckého myslitele Hérakleita, který věřil, že vše je v pohybu, vše se mění a vše funguje samo o sobě. Zuřivost, s jakou se marxisté navzájem napadají v intelektuálních sporech, často o tajemných záležitostech, které nemají žádný význam, což v kontextu režimu znamená volbu mezi životem a smrtí! Pokud obhajujete dialektiku určitého zemědělského cyklu a mýlíte se, a strana se přikloní k jinému názoru, budete zastřeleni! A vaše rodina také! A ti, kteří s nimi mají příbuzenské vztahy, budou zastřeleni také, protože myšlenky jsou důležité.

Člověk, který v metru listuje Guardianem a myslí si: „Myšlenky? ... koho to zajímá?“ Pro marxisty jsou myšlenky životem a píšete je krví, protože jsou důležité. Potlačují umělecké formy, protože věří, že jsou natolik důležité, aby si to zasloužily. A to je rozdíl mezi tím, proč téměř dobyli svět a udělali to různými způsoby.

V mé mysli tvoří marxisté celkově dva tábory, politicky i ideologicky. Ve všech marxistických skupinách najdete spíše slabé, pacifistické, milující, humanistické lidi. Dceru faráře, která věří, že lidská přirozenost není... správná. Kdybychom jen mohli být k sobě navzájem milejší, kdybychom jen mohli šířit více lásky. Tito lidé se vždy vyskytují v ultralevicových a komunistických skupinách a vedle nich na pódiu, vedle nich v hledišti, [jsou] naprosto nihilističtí, bezohlední, prakticky kriminální typy, které chtějí využít strukturu moci, když ji získají, k potlačení těch pod nimi, kašlou na ideologii a ve skutečnosti patří mezi nejmisantropičtější lidi, jaké můžete potkat. A v jedné skupině máte tyto extrémy nevinných miláčků a sadistických amoralistů.

Proto když nastoupí komunistický režim, dochází k obrovským čistkám, protože musí začít s čistkami mezi svými vlastními lidmi, aby se zbavili všech idiotů! Aby se zbavili všech těch, kteří věřili, že jde o „lásku, lásku, lásku“, a jsou odvedeni muži v kožených bundách, protože těch bláznů se musíte zbavit co nejdříve!

Pokud se vytvoří pravicový režim a dojde k čistkám, je to proto, že lidé bojují o moc. O tom to je.

Marx začal v Britské knihovně psát jakousi čistou teorii jako kritiku. Zajímavé na marxismu je zvláštním způsobem jeho neoriginalita. Epistemologicky jde o Hegela (a to je teorie o tom, jak uvažuje o své vlastní teorii) a Hérakleita. Politicky jde o ultralevicové hnutí své doby, které se hodilo k danému účelu.

Všichni klasičtí liberální myslitelé od Adama Smithe dál, kteří podpořili kapitalismus jako myšlenku, Marx nevymýšlí

originální teorii ve vztahu k nim, kritizuje je. Celý marxismus je stín; je to kritika; je to jakési živení se z mrtvoly něčeho, co existovalo před vámi. Kritizujete to, obracíte to, přepracováváte to a na základě negace docházíte k [nesrozumitelné]. Negace toho, co existuje předtím, je tedy klíčem k tomuto typu myšlení.

A pak negujete negaci, a pak negujete negaci negace a tak dále a tak dále.

Nejradikálnější verzí státního komunismu je trockismus, myšlenka, že existuje režim, který se obnovuje prostřednictvím nekonečného a neustálého boje. „Není odpočinku!“ „Není pohybu!“ Trockij psal nekonečné věty jako tato: „Žádná láska, žádná vyrovnanost, žádný klid, žádný pohyb, jen boj!“ A Stalin ho samozřejmě vzal za slovo, a proto je po roce 1928 všechny z strany vyloučil. Ale do té doby si samozřejmě navzájem nic nevyčítali a obě strany v tomto sporu uctívaly svého otce, Lenina.

Lenin se naučil marxismu od Plechanova, který byl menševikem a neměl rád bolševickou revoluci. Poměrně málo marxistů, kteří byli čistě takovými, téměř mírnými profesory kulturní destrukce, nemělo ve skutečnosti rádo bolševickou revoluci, protože ve skutečnosti je v rozporu s některými marxistickými teoriemi.

Myšlenka Plechanovovy školy spočívá v tom, že pokud v naprosto nerozvinuté společnosti dojde k vojenskému převratu provedenému levicovou ozbrojenou skupinou (což byla ve skutečnosti bolševická revoluce), skončíte v extrémně nepříjemné, dnes bychom řekli diktatuře třetího světa, což se přesně stane, protože podle jejich teorie musíte současně umožnit kapitalismu a buržoazní třídě – která je nenáviděna, ale

zároveň podivně obdivována – aby se průmyslově vytvořil proletariát, pak musí existovat vůdci z buržoazie, kteří se odštěpí, vytvoří komunistickou avantgardu, spojí se s proletariátem, revolucionalizují svět a vytvoří nedokonalý komunismus, vytvoří socialismus – první krok. Je to tedy progresivní cyklus.

Leninistický způsob, jak zacházet s disidenty, je prostě je zastřelit! Takový byl Lenin na konci, polovina jeho mozku byla prakticky tekutá, masakry na všech frontách, občanská válka se vyvíjela špatně. Tu občanskou válku vyhráli, protože každý muž na jejich straně, který ustoupil o více než osm kroků, byl tajnou policií zastřelen. A Trockij to zavedl a prosazoval v brožuře nazvané „Nutnost rudého teroru“. Nutnost rudého teroru!

Jednou jsem potkal Corina Redgravea, který byl jedním z vůdců Workers Revolutionary Party (Dělnické revoluční strany), a Redgrave, který je v podstatě spíše depresivní typ herce, se uprostřed večírku, zatímco kouřil jednu cigaretu za druhou, ozval a řekl: „Až budeme u moci,“ řekl, „budeme mít železně tvrdé, ŽELEZNĚ TVRDÉ... zničení buržoazní třídy!!“ Takhle. A já jsem řekl: „Ale Corine, ty bys mohl být považován za jednoho z nejburžoaznějších mužů v Británii.“ A on řekl: „Ne, NE! Je to všechno v hlavě.“

A samozřejmě, že je to všechno v hlavě.

Řekl mi něco velmi zajímavého o mimořádné mentální arabesce, kterou tato teorie může vyvolat. Někdo řekl: „A co tedy Stalin, Corine?“ A on odpověděl: „Stalin je rekrudescence teorie třídního nepřítele, která se mentálně objevuje při hypostatizaci uvnitř třídy, která falšuje svou ideologii a historii

a je třídním nepřítelem v konkrétním okamžiku boje. Pokud se podíváte do Trockého knihy Dějiny revoluce, kapitola osm, odstavec 92, dozvíte se vše, co o tom potřebujete vědět!“

Je to tedy téměř náhradní náboženství! V životě jsem poznal několik Poláků a ti se po vytvoření Gomulkovy vlády po roce 1948 učili ve škole marxismus-leninismus. Chodil jsem do katolické školy, i když nejsem katolík (ani křesťan), a měli jsme čtyři hodiny týdně náboženství, které zrušili a nahradili marxismem-leninismem, a to ve stejném rozsahu!

Učili jsme se Pařížské rukopisy, rané idealistické spisy z roku 1844, které pak Marx popřel. Potom jsme pokračovali k takzvanému vědeckému socialismu v Německé ideologii a Základech, které nebyly v NDR vydány, pravděpodobně za Ulbrichta v roce 1967. Potom jsme pokračovali k prvnímu svazku Kapitálu a druhému a třetímu svazku Kapitálu, které později napsal Engels. Potom jsme pokračovali k Engelsovým paralelním materiálům, které se mírně liší od Marxových. Potom jsme se zabývali lidmi jako Plechanov.

Ironií této čisté teorie je, že bez šarlatánů, bez politických zločinců, bez partyzánských teroristů, jako byl Stalin, by se nikdy nikam nedostali, protože tuto teorii spojili se sektářskou propagandou a spiklenectvím malých, násilných a často zločineckých skupin. A to je rivalská tradice, která sahá až k francouzské revoluci. Podívejte se na lidi jako Babeuf v 90. letech 18. století, ale zejména na Blanquiho tradici v 19. století. Malé, semknuté revoluční skupiny, o kterých téměř nikdo neslyšel, se pohybují kolem těchto teoretických skupin, čekají na krizi ve společnosti, aby v rozhodujícím a strategickém okamžiku použily ozbrojenou sílu, a pak vybudují strukturu na

základě teorie, která se často ztvrdí v sekulární teologii, zatímco ve skutečnosti se zabývají výkonem čisté moci.

Nedávno jsem v americkém časopise Forbes, který má bohatý seznam, viděl něco, co mě zaujalo, a to, že Castrův osobní majetek činil 70 milionů amerických dolarů. Sedmdesát milionů amerických dolarů! A popsali ho jako „komunistického prince“.

A na těchto typech je zajímavé, že často, protože přebírají nelegální a polotajné podíly ve státních podnicích, rodiny, které vlastnily původní cukrovarnický a tabákový průmysl ve staré Kubě, byly zastřeleny nebo vyhnány ze státu a jejich majetek byl přerozdělen ve jménu lidu. Co to znamená? Podíl pro rodinu Castrových! A samozřejmě to může být z hlediska kapitálu docela malý podíl, ale za padesát let se z toho stane obrovský fond.

A přesto mnoho komunistů nebo marxistů, které jsem znal, nebylo v jistém smyslu nijak zvlášť materialistickými lidmi. Celý smysl komunistického hnutí spočíval v tom, že jste často nic nevlastnili. Často jste zanechali velmi málo, s výjimkou těch monarchistických typů, které jsem právě zmínil, protože oni žili pro přetvoření člověka! Věřili v totální změnu téměř ve všech oblastech společnosti. Pravděpodobně nejextrémnějším komunistickým experimentem ze všech byl experiment Pol Pota v Kambodži.

Pol Pot samozřejmě nebylo jeho skutečné jméno, v jistém smyslu to znamená politický potenciál, což mu říkali maoističtí instruktoři v Číně: „Politický potenciál“, Pol Pot. Měl politický potenciál.

Pot sám byl malý šprkounský muž s křivým úsměvem a sadistickou touhou prosadit anarchistickou marxistickou teorii založenou na rolnictvu.

Jednou ze zajímavých věcí je, že když byl studentem – a Indočína je samozřejmě silně ovlivněna francouzským imperialismem – když byl studentem v Paříži, navštěvoval přednášky Sartra, de Beauvoir, feministické teoretičky Kristevy, která byla v té době také maoistkou, a zapisoval si věci, které říkali, ale takovým kreténským, budoucí sadistickým způsobem, jako například: „Rodina je zbraň v rukou buržoazní třídy. Zničte rodinu! Ano! Zničte rodinu! Ať všichni žijí v komunitách, zničte pouto mezi matkou a dítětem, mezi manželem a manželkou, všichni tak budou součástí mas, a pak to bude úžasné!!“

Když dostal příležitost to udělat ve společnosti s gangy teroristických teenagerů, z nichž mnozí byli mimo kvůli drogám a podobným věcem, udělal to!

Dal lidi do velkých stodol a když jste řekli, že chcete vidět svého strýce, řekl: „Já jsem váš strýc.“ A toho člověka odtáhli a rozbili mu hlavu pažbou kulometu, protože jste nebyli hodni kulky.

To je tedy taková vysoká teorie, že tito francouzští pařížští literáti, kteří v životě téměř nikdy neměli žádné problémy, se bouří proti normám své vlastní kultury, téměř jako by to byla hra, a předávají jazyk a akční divadlo těm, kteří to vše internalizují. A ačkoli většina z nich zůstává jen Gerardem Healym podobnými nečinnými snílky na okraji západní společnosti, kdyby někdy dostali skutečnou příležitost to udělat, prosadili by to, protože věří, že je morálně správné to prosadit.

A myšlenka, že tyto teorie jsou „morálně správné“, je důležitá ve vztahu k jejich pozdějšímu přijetí, protože věřím, že současný liberalismus recykloval velké množství těchto teorií a zacházel s nimi, očištěnými od ošklivých sovětských, maoistických a jiných nánosů, jako s něčím normativním, jako s něčím daným.

Před sedmdesáti lety by mnoho hodnot, s nimiž se setkáváte v médiích a jinde, bylo mezi normálními a apolitickými lidmi považováno za odporné. Nyní jsou normativní a dokonce i vyslovit se proti nim znamená v podstatě přijmout myšlenkový zločin.

Do jisté míry se tak stalo proto, že se vyvinul hybrid mezi poválečným sekulárním liberalismem a marxismem minulosti, a o tom bych rád hovořil.

Frankfurtská škola vznikla v Německu jako specifická reakce na moderní život. Marxismus věří v krizi; všechno je v krizi. Rodina je v krizi, třídní vztahy jsou v krizi, rasa – kterou nepřijímají jako sociální koncept, protože je to antropologický koncept a nelze ji redukovat na ekonomický materialismus, ale existuje, protože existuje v myslích reakcionářů a tak dále.

Domnívají se, že nekonečná kritika toho, co bylo dříve, připravuje nové podmínky a perspektivy boje, takže účelem Frankfurtské školy bylo kritizovat veškerý marxismus, aby se vrátila čistší a kriticky inteligentnější forma dialektiky, kterou by bylo možné použít v moderní době.

Frankfurtská škola je poměrně složitá, protože v ní je silná tendence k pesimismu a beznaději, což je v marxismu velmi neobvyklé. Další velmi neobvyklou věcí je, že velmi germánské formy marxismu, jaké zastávali Löwenthal, Horkheimer,

Adorno, Neumann a další významní představitelé školy, se propojily s formami anglosaského, amerického a imperialistického myšlení. Proč tomu tak je? Kvůli existenci fašistických vlád ve střední Evropě v určité době všichni tito lidé hledali útočiště ve Spojených státech.

Když Adorno působil na Kalifornské univerzitě a Frankfurtská škola byla uzavřena jistou notoricky známou vládou v Německu, vyvinul různé psychologické teorie, které jsou velmi zajímavé i pro současné publikum. Vyvinul takzvanou „F“ škálu („F“ jako fašismus). Jedná se o test osobnosti, který pod jiným názvem stále hojně používáme. Jedná se o test autoritářské osobnosti, který zjišťuje, jak fašistický jste ve vztahu k určitým spouštěcím slovům.

Mnohé z těchto myšlenek se promítly do doktríny, která se dnes nazývá politická korektnost, ale v průběhu času se proměnily a změnily: rigidita ve vztahu k předchozím předpokladům, schopnost bezvýhradně následovat vůdce, nepřiměřená úcta k autoritám (dialekticky související s myšlenkou, že chcete sami vykonávat autoritu – jakýsi vztah lásky a nenávisti k policii) a podobné věci.

A Adorno splňuje všechny tyto kritéria. Je tedy velmi posedlý mikrostránkou, kterou marxistická teorie – která miluje velkolepé teorie a velkolepé jazykové výlevy pro jejich vlastní dobro – obvykle opomíjí.

Marx sám byl samozřejmě kombinací obojího. Kapitál je plný nekonečných detailů o utrpení chudých v kapitalistických společnostech. Jedním z důvodů, proč mnoho západních idealistů na počátku dvacátého století přitahoval, bylo samozřejmě to, že každý nový vývoj měl mnoho obětí. Pokud

si přečtete Kapitál, najdete v něm nekonečné množství pasáží. Děti rozdrcené stroji, lidé trpící v raných fázích industrializace, ale ironie je, že by to mohl být téměř Cobbett! A přesto je to spojeno s myšlenkou obrovské teorie, která může transformovat povahu reality.

Pro dobro lidstva? Problémem všech marxistických teorií je, že jsou v rozporu s tím, čím jsme, čím jsou všechny rasy, čím je lidstvo a čím je celé lidstvo jako celek. Jsme založeni na přírodě; naše bytí je v této podstruktuře. Nejsme takoví, jak by nás chtěly mít levicové ideje.

Jedním z důvodů mimořádné krutosti komunistického teroru je, myslím, pocit zklamání na kosmické úrovni!

Když se dostanete k moci, uvědomíte si, že lidé jsou částečně chamtiví, částečně sexuální, částečně hrabiví, částečně teritoriální, částečně komunitní, částečně se identifikují se skupinou – všechno to, co vaše teorie tvrdila, že nejsou! A v komunismu je silný prvek skryté – a v režimní fázi ne tak skryté – misantropie, že pokud lidstvo nelze tímto způsobem spasit, stejně na něj dopadneme. Je to téměř sekularizace pojmu hříchu. „Zklamali nás, a proto budou trpět“, a to možná prostřednictvím různých mučení, jako je Prokrustovo lože; muž leží na lůžku, jeho ruce visí přes okraj a nohy přes spodní část, a vy si řeknete: „Musím ho přizpůsobit lůžku, takže mu uříznete nohy a uříznete ruce.“ Pol Pot říká, vůdci Dergu, Mengistu v Etiopii, říkají: „Podívejte! Naše těla se na postel vejdou,“ ale jsou bez končetin! A tak jste je přizpůsobili!

Adorno napsal celou sérii knih, Negative Dialectics, Minima Moralia, Aesthetic Theory, což je obrovská kniha,

takhle tlustá, osm set stran; vydalo ji nakladatelství Routledge & Kegan Paul.

Adorno byl pesimista: všechny fotografie použité v edicích jeho knih vydaných nakladatelstvím Routledge ho zachycují s jednou rukou na tváři, zamyšleného nad bolestí a utrpením lidstva. Paradoxně věřil, způsobem, který připomíná kulturní konzervatismus, že masy jsou kapitalistickou ideologií zcela zbrutalizovány a odlidštěny.

Věřil, že vše bylo vtaženo do spektáklu masové kultury do takové míry, že pro masy neexistuje žádná svoboda. Samozřejmě nikdy neuvažoval o tom, „chceme vůbec být svobodní?“ To je otázka, která je v podstatě tabu.

„Každý může být svobodný, každý může být racionální, každý může být rovný.“ Říci něco jiného znamená učinit ze sebe zvíře a démona. Reakcionáře, který stojí mimo doktrínu pokroku a osvícenství. Pamatujte si to!

Jeho první kniha se jmenovala The Dialectic of Enlightenment, kterou napsal společně s Horkheimerem, a která je zajímavou tezí, protože jako pravý marxista se vrací přímo ke kořenům a jedním z paradoxů je, že ačkoli liberalismus přijal mnoho prvků mírného marxismu, jedná se o zuřivou kritiku liberalismu! Dialektika osvícenství je nyní útokem na osvícenství! Zuřivě kritizuje tyto liberální teoretiky za jejich reakční povahu, jejich touhu vykořisťovat člověka ve jménu kapitalistického pokroku, jejich touhu ovládat přírodu. Adorno věřil, že fašismus byl přirozenou reakcí na kapitalistické vykořisťování a touhu liberálů vykořisťovat člověka a přírodu.

Adorno je tak daleko nalevo, že liberálové jsou pro něj nepřátelé! Nikdy nezapomeňte, že pro pravého komunistu jsou

liberálové spodina a průměrní lidé, kterým dáte dostatek volnosti, dostatek prostoru, než je pověsíte. Myslím, že Lenin v knize Jeden krok vpřed, dva kroky vzad řekl, že všem těmto sociálním demokratům a podobným lidem dáme čas. Dáváme jim čas na jevišti, aby oslabili pravici, oslabili náboženské víry a otevřeli nám cestu. A když jsme tam, pověsíme je, pověsíme je a užíváme si to, protože jsou horší než buržoazie! Protože jsou zrádci třídy v historii a my s nimi budeme zacházet s naprostou bezohledností, s jakou nezacházíme ani s reakcionáři.

To je skutečný leninismus, ale Adorno takové řeči vůbec nemá rád, protože ačkoli není humanista, věří v Alsatii zapomenutých možností. Nezapomeňte, že pro západního marxistu – a tato teorie se nazývá západní marxismus nebo eurokomunismus, jak se později stalo – byla sovětská zkušenost katastrofou.

Jednou jsem měl rozhovor s E. J. Hobsbawmem, marxistickým profesorem na Birkbecku, extramurální a večerní vysoké škole Londýnské univerzity, a on mi řekl, samozřejmě v soukromí: „Jako člen Komunistické strany Velké Británie bych to nikdy nepřiznal, ale celý sovětský experiment byl škodlivý!“ Víte, dvacet milionů mrtvých, padesát milionů mrtvých, několik válek, diktatura? Bylo to „škodlivé“. Jak si nalévá další drink, víte. Řekl: „Jediné, čeho bylo dosaženo, byla socializace výrobních prostředků; to nestačí, to nestačí!“ víte.

A přesto, když došlo k puči proti Gorbačovovi, podpořil pučisty; podpořil státní převrat z důvodů, které nazval „revolučním konzervatismem“, měl bys si držet to, co máš. I když je to úplně rozbité.

Hobsbawm je zajímavý tím, že Neil Kinnock byl jeho blízkým osobním přítelem a vždy existovala vzájemná provázanost, nikoli mezi komunismem a částí vedení Labouristické strany, alespoň v období studené války, ale mezi marxismem a vedením Labouristické strany a dalšími vůdci, kteří jsou považováni za liberálnější, sociálně demokratičtější a umírněnější.

Na počátku dvacátého století znamenalo „sociální demokrat“ marxista. Na konci dvacátého století to byli lidé, kteří se přikláněli k Georgeovi Bushovi 1. a byli atlantisté. Dennis Healey začínal v mládežnické organizaci Komunistické strany a skončil jako pravicový sociální demokrat a atlantista podporující válku ve Vietnamu! Wilson nás z toho, poněkud inteligentně, vynechal, ale Australané bojovali za nás. Existuje tedy podivný prvek, podle kterého je marxismus „v pořádku“, alespoň pokud je považován za teoretický doplněk sporů středolevicových stran. Claire Shortová je nyní disidentkou v moderní Labouristické straně a prosazuje patovou situaci v parlamentu, dokonce opustila funkci whipa v Dolní sněmovně. Ale když padl Sovětský svaz, jeden novinář z Independentu se jí zeptal: „Je komunismus mrtvý?“ A ona odpověděla: „Komunismus možná je mrtvý [pravděpodobně myslela „na Západě“], ale marxismus není!“

A tato představa, že teorii lze získat, uchovat, přejmenovat a znovu využít, i když radikální předvojová politika již ztratila na významu, je něco, čemu většina levice stále věří.

Jedním z důvodů, proč liberalismus v této společnosti zvítězil, je mentální slabost, nerozhodnost, strach a zbabělost konzervatismu v morální, intelektuální a ideologické rovině. A nemám na mysli jen holý zájem střední třídy a mírně ochuzené

politické spektrum, které z něj vychází a které tvoří jádro všech středopravicových stran. Mám na mysli konzervatismus ve filozofickém a intelektuálním smyslu, na rozdíl od umírněné levice, která vždy hledala energii, teorii a radikalismus u krajní levice. Odmítají části, které se jim nelíbí (zejména ty drsnější), ale říkají: „Pojď dál, bratře, pojď dál, soudruhu.“ Přijímají to za své.

Konzervativci, dokonce i ti typu profesora Rogera Scrutona a Maurice Cowlinga, mají mezi sebou a krajně pravicovými a radikálně pravicovými myšlenkami trvalou propast. To znamená, že teoreticky a mentálně odřízli část svého vlastního těla. Ať už jsou jejich politické názory jakkoli umírněné, nepřijmou energii, která existuje na jedné straně. Vždy v myšlení – což je jeden z důvodů, proč intelektuálové často dělají špatné politiky! Myšlení se dostává na okraj perspektivy myšlenky. Politika se často musí zabývat velkými masami lidí, tím, co mohou pochopit a ocenit, s krátkou pozorností, s lidmi, kteří mají na práci sto jiných věcí. Politika je ve společnosti dokonce menšinovým sportem mezi menšinovými sporty!

Lidé, kteří se navzájem nenávidí, ale jsou političtí, mají často psychicky více společného než anonymní masa lidí, kterým je jedno, jak je jim vládnuto, pokud mají na talíři chleba i pozítří. A protože se konzervatismus odřízl od rasově-biologických, elitistických, nietzscheánských a radikálních názorů – protože je považuje za téměř satanské, nemohl se bránit liberalismu, protože neměl žádnou mentální munici!

A protože konzervatismus je stejně antiintelektuální postoj, často filištínský, často ateoretický, když se objevila marxistická verze středolevice, stále více se jí smáli, pohrdali

jí, trochu ji přijímali, trochu ji přijímali, ustoupili stranou, řekli, že jsou proti ní, trochu ji odstrčili, trochu ji přijali. Pak další generace přijala trochu víc. Pak další generace přijala trochu víc.

Průměrný konzervativec v 60. letech by rasu považoval za fakt sociální existence. Nyní byste za takové tvrzení byli z moderní konzervativní strany vyloučeni. To je padesát, čtyřicet let! To je nic. Polovina dospělého života! A to kvůli tomu, co je tady nahoře, zejména mezi relativně neinteligentními lidmi, do jisté míry. Ale v konzervativní straně je mnoho inteligentních lidí. Je to však kvůli druhé světové válce a jejím následkům, strachu, sebenenávisti a sebeodporu u mnoha relativně normálních „konzervativních“ lidí, kteří jsou v každé společnosti mainstreamem.

V každé společnosti musíte mít masu lidí, kteří jsou trochu zaseknutí, trochu nudní, trochu nekreativní, protože oni jsou základem. Nebudou výjimeční, ale to v žádném společenském řádu mít nemůžete. Jednou z iluzí marxismu je, že všechno může být jiné. Trockij napsal na počátku 20. let, kdy byl sovětský režim právě vytvořen a byl pokryt krví, mimořádnou esej. V tomto eseji napsal: „Až dosáhneme čistého socialismu, bude tu Wagner, ano, Wagner! Na každém rohu bude Shakespeare, bude tu Byron. Každý bude osvobozen, aby mohl být svobodný a kreativní. Ale teď? Boj!“ A my jsme stáli v našich malých bolševických čepicích s kšiltem na pyramidách lebek, protože přesně tím byly!

Lenin byl v některých ohledech mimořádný člověk, protože na kongresu v roce 1921 pronesl tajný projev, který nebyl odhalen až do pádu Sovětského svazu. Zajímavé na komunistech je, že protože věří, že jsou vlnou budoucnosti,

zapisují si všechno, co dělají. A zapisují si také všechny své masakry!

Například masakr polských důstojníků v Katyňském lese, který nařídil Politbyro a všichni to podepsali! Stalin to podepsal. Chruščov byl další: „Ano, podepisuji!“ A všichni to podepsali, což vyšlo najevo po pádu režimu.

Protože věřili, že jsou vlnou budoucnosti a že zvěrstva jsou důležitá, není to něco, za co by se měli stydět, protože jejich cílem je zlepšení a pokrok celého lidstva. Musí být hrdí na to, že se brodí krví reakce, aby dosáhli budoucnosti, kterou je socialismus. Nazývali to „zívající výšiny“. „Zívající výšiny socialismu“. Existuje velmi satirický, negativní, antisovětský román s názvem The Yawning Heights, který napsal profesor filozofie z dělnické třídy jménem Zinoviev, který ke konci systému nenáviděl, protože všechno vytváří svůj opak, jak vidíte.

Komunismus ovlivnil a zmrzačil svět do takové míry, že většina lidí na Západě, kteří věří, že byli na straně vítězů ve studené válce, to ještě ani nezačala chápat.

Komunismus také v marxistickém smyslu mimořádně radikálně ovlivnil jejich vlastní společnosti, zatímco se zdálo, že zcela prohrál v podobě okrajových levicových sekt a skupin.

Adorno napsal v Minima Moralia, že „po Osvětimi nemůže existovat poezie“. Věřil, že po této zásadní události už nemůže být nic jiného než věčné pokání a popel. A někdo mu jednou řekl: „To je pesimistický postoj“, který je v konečném důsledku konzervativní. Konzervativci nevěří, že život může být dokonalý, protože člověk není dokonalý, a proto je utopismus nemožný.

Levičáci říkají: „Odmítáme všechny formy pokroku“, a oba tábory se v politickém smyslu navzájem vyvažují. Nezapomeňte, že mluvím o filozofiích, ne o špinavých malých kompromisech stran, které jsou v západním světě prakticky k nerozeznání od sebe. Marxismus věřil téměř s postreligiózním zápalem – protože střílel náboženské lidi! – že všechno lze změnit, všechno lze přepracovat, že i samotného člověka lze přepracovat.

Jedním z nejfanatičtějších postulátů je nepřátelství vůči všem biologickým představám o člověku a všem představám o předchozí nerovnosti. Myšlenka, že nakonec i žargon lidských práv vždy zklame, protože vždy existují krásní lidé a oškliví lidé. Vždy existují neinteligentní lidé (a je jich mnoho) a vždy existují velmi inteligentní lidé a vždy existuje škála mezi nimi. Vždy existují lidé s velkou fyzickou silou a lidé, kteří jsou slabochy.

Jeden můj velmi levicový socialistický přítel mi před lety řekl: „Tvůj problém je (mluvil ke mně), že jsi proti lidské spravedlnosti; jsi proti tomu, aby se chovalo ‚spravedlivě‘.“ A já jsem řekl: „Jdi na porodní oddělení, jdi na porodní oddělení a uvidíš, že se někdo narodí bez ruky nebo bez oka. Jiní se narodí zdraví a silní. Někteří jsou inteligentní a nikdy v životě nebudou mít žádnou nemoc. Jiní jsou od samého začátku postižení. A ty mi povídáš o spravedlnosti?“

A on řekl: „Možná to není tak, jak by mělo být, ale musíme se snažit, aby to tak bylo!“ A já jsem řekl: „Proč prostě nepřijmeš plnost toho, co je stvořeno?“ A on řekl: „Ne, to je příliš pasivní! Musíme na tom pracovat, abychom to změnili, abychom to vylepšili!“

Většina lidí v této společnosti ve svém srdci věří, že větší rovnost vede k lepšímu. Já tomu nevěřím. Věřím, že větší nerovnost vede k lepšímu (což v současném kontextu znamená, že jste monstrum). Čím větší je totiž rozdíl mezi lidmi, tím větší je šance na transcendenci a překonání současnosti, což znamená, že se můžete fyzicky nevyvíjet, ale mentálně a duchovně se proměnit v něco jiného. Pokud nad vámi není nic, nemáte k čemu aspirovat; pod vámi je jen nekonečná spousta věcí. Ale já jsem elitista.

Žádný současný politik, ani pravicový konzervativec, nepřizná, že jeho strana ve skutečnosti zastává nerovnost. I v kapitalismu, který má nekonečné nerovnosti ve výsledcích, že? Proto máte dvě velké třídy. Samozřejmě, že věříte v nerovnost! Ale Majorsové, Cameroni a Haguové tohoto světa, Duncan Smithové tohoto světa, mluví o svobodě... „svobodě“ a mluví o „volbě“.

Volba, volba školy, volba rasy, volba pohlaví, volba, kde nakupujete, a tak dále. „Volba!“ Ale ach, pokud si vyberete jednu možnost, popíráte druhou! Pokud se radikálně rozhodnete pro jednu věc, zbavujete privilegia jinou variantu. Celý život, i v okamžiku malých rozhodnutí, je plný předsudků vůči nerovnosti, diskriminaci.

Věřím v diskriminaci. Diskriminace je morální dobro a morální zákon! Je to aristokratická spiritualita. Samozřejmě, že diskriminujete. Diskriminujete podle toho, kdo je váš nepřítel a kdo je váš přítel. Nezacházíte se všemi lidmi stejně, kromě nějakého univerzálního bláznovství, které existuje pouze v myslích lidí, kteří by chtěli, aby lidská přirozenost byla jiná, než ve skutečnosti je.

Lidé se s přibývajícím věkem celkově stávají více pravicovými. I v levicových systémech se lidé s přibývajícím věkem stávají metafyzicky konzervativnějšími. Proč? Protože se blíží smrt, blíží se realita. Nemohou žít s těmito klamnými, nesmyslnými názory na lidský život, které jsou založeny na nerovnosti, slávě a odlišnosti. Historie byla tvořena malou skupinou lidí jménem a ve službách skupin, z nichž sami čerpali energii a smysl.

Marxismus je mylný téměř ve všech oblastech života; že muži a ženy jsou zaměnitelní (mylné); že rodina je nepřátelskou konstrukcí člověka, když je ve skutečnosti základem lidské důstojnosti ve všech skupinách. Že ekonomická činnost mezi lidmi je vždy formou útlaku, když ve skutečnosti téměř každý na té či oné úrovni z ní něco získává, jinak by nemohla vůbec existovat. Že člověk je lepší, než ve skutečnosti je, když je lidská přirozenost dualistická. Lidé jsou laskaví i zlí. Jsou chamtiví, ale mají schopnost sebeobětování. Jsou nekonečně zbabělí a lživí, ale mají také sklon k odvaze a slávě. Takoví jsme!

Velká náboženství vlastně vždy věděla, co jsme. Přesouvají utopismus a touhu, abychom byli jiní, než jsme, do jiného světa. Ale levicová pseudonáboženství modernity to svedla na tuto úroveň a snažila se toho dosáhnout protinávrhem prostřednictvím násilí a politického boje. A důvodem, proč se to stalo čím dál krvavější, až se z toho nakonec sami znechutili, byl vznik neoliberálů jako Gorbačov v sovětském bloku, kteří si uvědomili, že celý systém je podvod, že nefunguje a že ekonomicky nedokážou téměř nic vyprodukovat a vy jste odjeli na Západ a vrátili se domů a lidé se snažili sehnat žiletky a

kousky sýra a kousky mýdla a tak dále, a vy jste si pomysleli: „To je supervelmoc? Pro to jsme zabili desítky milionů lidí?“

A v jistém smyslu si myslím, že skutečnost, že nebránil strukturu, když se otřásala, protože takovou strukturu nelze reformovat, musí padnout, a on vlastně řídil její pád, pokud se podíváte zpětně na to, co udělal. V Rusku je nyní nenáviděn, nenáviděn proto, že vzal obyčejným lidem jistotu, a zejména té generaci, jejíž průměrná délka života klesla z 76 na 53 let, protože přišli o všechno! Když kapitalismus nemohl přijít, nebyli ani vzdělaní natolik, aby uměli vypsat šek! Byla to pro ně naprostá hrůza, protože nikdy nemuseli ekonomicky přežívat na individuální úrovni, a ta generace prostě vymřela, když přišel gangsterský kapitalismus, protože neměli žádný čas na přípravu. To je velká tragédie ruského osudu, že každý systém byl zaveden jednostranně a brutálně, bez jakéhokoli zmírnění. Jedna deska nahradila druhou.

Přesně tak, jak chtěl Marx! Ne myšlenka postupné reformy, jak ji prosazují Blairové a Brownové tohoto světa, ale totální, úplná, proměňující změna, která zcela revolucionalizuje povahu člověka.

Jedna věc, o které se nikdy nemluví, ačkoli se dnes o komunismu píše a mluví hodně, protože je už minulostí a lidé mohou otevřeně diskutovat o jeho detailech, je židovská podstata komunismu. O tom se nikdy, nikdy nemluví a ve skutečnosti je to téma, které je téměř ve všech akademických diskuzích zcela tabu.

Pravdou je, že téměř vždy polovina hlavních intelektuálů ve všech komunistických skupinách jsou Židé nebo částečně Židé, téměř vždy polovina ústředního výboru nebo výkonné

rady, revoluční avantgardy nebo jakkoli se to nazývá; zbytek tvoří bohémští revoluční nežidé, kteří jsou plní nenávisti, zoufalství a nepřátelství vůči své vlastní společnosti, a v podstatě se jedná o směsici těchto dvou skupin. Skupiny outsiderů/insiderů, které ji chtějí zničit, zničit – samozřejmě ve jménu lásky, ve jménu lásky – ale když ji zničíte, můžete se katapultovat z okraje do centra. Je to projev Gerryho Healyho, znáte to z minulosti Dělnické revoluční strany, pravděpodobně nejfanatičtější marxisticko-leninistické skupiny v poválečné britské historii. Jsou i jiné. Je tu Mezinárodní marxistická skupina Tariqa Aliho. Existují různé inkarnace trockistické tradice, která začala v 30. letech s Balhamskou skupinou v jižním Londýně Komunistické strany Velké Británie a poté se rozrostla jako samostatný proud.

Jedna z věcí, která je samozřejmě zajímavá, je to, že kdyby byli před 30 lety, kdy byli silnější, o tomto setkání věděli, došlo by venku k nepokojům. Nejen k malému strkání a tlačení, ale k absolutním nepokojům. Je třeba se zabývat patologickou nenávistí radikální pravice vůči trockistické marxisticko-leninské levici, a to z několika důvodů. Částečně jsou nejvíce spojeni s mezinárodní revolucí; jsou nejvíce oddaní myšlence, že neexistují žádné skupiny;

„Jedna rasa, lidská rasa!“ Jedna rasa, lidská rasa, a ti, kdo o tom pochybují, jdou ke dnu! Reakcionáři! Kteří nemohou být tolerováni, jejichž myšlenky jsou hrozbou pro lidstvo! Protože pro tyto lidi jsou myšlenky důležité, nejde jen o to, že „máte nějakou myšlenku“. Máte dva anglické intelektuály: „Ty máš myšlenku, já mám myšlenku; je to jako kriket, víš. Debatujeme, jeden vyhraje, druhý prohraje, remizujeme, objímáme se.“ Ne! Myšlenky jsou život a smrt a jsou základem boje a smyslu,

chápete? Protože smysl pro ně spočívá v „praxi“, jak tomu říkají, v okamžiku dosaženého boje a uznání pravdy v ideologii.

Nyní marxistický intelektuál jménem Malcolm Evans, který je marxistickým dekonstruktivistou (řekl mi to s velkou hrdostí). Zeptal jsem se ho: „Takže vy věříte v úplné zničení všech západních kulturních norem a jejich nahrazení cizí ideologií?“

A on odpověděl: „To mi říkáte jen proto, že jste buržoazní reakcionář nejodpornějšího druhu.“ Protože mi jednou řekl: „Buržoa prochází životem se zdravým rozumem, marxista se svou teorií; teorie je pravda!“ A já jsem řekl: „A vy popravujete ty, kteří s vaší teorií nesouhlasí?“ On řekl: „Vkládáte mi slova do úst.“ Ale ironií je, že tito lidé, kteří věřili v tento proud teorie, byli mezi lety 1930 a 1980 téměř na vrcholu téměř všech našich univerzit, dokonce i ve Spojených státech. Univerzita v Texasu – dokážete si představit redneckovější stát než Texas? Ekonomický ústav Texaské univerzity byl marxistický. To je stát Bushů a tak dále. Dosáhli převahy v některých částech akademického světa, v části myšlení západní společnosti, což je pro mnoho lidí těžké pochopit.

A konzervatismus byl v těchto institucích tak slabý a byl terorizován také trockistickými davy, že prakticky zmizel.

Znal jsem jednoho chlápka, který byl nějakou dobu vedoucím katedry sociologie na Polytechnice v severním Londýně, Ir, byl to vlastně konzervativec, pravicový konzervativec. Myslím, že se jmenoval O'Keefe. A každý semestr se stěhoval do jiné kanceláře, protože socialisté mu házeli cihly do okna, ale on věděl, že to přijde. Zeptal jsem se ho: „Proč to snášíš?“ Odpověděl: „Proč bych měl těm lidem

ustupovat?“ Měl tedy trochu kuráže, ale na každého jako on připadalo sto těch, kteří to vzdali, sto těch, kteří se s tím smířili, sto těch, kteří rezignovali, kteří se jakoby uchýlili do věčného exilu ve svých vlastních institucích. A nezapomeňte, že mluvíme o konzervativcích; mluvíme o lidech, kteří jsou mnohem více nalevo než kdokoli tady, takže pokud oni nemají šanci, jaké názory podle vás zastává tato skupina? Protože od druhé světové války jsou názory, kterými se tato skupina zabývá, ve všech institucích vyššího vzdělávání zakázány.

Jednou jsem promluvil na schůzi BNP a jeden chlap zvedl ruku a řekl: „Ty jsi spolkl slovník, kámo, že jo? O co tady jde?“ A já jsem řekl: „Podívej, předkládám ti myšlenky, které byly zakázány v posluchárnách, kde by měly být slyšet, po šedesát let!“ On řekl: „No dobře, fér hra, kámo.“

Ale do jisté míry je to právě to, k čemu tato skupina [Nová pravice] slouží, protože důvodem, proč máme takovou společnost, jakou máme, jsou sice do jisté míry rozsáhlé ekonomické a kulturní síly, ale také způsob myšlení, který je přijímá ještě předtím, než se fyzicky projeví.

Marxismus v jistém smyslu prosazuje dvě protichůdné věci, ale věří, že tento rozpor drží pohromadě v boji. Věří, že vše je ekonomicky determinováno, a přesto, pokud dostatečně teoretizujete o způsobu, jakým je to determinováno, můžete ve skutečnosti změnit povahu této determinace. Na počátku dvacátého století existoval teoretik jménem Gramsci, který patřil k řadám italské komunistické strany a oddělil myšlenku nadstavby – kultury, společnosti, umění, intelektu, médií – od základny, tedy ekonomiky. Marxismus se tak může stát zcela kulturním a jen tak si plavat. Není spojen s proletářskými

hnutími, není spojen s politikou odborů, není spojen s politickým bojem dělnické třídy, jak jej definuje krajní levice.

Marx měl vlastně docela vtipný názor na dělnickou třídu, protože řekl: „Když potkám ty německé odboráře, mám je čím dál tím méně rád," protože to byli vzpurní jedinci, kteří odporovali „profesorovi" Marxovi! jak trval na tom, aby mu říkali. Nezapomeňte, že to byl on, kdo dal proletariátu jejich teorii. Strukturální vztah mezi intelektuálním mistrem a stoupenci z řad dělnické třídy byl zcela zřejmý.

A Marx se považoval za politika, nejen za teoretika, protože založil skupinu nazvanou Mezinárodní asociace pracujících, která je první internacionálou. Komunisté hovoří o „internacionálách": první, druhé, třetí, čtvrté. Trotskistická je čtvrtá, malá trockistická skupina „čtyř mužů v kiosku", kteří „bojovali" o to, která z nich zastupuje čtvrtou internacionálu, která sídlila v Mexiku.

Ale samozřejmě trockistu zabil stalinistický agent, který mu probodl lebku cepínem. Myslím, že se jmenoval Luis Mercador, vplížil se do jeho pracovny a probodl mu lebku. Anarchisté dodnes nosí trička s nápisem „ICE-PICK A TROT!" (Probodni Trockého cepínem!), protože anarchisté prostě milují urážet všechny, i ty ze své vlastní strany. A když mu hrot pronikl do mozku, Trockého poslední slova byla hysterický aškenázský výkřik, ve kterém řekl: „Poslal tě on, on, ON!" (tj. Stalin). A on ho poslal! A on ho poslal! Odešel ve světle a ve tmě, dalo by se říct.

Jednou jsem se procházel po jedné z těch čtvrtí, kde mají ty modré pamětní desky, a pokud v domě žil někdo slavný, je

na nich bílý nápis. Byl jsem tehdy s pravicovým intelektuálem jménem Bill Hopkins a dívali jsme se na dům, kde žil Engels.

Bylo tam napsáno „Friedrich Engels“ a data „ekonomický teoretik“. To je trochu mírné, ne? „Ekonomický teoretik?“, pomyslel jsem si. Musíte vzít v úvahu... Vezměte v úvahu „perkuse ideologií“, jak řekl Nietzsche: „Myšlenka má účinek poté, co je kámen hozen.“

Zvažte destruktivní dopad, který tito jedinci měli na naši civilizaci, a „ekonomický teoretik“ nestačí, že? Možná byste to mohli vyškrtnout a říci „ničitel světa“. Ničitel světa, a to je v podstatě to, k čemu marxisticko-leninistická ideologie vedla, ke zničení norem dříve existující západní civilizace. Udělané v jejím jménu, udělané jako revoluční odpad, přivedené k moci zkrocenými teoretiky a politickými zločinci, kteří viděli svou šanci. A ovládlo to myšlení našich národů v té či oné podobě do takové míry, že když dnes potkáte někoho z umělecké sféry, kdo je měkký liberál, a řekne: „Všechny rasy jsou si rovny, všichni lidé jsou si rovni, každý, kdo tvrdí něco jiného, je reakcionářská bestie, jsem pro pomoc Africe, jsem pro záchranu planety“, pak jen opakuje desátou variantu této teorie.

Tvrdá teorie by je zděsila! Deset kroků zpět: Fanon říká, že běloši by měli být zabiti, protože ztělesňují vinu utlačovatelských, imperialistických, kapitalistických tříd, což je založeno na Leninově knize z roku 1916 s názvem Imperialismus, ve které musíte vysvětlit skutečnost, že socialismus nenastal. Že kapitalismus nevedl organicky k socialismu, imperialismu a hanobení barevných lidí (i když to tak nenazval) „bílým ekonomickým kolosem“, což je i dnes ospravedlněním pro mnoho radikálních skupin třetího světa.

Tato směs sentimentality, vysoké teorie, židovské touhy po moci, extrémní misantropie, která využila – protože je sekularizovaná a nemá žádný objektivně morální základ – jakékoli prostředky, aby se prosadila, někdy téměř přivedla celou naši kulturu a civilizaci na pokraj katastrofy.

Jejich armády až donedávna ovládaly polovinu Evropy. Desítky milionů bílých lidí vyrostly v jejich struktuře, lhaly, vyhýbaly se pravdě a jen přežívaly. Pokud jste se v 70. letech, když jsem chodil do školy, zabývali marxismem-leninismem ve Varšavě, nebylo to žádná legrace! Nepsali jste ironické, zvědavé a dekonstruktivní myšlenky o otcích zakladatelích, věděli jste, že se jedná o sekulární náboženství, a drželi jste se předepsané linie, jinak by se vám něco stalo, tajná policie by o vás vedla spis.

V Rumunsku, Bulharsku, Maďarsku, východním Německu. Disidenti chodili v východním Německu do obchodů a za nimi jelo osm příslušníků Stasi v autě, což byla neuvěřitelná míra sledování. Proč? Protože je třeba masám vnutit dialektickou čistotu. Protože pokud se jim dá volnost, budou jen pít, smilnit, konzumovat a dělat, co se jim zlíbí. Musíte je držet na uzdě, i za cenu teroru, a musíte kolem své země postavit zeď, aby lidé nemohli utéct! Klasicky se staví zeď, aby se nepřátelé nedostali dovnitř, ne? Ne aby se zabránilo lidem v útěku.

Na závěr bych rád řekl, že mezi západními intelektuály panuje mimořádná zbabělost, pokud jde o přijímání těchto názorů.

Robert Conquest, který byl méně významným básníkem v Hampsteadu, chodil v 40. a 50. letech do všech těchto salónů.

A to je Hampstead! Ultra bohatí, smetanová buržoazie, z nichž mnozí v životě nikdy nic netrpěli, a mnozí z nich byli v té době stalinisté, ne-li trockisté, nebo revolucionáři, ale skuteční stalinisté, lidé, kteří četli hagiografie (a těch je spousta) napsané Stalinovi: „Ó velký vůdče, nejsme hodni políbit nohy syna skutečného proletariátu.“ A podobné věci. Lidé se tomu dnes smějí, ale v tehdejších společnostech to nebyla legrace.

Conquest byl tímto pobouřen a jako reakci na to napsal dvě revizionistické knihy, The Great Terror a [The Harvest of Sorrow] o ukrajinském hladomoru. Napsal také knihu o Leninovi v edici Fontana Modern Masters, ačkoli se dopustil faktických chyb, byl průkopníkem v odhalování mystifikací tohoto druhu.

Nezapomeňte, že když Sartreovi řekli, že v sovětském bloku existují tábory, řekl: „Ach! … ale jsou založeny na lásce!“ Založeny na lásce, a to je samozřejmě v pořádku. Je to myšlenka, že je mučíte na jejich hrobech, víte, děláme to, abychom vykoupili duši člověka, ale oni nevěří, že člověk má duši, takže to je trochu problematické.

Jedna věc, která mě napadá, když se ohlížím za 150 lety marxismu ve všech jeho variantách, je mimořádná zbabělost některých z nejprivilegovanějších lidí v západních společnostech, kteří se nepostavili proti tomuto typu teorie, jak to vždycky začíná, a neuvědomili si, že nakonec zničí vše, co milovali a vše, co chtěli.

Vidíte to dokonce i v Oxfordu, že? Irving a Griffin. Griffin není můj kamarád, víte. Ale Irving a Griffin jsou v Oxfordské unii. Vlastně mluví za nás, ať už si o nich jako o jednotlivcích myslíme cokoli. Dav venku vře, víte, šílené pohledy! A všechno

ostatní. Menší než v minulosti, ale pořád tam! Kdyby mohli, vtrhli by dovnitř a roztrhali je na kusy! A také by vypálili knihovnu, opravdu by to udělali. A přesto ti hlupáci u svých oxfordských stolů budou druhý den říkat: „Strašné nepokoje, víte! Ti lidé, Irving a Griffin, přišli a provokovali ty lidi, přinesli ten chaos a nepořádek do našich krásných oxfordských uliček, ti... monstra!“

Ve skutečnosti je teorie davu pouliční verzí toho, co by jejich myšlenky znamenaly, kdyby byli u moci, a tito lidé by neměli žádný status. A to, v co skutečně věří z kulturního a duchovního hlediska – citlivost, západní způsob života, naslouchání alternativním argumentům, opírání se o empirické znalosti – by šlo z okna!

A oni s tím souhlasili kvůli korupci a protože byli až příliš příjemní, příliš pohodlní a flirtovali jako dospělí teenageři s myšlenkami na rebelii, kterým ani sami nevěřili, když je tolerovali, a nemysleli si, že budou využiti, znovu a znovu a znovu, aby v podstatě zničili téměř všechny z nás. A právě proto, že si to neuvědomili, jsme – v mírně mírnější verzi – v situaci, v níž se nacházíme.

Ale všechno má své éry a tyto myšlenky se rozpadají, a na závěr vám řeknu, že nedávno došlo ve Francii k pokusu o oživení Sartrovy reputace. Sartre byl existencialista a marxista. Chtěl spojit dvě obrovské oblasti teorie. Napsal knihu s názvem Kritika dialektického rozumu. Stihl napsat pouze první díl. Má 750 stran. Vydalo ji nakladatelství New Left Books a je to opravdu strhující čtení! Vydalo ji nakladatelství New Left Books. Napsal ji pod vlivem amfetaminu, v jazzových kavárnách, kde se takhle ujížděl.

Chtěl najít humanistické ospravedlnění stalinismu. Ano, opravdu! To mělo být druhé vydání, ale nikdy se mu nepodařilo teorii správně formulovat, a druhé vydání nikdy nevyšlo. Na konci svého života se Sartre a jeho družka De Beauvoir připojili k maoistické skupině, maoistické skupině. Nezapomeňte, že se jedná o západní intelektuály, kteří se připojili k maoistické skupině a seděli s Číňany v malých garážích. Na konci vydával noviny s názvem The People's Fist nebo něco podobného, víte... „pěst lidu". V současné Francii je intelektuálně naprosto persona non grata.

Nedávno měli velkou výstavu na Sorbonně, v Bourbourg Centre a podobných místech. A nikdo nepřišel! Nikdo nepřišel! A to je opravdu zajímavé. Lidé si asi mysleli – protože Sartrova slavná existenciální věta zní „Peklo jsou ostatní lidé" – že když nepřišli do těch galerií, „Peklo jsou teorie Jeana Paula Sartra!"

Moc děkuji!

Podivná smrt marxismu

Úryvek z knihy The Strange Death of Marxism od Paul Gottfried, 2005

Úvod

Při analýze italských komunálních voleb na jaře 1999 vysvětlil dlouholetý italský politický analytik Ernesto Galli della Loggia v milánském deníku Corriere della Sera, že voliči se vymykali očekáváním novinářů. Dělnická třída nevolila levici v takovém počtu, jak se předpokládalo, zatímco komunisté a jiné levicové strany přitahovaly voliče z řad homosexuálů, ekologických, multikulturních a feministických aktivistů a obecněji svobodných profesionálů. Dospěli jsme k závěru, že pro měnící se italskou levici byly charakteristické jak „nekonvenční životní styly“, tak i odpor k tradiční evropské morálce. Italští komunisté jeho mládí, jak nostalgicky poznamenává della Loggia, měli jasně definované cíle: v zahraniční politice podporovali Sovětský svaz, hlásali oddanost třídnímu boji a volili stranu, která požadovala znárodnění výrobních prostředků. Ale nakonec tito voliči chtěli sociální dávky, které měli získat od vlády a šéfů italského průmyslu (la classe padronale), a především vymoženosti buržoazního života.[59] Pracující komunisté nejméně ze všeho toužili po svobodě praktikovat alternativní životní styl nebo doufali v demaskulinizace pracoviště.

Jak poznamenává autorka knihy The French Communists Annie Kriegel, je těžké najít skupinu, která by byla pojmem genderové parity tak zmatená jako její subjekty. V 70. letech

[59] Ernesto Galli della Loggia, “Quando i ceti medi bocciano la sinistra,” Corriere della Sera, 4. července 1999, 1.

tvořili členové strany téměř ze 70 % muži, zatímco ženy měly na rozhodnutí strany pouze „minimální vliv“.[60] Navíc komentáře o ženách a rodinném životě, které zaznívaly na stranických schůzích, by se hodily spíše na setkání katolických prelátů před druhým vatikánským koncilem. Kriegel ve své studii zdůrazňuje kontrast mezi ekonomickým radikalismem a hluboce konzervativními sociálními postoji francouzských komunistů, které znala. V 90. letech však tatáž autorka věnovala své novinářské výpady odsouzení komunistů a jejich socialistických spojenců za to, že se pokoušeli radikalizovat francouzskou společnost.[61] Problémem již nebyla těžkopádná kultura spojená s francouzským marxismem, ale její přeměna v radikalizující kulturní sílu spojenou se státní mocí.

Okolnosti zasáhly a změnily význam pojmu marxista. Evropské komunistické strany již netvoří masivní bloky dělnické třídy, které ovládají, jako tomu bylo ve Francii a Itálii po druhé světové válce, až třetinu národních hlasů. Členství v evropských odborech dělnické třídy v devadesátých letech dramaticky pokleslo, což potvrdilo i speciální vyšetřování deníku Le Monde Diplomatique. Autor studie Pierre Bordieu se obává, že organizovaní dělníci brzy nebudou mít dostatečný vliv na postoje francouzské vlády. V ekonomické oblasti se rozdíly v politice pravice a levice zúžily na pouhé detaily. Pravice přijímá a dokonce rozšiřuje sociální stát, zatímco levice zrušila plány na vládní kontrolu průmyslu. Diskuse o „třetí

[60] Annie Kriegel, The French Communists: Profile of a People, přeložila Elaine P. Halperin (Chicago: University of Chicago Press, 1994), str 61–64.

[61] Annie Kriegel, „Sur l’antifascisme“, Commentaire 12 (léto 1990), 299; viz také Kriegelova autobiografie Ce que j’ai cru comprendre (Paříž: Robert Laffont, 1991), která nahlíží na ideologické změny, jimiž prošla Francouzská komunistická strana od poválečných let, z pohledu rozčarované komunistky.

cestě“ mezi kapitalismem a socialismem nahradila radikální levicové volání po třídním boji; mezitím levicové vlády v Německu, Francii a Anglii omezují veřejné rozpočty a přerozdělují příjmy.[62] Nejdůležitější je, že kdysi silné komunistické volební stroje nyní získávají pouze dostatečnou podporu (mezi 5 a 8 procenty), aby pomohly doplnit levicové koalice v Itálii a Francii – nebo v případě Německa nabídly SPD alternativního partnera k Zeleným. První kolo francouzských prezidentských voleb 21. dubna 2003 skončilo pro komunistickou stranu debaklem. V souboji, ve kterém kandidát populistické pravice Jean-Marie Le Pen skončil druhý, se komunistický kandidát (a předseda komunistické strany) Robert Hué umístil na pátém místě s pouhými 3 procenty hlasů. Strana neměla nárok na vyrovnávací finanční prostředky za 8 milionů eur vynaložených na katastrofální kampaň, protože nedosáhla 5procentní hranice způsobilosti, a proto musela prodat své vlastní sídlo, aby se zbavila dluhů.[63]

Dnes evropské komunistické strany přežívají pouze jako přídavky větších koncentrací moci na levici. Ať už je hlavní příčinou tohoto vývoje cokoli, ať už je to obecný vzestup životní úrovně, rozpadající se solidarita dělnické třídy nebo prokázaná neatraktivita komunistické praxe, komunistické strany v západní Evropě ztratily svou volební přitažlivost. Ačkoli se občas dočkají návratu v Polsku, Maďarsku, Rusku nebo pobaltských státech, může to být způsobeno tím, že

[62] Pierre Bordieu, “Pour un mouvement européen,” Le Monde Diplomatique, 2. června 1999, s. 16.

[63] Viz Marie-Claire Lavabie a François Platone, Que reste-il du PCF? (Paříž: Editions Autrement, 2003), 66–73; a Bernard Dolez a Annie Laurent, „Marches et marges de la gauche“, v Pascal Perrineau a Colette Ysmal, Le vote de tous les refus (Paříž: Presses de Sciences-Po, 2003).

obyvatelstvo je vyděšeno příliš náhlým přechodem k volnému nebo kvazivolnému tržnímu hospodářství. V každém případě by bylo těžké dokázat, že sporadické volební úspěchy přejmenovaných komunistických stran ve východní Evropě svědčí o obnovené víře v marxismus nebo v soudržnost dělnické třídy.

Mezi konzervativními kritiky je zvykem vysvětlovat tuto přeměnu nominálních komunistů na mladší partnery středolevice jedním nebo více způsoby. Zastánci americké zahraniční politiky založené na globální demokracii, například Michael Novak z American Enterprise Institute, Francis Fukuyama a George Gilder, tvrdí, že americký „demokratický kapitalismus“ se stal téměř neodolatelným; proto se bývalí evropští marxisté hrnou k „americkému modelu“, který kombinuje sociální stát s rostoucími možnostmi kapitálových investic. Všichni kromě těch nejzaostalejších přijali tuto střední cestu mezi čistým volným trhem a státem řízenou ekonomikou, která slučuje požadavek lidské rovnosti s materiálními pobídkami a materiálním pokrokem.[64]

Méně optimističtí pozorovatelé z řad tradiční pravice však zpochybňují, zda byl komunistický predátor skutečně zbaven svých drápů. A některé z vyjádřených pochybností si zaslouží pozornost. Všechny evropské parlamentní koalice, které zahrnují komunisty, se vyhýbají uznání masových vražd spáchaných komunistickými režimy v Rusku a jinde. Takové popírání bylo patrné ve francouzském Národním shromáždění

[64] Viz Michael Novak, The Spirit of Democratic Capitalism (New York: Simon and Schuster, 1982); George Gilder, The Spirit of Enterprise (New York: Simon and Schuster, 1984); a Francis Fukuyama, „The End of History?“ National Interest 16 (léto 1989), 4–6.

12. listopadu 1997 a poté 27. ledna 2000 v italském parlamentu. Při první příležitosti francouzský socialistický premiér Lionel Jospin v reakci na otázku opozice, zda věří, že Stalin zabil miliony lidí, ustoupil, částečně z úcty ke svému komunistickému koaličnímu partnerovi, do syntaktického vyhýbání se. Jospin trval na tom, že „komunistická revoluce byla jednou z velkých událostí našeho století“ a „ať už si o Stalinově Rusku myslíme cokoli, bylo naším spojencem proti nacistickému Německu“. Ačkoli sovětská historie měla „tragický“ aspekt, premiér považoval za „vnitřně zvrácené přiřazovat komunismu a nacismu stejnou vinu“.[65] Tolik k tomu, že se postavil proti genocidní rovnocennosti nacistických a komunistických masových vrahů, zatímco se staral o politické spojence, na které byl Jospin „hrdý, že s nimi může být spojen“.

Stejně odhalující pro stalinistické dědictví evropské levice byly jednání o návrhu předloženém levicovou (tehdy vládnoucí) koalicí v Itálii, který měl vyhlásit každoroční „den památky fašistických a nacistických zločinů“. Když člen středopravicové opozice navrhl rozšířit tuto památku na „všechny oběti politické tyranie“, druhá strana to ostře odmítla. Jeden komunistický poslanec si stěžoval, že „pokračující posedlost“ věcmi, které se pod komunistickými vládami mohly nebo nemusely stát, je pouze zástěrkou. Středopravice ve skutečnosti „nechtěla přijmout svou účast na fašistické legislativě z roku 1938 [zbavující italské Židy občanství] nebo na následném deportování Židů [v roce 1943]“.[66] Ve skutečnosti

[65] Le Monde, 14. listopadu 1997, 8. Méně obdivný popis tohoto střetu najdete v knize Jeana Sévillia Le terrorisme intellectuel: De 1945 à nos jours (Paříž: Perrin, 2000), str 202–204.

[66] Zprávu o této diskusi v italském parlamentu najdete v deníku Il Mattino ze dne 17. dubna 2000, s. 17.

není v současném středopravicovém spektru nikdo, kdo by mohl být zapleten do některého z těchto zločinů, z nichž druhý byl spáchán SS a malou částí italského obyvatelstva.[67] Neexistuje také nic, co by ospravedlňovalo srovnání současného italského parlamentního středopravicového hnutí s fašistickou vládou z konce třicátých let, a ještě méně s republikou Salo, kterou německá okupace v roce 1943 vnutila Itálii. Na rozdíl od italské středolevice by navíc italská středopravice neváhala odmítnout veškerý totalitarismus. Pro ty, kdo spojují staré a nové komunisty, je toto nekompromisní odmítání smířit se s komunistickou minulostí a odmítání jakéhokoli pokusu přiznat její zločiny jako „fašistické“ jasným důkazem.

Jako další most mezi komunistickou minulostí a současností lze uvést také recyklaci východoněmeckých komunistů a jejich západoněmeckých sympatizantů v podobě Strany demokratických socialistů, založené v devadesátých letech. Bývalý předseda strany [židovského původu] Gregor Gysi byl dokumentovaným agentem Stasi, který po pádu berlínské zdi organizoval „antifašistické“ shromáždění ve sjednoceném Berlíně. Jeho kariéra informátora komunistické tajné policie v letech 1975 až 1987 vyšla najevo v roce 1995, poté co německý Spolkový sněm udělil Gysimu amnestii na základě potvrzené zprávy o jeho činnosti jako špiona Stasi. Když jeho křesťanskodemokratická opozice tuto souvislost zdůraznila, levicový tisk v Německu a Rakousku obvinil Gysiho oponenty z honu na čarodějnice. Jeho hlavní rival v

[67] Méně závažné příklady Mussoliniho antisemitismu po roce 1938 i před ním viz Léon Poliakov, Gli ebrei sotto l’occupazione italiana (Milán: Comunità, 1956); Meir Michaelis, Mussolini and the Jews (Oxford: Clarendon Press, 1978); a Renzo De Felice, Storia degli ebrei sotto il fascismo (Turín: Einaudi, 1977).

Berlíně, Frank Steffel, ustoupil poté, co ho přední němečtí novináři označili za neúprosného antikomunistického fanatika. Steffel souhlasil, že už nikdy nebude zmiňovat Gysiho práci při vydávání těch, jejichž důvěru zradil východoněmeckému komunistickému režimu.[68]

Na této imunitě, kterou média poskytla někomu, kdo pobýval v radikální levici, však není nic výjimečného. Navzdory své blízkosti k násilnické levici v 60. letech nebyl německý ministr zahraničí Joschka Fischer terčem kritiky ze strany německého mainstreamového tisku. Totéž platí o tom, jak francouzský tisk přehlíživě zachází s dlouholetým spojením Jospina s militantní trockistickou frakcí. V roce 1991 byl dlouholetý komunistický aktivista Georges Boudarel postaven před trestní soud ve Francii za napomáhání k smrti francouzských vězňů v roce 1953, kteří byli shromážděni komunistickým Vietminhem během jejich partyzánské války v Indočíně s Francouzi. Na rozdíl od zatčení podezřelých kolaborantů s nacisty z druhé světové války tento politicky nekorektní pokus vypořádat se s komplicem masového vraždění rozhořčil pařížský tisk. Ti, kdo vznesli obvinění, mezi nimiž byli i někteří z mála žijících přeživších z tábora Vietminh 113, byli napadeni jako „objektivní spojenci revizionismu [holokaustu]“, kteří se snaží „banalizovat nacismus“.[69] Boudarel byl propuštěn na základě formální chyby, která se netýkala podstaty obvinění, ale v té době se již na levém břehu Paříže plánovaly masové demonstrace na podporu této údajné oběti nacistických „kolaborantů“.

---

[68] Viz komentáře k tomuto vztahu v berlínské politice v Junge Freiheit, 13. července 2001 a 27. července 2001.

[69] Libération, 11. listopadu 1997, 1–4; Sévillia, Le terrorisme, str. 204–205.

Francouzský novinář a někdejší poradce Charlese de Gaulla [Žid] Maurice Druon, který si všímá mediálního zobrazení takových incidentů, považuje politické dějiny Francie od konce druhé světové války za zastřené komunisty a jejich přisluhovači.[70] Podle Druona pokračuje neustálé podlézání totalitní levici, i když počet členů komunistické strany klesá. Politici stále mluví o „fašismu“ ze zvyku a protože stále nedokážou pochopit, jak slabou volební silou se komunismus stal. Bojí se také odvetných opatření ze strany prokomunistických novinářů, kteří jakoukoli zmínku o temné stránce komunistické minulosti interpretují jako důkaz fašistických sklonů.

Druon má pravdu, když poukazuje na určité zvláštnosti v chování francouzské levice. Groteskní rétorika, kterou Jospin použil, aby potěšil komunisty, a kterou před ním použil již François Mitterrand, potvrzuje Druonovo obvinění, že někteří francouzští politici jsou schopni udělat cokoli, aby si získali přízeň komunistů. Bylo by však na místě se zeptat, zda jsou komunisté a jejich sympatizanti skutečně marxisty nebo marxisty-leninisty. Učí komunisté například stále dialekticko-materialistický pohled na historii, jehož vrcholem je dělnická revoluce a socialistická společnost založená na veřejném vlastnictví výrobních prostředků? V jakém smyslu věří komunisté v třídní boj jako klíč k pochopení lidských vztahů a jako prostředek, kterým lze socialismus uskutečnit? Všimněte si, že pro ortodoxní komunisty není na „fašismu“ špatné to, že se staví proti imigraci (což fašisty ve skutečnosti nikdy nezajímalo) nebo že podporuje necitlivé výroky proti menšinám

[70] Maurice Druon, La France aux ordres d’un cadavre (Paříž: Fallois/Rocher, 2001).

z třetího světa. Fašisté se podle tradičního komunistického učení zapojují do boje proti dělnické třídě a spojují se s ohroženými kapitalisty, aby zabránili socialistické revoluci. Stručně řečeno, fašisté jsou považováni za třídního nepřítele, který se snaží zmařit historický proces a zvrátit materiální dynamiku vedoucí k předurčenému konci všech třídních konfliktů, k postkapitalistické dělnické společnosti, kterou budou komunističtí organizátoři schopni vytvořit.

Takové základní komunistické myšlenky, které byly široce rozšířené ve 30. letech 20. století, kdy byli fašisté na vzestupu, mají málo společného se současnou evropskou levicí. Důvodem může být to, že levice již není marxistická a pouze občas socialistická. Podíváme-li se na legislativu, kterou komunisté prosadili v koalicích středolevicových stran – od zákonů proti nenávistným projevům namířeným především proti evropské křesťanské většině obyvatelstva, přes kriminalizaci publikovaných nebo televizních sdělení, která popírají nebo bagatelizují nacistické genocidní činy, až po sponzorování multikulturních programů, vyhlášení národních památných dnů týkajících se deportace obětí nacismu, práv homosexuálů a zvyšování veřejných dotací pro žadatele o azyl – není jasné, jak tyto projekty zapadají do marxistické revoluce. Jeho volební úspěch nevedl Gregora Gysiho, bývalého komunistického špiona, k tomu, aby přenesl východoněmecký komunismus na západ.[71] On a další dlouholetí komunističtí stoupenci

[71] Gysiho autobiografie, vydaná poté, co odstoupil z vedoucí pozice v PDS v důsledku odhalení o jeho dlouhodobé spolupráci s východoněmeckou tajnou policií, jasně vyjadřuje jeho „antifašistický“ postoj. Brání východoněmecké komunisty s tím, že na rozdíl od západoněmecké republiky brali vážně pronásledování a trestání nacistů a vymýcení německého nacionalismu. Gysi také zdůrazňuje skutečnost, že měl židovské předky, což ho psychologicky spojuje s

vybudovali Stranu německých socialistů na základě odlišného programu, konkrétně ochrany práv homosexuálů ze strany vlády, uvolnění omezení pro „žadatele o azyl“ a preferenčního přistěhovalectví pro přistěhovalce z třetího světa na úkor etnických Němců, kteří se chtějí přestěhovat do Německa z bývalého Sovětského svazu. Gysiho strana vstoupila do berlínské městské vlády v alianci s Německou socialistickou stranou a berlínským socialistickým starostou Klausem Wowereitem, homosexuálním aktivistou, jehož politika se nezdá být marxistická, navzdory skutečnosti, že on a jeho koaliční partneři podpořili výstavbu pomníku marxistické revolucionářce Rose Luxemburgové, která se podílela na neúspěšném spartakovském povstání v roce 1919. Tato volba hrdinek dokonale zapadá do sociálně radikální politiky Gysiho a Wowereita. Luxemburgová, polsko-židovská levicová revolucionářka, se pokusila svrhnout mladou německou Výmarskou republiku a byla zabita vojenskými důstojníky, kteří údajně po její vraždě vyjadřovali antisemitské názory. Luxemburgová byla známá tím, že kritizovala [Žida] Lenina, o kterém se domnívala, že nedokázal provést správnou marxistickou revoluci. Podle tohoto výkladu Lenin zkreslil revoluční čin tím, že pověřil vedením stranickou avantgardu. Tak vznikl dokonalý symbol postkomunistické levice, židovská oběť zničená reakcionářskými Němci, která se zároveň zasazovala o modelovou revoluční vizi. Ale vyjadřuje tato glorifikace cizí revoluční „oběti“ marxismus nebo jakýkoli tradiční komunistický program?[72]

---

oběťmi holokaustu. Viz Gregor Gysi, Ein Blick zurück: Ein Schritt nach vorn (Hamburk: Hoffmann und Campe Verlag, 2001).

[72] Wowereit uvádí na svých webových stránkách „umístění pomníku Rosy Luxemburgové na náměstí pojmenovaném po ní“ jako jednu z „hlavních zásad“

Odpověď na tuto otázku přišla od kritiků „kulturního marxismu“, nejvýrazněji od Pata Buchanana v knize The Death of the West, která popisuje útok na „buržoazní morálku“ ze strany německých emigrantů z Frankfurtské školy jako novou a nebezpečnou fázi marxistické války proti západní křesťanské společnosti. Podle Buchanana byli [Židé] Theodor Adorno, Max Horkheimer, Herbert Marcuse a Eric Fromm němečtí sociální radikálové, kteří přeměnili marxismus z ekonomické doktríny na morálně podvratnou sílu.[73] Buchanan se zaměřuje na knihu The Authoritarian Personality, sbírku kritických esejí redigovanou Adornem a Horkheimerem, která vyšla v roce 1950. V této těžkopádné obžalobě „buržoazní křesťanské“ společnosti jsou tradiční buržoazní hodnoty vykresleny jako „patologické“ a „předfašistické“. Prostřednictvím své „kritické teorie“ aplikované na zavedenou kulturu položila Frankfurtská škola, která se v 30. letech 20. století přestěhovala z Německa do Spojených států, základ pro svou rekonstruovanou marxistickou revoluci. V této nové formulaci by se socialisté méně zabývali ekonomickým vykořisťováním než zlomyslnými předsudky a jejich zdánlivě respektovanými nositeli. Pokud by nebyla odstraněna z moci, dominantní třída by pokračovala v šíření rasové nenávisti, antisemitismu, misogynie a homofobie. Kataklyzmatická změna byla nezbytná k odstranění buržoazní společnosti, kterou frankfurtská škola považovala za zdroj sociální patologie.

---

své správy, spolu s výstavbou samostatných památníků romským a homosexuálním obětem fašismu; viz www.klaus.wowereit.de.regierensrichtlinien.htm.

[73] Patrick J. Buchanan, The Death of the West (New York: St. Martin’s Press, 2002), str. 78–92.

Prezentace kulturního marxismu jako postkomunistické levice je možná nejpravděpodobnějším pokusem najít nejasnou marxistickou kontinuitu. Bere vážně tvrzení teoretiků frankfurtské školy, že jsou „marxistickými kulturními kritiky“. Jako bývalý student Herberta Marcuseho mohu osobně dosvědčit, že tento kulturní marxista nikdy nepochyboval o tom, že hájí marxisticko-leninistické principy. Marcuse nenašel žádné tematické rozdíly mezi svými postřehy v knize One-Dimensional Man o erotických omezeních buržoazní kultury a Marxovým dialektickým materialismem. Oba byly pokusy zdůraznit „iracionální“ povahu kapitalistické společnosti, která se odráží v její neschopnosti uspokojit lidské potřeby. Marcuse navíc chválil sovětský ruský socialismus a stejně jako další příznivec frankfurtské školy Georg Lukacs se snažil bránit sovětský „útok na fašismus“, když sovětské tanky v roce 1956 potlačily maďarské „socialistické“ povstání.[74] Marcuse spojil oddanost marxismu-leninismu ve své stalinistické podobě s postburžoazní erotickou fantazií. Mezi těmito dvěma věcmi však neexistovala žádná nutná souvislost, kromě skutečnosti, že Marx předpověděl konec buržoazní společnosti, po kterém nastane dělnický socialismus.

Nic, co by bylo podstatně marxistické, tedy nedefinuje „kulturní marxismus“, kromě evokace nebo naděje na postburžoazní společnost. Ti, kdo tento nový marxismus prosazují, však nejsou poháněni historickým materialismem, ale odporem k buržoazní křesťanské civilizaci. Chybou těch, kteří vidí přechod z jedné pozice do druhé, je zaměňování obsahu s osobnostmi. Například zesnulá Bella Abzugová, která

[74] Zničující útok na Marcuseovu politiku ze strany jiného mého mentora najdete v knize Eliseo Vivase Contra Marcuse (New Rochelle: Arlington House, 1974).

pocházela z rodiny ruských židovských radikálů, zahájila svou politickou kariéru jako komunistka, která odsuzovala americkou vládu za to, že během období sovětsko-nacistického paktu vyzbrojovala Anglii. Abzugová se později stala otevřenou feministkou, která se na sklonku svého života zasazovala o práva homosexuálů. Ale i když tato samozvaná rebelka strávila svou kariéru uvnitř i vně Kongresu na levici, není jasné, zda její feminismus nebo obhajoba práv homosexuálů vycházely z její marxistické nebo stalinistické loajality. Takové závazky mohly vycházet z jejího sebevědomí jako marginalizované Židovky vržené do nepřátelské kultury. Stejně tak její řada postojů, když byla na „levici“, nevykazuje teoretickou jednotu. Na rozdíl od Abzugové [Židé] Marx a Lenin nesnášeli buržoazii jako utlačovatelské kapitalisty, ale nevyčítali jim, že se nezabývají feministickými a homosexuálními otázkami. Triumfující Sověti sice uvažovali o zrušení manželství jako „buržoazní instituce“, ale rychle si to rozmysleli a nakonec, stejně jako pozdější komunistické režimy, zavedli puritánskou morálku. Dnešní antiburžoazní sociální plánovači, jako potomci Frankfurtské školy, se nazývají marxisty a pochodují pod červenými prapory, ale hrají si pouze se jmény a symboly. Tito zastánci reprezentují historický a teoretický marxismus přibližně stejným způsobem, jako „liberální“ episkopální biskup Spong z Newarku dnes bojuje za křesťanskou dogmatickou teologii.

Kritici kulturního marxismu správně poukazují na to, že Frankfurtská škola si získala americké stoupence, ale zde je třeba dalšího upřesnění. Pro sledování amerikanizace kulturního marxismu je zásadní kniha The Authoritarian Personality, obsáhlá antologie, která vyšla jako první z široce propagované série Studies in Prejudice. Sponzoři, kteří oslovili

exilové německé radikály a za jejich příspěvky jim zaplatili vysoké částky, patřili k velmi neradikálnímu Americkému židovskému výboru (American Jewish Committee). V době, kdy vycházela kniha The Authoritarian Personality, tito stejní mecenáši zakládali časopis Commentary, progresivní, filosemitské, ale také antisovětské periodikum. Podle Christophera Lasche jsou tyto souběžné okolnosti velmi poučné. Sponzoři knihy The Authoritarian Personality rozhodně nepropagovali antiamerikanismus. Ať už byli její redaktoři ovlivněni jakýmikoli zbytky stalinistických fixací, ti, kdo je financovali, prosazovali antikomunistický americký patriotismus, což je podrobně zdokumentováno v mé knize After Liberalism. Nadšený komentátor [židovského původu] a přispěvatel do publikace The Studies in Prejudice Seymour Martin Lipset se domníval, že psychologický přístup k „předsudkům“, zejména k antisemitismu, který představili Adorno a Horkheimer, byl průlomem jak v sociologii, tak v modifikaci sociálního chování. V roce 1955 Lipset představil svou adaptaci jejich práce, příspěvek o „autoritarismu dělnické třídy“, který přednesl před antikomunistickým, sociálně demokratickým Kongresem za kulturní svobodu.[75] Jediným záhadným problémem knihy The Authoritarian Personality bylo pro Lipseta „opomenutí“ editorů, kteří mezi osoby s morbidními psychickými rysy nezahrnuli komunisty. Lipset a další progresivní zastánci „americké demokracie“ však nikdy nepochybovali o tom, že Adorno a Horkheimer předepisovali

[75] Christopher Lasch, The True and Only Heaven: Progress and Its Critics (New York: Norton, 1991), str 457–461; Paul Gottfried, After Liberalism: Mass Democracy in the Managerial State (Princeton: Princeton University Press, 1999), str. 72–109. Lipsetův slavný text o autoritářství dělnické třídy poprvé vyšel v American Sociological Review 24 (1959), str. 482–501.

správný lék, který měl Ameriku zachránit před nedemokratickými vadami.

Pokud byl „kulturní marxismus“ importován do amerického života, pak se stejně jako vánoční stromky a hot dogy v novém prostředí velmi dobře uchytil. Pokusy považovat jej za cizí jev ignorují určitá fakta. V době, kdy byla kniha The Authoritarian Personality přivezena do Evropy, její témata již nabyla podoby americké nové levice a liberální formy studené války. To, co učinilo její psychologické chápání reakčních postojů tak ryze americkým, bylo upevnění amerického centralizovaného administrativního státu, které přišlo současně s přílivem různých národností. Hnisající přítomnost „rasového problému“ také přispěla k přijetí benigní, vědecké správy v americkém politickém systému, která měla vyřešit meziskupinové vztahy tím, že jim dala nový základ. Byla to rostoucí rozmanitost měnící se americké společnosti, které chyběl pevný etnický charakter evropských států, co učinilo spravovanou demokracii a její dítě, sociální inženýrství, nezbytnými pro novou politickou krajinu. Plán sekularizace a sensibilizace Američanů, který prosazovali radikální emigranti, se s určitými úpravami hodil k tomu, co Američané dělali sami sobě a pro sebe. V žádném případě také nebyl v rozporu s tím, co hlavní protestantské denominace v té době kázaly o pluralismu a sociální spravedlnosti. Stížnosti na to, že protestantská teologie upadá do sentimentálních řečí o „lidskosti“, sahají přinejmenším až k Novému humanismu, kruhu vysokopostavených yankeeských akademiků, který se vyvinul na počátku dvacátého století. Kritici humanitárního náboženství Irving Babbitt a Paul Elmer More svědčí o

možnosti, že americký protestantismus nyní napodobuje svou vlastní banální minulost.[76]

Lze říci, že postmarxistická levice v Evropě si hodně vypůjčila z americké politické kultury. Na rozdíl od názoru, že ideologické horečky se přes Atlantik šíří pouze západním směrem, pravdě se možná blíže nachází opak. Americké knihy se v Evropě prodávají lépe než naopak a evropské televize a divadla nepřetržitě vysílají a uvádějí produkty vyrobené v Americe. Po druhé světové válce to byly Spojené státy, které obnovily německou „občanskou kulturu"; nebyli to Evropané, kdo dobyli Američany a podnikli zde civilizační misi. Američané také nemají takovou tendenci jezdit studovat do Evropy, a to kvůli jazykové lenosti, ale také kvůli finančním příležitostem, jako Evropané jezdí do Spojených států. Je anachronické a naivní trvat na tom, že Evropané nemohou dovážet své politické hodnoty odtud, zejména s ohledem na traumatické zlomy v evropském životě způsobené ničivými válkami minulého století.

Tento proces absorpce evropskou levicí zašel tak daleko, že vedl k zavedení politik, které se zdají být navrženy pro americké historické situace. Nestačí, že Evropané překládají a vstřebávají americké feministické autorky, jako jsou Catherine MacKinnon, [Židovka] Andrea Dworkin a [Židovka] Gloria Steinem, jejichž knihy lze najít v evropských hlavních městech a které jsou citovány v evropském tisku. Nejde ani pouze o to,

[76] Nepřekonatelnou studií o náboženských a literárních kořenech a politických důsledcích americké sentimentality je Irving Babbittova kniha Democracy and Leadership (1924; dotisk, Indianapolis: Liberty Classics, 1991). Komentář ve stejném duchu, „On American Empire" od Claese Ryna, je uveden v Orbis 47, č. 3 (léto 2003), str. 383–397.

že evropští gay-liberálové znějí v překladu stejně jako jejich američtí protějšci. Ještě překvapivější jsou snahy evropských progresivistů rozšířit kopie americké legislativy v oblasti občanských práv na imigranty z třetího světa, které Evropané nezotročili a kteří do evropských zemí přišli z vlastní vůle. Studie těchto trendů od Raye Honeyforda, Johna Laughlanda a Erica Wernera jasně ukazují rozsah této mimikry, když Evropané zavádějí „pozitivní diskriminaci“ pro imigranty ze severní Afriky nebo západní Indie a když populární tisk v Evropě vytrvale prezentuje obyvatelstvo třetího světa, které se rozhodlo žít v Evropě, stejnými termíny, jaké američtí liberálové používají pro americké černochy.[77] Ve skutečnosti evropská levice, stejně jako levice kanadská a australská, posouvá trendy převzaté z amerických zdrojů ještě dále: trvá na kriminalizaci politicky nekorektních projevů jako podněcování k „fašistickým“ excesům. Bez klasických liberálních omezení, která stále fungují v rámci amerických hranic, evropští zastánci citlivosti požadují a prosazují drakonická opatření proti necitlivým bílým křesťanským mužům. To však stejně tak odkazuje na americkou inspiraci a na tak vážené americké zastánce diferencovaných práv na svobodu projevu, jako jsou MacKinnon, [Žid] Stanley Fish a Cornell West. Zatímco německý rodák Marcuse v šedesátých a sedmdesátých letech bouřlivě protestoval proti nebezpečí „represivní tolerance“,

[77] Viz například Ray Honeyford, The Commission for Racial Equality: British Bureaucracy and the Multiethnic Society (New Brunswick, N.J.: Transaction Publishers, 1998), zejména str. 51–91; John Laughland, The Tainted Source: The Undemocratic Origins of the European Idea (Londýn: Trafalgar Square, 2000); Eric Werner (s Janem Marejkem), L’après-démocratie (Lausanne, Švýcarsko: L’Age d’Homme, 2001); a Wernerova recenze mé knihy Multiculturalism and the Politics of Guilt, v Catholica 78 (zima 2002–2003), str. 116–120.

pokračoval ve své obhajobě cenzury z americké akademické základny a psal v angličtině.

Evropští levičáci se však nestali náhradními Američany bez určitého znatelného rozporu. Oidipovským způsobem se vrhli na kulturu a společnost, kterou napodobují. Evropská levice proto hledá témata, která jí pomohou odlišit se od transatlantického giganta, a čím více se na evropském politickém spektru posuneme doleva, tím jedovatější jsou hlasy. Američané jsou obviňováni z ničení životního prostředí, z ukládání komodit do zemí třetího světa, aby brzdili jejich ekonomický růst, a z toho, že se staví na stranu Izraelců, kteří jsou líčeni jako západní kolonialisté, proti Palestincům z třetího světa. To, co činí tyto konfrontace tak ostrými, je jejich důkaz kulturní závislosti, to znamená, že evropská levice se stala parazitem amerických módních trendů. Do Nového světa již nevyváží nic kulturně významného, s výjimkou postmoderní literární kritiky, která je oblíbená mezi anglickými katedrami Ivy League a jejich provinčními satelity. V pravém smyslu se evropská levice nikdy nevzpamatovala z pádu sovětského impéria. Zatímco se tato diktatura těžkopádně vyvíjela, levice mohla tvrdit, že je spojena s marxistickou tradicí spojenou se světovou vojenskou mocností, a mohla poukazovat na idealizovaný Sovětský svaz, zatímco čelila americkému konzumerismu a kulturní vulgárnosti.[78] S rozpadem komunistického bloku zmizel i plnohodnotný socialistický

[78] Argument o roli Sovětů při poskytování alternativního paradigmatu k americké říši, zejména pro francouzské komunisty, je uveden v Stéphane Courtois a Marc Lazar, Histoire du parti communiste, 2. vyd. (Paříž: Presses Universitaires de France, 2000); Marc Lazar, Le communisme: Une passion française (Paříž: Perrin, 2002); a Michel Dreyfus, Le siècle des communismes (Paříž: Edition de l'Atelier, 2000).

světový stát. Mezitím se díky rostoucímu vlivu Ameriky evropští levičáci rozhodli spojit svou nostalgii po komunistických diktaturách s americkými módními trendy. Odtud pochází současná hybridní levice, která v Evropě převládá a volá po politikách, které by mohly pocházet od amerického sociálního pracovníka nebo americké akademické feministky.

Poslední bod se týká hypotézy, která je vylučována, a sice že Američané, Kanaďané a západní Evropané objevili stejné ideologické otázky současně. Vzhledem k tomu, že tyto národy prošly paralelními procesy, například přechodem od pozdně průmyslové k ekonomice založené na službách nebo přesunem ženské pracovní síly z domácího zaměstnání k zaměstnání za mzdu, je možné, že společně dospěly ke stejným myšlenkám. Tento závěr však musí být zpochybněn. Lze poukázat na ekonomicky vyspělé společnosti, ve kterých ženy ve velkém počtu vstoupily na pracovní trh, například v Japonsku, ale ve kterých feminismus, osvobození homosexuálů a multikulturalismus měly relativně malý dopad.

Ačkoli v Itálii lze pozorovat mnoho stejných trendů v rodinném životě jako v Německu – nízkou porodnost a ženy vstupující do pracovního procesu –, ideologické změny nebyly v obou společnostech stejně dramatické. V Německu je feministické hnutí mnohem větší a hlasitější než v Itálii. Největší sklon k americké politické kultuře vykazují země a skupiny s predispozicemi k tomu: například Němci, kteří okázale odmítli své historické tradice, nebo anglicky mluvící společnosti, které jsou vtaženy do americké politicko-kulturní sféry jako mladší partneři. Vzhledem k obrovským rozdílům v tom, kdo od koho co dostává, je nakonec nepravděpodobné, že

by Evropané nebyli silně ovlivněni svými americkými příbuznými. Spojené státy exportují své kulturní produkty do Evropy v poměru padesát ku jedné. [Žid] Ben Wattenberg v knize The First Universal Nation uvádí tento fakt jako důkaz americké kulturní převahy.[79] Pokud však pomineme záměr Wattenbergova úsudku, lze s menším americkým šovinismem dojít k závěru, že kulturní obchod je užitečný pro indikaci vlivu. Přístup k ideologii založený na simultánním vývoji nemusí být použitelný, pokud studované vlivy směřují převážně jedním směrem.

Možná je také nutné vznést otázky ohledně školy sociální kritiky, jejíž příkladem je kniha Allana Blooma Closing of the American Mind, která vychází z pochybného předpokladu [?], že americké univerzity a americké kulturní instituce se [výlučně] staly zajatci škodlivých cizinců, obvykle [židovského původu] mluvících s německým přízvukem. Taková obvinění oslovují americké vlastence, kteří si jen těžko dokážou představit, že to, co považují za odpudivé, by mohlo být [zčásti] původem americké.[80]

Ale to, co zdůrazňuje škola zahraniční kontaminace, je jak impresionistické, tak emotivní. Proč by měl někdo věřit, že rovnostářství nebo sentimentální zájem o domnělé oběti, který prostupuje naším akademickým životem, musel být přinesen z Evropy, než se zde mohl etablovat? Podle Bloomova výkladu

---

[79] Ben Wattenberg, The First Universal Nation: Leading Indicators and Ideas about the Surge of America in the 1990s (New York: Free Press, 1991), str. 210–213.

[80] Allan Bloom, The Closing of the American Mind (New York: Simon and Schuster, 1987); viz také moje reakce na Bloomovo obvinění proti německým znečišťovatelům, Paul Gottfried, „Postmodernism and Academic Discontents“, Academic Questions 9, č. 3 (léto 1996), str. 58–67.

to nejsou radikální rovnostáři, ale „německé spojení“ sahající až k Nietzschemu a Heideggerovi [???], které ničí morální základnu Ameriky. Mrtví reakcionáři germánského původu [?] jsou souzeni jako postmoderní tvůrci [?] korozivního skepticismu vůči americké demokracii a rovnosti, který podle Bloomových obav ovládl naše univerzity.

Ačkoli The Closing of the American Mind je liberálním protějškem Buchananova konzervativního spisu proti zahraničním znečišťovatelům z období studené války, Bloomova interpretace nabízí ještě méně důkazů, pokud jde o textové důkazy. Po přečtení jeho knihy zůstávají čtenáři pouze názory – ale nic víc. Společné pro jeho dílo i Buchananovo je však představa, že americké impérium je nadměrně velká houba, která bez rozdílu nasává neamerické myšlenky. Tento obraz by nyní mohl být připraven k uložení na půdu spolu s dalšími opotřebovanými uměleckými předměty.

Kapitola 2 se bude zabývat problematickou historií marxistické teorie od 60. let 20. století, která je výsledkem nesouladu mezi marxistickými a marxisticko-leninskými předpověďmi a stále méně spolupracující realitou. Vzhledem k tomu, že vyspělé kapitalistické země se nepodařilo svrhnout na základě jejich údajných ekonomických rozporů, že samozvané marxistické vlády byly sužovány materiálním nedostatkem a špatně fungujícími ekonomikami a že volební síla západoevropských komunistických stran dosáhla svého vrcholu na úrovni přibližně jedné třetiny hlasů voličů, aniž by byla schopna jej překonat, bylo pro komunisty a komunistické sympatizanty nezbytné vysvětlit (odůvodnit) tyto nepříznivé situace. Výsledná vysvětlení, která pocházela z komunistických stran i mimo ně, vyžadovala posun v interpretačním důrazu od

starších eurocentrických zájmů. Od té doby, jak poznamenal historik Klaus von Beyme, teoretici marxismu začali socialistické a kapitalistické společnosti považovat za nesrovnatelné entity.[81] Skutečná marxistická revoluce byla vnímána jako proces probíhající v bojujících zemích třetího světa, jako byla maoistická Čína a castrovská Kuba; byla preferovaným nástrojem chudých a vykořisťovaných zemí, které po boji proti imperialismu nyní doháněly své někdejší vykořisťovatele. Vzhledem k nerovným rozvojovým pozicím však bylo považováno za nevhodné srovnávat tyto trpící společnosti třetího světa, které přijímaly marxismus, s prvním světem. Kromě toho, jak tvrdili neomarxisté, byly západní kapitalistické společnosti samy na pokraji otřesné krize, i když tato krize, na kterou upozorňovali zejména západoněmečtí marxisté, měla méně co do činění s třídním konfliktem než se škrty v sociálních programech. Řada socialistických traktátů publikovaných kolem roku 1970, z nichž jeden nesl výmluvný název Krise des Steuerstaates (Krize daňového státu), tvrdí, že snížení sociálních rozpočtů prozrazuje „krizi racionality“, která brzy zaplaví západní společnosti. Tato krize poukazuje na neschopnost generovat dostatečné příjmy na ochranu pracovníků a nezaměstnaných a údajně přinese významnou změnu socioekonomického systému. Zatímco zastánci sociálního plánování pokračují ve svých prohlášeních o selhání sociálních států, jejich předpovědi nemají za následek návrat klasické marxistické teorie na výsluní. Tito tvůrci pesimistických scénářů nezvýšili důvěryhodnost historického

[81] Viz Klaus von Beyme, „Vom Neomarxismus zum Post-Marxismus“, Zeitschrift für Politik 38, č. 2 (1991), s. 124; a Klaus von Beyme, Ökonomie und Politik im Sozialismus (Mnichov: Piper Verlag, 1975), zejména str. 15–19.

materialismu ani vize revoluční socialistické změny, kterou Marx a Lenin považovali za zásadní pro svou práci.

Druhý pokus o oživení klasického marxismu se odehrál ve Francii, kde Louis Althusser (1918–1990), člen komunistické strany od roku 1948, vytvořil vědomě „antihumanistický“ výklad Marxe, který se snažil být v souladu s leninistickou formulací.[82] Ve studiích Pour Marx a Lire le Capital, které vznikly v šedesátých letech, Althusser varoval před pseudomarxistickými „humanisty“, kteří popírali vědecké, materialistické jádro marxistického učení. Francouzský tisk chválil koncepční tvrdost tohoto údajně nefrancouzského přístupu k marxismu a Pour Marx prošel četnými dotisky a zahraničními překlady a ve francouzském vydání se prodalo přes čtyřicet pět tisíc výtisků. Navzdory vydavatelskému úspěchu je těžké si představit nějakou „revoluční praxi“ vyvolanou tímto novým čtením Marxe nebo doprovodnými poctami Leninovi a Maovi. Může být výmluvné, že Althusser, než se v roce 1980 propadl šílenství a uškrtil svou ženu, byl neustále v rozporu s Francouzskou komunistickou stranou. Její oficiální filozof Roger Garaudy odsoudil jeho „teoretický antihumanismus“ na setkání francouzských komunistických myslitelů v roce 1966 a téměř všechna Althusserova díla byla publikována v nekomunistických francouzských časopisech nebo východoevropskými komunistickými vládami.[83]

---

[82] Viz biografické poznámky o Althusserovi od Etienna Balibara, které byly připraveny jako přílohy k Ecrits pour Althusser (Paříž: La Découverte, 1991) a k Althusser, Pour Marx (Paříž: La Découverte, 1986).

[83] Viz Balibarovy biografické poznámky k Pour Marx, str. 271–273. Podle Philippe Robrieuxovy Histoire intérieure du parti communiste, 1972–1982, sv. 3 (Paříž: Fayard, 1982), str. 112–116, se polovina sedmdesátých let, kdy se strana obrátila proti Althusserovi „za ignorování jejích kolektivních úvah“, shodovala s prudkým poklesem volební podpory komunistů a začátkem obecně neplodného

Zajímavé je, že outsider Althusser se nadchl pro psychoanalýzu díky jinému stranickému rebelovi, sexuálnímu experimentátorovi Michelu Foucaultovi. Navzdory svým komunistickým volebním zvyklostem Foucault ztělesňoval to, co Althusser podle svých slov nejvíce pohrdal, totiž redukci revolučního radikalismu na antiburžoazní moralizování.

V šedesátých letech, jak se pokusí dokumentovat kapitoly 2 a 3, se přetváření marxistické teorie dostalo na cizí území. Tím, že povýšili psychologii a kulturu na klíč k pochopení historických podmínek, opustili neomarxisté starší materialistické paradigma, do kterého se Althusser pokusil vdechnout nový život. Jeho žák a editor Etienne Balibar ilustruje rozsah tohoto odklonu. Balibar se vzdálil od „antihumanistického“ marxismu a objevil své židovské kořeny propojené se Spinozovou etikou. V devadesátých letech se pustil do „antifašistických“ aktivit a zasazoval se o multikulturní evropskou společnost, která by evropské národní identity považovala za nešťastné, ale postradatelné dědictví.[84]

Jiní se vydali stejně klikatými cestami pryč od marxismu-leninismu, přičemž věřili, že zůstali na stejné revoluční dráze. Neohegeliáni, kteří byli přitahováni marxismem, jako například italský komunista [židovského původu] Antonio Gramsci, našli své vlastní způsoby, jak se rozejít se zjevně vyčerpaným materialistickým pohledem. Zaměřením se na kulturní předpoklady kapitalismu a socialismu se Gramsciovi podařilo přesunout dialekticko-materialistickou diskusi na reakční

spojenectví se Socialistickou stranou. Zavedení zvýšené kontroly myšlení bylo první reakcí ústředního výboru na tento sestupný trend.

[84] Viz Balibar, Spinoza et la politique (Paříž: Presses Universitaires de France, 1985); a Balibar, Les frontières, l’état, le peuple (Paříž: La Découverte, 2001).

hegemonické kultury. A Foucaultova L'histoire de la folie (1961) dala této kulturně orientované „marxistické" kritice obzvláště ostrý náboj tím, že představila koncept duševní nemoci jako formu sociální represe. Podle Foucaulta byly zřízeny psychiatrické léčebny, aby se vypořádaly s disidenty a protesty, zatímco předstírali, že léčí nemocné.[85] [Byla to avšak Frankfurtská škola, která od 30. let patologizovala disidenty jako mentálně choré dle F-škály Kritické teorie.] Tento obrat k alternativnímu marxismu nejlépe ilustruje činnost Frankfurtské školy, která provedla vlastní transpozici marxistických konceptů a symbolů. Teoretici Frankfurtské školy démonizovali ty, které Marx a Lenin definovali jako třídní nepřátele, tím, že je vykreslili jako necitlivé bigoty. V tomto přepracování přijaté revoluční doktríny by třídními nepřáteli byli ti, kteří se dopustili předsudků a sexuální represe [a jakékoliv formy útlaku, od „nenávistných projevů", až po přirozenou povahu maskulinity – tato dynamika utlačovatel-utlačovaný je v současné politické komunikaci levice velmi evidentní].

Kapitola 4 se zaměří na toto překrývání postmarxistické levice a vyvíjející se americké politické kultury. Předzvěstí tohoto vývoje bylo vydání knihy Ni Jésus ni Marx bývalého francouzského komunisty Jeana-Françoise Revela v roce 1970.[86] Ačkoli tradice atlantismu byla v evropské středolevé

[85] Viz Michel Foucault, L'histoire de la folie à l'âge classique (Paříž: Gallimard, 1970); a James Miller, The Passion of Michel Foucault (New York: Simon and Schuster, 1993).

[86] Jean-François Revel, Ni Jésus ni Marx: La nouvelle révolution mondiale a commencé aux EU (Paříž: Laffont, 1970). Pro pronikavý komentář k tomuto přiklonění „progresivního" evropského názoru na stranu Ameriky, vnímané jako strážce sociální modernizace, viz Jens Jessen, „Grenzschützer des West ens", Die Zeit, 26. září 2002, a Karlheinz Weissmann, „Querfront gegen den Westen", Junge Freiheit, 11. října 2002, s. 22.

politice zakořeněna již od dob studené války, Revel a jeho stoupenci spojili amerikanismus s globální levicovou vizí. Spojené státy již nebyly vnímány jako štít proti sovětské agresi, ale jako zosobnění humánního řádu založeného na rovnosti a materiálním blahobytu. Revel spojoval tuto vizi s nastupující generací, která se vzdala jak křesťanství, tak marxismu (odtud jeho název). Tento postoj měl být svědectvím Revelovy duchovní odysey jako člověka, který za sebou zanechal své zkušenosti komunistického novináře a člena komunistické strany. Revel se těšil na „bezjadernou“ budoucnost, v níž budou destruktivní zbraně odstraněny, ale čtenář si může domyslet, že taková naděje se mohla naplnit pouze ve stínu spasitelské americké přítomnosti. Pro Revela byly od té chvíle centrem světových dějin Spojené státy, nikoli Evropa.

V devadesátých letech přehodnotila svůj vztah k jediné supervelmoci také německá „demokratická levice“. Navzdory bouřlivému období studené války a neshodám ohledně globálního oteplování, války proti Saddámu Husajnovi a arabsko-izraelského konfliktu našli německy mluvící levičáci aspekty americké politiky a společnosti, které chtěli přenést do své vlastní země. Velkorysá imigrační politika, kulturně pluralitní, na vyznání založená občanství a ochota využít vládu k odstranění předsudků byly americké trendy, které evropská levice, zejména po zhroucení sovětského modelu, začala horlivě podporovat. V Německu a Rakousku považuje levice a obecněji antinacionalističtí Němci 8. květen 1945 za Befreiungstag, den osvobození, a nikoli za začátek cizí okupace. Ačkoli Sověti tuto oslavu vnucovali východním Němcům poté, co je porazili, dnes má tato slavnostní událost zdůraznit výhody americké okupace i konec nacistické vlády.

Od konce studené války je nejuznávanějším mluvčím frankfurtské školy Jürgen Habermas (1929–), který je obecně známý jako otevřený zastánce Spojených států. Během srbského konfliktu v roce 1999 Habermas vyzval k rozšíření americké moci a vlivu v Evropě, „aby se prosadilo kosmopolitní chápání práva, které doprovází světoobčanství“, a aby se potlačilo to, co v jeho domovině zůstalo z „nacionalistických sentimentů“.[87] Skutečné osvobození, oslavované Habermasem a dalšími pohrdači německé minulosti, spočívalo v tom, že je Američané „převychovali“, aby přestali být Němci a stali se „demokraty“.

Kapitola 4 se bude také zabývat postmarxistickou ideologií, která ovládla evropskou levici. Od nových programů Evropské komunistické strany, které kladou důraz na úpravu chování a multikulturalismus, až po válku vedenou evropskými intelektuály proti předsudkům, lze vysledovat proces amerikanizace evropské levice. Některé důvody tohoto procesu jsou politicko-historické, konkrétně americká dominance v Evropě, rozpad sovětského impéria a záměrná přeměna německé společnosti americkými dobyvateli po druhé světové válce. Navíc americká vláda byla ochotná spolupracovat s bývalými komunisty ve východní a střední Evropě, kteří se stavěli proti nacionalistickým frakcím a politikům. Vůdci jako dlouholetý komunista a později socialista Ivica Racan v Chorvatsku a bývalý člen komunistického ústředního výboru Peter Medgyssey v Maďarsku, kterým americké ministerstvo zahraničí pomohlo dostat se do funkce předsedů vlád, byli považováni za oddané globalistické perspektivě, která se

[87] Jürgen Habermas, Die Moderne: Ein unvollendetes Projekt, 3. vydání (Lipsko: Reclam Verlag, 1994), str. 75–85.

shodovala s americkými ekonomickými zájmy a americkými „lidskými právy“.[88] Americké vlády navíc trvají na tom, že země bývalého sovětského bloku, které usilují o vstup do NATO, musí absolvovat americkou autorizovanou výchovu o holokaustu a „extremismu“. Taková převýchova, kterou Estonci v roce 2002 pro sebe odmítli s poukazem na to, že s výjimkou hrstky nacistických kolaborantů jejich lid nikdy nepronásledoval židovské obyvatelstvo (asi pět tisíc lidí), připomíná to, co americký vojenský guvernér uložil poválečnému Německu.[89] Všechny levicové strany západní Evropy nyní prosazují tuto formu hodnotového vzdělávání pro své obyvatelstvo, které považují za nedostatečně kajícné.

Postmarxistická amerikanizace evropské levice byla reakcí na přetrvávající potřebu historicky relevantního marxismu. Klíčovým momentem tohoto amerického obratu, jak uznávají vědci z levice i pravice, je Habermasova práce Zur Rekonstruktion des historischen Materialismus (1976). Tak odlišní interpreti, jako jsou Von Beyme, Anthony Giddings a Rolf Kosiek, všichni poznamenali, že Habermasova práce umožňuje Marxovým stoupencům vstoupit do nové éry, aniž by zcela opovrhovali otcem revolučního socialismu.[90]

---

[88] Brian Mitchell, “Why Ex-Communists Hold Power in Eastern Europe,” Investor’s Business Daily, 25. června 2002, A-16; John Laughland, “NATO’s Left Turn,” American Conservative, 13. prosince 2002, str. 18–19.

[89] Viz poznámky k výuce o holocaustu v Estonsku od amerického velvyslance Josepha M. De Thomase zveřejněné na webových stránkách velvyslanectví (26. května 2002), www.usemb.eelholocaust;eng.php3.

[90] Rolf Kosiek, „Ein Verführer der Jugend wird geehrt“, Deutschland in Geschichte und Gegenwart 49, č. 3 (září 2001), str. 17–19; Beyme, „Vom Neomarxismus zum Post-Marxismus“, s. 125; Anthony Giddens, A Contemporary Critique of Historical Materialism, sv. 1, 2. vyd. (Stanford: Stanford University Press, 1995), str. 225–234.

Ačkoli Marx podle Habermase přesvědčivě kritizoval „formy nadvlády [útlaku]“, které charakterizovaly buržoazní modernitu, nedokázal plně předvídat šťastný výsledek svých teorií a hnutí. Vzdělávací a vědecké elity vedené sociálními plánovači převzaly moc v důsledku demokraticko-levicového kvasu, k němuž přispěl marxismus. V době, kdy tyto tvrzení vyslovil, se Habermas stále silně přikláněl k východoněmeckému komunismu jako k přiblížení své třetí fáze dějin. Usoudil, že Němci, kteří měli za sebou obzvláště zlou minulost, potřebovali být tvrdě tlačeni k přijetí internacionalistické budoucnosti. Po pádu berlínské zdi, události, kterou hlasitě oplakával, se Habermas obrátil k Spojeným státům faute de mieux. Zde byla imperiální mocnost, která navzdory kapitalistickým vadám, které poškozovaly její sociální strukturu, mohla vést Evropu k progresivní globální správě.

Australský právník Andrew Fraser v těchto úvahách nalezl naděje, které formovaly postmarxistický světonázor.[91] Lékem na reakcionářské hodnoty je podle všeobecného přesvědčení vláda sociálních inženýrů, kteří se postaví proti tomu, co Habermas nazývá „psychologickými zbytky minulosti“. Ačkoli postmarxistická levice stále praktikuje rituály komunistické strany – například popírá zločiny Stalina a Maa, vyhlašuje válku fašistům a protestuje proti zájmům amerických korporací –, alespoň některé z těchto rituálů se staly pouhou formalitou. V anglicky mluvících společnostech se stejné rituály v různé míře vyskytují i na levici. V americkém tisku tak narazíme na příznivé přijetí autobiografie The Age of Extremes od starého

[91] Andrew Fraser, “A Marx for the Managerial Revolution: Habermas on Law and Democracy,” Journal of Law and Society 28, č. 3 (září 2001), str. 361–383.

britského komunisty Erica Hobsbawma a na rozruch v New York Times kolem knihy plné pochvalných slov na adresu americké komunistické strany od bývalé komunistky Vivian Gornickové.[92] Všechna tato chvála podtrhuje trvalou hodnotu levicových zásluh, ale označit ji za marxistickou znamená přisuzovat jí nadměrný teoretický význam. Literární svědectví o někdejší komunistické solidaritě nebo demonstrace organizované k výročí popravy [Židů] Rosenbergových jako sovětských špionů jsou spíše projevem nostalgie a sociální konformity než Marxových myšlenek.

Kapitola 5 se bude zabývat postmarxistickou levicí jako formou neúplného politického náboženství. Stejně jako komunistické a fašistické ideologie a praktiky, i postmarxismus vykazuje charakteristiky postkřesťanského politického náboženství. Zdůrazňuje radikální polarizaci mezi multikulturním dobrem a xenofobním zlem a je ochoten použít sílu k potlačení těch, kteří jsou považováni za zlé. Stejně jako starší politická náboženství i postmarxismus tvrdí, že ukazuje cestu k budoucnosti, v níž budou zbytky nepřátelské (stále ještě zbytkově buržoazní) společnosti smeteny.[93] Stejně jako fašismus [?] a komunismus považuje postmarxismus buržoazní instituce, zejména v tomto případě jadernou rodinu a

[92] Ostrý popis zastaralé komunistické solidarity najdete v knize Sévillia, Le terrorisme, str. 205–206; viz také Vivian Gornick, A Fierce Attachment: A Memoir (New York: Simon and Schuster, 1987). Stejně jako Bella Abzug kombinuje Gornick nostalgii po starých stranických vazbách s novou „silnou náklonností" k feminismu, o kterém začala psát v 70. letech.

[93] Pro studium politického náboženství v meziválečném období viz Emilio Gentile, La religione della politica: Fra democrazie e totalitarismi (Řím-Bari: Laterza, 2001); Stanley G. Payne, A History of Fascism,1914–1945 (Madison: University of Wisconsin, 1996); a časopis Political Religions and Totalitarian Movements, ed. Robert Mallett a Emilio Gentile, vydávaný Frankem Cassem.

definované genderové role, za soustředěné zlo, které je třeba zničit.

Současná levice se také zabývá transpozicí křesťanských témat, která vplétá do postkřesťanské politické tapiserie. Provádí „sakralizaci politiky“, podobně jako totalitní hnutí meziválečného období, a to jediným možným způsobem, a sice přivlastněním a zamaskováním křesťanských obrazů a mýtů. Takový proces by nás neměl překvapovat. Po tisících letech křesťanské výchovy a křesťanské kultury postkřesťanská politická náboženství nutně čerpají své obrazové a narativní materiály z myslí a praktik těch, na které chtějí působit. V Evropě se odvolávání na široce rozšířené obvinění z holokaustu, které má zatížit křesťanské společnosti, může opírat o kdysi zavedenou křesťanskou víru v prvotní hřích. Ve Francii byly křesťanské pamětní desky a sochy připomínající svaté nebo křížovou cestu částečně nahrazeny postkřesťanským (a postrepublikánským) symbolem utrpení (a národní hanby), pamětními deskami, zejména v Paříži a na místech, kde byly zatčeny nebo odkud byly deportovány oběti nacismu.[94] Ve Spojených státech došlo ke stejné transpozici – pod záštitou státu. Zatímco Vánoce ve veřejných institucích se proměnily ve „svátky“, s tresty pro ty, kteří poruší tuto státem nařízenou ústupnost vůči citlivosti, v lednu se pro školáky a zaměstnance veřejného sektoru rozvíjí nový sakrální kalendář, který začíná narozeninami Martina Luthera Kinga a pokračuje měsícem černé historie a měsícem historie žen. Tyto nyní povinné oslavy jsou prodchnuty náboženskými city, včetně lítosti nad utrpením nevinných a obětí v minulých nespravedlivých společnostech a

[94] Pro zkoumání nedávné manipulace s francouzskou národní pamětí viz Henri Rousso, Vichy, un passé qui ne passe pas (Paříž: Gallimard, 1996).

mučednictvím zavražděného Kinga, který je možná nejblíže tomu, co postprotestantská společnost může nabídnout jako náhradu za postkatolického svatého Che Guevaru. V těchto oslavách se manažerský stát jeví jako spasitel a reformátor díky své roli v sociálním inženýrství a své práci jako morální učitel. Plánovači a osvícení soudci spojení s tímto režimem, ať už jsou zmíněni nebo ne, jsou hrdinové sociální transformace, kterou by demokratičtí občané měli následovat.[95]

Co však omezuje použití pojmu politické náboženství na to, co je zde popsáno, je jeho sebedestruktivní aspekt. Multikulturní ideologie, kterou hlásají postmarxisté, je, jak tvrdím ve své knize o multikulturalismu, dekonstrukčním počinem, který podrývá vlastní civilizační základy. Především důraz kladený na rozsáhlou imigraci z třetího světa jako na „obohacující“ zkušenost pro obyvatele Západu činí nepravděpodobným, že ti, kdo se pustili do multikulturního experimentu, zachovají to, co budují. Zohledníme-li porodnost mezi rodilými Evropany, která je hluboko pod úrovní porodnosti skupin, které multikulturalisté přivádějí do svých zemí za účelem obohacení, šance na vytvoření dlouhodobého nástupce buržoazní křesťanské společnosti se jeví ještě vzdálenější. Všimněme si, že politická náboženství, která vzkvétala ve třicátých a čtyřicátých letech, kladla vysoký důraz na plodnost – z důvodů, které jsou zřejmé. Nelze vytvořit nové řády, pokud není dostatek lidí, kteří by je naplnili. A konečně, manažerská povaha současného kulturně-politického projektu brání postmarxistickému náboženství v rozvoji trvalého charismatického vedení. Tato charakteristická vlastnost

[95] Viz Paul Edward Gottfried, Multiculturalism and the Politics of Guilt (Columbia: University of Missouri Press, 2002), str. 39–117.

meziválečných politických náboženství v postmarxismu nápadně chybí. Zastánci současného režimu jsou převážně nudní, nekonfliktní úředníci, soudci nebo parlamentní osobnosti, které se snaží oslovit feministky, přistěhovalce a homosexuály. Mužní a bojovní vůdci starších a rozvinutějších politických náboženství zde nemají místo.

Přesto může být užitečné poukázat na překrývání obou tradic posvátné, transformační politiky. Ve svých antiburžoazních, postkřesťanských a transpozičních tendencích a v netoleranci vůči jakémukoli společenskému prostoru, který nesmějí zaplnit, se staré a nové formy politického náboženství navzájem podobají, což stojí za prozkoumání. Při pohledu na politické náboženství, přičemž si uvědomujeme jeho omezenou použitelnost v tomto případě, je možné lépe porozumět postmarxistické levici.

Zde by možná bylo nutné vložit prohlášení, které by v objektivnějším diskurzu nebylo zapotřebí. Nikde v této knize se nepopírá, že v Evropě i jinde se vyskytují pravicoví extremisté. Skinheadi a neonacisté jsou bohužel přítomni v evropských společnostech a občas se dopouštějí vandalismu. Navíc skupiny, které by mohly hrát konstruktivní roli při upozorňování na názory, které nejsou zastoupeny parlamentními stranickými bloky a správně-soudními vykonavateli politické korektnosti, někdy zahrnují nepříjemné osobnosti. Ačkoli Němečtí národní demokraté (NDP) mohou vznášet užitečné otázky ohledně dopadů islámské imigrace a excesů německého antinacionalismu, kterých se dva hlavní bloky odmítají dotknout, nesou s sebou také znepokojivou zátěž. Projevy předsedy NDP Uda Voigta po působivém volebním výsledku jeho strany v září 2004 v Sasku, kde získala

10 procent hlasů, obsahovaly alarmující odkazy na Hitlera jako „velkého státníka“.

Tato publikace se však snaží zdůraznit, že nástup postmarxistické levice k moci zablokoval demokratický protest a možnost politické sebekorekce, která není vnímána jako politicky korektní. Jedním z důsledků toho, že strany středopravice a levice se vrhají k vnucenému multikulturnímu a postnárodnímu konsensu současné politické kultury, je to, že opoziční síly si musely najít jiné odbytiště. A jako referenční body pro zahájení oprávněného protestu proti kontrole občanského diskurzu mohou někdy sloužit strany, které jsou morálně kompromitované [?].

Na námitku, že přehlížím možnost, že ti, které postmarxistická levice nazývá „fašisty“, by mohli odpovídat tomuto popisu, odpovím tím, že důkazní břemeno zůstává na straně žalobce [!]. A toto břemeno rozhodně není splněno tím, že se nadává někomu, kdo se neřídí nejnovější autorizovanou verzí „antifašismu“. Jak se snažím objasnit v exkurzu o tom, jak se jevím jako nejvíce protiněmecký člen erodované německé národní komunity, antifašistické nadávky nabývají bizarních forem. Poskytují bývalým nacistům záminku, jak odvést pozornost od své vlastní minulosti tím, že obviňují bývalé antinacisty z nedostatečného antinacionalismu. [S těmito větami – jež se v knize nesčetněkrát oběvují - by si čtenář neměl dělat iluze o intelektuální upřímnosti (viz předešlá věta výše: „Ačkoli mě Paul možná považoval za příliš vzdáleného od své loajality k Frankfurtské škole, souhlasím s jeho adaptací její kritické metody a jeho postřehy jsem aplikoval ve své práci.“) – židovského - autora této knihy, pro něhož není v sebemenším zájmu podat jakkoliv objektivní výklad o nacionálním

socialismu, fašismu, či jiných pravicových hnutích. Autor svými analogiemi ustavičně napomáhá přiživovat černobílému obrazu srovnávací metody levice (sotva se lišící od F-škály Žida Adorna) s měřítkem „nacistického zla“, vůči které tak vehementně v průběhu celé knihy vlastně vystupuje, což v důsledku napomáhá levici ve zdání věrohodnosti a legitimity jejich „antifašistických“ metod a analýz. Není třeba se dále nechávat zmýlit a svádět těmito logicky nekonzistentními analogiemi, které autor v knize průběžně podává.] Tento německý případ ilustruje, jak daleko se „antifašismus“ vzdálil od hnutí, proti kterému tvrdí, že neústupně bojuje. Jak navrhl jeden můj kolega, možná by bylo dobré před slovo „antifašista“ přidat nezbytný přívlastek „pseudo“.

Poválečný komunismus

Komunistická vrcholná doba

Rok 1945 znamenal konec ničivé světové války, která si vyžádala více než 30 milionů evropských obětí, zničila města a způsobila nedostatek potravin, který trval až do roku 1947. Pro evropské komunisty však tato devastace byla důvodem k optimismu. Sovětská armáda postoupila na západ až k Labi a režimy sovětského typu převzaly území obsazená Rudou armádou, která pronásledovala ustupující německou Wehrmacht. Polsko bylo nuceno postoupit své východní regiony Sovětskému svazu, ale dostalo možnost posunout své hranice na západ, do bývalého Pruska a Slezska, čímž vznikla (nebo byla Polákům vnucena) komunistická vláda lemující Odru a Nisu. V roce 1945 došlo pod sovětským tlakem k přerozdělení zemědělské půdy v Maďarsku, Bulharsku a Rumunsku, třech zemích, které tehdy ležely v sovětské sféře vlivu. Díky této reformě, která byla nakonec nahrazena

nucenou kolektivizací, se více než 2 miliony rodin, které dříve neměly žádnou půdu, stalo vlastníky zemědělských pozemků.[96]

Ačkoli rolníci a další strany ve všech třech zemích podporovaly pozemkovou reformu, zásluhy za ni připadly komunistům ze strany západních sympatizantů. V roce 1945 skutečně masové komunistické strany sílily jak v Itálii, tak ve Francii. V říjnu 1945, v prvních poválečných volbách, získala Francouzská komunistická strana 26,1 procenta hlasů; její podíl neklesl pod 25 procent v žádných volbách do Národního shromáždění před rokem 1958. V Itálii se komunistická strana rozrostla z (stále tajného) počtu 10 000 členů v roce 1944 na více než 2 miliony v roce 1947 a na čas se stala největší evropskou komunistickou stranou mimo sovětský blok. (Ačkoli komunisté ve Francii získali více hlasů než jejich italští kolegové, jejich členské seznamy zůstaly menší.) Navíc až do května 1947 zastávali komunisté ministerské posty ve francouzské a italské vládě. Spoluvládnoucími stranami byli křesťanští demokraté (ve Francii nazývaní Mouvement Populaire Républicain) a socialisté; v roce 1948 si tyto tři strany rozdělily mezi sebou více než 90 procent voličů.[97] Jak se studená válka vyostřovala a komunisté dali jasně najevo svou neochvějnou podporu sovětské straně, protisovětští křesťanští demokraté v Itálii pod vedením populárního a dynamického Alcideho De Gasperiho přerušili spolupráci s krajní levicí.

[96] Tyto reformy jsou podrobně popsány v knize Waltera Laqueura Europe in Our Time, 1945–1992 (New York: Penguin Books, 1992).

[97] Viz Kriegel, French Communists, str. 359–362, 378–379; a Marc Lazar, Maisons rouges: Les partis communistes français et italien de la libération à nos jours (Paříž: Aubier, 1992).

Zřejmou otázkou je, proč komunisté dosáhli takového volebního úspěchu v Itálii a Francii. V Nizozemsku, Skandinávii a Anglii byla jejich volební přítomnost minimální a v prvních volbách do německého Bundestagu v roce 1949 získali komunističtí kandidáti ne více než 5 procent hlasů. Často se uvádí argument, že nerevoluční socialistické strany (jako britští labouristé) nesly břemeno reformní politiky v severní, převážně protestantské Evropě, které komunisté museli automaticky převzít v latinských zemích. Společnosti se silnou parlamentní tradicí navíc mohly mírovými prostředky dosáhnout toho, co francouzská, italská a španělská dělnická třída považovala za možné pouze prostřednictvím revoluční strany. Francouzi a Italové se proto obrátili k politikům, kteří podporovali marxistickou revoluci a chválili sovětskou diktaturu, aby dosáhli změn, které jinde bylo možné dosáhnout prostou rotací stran.[98]

Ačkoli není zcela nesprávné, toto liberální vysvětlení studené války, popularizované [Židy] Gabrielem Almondem a S. M. Lipsetem, přehlíží určité paralely mezi komunistickou a nekomunistickou levicí v poválečné Evropě. Italská, francouzská a britská poválečná vláda, které všechny silně inklinovaly k levici, prováděly podobné znárodňovací plány a vzdělávací programy. Navíc to, co vedlo francouzské komunisty k opuštění vládní koalice v roce 1947, byla neochota

[98] Ačkoli S. M. Lipset spojuje radikalismus dělnické třídy s dalšími faktory, zejména s rychlou industrializací, zdůrazňuje také fungování „relativně umírněného a konzervativního“ odborového hnutí jako opory proti radikálnímu socialismu; viz Lipset, Political Man: The Social Bases of Politics, rozšířené vydání (Baltimore: Johns Hopkins, 1981), str. 45–47, str. 73–75. Viz také Gabriel Almond, The Appeals of Communism (Princeton: Princeton University Press, 1954).

přijmout zastropování francouzských mezd, které prosazovalo Lidové republikánské hnutí, což byl nesoulad, který neměl nic společného s komunistickou revolucí. Během svého působení ve vládě se komunisté snažili nekritizovat francouzský kolonialismus a dokonce vymýšleli ospravedlnění pro jeho krátkodobé pokračování; zároveň podporovali hromadné trestání (nekomunistických) válečných kolaborantů, jejichž skutečným proviněním v mnoha případech nebylo nic jiného než to, že byli známí jako antikomunisté. Jakmile byli komunističtí vůdci mimo vládu, cítili se svobodní a mohli vyvolávat nepokoje, organizovat antikoloniální demonstrace a na konci roku 1947 uvrhnout Francii do série povstaleckých stávek.[99]

V poválečné situaci mnoho socialistů, stejně jako komunistů, vyjadřovalo prosovětské postoje a vůdce Italské socialistické strany Pietro Nenni, ačkoli nebyl komunista, usiloval o to, aby komunisté zůstali v italské vládě. V celostátním průzkumu veřejného mínění provedeném ve Francii v září 1944 považovalo více než 61 procent respondentů Sovětský svaz za zemi, která nejvíce přispěla k osvobození jejich země; pouze 29 procent naopak přisuzovalo tento úspěch Američanům, kteří nesli hlavní břemeno invaze v Normandii.[100]

V poválečné Evropě komunisté využili trendů, které sami nezahájili. Voliči se prudce přiklonili k levici, částečně jako reakce na nacisty, kteří byli vykreslováni jako krajní pravice, a částečně proto, že levice byla považována za vhodnou pro provedení reforem, které si mnoho Evropanů přálo. Zkáza

[99] Viz Jean Ranger, „L'évolution du vote communiste en France depuis 1945“, v knize Le communisme en France (Paříž: Armand Colin, 1969), str. 211–54.
[100] Citováno v Sévillia, Le terrorisme, s. 15.

způsobená válkou zvýšila naléhavost obnovy společností takovým způsobem, který by odstranil nebo alespoň zmírnil chudobu prostřednictvím strukturálních změn a přerozdělení příjmů. Sověti byli na konci války obecně vnímáni jako zastánci dobra, protože se snažili řešit některé stejné materiální problémy, s nimiž se potýkali západní Evropané, „vědeckým“ způsobem a protože při boji proti „německému fašismu“ ztratili přes 20 milionů svých spoluobčanů. Takové názory zdaleka nebyly výsadou levicových radikálů, ale zaznívaly i mezi „demokratickými socialisty“, jako byli Pietro Nenni a Aneurin Bevin, kteří se v studené válce pomalu přikláněli na stranu Ameriky.[101]

Reprodukování tohoto poválečného pohledu neznamená jeho obhajobu. Pro tento shovívavý pohled na komunisty a jejich sovětské pány bylo zásadní zapomenout na to, co v roce 1945 představovalo strašlivou nedávnou historii. Prosovětsky smýšlející respondenti pohodlně zapomínali na to, jak komunisté ve Francii a Itálii sloužili nacistům, zatímco Hitler a Stalin byli spojenci od podzimu 1939 do jara 1941, na zradu pozdějšího „antifašisty“ Maurice Thoreze, který jako francouzský vojenský dezertér nabídl po pádu Francie (26. června 1940) svou pomoc Hitlerově armádě, a miliony vražd spáchaných sovětským státem na „třídních nepřátelích“.[102] Je pochybné, že prosovětští Evropané nevěděli v roce 1945 o sovětských gulazích alespoň tolik, kolik věděli o nacistických

[101] Muriel Grindrod, The Rebuilding of Italy: Politics and Economics, 1945–1955 (Westport, Conn.: Greenwood Press, 1955).

[102] Sévillia, Le terrorisme, s. 51; Stéphane Courtois, Du passé faisons table rase: Histoire et mémoire du communisme en Europe (Paříž: Robert Laffont, 2002), se zabývá takovými komunistickými ostudami, jako je přínos strany a Thoreze k pádu Francie v roce 1940.

koncentračních táborech, ačkoli francouzský levicový tisk, včetně Le Monde, odsuzoval jakoukoli zmínku o této skutečnosti (tehdy stejně jako dnes) jako projev neochoty bojovat proti fašistickým hrozbám. Pokud má bývalý italský komunista Lucio Colletti pravdu, že „existovala lež [bugia] zvaná Sovětský svaz“, mnoho jeho krajanů, kromě členů komunistické strany, ji spolklo.[103] Proč tak učinili, je jiná otázka, ale měla by být položena až poté, co připustíme, že komunisté i nekomunisté v západní Evropě měli podobná očekávání ohledně sovětské moci a že tendence ignorovat sovětskou a komunistickou historii útlaku a zrady se neomezovala pouze na členy komunistické strany.

A konečně, tam, kde se komunistické strany uchytily do roku 1946, tak učinily tím, že plnily sociální funkci – jak zdůrazňuje historik Andrea Ragusa. Byly to strany „dělnické třídy“, jejichž většina hlasů a alespoň část vedoucích kádrů (včetně Thoreze) pocházela z dělnické třídy.[104] V Itálii a Francii byly strany propojeny s obrovskými odborovými svazy, Confederazione Generale del Lavoro a Confédération Générale du Travail, a pouze díky americké finanční pomoci se mohl explicitně nekomunistický odborový svaz Force Ouvrière rozvíjet a získat masovou členskou základnu v poválečné Francii. Převaha dělnické třídy ve francouzském komunismu byla patrná ještě v roce 1979, kdy 46,5 procent členů s průkazkou tvořili (typicky muži) tovární dělníci, což byl přibližně stejný podíl jako v italské straně. Většina těchto členů nikdy nenavštívila Sovětský svaz, ale drtivá většina četla

[103] Citováno v La Repubblica, 4. listopadu 2001, 20.
[104] Viz Andrea Ragusa, I comunisti e la società italiana (Řím: Editore La caita, 2003).

komunistický časopis L'Humanité, který neustále popisoval sovětský blok jako rodící se dělnický ráj. V každém případě Sověti vedli boj proti Spojeným státům, které se tehdy údajně pokoušely vtáhnout evropský proletariát do protikomunistické křížové výpravy. Odpor proti „americkému imperialismu" se zdál nezbytný k zajištění míru a výhod pro dělnickou třídu ve Francii. Tento názor potvrzovali „odborníci", typickým představitelem nichž byl Frédéric Joliot-Curie, fyzik a „mírový aktivista" strany, nositel Nobelovy ceny, a mezinárodní Hnutí za mír.[105] Francouzské a italské stranické programy sice hovořily o „znárodnění" nebo „socializaci" výrobních prostředků, ale totéž platilo i pro anglické labouristy a další „demokratické" socialisty. Až do roku 1959 se německá socialistická strana, kterou v roce 1949 podpořila Trumanova administrativa, definovala jako marxistická strana.

Komunistické strany se skládaly převážně z mužských dělníků, z nichž většina neměla v lásce katolickou církev. Považovali tuto instituci za sociálně reakcionářskou sílu, i když přispěla mírovým aktivistům Abbé Boulierovi z Katolického institutu v Paříži a vyslala dělnické kněze, kteří spolupracovali s členy komunistické strany. Ve Francii bylo komunistické hnutí vnímáno – nebo se samo prezentovalo – jako pokračování francouzské revoluce, zejména její radikální jakobínské fáze, ačkoli podle Kriegelova prohlášení o svém odpadnutí od komunistické víry bylo také „novou etapou v dějinách lidstva, stejně jako tomu bylo dříve křesťanství".[106] Ať už intelektuálové s tímto hnutím spojovali jakékoli zmatené sny, pro dělníky znamenalo ideologickou identitu, sociální

[105] Sévilia, Le terrorisme, s. 10.
[106] Kriegel, Ce que j'ai cru comprendre.

solidaritu a politické zastoupení. Lze sice kritizovat prostředky, které k těmto účelům zvolili, ale těžko lze tvrdit, že to nebyly jejich záměry, když do strany vstupovali.

Mezi západními komunistickými stranami byli intelektuálové a umělecké celebrity, kteří tvořili druhou vrstvu mimo dělnickou třídu a stranické funkcionáře. Ne všichni příznivci této druhé vrstvy byli přímo členy strany, ale i na „spolucestující“ se dalo spolehnout (možná dokonce více než na řádné členy komunistické strany), že budou hájit konkrétní stranické linie – a zejména zvláštní vztah se Sovětským svazem. [Žid] Raymond Aron ve svém široce čteném pamfletu proti „opiu intelektuálů“, který vyšel v roce 1955 jako kniha pod stejným názvem, brojil proti stalinistům, kteří nebyli členy komunistické strany, stejně jako proti členům komunistické strany.[107] V Paříži vycházelo několik publikací, jako například Lettres Françaises, Nouvel Observateur, Esprit, Les Temps Modernes a komentářová sekce Le Monde, ve kterých se objevovali publicisté, kteří se formálně nepřipojili ke straně, ale nikdy nezapomněli bránit sovětskou vlast a odsuzovat její kritiky. Někteří z těchto autorů, jako Jean-Paul Sartre, Simone de Beauvoir, Louis Althusser a Claude Merleau-Ponty, se nakonec stali komunisty, ale jiní, jako katolický levičák Emmanuel Mounier, brojili proti „smrtelnému hříchu“ antikomunismu, aniž by vstoupili do strany.[108]

[107] Robert Aron, L’opium des intellectuels (Paříž: Calmann-Lévy, 1955); Jules Monnerot, La sociologie du communisme et l’échec d’une tentative religieuse au XX siècle (Paříž: Editions Libres, 1949).

[108] Úplné zpracování těchto událostí najdete v knize Dominique Desanti, Les Staliniens (Paříž: Fayard, 1975).

„Problémy“, abychom použili současný termín, které tyto a další intelektuály přivedly do komunistického tábora, byly jen v malé míře tím, co motivovalo komunisty z dělnické třídy. Pro historika francouzské revoluce Alberta Mathieze a italského „sekulárního“ filozofa Lucio Collettiho komunismus představoval příslib zcela sekularizované společnosti, ve které by byla nenáviděná katolická církev vytlačena z veřejného života a náboženské pověry vymýceny. Pro židovské intelektuály Annie Kriegelovou, Waltera Benjamina, Erica Hobsbawma a další z jejich prostředí představovali komunisté politickou alternativu ke stranám a platformám, které byly spojeny s nežidovským nacionalismem nebo křesťanstvím. Je zřejmé, že by bylo obtížné oddělit (a ani tito radikálové by to nechtěli) jejich komunistickou loajalitu od jejich strachu z evropského antisemitismu. Dalším důvodem, proč se někteří intelektuálové rozhodli pro tento osudový krok, byl německý deníkář [židovského původu] Victor Klemperer, protestant židovského původu, který přežil válku v Německu po mnoha zkouškách, včetně bombardování Drážďan. Ačkoli byl na začátku svého deníku v březnu 1933 liberálním monarchistou a německým vlastencem, v listopadu 1945 se Klemperer připojil ke Kommunistische Partei Deutschland ve východním Německu. Věřil, že tento krok je nezbytný, „protože pouze nejrozhodnější obrat doleva může Německo vytáhnout z jeho současné bídy a zabránit jejímu opakování“.[109] „Bídou“ bylo zjevně nacistické dědictví, které přivedlo k pádu Německo a Klempererovy židovské soukmenovce, včetně Židů z východní

[109] Victor Klemperer, Ich will Zeugnis ablegen bis zum letzten (Berlín: Aufbau Verlag, 1997), 2:876–77.

Evropy, s nimiž se během nacistického pronásledování ztotožnil.

Pro komunistické intelektuály bylo stejně důležité vnímání strany jako spojovacího článku s odbojem proti fašismu během druhé světové války. Ačkoli komunisté v tomto boji dosáhli přinejlepším smíšených výsledků, do konce války se jim podařilo prezentovat se jako nejkonzistentnější a nejodvážnější odbojáři. (Jejich tvrzení, že ve Francii bylo Němci zastřeleno sedmdesát tisíc jejich členů, nebylo nikdy prokázáno.) Takové smíšené výsledky v boji však mohly platit stejně tak pro poválečné oslavovatele odboje, kteří se stali komunisty. Sartre a Beauvoir tak prožívali svůj znovuzrozený odboj tím, že se účastnili komunistických antifašistických rituálů a používali proti svým osobním nepřátelům přezdívku „kolaborant“. To, co skutečně udělali během německé okupace, což bylo velmi málo, mělo menší význam než to, jak interpretovali svůj odboj a práva, která jim z něj plynula.[110] Tento rituál znovuprožití ilustrovaly protesty a nadávky, které Sartre a další sympatizanti strany pomáhali podněcovat, když několik členů hnutí odporu, kteří skončili v Rusku, tvrdilo, že Stalin držel lidi v gulazích, které připomínaly nacistické koncentrační tábory. Mezi zahraničními svědky, kteří se přihlásili, aby tuto praxi zdokumentovali, byli přeběhlý sovětský úředník Victor Kravčenko a bývalá komunistka Margarete Buber-Neumannová, která byla uvržena do gulagu a jejíž manžel byl zastřelen, když jako němečtí uprchlíci odešli do Ruska. Zastánci komunistické verze pokračujícího odboje se rychle vrhli na ty, kteří mluvili o sovětských gulazích, a označili je za

[110] Giles Ragache a Jean-Robert Ragache, Des écrivains et des artistes sous l’occupation, 1940–1944 (Paříž: Hachette, 1988), str. 69–77, str. 253–263.

patologické lháře, agenty amerického kapitalismu a „zadní voj nacistického nepřítele“.[111] Když v roce 1947 vyšla francouzská překlad Kravčenkovy autobiografie I Chose Freedom, stalo se pro francouzské komunisty a jejich compagnons de route součástí boje proti nacismu zabránit tomu, aby se tato kniha dostala do knihoven. Jak informovaly časopisy Lettres Françaises a L’Humanité své čtenáře, Kravčenko a jeho zlovolní stoupenci zaplavovali své krajany „záplavou nacistické propagandy“.

Hledání marxistické ortodoxie

Ať už intelektuály k tomuto postoji vedlo cokoli, s největší pravděpodobností to nebyla víra v marxisticko-leninistické doktríny nebo v přednosti dialektického materialismu. Francouzští, italští, angličtí a další komunističtí intelektuálové překrucovali nebo vymýšleli fakta, aby vyhovovala jejich existenciální potřebě. Jako Židé, protestanti (Sartrova rodina byla kalvinistická), antiklerikální katolíci nebo extrémní „antifašisté“ tito intelektuálové nakonec skončili jako komunisté nebo jejich souputníci. Při pohledu na ty, kteří se traumaticky odtrhli od strany, v knize The God That Failed, kterou editoval anglický labourista R. H. S. Crossman, je zřejmé, že nezaujatá reflexe neměla téměř nic společného s tím, proč se přispěvatelé připojili ke straně nebo ji opustili.[112] Morální a osobní obavy, které vedly tyto bývalé komunisty ke vstupu do strany, je později přiměly, aby se proti ní s hrůzou

[111] Viz například André Pierre, „J’avoue que je n’aime pas la race des apostats et renégats“, Le Monde, 25. července 1947; André Pierre, „Comment fut fabriqué Kravchenko“, Le Monde, 13. listopadu 1947; a André Wurmser, „Un pantin dont les grosses ficelles sont made in the USA“, Lettres Françaises, 15. dubna 1948.
[112] The God That Failed, ed. R. H. S. Crossman (New York: Bantam Books, 1952).

obrátili. Přesvědčení o správnosti Marxových ekonomických a historických premis a jejich leninistickém výkladu a následné zpochybnění těchto premis zřejmě příliš nepřispělo k tomu, aby se intelektuálové začali zajímat o komunismus nebo se od něj odvrátili. Zatímco evropští dělníci se stali sociologickými komunisty, intelektuály lze označit za ty existenciální. Ani jedna ze skupin však vážně neusilovala o „vědu o socialismu“, což v šedesátých letech s rozpaky zaznamenal francouzský komunista Louis Althusser. Jeho postřeh, uvedený v předmluvě k dílu Pour Marx z roku 1965, končí rétorickou otázkou: „Kde jsou naši teoretici, kromě utopistů Saint-Simona a Fouriera, které Marx rád zmiňoval [s posměchem], kromě Proudhona, který nebyl marxista, a Jeana Jaurèse, který jím byl jen minimálně?“[113] Když Althusser kritizoval „trvalou absenci teoretické kultury v historii francouzského dělnického hnutí“ a jeho „skromné teoretické zdroje“, neměl na mysli, že toto hnutí nemělo žádné myšlenky. Francouzští komunisté měli myšlenek dostatek, například o terapeutickém využití násilí, zlech amerického kapitalistického impéria, roli revolučního odhodlání jako existenciálního potvrzení a jednostranné brutalitě evropského kolonialismu. V těchto tématech však chybělo chápání marxismu jako „vědy“, kterou lze historicky ověřit. Althusser ve Francii, Colletti v Itálii a spousta teoretiků ze sovětského bloku se pokusili dokázat, že marxismus je vědecký alespoň ve svém vlastním pojetí.

Příležitostí k této teoretické obhajobě Marxova „materialistického vědomí“ a vědecké analýzy dějin byla popularita mistrových Frühschriften, tedy jeho raných spisů, často objevených jako rukopisy, které pocházejí z počátku 40.

[113] Althusser, Pour Marx, s. 13, 14.

let 19. století. Kritické pro tuto fázi Marxovy práce byly Ekonomické a filozofické rukopisy (1844), v nichž byly předjímány některé hlavní myšlenky šedesátých let o lidské odcizenosti, vzájemné závislosti lidského společenského vědomí a individuálního sebezdokonalování a dehumanizujících účincích soukromého vlastnictví a kapitálové výroby. Ačkoli se rukopisy věnovaly především dělbě práce v rozvíjející se národní ekonomice, jak ji chápal Adam Smith, a otupující roli pozemkového bohatství a zastaralému postavení vlastníků půdy (témata zkoumaná [Židem] Davidem Ricardem), rukopisy se staly populárními díky komentářům o odcizení člověka od jeho lidské a individuální podstaty v kapitalistické ekonomice.[114] Prohlášení tohoto druhu lze najít již v Marxově doktorské disertační práci z roku 1839, v jeho Tezích o světském a nadpozemském náboženství, které rozvinul teolog Ludwig Feuerbach (1845), až po odkazy na ekonomické odcizení v Kapitálu. Všechny tyto poznámky zdánlivě naznačovaly, že pro Novou levici 60. let a pro „nevědecké" francouzské marxisty bylo možné mít marxistickou tradici, která nebyla ve svém pohledu na lidskou přirozenost skutečně materialistická, ale zahrnovala humanistickou perspektivu a zároveň se stavěla proti kapitalistické odcizenosti.

Tuto rekonstrukci Marxova učení podpořily různé spisy o mladém Hegelovi, zejména ten od maďarského komunisty (a

[114] Provokativní potvrzení toho, co se stalo novolevicovým výkladem Marxe, z pohledu pravice zastávající volný trh, viz Paul Craig Roberts, Alienation and the Soviet Economy: The Collapse of the Socialist Era (New York: Holmes and Meier Publishers, 1990), str. 1–19. Viz také „Ökonomisch-philosophische Manuskripte" v Marx-Engels Studienausgabe, ed. Iring Fetscher (Frankfurt nad Mohanem: Fischer Verlag, 1975), 2:35–129.

dlouholetého člena Frankfurtské školy [a Žida]) Georga Lukácse. Byly nalezeny paralely mezi Hegelem, který již v roce 1802 komentoval dehumanizující účinky národního hospodářství, a Junghelián y, radikálními stoupenci německého filozofa, v jehož kruhu se mladý Marx pohyboval na konci třicátých a na počátku čtyřicátých let devatenáctého století. Marxovy rané spisy se tak staly rozšířením a zdokonalením v podstatě hegelovské analýzy historie a společnosti.[115] Tyto spisy zdůrazňovaly duchovní odcizení vyplývající ze života ve světě, který neuspokojoval existenciální potřeby. Ekonomika byla špičkou ledovce, která poukazovala na „iracionální“ společnost, která neodpovídala lidskému vědomí v tom, co mělo být vrcholem historické situace člověka, a která skrývala materiální, filozofické a politické předpoklady pro svobodu. Hegelovská dialektika, spojující ontologický, koncepční a historický vývoj, je považována za zachovanou v raném Marxovi, který zůstal v podstatě hegeliánem zabývajícím se ekonomickým útlakem. Ve skutečnosti tento hegeliánský aspekt tvořil základní kámen humanistického Marxe. Jeho nejaktuálnějšími díly byla ta nejranější; jeho pozdější ekonomické spisy pouze odrážejí tyto zájmy a obavy, které se objevily v jeho díle do roku 1845 – nebo jinak přehánějí „materialistickou tendenci“, předznamenanou v Ekonomických a filozofických rukopisech.[116]

V polovině 60. let všichni marxisté, kteří se chtěli profilovat, zdůrazňovali „epistemologický“ problém, který

[115] Georg Lukacs, The Young Hegel, překlad Rodney Livingston (Londýn: Merlin Press, 1975).

[116] Viz Paul Gottfried, „Lukacs’ The Young Hegel Reexamined“, Marxist Perspectives (zima 1979/1980), str. 144–155; a Lee Congdon, The Young Lukacs (Chapel Hill: University of North Carolina, 1983).

narušoval marxisticko-leninistické studie. Německý komentátor Iring Fetscher tak v úvodu k Marxovým raným dílům z roku 1975 poukazuje na koncepční neúplnost Ekonomických a filozofických rukopisů. Podle Fetschera toto smíchání filozofie a ekonomie nastiňuje některé rysy tržní ekonomiky, ale „nezkoumá dynamické síly změny v kapitalistické výrobní formě“. Fetscher dále cituje „přední vědce [marxismu] v NDR“, kteří tvrdí, že „vědecký marxistický výzkum, zejména v ekonomické oblasti, zůstává na startovní čáře“ a „že neexistuje dobře vyvinutá marxistická metoda pro studium mechanismů moderní kapitalistické činnosti“.[117] Fetscher, interpret Hegela, se výslovně nezabývá idealistickým problémem, ale naznačuje, že jeho marxističtí kolegové se dopustili chyby, když opustili Marxův „vědecký standard“.

Althusser naopak nešetří slovy, když pojmenovává své nepřátele, ty, kteří Marxe považují za humanistického filozofa nebo jeho pozdější materialistické dílo za pouhý dodatek k jeho kázáním o „odcizení“. Tyto nesprávné interprety napadá tím, že se snaží dokázat, že Marx nikdy nebyl hegeliánem. Ve svých raných pracích byl progresivním kantovcem, který se pak v polovině 40. let 19. století odklonil od těchto mladistvých filozoficko-etických zájmů. V této obhajobě „skutečného marxismu“ v opozici k „imaginárnímu marxismu“ Althusser zdůrazňuje „epistemologický zlom“ mezi Marxovou „ideologickou fází“ až do roku 1845 a jeho pozdějším obratem k materialistickému pohledu na historii. Druhá fáze se dělí na „zralá díla“, která sahají od materialistického čtení Hegela, čerpajícího převážně z Feuerbacha, až po autorství Nástinu kritiky politické ekonomie, kritického náčrtu rozporů

[117] Fetscher, Marx-Engels Studienausgabe, 2:11.

kapitalismu, který směřuje k Kapitálu. Teprve na konci 50. let 19. století se údajně setkáváme se „zralým“ Marxem a jeho komplexní ekonomickou interpretací dějin. Althusser se ubírá opačným směrem než interpretace nové levice šedesátých let, když „podstatného“ Marxe klade na konec jeho života a jeho raná díla považuje buď za náznaky jeho zkoumání produktivních forem, nebo za zbytky jeho „ideologické“ fáze. Tyto ideologické prvky lze vysledovat až ke Kantovi, který stejně jako mladý Marx potvrzoval souvislost mezi politickou svobodou a individuálním etickým vědomím. Althusser cituje mladého Marxe ohledně Hegelovy idealizace pruské monarchie a zabývá se jeho kritikou pruské cenzury v Marxově rodném Porýní, přičemž oba příklady uvádí jako doklad Kantova vlivu. Althusserova genealogie dává smysl z hlediska toho, co se snaží dokázat. Hegelovský marxismus se rozšířil ze střední Evropy až na levý břeh Seiny v Paříži, jak Althusser v roce 1962 poznamenal s rozhořčením. V té době v eseji pro La Pensée sarkasticky poznamenal, že „pojem totality je bez rozdílu aplikován na Hegela i Marxe, ať už gestaltovými psychology, nebo Jean-Paulem Sartrem“.[118]

Althusser stejně tak brojí proti „mechanistickému materialismu“, který považuje za stejně chybný jako jeho „dvojče, idealismus svědomí“. Cituje Engelse a Marxe proti zjednodušujícím materialistickým vysvětlením, která neberou v úvahu společnosti a kultury, v nichž se etablovaly produktivní formy. Tato mechanistická vysvětlení ignorují politické a kulturní tlaky, které zesilují ekonomické rozpory. Althusser označuje tuto kombinaci revolučních okolností jako „surdétermination“, situaci charakterizovanou „jednotnou

[118] Althusser, Pour Marx, s. 47–83, 208.

složitostí“ příčin. Ale v této spleti okolností zůstává zřejmá „dominantní struktura“ (structure à la dominante), konkrétně mocenské vztahy zakotvené v produktivních formách, které pohánějí revoluční reakce. Althusser se snaží odlišit tuto úvahu o ideologických faktorech od hegelovského idealismu, který podle něj nebere v úvahu politické nebo kulturní determinanty o nic více než ekonomické: „Pro Hegela není principem, který sjednocuje a určuje sociální totalitu, sociální ‚sféra‘, ale princip, který nemá v společnosti žádné místo ani formu, protože se nachází na všech místech a ve všech formách.“[119] Hegel aplikuje abstraktní pojem „duch“ na politický, náboženský a historický život, v němž jsou jednotlivé společnosti zobrazovány jako pomíjivé instance. Tím nakonec internalizuje a spiritualizuje to, co pro Marxe představovaly sociální struktury spojené s ideologickými nadstavbami.

Toto pohrdání Hegelem je charakteristické pro francouzsko-italské socialisty v šedesátých letech, kteří hájili „skutečný marxismus“ tváří v tvář „humanistickému“ socialismu. Lucio Colletti (1924–2001) tak k obvinění, že hegeliánští marxisté byli ve skutečnosti hegeliánskými metafyziky, přidal ještě závažnější obvinění, že uváděli do módy středověké katolické fantazie. Důsledky tohoto obvinění lze správně zvážit, vezmeme-li v úvahu hluboké antiklerikální

[119] Tamtéž, s. 208, 210, 102–4; Louis Althusser, Marx et Lénine devant Hegel (Paříž, PCM, 1972). Constanzo Preve (1943–), neomarxistický interpret marxistického odcizení, napsal kritickou studii o Althusserově obhajobě „vědeckého materialismu“ jako jádra marxistického myšlení, Politique et philosophie dans l’oeuvre de Louis Althusser (Paříž: PUF, 1993). Preve se snaží zachránit Marxe „humanistu“, zabývajícího se psychologickými a kulturními dopady kapitalismu, před Althusserovým obrazem Marxe jako historického materialisty. Stejné body jsou rovněž řešeny v Preveho knize Marx inattuale: Eredità e prospettiva (Turín: Bollati Boringhieri, 2004).

city, které se vyskytovaly u Collettiho a dalších italských komunistů. V případě Collettiho byla v jeho útocích proti „hegelianizujícím“ marxistům vždy patrná silná nechuť ke katolickému myšlení a ke smíchání zájmů církve s politickou korupcí ze strany Křesťanské demokratické strany.

Ve svých sebraných esejích a později jako redaktor respektovaného marxistického časopisu La Sinistra Colletti málokdy promarnil příležitost zaútočit na Lukácse a další „neoscholastické“ interprety Marxovy materialistické analýzy ideologie. Colletti kategoricky odmítal přisuzování hegelovského pojetí vědomí Marxovi nebo marxismu a v Il Marxismo e Hegel, zejména v polemikách o Lukácsovi a Frankfurtské škole, zesměšňuje scholastickou hierarchii zprostředkovaných forem bytí, která je jádrem hegelovské filozofie.[120] Tato hierarchie byla „kritickou podstatou“ Hegelova spekulativního myšlení, které Frankfurtská škola vpašovala do levicového rámce tím, že se zabývala v podstatě Hegelovou ideou vědomí. Tato fixace a neustálé srovnávání Hegela a Marxe ztěžovaly pochopení jednoduchého axiomu, že skutečným historickým motorem byla konfigurace produktivních sil a tříd, které vyplynuly z tohoto vzorce ekonomické interakce. Je třeba poznamenat, že navzdory Collettiho obratu doprava v 80. a 90. letech a jeho vazbám před smrtí na pravicovou vládní koalici v Itálii, Casa della Libertà, se nikdy nesmířil s katolickými aspekty italského života. Až do konce svého života se hlásil k renesanci a k liberálním vlastencům 19. století, kteří sjednotili Itálii. V těchto příkladech

[120] Viz Lucio Colletti, Il Marxismo e Hegel (Bari: Laterza, 1976), 1:11–13, 13–32, 109–22, 2:357–402; a Paul Gottfried, „Marx contra Hegel: The World of Lucio Colletti“, Marxist Perspectives (podzim 1978), str. 138–47.

našel zástupce latinské perspektivy, která nebyla znečištěna klerikalismem, levicí nebo „domácí kriminalitou“ (crimine nostrano) Mussoliniho diktatury.[121]

Nemateriální revoluce

Kromě této obavy z idealisticko-humanistického zkažení marxistické „vědy“ museli západoevropští komunisté v šedesátých letech vysvětlovat, proč kapitalistické ekonomiky a režimy (ve skutečnosti evropské sociální státy) nekolabovaly ani nepodléhaly „vnitřním rozporům“. Proč nebyla dělnická třída dostatečně rozhořčena rozdíly v příjmech mezi sebou a průmyslovými magnáty, aby se pokusila tuto situaci změnit silou? A proč mezi západní evropskou většinou obyvatelstva nepanovalo všeobecné přesvědčení, že se jejich materiální podmínky zhoršují a bez socialistické revoluce se budou dále zhoršovat?

Důvody tohoto nedostatku revolučního vědomí se stanou zcela jasnými, když se podíváme na francouzskou ekonomiku v období mezi rokem 1946 a polovinou 70. let. Až do ropné krize v roce 1973 rostl francouzský hrubý národní produkt každý rok nejméně o 5 procent a do roku 1980 se příjmová křivka, která sedmdesát let předtím ukazovala rozdíly v platech v poměru 50:1, s několika výjimkami zmenšila na méně než 5:1. Ačkoli podíl továrních dělníků ve Francii zůstal stabilní a mezi rokem 1946 a polovinou 90. let se pohyboval kolem 30 procent, docházelo k dalším změnám v zaměstnání, které neodpovídaly očekáváním vedení Komunistické strany. Více než 40 procent francouzské pracovní síly se nakonec stalo

[121] Citováno v La Repubblica, 4. listopadu 2001, 20; viz také podobný hold téhož dne od Gian Antonia Stelly, „Ricordo di LC“, na redakční stránce Corriere della Sera.

zaměstnanci ve veřejném sektoru a podíl řemeslníků a podnikatelů se ve stejném období snížil o polovinu.[122] Kromě toho se v devadesátých letech začala zmenšovat i třída průmyslových dělníků, protože francouzští „zaměstnanci“ se začali přiklánět k tehdy se rozšiřující ekonomice služeb. Zemědělský sektor, který Marx v polovině devatenáctého století správně považoval za konzervativní sílu, se stal společensky stále méně významným a v druhé polovině dvacátého století klesl z 35 procent na méně než 7 procent národní pracovní síly.[123]

Srovnatelné hospodářské oživení vedoucí k sociálním změnám nastalo po roce 1945 i v dalších zemích západní a střední Evropy, i když v některých případech, jako například v západním Německu, začalo pozdě nebo, jako v Itálii, probíhalo nepravidelně. V polovině šedesátých let byla průmyslová výroba v Itálii, Německu a Holandsku třikrát vyšší než v roce 1914. Průměrné reálné mzdy se mezi lety 1951 a 1961 v západní Evropě a v Německé spolkové republice více než zdvojnásobily, a to navzdory skutečnosti, že maloobchodní ceny současně vzrostly o 50 procent. To znamenalo, že vnitřní sociální rozpory, které měly vyústit v revoluci, se stávaly méně

[122] Viz Jean Fourastié, Les trente glorieuses (Paříž: Fayard, 1988); Henri Mendras, La seconde révolution française 1965–1984 (Paříž: Gallimard, 1988); a Yves-Marie Laulan, Pour la survie du monde occidental (Paříž: Le Cherche Midi Editeur, 2001).

[123] Jacques Freymond, Western Europe since the War:A Short Political History (New York: Praeger, 1964), str. 152–157; A Decade of Cooperation: Achievements and Perspectives (Paříž: Organizace pro evropskou hospodářskou spolupráci, 1958), str. 24–27.

zřejmými.[124] Kromě toho bylo obtížné vykreslit evropské sociální státy s rozsáhlým veřejným sektorem a znárodněným průmyslem jako modely volného trhu, které by marxisté mohli věrohodně popsat jako čistý kapitalismus. Termín neokapitalismus se objevil v padesátých a šedesátých letech, aby charakterizoval poválečnou evropskou ekonomiku, která kombinovala růst mezd a spotřebního zboží se sociálními programy a částečně znárodněnou výrobou. Ve skutečnosti v letech 1946 a 1947 komunisté sehráli roli při navrhování některých z těchto reforem, které byly zavedeny. Nevylučovali ani možnost, že se poté připojí k novým koalicím v Itálii a Francii. V roce 1955 to nebyli komunisté, ale francouzský socialistický premiér Guy Mollet, kdo trval na tom, aby komunisté nebyli součástí jeho levicové vlády. Oprávněnou obavou v té době bylo, že západoevropští komunisté byli podřízeni sovětské kontrole.[125]

Imperialistický nepřítel

V polovině šedesátých let marxisté pracovali na nových vysvětleních toho, jak by Marx pojímal pozdější společenský vývoj; v tomto procesu nakonec zůstaly pozadu polemiky namířené proti hegeliánské metafyzice a etickému humanismu. Novým zaměřením se stala intelektuální a politická válka proti imperialismu, téma, které se shodovalo s odporem proti účasti Evropy na straně Ameriky ve studené válce. Tato prezentace antiamerického tažení naplňovala jak teoretickou, tak i emocionální potřebu: vysvětlovala, proč kapitalismus i nadále

[124] Robert O. Paxton, Europe in the Twentieth Century (New York: Harcourt, Brace, Jovanovich, 1975), 545–549; Rolf Steininger, Deutsche Geschichte, sv. 2 (Frankfurt: Fischer Taschenbuch Verlag, 2002).
[125] Paxton, Europe in the Twentieth Century, str. 548–549.

vzkvétal navzdory ekonomickému otroctví, které údajně vytvářel. Propojení „pozdního kapitalismu“ s imperialistickou expanzí nebylo specificky poválečným tématem. Jeho ranými představiteli byli Lenin a [Žid] Rudolf Hilferding a před první světovou válkou i během ní připisovali revoluční marxisté evropský konflikt zuřivé konkurenci mezi kapitalistickými státy o suroviny a trhy.[126] Poválečné komunistické strany měly v každém případě k dispozici propracovanou teorii imperialismu jako konečné fáze kapitalismu. Zaměřením se na vykořisťování obyvatelstva třetího světa umožnila komunistickým teoretikům a politikům vysvětlit nedostatek příznivých okolností pro socialistický převrat v jejich zemích. Pomohla také odvést morální pozornost od brutálního útlaku v komunistických zemích tím, že vrhla děsivý stín na skutečná nebo domnělá koloniální zla.

Názor, že Spojené státy jsou centrem světového kapitalistického impéria, byl mezi evropskými intelektuály přítomen již na konci druhé světové války. Poznamenejme si rozsáhlou poznámku (26. října 1948) katolického levicového Emmanuela Mouniera adresovanou americké korespondentce Constance Hyslopové, která si stěžovala na jeho antiamerické novinářství:

> Za prvé, můj hněv není namířen proti americkému lidu, ale pouze proti americkým kapitalistům a americkým imperialistům. My [Francouzi] máme silný pocit, že jste nás kolonizovali, stejně jako černochy a Bulhary Rusové. Téměř se nebráníme, protože za současných okolností

[126] Viz Rudolf Hilferding, Finance Capital: A Study of the Latest Phase of Capitalist Development, s doplňujícími komentáři Toma Bottomorea a Warrena Lamba (reprint, Londýn: Routledge, 1985).

> víme, že bez vás nemůžeme nic dělat: vaše úvěry, vaše stroje – to je náš základní lidský reflex. Jsme chudí, nemocní všemi nemocemi války, nepříjemní a sténající jako chudí, plní vad, ale přesto jsme zemí lidí – a ne trhem, jistým nebo nejistým, ziskovým nebo neziskovým. Vaše nesčetné „digesty“, které nás zaplavují, se zdají být barbarstvím, zhuštěným, zredukovaným a předem stráveným – nebo tak to alespoň vypadá starým národům, které jsou zvyklé meditovat a vynalézat v bolesti – a navíc mechanismem masivní propagandy, který připomíná jiné problémy. Rusové, ano, Rusové. Ale Rusové jsou daleko a my, jak jistě vidíte, máme v našich knihkupectvích tuny amerického papíru, amerických myšlenek a americké propagandy. Mezitím musí předsedové naší rady před přijetím závažných rozhodnutí postupovat podle pokynů amerického velvyslanectví a americký stín se nad námi rozprostírá stejně jako ruský stín nad druhou částí Evropy. A pokud to dříve byl stín Roosevelta, dnes má podobu bomby a banky.[127]

K těmto stížnostem se vracíme, abychom pochopili další obavy té doby, na které Mounier upozorňoval v roce 1948, například potřebu dělnického hnutí, které marxismus neodmítá, ale „překonává“ jej začleněním náboženských postřehů (odtud pochází zárodek katolicko-marxistických dialogů), nebo hledání francouzské komunistické vlády, která by nezapomíňala na nepříjemné aspekty stalinismu.[128] Hlavním zájmem Mouniera, který sdílela většina kontinentální evropské

[127] Emmanuel Mounier, Oeuvres (Paříž: Editions du Seuil, 1951), 4:813.
[128] Tamtéž, 828; a Emmanuel Mounier, „Communistes chrétiens“, Esprit 135 (červenec 1947): str. 139–146.

levice (a významně i tradiční pravice), bylo udržet americký vliv a kulturu mimo Evropu. Kořeny tohoto antiamerikanismu spočívaly v kulturní a estetické averzi, která v poválečném období nabyla morálních a nakonec i marxisticko-systematických rozměrů.

Při pohledu na tuto kritiku imperialismu jako pokročilého kapitalismu s americkou nálepkou je možné vysledovat jednotlivé fáze jejího vývoje. Nejprve se vyvíjející kritika vzdala eurocentrického pohledu a postavila se na stranu třetího světa jako preferované oběti amerického kapitalistického vykořisťování. Zatímco tuto perspektivu lze vysvětlit fascinací marxistů v šedesátých a sedmdesátých letech nezápadními socialistickými revolucemi na Kubě, v Číně a Africe, tuto preferenci mohly ovlivnit i dva další faktory. Západní Evropa byla příliš prosperující na to, aby byla považována za materiálně zkrachovalou, jak ji popisuje Mounier v roce 1948; jak její zlepšené mediánové mzdy, tak široce distribuované spotřební zboží směřovaly k nemarxistickým ekonomickým závěrům. Na dvacátém sjezdu strany v Moskvě v únoru 1956 navíc premiér Nikita Chruščov odhalil alespoň některé zločiny Stalina způsobené „kultem osobnosti“ zesnulého diktátora. Le Monde a další evropské levicové publikace toto odhalení poslušně přinesly, a zatímco ti, kteří se hlásili k marxismu, nadále v mezinárodních záležitostech zastávali sovětskou stranu, sovětský experiment již ztratil svůj lesk, částečně díky odhalením Stalinových nástupců.[129] Poté, co Fidel Castro v roce 1959 zvítězil na Kubě, začala se otevírat nová centra socialistických dobrodružství. Pařížské nakladatelství Maspéro

[129] Viz Le Monde z 1. až 15. června 1956; a úvodník Mouniera v Esprit z prosince 1956 po sovětské invazi do Maďarska 4. listopadu.

se specializovalo na knihy oslavující nezápadní marxistická povstání a režimy; a dva z jeho časopisů, Partisans a Tricontinental, se hemžily chválou na Castra, Maa a Che Guevaru. Sartre a jeho časopis Les Temps Modernes představovali údajné ekonomické zázraky kubánského socialismu a blahopřáli Castrovi k rozchodu s americkými kapitalistickými imperialisty.[130]

Toto zobrazení nezápadního světa jako centra amerického kapitalistického vykořisťování a spásné sociální revoluce se stalo charakteristickým rysem marxistických studií imperialismu. Exponenty tohoto postoje byl americký socialistický vědec (který většinu své kariéry strávil v exilu ve Francii, Portugalsku, Kanadě, Africe a na Dálném východě) [Žid] Immanuel Wallerstein (1930–). Od své první publikované knihy Africa: The Politics of Independence (1961) až po své syntetické zkoumání současné kapitalistické ekonomiky Wallerstein považoval propojený světový ekonomický systém za politicky determinující a ovládaný převážně americkými zájmy. Jeho přínosem ke srovnávacím historickým studiím je interpretace daného tématu z perspektivy světové ekonomiky, která zdůrazňuje marxistické leitmotivy. Dostáváme tak tento zákon současných historických změn: „Klíčovým faktorem, který je třeba vzít v úvahu, je, že v rámci světové kapitalistické ekonomiky se všechny státy nemohou ‚rozvíjet' současně, protože systém funguje na základě ‚nerovného' jádra a periferních regionů. Navíc v rámci světové ekonomiky fungují

[130] Přehled tohoto obratu k tropům ve francouzských radikálních kruzích viz Sévilia, Le terrorisme, str. 60–77. Příkladem záliby v castrismu a maoismu jsou Régis Debray, Révolution dans la révolution (Paříž: Maspéro, 1969); Jean-Paul Sartre, Situations VIII (Paříž: Gallimard, 1971); a Pierre Jalée, Le pillage du tiers monde (Paříž: Maspéro, 1965).

státní struktury jako prostředky, pomocí nichž mohou určité skupiny ovlivňovat a narušovat fungování trhu. Čím silnější je státní aparát, tím větší má schopnost narušovat světový trh ve prospěch zájmů, které zastupuje. Jádrové státy mají silnější státní aparát než periferní státy.[131]

Zde najdeme zopakování marxisticko-leninistického názoru, že státní aparát vyspělých kapitalistických společností se snaží kdekoli je to možné vykořisťovat přírodní zdroje a levnou pracovní sílu. Tato praxe vede k imperialistickým vztahům, které jsou typické pro pozdní kapitalismus; ačkoli se jádro regionu, které těží z ekonomického rozvoje, může dále rozšiřovat, chudí nevyhnutelně chudnou a možnost revoluce, zrozené z „polarizace“, zůstává. Alespoň některé z těchto myšlenek, byť v pozměněné podobě, lze najít v knize Empire (2000), široce prodávané studii o americkém neoimperialismu od italského marxisty (a zakladatele Rudých brigád) Antonia Negriho a profesora literatury na Duke University Michaela Hardta. Euroamerický tisk, typicky zastoupený časopisy Time, New York Times, Frankfurter Allgemeine Zeitung, Wall Street Journal, Le Monde, Le Nouvel Observateur, anglickým Sunday Times a Washington Post, propaguje tuto „kritiku globalizace“, která „posouvá debatu o tomto tématu na novou úroveň“.[132] (Tyto souhlasy nezabránily žádné z těchto publikací, aby při jiných příležitostech podporovaly ekonomickou globalizaci

[131] Immanuel Wallerstein, „World Inequality“, v knize The Present State of the Debate on World Inequality, ed. Immanuel Wallerstein (Montreal: Black Rose Book, 1975), s. 23.

[132] Viz online recenze knihy Empire na adrese ephost@epnet.com, zejména komentář Daniela Bensaida v deníku Le Monde z 22. března 2001 a článek Emily Eakinové „What Is the Next Idea?“ v deníku New York Times ze 7. července 2001.

jako prostředek k prolomení ledů pro nový mezinárodní politický řád.)

Negri a Hardt trvají na tom, že světový kapitalistický imperialismus Spojených států se kvalitativně liší od svého evropského předchůdce z 19. století. Na rozdíl od starých imperialistů nemají američtí kapitalisté a politici zájem o přímou územní kontrolu, ale spíše o formování „biologického života“ těch, které podmaňují. Proto pracují a intrikují, aby převzali trhy a kulturu, aniž by se obtěžovali okupovat podmaněné národy. Noví imperialisté hovoří o globálních ideálech, protože kapitalismus se nezvratně posunul za rámec národních států.

„Impérium“ s USA jako materiálním a propagandistickým centrem se nyní skutečně prezentuje jako humanitární podnik, který se snaží učinit svět „demokratickým“.[133]

Zatímco Negri a Hardt, stejně jako Wallerstein, útočí na rétorické pokrytectví, jejich vysvětlení přesto prozrazují nedostatek kritické analýzy. Marxismus, který nabízejí, samozvaná kritika kapitalistického imperialismu, klade vinu za neúspěchy třetího světa na korporátní kapitalisty. Kritici tak však činí bez dostatečných důkazů. Jak se pokusil prokázat ekonom [židovského původu] Peter Bauer, který podrobně studoval africké a jiné ekonomiky třetího světa, špatné hospodaření vlád v materiálně zaostalých společnostech je do značné míry jejich vlastní vinou.[134] Přisuzovat západní ekonomický úspěch utrpení Afriky je unáhleným závěrem. Od

[133] Michael Hardt a Antonio Negri, Empire (Cambridge: Harvard University Press, 2001), str. 67–183.
[134] Peter Bauer, The Development Frontier: Essays in Applied Economics (Cambridge: Harvard University Press, 1991).

knihy Africa: The Politics of Independence dále Wallerstein připisuje nerovnoměrný nebo regresivní ekonomický rozvoj v západní Africe její zranitelné pozici ve „světové kapitalistické ekonomice“. Ačkoli se mimochodem zmiňuje o křehkosti národních struktur a nadbytku byrokratů, Wallerstein se nikdy nezabývá politickými zvyklostmi, které sužují velkou část kontinentu. Hnutí, která se nazývají „revolučními“, vzbuzují jeho nadšení, navzdory tomu, že podněcují nepotismus, krádeže a vyvlastňování malých tříd vytvářejících bohatství. Všechny neúspěchy revolučních diktatur, které se snaží dosáhnout obratu ve vývoji, jsou považovány za černé skvrny na „světové kapitalistické ekonomice“ nebo jsou připisovány dočasným obtížím při znovuzískávání „velikosti Afriky“.

Ve své nejranější knize o Africe Wallerstein předpovídá spíše to, co by si přál vidět, než to, co se v té době pravděpodobně stane, a sice že „nezávislé africké státy směřují tímto směrem [k ústavním vládám] způsobem, který se neliší od toho, jaký použily jiné státy v podobných obdobích budování své národní identity“. Podle Hardta a Negriho existuje třetí svět jako forma falešného vědomí, „vytvořeného kolonialismem a imperialismem národních států“, ale předurčeného k „zničení, až se v rámci globalizace stanou nejubožejší obyvatelé země těmi nejmocnějšími“. Ve vznikajícím světě „nomádství a míšení ras“ [!] zmizí impérium a „jeho doprovodné mechanismy geografické a etnické regulace populací“ spolu s utlačovatelským výmyslem třetího světa. Nějakým způsobem má to, co africké vlády dělají svým lidem, méně společného s jejich osudem než s epistemologickými zmatky, které přinesl pozdní kapitalismus. A „migrující davy“

nejsou lidé prchající ze špatně spravovaných zemí, ale aktéři zapojení do „etické praxe“ ničení zlého impéria. [!!!][135]

Se vší úctou k kritikům amerického kapitalistického imperialismu, nebylo prokázáno, že americká zahraniční politika je důsledně přičitatelná ekonomickým zájmům. Je možné, že americká vláda přijímá zahraniční politiku z jiných důvodů než z důvodu materiálního zisku nebo snahy o ekonomické monopoly. Nezohlednění tohoto širšího pohledu ilustruje to, co [Žid] Karl Popper nazval klamem „neověřitelnosti“. Pokud Negri nedokáže uvést příklady americké zahraniční politiky, která není motivována ziskem nebo nějakou kapitalistickou krizí, stává se jeho kauzální teorie zcela mechanickou – a tudíž pochybnou. Existuje také související problém odvozování kauzálního vztahu z časově souvislých okolností. Skutečnost, že podíl USA na hrubém národním produktu světa již desítky let klesá, že americká obchodní bilance je nepříznivá a že Spojené státy potřebují fosilní paliva, kterých má Irák dostatek, nemusí být dostatečným nebo dokonce významným důvodem pro nedávnou invazi do Iráku. Obavy z hromadných zbraní ničení a z Iráku jako zdroje teroristických aktivit se zdály být v době plánování invaze v USA, a zejména ve vládních kruzích, velmi rozšířené. Zda byla okupace Iráku politicky moudrým krokem, lze ponechat na posouzení jiných; co by však mělo být

[135] Immanuel Wallerstein, Africa: The Politics of Independence: An Interpretation of Modern African History (New York: Vintage Books, 1961), s. 167; Hardt a Negri, Empire, s. 361, 362, 363.

zpochybněno, je dosud neprokázaná jistota, že vojenské řešení bylo určeno kapitalistickou dynamikou.[136]

Nedávným zvratem v marxistické kritice amerického imperialismu je trvání na globalistických řešeních jako jediných přijatelných [!]. Hardt a Negri tak spojují „demokracii“ výlučně se světovou společností, z níž národní státy zmizí [!!!] jako relikt autoritářské minulosti. Na otázku německého novináře, zda by se demokraté mohli rozhodnout žít v národním státě, Hardt odpověděl, že si nedokáže představit, že by skuteční demokraté učinili takové rozhodnutí. Jakákoli vláda jiná než světový socialistický režim [!], řekl, by trpěla „demokratickým deficitem“.[137] Všimněte si, že pro Wallersteina, který psal v polovině sedmdesátých let, bylo „přetrvávání nacionalismu“ problémem pro marxisty stejně jako pro liberální rozvojové ekonomy. Na základě klasického marxistického modelu nebylo možné „vysvětlit“ rostoucí sílu etnonacionalismu v revoluční levici. V Asii, Africe a Latinské Americe se zdálo, že jeden hnutí jde ruku v ruce s druhým, navzdory apelům na mezinárodní dělnickou třídu.[138] Na konci dvacátého století marxističtí kritici amerického imperialismu předpovídali konec národních identit v nastupující multikulturní budoucnosti.

---

[136] Eseje, které tvrdí, že americká vojenská politika má za následek oslabení hospodářského růstu a podkopání hospodářské svobody, viz Arms, Politics, and the Economy: Historical and Contemporary Perspectives, ed. Robert Higgs (San Francisco: Independent Institute, 1999); a komentář Roberta Higga „How Does the War Party Get Away with It?“ v San Francisco Chronicle, 14. září 2003.

[137] Hardt, rozhovor v Junge Freiheit, 5. září 2003, 7; Alexander Stille, „Apocalypse Now“, New York Review of Books, 7. listopadu 2000, str. 47–48.

[138] Wallerstein, „World Inequality“, str. 22–23; Immanuel Wallerstein, Africa: The Politics of Unity (New York: Random House, 1967); a Immanuel Wallerstein, After Liberalism (New York: New Press, 1995), s. 49.

Odtud pramení ambivalentní vztah evropské intelektuální levice k americkému neokonzervativnímu publicistovi Francisovi Fukuyamovi, který v roce 1989 tvrdil, že současná doba se blíží „konci dějin“. Fukuyama, který se hlásil k hegeliánství a věřil, že konec politického vývoje lidstva se nyní blíží, oslavoval pád sovětského impéria jako důkaz, že západní „liberálně demokratické“ myšlenky se prosadí všude. Kombinace ekonomického obchodu, myšlení založeného na lidských právech a demokratických vlád podle vzoru amerického režimu brzy učiní mezinárodní konflikty zastaralými. V tomto nově vznikajícím světě by demokratičtí občané hromadili spotřební zboží a užívali si výhod politické rovnosti. Ačkoli francouzský levicový kritik amerického imperialismu [židovského původu] Emmanuel Todd věnoval celou knihu L’illusion économique (1998) a první část knihy Après l’empire (2002) rozebírání této „disneyovské perspektivy“, jeho kritika odhaluje spřízněnost s objekty jeho útoků.[139]

Stejně jako Hardt a Negri se Todd těší na světovou společnost, i když v ní zmizí materiální nerovnosti a údajně bující rasismus a antisemitismus, které spojuje se Spojenými státy a americkou náboženskou pravicí. Je optimistický, že rostoucí asijské a africké společnosti, v nichž se stabilizovala porodnost a roste masová gramotnost, odolají americkým imperialistům a vlezlé americké „nadřazené třídě“. Nakonec, ve své vulgarizované verzi Hegela, kterou staví na místo

[139] Viz Fukuyama, „End of History?“ 4; Fukuyama, The End of History and the Last Man (New York: Free Press, 1992); Emmanuel Todd, Après l’empire: Esai sur la décomposition du système américain (Paříž: Gallimard, 2002), s. 19; a Emmanuel Todd, L’illusion économique: Essai sur la stagnation des sociétés développées (Paříž: Gallimard, 1997).

Fukuyamovy, historie, jak ji známe, skončí „zmenšením amerického impéria“, které podle Todda již začalo. Americká „oligarchie“, sužovaná sociálním útlakem, nezkrotným kapitalismem a vojenskou expanzí, je údajně na ústupu. Todd prosí Evropany, aby se drželi stranou a věnovali se svým sociálním problémům, zatímco Američané se přemáhají ve své „falešné válce proti terorismu, která skrývá touhu udržet hegemonii, která již neexistuje. Pokud se Amerika bude i nadále snažit demonstrovat moc, kterou již nemá, skončí to pouze tím, že světu dá najevo svou bezmocnost.“[140]

Na této antiimperialistické polemice, která se objevuje také u Hardta a Negriho, je pozoruhodná socialistická globalistická vize bez násilné polarizace, kterou předpovídali marxističtí antiimperialisté. Noví antiimperialisté nahradili to, co Wallerstein trefně nazývá „liberálním rozvojovým modelem“ – na rozdíl od marxistického modelu založeného na globálním revolučním konfliktu. Ačkoli „modernizace“ může být vhodnější než „liberální“, Todd, Fukuyama a Negri převzali a přizpůsobili právě tento první Wallersteinův model. Globalizace, rozpad národních rozdílů a ideál rovnosti jsou předurčeny k triumfu, ať už se americké impérium předtím musí nebo nemusí zničit. Zatímco Fukuyama píše jako americký globální demokrat oslavující „kapitalistický sociální stát“, jeho socialističtí oponenti požadují zmizení americké hegemonie jako předpoklad pro jejich globalistický, egalitářský konec dějin. Ale také oportunisticky argumentují, že historické síly v Evropě i ve třetím světě favorizují jejich verzi konce dějin a že

[140] Todd, Après l’empire, str. 130–39, 232–33.

vznik alternativní reality závisí na tom, zda Američané a jejich kapitalistická nadřazená třída ustoupí stranou.[141]

Tento přehled antiimperialistických interpretací vycházejících z evropské levice poukazuje na to, co je ve skutečnosti deficitem marxismu. Na rozdíl od toho, co naznačují konzervativní a neokonzervativní kritici Negriho, Hardta a Todda, taková interpretační literatura nezrazuje fungování „zdánlivě nových myšlenek ve starých marxistických lahvích".[142] Podtrhuje to rostoucí oslabení evropského marxistického myšlení pod vlivem měnících se ekonomických podmínek a osudového vzestupu amerického kulturního a politického vlivu. Todd a Negri by byli nemyslitelní bez Paula Kennedyho, historika z Yale, který vydal knihu The Rise and Fall of Great Powers. V této srovnávací studii o upadajících říších Kennedy udal směr pozdějším „socialistickým" dílům o přehnaných ambicích amerického kapitalistického impéria. On a další americký akademik, asijský vědec z Berkeley, Chalmers Johnson, se zabývali tématy nedávných evropských antiimperialistických autorů, ještě než se jimi začala zabývat evropská levice.[143] Ačkoli tito američtí interpretátoři zkoumají materiální příčiny americké expanze,

---

[141] V knize Après l'empire Todd opakuje Fukuyamovo problematické tvrzení, které převzal od politického teoretika Michaela Doyla, že demokracie nikdy mezi sebou nebojují (20). Kritický pohled na tento názor najdete v mém komentáři „Defining Democracy Down" v časopise American Conservative z 8. září 2003, str. 42–44.

[142] Junge Freiheit, 5. září 2003, s. 7; Wolfgang Caspart, Marxismus: Von der Revolution zur polititischen Korrektheit (Vídeň: Eckhartschrift, 2003).

[143] Recenzi knihy Empire, která se této poznámce vyhýbá a zároveň se pouští do kritiky antiamerikanismu na základě antiamerických Američanů, najdete v článku Rogera Kimballa „The New Anti-Americanism", New Criterion 20, č. 2 (říjen 2001), str. 17–25.

stejně jako jejich napodobitelé nejsou ve svých pesimistických argumentech specificky marxističtí. Ještě dále do minulosti lze poukázat na práce o americkém „kapitalistickém imperialismu“ Williama Applemanna Williamse a wisconsinské školy historiků. Ve Williamsových historických spisech ze šedesátých a sedmdesátých let o americké zahraniční politice a expanzivních potřebách pozdního kapitalismu najdeme mimořádně podrobnou studii o rozvoji amerického kapitalistického impéria.[144]

Není nutné souhlasit se všemi závěry nebo přijímat Williamsovy kauzální souvislosti v knihách The Tragedy of American Diplomacy nebo The Contours of American History (obě knihy se nyní staly populárními mezi americkými izolacionisty z pravice), aby bylo možné vnímat jejich relativní hodnotu. Williamsovo chápání americké historie je hlubší než chápání těch, kteří se sami označují za evropské marxisty a nyní útočí na americký imperialismus. Je významné, že Hardt a Negri připouštějí, že evropská kulturní hegemonie nad západním světem přešla ze Starého světa do Nového světa v důsledku „krize Evropy“. Všechny strany v Evropě začaly soutěžit o to, „kdo nejlépe vyjádří silný amerikanismus“. „Odmítání evropského vědomí uznat svůj úpadek“ vedlo k promítání utopických nadějí do Spojených států a „životě prostřednictvím amerického snu“. Hardt a Negri si dělají legraci z „této představy amerického impéria jako vykoupení utopie

[144] Německý překlad Williamsova nejslavnějšího díla Die Tragödie der amerikanischen Diplomatie (Stuttgart: Suhrkamp, 1973) se těšil obrovské oblibě mezi německy mluvícími intelektuály a novináři a byl několikrát dotisknut renomovaným německým nakladatelstvím. Viz také autoritativní biografie Williamse od Paula Buhleho a Edwarda Rice-Maximina, William Applemann Williams: The Tragedy of Empire (Londýn: Routledge, 1995).

jako zcela iluzorní“, ale jejich pohrdání je smíšeno s údivem nad účinky americké kulturní sféry vlivu.[145] Z čím dál ničivějších nacionalistických válek v Evropě vzešel evropský osud podřízenosti Spojeným státům psychologicky i politicky. I ti, kdo po druhé světové válce prohlašovali, že pohrdají americkým kapitalistickým hospodářstvím, vzhlíželi s obdivem k New Yorku jako k centru avantgardního myšlení a abstraktního expresionistického umění.

Stejně pozoruhodné jsou levicové adaptace Fukuyamových tvrzení o šíření globální demokracie, které sahají až k radikálům devatenáctého století Johnu Brightovi, Jamesovi Millovi a Richardu Cobdenovi. Právě tito angličtí zastánci volného obchodu, a nikoli pruský ústavní právník Hegel, vytvořili demokratická očekávání spojená s volným obchodem a dostupností spotřebního zboží, která Fukuyama znovu oživil.[146] To, co odlišuje jeho „konec dějin“, je pokus spojit jej s „nepostradatelností Ameriky“. Fukuyama kombinuje teorii volného obchodu a modernizace s pohledem na Spojené státy jako na nezbytný prostředek k dosažení obou cílů. Je příznačné, že levicoví antiimperialisté, kteří Fukuyamu kritizují, jsou ještě méně přesvědčiví, když přebírají jeho vizi zbavenou amerických korporátních zájmů. Stejně jako Fukuyama volají po modernizaci spočívající v osvobození žen a gramotnosti obyvatelstva v třetím světě. Stejně jako Fukuyama také vyvolávají představu materiálně zajištěných

[145] Hardt and Negri, Empire, s. 380, 382, 383.

[146] Todd v knize Après l’empire, str. 18–19, chápe obtížnost smíření Hegela s Fukuyamovými tvrzeními, ale ignoruje radikálně demokratický aspekt Fukuyamova globalismu; pro souhlasné potvrzení Fukuyamovy radikální agendy viz recenzi George Gildera na knihu The End of History and the Last Man v Washington Post Book World, 12. července 1992, 4.

jedinců, kteří mohou bez povšimnutí překračovat státní hranice – v pluralitní světové kultuře, kterou drží pohromadě lidská práva. Z tohoto snu však vylučují prodloužení americké dominance a identifikovatelnou kapitalistickou ekonomiku. Bohužel pro jejich argumentaci evropská levice nedokazuje, že k takové změně ve třetím světě dochází, ani neprokazuje, že konkurenční vize jsou odsouzeny k neúspěchu. Impérium končí vhodně optimistickou poznámkou, že „množství lidí“ napadne a obsadí začínající multikulturní Západ, který dosud vykořisťoval třetí svět. Tento apokalyptický konec mění děsivý závěr románu Jeana Raspaila Camp of the Saints [Tábor svatých] (1973), v němž žebráci z indického subkontinentu zaplavují Evropu, v toužebně očekávané vyvrcholení. Přemístění populací poskytuje věrohodný hypotetický kontext pro triumf pozdního modernismu, aniž by bylo nutné si představovat, že islamizované země se stanou přátelskými k feminismu nebo pluralistickými. V nové futurologii budou jejich populace fungovat jako pronásledované menšiny v západním světě, který se poddává multikulturnímu imperativu [!!!]. Tento migrační scénář je však již zastaralý [?]. Vychází z Fukuyamy, který je globalistou i antitradicionalistou, přestože má tendenci být spojován s pravicí kvůli svému americkému optimismu. Radikální levice se tak obrací k již známému příběhu, když popisuje „konec dějin“, který je i přes vypravěče stále neoddělitelně americký.

Neomarxismus

Neomarxistické nepokoje

Ve své knize Radostná věda Friedrich Nietzsche poznamenává, že ti, kteří se bránili zavedení moderní vědecké metody, se uchýlili k „vymýšlení důvodů, proč by stávající

zákony měly zůstat v platnosti, protože se nedokázali smířit s tím, že si zvykli na to, co měli, a nechtěli se zabývat jinými zákony“. Nietzsche dále vysvětluje: „Takto lidé naložili s každou morálkou nebo náboženstvím, které se objevilo od nepaměti: lžou o příčinách a záměrech kvůli zakořeněnému zvyku, pokud někdo začne tento zvyk zpochybňovat a ptá se na jeho důvody a záměry. Zde se skrývá velká neupřímnost konzervativců v každé době, tendence hromadit lži.“[147]

Zdá se, že vývoj marxistické levice v západní a střední Evropě od šedesátých let odhaluje stejnou tendenci, a to vytváření provizorních realit na obranu pohodlného způsobu myšlení. Ale ti, kdo hromadili lži, Nietzscheho Hinzulügner, hráli v proměnách marxismu menší interpretační roli, než tvrdili jejich kritici. Neomarxisté, typicky mladý Jürgen Habermas z Marburgu, byli selektivní v tom, co prezentovali jako „marxistické“, a jakkoli byli shovívaví ke komunistickým vůdcům, takové volby neznamenaly ochotu přijmout dialektický materialismus bez výhrad. Vývoj Frankfurtské školy od jejího založení v meziválečném Německu prozrazuje zdánlivě ambivalentní vztah ke komunistické moci. Členové školy podporovali komunistické režimy nebo jim dávali přednost před jejich kapitalistickými nepřáteli, ale také zastávali heterodoxní postoje, které komunistické vlády přísně a opakovaně odsuzovaly. S takovým problémem se setkal maďarsko-německý literární a společenský komentátor Georg Lukács. Po svém spěšném útěku do Sovětského svazu po nástupu nacismu strávil Lukács roky tím, že se zoufale omlouval za svou nematerialistickou dialektiku. Lukácsovy

[147] Friedrich Nietzsche, Die fröhliche Wissenschaft (Mnichov: Wilhelm Goldmann Verlag) na základě vydání z Lipska z roku 1887, s. 29.

problémy s přijetím ho trápily i v poválečném komunistickém Maďarsku a ani jeho zoufalé přijetí stalinistického dogmatu a souhlas s potlačením maďarského povstání Sovětským svazem v roce 1956 nedokázaly rozptýlit oprávněné obavy, že není skutečným marxistou, ale „socialistickým humanistou“.[148]

Je zřejmé, že i mimo sovětský blok byli lidé, kteří vytrvale bránili to, co se stalo zkostnatělými marxisticko-leninistickými doktrínami. Jak však vysvětluje předchozí kapitola, jejich práce se stala obtížnou. Tito tvrdohlaví teoretici narazili na data, která jejich teorie vyvracela, a na strategii vůdců komunistických stran, kteří se zabývali voliči z řad dělnické třídy, kteří neměli zájem o apologetické traktáty. Vhodnost pro intelektuální poradní sbor Komunistické strany Francie nebo Itálie se lišila od úkolu potvrdit svou ortodoxii pro profesuru v sovětsky kontrolovaném státě. I ti západní komunisté, kteří volali po marxisticko-leninistické teoretické čistotě, jako Louis Althusser, plnili své projevy nadšenými odkazy na [Žida] Freuda, [Žida] Spinozu a Hegela. A obecně se vyhýbali podrobnému zkoumání, zda se marxisticko-leninistické ekonomické předpovědi v jejich zemích potvrzují. Rozebírat koloniální zlo bylo jedna věc, ale dokázat v roce 1965, že Francie nebo západní Německo směřují k dělnické revoluci kvůli masovému utrpení, představovalo větší a možná nepřekonatelnou výzvu pro důvěryhodnost.

Ekonom Paul Craig Roberts poukázal na to, že „socialistický projekt“ utrpěl teoretickou porážku ve 30. letech

[148] Paul Breines, „Marxism, Romanticism, and the Case of Georg Lukacs“, Studies in Romanticism 16, č. 4 (1977): str. 473–489; Paul Breines, „Young Lukacs, Old Lukacs, and New Lukacs“, Journal of Modern History 51, č. 3 (1979): str. 533–546.

20. století, kdy rakouský ekonom [židovského původu] Ludwig von Mises poukázal na nepředvídatelnost sociálního plánování. Mises vysvětlil, že tržní systém, ve kterém ceny mohou sloužit jako ukazatele poptávky, funguje efektivněji než jiné systémy. Taková ekonomika je optimální pro uspokojení celkových potřeb. Mises předkládal výslovně utilitární argumenty ve prospěch kapitalismu a polský marxista Oskar Lange věnoval svou práci vyvrácení tohoto zkoumání tržní efektivity. Podle Robertse však důkazní břemeno zůstalo na socialistech, kteří se zavázali prokázat, že vládou plánovaná ekonomika je „racionálnější“ než ceny odrážející nabídku a poptávku.[149] Důsledkem této výzvy bylo, že západní marxisté se ještě více přiklonili k neomarxismu, formě socialistického myšlení, která si od Marxe vypůjčovala stále selektivněji. Neomarxisté se označovali za kvalifikované marxisty, aniž by přijímali všechny Marxovy historické a ekonomické teorie, ale zároveň hájili socialismus proti kapitalismu jako morální postoj.

Netvrdíme, že za tento vývoj byli zodpovědní pouze rakouští ekonomové v čele s Misesem. Tvrdíme však, že kumulativní váha kritiky, kterou Mises a jeho škola směřovali proti socialistickému plánování, oslabila ekonomické základy marxistické teorie. Socialisté poté budovali své koncepční struktury na Marxově pojmu „odcizení“, který čerpali z jeho spisů z 40. let 19. století. Zdůrazňovali skutečné nebo domnělé materiální nerovnosti v tržních nebo kvazitržních systémech, aby dokázali, že socialisté zaujímají humanistickou pozici.

[149] Roberts, Alienation and the Soviet Economy, str. 98–103; Ludwig von Mises, „Die Wirtschaftsrechnung im sozialistischen Gemeinwesen“, Archiv für Sozialwissenschaft 49 (duben 1920), str. 86–121; Oskar Lange, ed., Problems of Political Economy of Socialism (Nové Dillí: People’s Publishing House, 1962), str. 9–10.

Jejich „quod demonstrandum est“ se proto mohlo obejít bez přísně materialistické analýzy a přesunout své zaměření na náboženství, morálku a estetiku [!].

Formy neomarxismu

Základem neomarxismu byly určité pojmy, které jeho představitelé izolovali a poté zafixovali, zejména dělnická demokracie, kapitalistická iracionalita, skutečné lidské potřeby, mezi teology osvobozeneckého hnutí zaměřenými na revolucionáře třetího světa „preferenční volba chudých“ a mezi Němci „překonání minulosti“. Tyto pojmy měly přitažlivost i mimo komunistickou voličskou základnu a měly za cíl vyvolat u vzdělané buržoazie pocit viny [!] tím, že jim vnucovaly pocit nedostatečné citlivosti vůči chudým a především vůči údajným obětem nacismu. Všechny tyto pojmy fungovaly tak, že neutralizovaly antikomunistické nálady [!] nebo přesouvaly argumenty od praktik skutečných komunistických vlád k socialistickým ideálům. Právě kvůli těmto funkcím mohou někteří kritici přehlédnout další využití neomarxistických pojmů, a to jako pokusy o posílení revolučního zápalu marxismu poté, co jeho teoretický základ začal slábnout.

Obecně by neomarxisté páchali něco podobného křesťanské herezi, kdyby věnovali nepřiměřenou pozornost (což připomíná řecké slovo hairesis, tedy výběr) určitému aspektu marxisticko-leninistické tradice a zanedbávali její hlavní principy. Habermas tak ve své selektivní adaptaci marxismu, Erkenntnis und Interesse (1965), řeší kognitivní problém získávání přesných sociálních a historických informací. To, co ztěžuje získávání takových znalostí (Erkenntnis) v nesocialistickém prostředí, je zákeřné působení třídních zájmů. Podle Habermase lze zeď dezinformací

vytvořenou stávajícími ekonomickými vztahy zbořit pouze socializací výrobních prostředků a výchovou k socialistickým postojům.[150] V knize The Theory of Communicative Action (1981) Habermas tento argument opakuje a zaměřuje se na „veřejné mínění“ ve společnosti, která je protkána stranickou politikou a ekonomickými konglomeráty. Podle Habermase tento balíček podkopává samotnou možnost výměny myšlenek, která je nezbytná pro samosprávu.[151] Takový argument nakonec naznačuje potřebu marxistické revoluční změny na základě kognitivních a kulturních otázek [!].

Habermas také konstruuje definici „demokracie“, která může být naplněna pouze v socialistickém státě. Marxistické revoluční společnosti, ať už se současné subjekty za takové považují či nikoli, byly nezbytné k zvrácení zla nesocialistického světa. Nejde o to, zda marxismus-leninismus poskytuje zcela správný systém myšlenek nebo zda sovětští vůdci vždy mluvili pravdu. Tyto otázky jsou zastíněny represivní strukturou autority a výměnou nečestné formy nepravdy za možnost nakonec vidět věci tak, jak jsou. Když Habermas diskutuje o předpokladech, za kterých komunikující jedinci dospějí k „normám“, jimiž budou regulovat své interakce, je náležitě zmíněna „skutečnost“ materiální deprivace. Dokud nebude možné tuto „skutečnost“ řešit prostřednictvím rozsáhlého sociálního státu, nebude podle Habermase možné dosáhnout „normativní“ úrovně mezilidských vztahů.

---

[150] Jürgen Habermas, Erkenntnis und Interesse, inaugurační přednáška na univerzitě ve Frankfurtu, publikováno v Merkur (1965), str. 1139–1153.

[151] Jürgen Habermas, Theorie des kommunikativen Handelns (Frankfurt nad Mohanem: Suhrkamp, 1981), zejména str. 242–265.

Navzdory stížnostem marxisticko-leninistických zastánců tvrdé linie jak uvnitř, tak vně sovětského bloku se opírání marxistické revoluční praxe o kognitivní filozofie stalo na evropské levici zavedenou praxí. S nástupem neomarxismu získalo to, co Colletti ve frankfurtské škole odmítl jako „gnoseologii“ maskovanou jako vědecký materialismus, mezi levicovými radikály převahu. To, co dnes zbývá z rozpoznatelné marxistické levice, například několikrát obnovená východoněmecká komunistická Marxistische Jugendvereinigung, se silně opírá o tyto kognitivní témata. Jugendvereinigung apeluje na „emancipované“ vědomí a na boj proti „nemocnému lidskému sebepojetí“, jehož kořeny sahají k ekonomickému vykořisťování a „fašistickým“ institucím, které dosud nebyly plně odhaleny a překonány.[152]

Ve své nejméně komplikované podobě lze tento neomarxistický model najít v teologii osvobození, která připisuje schopnost „radikálního zpochybňování společenského řádu“ [!!!] těm, kteří se nacházejí na samém dně společenského žebříčku. Radikální kněz Octavo Gutierrez (1928–) tak chválí osvobozující vědomí „zbavených dědictví“, které jim umožňuje odmítnout „dominantní teologii“ typickou pro buržoazní myšlení. Ačkoli v tomto učení jsou revoluční impulsy zdánlivě ospravedlňovány křesťanstvím, Gutierrez hovoří o kolektivní mentalitě vedoucí k marxistickým převratům ve třetím světě: „Přečíst historii znovu znamená přepsat historii. Znamená to tvořit historii zdola, a proto to bude podvratná historie [!]. Není nic špatného na podvratném boji proti kapitalistickému systému; špatné je dnes spíše být „podvratným“, podporovat

[152] Kilian Kindelberger, „Potsdam, die mjv und ich“, www.linxnet.de/jungelinke/history/MJV002.htm#;TOC30145783.

stávající nadvládu.“ Gutierrez spojuje řeči o duchovním znovuzrození a přijímání darů Ducha svatého s „praxí“ marxistické politiky. Jeho křesťanské odkazy však nezakrývají jeho záměr, kterým je rozvést kognitivní předpoklady socialistických transformací. Údajně křesťanská teorie rozšiřování lidského vědomí v průběhu historie snadno přechází do marxismu-leninismu, ačkoli Gutierrez ekonomická specifika ponechává marxistickým revolucionářům.[153]

Další příklad ztotožnění socialismu s vyspělým lidským vědomím lze najít v Sartrově analýze „zájmu“ v Cahiers pour une morale, poznámkách, které byly sestaveny v letech 1947–1948 a později publikovány. Ačkoli se nejedná o explicitní obhajobu Marxe nebo materialistický výklad historie, tento zápisník se zabývá morálními a epistemologickými limity buržoazního života. Nesocialistický stát tedy zajišťuje volby, ale vnucuje svůj vlastní „blok zájmů“ maskovaný jako volba mezi stranami. Buržoazní politici oslavují „abstraktní práva“, ale dopouštějí se „faux infinitisme“, když zaměňují své zájmy za univerzální dobro. Kapitalista navíc vytváří a udržuje „mýtus“, že je ke svým dělníkům ekonomicky stejně vázán jako oni k němu. Buržoazie tak skrývá nerovnost v relativním postavení dělníka a zaměstnavatele, což je situace, kterou lze překonat pouze tehdy, když revolucionář „pochopí svou konkrétní a historickou povinnost jako jednotlivec“.[154]

[153] Peter McAfee Brown, Gustavo Gutierrez: An Introduction to Liberation Theology (Maryknoll, N.Y.: Orbis Books, 1990), s. 93, 16–17, 35–36; viz také Gustavo Gutierrez, A Theology of Liberation: History, Politics, and Salvation, přeložili Caridad Inda a John Eagleson (Maryknoll: Orbis Books, 1988).
[154] Jean-Paul Sartre, Cahiers pour une morale (Paris: Gallimard, 1983), str. 66–67.

Sartre volá po revoluční sociální změně, přičemž se odvolává spíše na Hegela, filozofa historie, než na marxistický materialismus. Svůj aktivismus popisuje jako individuální voluntarismus, který staví do kontrastu s „podřízením se univerzálnímu a abstraktnímu“. Sartrovo angažmá potvrzuje revoluční socialistickou praxi, přičemž marxismus považuje za materialistické zploštění hegelovské dialektiky.[155] V tomto smyslu se dívá za hranice neomarxistického paradigmatu na to, co se v sedmdesátých letech a navzdory protestům ortodoxních marxistů-leninistů stalo „postmarxistickým“.

Italské spojení

Dalším vstupním bodem pro neomarxistický přístup k marxismu-leninismu bylo italské marxistické myšlení a Italská komunistická strana. Tento neomarxismus byl výsledkem osudového, oportunistického znovuobjevení mladého spoluzakladatele strany z roku 1921, Antonia Gramsciho (1891–1937). Spolu s marxistou- hegeliánem devatenáctého století Antoniem Labriolou a dlouholetým tajemníkem strany Palmiro Togliattim (1893–1964) měl Gramsci velký vliv na poválečnou italskou marxistickou hagiografii a jeho jméno zdobilo výzkumný institut financovaný komunistickou stranou. Na konci šedesátých let se Gramsci také posmrtně proslavil mezi levicovými akademiky jako „politický teoretik“. Marxističtí vědci Norberto Bobbio, Leonardo Paggi a Giuliano Procacci všichni publikovali dlouhé eseje o této přelomové

[155] Tamtéž, str. 449–450. Nevydaný rukopis „Sartre, Materialism, and Revolution“ od Fredericka Ritsche uvádí stejné argumenty jako tato kniha ohledně Sartrova pochybného přístupu k marxistickému materialismu. Podle Ritsche Sartrův vlastní marxismus podnítil individuální seberealizaci poté, co definoval svobodu i vědomí jako zcela subjektivní kategorie. Svoboda „odkazuje na pluralitu svobod“, které vznikají v mnohostrannosti revolučních myslí.

osobnosti jako interpretovi Machiavelliho a italské renesance. Údajně oživili dlouho opomíjené komentáře o třídním konfliktu, které Gramsci učinil v souvislosti s Machiavelliho pojetím knížete.[156] Z tohoto materiálu vyvodili důkaz, že Gramsci si byl velmi dobře vědom sociálního boje jako trvalého aspektu moderních dějin. V sedmdesátých letech Komunistická strana také s velkou slávou vydala nové, komentované edice Gramsciho Quaderni (sešity) a Lettere dal Carcere (dopisy z vězení), díla, která se vracela k jeho období domácího vězení pod fašisty v letech 1924 až 1935. Tato díla byla nyní vytažena a prezentována jako součást objevu (nebo znovuobjevení) dlouho nedoceněného myslitele.[157] Anglicky mluvící marxisticko-leninističtí historici Eugene Genovese a Eric Hobsbawm přispěli k tomuto kvasu tím, že rozvedli své vlastní dluhy vůči sicilskému marxistovi. Gramsci údajně dal podnět k novému chápání Marxe založenému na hegemonických kulturách, které radikální angloameričtí historici nyní aplikovali ve svém výzkumu [!].[158]

Byly také publikovány pokusy spojit již zesnulého Togliattiho s jeho současníkem z počátků komunistického hnutí. Cílem těchto snah nebylo tolik zvýšit status zesnulého sicilského radikála, jako spíše zdůraznit Togliattiho „reflexivní“

---

[156] Viz Leonardo Paggi, „Macchiavelli e Gramsci“, Studi Storici 4 (říjen/prosinec 1969); V. Masiello, „Tattica e strategia nel Principe di Machiavelli“, Rinascita, 30. května 1969; Leonardo Paggi, Gramsci e il moderno Principe (Řím: Editori Riuniti, 1971); a Ragusa, I comunisti e la società italiana, str. 216–220.

[157] Guiseppe Vacca, Appuntamenti con Gramsci (Řím: Carrocci, 1999), str. 107–149.

[158] Viz Eugene Genovese, „On Antonio Gramsci“, v In Red and Black: Marxian Explorations in Southern and Afro-American History (New York: Pantheon, 1972), str. 391–422; a Eric Hobsbawm, úvod k The Antonio Gramsci Reader: Selected Writings 1916–1935 (New York: NYU Press, 2000).

stránku, kterou mohli přehlédnout ti, kdo ho považovali pouze za stranického veterána. Je třeba poznamenat, že toto znovuobjevení Gramsciho se odehrálo v citlivém okamžiku italské komunistické historie. Funkcionáři strany a stranické sjezdy se snažili neutralizovat dopady sovětské invaze do Prahy, která následovala po odchodu disidentských socialistických vůdců Československa na jaře 1968. Vnímaná potřeba pokračovat v „prosovětském" postoji strany a zároveň vyjádřit výhrady k invazi do „již vyspělé socialistické společnosti" způsobila vedení strany značné potíže. Ve skutečnosti to vedlo k odchodu některých prominentních intelektuálů, kteří protestovali, že odsouzení (giudizio di riprovazione) Sovětského svazu ze strany strany nebylo dostatečné.[159]

Cílem oživení Gramsciho odkazu v Itálii bylo spojit Gramsciho hegelianismus s marxistickými představami o třídním konfliktu. Ačkoli Gramsci byl žákem italského hegelianisty Benedetta Croceho a zastáncem revoluční změny prostřednictvím transformace vědomí, nyní byl vytrvale prezentován jako podnikavý praktik revolučního programu dělníků. Podle jedné nadšené obhajoby jeho úspěchů v komunistickém týdeníku Rinascita z roku 1971 se díky nedávnému výzkumu „nyní zbavujeme těch klišé spojených s neustálou nepříjemnou polemikou proti slaměnému panákovi, kterým je croceovsko-gramsciovský hegelianismus".[160] Autor

[159] Viz retrospektivní pohled strany na tuto krizi důvěry ve Franca Bertoneho, předmluva k Nuove accessioni, ed. Franco Bertone (Řím: Editori Riuniti, 1968); a současnější pokus o nalezení rovnováhy mezi zájmy stran Luigi Longo, „Rapporto sulla Cecoslovacchia", v Rinascita, 17. května 1968, str. 15–17.

[160] Eugenio Garin, „Gramsci e il moderno Principe", Rinascita, 2. července 1971, 1; Eugenio Garin, Con Gramsci (Řím: Editori Riuniti, 1997); Guido Liguari, „Gli

nezavrhl idealistickou stránku Gramsciho, ale vzal některé z jeho postřehů, které zdokonalil během svého vězení ve dvacátých a třicátých letech, a prohlásil je za slučitelné s komunistickou teorií.

V roce 1971 mohl vážný marxista-leninista pociťovat jistou nevolnost vůči „croceovsko-gramscianismu“ při hodnocení Italské komunistické strany a jejího kulturního a sociologického zázemí. V poválečném období zůstávala tato organizace silně závislá na voličích z jižní Itálie, převážně rolnících, což se začalo výrazně měnit až na konci padesátých let. Zatímco komunističtí intelektuálové se hádali o tom, do jaké míry by strana měla podporovat Sověty, podle historika Bruna Bongiovanniho se jim nepodařilo řešit nejdůležitější demografické skutečnosti pro budoucnost jejich hnutí: Mezi lety 1948 a 1962 se Itálie změnila z převážně zemědělské země na silně industrializovanou zemi, jejíž obyvatelstvo se přesunulo z agrárního jihu do „superurbanizovaného“ průmyslového severozápadu.[161] Zároveň strana ve svých publikacích nadále odrážela formativní vliv odvozeného hegeliánského myšlení. Gramsci a jeho marxistický předchůdce Antonio Labriola, oba Sicilané [Gramsci židovského původu], kteří se zabývali hegeliánskou filozofií, nebyli před 60. lety 20. století mezi italskými komunistickými intelektuály nijak výjimeční. Ještě v 70. letech 20. století „provincialismus italské levice“, její nostalgie po apulské, kalábrijské a sicilské rolnické kultuře a její hegelovská frazeologie vyvolávaly živé stížnosti

scritti de E. G. su Gramsci“, International Gramsci Society Newsletter 8 (květen 1996), str. 56–59.

[161] Bruno Bongiovanni, „Gli intelletuali, la cultura, e i miti della dopoguerra“, in Storia d’Italia (Dějiny Itálie), ed. G. Sabatucci-V.Vidotto (Řím-Bari: Laterza), 5:472.

mladých marxistů. Když Colletti zahájil své útoky na hegeliány předstírající, že jsou marxisty, možná měl na mysli komunistické tradice myšlení své země, spíše než aby se z dálky zabýval Georgem Lukácsem a Sartrem.[162]

Ale tyto hegeliánské rozpaky se proměnily v jasnou sílu, když se podařilo vytvořit dojem, že Gramsci uplatňuje teorii třídního boje. Jeho obhájci v akademických kruzích energicky vytahovali jeho poznámky o Machiavellim, aby dokázali jeho význam jako marxistického komentátora. Jeho popis Machiavelliho nového řádu, vynalézavých a iniciativních vůdců, kteří využili sociálních rozporů v renesančních městech k upevnění své mocenské základny, předznamenal „krizi liberálního řádu“, která umožnila fašistům převzít kontrolu v Itálii. Fašisté tuto liberální krizi neukončili, stejně jako žoldnéřští velitelé v italských městech na konci 15. století nezabránili sociálním změnám, které se tehdy odehrávaly. A pro Gramsciho „dělnická demokracie“, kterou podle svého přesvědčení zahlédl během krátké návštěvy Sovětského svazu, vyžadovala změnu politického a kulturního [!] vědomí.

V jeho deníkových zápisech a textových fragmentech se objevovala hegelovská strategie marxistické revoluce, kterou lze shrnout jako „pochod institucemi“ [!!!]. Ačkoli to samo o sobě nestačí k dělnické revoluci, „triumf pokrokové kultury nad reakční kulturou“ by přispěl ke svržení liberálních kapitalistických institucí. Stejně důležité bylo, že Gramsciho identifikace s „italským jihem“ a jeho „populací nájemců“ (mezzadria) z něj učinila vhodného západního zástupce třetího

[162] Viz výzva mladého Collettiho k „živému vědeckému zkoumání Marxe“ v protikladu k „školním fantaziím“, které jsou mylně považovány za takovou činnost, v „L’uomo e la scimmia“, Il Contemporaneo 19 (12. května 1956): s. 19.

světa. Mezi západními marxisty to byl právě on, kdo údajně nejlépe rozuměl modelu revoluce, který vycházel z předpokladu zaostalé agrární oblasti. Studium „zaostalé ekonomiky“ (economia arretrata), kterým se italští komunisté, včetně Gramsciho, zabývali, je postavilo do čela nové revoluční ideologie, která vznikala mimo Západ.[163]

Britský filozof Roger Scruton ironicky poznamenal, že jediný způsob, jak marxisté dokázali, aby jejich systém fungoval, bylo zamaskovat Gramsciho teorii třídní hegemonie jako marxistickou myšlenku. Tím, že Gramsci vykreslil dominantní třídu jako formující veřejné vědomí, což je přístup, který Genovese proslulým způsobem aplikoval ve své analýze předválečných amerických otrokářských společností, činil něco hluboce konzervativního, když potvrdil primát myšlení nad materiálními a organizačními podmínkami výroby.[164] Není divu, že jeho koncept kulturní hegemonie získal stejnou podporu u evropské nové pravice jako u evropské levice. Množství monografií podtrhuje roli Gramsciho teorií třídní nadvlády v současné pravicové kritice liberální demokracie v praxi. Scruton dochází k závěru, že člověk nemusí být marxista, aby přijal interpretační perspektivy, které Gramsci podle svého přesvědčení odvodil z marxistických předpokladů. Antiegalitarismus a německá idealistická filozofie jsou jeho stálými tématy, a bez ohledu na to, jak strategicky užitečný byl pro levici, Gramsci nepředával mladší generaci správně pochopený marxismus.

---

[163] Tento bod již byl uveden v Togliattiho eseji „Gramsci e il leninismo“ ve Studi gramsciani (Řím: Editori Riuniti, 1958), str. 419–444.

[164] Roger Scruton, Thinkers of the New Left (Londýn: Longman Publishing Group, 1986).

Ačkoli se tyto postřehy vztahují k tomu, co v jeho myšlení není specificky marxistické, Gramsciho dílo se týká italské situace, z níž vzešlo. Pro italské komunisty nebyly jeho idealistické reference a jeho rovnítko mezi marxismem-leninismem a revoluční strategií cizími pojmy, ale utvářely identitu strany. Byli to mladoturci, kteří museli být přesvědčeni o Gramsciho oživení, nyní interpretovaném jako nový směr. Když tedy funkcionář PCI Giorgio Napolitano (1925–) na čtrnáctém sjezdu strany v prosinci 1974 prohlásil, že je třeba získávat intelektuály, což bylo téma, o kterém právě vydával knihu v stranickém nakladatelství, pouze oprášil zavedená Gramsciho témata a dal jim nový kabát.[165] Nebyly jeho lichotivé odkazy na tohoto maître à penser důsledkem obnoveného zájmu o Gramsciho? Ale to, co Napolitano ve skutečnosti řekl, bylo mnohem méně zajímavé než to, co chtěl, aby jeho posluchači uvěřili. Pokud v Itálii ještě existovala dělnická věc, vysvětloval ve svém projevu, pak strana musela poskytovat dobře účelově vázaná stipendia, studijní skupiny pro mladé a pečlivě přizpůsobené kulturní aktivity. Napolitano, jižní Ital, který se specializoval na ekonomiku italského venkova, se odvolával na Gramsciho, když prosazoval svou výzvu k oslovení širší veřejnosti. Stejná pocta se však mohla objevit i v podobných návrzích o dvacet let dříve. Tehdy by se starý Gramsci, který stále čekal na své znovuobjevení, objevil v diskusích o strategii strany.

Na závěr je třeba zmínit posun PCI směrem k neomarxismu. Navzdory svým úspěchům jako vyjednávacího partnera venkovských a průmyslových dělníků měla strana

[165] Giorgio Napolitano, Gli intelletuali comunisti nella battaglia delle idee (Řím: Editori Riuniti, 1975), zejména str. 11–14.

problém s intelektuální důvěryhodností, který se s postupem let zhoršoval. V roce 1962 na výročním sjezdu strany Togliatti oslovil shromážděné členy ohledně zjevné nerovnosti v ekonomickém rozvoji mezi „liberálně kapitalistickým“ Západem a sovětským blokem.[166] Tento kontrast, který měl zdůraznit nadřazenost socialistického plánovaného hospodářství, nastal v období poválečné obnovy Itálie mezi lety 1948 a 1962, kdy roční míra růstu kolísala mezi 6,7 a 7,5 procenty.[167] V poválečných letech navíc strana vynaložila značné finanční prostředky a energii na boj proti Istituto Nazionale per la Storia del Movimento di Liberazione in Italia, studijní a PR agentuře, která měla vazby na již rozpuštěnou stranu Partito d'Azione. Tato instituce zdůrazňovala roli levicových, ale nekomunistických Azionisti v odporu proti fašistické vládě.[168] Jelikož komunisté chtěli veřejnost přesvědčit, že byli nejúčinnější silou odporu proti Mussolinimu, čímž se stali až v pozdní fázi války, vytvořili vlastní publikace o své roli v odboji. Tuto činnost obhajovali jako pokus o obnovení historiografické důstojnosti „dělnického hnutí“,

[166] Viz „Togliatti al X Congresso“ v L’Unità, 3. prosince 1962; spravedlivě je třeba přiznat, že Togliatti prováděl toto kontraintuitivní srovnání ekonomického vývoje v kontextu obhajoby ekonomické, nikoli vojenské konkurence mezi dvěma rivalskými bloky. Ve skutečnosti interpretoval „mírové soužití“ jako krok na cestě k světovému socialismu.

[167] Podrobné údaje o této transformaci najdete v knize Guida Crainze Storia del miracolo italiano: Cultura, identità, trasformazioni fra anni cinquanta e sessanta (Řím: Donzelli, 1996), zejména v příloze.

[168] Pro možná příliš soucitný pohled na tuto kontroverzi, napsaný z pro-PCI perspektivy, viz Ragusa, I comunisti e la società italiana, str. 48–54. Velká část této kontroverze se soustředí na Togliattiho jako člena odboje, ačkoli šéf strany strávil válečná léta v Moskvě a do Itálie se vrátil v postfašistické prozatímní vládě jako ministr bez portfeje.

ačkoli na Azionisti, kteří byli většinou obyčejnými socialisty, nebylo nic „protidělnického“.

Na konci padesátých a počátku šedesátých let objevila PCI nové hobby, když její týdeník Rinascita a stranický tisk začaly publikovat díla revolučních aktivistů z třetího světa a články o nich. Komunistický tisk v tomto období věnoval neomezenou pozornost africkým revolucionářům, kteří byli prezentováni jako rebelové proti koloniální nadvládě nebo jako ztělesnění literární citlivosti třetího světa – což se samozřejmě ztratilo v překladu. Ačkoli v šedesátých letech francouzská levice hořela stejnou vášní pro revoluci třetího světa, italskou situaci odlišovala pokračující zaujatost strany touto kulturně-politickou iniciativou.[169] A nebylo možné najít nic kulturně nebo historicky specifického, co by tento zájem vysvětlovalo, jako například italské impérium, proti kterému by se italská levice mohla stavět, nebo nějakou významnou italsky mluvící inteligenci z třetího světa, jejíž práci by italští komunisté mohli oslavovat. Stručně řečeno, odhalení gramsciovského marxismu bylo příkladem zoufalé snahy PCI být v čele měnících se intelektuálních trendů. A nebylo to ojedinělým příkladem snahy strany získat si respekt.

Frankfurtská škola

Systematičtější forma neomarxismu vzešla z Frankfurtské školy. Jejím úkolem bylo vytvořit marxistickou teorii vědomí kombinující hlubinnou psychologii s „radikální“ kritikou racionality. Tvůrci této teorie, Max Horkheimer, Theodor Adorno a Herbert Marcuse, viděli v kapitalistické organizaci

[169] Viz například série „Crepuscolo del colonialismo“ v časopise Rinascita č. 11 a 12 (listopad a prosinec 1958) a studie vydané nakladatelstvím Editori Riuniti od roku 1958 týkající se il risveglio africano (afrického probuzení).

zdroj rostoucí úzkosti. Bez ohledu na to, jak se subjekt snaží osvobodit od stávající sociální a kulturní situace, zůstává jizva na vědomí, která je produktem kapitalistického uvažování. K tomu došlo proto, že kapitalistická produktivní forma „instrumentalizuje“ rozum a kulturu tím, že je podřizuje společnosti řízené ziskem. Frankfurtská škola lamentovala, že když jsou intelektuální a estetické zdroje využívány k nelidským účelům, jediným možným výsledkem je hluboká a prohlubující se odcizenost. Horkheimer vysvětluje, že kvůli obratu filozofie a sociologie k „scientismu“ je nutné najít „teorii společnosti“, která se dramaticky liší od té, kterou přijal mladý Marx. Ve svém zkoumání politické ekonomie Marx odhalil materiální zdroje sociální dialektiky. Jak však Horkheimer zdůrazňuje ve svém projevu při inauguraci do funkce nového ředitele institutu, „současná situace“ vyžaduje historicky specifický přístup ke krizi buržoazní společnosti. „Zúžení racionality“ (Verengung der Rationalität) údajně vylučuje možnost účinné sociální kritiky. A neměli bychom se snažit obejít tuto výzvu tím, že přicházíme s „pouhými pozitivistickými popisy“ toho, co se děje v sociální sféře.[170] Adorno vyjádřil stejné obavy tím, že po celý život vedl urážlivou bitvu proti „administrativní sociologii“ jako způsobu, jak se vyhnout smíření s rozporem mezi uspokojením psychických potřeb člověka a rigidními sociálními strukturami.[171]

---

[170] Max Horkheimer, „Die gegenwärtige Lage der Sozialphilosophie und die Aufgabe eines Instituts für Sozialforschung“, ve Frankfurter Universitätsreden (Frankfurt nad Mohanem, 1931) 37.

[171] Tato kritika institucionálního využití sociálních věd je uvedena v knize Theodora Adorna Stichworte: Kritische Modelle 2 (Frankfurt nad Mohanem: Suhrkamp, 1969).

V knize The Dialectic of the Enlightenment (Dialektika osvícenství), kterou Adorno a Horkheimer připravili na počátku čtyřicátých let v Los Angeles, se dozvídáme o osudovém spojení mezi „ovládáním přírody a podrobením se přírodě“ (Naturbeherrschung und Naturverfallenheit). Při pohledu zpět na postavu Odyssea, jak ji vykreslil Homér, Adorno a Horkheimer nacházejí „primitivní obraz buržoazního jedince“, který je nucen obětovat se pro blaho lidstva. Na rozdíl od socialistické vize společnosti, v níž již nebudou nutné lidské oběti a odříkání, buržoa staví svět odložených očekávání. Tím se podobá Odysseovi, který musel být přivázán k stěžni své lodi, aby on a jeho námořníci nepodlehli zpěvu sirén a nenarazili na útesy: „Výměna oběti za sebeuchovávající racionalitu zahrnuje výměnu, která není o nic menší než oběť. Trvalé já, které vzejde z této zkoušky oběti, je samo o sobě tvrdým, kamenným obětním rituálem, který člověk, protože musí postavit své vlastní vědomí proti přírodnímu světu, nadále slaví.“[172]

Zejména Adorno se zabýval „civilizační kritikou“, která poukazovala na to, že cenou za získání materiální moci nad přírodou je obětování intelektuální nezávislosti i „skutečné subjektivity“. Tato myšlenka prostupuje jeho projevem „Pozdní kapitalismus nebo průmyslová společnost?“, který přednesl na konferenci německých sociologů ve Frankfurtu v roce 1968. „Lze uvažovat o tom, zda současná společnost může zrodit koherentní sociální teorii. Marx to měl snazší, protože jeho cesta k vědě vedla přes plně rozvinutý liberální systém. Marx se musel pouze zeptat, zda kapitalismus ve své dynamické fázi

[172] Theodor Adorno a Max Horkheimer, Dialektik der Aufklärung: Philosophische Fragmente (Amsterdam: Querido, 1947), s. 70.

odpovídá svému modelu, aby mohl v kontrastu s přijatým teoretickým systémem předložit svou vlastní související protiteorii. Tržní ekonomika se však stala tak děravou, že se jakémukoli takovému kontrastu vzpírá. Iracionalita současné sociální struktury brání racionálnímu rozvoji teorie. Perspektiva, že kontrola nad ekonomickým procesem přešla do rukou politických mocenských sil, vychází z dynamiky systému a směřuje k objektivní iracionalitě. To, a nikoli pouze sterilní dogmatismus jejích stoupenců, pomáhá vysvětlit, proč jsme dosud nevytvořili přesvědčivou objektivní sociální teorii.“[173]

Zatímco Adorno a další členové Frankfurtské školy nadále hovořili o „rozumu“ a „objektivitě“, to, co považovali za kontrolovanou „iracionalitu“ existující „pozdně kapitalistické“ společnosti, ztěžovalo komplexní a systematické zkoumání této společnosti. Hluboce angažovaní vědci dali jasně najevo, když v roce 1931 založili Zeitschrift für Sozialforschung jako orgán Institutu pro sociální výzkum ve Frankfurtu, že nejosvícenějším přístupem k sociálním a kulturním studiím je subjektivní teoretizování. Adorno to dotáhl tak daleko, že v roce 1961, při spolupráci s Horkheimerem na předmluvě k jejich společnému dílu Sociologica II, předložil „řadu pozorování bez ucelené teorie“. Vzhledem k iracionální společnosti, ve které žili, se podle Adorna zdálo nezodpovědné nabízet „objektivní“ analýzu toho, co se jevilo jako nepochopitelné.[174] To, co se pro něj, Horkheimera a jejich žáky stalo „kritickou teorií“, bylo nahromadění impresionistických úsudků v různých oblastech

[173] Theodor Adorno, Gesammelte Schriften (Frankfurt nad Mohanem: Suhrkamp, 1972), 8:359.
[174] Citováno v Rolf Wiggershaus, Theodor W. Adorno (Mnichov: C. H. Beck’sche Verlagsbuchhandlung, 1987), s. 99.

výzkumu, formulovaných sebevědomými subjekty, které chápaly kulturní problémy pozdního kapitalismu.

Adorno aplikoval toto kritické vědomí na celou řadu témat, včetně atonální hudby, přehodnocení Hegelovy dialektiky, hlubinné psychologie, expresionistického umění a „fašistických“ sociálních postojů a chování. Ve spontánnosti volně se rozvíjejících asociací zvuku v moderní hudbě našel Adorno něco slibného, co vede za hranice společnosti, v níž „pokus o ovládnutí přírody ustoupil slepým silám“. Subjektivně hudba a umění šokováním posluchače nebo pozorovatele upozorňují na „to, co je v současné situaci nesnesitelné“. Nabízely jak „obraz toho, co neexistuje“, tak dialektickou možnost překročit to, co je, prostřednictvím estetického naznačení alternativní reality. Umělecký nebo hudební inovátor se vzpíral „kulturnímu průmyslu“, který komodifikoval to, co má být skutečným vyjádřením subjektivní imaginace.[175]

Ale ne všechna subjektivita, jak ji viděla Frankfurtská škola, byla stejně hodná respektu. V těch, kteří nebyli dostatečně kritičtí nebo se nedokázali povznést nad obecné předsudky, se skrývala sadomasochistická osobnost, kterou se intelektuálové Frankfurtské školy snažili prozkoumat. Od Studien über Autorität und Familie, publikované jako kolektivní projekt Frankfurtské školy po přesunu organizace do Spojených států v roce 1934, až po The Authoritarian Personality, kterou Adorno sestavil během války a po ní s pomocí sympatizujícího týmu v Berkeley a vydal s finanční

[175] Viz Rolf Wiggershaus, Die Frankfurter Schule: Geschichte, theoretische Entwicklung, politische Bedeutung, 6. vydání (Mnichov: Beck’sche Verlagsbuchhandlung, 2001), str. 566–590; a Martin Jay, Adorno (Cambridge: Harvard University Press, 1990).

podporou Amerického židovského výboru, se kritičtí teoretici po vzestupu nacismu zabývali psychologickými kořeny autoritářské a profašistické mentality. To je možná jejich nejvýznamnější příspěvek k sociálnímu inženýrství levice [!!!], protože tato díla důrazně vyzývají progresivní státní správce, aby se zabývali „latentním antisemitismem“ a jinými formami „pseudodemokratického“ projevu. Tematická linie vede od výzkumu Erica Fromma v Studien, týkajícího se znovuobjevení „patriarchální domácnosti“ a s ní spojené represivity, k indexům „fašistických osobností“, které se nacházejí v The Authoritarian Personality [!!!]. Adorno se obával, že měření, která použil při hledání „nezaujatých“ osobností, nezachytila všechny pravicové aberace s dostatečnou důkladností.[176] Kvůli protikomunistickému prostředí poválečné Ameriky a v konečném důsledku protirevolučnímu charakteru demokratických sociálních států měli i ti, kteří se mohli jevit jako pokrokoví, přesto znepokojivé osobnostní rysy. To znamená, že i ti, kteří souhlasili s ekonomickým přerozdělováním, sympatizovali se Sověty a odsuzovali antisemitismus, sexismus a rasismus, pokračovali podle Adorna v projevování charakteristických fašistických postojů, jak vysvětlil Horkheimerovi. Je třeba poznamenat, že pro Adorna a jeho spolupracovníky byla emoční porucha vlastní pozdnímu kapitalismu, a to navzdory skutečnosti, že sociální státy se snažily řešit ekonomické krize a zajišťovaly minimální obecný životní standard.

Jak, lze se ptát, lze takové postoje považovat za „marxistické“? Již ve čtyřicátých letech pronikaví kritici zesměšňovali kritickou teorii jako směs hegeliánských,

[176] Wiggershaus, Die Frankfurter Schule, str. 467–470.

freudovských a (po určitou dobu) židovských mesiášských názorů, které nikdy skutečně nesplňovaly požadavky marxismu-leninismu. Na obranu tohoto projektu jako marxistického lze říci, že jeho zastánci se považovali za revoluční stoupence Marxe a snažili se své práce zasadit do marxistického rámce. Přispěvatelé do Studien opakovaně kritizovali Freuda za to, že ignoroval socioekonomické faktory neurotického chování, a Marcuse a Horkheimer jasně uvedli, že „krize rodiny“ pramení z destruktivních účinků pozdního kapitalismu.[177] Vzhledem k tomu, že buržoazní liberální společnost nedokázala ustoupit marxistické socialistické společnosti, začaly v domácnostech převládat určité patologické jevy. Stejně jako autoritářský stát, který represivním způsobem organizoval pozdní kapitalismus a dělnickou třídu, i patriarchální rodina zažívala nový rozmach. Ženy byly nyní zbaveny „omezené sféry svobody“, kterou kdysi v době rozkvětu liberální buržoazní společnosti v domácnosti měly.

Horkheimer nám připomíná, že v nedávné západní minulosti vytvořili podnikaví buržoové obecný sociální model, který ponechával ženám odpovědnost za domácnost, a dokonce i ti, kteří patřili pod vládnoucí třídu, se snažili napodobovat jejich rodinný život. Nyní se oba manželé stali předmětem svévolné mužské dominance a represivního státu spojeného s nelidskou ekonomikou. Vychovávali děti sadomasochistickým způsobem a přijetí tohoto modelu chování mladší generací dále posílilo represivní moc státu.[178] Podle kritických teoretiků vedl

[177] Studien über Autorität und Familie (Paris: Institut für Sozialforschung, 1936).
[178] „Allgemeiner Teil“, tamtéž; Max Horkheimer, Zur Kritik der instrumentellen Vernunft (Frankfurt nad Mohanem: Suhrkamp, 1967).

nedostatek humánních socialistických alternativ k tomu, že se rodina stala živnou půdou pro psychické poruchy.

Adorno, Marcuse a další členové Frankfurtské školy jasně vyjádřili souvislost mezi „antifašismem“, který byl jejich heslem, a sympatiemi ke komunistickým vládám. Stejně jako Sartre a jeho spolupracovníci z Les Temps Modernes považovali kritičtí teoretici antikomunistické postoje za jasný důkaz fašistických zbytků u těch, kteří je vyjadřovali [velmi evidentní postoj současné levice]. Po vydání knihy The Authoritarian Personality v roce 1950 byl Adorno šokován návrhem jednoho ze svých spolupracovníků, Seymoura Martina Lipseta, že psychická mřížka, kterou aplikovali na pravicové extremisty, by mohla stejně dobře fungovat i na levicové extremisty. Takové myšlenky Adornovi přiblížily antikomunistickou hysterii, která podle něj zuřila v demokratické levici.[179]

Jeho anti-antikomunismus, který v Adornově případě znamenal obecný lhostejný postoj k komunistickým útokům na osobní a společenské svobody, se stal charakteristickým rysem mnoha intelektuálů Frankfurtské školy. Podle Adornova životopisce Rolfa Wiggershausa se od mistra k jeho nejznámějšímu žákovi Habermasovi změnily morální důvody, které byly uváděny jako ospravedlnění pro přehlížení komunistické tyranie. Tyto důvody se změnily z nutnosti smířit se s nedokonalým ztělesněním marxistické společnosti na poskytnutí pokání Němcům a dalším [!!!], kteří si internalizovali fašistickou minulost.[180] Ať už je důvod pro tuto potřebu bránit nebo omlouvat komunistické státy jakýkoli,

[179] Citováno v Lasch, True and Only Heaven, s. 451.
[180] Wiggershaus, Theodor W. Adorno, str. 135–136.

jedná se o neomarxistický rys, který má málo společného s marxistickou ekonomikou nebo marxistickým výkladem historie.

Je tedy kritická poznámka o Frankfurtké škole správná, že je příkladem „kulturního bolševismu“, který prosazuje marxisticko-leninistickou revoluci pod sociologicko-freudovským označením? Vzhledem k tomu, že jak její stoupenci, tak odpůrci by na tuto charakteristiku odpověděli kladně, může být ve skutečnosti platná. Otázka položená rakouským kritikem Wolfgangem Caspartem však může ospravedlnit přehodnocení této prozatímní kladné odpovědi. Podle Casparda „kulturní bolševici, kteří vřou nenávistí, změnili názorové klima [v Evropě] a posunuli kulturní centrum doleva, ale v žádném případě nepoškodili kapitalismus ani nepřinesli revoluční změnu ve vlastnictví výrobních sil. Ačkoli se zdá, že politicky korektní neomarxismus vzkvétá, stal se z něj vágní, stále abstraktnější pojem, jehož zastánci více než padesát let po smrti Hitlera a Mussoliniho nemají o čem mluvit kromě „antifašismu“ [!].“[181] Navzdory tomu, že Caspart představuje rádoby marxisty, trvá na tom, že popisuje skutečné marxisty, kteří převedli revoluční materialismus do radikálního kulturního rámce. Po tomto převodu zůstává nenávist k buržoazní společnosti, která se stává synonymem „fašismu“ [!!!]. A stejně marxistická je podle Casparta i touha nahradit evropské národní státy revoluční internacionalistickou

[181] Caspart, Marxismus, 69. Ačkoli Caspart není zdaleka jediným autorem, který spojuje frankfurtskou školu s ortodoxním marxismem-leninismem, nejprve tuto souvislost potvrzuje a poté ji implicitně popírá. Odvolávání se na „kulturní bolševismus“ jako na koncepční most mezi těmito dvěma levicovými tábory neprokazuje základní předpoklad o marxistické kontinuitě.

společností a rozšířenou politickou kontrolou nad občany, aby byli „převychováni“ [!!!].

To vše může být pravda, ale pokud marxismus pod vedením Frankfurtské školy prošel změnami, na které poukazuje Caspart, pak v něm možná už moc marxismu nezbylo. Odkaz kritických teoretiků na Marxe se stal stále více rituálním a to, co v teorii marxistických zdrojů zůstalo, je nyní propleteno s identifikovatelně nemarxistickými prvky. Od středověké židovské mystiky u filozofa Waltera Benjamina přes Horkheimerovo přivlastnění si Schopenhauera a jeho filozofie vůle až po Frommovo a Marcuseovo začlenění hlubinné psychologie a Adornovy úvahy o hegelovské dialektice a atonální muzikologii – Frankfurtská škola začlenila směsici myšlenek formulovaných v notoricky nejasné próze. Propojení těchto zájmů s marxistickým sociálním rámcem při současném prosazování komunismu nebo alespoň anti-antikomunismu mohlo těmto autorům a jejich sponzorům propůjčit levicovou prestiž. Totéž platí i pro Sartra, který smísil svůj existencialistický individualismus a psychoanalýzu s marxistickou politikou. Byl však konečným výsledkem těchto neomarxistických závazků přeformulování dialektického materialismu, nebo evropští levicoví intelektuálové dělali něco zcela jiného? Stručně řečeno, posunuli se za hranice marxismu nebo se potáceli mezi marxismem a jinými hnutími, přičemž nadále verbálně podporovali marxistickou teorii a komunistickou politiku. Nakonec se však z toho, co bylo nazýváno neomarxismem, vyvinuli v militantní antiburžoazní hnutí, které funguje nezávisle na marxistických ekonomických předpokladech.

Amerikanizace frankfurtské školy

Ve třicátých a čtyřicátých letech se mezi Frankfurtskou školou a americkou akademickou obcí a americkým nakladatelským průmyslem navázaly vztahy, které pokračovaly i v šedesátých a sedmdesátých letech. Práce z oblasti sociální psychologie a sociální kritiky, které vzešly z Frankfurtské školy, byly publikovány v angličtině ve Spojených státech, pravděpodobně pro americké čtenáře, kteří financovali jejich výzkum a platili za jejich knihy. Tento přenos nebyl poznamenán neochotným nebo izolovaným přijímáním toho, co lze nazvat cizími látkami. Adorno strávil ve Spojených státech pouze dvanáct let, ale poté, co byl v roce 1949 přiměn (ve skutečnosti velmi silně podplacen), aby přijal místo na univerzitě ve Frankfurtu, se vrátil do svého oblíbeného bydliště v Kalifornii (v jednom případě na celý rok). Tento otevřený sociální radikál vynaložil značné úsilí, aby si udržel americké občanství, a své americké autorské honoráře utratil ve své adoptivní zemi. Navzdory svému vyjádřenému znepokojení, že Spojené státy a jejich spojenci „brání pokroku socialistické svobody“ tím, že pronásledují komunistické strany, které „jsou jedinou skutečnou protifašistickou silou“, se Adorno a jeho kolegové obávali deportace.[182] Touha jeho přátel zůstat v Americe trápila Horkheimera, který byl citově vázán ke Starému světu. V roce 1951, když byl rektorem Frankfurtské univerzity a doufal, že se mu podaří obnovit Institut für Sozialforschung v městě, kde byl založen, se Horkheimer zoufale snažil přilákat svůj starý okruh přátel zpět do Evropy.

[182] Wiggershaus, Die Frankfurter Schule, str. 434–435.

Jen málokdo z nich však přijal změnu kariéry, ke které se je snažil přesvědčit.[183]

Stálí členové Frankfurtské školy Herbert Marcuse, Otto Kirchheimer, Karl Wittfogel, Eric Fromm, Wilhelm Reich a Karen Horney [všichni krom Wittfogela a Horney Židé] si vybudovali americké následovníky a kontakty a, s výjimkou eroticky posedlého Reicha, dosáhli ve Spojených státech profesního i finančního úspěchu. Horney a Fromm se stali uznávanými vůdčími osobnostmi americké psychoanalýzy a na konci třicátých let publikovali téměř výhradně v angličtině. Ještě před vydáním knihy The Authoritarian Personality si Horneyová svými knihami The Neurotic Personality of Our Time a New Ways in Psychoanalysis a Fromm svými knihami Escape from Freedom, Man for Himself a Psychoanalysis and Religion vybudovali silnou pozici Frankfurtské školy ve Spojených státech. Není však správné předpokládat, že tato sláva byla založena výhradně na popularizaci psychoanalytických technik. Horneyová, raná zastánkyně feministických témat, věřila, že sociální struktura silně ovlivňuje psychické pudy analyzované freudovskou psychologií. Stejně jako Fromm se Horneyová trápila tyranií superega, freudovského cenzurního mechanismu, který v patriarchální společnosti nabývá příliš dominantního postavení.[184] Frommova první kniha, která se dobře prodávala v anglickém překladu, Die Entwicklung des Christusdogma (1930), měla za téma destruktivní spojení mezi křesťanstvím a

[183] Viz závěrečná část knihy Martina Jaye, History of the Frankfurt School and the Institute for Social Research, 1932–1950 (University of California Press, 1996).
[184] Wiggershaus, Die Frankfurter Schule, str. 296–314; Karen Horney, The Neurotic Personality in Our Time (New York: Norton, 1994); Karen Horney, New Ways in Psychoanalysis (New York: Norton, 1988).

autoritářskou osobností. Fromm věřil, že jak kapitalismus, tak degenerace židovské víry v křesťanskou herezi byly problémy, jejichž účinky byly stále patrné. Oba položily základy pro sadomasochistickou kulturu a pro předvídatelný vzestup fašismu.[185]

Psychoanalytická stránka výzkumu Frankfurtské školy nikdy nebyla pouhou „terapií aplikovanou na jednotlivce bez ohledu na obecné sociální podmínky“. Ačkoli se členové skupiny lišili v názorech na míru vzájemné provázanosti, kritičtí teoretici předpokládali, že hlubinná psychologie má jít „nad rámec Freuda“ tím, že bude zakotvena v sociálním vědomí. Marcuse, jeden z prvních zastánců tohoto propojení, to zdůrazňuje ve svých knihách, které prošly četnými americkými vydáními, jako Eros and Civilization (1950), One Dimensional Man (1961), An Essay on Liberation (1969) a Counterrevolution and Revolt (1972). Jeho tendence politizovat erotickou expresivitu a zároveň považovat kapitalismus za sexuálně represivní sahá až k jeho tvrdému postoji z počátku třicátých let. Jako zastánce psychoanalýzy jako revolučního marxistického nástroje mladý Marcuse neuznával „technické analytiky“, kteří interpretují neurózy jako primárně individuální problém.[186]

---

[185] Wiggershaus, Die Frankfurter Schule, str. 164–165; a Eric Fromm, Die Entwicklung des Christusdogma: Eine psychoanalytische Studie zur sozialpsychologischen Funktion der Religion (Mnichov: C. H. Beck’sche Buchhandlungsverlag, 1965); Eric Fromm, The Sane Society (New York: Henry Holt, 1990); Eric Fromm, Escape from Freedom (New York: Henry Holt, 1994); Eric Fromm, From the Anatomy of Human Destructiveness (New York: Holt, Rinehart, and Winston, 1973).

[186] Wiggershaus, Die Frankfurter Schule, str. 172–173; Herbert Marcuse, One Dimensional Man: Studies in the Ideology of Advanced Industrial Societies

Ačkoli by se mělo vyhýbat příliš ostrému rozlišování mezi těmito dvěma směry, existují určitá témata, která dominují americké práci Frankfurtské školy mnohem více než její evropské. Adornovy spisy o hudbě, dialektice a fenomenologii se zdají být zaměřeny na evropské čtenáře a žádný z nich, ani v překladu, neměl v anglicky mluvícím světě velký úspěch. Ve Spojených státech se nejlépe prodávaly Adornovy studie o „latentním antisemitismu“ a jeho výpravy do sociální psychologie. Sociální kritika zaměřená na předsudky zapadala do amerického reformního prostředí, pro které byl boj proti nacistickému rasismu i nadále významný. Toto prostředí podpořila patnáctisetstránková studie Gunnara Myrdala o americké rasové diskriminaci, An American Dilemma (1944). Navzdory své odstrašující velikosti a ne vždy idiomatickému stylu, což jsou vlastnosti, které se stejně vztahují i na The Authoritarian Personality (TAP), Myrdalův rozsáhlý útok na rasový dvojí metr sklidil bouřlivý souhlas amerických progresivistů.[187] Poskytlo to teoretické a nabádavé ospravedlnění reforem, které americká vláda prováděla v poválečném období.

Na rozdíl od knihy švédského sociologa a Adornova přítele se The Authoritarian Personality nestala referenčním dílem pro ty, kteří psali soudní rozhodnutí proti segregaci. Pro mnohé se

(Boston: Beacon Press, 1991); Herbert Marcuse, Counterrevolution and Revolt (Boston: Beacon Press, 1989).

[187] Gunnar Myrdal, An American Dilemma:The Negro Problem and Modern Democracy (New York: Harper and Row, 1962); David Southern, Gunnar Myrdal and Black-White Relations (Baton Rouge: Louisiana State University Press, 1987); Pat Schipman, The Evolution of Racism (New York: Simon and Schuster, 1994); Jared Taylor, „Sowing the Seeds of Destruction“ v A Race against Time: Racial Heresies for the Twenty-First Century (Oakton, Va.: New Century Books, 2003).

však jevila jako stejně užitečný průvodce pro sociální zlepšení. V šedesátých a sedmdesátých letech si křížová výprava Frankfurtské školy proti předsudkům získala širokou podporu v Americe a odrazila se v přelomových zákonech a správních směrnicích týkajících se práv žen, trestání proticernošského chování, další sekularizace společnosti a později i povinné tolerance vůči homosexuálům [!!!]. V knize The True and Only Heaven Christopher Lasch provokativně tvrdí, že boj Frankfurtské školy proti předsudkům byl obzvláště vhodný pro stát a společnost, které akceptovaly hodnotu politicky vynucené změny chování [!!!]. Tato morální horlivost pro sociální plánování a aplikace terapeutických technik [!!!] se stávaly zřejmými přibližně ve stejné době, kdy Frankfurtská škola v exilu začala uplatňovat svůj vliv. Ačkoli se jedná „jen o jednu z mnoha poválečných studií, které tvrdí, že lidé jako celek měli jen malou představu o liberální demokracii a že důležité otázky veřejné politiky by měly být rozhodovány vzdělanými elitami“, Lasch považuje TAP za předchůdce pozdějších sociologických studií. Elitářství veřejné politiky ve spojení se „sociologickým determinismem“ pohánělo práci na redefinici „demokracie“ jako antidemokratické praxe.[188] Lasch nevyslovuje svou kritiku jako obhájce volného trhu, ale jako socialista, byť svého druhu sui generis. Podle jeho názoru levice opustila legitimní snahu o podporu rodin, aby mohla bojovat proti tradičním genderovým rolím a náboženským přesvědčením [!!!]. Lasch je zvláště

[188] Viz Lasch, True and Only Heaven, s. 560; Wiggershaus, Die Frankfurter Schule, str. 390–478; a Theodor W. Adorno (spolu s Else Frenkel-Brunswick, Danielem J. Levinsonem, R. N. Sanfordem a dalšími), The Authoritarian Personality (New York: Harper and Brothers, 1950), zejména str. 442–484 a 676–685.

rozhořčen tím, že zastánci tohoto terapeutického radikalismu opustili dělnickou třídu jako reakcionářskou sílu.[189]

Kniha The True and Only Heaven může být citována jako potvrzení toho, že neomarxismus Frankfurtské školy se vyvinul v postmarxistický soubor postojů a programů, které se snadno rozšířily v americké společnosti. Amerikanizovaná verze kritické teorie poskytla zdroje, které dobře posloužily v terapeutické válce proti bigotnosti. V tomto boji se kritická teorie těšila podpoře federálních a státních agentur a požehnání médií a zábavního průmyslu, které protestovaly (někdy až po události) proti tomu, co považovaly za dlouhodobé předsudky [!!!]. Ačkoli měly tyto myšlenky výbušný účinek, nepřinesly, jak správně připouští Caspart, takové ekonomické změny, které by bylo možné přesně nazvat marxisticko-leninistickými. A tento úspěch nebyl poháněn dělnickou třídou, což Adorno a Horkheimer již v 40. letech 20. století pozorovali, když si stěžovali, že američtí dělníci upřednostňují patriarchální, autoritářské instituce.

Často opomíjená fáze Adornova života může dále osvětlit jeho vztah ke Spojeným státům. Brzy po svém návratu do Frankfurtu v roce 1949 se ujal projektu pro institut „Gruppenexperimente“, který získal štědré finanční prostředky od amerického vysokého komisařství v Německu. V rámci tohoto projektu, který spočíval v rozhovorech s německými občany a jejich následném vyhodnocení Adornem a jeho spolupracovníky, se pokusili odhalit „fašistické sympatie“ u Němců, kteří v té době procházeli „převýchovou“ pod vedením

[189] Viz Lasch, True and Only Heaven, str. 460–461; a S. M. Lipsetova obhajoba Frankfurtské školy ohledně „autoritarismu dělnické třídy“ v American Sociological Review 24 (1959): str. 482–501.

Američanů. Jak zdůrazňuje Adornův životopisec Lorenz Jäger, tazatelé, z nichž někteří měli pochybnou nacistickou minulost, zamlžovali rozdíl mezi fašistickými sympatiemi a opodstatněnými postřehy o nedávné minulosti.[190] Například Němci, kteří si stěžovali na bombardování německého civilního obyvatelstva spojenci během války nebo na zacházení Američanů s poraženými Němci bezprostředně po válce, či kteří poukazovali na tvrdost Versailleské smlouvy ukončující první světovou válku, byli považováni za sympatizanty nacismu nebo za duševně narušené německé nacionalisty. Ale tyto výroky proti Frankfurtské škole byly zcela ospravedlnitelné, jak vysvětluje Jäger, a sdílel je i vůdce německých sociálních demokratů Kurt Schumacher, který válku strávil v nacistickém koncentračním táboře. Adorno se stal pronikavým hlasem amerických vítězů, kteří byli stále rozhněváni na Němce jako své válečné nepřátele a šokováni odhalením nacistických zvěrstev. Jeho „Gruppenexperimente“ se také stalo mostem mezi Adornovou krátkodobou germanofobií a jeho podporou „převýchovy“ Spojenců a levicovou kariérou jeho brzy konvertovaného chráněnce Habermase.

Ať už byli či nebyli zodpovědní za konečný produkt, kritičtí teoretici, kteří se usadili ve Spojených státech, poskytli nástroje a témata postmarxistické levici. Jejich práce směřovala k levici, která mohla sjednotit mladé profesionály usilující o netradiční životní styl. V Evropě sociologicky příbuzná levice požadovala rozchod s buržoazní minulostí, kterou považovala za zastaralou a incipientně „fašistickou“ [!]. (Francouzi a

[190] Lorenz Jäger, Adorno: Eine politische Biographie (Stuttgart: DVA, 2003), str. 219–221.

Němci vymysleli pro tuto stigmatizovanou minulost, která přetrvává do současnosti, pojmy ringardise a Ewiggestriges.) Postmarxisté stále čerpají své démonizující nálepky z komunistické lidové fronty 30. let, ale aplikují je na kulturní situaci, která je zjevně odlišná [!]. A Frankfurtská škola zůstává relevantní, částečně tím, že připravila půdu pro tuto rozšířenou, směšnou praxi. Teoretici Frankfurtské školy vytvořili definici „fašismu“, kterou bylo možné rétoricky rozšířit na cokoli, co bylo považováno za neprogresivní nebo necitlivé [!!!]. To možná nebyl jejich jediný koncepční úspěch, ale historicky to byl jejich nejvýznamnější.

Postmarxistická levice

Rozpad komunistického režimu

V 80. letech byla připravena půda pro vzestup postmarxistické levice. Velké voličské základny z řad dělnické třídy, které volily francouzskou a italskou komunistickou stranu a rozšiřovaly jejich členské řady, se rychle zmenšovaly. Pracovní síla v celé západní Evropě se měnila z profesního i sociologického hlediska, protože země směřovaly k ekonomice založené na službách. Zatímco v roce 1979 tvořili členy francouzské strany nejméně 45 procent průmysloví a zemědělští dělníci, v roce 1997 tento podíl klesl na 31 procent. Navíc v roce 1994, navzdory námitkám starších členů, PCF přestala o sobě hovořit jako o „straně dělnické třídy“. V roce 1997 tvořili více než polovinu členů strany úředníci a odborníci.[191]

[191] Viz François Platone, „Le vote communiste: Le verre à moitié plein“, v Pascal Perrineau a Colette Ysmal, Le vote surprise: Les élections législatives du 25 mai et 1er juin 1997 (Paříž: Presses de Sciences-Po, 1998), str. 161–188.

Souvisejícím jevem, který Scott Lash a John Urry diskutují ve své knize The End of Organized Capitalism, je rozpad „organizovaných kapitalistických vztahů“ a jejich prostorových a kulturních dimenzí. S přesunem výroby z průmyslových měst a její decentralizací se rozpadly vztahy, které kdysi vycházely z kapitalistického sociálního systému. Dělníci v Evropě se již neidentifikují tak silně jako dříve jako třída, zatímco jejich čtvrti a charakteristický způsob života mizí. Lash a Urry vidí tento život dělnické třídy nahrazen „postmodernistickou citlivostí“, která nachází vyjádření ve všudypřítomné popkultuře.[192] Tyto změny a zvýšení obecné životní úrovně vedly k rozostření sociálních hranic, které sahají až do 19. století, mezi průmyslovou a finanční buržoazií a tím, co bývalo proletariátem. Ačkoli to není ve všech zemích stejně zřejmé, hlasy dělnické třídy se ve Francii i Itálii posunuly doprava. Rostoucí nespokojenost s imigrací z třetího světa, o které se předpokládá, že zhoršuje násilnou kriminalitu a snižuje mzdy, přiměla francouzské a italské dělníky k podpoře stran, téměř výlučně nacionalistické pravice, které se staví proti další imigraci. Levicové strany byly obecně bezmocné tomuto trendu čelit, protože se pokoušely o spojenectví s imigranty z třetího světa a vedly kampaň proti „rasismu“.[193]

Pád Sovětského svazu a komunistických režimů ve východní Evropě v roce 1989 urychlil oslabení komunistických stran v západní Evropě, které byly mezinárodně svázány se sovětskou sférou vlivu. Bylo by však chybou přikládat tomuto

[192] Scott Lash a John Urry, The End of Organized Capitalism (Madison: University of Wisconsin Press, 1987), str. 285–314.
[193] Viz Pascal Perrineau, „La dynamique du vote Le Pen: Le poids du gaucho-lepénisme“, in Le côté de crise: L’élection présidentielle de 1995 (Paříž: Presses de Sciences-Po, 1995), str. 243–261.

zlomu příliš velký význam. Počet členů komunistických stran ve Francii a Itálii klesal již v 80. letech, ještě před rozpadem Sovětského svazu. Hospodářské a demografické změny učinily sociální konflikty, na nichž komunismus vzkvétal, minulostí. Průzkumy PCF provedené v roce 1997 ukazují, že podpora strany jako předvoje dělnické třídy a „úspěchů" tehdejších rozpadlých sovětských republik ve východní Evropě korelovala s věkem. Lidé starší šedesáti let nebo ti, kteří byli členy již před rokem 1958, se silně přikláněli k dříve zavedeným názorům na komunisty u moci. Lidé mladší třiceti let neměli o žádnou z těchto pozic velký zájem.[194]

V šedesátých letech se však objevily nové sociální rozpory, kterým se evropská levice, ať už socialistická nebo komunistická, musela přizpůsobit. Tato vlna převážně mládežnického povstání, kterou již předznamenaly protestní hnutí konce šedesátých let, která se rozšířila po západní Evropě a Spojených státech, byla výslovně namířena proti buržoazní společnosti – nebo proti tomu, co z ní zbylo. Ve své nejextrémnější podobě vyústil tento protest proti válce ve Vietnamu, instalaci raket Pershing americkou armádou na evropském území a „represivní" buržoazní kultuře v sérii násilností.[195] Tento protiamerický vztek byl typický pro Baader-Meinhofovu bandu v Německu, Brigate Rosse v Itálii a Weathermen ve Spojených státech, přičemž všechny tyto skupiny se dopouštěly teroristických činů a někdy i vražd [!],

[194] François Platone a Jean Ranger, „Les adhérents du Parti Communiste Français en 1997", Enquête: Les Cahiers du CEVIPOF, 27 (březen 2000).

[195] Práce, která se pronikavě zabývá psychologickými společnými rysy nové levice uvnitř i vně Spojených států, je kniha Stanleyho Rothmana The Roots of Radicalism: Jews, Christians, and the Left (New Brunswick, N.J.: Transaction Publishers, 1996).

aby vyjádřily své opovržení militarismem a buržoazními hodnotami. V Německu se výbuch hněvu prudce obrátil proti nacionalismu, když vysokoškolští studenti odsoudili své rodiče jako spoluviníky nebo loutky nacistické tyranie. Tak se na rodiče snesly plody americké poválečné převýchovy, a to způsobem, který by někteří z převychovatelů mohli litovat. Američané, zapletení do boje se sovětskými komunisty, našli Němce, kteří tvrdili, že odčinují nacistickou minulost, na špatné straně studené války [!].[196]

Jakmile toto násilné protestní hnutí utichlo, jeho někdejší členové se stali politiky a novináři, kteří na konci dvacátého století vytvořili plejádu evropských celebrit. Současný německý ministr zahraničí Joschka Fischer, který v roce 1999 prohlásil, že „Osvětim je zakládajícím mýtem a morálním ospravedlněním“ [!!!] pokračujícího německého národního státu, byl v šedesátých a na počátku sedmdesátých let úzce spjat s levicovými teroristy.[197] Bývalý francouzský premiér Bernard Jospin, francouzský socialistický senátor Henri Weber, šéfredaktor deníku Le Monde Edwy Plenel a přední akademický filozof [židovského původu] Daniel Bensaïd jsou jen někteří z francouzských osobností, které se v šedesátých letech pohybovaly v okolí trockistické organizace Ligue Communiste a přispívaly do jejího časopisu Rouge. V komentáři k politickému vývoji dnešního novinářského titána Plenela Bensaïd poznamenal, že „podcenil moment, kdy

[196] Sbírka esejí o německých odpůrcích německé Nové levice, kteří pozorují tento bumerangový efekt americké reedukace, je Die 68er und ihre Gegner: Der Widerstand gegen die Kulturrevolution, ed. Hartmuth Becker, Felix Dirsch a Stefan Winckler (Graz: Leopold Stocker Verlag, 2003).
[197] Viz esej Michaela Kleeberga v Die Welt, 22. května 1999.

Edwyho angažovanost ho vyvedla mimo dělnické hnutí“ do toho, co se stalo „kulturním trockismem“ [!].[198]

Antifašismus

Hnací silou tohoto nového levicového hnutí byly mnohem více evropské socialistické strany než slábnoucí evropské komunistické strany. Ve Francii od roku 1972 socialisté a komunisté spolupracovali jako levicový blok, podporovali navzájem své kandidáty v druhém kole voleb a dohodli se na „Společném programu levice“. Ačkoli komunisté byli zpočátku silnější z obou partnerů, do roku 1978 jejich celkový počet hlasů klesl o více než dva procentní body za socialisty, a tento trend pokračoval i v následujících dvou desetiletích. Socialisté se prostě lépe přizpůsobili určitým změnám. Na rozdíl od komunistů pochopili, že pro každé volby je třeba budovat voličskou základnu a že jejich vlastní budoucnost je spjata s rostoucí profesní třídou, která se zbavovala buržoazních křesťanských hodnot, a s rostoucí populací severoafrických přistěhovalců. Současně se komunističtí vůdci snažili zprostředkovat vztah mezi přistěhovalci, od nichž doufali, že se nakonec vrátí domů, aby šířili marxismus, a jejich voličskou základnou z řad dělnické třídy. Na konci dvacátého století se PCF ocitla mezi dvěma stoly, když viděla, jak se zbytky dělnické třídy přiklánějí k Front National Jeana Le Pena, zatímco severoafričtí voliči stále více přecházeli k socialistům.[199]

Stejně důležité je, že socialistické strany v západní Evropě začaly napodobovat komunistické zvláštnosti, čímž vytvářejí

[198] Pierre Péan a Philippe Cohen, La face cachée du monde:Du contre-pouvoir aux abus de pouvoir (Paříž: Mille et Une Nuits, 2003), str. 45–65, citace na str. 47.
[199] Lavabie a Platone, Que reste-t-il du PCF? str. 64–67.

dojem kontinuity mezi starými komunistickými stranami a sebou samými. Od volební aliance v roce 1972 mezi komunistickými a socialistickými vůdci Georgesem Marchaisem a Françoisem Mitterrandem se francouzští socialisté vyhýbali kritice komunistických vlád a jejich represivní politiky. Když tedy v roce 1973 komunistický tisk pod vedením Marchaisa zaútočil na Alexandra Solženicyna za to, že odhalil sovětské zločiny, a označil ho za fašistu a nepřítele détente, Mitterrand a socialistický stranický deník L'Unité se vyhýbali jakýmkoli výrokům, které by mohly urazit jejich prosovětské partnery. V roce 1975 však L'Unité publikoval útoky na Solženicynovu „necitlivou rolnickou tvář" a nedostatek sociálního soucitu, které jako by byly převzaty z komunistického deníku L'Humanité.[200] V tomto případě platí, jak říkají Francouzi, „l'appétit vient en mangeant" (chuť k jídlu přichází s jídlem).

Socialistické snahy o uklidnění komunistů jsou obvyklým vysvětlením toho, proč Jospin nechtěl přiznat, že Stalin spáchal masové vraždy, když v listopadu 1997 jako premiér odpovídal na otázky francouzského Národního shromáždění týkající se sovětské minulosti. Jablkem sváru toho dne byla kniha Le livre noir du communisme (Černá kniha komunismu) vydaná Stéphane Courtois, katalog komunistických zločinů po celém světě sestavený umírněným levicovým kritikem komunistických systémů. Courtois apeloval na francouzskou levici, aby se přiznala k historii levicového totalitarismu.[201] Názor navrhovaný deníkem Le Monde, že Jospin chválil

[200] L'Unité, úvodní esej, 24. ledna 1975.
[201] Stéphane Courtois, Nicolas Wert, et al., Le livre noir du communisme (Paříž: Robert Laffont, 1997).

komunistický antifašismus a pohrdal jakýmkoli „pokusem o rovnocennost mezi stalinistickými a fašistickými zločiny“ z úcty ke svým komunistickým spojencům, nefunguje. Toto vysvětlení bylo nahodile rozšířeno na všechny socialistické vůdce v Evropě, kteří popírali, že by komunistické režimy měly za co se kát. Ignoruje vliv ideologických změn, k nimž v posledních desetiletích došlo mezi evropskými socialisty. Jejich neochota uznat rozsah komunistických zločinů se projevuje v dalších obranných návycích, jako je připisování komunistickým kritikům nízké motivace, což je praxe, která sahá až do kampaní proti Kravčenkovi a Solženicynovi. Údajně ti, kdo si všímají komunistických zločinů, se snaží odvést pozornost od jiných zvěrstev spáchaných pravicí, zejména od holokaustu. Tato katastrofa, kterou postmarxistická levice instrumentalizuje bez protestů evropských židovských organizací, je připisována obvyklým démonům Frankfurtské školy: křesťané, nacionalisté a odpůrci imigrace byli všichni zařazeni mezi předchůdce nebo pokračovatele fašistické ideologie.[202]

Pokus o propojení omluv za komunistickou minulost a naléhavé potřeby parlamentních aliancí přehání koaliční hodnotu rozpadajících se komunistických stran. Komunisté potřebují socialistické spojence v koalicích mnohem více než naopak. V Německu mimo Berlín mohou levicové koalice snadno fungovat bez komunistické strany, která se nyní přetransformovala na PDS; socialisté a zelení však i nadále hrají roli komunistických souputníků, bagatelizují komunistické zločiny, volají po amnestii pro bývalé členy komunistické tajné policie a zdůrazňují nutnost překonat „fašistickou minulost“

[202] Annie Kriegel, „Le leurre de l’antisémitisme“, Le Figaro, 2. dubna 1990, s. 2.

Německa. Ve Francii komunisté a v Itálii strany, které jsou nástupci PCI, přiznávají temnou stránku komunismu otevřeněji než socialisté. Jako obhájci nebo zamlžovatelé této historické skutečnosti zaujímá čestné místo nekomunistická levice složená ze socialistů a zelených. Ironií je, že evropští socialisté byli během studené války většinou neochvějnými stoupenci antikomunistické strany.

Toto chování lze vysvětlit pohledem na dominantní témata postmarxistické levice. Tato levice se inspiruje určitými komunistickými praktikami, neustále bojuje proti „fašismu“ a prosazuje revoluci, nyní přetlumočenou jako kulturní převrat. Le Monde ve své knižní rubrice „Le Monde des Livres“ uděluje autorům dobré nebo špatné známky podle toho, zda odrážejí to, co jeden kritik nazývá „kulturní trockistickou“ mřížkou.[203] Redakční rada tohoto deníku otevřeně podporuje potlačování názorů, které jsou považovány za necitlivé nebo připomínající minulost Vichy a „kolaborantů“, kteří se podíleli na vládě ve Vichy. Zákon Gayssot, předložený v červenci 1990 komunistickým poslancem a drtivou většinou schválený socialisty, má za cíl trestat délits d’opinion, trestné činy spočívající v popírání nacistického holokaustu nebo vyjadřování nenávistných poznámek o náboženských a etnických skupinách. Tento zákon byl navržen a je uplatňován s cílem zabránit nebo potlačit kritiku imigrace, rostoucí islámské přítomnosti ve Francii a reakce na útoky na francouzskou katolickou identitu.[204] Le Monde, Libération, Le

[203] Péan and Cohen, Face cachée, str. 513–539.

[204] Podrobnou kritickou diskusi o Loi Gayssot lze najít v knize Erica Delcroixe La police de la pensée contre le révisionnisme (Paříž: Diffusion, 1994); pro nadšenou obhajobu stejného zákona viz Christian Delacompagne, „La tolérance

Point, Nouvel Observateur a většina ostatních francouzských médií se zasazují o potlačení reakčních myšlenek a středolevé koalice v celé západní a střední Evropě zavedly legislativu podobnou zákonu Loi Gayssot. V červenci 1993 Le Monde na naléhání Plenela zveřejnil nad jmény akademických a novinářských osobností, včetně italského sémantika a romanopisce Umberta Eca, „Výzvu k ostražitosti“ namířenou proti „rudohnědé“ alianci, která údajně ohrožuje evropskou demokracii. Signatáři vyjádřili obavy, že pokud nebude potlačena, ohrozí tato rostoucí opozice proti multikulturní Francii, složená z disidentské levice a nacionalistické pravice, společnost, kterou se progresivisté snaží budovat.[205]

„Kulturní trockismus“ může být vhodným popisem této levice, která je poháněna vizí neustálé kulturní změny a byrokraticky vymyšleného sociálního inženýrství. Pro prosazení této levicové agendy není považováno za nezbytné ani dělnické vědomí, ani socialistické hospodářské plánování. Ve Francii to znamená válku proti těm, kteří jsou považováni za nedostatečně multikulturní nebo kteří jsou považováni za duchovně spjaté s „fašistickým“ režimem ve Vichy. Francouzský časopis Le Figaro-Magazine, který kritizoval tuto politiku denunciace, pozoroval, jak francouzský tisk a inteligence každý den vytahují označené kolaboranty „z jejich rakví a znovu a znovu je zastřelují. Už nejde o nuance. Tady jsou lidské odpadky a špína, které nedokázaly odolat fašismu; tady jsou kolaboranti.“ Židovský badatel Heideggera Alain Finkielkraut v komentáři v Le Figaro-Magazine oznámil, že

---

et ses limites“, v La philosophie politique aujourd’hui: Idées, débats, enjeux (Paříž: Seuil, 2000), str. 34–56.

[205] Viz Elisabeth Lévy, Les maîtres censeurs (Paříž: Jean Claude Lattes, 2002), str. 129–170.

lituje této antifašistické „manichejské vize“, která „nahrazuje politické chápání světa zjednodušujícím morálním dualismem“. Kulturní trockisté a antifašisté, kteří možná překonávají vulgárností i nacistickou rétoriku, redukovali politický diskurz na „medicínský, biologický slovník vyhlazení“.[206] Francouzský radikální socialista a kritik národní dezintegrace Jean-Pierre Chevènement byl tak ve francouzském levicovém tisku ostře kritizován stejně jako konzervativní nacionalista Le Pen. Jeho vyjádřená obava z klesající porodnosti ve Francii vedla středolevicový časopis L’Express (1. února 1996) k obvinění Chevènementa z „živění nacionalistické nostalgie, která vyzařuje pachy rodinných hodnot minulosti“.[207] Jeho výzva francouzským dělníkům proti Evropské unii a jeho podpora švédských socialistů, kteří poskytují státní dotace ženám, které si přejí založit rodinu, je podle některých „záminkou pro antifeminismus“. Ačkoli je Chevènement ekonomickým socialistou, je obviňován z toho, že je nehlášeným členem „rudohnědého“ spiknutí organizovaného proti multikulturalismu.[208]

Levicový týdeník Libération vede od roku 1979 boj, který považuje za nedílnou součást marxismu, za právní a společenské přijetí homosexuálního životního stylu a dokonce i pederastie. V článku o gay pride zveřejněném 26. června 1999 Libération představil boj proti homofobii jako nezbytnou součást levicového boje proti fašismu: „Homofobie, potomek zlé bestie zrozené z rasismu, vyžaduje naši neustálou bdělost.“ Její řešení bude vyžadovat vytrvalé úsilí „nejen v boji za

[206] Le Figaro-Magazine, 10. dubna 1998, s. 18.
[207] Sévillia, Le terrorisme, str. 214–261.
[208] Bernard-Henri Lévy, „Chevènement–Le Pen, même combat“, Le Monde, 8. dubna 1999.

rozšíření práv, ale také v oblasti lidských emocí, v oblasti, která již byla zkorumpována zavedenou kulturou a politickými symboly.“[209] V několika úvodnících publikovaných v roce 2000 v deníku Le Monde o plánu přenést ostatky francouzského skladatele Hectora Berlioze z 19. století do pařížského Panthéonu se objevuje jakási vina z asociace. Jelikož Berlioz založil svou operu Les Troyens na Vergiliově Aeneidě, římském eposu oslavujícím latinské starověké dědictví, uctění Berlioze by bylo rovnocenné oslavě Mussoliniho a jeho latinského fašismu. Le Monde se zdá argumentovat citováním varování [Žida] Jeana Kahna, Philippa Oliviera a Gottfrieda Wagnera, že takový krok by měl být přehodnocen, zejména když slušní lidé bojují proti fašistickým pozůstatkům. „Akt mimořádné závažnosti“, tedy pohřbení Berlioze, které bylo nyní odloženo, je v Le Monde spojován s další zlověstnou perspektivou, a to s povolením hraní Berliozovy hudby zabývající se evropskými národními starožitnostmi v evropských koncertních sálech.[210]

Tento postmarxistický styl prokletí, který je nyní v módě, považuje evropskou, ale nikoli národní hrdost třetího světa za projevy „pétainismu“, „nacismu“ nebo popírání holokaustu. Kniha francouzského sociologa Paula Yonneta Voyage au centre du malaise français, která analyzuje ztrátu národní identity v jeho zemi, je proto terčem útoků v denících Le Monde a Nouvel Observateur za to, že ignoruje zločiny vichistického režimu.[211] Ti, kdo jsou nespokojeni s pomíjivostí francouzského

[209] Gérard Lefort, „Le réveil homophobe“, Libération, 27. června 1999, s. 49.
[210] Viz citované poznámky v odpovědi na dotaz v Le Monde, 21. června 2000; a útok ultra-jakobínů na Berlioze od Joëla-Marie Fauqueta, „Berlioz au Panthéon? Une fausse note“, tamtéž, 29. února 2000.
[211] Paul Yonnet, Voyage au centre du malaise français (Paříž: Gallimard, 1993); „Sur la crise du lien national,“ Le Débat (květen–srpen 1993), str. 132–143; Jean-

národního cítění, údajně alespoň nepřímo ospravedlňují nacistickou deportaci Židů provedenou v Paříži v roce 1942. Němečtí nacisté a jejich francouzští kolaboranti nějakým způsobem těží z Yonnetovy sociologie, aniž by to bylo přesvědčivě vysvětleno. Jiné podobné emocionální souvislosti se stávají běžnou praxí i mimo Francii. Němečtí socialisté i německý národní tisk se pustili do sponzorů plánu na vytvoření centra pro připomínku poválečných německých uprchlíků v Berlíně s odůvodněním, že tito pamětníci znevažují holokaust. Totéž platí o dalších, kteří upozorňují na politicky nekorektní předměty studia, jako jsou například spojenecké bombardování německých měst v letech 1943 až do konce druhé světové války a hromadné znásilňování německých a východoevropských žen sovětskými armádami postupujícími na západ v roce 1945.[212] Jakékoli zaměření na nepříjemné činy, které byly namířeny proti Němcům nebo byly spáchány Sověty, musí skrývat záměr revidovat holokaust. To, co je zakázáno ze zákona, může být méně důležité než to, co je zakázáno z politického a žurnalistického hlediska.

Postmarxistická levice není bez sympatií k americkým ideálům a dokonce ani ke kapitalismu. Když Spojené státy v roce 1999 zasáhly proti Srbsku, evropští levicoví intelektuálové velebili americkou moc a šli po těch, kteří zpochybňovali motivy americké intervence. Le Monde a Libération kritizovaly odpůrce leteckých útoků NATO na Srbsko jako Pétainisty a, hrajíce na sémantické asociace s popíráním holokaustu, si

---

Marie Colombani, recenze knihy Voyage au centre du malaise français, in Le Monde, 5. února 1993, 27; a Jean-Claude Maurin, „Fièvre épuratrice dans l'intelligensia", Eléments 108 (duben 2003), str. 35–43.

[212] Viz Heinz Nawratil, Der Kult mit der Schuld: Geschichte im Unterbewussten (Mnichov: Universitas, 2002), str. 1–43.

stěžovaly na vypuknutí révisionnisme. Na konci devadesátých let, jak vyčerpávajícím způsobem ukazuje [Židovka] Elisabeth Lévy v knize Les maîtres censeurs, bylo proamerické smýšlení mezi francouzskou inteligencí tak silné, že [Žid] Bernard-Henri Lévy, Pascal Bruckner a redakce Le Monde běžně označovali každého kritika amerického imperialismu za „pravicového extremistu“.[213] Bylo by chybou přičítat tento postoj výhradně podpoře muslimských Bosňanů proti křesťanským Srbům v Kosovu. Ačkoli evropští multikulturalisté viděli boj proti Srbsku jako cestu vedoucí k nové Evropě založené na doktrínách lidských práv, jejich proamerické smýšlení bylo hlubší.

V roce 2000 byla americká vláda zahrnuta chválou od evropské levice za to, že vyslala varovné signály rakouské vládě, která zvažovala koalici zahrnující pravicovou Österreichische Freiheitspartei a jejího kontroverzního předsedu Jörga Haidera. V té době byly Spojené státy vnímány jako vůdčí síla v antifašistické frontě, kterou vytvářely evropské socialistické koalice a Evropská unie.[214] Byly to Spojené státy, které trvaly na tom, že každý východoevropský stát, který se chce připojit k NATO, musí do svého veřejného školství začlenit předepsaný studijní program o holokaustu. Není divu, že jeden z vedoucích redaktorů deníku Le Monde, [Žid] Alain Minc, loni vysvětlil, že „žádný demokrat nemůže být nikdy protiamerický, protože Amerika je zemí, která je v téměř

[213] Jean-Christophe Rufin, La dictature libérale (Paříž: Lattès, 1994); a Lévy, Les maîtres censeurs, str. 278–291. Lévy píše o „sirotcích marxismu hledajících náhradní víru, kteří významně přispěli k vítězství globalizovaného neoliberalismu, který je novou tváří rozumu v historii a univerzální nadějí“ (tamtéž, 158).
[214] Gottfried, Multiculturalism, str. 104–110.

ontologickém smyslu ztotožňována s modernitou a pokrokem“.[215] Kromě toho v roce 2002 doporučil deník Le Monde knihu Jeana-Françoise Revela, která obhajovala americkou moc a ostře útočila na „antiamerikanismus“, s názvem Europe’s Anti-American Obsession. Na rozdíl od ustáleného názoru Revelových amerických neokonzervativních sponzorů nebyla jeho polemika v „antiamerickém“ francouzském tisku rozhodně přijata s jednotným opovržením. Roger-Pol Droit v recenzi pro Le Monde souhlasil s Revelem, že americká moc fungovala jako ledoborec ekonomického pokroku a globalizace po celém světě. Revel „obnovil čest intelektuálů“ tím, že poukázal na pravdy, které bylo třeba vyslechnout.[216]

Spojené státy jsou také chváleny za to, že zničil starou Evropu tím, že exportoval nový sociální ekonomický model. Vzhledem k volbě mezi plnohodnotným socialismem a smíšenou konzumní ekonomikou, která přináší méně nacionalistickou a kulturně otevřenější Evropu, se prominentní evropští levičáci postupně přesunuli do druhého tábora. Alain Minc, bývalý francouzský prezident François Mitterrand a architekt Maastrichtských smluv a Evropské unie Jacques Delors jsou významní socialisté, kteří odmítli identifikaci své strany s pevnou ekonomikou nebo „dogmatem“ – na rozdíl od neustálého pochodu do budoucnosti. Kritici tohoto „avancisme“ poukazují na to, že socialisté ve vládě ztratili zájem o masivní přerozdělování příjmů nebo znárodňování

[215] Alain Minc, úvod k Epîtres à nos nouveaux maîtres (Paříž: Gras set, 2003), str. 2–4. Tón těchto dopisů je obecně lichotivý, navzdory Mincovým odkazům na budování amerického impéria.
[216] Článek v Le Monde des Livres, Le Monde, 13. září 2002.

výroby, ale považují byrokratické vládnutí a trhy za nezbytné pro svět „neomezených možností“.[217]

Bylo by krátkozraké vidět v tom pouze americký konzumerismus maskovaný jako „lidská práva“. Současní levičáci, kteří hledají kompromis s kapitalismem, jsou často myslitelé, jako například Giorgio Napolitano, italský komunista, který v roce 1994 reorganizoval PCI na Demokratickou stranu levice. Dnes tento bývalý komunista působí jako ekonomický poradce Evropského parlamentu, poté co zastával řadu dalších funkcí v tomto orgánu. Napolitano i Delors přeinterpretovali socialismus jako něco, co vede k byrokraticky spravované budoucnosti, bez národních hranic a bez dlouholetého socialistického „psychoanalytického komplexu ohledně kapitalismu“.[218] V době pádu sovětského bloku Napolitano změnil loď ve více než jednom smyslu. Jeho kniha Europa, America dopo l’89 (1992) jasně ukazuje, že jakékoli sympatie, které autor kdysi choval k sovětskému modelu, se nyní přesunuly k transatlantickému vítězi studené války.[219] Americký příklad by pomohl při úkolu evropské integrace, procesu, jehož cílem je vytvořit pluralitní, sekulární a sociálně demokratický evropský kontinent.

Je těžké pochopit tuto ideologickou transformaci bez zohlednění americké přítomnosti. Pro mnoho Evropanů se Spojené státy staly hegemoniální mocností v socioekonomické, kulturní i politické oblasti. Jsou nevyhnutelným referenčním

---

[217] Viz Jacques Delors, úvod k L’union politique de l’Europe (Paříž: Documentations Françaises, 1998).

[218] Viz Delorsovy poznámky v deníku Le Monde ze dne 4. října 2003.

[219] Giorgio Napolitano, Europa, America dopo l’89 (Řím: Laterza, 1992); Leonardo Raito, USA and Eurocommunism in the Age of the Cold War (Baton Rouge: Louisiana State University Press, 2002).

bodem, podle kterého chápou své místo ve světě a podle kterého postmarxistická levice plánuje svou budoucnost. Napadá mě srovnání s tím, jak řecký svět vnímal Spartu od jejího vítězství v peloponéské válce v roce 404 př. n. l. až po její porážku od Thébanů u Leuktry o třicet tři let později. Athénští historici a filozofové, včetně Platóna, Thúkydida a Xenofóna, z nichž poslední požádal o spartské občanství a bylo mu uděleno, vyzdvihovali umírněnost, šetrnost a statečnost Sparťanů jako hodné napodobení ostatními Řeky. Oligarchové, kteří se po peloponéské válce usadili v poražené námořní demokracii Athén, přijali za své heslo charakteristický spartský ideál sophrosune (umírněnost) a v jiných řeckých společnostech se objevily napodobeniny tehdy již upadající spartské ústavy. Vojenská katastrofa, kterou Sparta utrpěla při pokusu o invazi do svého rivala Théb, a následná ztráta dobytého území v Messénii (na Peloponésu) vedly ke ztrátě prestiže a vlivu, ze které se již nikdy nevzpamatovala.

To, co Spojené státy rozhodně odlišuje, je mnohem větší rozsah jejich vlivu a hegemonie, vedle kterého starověké vojenské říše, včetně Říma, blednou. Evropané převzali americké ideály a praktiky navzdory pravidelnému rituálu kritizování americké arogance. Američtí evropští kritici s několika výjimkami nevolají po nacionalistickém, monarchistickém nebo protisociálním režimu namísto nadnárodního, byrokratického a pluralistického řádu spojeného se Spojenými státy. Častější kritikou ze strany evropské levice je, že Spojené státy neudělaly dost pro dodržování svých „lidských práv“ nebo pluralistických ideálů a že se před použitím vojenské síly dostatečně nekonzultují s Evropou.

Jedním ze vztahů mezi těmito západními centry, který zkoumám ve své knize Multiculturalism and the Politics of Guilt, je opožděné přijetí sociálních politik iniciovaných ve Spojených státech evropskými vládami. Imigrační reforma ve prospěch obyvatelstva třetího světa, následovaná zákony zaměřenými na omezení diskriminace rasových menšin a uznání práv feministek a homosexuálů, začala ve Spojených státech asi o deset až patnáct let dříve než v západní Evropě. Francie se nyní podle svého ministra vnitra [židovského původu] Nicolase Sarkozyho ubírá směrem k „pozitivní diskriminaci“ rasových a etnických menšin.[220] Tato politika, kterou Spojené státy zahájily na konci šedesátých a počátku sedmdesátých let, si o třicet let později našla zastánce v (pravicové) francouzské vládě. Zatímco některé multikulturní experimenty v Evropě nabyly extrémnější podoby, jako například kriminalizace necitlivých názorů, byly obvykle zavedeny až poté, co podobné změny vstoupily v platnost na druhé straně Atlantiku. S několika výjimkami, pokud vůbec nějakými, americký tisk podpořil tvrdá opatření, která Evropané uplatňují v boji proti necitlivosti. Američtí novináři připomínají svým čtenářům „fašistickou“ minulost Evropy a skutečnost, že v Německu začalo vrchní velení spojenců zakazovat „nedemokratické“ názory, aby očistilo zemi od nacionalistického myšlení. Americký tisk se v žádném případě

[220] Gottfried, Multiculturalism, str. 72–109; Sophie Huet, „La discrimination positive ne fait pas recette“, Le Figaro, 25. listopadu 2003, s. 1. Viz také online protestní dopis syna francouzského dělníka „D’ascendance européenne“ nebo contact@jeunesses-identitaires.com.

pravděpodobně nezastane špatně zacházených francouzských nebo německých „pravicových“ autorů.[221]

V současné době existuje pouze jedna skupina evropské levice, která stojí za zmínku, a to Attac s přibližně osmdesáti tisíci členy po celém světě, která se aktivně staví proti ekonomické globalizaci spojované se Spojenými státy. Tato skupina, která sdružuje staré marxisty a antikapitalistické ekology, se pyšní svou schopností dostat se na titulní stránky novin pořádáním demonstrací v Janově, Seattlu a dalších městech, kde se scházejí hlavní ekonomické mocnosti.[222] Tito aktivisté odmítají evropskou parlamentní levici jako stranu, která nemá zájem o světové ekonomické přerozdělování ani o zbavení moci nadnárodních korporací. Ve skutečnosti postmarxistická levice – od anglických New Labourites po kontinentální bloky jako italská Strana demokratické levice, francouzská socialisticko-komunistická koalice, němečtí sociální demokraté a PDS – neprojevuje zájem o společnou věc s antiglobalistickou levicí. A zatímco Zelení si přivlastnili zbytky její invektivy, i oni jsou nyní součástí postmarxistické

[221] Pro soucitné posouzení rozhodnutí belgických soudů zakázat největší stranu ve Flandrech kvůli jejím protiimigračním postojům viz Angus Roxborough, „Blow to Belgian Far Right“, na www.newsvote.bbc.co.uk (9. listopadu 2004). Ve výročních zprávách agentur zřízených za účelem ochrany německého ústavního pořádku, které byly založeny spojeneckým velením, se výrazy „antiamerický“ a „ústavně nepřátelský“ staly zaměnitelnými. Viz například Verfassungsschutz Berichte des Bundes (1998), s. 97; (1999), s. 74. O tom, jak se německá „ústavnost“ stala synonymem multikulturalismu a podpory „amerických hodnot“, viz brožura Josefa Schüsslburnera „Kampfinstrument: Antisemitismus-Vorwurf: Vom Verfassungsschutz zur Staatsreligion“ (Berlín: Friedenskomitee, 2000). O norimberských procesech z amerického pohledu viz Eugene Davidson, The Trial of the Germans (reprint, Columbia: University of Missouri Press, 1997).

[222] Sympatický pohled na Attac z pohledu německého konzervativního nacionalisty, který dříve patřil k antikapitalistické levici, najdete v článku Wernera Ollese „Die Aktualität der Linken“ v časopise Junge Freiheit, 9. ledna 2004, s. 18.

parlamentní aliance a vyjadřují její světonázor. V tomto tematickém a programovém posunu ustoupila revoluční ekonomická změna do pozadí za ideologií otevřených hranic, práv homosexuálů a feminismu.

Dalším bodem, který vyžaduje opravu, je kontrast, který se někdy vytváří mezi stále radikálnější Evropou a relativně konzervativní americkou společností. S výjimkou prudšího poklesu porodnosti a přísnějších trestů za politicky nekorektní výroky vykazuje západní Evropa stejné obecné kulturní a sociální trendy jako Spojené státy. Navzdory své zvláštní obhajobě levého křídla Demokratické strany Thomas Ferguson a Joel Rogers ve své knize Right Turn nastolují závažné otázky týkající se změny amerických sociálních postojů v 80. letech. Údaje z průzkumů veřejného mínění naznačují, že většina amerických občanů se v tomto období neposouvala doprava, což je názor, s nímž se tehdy i dnes často setkáváme u historiků a společenských komentátorů.[223] Navzdory hlasům pro republikány Američané nesouhlasili s „konzervativní Reaganovou revolucí“, ale podporovali stranu u moci, která se zdála věci dobře řídit. Pokud mají Ferguson a Rogers pravdu, byla osmdesátá léta ve Spojených státech desetiletím posunu doleva v otázkách feminismu, menšin a rodiny. Populace a kultura se ubíraly tímto směrem, bez ohledu na to, jak vládu vykreslovala média.

Kniha Larryho Schwaba The Illusion of a Conservative Reagan Revolution představuje dalekosáhlejší a méně tendenční argumentaci než Right Turn, když dokazuje, jak málo

[223] Thomas Ferguson a Joel Rogers, Right Turn: The Decline of the Democrats and the Future of American Politics (New York: Hill and Wang, 1986), str. 16–24, 193–96.

prezident Reagan změnil sociální programy zděděné po svém demokratickém předchůdci. Schwab na základě svých důkazů dochází k závěru, že „žádná Reaganova konzervativní revoluce“ neproběhla, s výjimkou určitých rétorických ujištění věrným stoupencům.[224] Pokud jde o práva žen a menšin a potraty, v 80. letech se nálady v zemi posunuly doleva a navzdory prezidentovi, který apeloval na vlastenectví, vláda neudělala téměř nic, aby tento trend zastavila nebo drasticky omezila sociální programy. Není také správné předpokládat, že mimo rozsáhlejší programy sociálního státu se Evropa posunula více doleva než Spojené státy. Zatímco některé evropské země zavedly vládou dotované denní stacionáře a většina z nich má socializované zdravotnictví, Evropa je méně pluralitní než Spojené státy. Evropané například nedovolili nic, co by se blížilo současné míře imigrace z třetího světa do Spojených států. Ve Spojených státech je to stejně tak „globalistická“ pravice jako multikulturní levice, která se zasazuje o imigraci z třetího světa a podporuje amnestii nelegálních přistěhovalců.

Habermasovský okamžik

Mezi mluvčími postmarxistické levice je Jürgen Habermas pravděpodobně nejvýznamnější a ve své zemi nejuznávanější. Jako zastánce „militantní“ demokracie od 50. let minulého století hájí své přesvědčení v mezinárodním tisku, v mnoha knihách a článcích a jako akademický přednášející. Habermas se prohlašuje za hrdého dědice americké převýchovy Němců, k níž došlo po válce. Navzdory svému vzestupu v Hitlerjugend, což je rys společný i dalším učencům, kteří se stejně jako on snažili odpoutat od německé minulosti, přešel Habermas na

[224] Larry M. Schwab, The Illusion of a Conservative Reagan Revolution (New Brunswick, N.J.: Transaction Publishers, 1991).

počátku 50. let k protiněmecké levici. To, co Němci během války a po ní vytrpěli, považoval za plně zasloužené a bezpodmínečnou kapitulaci své země označoval za „osvobozující zkušenost“.[225]

Navzdory své pověsti socialisty a obhájce komunistické Německé demokratické republiky se Habermas k programu rozsáhlé ekonomické rekonstrukce západního Německa stavěl zdrženlivě. Jeho první významná publikace, která vyšla v časopise Merkur v roce 1954 pod názvem „Die Dialektik der Rationalisierung“, byla rozsáhlou kritikou konzumerismu, která zahrnovala témata jak z antimodernistické pravice, tak z Frankfurtské školy. Tento komentář se zaměřil na vyspělé průmyslové společnosti za to, že odmítají „stanovit meze technické organizaci, aby se mohly projevit přírodní a sociální síly“.[226] Ačkoli Habermasovo rané dílo opakuje téma „odcizení“ mladého Marxe, odkazuje také na existenciální filozofii Martina Heideggera a na sociobiologické zkoumání lidských institucí Arnolda Gehlena. (Oba tyto odkazy byly v té době v Německu jasně spojovány s německou národní pravicí, nikoli však nutně s nacisty.) Vliv Adornovy a Horkheimerovy Dialectic of the Enlightenment na Habermasovy rané

[225] K Habermasově větší tendenci přiřazovat německému národu kolektivní vinu za jeho autoritářskou minulost, než bylo patrné u starší generace kritických teoretiků, viz Wiggershaus, Theodor W. Adorno, str. 135–138. V knize Adorno: Eine politische Biographie Jäger poukazuje na to, že v době své smrti v roce 1969 Adorno dotáhl svou „antikapitalistickou negativitu“ tak daleko, jak jen mohl. Jiní pak jeho metodu přizpůsobili novým cílům útoku. V případě Habermase se Adornova averze k národům jako „anachronismům, které odolávají rozumu“ projevila v podobě etiky německého sebepopření. K této tendenci přispělo Habermasovo spojení s Hitlerjugend, zkušenost, kterou sdílel s dalšími dvěma otevřeně germanofobními historiky, Fritzem Fischerem a Walterem Jensem.

[226] Jürgen Habermas, „Die Dialektik der Rationalisierung: Vom Pauperismus in Produktion und Konsum“, Merkur 8, č. 8 (1954), str. 701–724.

komentáře je příliš zřejmý, než aby mohl být ignorován, a jistě zapůsobil na tohoto šedivějícího radikála. Brzy po vydání této eseje Adorno pozval Habermase, který v té době dokončoval postgraduální studium v Göttingenu, aby se k němu připojil jako spolupracovník v obnoveném Institutu pro sociální výzkum ve Frankfurtu. Hlavním tématem Habermasovy mladické eseje bylo zaměření se na průmyslový blahobyt jako formu „kompenzace“ za lidskou sebeodcizení. Práce učí, že „spotřeba se stává náhradou za to, co lidé ztrácejí v důsledku technického pokroku“.[227]

Ale takové kulturní pozorování, ať už jsou pravdivá či nikoli, nemusí nutně vést k socialistickým projektům. Dlouhé hodnocení politických postojů německých vysokoškolských studentů, které Habermas pomáhal Adornovi sestavit v roce 1957 a které je uvedeno v jeho úvodu, obsahuje jen málo rozpoznatelných socialistických doporučení. Ačkoli je Student und Politik plné morální spravedlnosti a chvály za americkou převýchovu jeho krajanů, která podle Habermase nešla dostatečně daleko, ekonomiky se dotýká jen okrajově, když vyjadřuje pohrdání peněžními zájmy, které brání politické rovnosti. Habermas kritizuje německé studenty za to, že nejsou dostatečně naladěni na sociální spravedlnost a v mnoha případech volí středopravicové křesťanské demokraty; není však jasné, jakou ekonomickou reformu měl na mysli, aby odstranil nenáviděnou kapitalistickou minulost. Habermas lituje zprostředkovatelské role státních úředníků v nedokonalé německé demokracii, ale opomíjí navrhnout jiné,

[227] Tamtéž, 723; Wiggershaus, Die Frankfurter Schule, str. 601–603.

„demokratičtější“ organizační formy, které by mohly tuto situaci změnit.

Nejdůležitější je důraz, který klade na hodnocení odpovědí studentů způsobem, který by mohl ukázat, kdo je „demokratický“ a kdo „autoritářský“. Původně se průzkumu pro Student und Politik zúčastnilo pouze 171 respondentů, ale o dva roky později, po silné kritice, byl tento počet rozšířen na 550. Navzdory zjevné převaze těch, kteří podporovali demokratické instituce, bylo z padesáti dvou respondentů původně klasifikovaných jako demokraticky smýšlející pouze šest podle Habermasových nejpřísnějších standardů klasifikováno jako bezvadně demokratických.[228] Když byli studenti znovu zkoušeni na základě „demokratických a autoritářských potenciálů“, jak je viděl Habermas a jeho spolupracovníci, pouze 9 procent z nich bylo považováno za „demokraticky smýšlející“ – oproti 16 procentům, kterým byl přiřazen autoritářský potenciál. Jak ideologicky zabarvené chápání klíčových pojmů, tak neochota nechat se při výzkumu vést empirickými fakty vyvolávají otázky ohledně hodnoty průzkumu. Horkheimer se dokonce pohádal s Adornem o tom, zda tuto studii publikovat pod záštitou institutu, a tento rozpor se ještě více prohloubil, když Habermas v roce 1958 doufal, že nahradí filozofii historickým pohledem zaměřeným na reformu veřejného vědomí v souladu se socialistickými zásadami. Habermas poukázal na potřebu „revoluční změny“ ve vnímání

[228] Tento text byl otištěn v sérii Soziologische Texte, ed. Heinz Maus (Berlín: Luchterhand Verlag, 1961).

demokracie veřejností jako předběžného kroku k překonání „buržoazních“ základů Spolkové republiky Německo.[229]

Tyto požadované změny se však týkaly spíše transformace vědomí než ekonomické revoluce a podle historika Ernsta Topitsche měly málo společného s empirickými důkazy. V duchu Frankfurtské školy Habermas odmítá nahromaděné pozorování a výzkumná data, která se nehodí do jeho sociálních programů, jako pouhý „pozitivismus“. V šedesátých letech jeho kritické komentáře formovalo vyhýbání se empirismu, ztotožňování levice s morální čistotou a požadavek, aby Němci odčinili svou fašistickou minulost. Ve své eseji „Dogmatismus, Vernunft und Entscheidung“ se Habermas zabývá nepřijatelnými náklady života a myšlení „vědeckou metodou“. Tento osud nás zaslepuje vůči „vztahu mezi teorií a praxí, který souvisí s tradicí velké filozofie a s dobrým, správným a pravdivým společenským životem jednotlivců a občanů“.[230] Ještě důležitější je, že tato „vědeckost naší společnosti“ omezuje naši svobodu, protože „zkušenost emancipace vyžaduje kritický vhled do mocenských vztahů, jejichž objektivita je přijímána, dokud tyto vztahy neprohlédneme“. Místo empirického výzkumu Habermas volá po „teorii“ založené na „zkušenosti“ nebo „praxi“, formě „komunikační činnosti“ (kommunikatives Handeln), která objasňuje otázky a

[229] Tento argument prostupuje Habermasovou knihou Strukturwandel der Öffentlichkeit: Untersuchung zu einer Kategorie der bürgerlichen Gesellschaft (Berlín: Neuwied, 1962), dílem původně předloženým jako Habilitationschrift na univerzitě ve Frankfurtu.

[230] Ernst Topitsch, Im Irrgarten der Zeitgeschichte: Ausgewählte Aufsätze (Berlín: Duncker & Humblot, 2003), str. 93–130; Jürgen Habermas, „Dogmatismus, Ver nunft und Entscheidung: Zu Theorie und Praxis in der verwissenschaftlichten Zivilisation“, v Theorie und Praxis (Berlín: Neuwied, 1963), s. 243.

vede k „porozumění“ (Verständigung).[231] Důsledky tohoto obratu však nejsou nikdy zcela objasněny. Jak vysvětluje německý filozof vědy [židovského původu] Gerard Radnitzky, Habermas, který se odklonil od metod výzkumu, které odmítá, je nucen zakotvit svou „teorii“ ve svém vlastním privilegovaném svědomí.[232]

V následujících třiceti letech hledal soulad mezi Kantovým pojetím morálního rozumu jako kompasu chování fungujícího nezávisle na empirických okolnostech a hlubinnou psychologií. Habermas hovořil o racionálně vytvořených morálních pravidlech a zároveň ponuře poukazoval na iracionální příčiny sociálního chování. Iracionální bylo zjevně to, co neodpovídalo jeho představě demokratické reformy. Zároveň svou koncepci „komunálního porozumění“ obohatil o to, co Topitsch považuje za náboženský mystický prvek. Ten Habermas pravděpodobně převzal od svých německých pietistických předků, kteří se usadili poblíž jeho rodiště v Gummersbachu v severozápadním Německu. Ačkoli se Habermas snaží distancovat sebe a svou hypotetickou komunitu racionálních mluvčích od křesťanské metafyziky, jak správně poznamenává Topitsch, představuje sociální drama zaměřené na pád z milosti a hledání vykoupení.[233] Hovoří o tom, jak „pozitivismus, historismus a pragmatismus se uvolňují pod vlivem vědy, která je redukována na produktivní sílu průmyslové společnosti. Konkrétní rozum

[231] Habermasovo volání po „nevědecké“ komunikační metodě se poprvé plně projevilo v článku „Gegen einen positivistisch halbierten Rationalismus: Erwiderung eines Pamphlets“ v časopise Kölner Zeitschrift für Soziologie und Sozialpsychologie (1964), str. 336–359.

[232] Gerard Radnitzky, „Im Irrgarten der Zeitgeschichte: Ernst Topitsch— ein Leben im Dienste der Aufklärung“, Aufklärung und Kritik (srpen 2004), str. 45–46.

[233] Topitsch, Im Irrgarten der Zeitgeschichte, str. 93–130.

je snížen na úroveň subjektivního vědomí, ať už jako schopnost empiricky ověřovat hypotézy, jako historické porozumění nebo jako pragmatické sociální omezení. Dezinfikovaný rozum byl očištěn od osvícené vůle a zbaven vlastního života. A tento odduchovněný, ale pronásledovaný život se stává arbitrárním, jakmile se snaží činit rozhodnutí.“[234]

Habermas se nabízí jako duchovní vůdce pro ty, kteří se dostali do této situace, ale jako privilegovaný tvůrce „demokratického“ diskurzu má také právo porušovat jeho první pravidlo. Zamýšlený diskurz má být herrschaftsfrei, bez toho, aby jeden účastník zastrašoval druhého, ale tento stanovený postup Habermasovi nebrání v potlačování odpůrců. V roce 1986 během „historické kontroverze“ se němečtí historici Ernst Nolte, Michael Stürmer, Andreas Hillgruber a Rainer Zitelmann pokusili „kontextualizovat“ nacistické období způsobem, který se Habermasovi nelíbil. Tito vědci vyjádřili názor, že nacistické pronásledování Židů a Hitlerův vpád do Sovětského svazu je třeba chápat na pozadí meziválečných reakcí Německa na komunistické násilí. Evropská střední třída, a zejména Němci, se cítili ohroženi komunistickou revolucí, kterou spojovali se sovětskými masovými vraždami. Také si všimli nepřiměřeně vysokého podílu Židů na komunistické vládě, včetně činnosti sovětské tajné policie. Všechny tyto souvislosti je přivedly k diktatuře, která vyhlásila válku komunismu a mezinárodnímu židovstvu.[235]

---

[234] Jürgen Habermas, Erkenntnis und Interesse, 2. vydání (Frankfurt nad Mohanem: Suhrkamp, 1969), s. 239.

[235] Viz Ernst Nolte, Der europäische Bürgerkrieg (Berlín: Propyläen, 1987); „Die Ausschau nach dem Ganzen: Wissenschaftliches Ethos und Historisierung“, Frankfurter Allgemeine Zeitung, 18. července 1987; Abschliessende Reflexionen

Pomineme-li otázku historické přesnosti, která se v Habermasově diskurzu nezdá být přítomna, můžeme si všimnout jeho horlivých snah o vymýcení nového „revizionismu“. V letech 1987 až 1990 vysvětloval v sérii útoků, že tito „revizionisté“ „nebezpečně“ srovnávali Stalinovy zločiny se zločiny Hitlera. Tím podle něj upadli do toho, co nazval „Aufrechnungsansatz“, tedy odklonění pozornosti k zločinům komunistů, aby se bagatelizovala německá křivda. Takové myšlenky byly v rozporu s „převýchovou“, kterou Němci prošli během spojenecké okupace, ale kterou pak přerušila zbytečná katastrofa studené války. Ačkoli Habermas nepožadoval úplný zákaz vyjadřování takových názorů, trval na tom, že by měly být omezeny na „specializované vědecké časopisy“, které se nedostanou k veřejnosti.[236] Topitsch poukazuje na to, že jeho vlastní první publikace, studie o Thukydidovi, která obsahovala ostře formulované odkazy na Třetí říši, vyšla v obskurním časopise, který se německá totalitní vláda neobtěžovala zakázat.[237]

Historik antinacionalistické levice Immanuel Geiss reagoval na Habermasova varování s evidentním rozhořčením: „Od někoho, kdo nám ostatním přednáší o diskursech, politické kultuře a osvícenství, by se dalo očekávat, že projeví alespoň minimální respekt k podmínkám, bez nichž nemůže přežít ani

---

über den sogenannten Historikerstreit, ed. Uwes Backes, Eckhardt Jesse a Rainer Zitelmann (Berlín: Propyläen, 1990), str. 83–135.

[236] Jürgen Habermas, „Vom öffentlichen Gebrauch der Historie“, v Historikerstreit: Die Dokumentation der Kontroverse um die Einzigartigkeit der nationalsozialistischen Judenvernichtung, ed. Rudolf Augstein (Mnichov: R. Piper, 1987), str. 243–245. Méně ostrá kritika Nolteho kontextualizace viz můj podrobný komentář „Nolte on Heidegger“, Society 30, č. 5 (srpen 1993), str. 88–93.

[237] Topitsch, Im Irrgarten der Zeitgeschichte, str. 131–137.

demokracie, ani věda. Málokdy se stalo, aby si filozof tak důkladně protiřečil jako Habermas během této historické kontroverze.“[238] Ačkoli Geiss zaslouží pochvalu za svou statečnou obranu intelektuální svobody, Habermas se nechoval nekonzistentně, když vyloučil nevítanou debatu. Nikdy netvrdí, že chce přesně ty liberální svobody, které má na mysli Geiss. Ani se nevěnuje žádnému tradičnímu procesu ověřování používanému ve fyzických a přírodních vědách. Habermasova metoda spočívá v tom, že přiznává legitimitu komunikačním aktivitám, které považuje za správně „emancipační“ a které vedou k lítosti nad mučivou historií Německa.

Jako vedoucí diskuse pobízí své předpokládané účastníky k návratu k německé převýchově, která proběhla v poválečných letech. To vylučuje jakoukoli „kontextualizaci“ nacismu, která nevede k požadovanému vzdělávacímu cíli. Falešná „kontextualizace“ podle jeho uvažování nemůže podpořit definitivní rozchod s buržoazní nebo předburžoazní společností, která nacistická zvěrstva umožnila. (Zda lze to, co Habermas považuje za hezké myšlení, kauzálně prokázat, je irelevantní.) V reflexi o Historikerstreitu v roce 1990 Habermas proto ostře kritizuje „neohistoricisty“, kteří přeformulovali holokaust, jako neochotné „spolupracovat na překonání paralýzy politické kultury“. Jejich koncepční chyba spočívala v „primitivní důvěře v pojmy historie a tradice“. Ale kvůli holokaustu „vědomý život již není možný bez nedůvěry vůči kontinuitám, které se prosazují bez zpochybňování a které získávají svou platnost tím, že jsou považovány za

[238] Viz poznámky Immanuela Geisse v knize Die Habermas Kontroverse: Ein deutscher Streit (Berlín: Siedler Verlag 1988), s. 62.

samozřejmé“.[239] Zajímavé je zde to, jak může debata o překrývajících se totalitních systémech posloužit jako záminka k odsuzování vědců, kteří nechtějí „překonat německou minulost“. Ernst Nolte na tuto výtku reagoval tím, že vyvrácení jeho teorie by mělo prokázat, že jeho vědecká práce je chybná. Nemělo by útočit na jeho charakter, protože nepodpořil politický projekt někoho jiného.[240]

Poslední bod se týká Habermasových odkazů na „revizionisty“. Jeho kritici tvrdí, že veškeré strukturované hledání poznání (což Němci nazývají Wissenschaften) vyžaduje neustálé přehodnocování a může se ukázat jako nepravdivé nebo jen částečně platné. Je pochybné, že by někdo mohl být skutečným vědcem podle přijatých standardů, aniž by byl otevřený, ba dokonce vítal možnost „revidování“. Proč by tedy Habermas měl považovat vědecké bádání v souvislosti s moderní evropskou historií za morálně nezodpovědný čin? Existují dvě odpovědi. Za prvé, Habermas výslovně odmítá Wissenschaft, pokud nezahrnuje jeho zájmy, kterými jsou odhalování buržoazních manipulací „veřejného mínění“ a vymýcení elitářských a nacionalistických postojů. Od počátku padesátých let vedl válku proti empirické metodologii nebo

[239] Jürgen Habermas, Die nachholende Revolution: Kleine, politische Schriften (Frankfurt nad Mohanem: Suhrkamp, 1990), s. 149.

[240] Nolteho konečné stanovisko k Habermasovi a dalším nepřátelským kritikům najdete v knize Das Vergehen der Vergangenheit: Antwort an meine Kritiker im sogenannten Historikerstreit (Berlín: Ullstein, 1987). Stejně jako Geiss a další historici, kteří kritizují Habermasův přínos k Historikerstreit, ani Nolte nechápe, jak bezvýznamná je pro Habermase otázka ověřování. Politické zájmy, které byly přetvořeny v samozřejmé morální hodnoty, nahradily Wissenschaftliche Methode. Viz Gottfried, Multiculturalism, str. 78–100; a Steffen Kailitz, Die politische Deutungskultur im Spiegel des Historikerstreits (Wiesbaden: Westdeutscher Verlag, 2001).

jakýmkoli tradičním prostředkům filtrování a ověřování dat, které nesplňovaly jeho politická kritéria. Doufal, že se podaří dosáhnout výuky historie s „praktickým účelem“ a diskuse, která by se soustředila na konsensus mezi demokraty s dobrými úmysly. Stručně řečeno, není důvod mu připisovat nekonzistentnost kvůli jeho odporu k historické revizi.

Na pozadí tohoto postmarxistického iracionalismu může být poučné podívat se na stejně smýšlející Američany, kteří Habermase vítají v „projektu budování společenství prostřednictvím intersubjektivního rozumu“. Profesor David Hollinger z Berkeley tak oceňuje Habermasovu práci v Německu, která je podobná práci Richarda Rortyho a [Žida] Martina Jaye ve Spojených státech, jejímž cílem je překonat etnické rozdělení universalizací „„našeho' demokratického egalitářského étosu prostřednictvím imanentní kritiky a rozšíření kultury ‚lidských práv' v míře, v jaké to sociální okolnosti umožňují.“[241] Šedá eminence tohoto spojení multikulturalismu a lidských práv, Richard Rorty, nachází v Habermasovi mnoho chvályhodného, ale obává se, že jejich společní obdivovatelé by mohli zaměnit jejich odlišné postoje. Habermas zachází příliš daleko, když trvá na tom, že „pro demokratickou společnost je zásadní, aby její sebevědomí ztělesňoval universalismus a určitou formu racionalismu osvícenství. Své pojetí ‚komunikativního rozumu' považuje za způsob, jak racionalismus aktualizovat.“ Na rozdíl od Habermase si Rorty přeje, aby „neuniversalistické“ a „poetizované“ zájmy koexistovaly s racionálním

[241] David A. Hollinger, Postethnic America: Beyond Multiculturalism (New York: Basic Books, 1995), s. 115.

universalismem, byť pouze jako strategie pro vyrovnání se s vlastní konečností.[242]

Nakonec však Rorty, stejně jako Habermas, chce lidstvo přimět k tomu, aby „nahradilo náboženské i filozofické výklady nadhistorického základu nebo konvergence konce dějin historickým vyprávěním o vzestupu liberálních institucí a zvyků – institucí a zvyků, které byly navrženy tak, aby omezily krutost, umožnily vládnutí se souhlasem vládnutých a umožnily co nejvíce komunikace bez nadvlády“. Takový krok vyžaduje „posun od epistemologie k politice“, který by americký pragmatista a socialista John Dewey podporoval, ale „od kterého se Habermas zdráhá“. Jako tvrdohlavý racionalista by Habermas nechtěl vzdát „transcendentální moment univerzální platnosti“, aby si všiml historického procesu, kterým musí „liberálové“ projít, aby jejich ideje zvítězily.[243]

Habermas má štěstí na své domnělé americké kritiky, kteří rádi skrývají jeho nedostatky nebo je sdílejí do takové míry, že již nevynikají. Habermasův didaktický přístup k hodnocení faktů není založen ani na univerzální formě uvažování, ani na liberalismu v klasickém smyslu. Vzhledem k tomu, že věří, že lidé by měli být vedeni k politickému myšlení podobnému jeho vlastnímu a že diskutéři musí stanovit meze „diskurzu bez dominance“, aby se nezvrhl v „neuniversalistické“ názory, Habermas se vyhýbá skutečně nezávislému myšlení, politicky nekorektní racionalitě nebo omezené vládě. Ať už se jedná o nejvyšší lidské hodnoty, nebo ne, dalo by se očekávat, že Habermas, který rétoricky prohlašuje, že v ně věří, bude

[242] Richard Rorty, Contingency, Irony, and Solidarity (Cambridge: Cambridge University Press, 1989), s. 17.
[243] Tamtéž, s. 68, 69, 82–84.

věnovat alespoň minimální pozornost praxi necenzurovaného diskurzu. Stejně jako Rorty je však přemožen dotěrnou definitivností. Snaha o rovnostářské společenství zbavené národní a etnické minulosti nevede ani jednoho z nich k otevřené diskusi. Řízená demokracie nebo demokratický centralismus jsou možná nejblíže tomu, co mohou nabídnout jako „bezdominantní“ výměnu názorů.

Za druhé, revize je nyní v postmarxistické levici krycím výrazem pro politickou nekorektnost, což znamená vyjadřování „fašistických“ myšlenek [!]. Nevztahuje se výlučně na ty, kteří zpochybňují zavedený výklad holokaustu, ale byla rozšířena i na ty, kteří šíří historický narativ, který by mohl oslabit naši odolnost vůči „fašistickým“ hrozbám [!!!]. Ve Francii se tak termín „revizionista“ běžně používá pro ty, kteří se zabývají sovětskými zločiny nebo zpochybňují rostoucí obvinění proti obyčejným (typicky katolickým) Francouzům, že byli aktivními nebo alespoň pasivními kolaboranty vichistického režimu. Solženicyn je klasifikován jako „revizionistický“ autor, protože vykresluje sovětský experiment ve špatném světle a tím podkopává argumenty pro jedinečnou zlovolnost nacismu – a pro jedinečnou zlovolnost pravice, nebo toho, co je v daném okamžiku považováno za „pravici“ [!]. Posouzení postmarxistické levice nevyčleňuje ty, kteří popírají Hitlerovy zločiny. A rozhodně se nejedná o faktické vyvrácení [!]. Jedná se o politicko-teologické hodnocení, což znamená, že kdokoli, kdo je považován za vinného, bude vyloučen ze slušné společnosti a v řádně fungujícím progresivním režimu by mohl skončit ve vězení nebo být nucen podstoupit rehabilitaci [!!!]. Habermasovo a Adornovo někdy až ohlušující nadšení pro

komunisty jako antifašistické vychovatele zcela prozrazuje jejich záměr.

Obvinění, které je často spojováno s „revizionismem“, „popíráním nebo bagatelizováním“ jedinečnosti nacismu (Einzigartigkeit nebo Einmaligkeit), je něco, k čemu dochází jen velmi zřídka.[244] Tento zločin slouží postmarxistické levici jako předmět proklínající rétoriky a jako plán pro sociální převýchovu [!!!]. Všechny zvěrstva jsou „jedinečná“ v tom smyslu, že se odehrávají v individuálních kontextech a vyznačují se konkrétními pachateli a oběťmi. Tvrdit, že určité masakry se navzájem podobají nebo že jedno masové zabíjení mohlo vést k dalšímu, je tvrzení, které lze zpochybnit nebo potvrdit, ale které nezpochybňuje jedinečnost konkrétního zvěrstva. Němečtí „revizionisté“ možná příliš zdůrazňovali kauzální souvislost. Ale tato metodologická vada neznamená, že tito „revizionisté“ byli „popírači holokaustu“ nebo „bagatelizátory holokaustu“, jak je prezentuje postmarxistická levice. Tato vznikající levice se stala v Evropě sjednocujícím bodem pro ty, kteří popírají skutečné lidské oběti komunismu [!!!]. A tito popírači obviňují ty, kteří si stěžují na jejich dvojí metr, že se nevyrovnali s pravicovou minulostí. Pomocí

[244] Radnitzky, „Im Irrgarten der Zeitgeschichte“, s. 45, 46. Tento kritický bod je ústředním tématem knihy Rolfa Kosieka Historikerstreit und Geschichtsrevision (Tübingen: Gräbert Verlag, 1989), která se zabývá bojem proti „historickému revizionismu“ jako formě kontroly myšlení. V této polemické výměně „antifašisté“ provádějí horečné srovnání mezi politicky nekorektní vědou a zločinem „popírání holokaustu“. Jelikož jedna strana se odvolává na historicko-vědecké ideály a druhá na city, zejména historickou vinu a preferenční právo určených obětí, není možné, aby se protichůdné strany smysluplně dorozuměly. Ti, kdo se odvolávají na „historickou vědu“, nemusí vždy nabídnout neprůstřelné důkazy, ale ti, kdo proti nim argumentují, potlačují otázky, které jsou považovány za ideologicky nepřijatelné. Viz diskusi o tomto problému nekomunikace v Gottfried, After Liberalism, str. 1–19, 144.

„antifašistické“ karty dokázali Habermas a jeho stoupenci ovládnout to, co se v dnešní Evropě stává jedinou přípustnou politickou a morální diskuzí [!!!].

Americký styl převýchovy

Habermas má však pravdu, když považuje americký experiment s převýchovou, který v jeho zemi probíhal od května 1945 až do vytvoření poválečné německé vlády v letech 1948–1949, za vzor pro své vlastní angažmá. Není přehnané tvrdit, že tato okupace obsahovala náznaky postmarxistické levice v době, kdy mezi evropskými intelektuály stále zuřil politický marxismus. Bývalý hlavní teoretik a člen představenstva německé SDS Bernd Rabehl poukázal na „náhražky ztraceného radikalismu“, které kdysi revolucionáři, včetně německého ministra zahraničí Joschky Fischera, používali k udržení radikální změny mezi Němci. Poté, co si uvědomili nemožnost volebního skoku do marxisticko-leninistické ekonomiky, uchýlili se tito stárnoucí radikálové k souboru tabu, která „v demokracii mohou fungovat stejně extrémním způsobem jako klasický radikalismus“. Nad těmito tabu ční dvojí zlo „fašismu“ a antisemitismu, a aby potlačili veškerý možný odpor proti kontrole myšlení, obviňují zastánci tabu své kritiky z touhy po návratu ke zlé minulosti: „Místo toho, aby přímo vystupovali proti německé historii, zaplňují svou kolektivní minulost tabu a ničí ji jako kulturu tvořící entitu.“[245]

Rabehl mohl považovat americkou okupaci za začátek tohoto procesu a stejně jako Habermas ocenit ty, kteří pomohli

[245] Rozhovor v Politikforum (www.politikforum.de/forum/archive/6/2004/06/01163689).

zavést tabu, která jsou dnes mezi jeho krajany běžná. Kolem generálmajora Roberta A. McClurea, Eisenhowerova poradce pro psychologickou válku a od počátku roku 1946 ředitele Oddělení kontroly informací v Berlíně, se shromáždili ti, kteří učinili „demokracii“ synonymem pro manipulaci mysli [!]. V McClureově týmu, který rozhodoval o tom, kdo bude mít povolení sdělovat zprávy a myšlenky, učit na veřejných institucích a v některých případech se věnovat obchodu, nebyl ani jeden vyškolený psychiatr. Jeho pravá ruka, [Žid] Murray I. Gurfein, byl redaktorem Harvard Law Review a dlouholetým stoupencem Frankfurtské školy. Oddělení IC si vypůjčilo licencované psychiatry od Britů, aby sestavili dotazníky pro testy osobnosti, které se používaly po dobu tří let.[246] Dotazníky připomínají tendenční výzkum Adorna a Habermase, kteří hledali „autoritářské osobnosti“. Vyšetřování prováděná McClureovými asistenty měla za cíl vyloučit „pravicové“ typy osobností z veřejného a profesního života, a toto vyloučení se mělo vztahovat i na prokázané antinacisty, kteří byli považováni za reakcionářské Widerständler, antikomunistické antinacisty, vyznávané německé vlastence nebo kohokoli, kdo byl spojen s pruskou aristokracií vlastnící půdu.[247]

---

[246] Mezi díly na toto téma, která jsou stále k dispozici v angličtině, patří C. J. Friedrich, American Experience in Military Government in Germany (Garden City, N.Y: Rhinehart, 1948); John Gimbel, The American Occupation of Germany: Politics and the Military (Stanford: Stanford University Press, 1968); W. E. Hocking, Experiment in Education: What We Can Learn from Teaching Germany (Chicago: University of Chicago Press, 1954); Marshall Knappen, And Call It Peace (Chicago: University of Chicago Press, 1947); E. H. Litchfield, Governing Postwar Germany (Ithaca: Cornell University Press, 1953).

[247] Viz Caspar von Schrenck-Notzing, Charakterwäsche: Die Politik der amerikanischen Umerziehung in Deutschland (Mnichov: Kristall bei Langen Müller, 1981), str. 123–126.

Nejaktivnější odpůrci [oba Židé] německé minulosti, typicky sociální psycholog Kurt Lewin, který pomáhal s dotazníky, a ministr financí Henry Morgenthau, prosazovali drtivá ekonomická opatření. Vycházejíce z Morgenthauova plánu pro poražené Německo z roku 1943, který byl jedním z mnoha překrývajících se plánů, které tehdy formulovali američtí germanofobové, tvrdá linie požadovala rozebrání německých průmyslových zdrojů, které by byly předány Sovětům; zhoršení inflace, které by vedlo k dlouhodobému nedostatku, a uložení ohromných reparací materiálně zničenému a vybombardovanému národu. Lewin, sociální psycholog spojený s Frankfurtskou školou, všechny tyto kroky horlivě podporoval, aby „dosáhl úplného zničení sil, které udržovaly starý řád při životě“. „Pouze chaos by umožnil převzetí moci novou elitou, jakmile by byly likvidovány reakcionářské síly.“ Navíc „demokraté volného trhu jsou k ničemu a možná by bylo lepší začít s otevřenými reakcionáři, než doufat v budování nové společnosti s materiálně nasycenými polodemokraty“.[248]

Zde se implicitní přesvědčení, že Němci byli zkažený národ, shodovalo s odůvodněním pokynů vydaných spojeneckým vojákům na konci roku 1945, aby se nestýkali s těmi, jejichž zemi okupovali. Tyto pokyny se zabývaly „podzemními hlubinami, v nichž hořel oheň nenávisti, chamtivosti a násilí“, a spojovaly tento psychologický problém s celým průběhem německých dějin. Bylo třeba si uvědomit, že „nacismus nebyl výtvorem několika výjimečných jedinců, ale má hluboké kořeny v německé civilizaci“ [!]. Zvěrstva páchaná

[248] Tamtéž, 124.

v nacistických koncentračních táborech nebyla výjimkou, ale byla „typická pro Němce“.[249]

Projekt převýchovy pokračoval i po skončení bezprostředního poválečného období. Ačkoli norimberské procesy, které soudily „nacistické válečné zločince“, se konaly převážně v letech 1945 a 1946, stíhání pokračovalo po celou dobu americké okupace (která skončila v roce 1955) a žaloby o zbavení majetku se táhly až do konce čtyřicátých let proti těm, kteří byli považováni za příliš spjaté se svrženým režimem, jako například I. G. Farben. Další očistné mechanismy fungovaly až do šedesátých let a dokonce i déle [fungují prakticky do dnešního dne]. Vyšetřování „denacifikace“, která byla zavedena za účelem zjištění míry sympatií k nacismu u osob obviněných ze spolupráce s Hitlerovým režimem, pokračovala po celou dobu americké okupace.[250] Navíc Němci v tomto procesu pokračovali jako v jakési formě sebe-rehabilitace, jakmile Američané víceméně opustili politickou scénu. Neúnavně hlídali vzdělávací materiály, které povolili ve svých školách a které považovali za přijatelné pro výuku mládeže. Německé cenzurní úřady přijaly opatření k likvidaci (Einstampfung) nebo stažení z oběhu určitých antidemokratických děl. Tato praxe je stále v platnosti v Německé republice, která ničí publikace, jejichž distribuci kontroluje vláda, v reakci na stížnosti týkající se porušení tabu. Jak poznamenal mladý německý historik Karl-Heinz Weissmann o této hierarchii zakázaných témat a názorů, nejvyšším tabu „je upřednostňovat jinou občanskou

[249] Tamtéž, 185.

[250] Kritické komentáře k tomuto procesu převýchovy najdete v knize Nialla Fergusona Colossus: The Price of American Empire (New York: Penguin, 2004), str. 72–74.

náboženskou víru před tou, v jejímž středu se nachází doktrína kolektivní viny“ [!!!].[251]

Na rozdíl od dnes rozšířeného předpokladu německá převýchova neskončila s nástupem studené války. Na konci čtyřicátých let se některé věci změnily, včetně kdysi vřelých pocitů amerických okupantů vůči komunistickým „antifašistům“ a prosazování řízené ekonomiky, jejímž cílem bylo udržet německou chudobu v západních okupačních zónách (všechny západní zóny byly sloučeny v roce 1946). Absence otevřených sympatizantů nacismu, příliv uprchlíků z východní Evropy do Německa a rostoucí sovětská hrozba přispěly ke zmírnění nepřátelství vůči Němcům. Co však navzdory těmto a dalším událostem neskončilo, byl obecný závazek změnit německou politickou kulturu, aby se zabránilo opětovnému vzestupu německého nacionalismu.

Může být poučné podívat se na levicové sympatie, které vyšetřovatelé a tazatelé spojovali s demokratickými loajalitami. Ačkoli ti, kdo formulovali otázky a obvykle upřednostňovali tvrdý mír, byli v některých případech komunisté nebo alespoň jejich souputníci, nenutili respondenty k přiznání marxisticko-leninistických přesvědčení. Stejně jako Adorno a Habermas ztotožňovali antifašismus s preferencí sovětského režimu a s obecnou nechuť k buržoazní křesťanské společnosti. To, co z komunistů dělalo magnet pro tyto vyšetřovatele, byl buržoazní protivník. To znamená, že komunisté byli vnímáni jako nepřátelé jejich nepřátel, jejichž reakční způsob života údajně přispěl k vítězství fašismu.

---

[251] Viz text Weissmannových poznámek v Junge Freiheit, 28. května 2004, s. 14; a Helmut Mosberg, Reeducation: Umerziehung und Lizenzpresse im Nachkriegs zeitdeutschland (Mnichov: Universitas Verlag, 1991).

Američtí sponzoři převýchovy nebyli všichni němečtí židovští radikálové nebo komunističtí emigranti (i když mnozí z nich byli jedním nebo obojím). Téma převýchovy nebylo mezi ostatními západními spojenci tak silné jako mezi Američany. Například Sověti se mnohem méně zajímali o vštěpování demokracie Němcům než o odvoz válečného materiálu, využívání zbytků německé ekonomiky a zlepšení své geopolitické pozice ve střední Evropě. Plán nuceného povznesení byl typicky americký a vyznačoval se konverzním zápalem, který nyní oživuje vizi přenesení americké demokracie na Blízký východ. Ambice sociálních psychologů a politologů, jako byli Harold Lasswell a [Žid] Karl Lowenstein, v oblasti převýchovy nejsou překvapivé, vzhledem k americkému nadšení pro propojení sociálních věd se vštěpováním „demokratických" postojů. Mezi nejhorlivějšími zastánci nucené německé převýchovy byli potomci starých WASP (bílí anglosasští protestanti) rodin, jako například generálmajor McClure (1896–1973), básník Archibald MacLeish, politolog Harold Lasswell, právníci Robert H. Jackson a Telford Taylor, filozof John Dewey a potomek progresivní rodiny z Wisconsinu Charles La Follette. Ačkoli tyto osobnosti většinou podporovaly Rooseveltovy sociální reformy, nebyly ve většině případů zvlášť přátelské vůči Sovětům. Věřily však, že prostřednictvím „tvrdé lásky" dělají pro Němce to, co Američané udělali pro sebe, a vytvářejí tak základ pro progresivní, benevolentně spravovanou manažerskou demokracii.[252]

[252] Oddělení pro vzdělávání a kulturu Úřadu pro vojenskou správu v Německu považovalo „přeorientování" německého národa za podobné „práci křesťanských misionářů" a mělo obavy, že bude pokračovat i poté, co Němci převezmou správu nad svou zemí; viz Gimbel, Ameri can Occupation, str. 251–252. Naproti tomu

Když v říjnu 1946 senátor Robert A. Taft ve svém projevu na Kenyon College kritizoval norimberské procesy za to, že „porušují základní princip amerického práva, podle kterého nelze člověka soudit na základě zákona s retroaktivní platností“, a že tento postup vítězné strany svědčí o „duchu pomsty“, čelil tento významný americký politik četným zuřivým kritikům.[253] Kromě CIO, New York Times, vůdce demokratické většiny v Senátu a padesátice ostrých právníků se proti Taftově nedostatečné oddanosti antifašismu postavily i významné osobnosti z jeho vlastní strany. Taft vyjádřil své právní a morální obavy ohledně tohoto precedentu, kdy byli nepřátelé souzeni za „zločiny proti lidskosti“ a za „spiknutí proti míru“, zločiny, které neexistovaly, dokud je vítězové nevymysleli, aby je mohli použít proti druhé straně. Rovněž dal jasně najevo, že jedenáct nacistů, kteří byli odsouzeni k smrti, bylo nepochybně zavrženíhodných; protestoval však proti tomu, že byli souzeni ex post facto a v některých případech za zločiny, které spáchali Sověti, kteří nyní soudili Němce, společně se svými bývalými nacistickými spojenci [?].

To, že Taft sklidil hořkou úrodu za to, že se držel toho, co považoval za anglosaskou jurisprudenci, vypovídá mnoho o duchu, v němž byla vedena Eisenhowerova „křížová výprava v Evropě“. Pokud se Republikánská strana tehdy i dnes skládala z hlavních protestantů v hlasovacích kabinách, Taft, patricij, byl

---

vedoucí vojenské správy Lucius D. Clay věnuje ve svých pamětech Decision in Germany (New York: Doubleday, 1950) pouze asi dvacet pět stran (většinou povrchnímu) pojednání o převýchově. Dlouho očekávanou studií o spojenecké okupaci Německa po zjevném obnovení německé samosprávy v září 1949 je práce Helmuta Vogta Wächter der Bonner Republik: Die Allierten Hohen Kommissare, 1949–1955 (Paderborn, Německo: Ferdinand Schöningh, 2004).

[253] Viz James T. Patterson, Mr. Republican: A Biography of Robert A. Taft (Boston: Houghton and Mifflin, 1972), str. 326–328, 401–410.

šokován reakcí svých WASP kolegů na postoj svědomí, o kterém si myslel, že ho budou aplaudovat. Na rozdíl od pozorování Carla Schmitta, že v ústavní republice „legálnost zakládá legitimitu“, Taft poznal pravý opak. Když newyorský republikán Thomas Dewey veřejně prohlásil, že „nacisté měli jistě spravedlivý proces“, říkal tím, že vzhledem k nacistické příslušnosti obžalovaných se není třeba zabývat právními detaily.[254]

Takové postoje se zdaleka neomezovaly pouze na sympatizanty komunismu nebo německé emigranty, ale charakterizovaly široce sdílený americký postoj na konci spravedlivé křížové výpravy. Tak to pozoruje konzervativní nacionalistický kritik nacistů Ernst von Salomon (1902–1972), který spolu se svou židovskou manželkou strávil patnáct měsíců v americkém zajetí, od června 1945 do září 1946. Ačkoli se Salomon během nacistického období snažil vyhýbat se střetům s vládou a soustředil se na to, aby svou manželku udržel v utajení, Američané je oba uvrhli do internačního tábora, kde byli podle Salomona vystaveni bití a dalším ponížením. Mezi nejhorší rysy americké okupace patřily pseudovědecké dotazníky, které vítězové vnucovali jemu a jeho krajanům. Jako s „reakcionářským odpůrcem“ nacistů bylo se Salomonem zacházeno stejně mizerně jako s jakýmkoli strážcem koncentračního tábora a byl nucen vyplňovat nekonečné formuláře vymyšlené „vyškolenými profesionály“. V roce 1951, poté, co americká cenzura polevila, vydal Salomon svůj bestseller Der Fragebogen, který se zabýval konkrétně rolí

[254] Citováno v William J. Bosch, Judgment in Nuremberg: Attitudes toward Major German War Crimes Trials (Chapel Hill: University of North Carolina Press, 1970), s. 30.

dotazníků při převýchově Němců. Toto neosobní vměšování do života lidí považoval za zdroj hlubokého rozhořčení – a také za důvod, který z něj udělal neúprosného nepřítele amerického vlivu a americké vojenské přítomnosti v Evropě během studené války.[255]

Bavorský novinář (a bavorský aristokrat z prominentní „reakční“ antinacistické rodiny) Caspar von Schrenck-Notzing vydal v roce 1965 rozsáhlou studii (nyní opět v tisku) o poválečné převýchově, kterou prošli jeho krajané. Schrenck-Notzing rozděluje denacifikaci v širokém slova smyslu do dvou fází. První z nich byla bezprostředně poválečná fáze charakterizovaná okupací Spojenci, uplatňováním cenzury a zastrašování za účelem dosažení požadovaných sociálně psychologických efektů a šířením oficiálního okupačního názoru, který zdůrazňoval vinu německého národa za zlou historii vyvrcholivší nacistickými zvěrstvy. Pozdější fáze zahrnovala selektivnější obnovení stejných obvinění, tentokrát pod německou záštitou. Obě fáze od sebe oddělil začátek studené války a vnímaná potřeba Američanů rehabilitovat Němce jako „demokratické“ spojence proti Sovětům.[256] To, co urychlilo tuto alchymii, jak ji chápal Schrenck-Notzing, bylo drtivé vítězství středopravicových sil v amerických kongresových volbách v roce 1946 a alespoň implicitní odmítnutí prosovětské politiky, kterou během války prosazovala Rooseveltova administrativa. V každém případě byly Spojené státy v roce 1947 mnohem méně zainteresované na stíhání podezřelých nacistů a uplatňování receptů

[255] Ernst von Salomon, Der Fragebogen, nové vydání (Reinbek, Německo: Rowohlt TB-Verlag, 2000); Carl Zuckmayer, Deutschlandbericht (Göttingen: Wallstein Verlag, 2004).
[256] Schrenck-Notzing, Charakterwäsche, 265–294.

Frankfurtské školy na německý rodinný život než na boji proti komunismu doma i v zahraničí.

V Německu se jako ideologický protějšek tohoto amerického poválečného antikomunismu objevilo to, co Schrenck-Notzing považuje za intelektuálně posílené tažení proti totalitě. Toto tažení bylo zakotveno v předválečném evropském liberálně buržoazním pohledu na svět a jeho představitelé, kteří často pocházeli z akademické sféry, se zaměřovali na překrývání praktik nacismu a komunismu. Úkolem antitotalitářů byla obrana ústavní tradice, která odrážela křesťanské morální učení a zachovávala sféry individuální a korporátní autority, které omezovaly centrální stát. Tento liberálně-konzervativní konsensus převládal mezi obhájci prvního poválečného německého kancléře, patriarchálního katolíka z Porýní Konrada Adenauera (1876–1967). Mezi jeho spolupracovníky a členy německého parlamentního středopravicového křídla bylo možné najít celou řadu antikomunistických, ústavních postojů, od libertariánských po regionalistické a nábožensky tradicionalistické. Je významné, že Adenauer, kterého lze popsat jako válečného reakcionáře a antinacistu, se snažil podřídit německé naděje na znovusjednocení společným cílům západní aliance proti Sovětům. Adenauer věřil, že stát po boku Američanů v boji proti sovětskému komunismu je důležitější než obnovení německé jednoty, pokud by toho mělo být dosaženo podlézáním sovětským pánům východního Německa. Ačkoli Adenauer z tohoto atlantického postoje těžil, například tím, že integroval západní Německo do NATO jako plnohodnotného a ozbrojeného člena, také se vyhýbal sovětským nabídkám, které mohly zmírnit, ne-li zcela odstranit

rozdělení mezi oběma Německými republikami. Je těžké se ubránit dojmu, že německý vůdce skutečně věřil, že jeho nacističtí a sovětští nepřátelé byli mnohem více podobní než odlišní. A pokud jde o jejich činy, měl nepochybně pravdu [?].[257]

Od padesátých let němečtí právní a političtí teoretici, podporovaní tiskem Křesťanskodemokratické unie a Křesťansko-sociální unie, prosazovali názor, že západní Německo je ústavní křesťanská společnost, která stojí proti dvěma souvisejícím zlem dvacátého století v Evropě, nacismu a komunismu. V osmdesátých letech pokračovali významní vědci Joachim Ritter, Odo Marquard, Robert Spaemann, Hermann Lübbe a Martin Kriele v interpretaci německého základního zákona v rámci této konzervativně-liberální tradice a čelili výbuchu protestů a násilí nové levice propracovanou obranou ústavně zakotvené uspořádané svobody.[258] Ti, kdo se věnovali této apologetické činnosti, však nebrali v úvahu přizpůsobivost základního zákona radikálním cílům. Ochrana tohoto zákona nakonec připadla těm, kteří nebyli nijak zvlášť oddaní buržoazní civilizaci, což se poprvé projevilo v 50. letech v Hesensku, kde se k moci dostali „antifašističtí“ sociální

[257] Definitivní studií o Adenauerovi a jeho skutečně mimořádném vlivu na poválečnou německou parlamentní politiku je práce Franka Bösche Die Adenauer-CDU: Gründung, Aufstieg und Krise einer Erfolgspartei, 1945–1969 (Mnichov: Deutsche Verlags-Anstalt, 2001).

[258] Viz Martin Kriele, Einführung in die Staatslehre: Die geschichtliche Legitimitätsgrundlagen der demokratischen Verfassungsstaates, 6. vydání (Stuttgart: Kohlhammer, 2003); Joachim Ritter, Metaphysik und Politik: Studien zu Aristoteles und Hegel, rozšířené vydání s doslovem Oda Marquarda (Frankfurt nad Mohanem: Suhrkamp, 2003); a Robert Spaemann, Zur Kritik der politischen Utopie: Zehn Kapitel politischer Philosophie (Stuttgart: Cotta’sche Buchhandlung, 1977).

demokraté a začali znovu vyšetřovat osoby ve veřejném životě, které podle kánonů radikální levice nebyly dostatečně antinacistické.[259]

Na konci padesátých let se dynamika „antitotalitního“ středopravicového hnutí zpomalila a dokonce obrátila. Na rozdíl od toho, co Habermas posměšně nazval „intelektuálně triviálním fenoménem reakce“ způsobeným americkým nepochopením sovětských záměrů, mladší generace německých kritiků zdůrazňovala naléhavost obnovení přerušené práce na denacifikaci. Zatímco první fáze se zaměřila téměř na všechny Němce, druhá fáze začala rozlišováním mezi dobrými a špatnými. Zabývala se problémem nedostatečně kajících se spoluobčanů a hrozivou přítomností „nacionalistů“ v německém veřejném životě. Zvláště podezřelé byly vazby mezi parlamentním středopravicovým táborem a německými uprchlíky (Vertriebene), kteří byli vyhnáni z východní Evropy, obvykle s podporou Sovětského svazu nebo komunistů. Pro jejich kritiky byli tito vyhnanci, pokud nebylo prokázáno opak, nacistickými přisluhovači a skutečnost, že Adenauer a další „pravicoví“ němečtí vůdci odmítli jednat s komunistickými režimy, které schválily vyhnání německých menšin, podtrhovala jejich vazby na nacisticko-nacionalistickou minulost. Podle Schrenck-Notzinga bylo v roce 1960 v Německu možné pozorovat druhou vlnu denacifikace, která na rozdíl od první pokračovala v získávání půdy pod nohama.[260] Protinárodní nálady, které se po válce šířily mezi německým obyvatelstvem, vznikly poté, co zklamaní intelektuálové

[259] Schrenck-Notzing, Charakterwäsche, str. 274–275.
[260] Tamtéž, 279–288.

lamentovali nad tím, že první převýchova ustoupila poválečnému hospodářskému oživení a vlasteneckým citům.

Radikalizovaný německý tisk, vedený zpravodajským magazínem Spiegel, prosazoval tuto novou antinacionalistickou orientaci. Vyzdvihoval trapné situace německých politiků z pravice, jako byl například ministr pro uprchlíky Theodor Oberländer, který byl většinou neprávem obviněn z napojení na nacisty; novináři mezitím spěchali s zveřejňováním utajovaných vojenských informací, aby destabilizovali antikomunistický establishment. Rozhodnutí německého ministra obrany (a neohroženého německého vlastence) Franze Josefa Strausse z roku 1962 vyjádřit svou nespokojenost s časopisem Spiegel za zveřejnění utajovaných materiálů zabavením jeho tiskárny a zatčením několika redaktorů mělo opačný účinek. Křesťanskodemokratická vláda tak působila autoritářsky a zdálo se, že se potvrdilo tvrzení levicové opozice, že se nepodařilo odpoutat od nedemokratické minulosti Německa.

V šedesátých letech došlo také k pokusu překonat německou minulost tím, že se údajně nenacistická německá minulost přehodnotila jako předehra k Třetí říši. Příkladem tohoto germánofobního revizionismu bylo vydání knihy Griff nach der Weltmacht od Fritze Fischera v roce 1964. V této těžkopádné expozici německé ideologické kontinuity od Druhého císařství po nacistické období Fischer staví svou argumentaci na dvou základních bodech: Hitlerovy geopolitické cíle na Východě lze vysledovat až k vládě Viléma II. a Vilémovu válečnému kancléři Theobaldovi von Bethmann-Hollwegovi (mylně považovanému za muže míru); a první světová válka byla dílem německých a rakouských

expanzionistů, kteří byli aktivní ve veřejném životě a záměrně rozdmýchávali požár v celé Evropě. Reakce na Fischerovu tezi byly ideologicky předem dané: mluvčí německého středu a středopravice, soustředění v Unii, důrazně odmítli „přijmout německou vinu za válku podruhé"; naopak Fischerovi stoupenci, kteří inklinovali k levému křídlu SPD, představili Fischerovo přiřazení další německé viny jako nezbytné pro přehodnocení minulosti národa.[261]

Trvalý obviňující styl v této druhé skupině vede od přisuzování výlučné odpovědnosti (Alleinschuld) Němcům za první světovou válku až k projevu německého prezidenta Richarda von Weizsäckera z května 1985, v němž byl celý národ obviněn ze spoluúčasti na deportaci německých Židů. Odtud se cesta módního sebekritického postoje vine až k vřelému přijetí, které mladší Němci v roce 1966 věnovali Danielu Goldhagenovi, když tento židovský historik tvrdil, že všichni Němci ochotně spolupracovali na Hitlerových antisemitských masakrech. To, co německému „kultu viny" propůjčuje trvalý charakter, jsou jeho zastánci a kritici a jejich odlišné zázemí. Navzdory skutečnosti, že Fischer jako mladý teolog vystoupal díky zdokumentované a často servilní spolupráci s univerzitním systémem ovládaným nacisty, stal se později ctěným strážcem německého svědomí. Weizsäckerův otec Ernst byl diplomatem za třetí říše, který se snažil zabránit

[261] V knize Hitler war kein Betriebsunfall (Mnichov: C. H. Beck, 1998), která je možná absurdním vyvrcholením jeho vlastní a dnes převládající německé teorie o propojení, Fischer na přebalu vedle sebe umístil stejně hystericky vypadající tváře císaře Viléma a Hitlera. Kniha skutečně tvrdí, že mezi Vilémovým Německem a Třetí říší neexistovaly žádné podstatné ideologické nebo politické rozdíly. Viz také Fritz Fischer, Germany's War Aims in the First World War (New York: Norton, 1967); a Fritz Fischer, Wir sind nicht hineingeschlittert (Hamburk: Rowohlt, 1983).

Vatikánu protestovat proti deportaci Židů do koncentračních táborů. Dobře přijatá prohlášení mladšího Weizsäckera o kolektivní, trvalé odpovědnosti Německa za Hitlerovy zločiny se možná vztahují mnohem více na řečníka než na většinu jeho posluchačů. Dalo by se říci, že bývalý prezident využil příležitosti k projevu, aby na ostatní přenesl břemeno neblahé minulosti své rodiny.[262]

Mezi Fischerovými nejnenáviděnějšími kritiky byl navíc významný historik Gerhard Ritter, který válku sotva přežil. Ritter aktivně podporoval účastníky odsouzeného spiknutí proti Hitlerovi v roce 1944; přesto byl terčem pokryteckého obvinění ze strany Fischerových stoupenců, že jako reakcionářský nacionalista měl být spojenci vyloučen z akademického života. Ritterovy poznámky k Fischerovu výzkumu a závěrům jsou bez výjimky profesionálními úsudky; navíc je jeho studie o císařském Německu a válce přinejmenším stejně kritická k německé státní politice jako k obklíčení ústředních mocností druhou stranou. Všichni významní němečtí kritici Fischera, včetně [Žida] Gola Manna, Egmonta Zechlina, Karla-Dietricha Erdmanna a Rittera, se jednoznačně hlásili k poválečnému liberálnímu ústavnímu konsensu a, pokud autor tohoto článku může posoudit, byli v exilu nebo se na rozdíl od Fischera, kterého Američané uvěznili jako nacistického propagandistu, vyhýbali spojení s Třetí říší. Žádný z těchto historiků neoslavoval německé vůdce z roku 1914 ani se nesnažil zakrýt německou diplomatickou neschopnost, která přispěla k vypuknutí války. To, z čeho byli obviněni, bylo to, co Habermas

[262] Nawratil, Der Kult mit der Schuld, str. 21–23; provokativní studii Fischerovy kariéry za Třetí říše najdete v Hermann-Josef Grosse-Kracht, „Fritz Fischer und der deutsche Protestantismus“, Zeitschrift für Neuere Theologie-Geschichte 10, č. 2 (2003), str. 196–223.

vytýkal Noltemu, tedy ignorování úkolu národního pokání, který začal poválečnou převýchovou Němců.[263]

Zároveň je pošetilé označovat za komunistické hlavní snahy o oživení této kdysi zastavené převýchovy. Na žurnalistice a historických narativech „překonávání minulosti“, které se v Německu objevovaly v šedesátých letech, není nic ani vzdáleně marxistického, natož marxisticko-leninistického. Ačkoli Fischer a jeho stoupenci neváhají kritizovat německé obchodní a průmyslové vůdce za podporu zbrojního závodu a imperiální expanze, nevyjímají ze své kritiky ani německé odborové vůdce ani německé odbory. Německá dělnická třída a její zastánci byli údajně stejně nacionalističtí a expanzionističtí jako ostatní Němci, protože trpěli tím, co je považováno za specifický německý šovinismus. Samotný tento úsudek se nemusí jevit jako zcela nepřiměřený. Bohužel však nebere v úvahu nacionalismus bující mezi sousedy Německa ani akce rivalských mocností, které by mohly osvětlit německé

[263] Kritiku Fischerovy teze najdete ve studii o německém kancléři z roku 1914, Theobaldovi von Bethmann-Hollwegovi, od Hanse Jarausche, The Enigmatic Chancellor (Princeton: Princeton University Press, 1972); John Langdon, July 1914: The Long Debate, 1918–1990 (New York: Berg, 1991), str. 109–129; Karl Dietrich Erdmann, „Zur Beurteilung Bethmann-Hollweg“, in Geschichte in Wissenschaft und Unterricht 15 (1964), str. 525–540; Paul Gottfried, „History or Hysteria“, Alternative 8, č. 4 (červenec 1975), str. 16–18; a Niall Ferguson, The Pity of War (Londýn: Penguin, 1998), str. 106–108. Tendence Fischerových stoupenců zdůrazňovat vinu německé říše za válku a ignorovat bezohledné chování druhé strany v červenci 1914 vyvolává nevyhnutelné metodologické otázky. K britské vládě, zejména Churchillovi, a jejich vše jiné než smířlivé reakci na situaci na kontinentu po atentátu na rakouského arcivévodu 28. června viz John Charmley, Churchill: The End of Glory (Londýn: Harcourt, Brace, 1993), str. 95–115; M. Brock, „Britain Enters the War“, v R. J. W. Evans a H. Pogge von Strand mann, The Coming of the First World War (Oxford: Oxford University Press, 1998), str. 145–178; a Hunt Tooley, The Western Front (Hampshire, Anglie: Palgrave Macmillan, 2003), str. 1–40.

imperiální chování v mezinárodních situacích. Fischer však rozhodně neopakuje standardní marxistické chápání první světové války jako boje mezi soupeřícími kapitalistickými zeměmi, který nakonec přerostl v obecný konflikt. Spíše zdůrazňuje katastrofální důsledky jedinečných nacionalistických iluzí Německa, které podle něj vedly k (pro Německo) žádoucí evropské válce v roce 1914 – a implicitně přispěly k pozdější nacistické ideologii. Ačkoli by mohlo být pro Sověty během studené války výhodné, aby se Němci zabývali skutečnými i imaginárními zly své historie, Fischerovi stoupenci nebyli ani teoretickými marxisty, ani ekonomickými deterministy. Oni spíše vraceli nacistické postoje do dřívějších dob a diskreditovali generaci svých prarodičů i svých „nacistických“ rodičů.

Takový počin však mimo Německo neoslovil pouze levicové kruhy. Německá germanofobie, která se rozvinula v šedesátých letech a v Německu vedla k Habermasovi a postmarxistické levici, našla silný ohlas mezi britskými konzervativci a americkými neokonzervativci. Paul Johnson, [Žid] Donald Kagan, [Židovka] Liah Greenfeld a další historici, které nelze v žádném případě ztotožnit s žádnou etablovanou levicí, energicky hájili Fischerovu interpretaci Německé říše a první světové války.[264] Němečtí germanofobové, kteří se

[264] Viz Paul Johnson, Modern Times: The World from the Twenties to the Eighties (New York: Harper and Row, 1983), zejména str. 106–108. Na základě důkazů, které zdaleka nejsou přesvědčivé, konzervativní atlantista Johnson shledává, že „vinu Německa za válku [v roce 1914] lze bezpochyby prokázat“ (106). V knize On the Origin of War and the Preservation of Peace (New York: Doubleday, 1995), zejména na stranách 169–173, [Žid] Donald Kagan, neokonzervativní zastánce a historik peloponéské války, rovněž představuje Fischerovu tezi jako samozřejmou, ale nezohledňuje nahromaděné protiargumenty. Viz také všudypřítomná germanofobní studie [Židovky] Liah Greenfeldové Nationalism:

zabývají zlem přednacistické minulosti své země, se těší podpoře těch, kteří považují Němce za svého oblíbeného historického nepřítele. Nic nespojuje tento protinárodní postoj v Německu ani jinde s marxistickou tradicí nebo dokonce s poválečnou německou sociální demokracií, která se nevyznačovala protiněmeckými náladami o nic více než její středopravicová opozice.[265]

Zde bych mohl zmínit svou vlastní zkušenost jako mladého kritika Fischerovy teze, který si následně vysloužil hněv nových amerických konzervativců (neokonzervativců). Tato skupina angažovaných germanofobů a umírněných kritiků amerického sociálního státu mě po desetiletí profesionálně pronásledovala: protože jsem potomkem rakouských židovských uprchlíků před nacisty, domnívali se, že bych měl být i nadále rozhněván na Němce za to, co se stalo za Třetí říše. Mým úkolem v tomto případě však nebylo bránit nacisty, ale zdůraznit společnou vinu všech válčících stran za první světovou válku. Opozice vůči kdysi ustálenému názoru na toto téma nevznikla ani tak na základě nových dokumentárních důkazů, jako spíše v důsledku oživené germanofobie.

Trvalý úspěch Fischerovy teze však poukazuje na vývoj, který přesahuje rámec Němců nebo jakékoli selektivní obavy z genocidy, které zřetelně vylučují masové vraždy spáchané

Five Roads to Modernity (Cambridge: Harvard University Press, 1992). Vhodným tématem pro knihu je neutuchající germanofobie, která nadále zuří mezi angloamerickými [převážně židovskými] politickými intelektuály. To, co začalo jako levicová fixace, se pod vedením neokonzervativců postupně posunulo doprava.

[265] O odchodu Fischerových stoupenců z vlastenecké levice viz Harmut Pogge von Strandsmann, „Warum die Deutschen den Krieg wollten“, Die Zeit, 11. března 1988, s. 19.

levicí. Do jisté míry odráží oslabení toho, co zbylo z buržoazní společnosti na obou stranách Atlantiku. A tento trend lze vysledovat až k obecnému úpadku euroamerické národní loajality a odmítání tradičních kulturních identit ve prospěch globálních a multikulturních hodnot. Tento proces ovlivnil Němce hlouběji než Američany, vzhledem k neustále se vracícím břemenům jejich historie. Toto „překonání německé minulosti“, ačkoli je pouze poddruhem požadavků kladených na všechny západní křesťanské společnosti, aby se zbavily svého předpostmoderního dědictví, mělo rozšiřující se psychologické účinky. Tyto účinky lze snadno najít v německé alergii na vojenské zásahy, zejména proti protivníkům ze třetího světa, a v nápadné horlivosti kancléře Gerharda Schrödera připojit se k oslavám vylodění v Normandii, které mělo za následek smrt desítek tisíc německých vojáků.[266] Není nepřiměřené spojovat současné sebeopovržení Německa a vnímavost jeho ubývající populace k postmarxistickým trendům s tím, co pomohla vytvořit poválečná okupace. Stejně jako Jacob Burckhardt prohlásil italskou renesanci za „prvorozeného syna moderní Evropy“, tak i poválečné Německo po určitém zaváhání s americkou pomocí zrodilo postmarxistickou levicovou společnost. Současná generace Němců dostala za úkol prožít a prosazovat tuto osudovou realitu.

Postmarxistická levice jako politické náboženství

Měkký despotismus

[266] Viz shrnutí Schröderova projevu při oslavách Dne D v New York Times, 7. června 2004, 10.

Studie o průkopnickém výzkumu Erica Voegelina o souvislostech mezi politikou a kosmologií, The Political Religions (1938), by dnes mohly zaplnit několik prostorných knihovních regálů. Zde však nejde o to, abychom přicházeli s novými interpretacemi, ale abychom uplatnili plodný koncept na probíhající výzkum. Postmarxistická levice představuje (s určitými výhradami uvedenými v první kapitole) charakteristické politické náboženství. Měla by proto být chápána jako potenciální nástupce tradičního systému víry, který parazituje na židovsko-křesťanských symbolech, ale je vybaven vlastními transformačními mýty a vizí konce dějin. Ať už tato levice vykazuje stopy „gnostického" mýtu v jakékoli míře, může být nutné zjistit jeho původ ve starověké civilizaci Blízkého východu. Voegelin i německo-židovský učenec Jakob Taubes se kriticky zaměřili na vztah mezi starověkými křesťanskými herezemi a moderními politickými kulturami.[267]

Tato kapitola se bude zabývat takovými paralelami, ale pouze tam, kde je to vhodné. Hlavní pozornost je zaměřena na souvislost mezi spasitelským náboženstvím a konkrétním současným projektem, jehož cílem je změnit lidskou přirozenost v přípravě na dokonalé dějiny. Zde je třeba zopakovat upozornění uvedené v první kapitole. Voegelin a Taubes vyvinuli své modely politického náboženství s ohledem na tvrdé tyranie nacistického Německa a Stalinova Ruska. V této kapitole se však zabýváme méně nápadnou formou útlaku, která se blíží tomu, co Tocqueville nazval le doux despotisme. Jedná se o politické řízení, které se nakonec blíží totální

[267] Eric Voegelin, Die politischen Religionen (Vídeň: Springer Verlag, 1938); Eric Voegelin, The New Science of Politics (Chicago: University of Chicago Press, 1952); Jakob Taubes, Gnosis und Politik (Mnichov: Ferdinand Schöning/Fink Verlag, 1984), str. 230–248.

kontrole, ale s čím dál menší potřebou fyzické síly. V tomto ohledu, stejně jako v anonymním vedení, se liší od totalitních gigantů třicátých a čtyřicátých let, které daly vzniknout tomu, co německý historik Ernst Nolte charakterizoval jako „evropskou občanskou válku“.[268] Ačkoli Nolteho interpretace této války je sporná [?], má pravdu, pokud jde o její dopady na evropský politický život. Traumatické střety, do nichž se zapletly brutální politické náboženství minulosti, nadále vrhají svůj stín.

Přetrvávající komunistická božstva

Přitažlivost komunistického boha zůstává klíčovým bodem pro vysvětlení současné levice v evropském parlamentu. Ilustrace z předchozích kapitol mohou sloužit k demonstraci tohoto faktu. Francouzské a italské socialisticko-komunistické koalice si neustále stěžují na „fašistické pozůstatky“, ale zároveň požadují kolektivní amnézii ohledně vražedné historie marxismu-leninismu [!]. Navíc socialistický a komunistický tisk ve Francii přivítal Solženicynovo dílo o sovětských pracovních táborech v 70. letech jako hysterickou antikomunistickou tirádu. Francouzský překlad jeho knihy Souostroví Gulag vyvolal útoky ze strany levicových novinářů, včetně socialistického deníku L’Unité, které se týkaly Solženicynových údajných pokusů odvést pozornost od amerického imperialismu v Latinské Americe, jeho pobuřujících srovnání komunismu a fašismu a jeho podněcování studené války, za kterou byli odpovědní

[268] Alexis de Tocqueville, De la démocratie en Amérique (Paříž: Flammarion, 1981), 2:19, str. 385–388; Nolte, Der europäische Bürgerkrieg; Ernst Nolte, Lehrstücke oder Tragödie: Beiträge zur Interpretation der Geschichte (Kolín nad Rýnem: Böhlau Verlag, 1993).

Američané.[269] V roce 1997 francouzský premiér Lionel Jospin v reakci na interpelace opozičních stran ve francouzském parlamentu odmítl uznat sovětské zvěrstva za vlády Stalina a obecně chválil komunisty jako své statečné spolubojovníky ve společném tažení proti fašismu.[270]

Tématem té doby byla nedávno vydaná kniha Stéphane Courtoise The Black Book of Communism (Černá kniha komunismu), která podrobně popisovala rozsah komunistických masových vražd od ruské revoluce. Jospin působil dojmem, že je naprosto lhostejný k jednomu totalitnímu holokaustu, poté co v roce 1990 spolupředložil zákon, který popírání uznávaného výkladu nacistických zločinů činil trestným činem. Jospin možná následoval pařížskou inteligenci seskupenou kolem deníku Le Monde, která se rozzuřila, když Stéphane Courtois vydal Černou knihu a tvrdil, že komunisté ve dvacátém století zabili až 100 milionů obětí, což jejich brutalitu staví daleko nad brutalitu Hitlera a jeho stoupenců [!!!]. Srovnávat zločiny komunistů se zločiny nacistů, stěžoval si [zřejmý Žid] Jean-Louis Margolin v Le Monde, znamená popírat, že „komunismus usiluje o osvobození lidstva, zatímco nacismus je rasistická doktrína, která většinu lidstva odsuzuje do stínu“. Nebo jak to vyjádřil jiný pařížský novinář, Roland Leroy: „Jádrem komunismu je láska k lidstvu, jádrem nacismu je nenávist k lidské rase.“[271]

[269] Viz Sévillia, Le terrorisme, str. 99–121; a André Glucksman, La cuisinière et le mangeur d'hommes (Paříž: Seuil, 1975).
[270] Le Monde, 14. listopadu 1997, 8.
[271] Tamtéž, 31. října 1997, s. 8; Roland Leroy, „Bouillon de culture“, Le Journal du Dimanche, 2. listopadu 1997, str. 1–2.

Stejně tak v Německu významní sociální demokraté a různí literáti, včetně Güntera Grasse a Jürgena Habermase, v osmdesátých letech pracovali přesčas na obraně východoněmeckého komunistického režimu. Ať už šlo o zasloužený trest pro Němce za poskvrnění (Erblast) jejich minulého chování, nebo o hodnotný experiment socialistického humanismu, německá vláda na východě se pro západoněmeckou levici stala předmětem okouzlení. Sociálnědemokratické provinční správy blokovaly vysílání, které přenášelo východoněmecké protesty, včetně protestů východoněmeckých sociálních demokratů; v roce 1991 se samozvaní hlasatelé německého svědomí postavili proti sjednocení Východních Němců se západoněmeckou „kapitalistickou" společností. Nějakým způsobem si lidé představovali, že se východní Němci rozhodujícím způsobem rozešli s „autoritářskou" minulostí Německa tím, že se nazývali marxisty-leninisty a své nepřátele označovali za „fašisty". Ještě pozoruhodnější je názor, který je mezi německými intelektuály běžný, že jejich silně zdaněná a bolestivě regulovaná ekonomika svědčí o zlech nesocialistického volného trhu. A v zemi, kde federální a provinční cenzura a vládní vyšetřovatelé (Verfassungsschutzmänner) postupují proti autorům „extremistických" prohlášení, která jsou téměř vždy interpretována jako prohlášení pocházející z pravice, intelektuálové a novináři přesto věří, že fašismus je na vzestupu. Byli to východní Němci, díky přisuzované milosti komunistické příslušnosti, jejichž vláda údajně pracovala

usilovněji na „překonání minulosti“ (Vergangenheitsbewältigung).[272]

Postmarxistická éra

Tyto pozorování nedokazují a nemají za cíl dokázat, že současná evropská levice je stále marxistická. Abychom zopakovali argument z první kapitoly: s výjimkou některých instinktivních výstředností, jako je obhajoba komunistických diktatur jako humanitárních zkušeností [!], odsuzování těch, kteří upozorňují na komunistické zvěrstva [!], a popisování svých oponentů jako „fašistů“ [!] a lidí, kteří potřebují resocializaci, se evropská levice stala postmarxistickou. Je socialistická pouze zbytkově a obecně nepodporuje znárodnění výrobních sil ani konfiskaci bohatství. To, co dělá evropskou levici tím, čím je dnes, je alespoň částečně její ospravedlnění kvazitržní ekonomiky. Podle francouzského socialisty a architekta EU Jacquese Delorse a dlouholetého italského komunistického funkcionáře a zakladatele postkomunistické strany italské levice Giorgia Napolitana je tržní ekonomika pro Evropany dnes žádoucí i nevyhnutelná. Otevřela dveře k materiální prosperitě a zároveň pomohla zničit rozdělující národní identity. Obchod a mezinárodní výměna posunuly evropské společnosti do postnárodní fáze a pomohly osvobodit ženy a menšiny od omezení starého buržoazního světa.[273] Místo

[272] Tyto obavy z přetrvávajícího fašismu v obou zmíněných společnostech jsou popsány v článku Güntera Müchtera „Die moralische Abrüstung der Linken und die Erblast DDR“ v Medien Dialog 8, č. 98: str. 23–25; viz také Gottfried, Multikulturalismus, str. 17–38; a Habermas, Die Moderne, str. 75–86.

[273] Viz poznámky Jacquesa Delorse v Le Monde, 4. října 2003, s. 8; a Napolitano, Europa, America dopo l’89. Esej, která tento bod obecné ekonomické konvergence zamlžuje a přehání převahu ekonomického radikalismu v současné evropské levici, viz „La droite cherche à séduire les milieux intellectuels“ v Le monde: Les dossiers et documents (duben 2004), s. 2.

toho, aby byl pilířem tohoto archaického světa, se nyní zkrocený kapitalismus stal služebníkem multikulturalismu.

Hans-Olaf Henkel, předseda Federální unie německých průmyslníků a profesor průmyslových věd na Univerzitě v Mannheimu, přednesl stejný argument se stejnou silou. Podle Henkela, jak uvádí ve své knize Die Macht der Freiheit, mezinárodní obchod urychlil dva pozitivní trendy: pohyb obyvatelstva přes státní hranice a stále pluralističtější kulturu v evropských společnostech. Oba jsou považovány za projevy „síly svobody“, které Henkel podle svých slov zasvětil svůj život jako zastánce růstu podniků, jako vedoucí pracovník IBM a nakonec jako akademik.[274] Tento postoj vyvolal nelibost francouzského levicového komunitaristy Pierra-Andrého Taguieffa, který nedávno publikoval polemiku proti nebezpečím bougismu, tedy přístupu, který umožňuje, aby lidské vztahy byly určovány ekonomickými transakcemi a nadnárodními korporacemi.[275] Taguieff však nenabízí alternativní systém výroby, ani nevolá po návratu k tradičním národním či etnickým identitám, které by jako francouzský Žid levicového smýšlení v kdysi křesťanské Evropě mohl vnímat jako osobní hrozbu. V každém případě je těžké najít významné stopy ekonomického marxismu-leninismu v nedávno vydaných, převážně evropských dílech namířených proti korporátnímu kapitalistickému globalismu. Ať už se podíváme

[274] Hans-Olaf Henkel, Die Macht der Freiheit (Schaffhausen: Econ-Ullstein, 2002); viz také Lorenz Jäger, epilog k Hans-Hermann Hoppe, Demokratie: Der Gott, der keiner war (Leipzig: Manuscriptum Verlagsbuchhandlung, 2003), str. 541–547. Jäger a Hoppe se sarkasticky vyjadřují o Henkelově vizi „demokratického globalisty“, ale činí tak, aniž by odmítali tržní ekonomiku.

[275] Pierre-André Taguieff, Résister au bougisme: Démocratie forte contre la mon dialisation techno-marchande (Paříž: Mille et une nuits, 2001), str. 75–77; viz také Pierre-André Taguieff, L’effacement de l’avenir (Paříž: Galilée, 2000), str. 33–37.

na Antonia Negriho a Emmanuela Todda, kteří nám říkají, že americký ekonomický imperialismus se chýlí ke konci, Jürgena Habermase, který lamentuje nad tím, že euroamerický kapitalismus narušil demokratickou komunikaci, nebo Taguieffa, který apeluje na ideál samovolně se vytvářejících socialistických komunit, chybí zde obvyklé marxistické velkolepé plány strukturálních změn. Už se nesetkáváme s nekompromisními požadavky na veřejné vlastnictví výroby nebo vyvlastnění kapitalistické třídy. Rozpad charakteristické dělnické třídy ve Francii a Itálii a eroze převážně dělnického komunistického elektorátu v těchto zemích již měly svůj vliv na evropskou levici.

Důvodem této změny levice není primárně ten, který navrhuje profesor historie na Turínské univerzitě Bruno Bongiovanni v knize La caduta dei communismi, kde vysvětluje, že pád sovětského impéria odstartoval řetězovou reakci, která vedla k rozpadu komunistických stran a komunistické ideologie v celé Evropě.[276] V patnáctiletém období, které Bongiovanni zkoumá, od pádu Saigonu armádami Ho Či Mina v roce 1975 až po rozpad komunistického systému ve východní Evropě v roce 1990, došlo v západní a střední Evropě k mnoha společenským změnám, které vedly k nezvratné transformaci levice. Volební moc přešla od komunistů k socialistům ve Francii a Itálii a staromódní ekonomický marxismus s loajalitou k Sovětům byl nahrazen radikálním životním stylem a nakonec multikulturalismem. Termín „kulturní marxismus“, který se používá k popisu tohoto procesu, má pouze omezenou hodnotu. Staví probíhající

[276] Bruno Bongiovanni, La caduta dei comunismi (Milán: Garzanti Editore, 1995), str. 1–39.

transformaci na roveň Frankfurtké škole nebo způsobu, jakým Theodor Adorno, Herbert Marcuse a další jejich stoupenci vnímali své kulturní poslání. Avšak volání po antiburžoazních rodinných uspořádáních nebo neomezené sexuální expresivitě má málo nebo vůbec nic společného s dialektickým materialismem nebo ekonomickou restrukturalizací buržoazní společnosti.[277] Ještě problematičtější pro použití marxistických nálepek na současnou levici je ztráta zájmu této levice o socialistické hospodářské plánování. Ačkoli postmarxistická levice rozhodně upřednostňuje progresivní daně z příjmu, rozsáhlé sociální státy a vládou řízené vzdělávací systémy, v žádném z těchto postojů se výrazně neliší od středopravicových stran ve Spojených státech nebo v Evropě.

Ve skutečnosti se tato levicová ekonomicko-sociální vize překrývá nejen s vizí Federální unie německých průmyslníků a jejího předsedy, ale také s vizí světa, jak ji chápou američtí neokonzervativci. Slibem současné doby pro evropskou levici je víceméně vize, kterou Francis Fukuyama formuloval ve svém slavném eseji „Konec dějin“ publikovaném v časopise National Interest. „Liberální demokracie“ jako rozpad národních hranic a národního vědomí, vlády reagující na potřeby lidí, mezinárodní obchod a lidská práva, prohlašuje Fukuyama, je vlnou budoucnosti poté, co poslední antidemokratická ideologie dvacátého století dosáhla a ztratila svou snahu o světovou nadvládu.[278] Ačkoli se evropská levice nezavázala k

[277] Kritické chápání Georga Lukácse a Frankfurtské školy charakterizuje Lucio Collettiho, který se i jako pozdější stoupenec středopravicové strany Casa Libertà stále označoval za marxista irreducibile. Viz jeho dvoudílná antologie Il Marxismo e Hegel a Gottfried, „Marx contra Hegel“.

[278] Viz Fukuyama, „End of History?“ str. 3–6; a Fukuyama, End of History and the Last Man.

antikomunismu amerických neokonzervativců zaměřenému na sociální stát a není příliš nadšená jejich plánem americké imperiální mise šířit „demokratické hodnoty“, přijímá stejnou základní vizi, a to modifikovanou formu kapitalismu jako průkopníka nové globální společnosti, včetně posílení postavení žen, podpory velkorysé imigrační politiky a pohybu směrem k nadnárodním politickým identitám. Když americký neokonzervativní novinář [židovského původu] Ben Wattenberg opakovaně vysvětluje, že jeho „americký nacionalismus“ spočívá v touze přinést lidská práva a sekulární demokracii do celého světa, evropská levice by neměla mít co namítat, s výjimkou použití americké moci k dosažení Wattenbergova cíle. Homogennější lidstvo pohybující se přes otevřené hranice by bylo stejně přijatelné jak pro americké neokonzervativce, tak pro většinu evropských levicových intelektuálů, bez ohledu na to, jak moc se neshodnou na současné politice Spojených států na Blízkém východě.[279]

Významný americký neokonzervativní novinář a autor [židovského původu] Stephen Schwartz v časopise National Review tvrdí, že ti, kdo bojují za globální demokracii, by měli [Žida] Leona Trockého považovat za hodného předchůdce. V boji proti „fašistickým“ islamistům, kteří se dopouštějí teroristických činů a vyjadřují protěžidovské názory, je podle Schwartze antistalinistický internacionalista Trockij někým, koho by jeho strana měla uctívat. Není divu, že anglický kritik amerického imperialismu John Laughland zesměšňuje tento „marxismus bez Stalina“, který pronásleduje americkou pravicovou elitu. Trocha „kapitalismu sociálního státu“, tvrdí

[279] Ben J. Wattenberg, „Even the Left Can Learn“, publikováno v New York Post, 30. dubna 1999, s. 37; Wattenberg, First Universal Nation.

Laughland, je dostatečně malá cena, kterou musí zaplatit ti, kdo se snaží vytvořit odnárodněný světový řád. Švédský politický teoretik Claes G. Ryn se připojuje k Laughlandovým výtkám, když v knize America the Virtuous poznamenává: „Mnozí z těch, kdo jsou dnes na Západě vášnivými zastánci kapitalismu a chtějí ho zavést po celém světě, jsou bývalí marxisté. [!!!] Přechod od marxisty k misionáři kapitalismu nemusí být tak drastický, jak se obecně předpokládá. Ryn dále s odkazem na americké neokonzervativce tvrdí: „Člověk může obhajovat kapitalismus ne tak proto, že by zcela odmítal Marxovu vizi nové společnosti, ale proto, že považuje revoluci proletariátu a socialistickou organizaci výroby za slepé uličky k dosažení v podstatě rovnostářské společnosti – člověk může podporovat kapitalismus, protože nechat trh fungovat je nejlepší způsob, jak vykořenit zastaralé přesvědčení a související sociopolitické struktury. [!!!]“[280]

Druhá realita

Navzdory překrývání obou skupin se evropská levice od amerických zastánců impéria liší dvěma vzájemně propojenými rysy: intenzivním rozlišováním mezi přáteli a nepřáteli a odvoláváním se na to, co Voegelin, v návaznosti na koncept rakouského spisovatele Heimita von Doderera (1896–1966), nazývá „druhou realitou“. Druhý rys, převzatý od von Doderera, „světonázor“ charakterizovaný Apperzeptionsverweigerung, „systematickým odmítáním

[280] Stephen Schwartz, „Trotskycons?“ v National Review Online, 11. července 2003, www.nationalreview.com; John Laughland, „An Invisible Government“, 26. ledna 2004, www.sandersresearch.com/Sanders/NewsManager/ShowNewsGen.aspx; Claes G. Ryn, America the Virtuous:The Crisis of Democracy and the Quest for Empire (New Brunswick, N.J.:Transaction Publishers, 2003), s. 148.

vnímat realitu“ kvůli hledání transcendence prostřednictvím „politického přesvědčení“, utváří první rys.[281] To, co Voegelin považuje za symptomatické pro „druhou realitu“, tedy pohled na věci „skrz jakousi štěrbinu v obrněném voze, skrze kterou lze zachytit pouze náhodné aspekty reality“, vede k přehánění zlovolnosti kohokoli, kdo je podezřelý z ideologicky neslučitelných názorů [!]. Ti, kdo odmítají program pro zlepšení lidstva, nejsou ani zdaleka respektovanou opozicí [!]. Pro postmarxistickou levici jsou to „pravicoví extremisté“ a „fašisté“ [!] nebo přinejmenším fašizanti, kteří zapomněli na poučení z Osvětimi a plánují zacházet s menšinami z třetího světa, homosexuály a transsexuály tak, jak Hitler zacházel s evropskými Židy.

Zatímco marxistická agenda evropské levice se změnila, co se nezměnilo, je nepřátelství vůči těm, kteří se brání jejím zájmům [!]. Ať už bojuje za neomezenou imigraci z třetího světa do Evropy, za manželství homosexuálů, za snížení zákonného věku pro mužskou homosexuální prostituci, za stavbu mešit na náklady evropských daňových poplatníků, tato levice je neúprosně nepřátelská vůči těm, kteří smýšlejí jinak, a tuto odchylku přičítá fašistickým sympatiím [!!!]. Kritici tohoto stylistického trendu, jako jsou [Žid] Alain Finkielkraut a Jean Sévillia, poukazují na „biologický odpor“, který se blíží Hitlerovým popisům Židů a který nyní charakterizuje francouzské žurnalistické prostředí. Žurnalistická a literární levice běžně používá takovou pseudobiologickou, viscerální terminologii vůči těm, kteří se odchylují od jejího předepsaného

[281] Viz Eric Voegelin, Hitler and the Germans, překlad a redakce Detlev Clemens a Brendon Purcell (Columbia: University of Missouri Press, 1999), s. 255; a Heimito von Doderer, Die Merowinger und die totale Familie (Mnichov: Deutscher Taschenbuch Verlag, 1981).

názoru. Podle Finkielkrauta, jehož rodina byla uprchlíky před nacisty, je nemožné číst francouzské publikace Le Monde a Libération, aniž by si člověk připomněl rétorické excesy Třetí říše [?]. Antifašistická „manichejská vize“, jak poznamenává v Le Figaro-Magazine, „vede k zjednodušujícímu morálnímu dualismu namísto politického pochopení světa“. Místo analýzy nastoupil „medicínsko-biologický slovník eradikace“.[282]

Stejně tak je patrný návrat k proklínavému stylu, který byl charakteristický pro komunistický tisk po druhé světové válce. Když tedy sovětský přeběhlík Viktor Kravčenko v roce 1946 vydal autobiografii I Chose Freedom, která se zabývá krutostí Stalinova režimu, nejen francouzský komunistický deník L'Humanité, ale i obecněji levicový Lettres Françaises bez důkazů označily Kravčenka za nacistického agenta. Stejná pomluva byla ještě méně uvěřitelně namířena proti Margarete Buber-Neumannové, dceři židovského teologa Martina Bubera, která během války zázračně přežila sovětské a nacistické pracovní tábory. Poté, co uprchla z Německa se svým komunistickým manželem do Sovětského svazu, byli Neumannovi téměř okamžitě zatčeni sovětskou tajnou policií. Frau Neumannová byla nejprve poslána na Sibiř, ale poté se vrátila do Německa a byla internována v Ravensbrucku po uzavření sovětsko-nacistického paktu v roce 1939. Vydala kontroverzní paměti, které vyšly ve francouzštině v roce 1949, o svých válečných zážitcích, které hluboce urazily francouzské komunisty a francouzské komunistické sympatizanty. Její nelichotivé zmínky o sovětských pracovních táborech, které byly údajně vzdělávacími institucemi, naznačovaly

[282] Le Figaro-Magazine, 10. dubna 1998, 18.

komunistickým věrným, že autorka memoárů sloužila jako nacistická propagandistka.[283]

V sedmdesátých letech však takové surrealistické obvinění ustoupilo v evropské levici protestům, že kritici komunistů zhoršují studenou válku. Zmínka o sovětských nedostatcích by v této chvíli vedla pouze k větší agresivitě Američanů v tomto boji, což by zase donutilo vlády Varšavské smlouvy k větší militarizaci v reakci na západní výhrůžky. Antikomunisté se také dopouštěli morální asymetrie, což bylo obvinění, které Delors vznesl proti Jean-François Revelovi, bývalému komunistickému autorovi knihy La tentation totalitaire (1976), který se soustředil na komunistické zločiny a zároveň bagatelizoval americký kolonialismus. Delors říká, že bychom neměli být příliš přísní při popisu obtíží komunistů při budování socialistické společnosti z chudoby, zejména když jejich kritici byli shovívaví k expanzivní kapitalistické moci spojenecké s pravicovými militaristy.[284]

Po pádu sovětského impéria se signály evropské levice změnily na to, čím byly na konci čtyřicátých let. K takovému vývoji však došlo bez toho, aby sovětská moc nebo sovětské zájmy hrály rozhodující roli. U socialistů k tomu došlo ještě dramatičtěji než u komunistů, tedy v rámci stran, které v padesátých a šedesátých letech nebyly vůči Sovětům nijak přátelské. Alain Besançon a [Žid] François Furst oba pozorují, že záměrná „amnézie ohledně komunismu“ a jeho zločinů vedla evropskou levici k návratu k antifašistické démonologii jako

[283] Sévillia, Le terrorisme, str. 24–33; John Margoline, La condition inhumaine (Paříž: Calmann-Lévy, 1949); Alain Besançon, Une génération (Paříž: Juillard, 1987).
[284] Jacques Delors, Le Monde, 16. ledna 1976, 8.

zástěrce pro jejich historické ostudnosti.[285] V devadesátých letech pařížské noviny a fejetony často zdůrazňovaly zločiny nacistů spolu se skutečnými nebo domnělými francouzskými kolaboranty, přičemž se snažily nezmiňovat ty, které komunisté zabili nebo uvěznili. Prokomunistická amnézie ohledně gulagů podle Besançona podnítila novinářskou a politickou fixaci na Osvětim, která stále pokračuje [!!!]. Příkladem této posedlosti byla hádka v italské Poslanecké sněmovně v dubnu 2000 mezi středolevicí (která nyní zahrnuje komunisty) a středopravicí ohledně dne památky italských obětí holokaustu. Když levice navrhla zavedení tohoto slavnostního svátku, částečně proto, aby upoutala pozornost na domnělé zločiny italské nacionalistické pravice při podpoře fašistického antisemitismu, opozice namítla, že tento návrh podpoří, pokud bude den památky rozšířen na připomenutí „všech obětí totalitarismu". Italská levice a její tisk poté vyjádřily nespokojenost s tím, že současná vládní koalice se „nevyrovnala se svou vlastní minulostí", a nadále vyvolávaly kontroverzní otázku zločinů komunistů spáchaných jinde.[286]

Tyto zločiny však nebyly bezvýznamné, protože italská komunistická strana v poválečných letech neústupně hájila sovětský postoj, včetně sovětské invaze do Maďarska v roce 1956 a vojenské okupace Československa v roce 1968. Po ústupu německé armády se italští komunisté spolu s dalšími levicovými partyzány, Azionisti, podíleli na vyvraždění desítek tisíc svých spoluobčanů, kteří byli fašisty nebo spolupracovali s Němci, což komunistům umožnilo bezohledně se mstít svým

[285] François Furet a Ernst Nolte, Fascisme et communisme (Paříž: Plon, 1998); Alain Besançon, Le malheur du siècle (Paříž; Fayard, 1998).
[286] Il Mattino, 17. dubna 2000.

politickým oponentům.[287] Navíc je nemožné pochopit, jaká souvislost existuje mezi současnou italskou středopravicí a nacistickým loutkovým státem, který v roce 1944 deportoval italské Židy do koncentračních táborů. Možná máme vyvodit, že ti, kdo jsou natolik netaktní, že si všimnou komunistických masakrů, by mohli také podporovat Hitlerovo konečné řešení.

Dobro proti zlu

Poté, co jsme poukázali na souvislost mezi rétorickou posedlostí fašistickými nebezpečími a potlačováním jakýchkoli vzpomínek na zločiny levice nebo stalinismu, je na místě se zaměřit na další, méně zřejmý důvod současného antifašismu. Tento postoj podle Fureta poskytuje „základní kritérium, které nám umožňuje rozlišovat mezi dobrem a zlem“. Pro evropskou levici proto není důležité, zda se chování nacistů a komunistů více podobalo, nebo lišilo. Ti, kdo podporovali komunisty, by měli být chváleni za projev „dobrých úmyslů“ [!!!], zatímco ti, kdo se jim stavěli na odpor, by podle všeobecného názoru Hitlerovu genocidu uvítali. Levici jde o čistotu úmyslů, která se musí projevovat neustálým bojem proti nečistým [!!!]. Navíc, protože ideologická nečistota, jak ji chápou evropští intelektuálové levice (kteří jsou podrobně citováni v mé knize Multiculturalism and the Politics of Guilt), vždy „číhá“ nebo nabízí zranitelným „lákavé pokrmy“, je nutné zůstat vůči tomuto nebezpečí ostražití.[288]

Tento pokus „spravedlivých“ zakázat „nedemokratické postoje“ nabyl možná extrémní institucionální podoby v

[287] Silvio Bertoldi, „Roma liberata: Giustizia alla italiana“, Corriere della Sera, 25. listopadu 1996, 19.
[288] Gottfried, Multiculturalism, str. 88–100; Bernard-Henri Lévy, L’idéologie française (Paříž: Grasset, 1981), s. 263.

Německu, kde federální a provinční soudy a úřady, které tvrdí, že chrání německou ústavu, tvrdě postupují proti nepřípustnému myšlení. Jak poznamenali Christian Graf von Krockow, Hans-Gerd Jaschke a další němečtí komentátoři, které nelze v žádném případě spojovat s pravicí, došlo k tomu, že „nepřátelství vůči ústavě“ (Verfassungsfeindlichkeit) bylo vyloženo jako „zrada postoje“, který je v rozporu s politicky korektní demokracií [!].[289] Zatímco západoněmecký Základní zákon z roku 1949 umožňoval soudní zásah proti politickým stranám, které byly považovány za ohrožení ústavního pořádku, což bylo ustanovení požadované americkými okupanty poválečného Německa, v poslední době byla tato možnost využita k rekonstrukci německé společnosti. Za nelegální byly prohlášeny myšlenky, které brání pokračující „revoluci dohánění“ (eine nachholende Revolution). Německá levice provádí nové založení Spolkové republiky s odůvodněním, že buržoazní demokracie vytvořená v roce 1949 nešla dostatečně daleko, aby se rozešla s nacistickou minulostí. Německé soudy a jmenovaní ochránci německé demokracie, považovaní za „teleologickou strukturu významu“, pracovali na marginalizaci ideologických a emocionálních nonkonformistů. Skutečná demokratická praxe, tvrdí, vyžaduje uplatňování jejich hodnot a názorů a postavení mimo zákon těch uchazečů o veřejné funkce a státem kontrolovaná akademická místa, o nichž je známo, že zastávají „nedemokratické“ názory.[290]

---

[289] Hans-Gerd Jaschke, Streitbare Demokratie und inner Sicherheit (West deutscher Verlag: Opladen, 1991), str. 66–82; Christian Graf von Krockow, „30 Jahre streitbare Demokratie: Zum Problem des Wertewandels“, Gegenwartskunde Sonderheft (1979), str. 5–12.

[290] Viz Claus Nordbruch, Der Verfassungsschutz: Organisation-Spitzel-Skandale (Tübingen: Hohenrain, 1991). Nordbruchovo komplexní odhalení vládního

V Německu byla tato kampaň vedena také proti symbolům a zvukům, které jsou považovány za ohrožení byrokraticky formovaného pluralismu, který dává německé demokracii „morální obsah“. Kromě nacistických symbolů byly federálními a provinčními zákazy postiženy také monarchistické, pohanské nebo příliš exotické symboly. Letos v zimě německá policie zatkla lidi, kteří zpívali „Deutschland Lied“, protože slova německé hymny byla považována za vyjadřující nacionalistické a možná fašistické nálady. Nedávná parodie v televizním seriálu South Park, ve které byli protagonisté posláni do německého koncentračního tábora určeného k prosazování multikulturalismu, může být prorocká. Nelze si představit zemi, ve které by se „politické náboženství“ od své první „revoluce dohánění“ ve 30. letech 20. století tak dobře dařilo.

Pokud tato snaha o kontrolu myšlení rozděluje západní svět na zatracené a „nositele světla“ nebo „očištěné“, existují v této gnostické mytologii i mezitypy, které zůstávají terčem přesvědčování. Ti, kteří čekají na spasení, nejsou ani fašističtí zatracenci, ani na úrovni těch, kteří již spaseni jsou, fosforoi a katharismenoi. Jsou spojeni se světem, ve kterém stále existuje to, co Jürgen Habermas nazývá „demokratickým deficitem“. Je to svět, který vyžaduje péči těch, kteří byli povzneseni ke světlu a kteří se snaží své zjevení předat ostatním. Například

---

sledování v Německu za účelem odhalení „ohrožení ústavního pořádku“ a hrubého stranického využití tohoto „vyhledávání názorů“ (Gesinnungsschnüffelei) nezdá se být důvodem k tvrzení, že by toto sledování mohlo fungovat, pokud by bylo zaměřeno proti skutečným hrozbám pro německou vládu. Není překvapivé, že předmět jeho studie pokračoval v „odhalování“ Nordbrucha jako „extremisty“ poté, co informoval o činnostech vlády.

nedokonalí demokraté nejsou schopni skutečně komunikovat s těmi, kteří smýšlejí jinak; potřebují mistry konverzace, kteří stanoví pravidla pro jejich verbální výměnu. Sociálnědemokratický právník Volker Hauff tvrdí, že jeho krajané trpí „nedostatkem demokratické podstaty“, protože „dosud nepřekonané pozůstatky [nedemokratické minulosti] nadále působí v naší historii skrytě, zatímco kontinuita německé historie je stále přítomna“. Vzhledem k této situaci by se zdálo nezodpovědné ponechat komunikaci a politiku v rukou buržoazie, kde by byly vystaveny nedemokratickému nebo fašistickému zkažení.[291]

Přetrvávání znečišťujících kontinuit v evropském podvědomí, které ho činí odolným vůči multikulturní identitě, dále vyžaduje zákaz myšlenek a umění, které se byť vzdáleně odvolávají na fašistický nešvar. Proto nestačí, aby pokroková Evropané trestali ty, kteří jsou vinni „popíráním holokaustu“, nebo ty, kteří šíří jejich díla. Stejně důležité je stíhat ty, kteří údajně odvádějí pozornost od tohoto problému tím, že dělají rozruch kolem sovětských obětí nebo lamentují nad spojeneckým bombardováním během druhé světové války, které postihlo německé a jiné středoevropské civilisty [!!!]. Jak francouzský národní tisk, tak němečtí Verfassungsschutzmänner (úředníci pověření vyšetřováním „extremistických“ hrozeb pro německou demokracii) považují takové postoje za související s explicitními činy popírání holokaustu a evropské vlády energicky vedou spisy o těch, kteří je šíří [!!!].

[291] Volker Hauff, Sprachlose Politik (Frankfurt nad Mohanem: Fischer Verlag, 1979), s. 25.

28. února 2004 byla v Kolíně nad Rýnem v budově, která kdysi sloužila jako sídlo gestapa, otevřena výstava „Pravice skrze a ze středu“. Tato široce propagovaná výstava měla za cíl upozornit návštěvníky na minulý i současný „pravicový extremismus“ v Německu. Mezi pravicovými extremisty jsou zobrazeni i nacističtí vůdci, ale výstava, kterou zorganizovali němečtí „antifašisté“ a financovaly hlavní politické strany, také vykreslila Křesťanskodemokratickou a Křesťanskosociální unii jako podněcovatele fašismu.[292] Důvodem byly přísnější požadavky, které Unie v roce 2003 chtěla uložit „žadatelům o azyl“ žádajícím o pobyt v Německu. Ať už jsou výhody tohoto postoje pro údajné žadatele o azyl jakékoli, je těžké pochopit, jak souvisí s činy gestapa na stejném místě o šedesát let dříve.

Další projev „fašistického“ zla, který představoval překážku pro slabé, byl odhalen, když Le Monde v roce 2000 odradil francouzskou vládu od přenesení ostatků skladatele Hectora Berlioze do Panthéonu. Navzdory jeho přínosu romantické hudbě a skladbě jedné z nejbrilantnějších symfonií devatenáctého století by podle Le Monde bylo přenesení Berliozových ostatků do společnosti dalších francouzských tvůrčích géniů „falešnou notou“.[293] Jeho dílo údajně vyvolává otázky ohledně Berliozova oddanosti republikánským hodnotám (Berlioz byl monarchista) a diverzitě. Francouzský a německý tisk během předchozího léta požadoval, aby salcburský Sommerfestspiel zrušil představení jeho opery Les Troyens, která oslavuje římské starověké památky, jak je

[292] Junge Freiheit, 9. dubna 2004, s. 20; viz také webové stránky organizující antifašistické skupiny, www.rechtsum.de. Výstava s názvem „Ausstellung rechts und ab durch die Mitte” vycházela z předpokladu, že německá pravice prochází středem – a dokonce i konvenční levicí.

[293] Fauquet, „Berlioz au Panthéon?“ Le Monde, 9. února 2000 a 21. června 2000.

zachycuje Vergiliův epos Aeneis. Tato kontroverzní umělecká produkce by údajně poskytla podporu a útěchu latinským fašistům, což je možnost, které je třeba čelit s ohledem na Mussoliniho úspěchy ve 20. letech 20. století. Podobná varování se v evropském a americkém mainstreamovém tisku často objevují v souvislosti s čímkoli, co apeluje na politiku nostalgie [!!!]. Pokud nebude takováto záliba v minulosti kontrolována, mohla by vést od multikulturní cesty k tomu, co francouzský novinář [židovského původu] Bernard-Henri Lévy nazval zhoubnými „územími nacionalistické ideologie" [!].[294]

Ti, kdo jsou si jisti svými čistými úmysly, také chápou všudypřítomné zlo své euroamerické nebo německé identity. Je to něco, co musí být znehodnoceno a nakonec odstraněno z lidských vztahů, v přechodu ke globální společnosti, která „obohatí" západní svět tím, že ho nahradí [!]. Užitečným precedentem byla „převýchova" Německa [!] spojenci po druhé světové válce, která vycházela z předpokladu, že německá politická kultura musí být radikálně přestavěna [!]. Jelikož německá minulost byla podle Potsdamské deklarace spojenců z července 1945 prosycena „pruským militarismem", bylo nejlepší, aby vítězové zavedli nový „ústavní patriotismus".[295] V západní Evropě nyní ti, kdo se sami považují za čistá srdce, zavádějí svou vlastní občanskou kulturu, pro kterou nacházejí spojence v soudnictví a státní správě. Multikulturalismus dosud nařídil zákony proti „myšlenkovým zločinům", proti využívání veřejného školství k socializaci a pro preferenční zacházení s přistěhovalci z třetího světa, včetně daňové podpory islámských

[294] Lévy, L'idéologie française, s. 263.

[295] Tento a další dokumenty, jejichž cílem je seznámit německé studenty s bolestnou historií jejich země, jsou k dispozici v publikaci Die deutsche Frage, vydané Dolnosaským ústředím pro politické vzdělávání (Hannover, 1982), s. 70.

institucí v poměru převyšujícím to, co je povoleno pro většinové křesťanské náboženství.

Tolerance a netolerance

Tolerance, chápaná jako oslavování všeho cizího a protizápadního, se liší od zdvořilosti vůči cizincům [!]. Je vyjádřením odmítání vlastních předků, podobně jako horlivost Římanů, kteří se po vstupu do rané církve zcela obrátili proti svému pohanskému dědictví [!]. Ačkoli se křesťanství nakonec smířilo s imperiálním establishmentem, multikulturní politická náboženství se nemusí smířit s tím, co nedokážou transformovat. Stejně jako marxismus napodobuje křesťanství, a to až do té míry, že přejímá některé základní křesťanské zkušenosti. Postmarxistická levice má svou vlastní verzi metanoie, obrácení hříšníka, který nyní čeká na „konec dějin", jak je známe. Ti, kteří se obrátili k novému učení, se snaží oslovit nekajícné, ale podobně jako svatý Augustin uprostřed herezí v severní Africe v pátém století někdy volají po zásahu soudních úředníků proti kacířům, kteří kazí společenství víry.

„Velké migrace" do Evropy vyvolávají u italského spisovatele a filozofa Umberta Eca radostné očekávání. Eco, který požádal evropské vlády, aby potlačily etnocentrickou kritiku, se těší na „etnickou rekonstrukci cílových zemí, nevyčerpatelnou změnu zvyků, nezastavitelnou hybridizaci, která statisticky změní barvu kůže, vlasů a očí obyvatelstva" [!]. Francouzský sociolog a bývalý komunista, který se stal multikulturním socialistou a poradcem bývalého francouzského prezidenta Mitterranda, [Žid] Edgar Morin, oslavuje „chaos, kterým je Evropa". Evropa najde svou skutečnou identitu tím, že otevře své brány obyvatelům třetího světa, kteří jí „pomohou zbavit se jejích základních principů" a posunou ji směrem k

„organizačně-ekonomické anarchii“. Otázka, kterou v roce 1991 položila italská socialistická ministryně pro imigraci Margherita Boniver, však zůstává nezodpovězena: „Jaký typ integrace [individuální nebo komunitní] bychom měli usilovat při budování multirasové, multietnické a multireligiózní společnosti?“ Podle Alberta Carosy a Guida Vignelliho v knize L’invasione silenciosa se jako umírněnější cesta jeví individuální integrace, která by umožnila minimální společný jmenovatel a vedla k „smíšení ras“ (meticciazione). To je obecně to, co pro Spojené státy prosazuje [Židovka] Tamar Jacoby, autorka článků pro Wall Street Journal: vysoká míra integrace třetího světa v kombinaci s indoktrinací nově příchozích specificky americkým vyznáním. Ačkoli se jedná o potvrzení pluralistického status quo a jeho ideologie „lidských práv“, navrhovaná socializace by v rostoucí imigrantské populaci pěstovala loajalitu k Americe. Americký režim by poskytl prostředky k realizaci této globalistické ideologie a na oplátku by získal podporu svých občanů.[296]

V Evropě však postmarxistická levice obecně upřednostňuje odvážnější cestu, skok do chaosu, který se ukázal

[296] Umberto Eco, „Quando l’Europa diventerà afro-europea“, L’Espresso 1 (1990), 194; Edgar Morin, Penser l’Europe (Paris: Folio-Actuel, 1987), s. 24; Il Manifesto, 1. května 1991, s. 1; Alberto Carosa a Guido Vignelli, L’invasione silenciosa: L’immigrazionnismo: Risorsa o complotto? (Řím: Il Minotauro, 2002), str. 106–109; Tamar Jacoby, Reinventing the Melting Pot: The New Americans and What It Means to Be American (New York: Basic Books, 2004); viz také John J. Miller, The Unmaking of Americans: How Multiculturalism Has Undermined America’s Assimila tion Ethic (New York: Free Press, 1998). Tento odkaz by neměl být zaměňován za podporu vyznání víry, které tito novináři doufají vnutit imigrantům z třetího světa, jejichž přistěhovalectví s radostí vítají. To, co však odlišuje jejich přístup od postmarxistického, je alespoň minimální povědomí o sociálních a kulturních problémech, které mohou vyplynout z multikulturní politiky.

jako tak přitažlivý pro Morina a Eca. Nejedná se pouze o preferovanou cestu politické levice, ale také o cestu, kterou stále více přijímají křesťanské církve. V knize Multiculturalism and the Politics of Guilt jsem zkoumal přenos křesťanských symbolů a doktrín liberálního protestantismu do multikulturního náboženství viny a pokání. To, co se považuje za sekularismus, se liší od pouhého odstranění náboženských doktrín. Existuje ve vztahu k postkřesťanskému politickému náboženství, které si půjčuje od toho, co nahrazuje. Někdy se náhrada natolik podobá skutečnému předmětu, že se může vklouznout do jeho identity a převzít ji. Carosa a Vignelli demonstrují účinky této náhrady v italském katolicismu. Často amorfní vina za minulé činy netolerance a materiální nerovnosti, spojení kultur a náboženství třetího světa se „spravedlivým utrpením“, redukce podstaty křesťanství na rovnost a univerzálnost a očekávání života v jakémsi multikulturním konci časů – to vše pohání katolickou kampaň za inkluzivitu. V manifestu katolické filantropické organizace Caritas zveřejněném v roce 1996 se tak dočteme: „Imigrace je znakem civilizace, která má za úkol spojovat identitu a univerzálnost, odlišnost a rovnost. Rozmanitost kultur, etnik a vyznání je zdrojem sociální vitality, kterou by měli všichni Evropané přijímat a těšit se z ní, protože obohacuje naše životy, naše myšlenky, naši kreativitu a náš politický svět.“[297] Podobně milánský arcibiskup Martini v roce 1990 vysvětlil, že „migrační proces z chudšího jihu do bohatšího severu je velkou etickou a občanskou příležitostí k obnově a zvrácení úpadku západního evropského konzumerismu. Západ by měl přijetí těchto imigrantů proměnit v rasovou, kulturní a náboženskou

[297] Avvenire, 19. listopadu 1996, s. 1.

integraci, která v Evropě podpoří vznik multirasové a multikulturní společnosti.“ Kardinál Roger Etchegaray, předseda Papežské rady pro mír a spravedlnost, jde ještě dále než Martini a vyjadřuje své nadšení pro transmigraci obyvatelstva třetího světa na jeho kontinent: „Nyní, když se Evropské společenství chystá otevřít své hranice, bylo by pošetilé, kdyby se proměnilo v pohodlnou pevnost tváří v tvář imigrantům a uprchlíkům, kteří se tlačí z jihu a východu.“ Nastala příležitost k přerozdělení příjmů a k proměně „šoku kultur a míšení kultur“ v „epochální příležitost k řešení rozporů, v nichž celá společnost stagnuje“.[298] Monsignor Giovanni Cheli z Papežské rady pro přistěhovalce se raduje z dalšího aspektu tohoto smíšení. Nakonec to přinese „společnost, která bude méně nacionalistická a ve které budou všichni jednotlivci podléhat právům“. Imigrace vyvrcholí „smířením kdysi vzdálených národů“, které se díky ní dostanou do kontaktu. Nebo, jak vyjádřila eschatologickou naději Světová vatikánská konference o imigraci v roce 1991: „Imigrace představuje privilegovaný bod pro prohlášení a lidskou podporu solidarity.“[299]

Může být užitečné vznést a prozkoumat dvě námitky proti předloženým kritickým postřehům. Dalo by se říci, že církevní představitelé se podvolují nevyhnutelnému, když tleskají rostoucí imigraci z třetího světa do Itálie (která se nyní blíží zákonnému limitu 250 000 osob ročně). V každém případě mohou mít někteří biskupové zájem na „evangelizaci“ imigrantů, což dokazuje, že nejsou tak oddaní multireligiózní

[298] C. M. Martini, Relazione al terzo convegno del Pontificio Consiglio dei Migranti (Řím: n.p., 1991), s. 8; Roger Etchegaray, „Solidarité pour les nouvelles migrations“, tamtéž, s. 7.
[299] Avvenire, 28. září 1991, s. 1, a 5. října 1991, s. 1.

společnosti, jak naznačují Carosa a Vignelli. Problémem zde je, že katoličtí představitelé a organizace, zejména Caritas, stojí v čele proimigračních sil.[300] Nebyli taženi, ale vedli. Jejich podpora multikulturní západní Evropy zahrnuje podporu obohacující zkušenosti s přítomností nezápadních náboženství. To znamená veřejně se radovat, když do jejich země přicházejí muslimové, z nichž mnozí nemají žádnou touhu být westernizováni, pokud tento termín ještě má nějaký konkrétní význam. Kromě toho se politici, kteří se hlásí ke katolické víře i k socialismu, zasazují o to, aby muslimové měli v Itálii a jinde v Evropě stejná práva jako křesťané. Poskytují také finanční prostředky na komunitní aktivity muslimů v italských městech, které byly převzaty z prostředků původně určených pro katolíky.

Nechci tím nijak znevažovat pomoc cizincům, která může být chvályhodnou židovsko-křesťanskou ctností. Ani kategoricky neodmítám individuální posuzování případů, kdy se kvalifikovaným pracovníkům umožní překročit státní hranice nebo dokonce celé kontinenty, aby vykonávali práci, kterou dané země nemohou adekvátně zajistit vlastními pracovními silami. Zdůrazňuji zde spíše šílenou touhu znovu osídlit Západ nezápadními přistěhovalci, z nichž někteří jsou nepochybně nepřátelští [!], a sklon vyzdvihovat vše nezápadní jako náhradu za morální a duchovní ochuzení Západu [!]. Ti, kdo si představují, že prošli vnitřní proměnou, považují tento úkol za tak zásadní, že nepřipouštějí žádný odpor [!]. Byly

[300] Viz Carosa a Vignelli, L'invasione silenciosa, str. 128–156; Marzio Barbagli, Immigrazione e criminalità in Italia (Boloňa: Il Mulino, 1998); Comunità di Sant'Egidio, Stranieri nostri fratelli: Verso una società multirazziale (Brescia: Mor celliana, 1989); a rozsáhlý rozhovor s politickým teoretikem a dlouholetým sociálním demokratem Giovannim Sartorim v Il Giorno, 15. září 2000, s. 1.

zorganizovány výbory pro ostražitost a v Německu masové demonstrace antifašistického hnutí „Revolt of the Decent“ (Vzpoura slušných), aby odhalily a marginalizovaly ty, kteří vznesli námitky proti odnárodňování své země [!].

V dramatickém aktu pohrdání svými biologickými předky vyjádřili antifašističtí aktivisté vedeni členy skupiny zvané Antideutsche hlasitou podporu spojeneckému bombardování Frankfurtu a dalších německých měst během druhé světové války [!!]. Zatímco se ostatní Němci shromáždili, aby truchlili nad smrtí způsobenou zničením centra Frankfurtu 22. března 1944, samozvaní hlasatelé německého svědomí křičeli na dav: „Měli je všechny zabít!“[301] Tato protinárodní křížová výprava musí údajně pokračovat, dokud nebudou všichni Němci otupělí vůči svým předkům. Stejný očistný rituál se uchytil i jinde v Evropě [!!!], i když ne v tak masochistické míře. Ačkoli podle kardinála Martiniho patří „šok kultur“ k budoucnosti Evropy, i to nějak dobře dopadne, jakmile se z nepříjemné zkoušky míšení vynoří nový rasový a sociální typ. Nikdy se neuvažuje o těchto katastrofických scénářích: islamisté způsobují politický chaos v západním světě, kde se usadili, ale jehož způsob života nenávidí; jiné, nezápadní kultury a jejich nositelé, kteří mají hlubší smysl pro identitu než západní lidé, nakonec vnucují své hodnoty; a násilí, které obyvatelstvo třetího světa způsobilo v Evropě, se stále zvyšuje [!]. Takové obavy nejsou přípustné, protože multikulturalisté hoří postkřesťanskou vírou ve svou misi sjednocení [!].

Poslední poznámka se týká přitažlivosti postmarxistické levice k tomu, jak komunismus fungoval v praxi – a nikoli jako

[301] Viz komentář Wernera Ollese k demonstraci proti pietní vzpomínce ve Frankfurtu na bombardování města v časopise Junge Freiheit, 2. dubna 2004, s. 6.

abstraktní lidský cíl. Navzdory rozdílům mezi evropskými komunistickými vládami a evropskými multikulturalisty evropská levice s radostí zamlčuje komunistické zločiny a obviňuje ty, kdo o nich mluví, z toho, že jsou apologety krajní pravice [!!!]. Proč, mohli bychom se ptát, se tak usilovně snaží bránit brutální dědictví, od kterého by se současná levice měla raději odpoutat? Mezi dalšími důvody, které stojí za zmínku, by byla hodnota komunistického experimentu jako prototypické křesťanské hereze a potenciálního křesťanského nástupce. Stejně jako postmarxistická levice byli komunisté ve válce s buržoazní civilizací a zároveň usilovali o universalistickou, rovnostářskou vizi [!!!].

Toto vědomé přerušení kulturní minulosti však nebylo pro komunisty starší generace tak výrazné jako pro současnou levici. Je těžké si představit, že by vůdci bývalého Sovětského svazu oslavovali homosexuální životní styl nebo otevřeli své společnosti islamistům. Německá demokratická republika učinila Luthera a Fridricha Velikého předchůdci svého marxistického režimu, zatímco západoněmečtí novináři, akademici a politici představovali tyto a další německé historické osobnosti jako přispěvatele k nacistické katastrofě.[302] Navzdory sympatiím některých západoněmeckých sociálních demokratů k východoněmecké komunistické vládě to nebyli marxisté na východě, ale západoněmečtí progresivisté, kteří se snažili překonat německou minulost tím, že ji považovali za předehru k Třetí říši. Byli to západní Němci, nikoli východoněmečtí komunisté, kdo trval na „výlučné vině“ Německa za první i druhou světovou válku. Komunisté v

[302] Viz Paul Gottfried, „Über den deutschen Nachkriegskonservatismus“, Criticon, 89 (květen/červen 1985), str. 112–113.

Německu i mimo něj považovali první světovou válku za boj mezi soupeřícími kapitalistickými národy. Ne komunismus, ale jeho nástupce na levici převzal hodnocení Západu jako „rakoviny lidstva [její výrok zněl: „bílá rasa je rakovinou lidských dějin“]“ od [Židovky] Susan Sontagové.[303] A v případě Německa tato levice s radostí uplatňovala sebekritické soudy na svůj národ. Stejně důležité však je, že ti, kdo vyjadřují tuto kolektivní sebenenávist, se vždy vylučují z obžaloby. Jsou to oni, kdo se mohou povznést nad kult viny tím, že jej přijímají a poukazují na budoucnost, která se zcela liší od minulosti.

Postmarxistická levice jde nad rámec totalitních hnutí minulosti, provokativně analyzovaných Voegelinem a [Židovkou] Hannah Arendtovou, a důrazně odmítá západní kulturní a historické dědictví. Využívá novinářské, soudní a byrokratické síly k ničení jakéhokoli sebevědomého západního vědomí a evropské národní identity [!!!]. Ačkoli je politicky méně násilná než jiné levicové proudy, je kulturně a sociálně radikálnější. Setkala se také s méně zjevným odporem než dřívější, brutálnější politické náboženství. Její současný úspěch lze částečně připsat zkreslenému výkladu toho, co se děje [!!!]. V díle, které se prodalo ve více než třech stech tisících výtiscích, Left and Right: The Significance of a Political Distinction, italský socialistický senátor a dlouholetý politický teoretik Norberto Bobbio obhajuje pokračující používání rozlišení levice-pravice i po pádu sovětského impéria.[304] Podle

[303] Tento památný citát z esejí Susan Sontagové z 60. let 20. století lze najít v knize Columbia World of Quotations (1996), 57412.
[304] Norberto Bobbio, Left and Right:The Significance of a Political Distinction, překlad Allan Cameron (Chicago: University of Chicago Press, 1997).

Bobbia má taková tradiční nomenklatura i nadále svou hodnotu, protože stále existují rivalové, kteří se hlásí k dvěma protichůdným principům rovnosti a nerovnosti. Proto „levice a pravice“ stále fungují jako funkční označení pro odlišné ideologické tábory, které ve svých umírněných formách podporují parlamentní vlády. Podle Bobbia přestala být pro levici důležitá „antifašistická militantnost“, což je postoj, který spojuje s komunisty ovládanou prosovětskou levicí. Autor v době, kdy jeho kniha vyšla v roce 1994, netušil, že antifašismus bude definovat postmarxistickou levici [!]. Zda tomu tak bude i nadále, je otázkou; nicméně v krátkodobém a střednědobém horizontu evropská levice pravděpodobně neopustí multikulturalismus – ani antifašismus, který je nyní jeho synonymem [!].

Kulturní marxismus: původ, vývoj a význam

Sestaveno ze série úryvků z knih a článků jako The Perversion of Normality od Kerry Bolton, 2021, doplněna o soupis myslitelů moderní levice z knih The Perversion of Normality a Fools, Frauds and Firebrands: Thinkers of the New Left; „Review: The Perversion of Normality“ od Andrew Joyce, 2021; Liberalism Unmasked od Richard Houck, 2018

„Kulturní marxismus“ je ideologickou oporou všeho, co podrývá tradiční hodnoty a kultury, jako je globalismus, otevřené hranice, transgenderismus, beztvarost v umění, hudbě, architektuře, obecně pekelná beztvarost. Účelem je dekonstruovat jakékoli stopy tradice ve jménu „pokroku“, cílem je vytvořit nejasnou masovou lidskost bez identity, pokud jde o etnikum, zemi a dokonce i pohlaví, ironicky nazývanou „identitní politika“. Dialekticky je tento tlak na univerzální homogenizaci prosazován ve jménu „odlišnosti“. Společnost se stává tak roztříštěnou, že existuje dokonce „posuvná stupnice pohlaví“ a jednotlivci mohou měnit svou identitu podle libosti, takže jakákoli skutečně organická identita, vyžadující pocit trvalosti, je zničena. Levice a její globalističtí sponzoři dekonstruují, aby mohli rekonstruovat.

Levice a kapitalismus sdílejí společný pohled, který je vnímá jako součást stejného historického procesu internacionalismu. Odcizení a vykořenění umožňují volný pohyb pracovní síly, takže se lidé stávají ekonomickými jednotkami v rámci globálního výrobního procesu. Proto je levice jako odpůrce globalizace k ničemu: když levice útočí na jakákoli omezení imigrace jako na „rasismus“, „xenofobii“ a „fašismus“, následuje stranickou linii mezinárodního kapitalismu. Tato „levice“ je financována nadací Open Society

Foundations [Žida] George Sorose, National Endowment for Democracy, Rockefeller Foundation, Movements.org a stovkami dalších nevládních organizací a nadací.[305]

Jak před téměř stoletím poznamenal filozof a historik Oswald Spengler, levicová hnutí jednají v zájmu peněz (plutokracie); takzvané „lidové povstání“ slouží oligarchickým zájmům již od povstání Graccha v Římě.[306] Bolševismus byl financován oligarchy.[307] Situace zůstává nezměněna.[308]

Definice kulturního marxismu

Profesor Jerome Jamin z katedry politologie na Univerzitě v Lutychu v Belgii definuje kulturní marxismus jako synonymum Kritické teorie:

> Z filozofického hlediska kulturní marxismus, stejně jako Kritická teorie, považuje kulturu za něco, co je třeba studovat v rámci systému a sociálních vztahů, skrze které vzniká, a poté je přenášena lidmi. Podle Kellnera (2013, s. 10)[309] je tedy „analýza kultury je úzce spjata se studiem společnosti, politiky a ekonomiky“. Tato teorie znamená, že kultura nemá autonomní život vedle každodenního konkrétního života jednotlivců a jejich sociálních vztahů. Rovněž uvádí, že v důsledku toho jsou kultury budovány tak, aby napomáhaly dominanci mocných a vládnoucích sociálních skupin. V rámci marxistické tradice, která

[305] K. R. Bolton, Revolution from Above, passim.
[306] Oswald Spengler, The Decline of the West, sv. 2, s. 402, 464.
[307] Richard B. Spence, Wall Street and the Russian Revolution 1905–1925, passim.
[308] Bolton, Revolution from Above, passim.
[309] D. Kellner, ‘Cultural Marxism and Cultural Studies‘ (2013), https://pages.gseis.ucla.edu/faculty/kellner/, Lind W. (2000), citováno Jeromem Jaminem.

> dominantní ideologii vnímá jako ideologii buržoazie sloužící k ovládání proletariátu a dělnické třídy, kulturní marxismus považuje kultury a ideologie za neoddělitelně spjaté s ekonomickým, sociálním a politickým kontextem: jsou nástroji v rukou mocných k ovládání lidí.[310]

Levice, navzdory výše uvedenému předpokladu, je sponzorována „mocnými a vládnoucími sociálními skupinami“, jejichž cílem je sociální kontrola prostřednictvím sociálního inženýrství. To bylo možné proto, že Marx a další levicoví myslitelé reagovali na buržoazní ekonomickou kontrolu v omezeném smyslu a neodpoutali se od stejného ducha 19. století jako buržoazie. Byli prostě dvěma stranami jedné mince. Marxisté a neomarxisté proto považují tradiční vazby za nic jiného než buržoazní morální a sociální instituce bez organického, trvalého charakteru. Jak tvrdil bývalý Kritický teoretik profesor Christopher Lasch proti levici, tyto údajně „represivní“ „primární vazby“ jsou organickými vazbami, které předcházejí kapitalismu a udržují komunity založené na rodině, domově a rodné zemi. Levice, která je podkopává jako „represivní buržoazní morálku“, slouží cílům kapitalistické globalizace, která také považuje tyto „primární vazby“ za překážku globálního ekonomického procesu. Mezi levicí a globálním kapitalismem existuje shoda světonázorů, protože oba se zabývají spíše „zákony sociální produkce“ než organickými zákony historie a společnosti. Jak bylo zmíněno výše, Spengler na tuto shodu poukázal již před sto lety.

Kulturní marxismus je vůle ke zničení, pokud jde o tyto tradiční kulturní a společenské bašty. Komunistický manifest je

[310] Jerome Jamin, ‘Cultural Marxism: A Survey’, Religion Compass, 2018, s. 4.

příručkou pro zničení všeho, co v této pozdní epoše Západu zbývá, organických vazeb, jako je rodina, manželství, víra a předkapitalistická vazba na vesnici, kostel a půdu. Marx místo toho, aby odsuzoval zničení těchto organických vazeb kapitalismem a industrializací, považoval zánik těchto takzvaných „buržoazních“ institucí za nezbytnou součást pokroku dialektické historie. Ti, kteří se této dialektice bránili, byli v Komunistickém manifestu ostře odsuzováni jako „reakcionáři“.[311]

To, čeho se ortodoxní marxisté snaží dosáhnout zničením organických vazeb tradiční společnosti, se kulturní marxisté snaží dosáhnout rozšířením své podvratné činnosti nad rámec ekonomické kritiky a mobilizace dělnické třídy, které byly z velké části neúspěšné. Proletariát zůstal obecně konzervativní a nebezpečně nakloněný „populismu“. Vzpomeňte si, jak mediální experti zesměšňovali údajný nedostatek vysokoškolských absolventů mezi příznivci Donalda Trumpa, zatímco privilegovaná Hillary Clintonová se jim posmívala jako „zavrženíhodným“. Takové elitářské postoje vyjadřují strach a pohrdání, které levicová inteligence a oligarchie chovají vůči „lidu“ a které skrývají za slogany o „sociální spravedlnosti“, „lidských právech“ a „rovnosti“. Jeden komentátor analyzoval zvolení „populisty“ Trumpa a demografické studie volebních vzorců a zjistil, že

> Tyto volby byly poznamenány ekonomickou nespokojeností a vyhrál je populista. Ale zdá se, že holá ekonomika nehrála hlavní roli v tom, jak voliči hlasovali. Podíl lidí s bakalářským nebo vyšším vzděláním byl

[311] K. R. Bolton, ‘Marx Contra Marx: A Traditionalist Conservative Critique of the Communist Manifesto’.

> hlavním faktorem ovlivňujícím hlasování v daném okrese, mnohem více než průměrný příjem obyvatel města nebo počet lidí, kteří přišli o práci.[312]

Uprostřed zmatení a doslova slz liberální buržoazie, inteligence a oligarchie nad tím, jak mohl někdo jako Trump vyhrát, když proti němu stála média a neměl peníze z obvyklých zdrojů, by jedním z vysvětlení mohlo být, že rozdělení bylo mezi plebsem, který vidí svět v nezatížené realitě, a těmi, kteří ho vidí skrz zkreslené brýle vzdělávacího systému. Upřímně řečeno, jaký podíl těch, kteří procházejí terciárním vzděláváním, kde jsou hranice bádání a myšlení přísně omezeny, bude mít odhodlání a nezávislost zpochybňovat zavedenou levicovou ortodoxii?

Proti takovým nebezpečím populistické reakce je třeba najít nebo vytvořit nespokojené menšiny, aby se sociální řád rozpadl pod náporem mnoha frakcí, z nichž každá bude usilovat o svá „práva“ jako samostatná a odcizená identita. Proto je „identitní politika“ rozdělena stále rostoucím počtem nově objevených „genderů“, z nichž každý má svá vlastní práva a stížnosti, a dokonce i své vlastní vlajky, symboly a společný jazyk.

Cílem je rozbít tradiční, organické identity, které jsou překážkou globalizace a sociální kontroly, vytvořením umělých identit, které lze manipulovat a podrobit sociálnímu inženýrství.

---

[312] Andrew McGill, ‘America’s Educational Divide Put Trump in the White House’, The Atlantic, 27. listopadu 2018; https://www.theatlantic.com/politics/archive/2016/11/education-put-donald-trump-in-the-white-house/508703/.

Pro výše citovaného Jamina je však taková definice součástí rozšířené „pravicové konspirační teorie“ s podtónem „rasismu“. O této „pravicové konspirační teorii“ píše, jako by se jednalo o spiknutí, a odkazuje na „důvěrné časopisy“:

> Pokud kulturní marxismus jako myšlenkový směr vznikl ve 30. letech 20. století, kulturní marxismus jako konspirační teorie se v konzervativní a radikální americké literatuře objevuje od počátku 90. let. Pravidelně se objevuje v článcích publikovaných v důvěrných časopisech, z nichž některé již přestaly existovat nebo se již nevydávají.[313]

Jamin znovu zdůrazňuje souvislost mezi kulturním marxismem a „kritickou teorií“:

> Kulturní marxismus a obecněji kritická teorie, s níž má úzký významový vztah, mají oba přímou souvislost s Frankfurtskou školou a jejími marxistickými teoretiky. Původně se v 30. letech 20. století nazývala „Institut pro sociální výzkum“ a v 50. letech 20. století přijala název „Frankfurtská škola“, který označoval jak akademické prostředí, tak geografickou polohu. …[314]

Frankfurtská škola vznikla v roce 1923 jako Institut pro sociální výzkum, který založili členové Německé komunistické strany na Frankfurtské univerzitě.[315] Pod vlivem [Žida] Antonia Gramsciho, teoretika Italské komunistické strany, dospěli k závěru, že radikální převrat v kulturních zvyklostech a institucích společnosti musí předcházet komunistickému

[313] Jamin, s. 5.
[314] Tamtéž, s. 4.
[315] Patrick J. Buchanan, The Death of the West, str. 78–96.

státu.[316] Základní kapitál pro založení Frankfurt School poskytl mezinárodní spekulant s obilím [Žid] Herman Weil, otec jednoho z hlavních iniciátorů institutu, Felixe Weila.[317]

Max Horkheimer, který se stal ředitelem institutu v roce 1930[318], že subtilní revoluce musí být provedena prostřednictvím proniknutí a transformace kulturních tradic a institucí.[319] V té době se k frankfurtské škole připojili hudební kritik Theodor Adorno a psychologové Erich Fromm a Wilhelm Reich.[320] V roce 1933 však byla tato převážně židovská skupina s nástupem Hitlera vyhnána z Německa. Spolu s dalšími levicovými akademiky hromadně opustili Německo a odešli do USA. S nimi odešel i budoucí guru Nové levice, Herbert Marcuse, postgraduální student. Frankfurtskou školu obnovili na Kolumbijské univerzitě[321], kde již dlouho působili [Žid] Franz Boas a škola kulturní antropologie.

***

Soupis myslitelů moderní levice

Kerry Bolton v díle Perversion of Normality představuje rozsáhlou analýzu intelektuálních sil levice, které autor identifikuje jako agenty subverze tradičního západního řádu, přičemž tento proces sleduje od osvícenství až po současný posthumanismus. Bolton definuje toto hnutí jako úsilí o dekonstrukci jakýchkoli stop tradice ve jménu „pokroku“, jehož

316 Tamtéž, s. 77.
317 Rolf Wiggershaus, The Frankfurt School: Its History, Theories, Political Significance, passim.
318 Tamtéž.
319 Tamtéž.
320 Tamtéž.
321 Tamtéž.

cílem je vytvořit nejasnou masovou lidskost bez identity, pokud jde o rasu, zemi a dokonce i pohlaví. Výsledkem je hnutí, které v průběhu několika staletí prosazuje umělou konstrukci ve jménu „lidskosti“, ale ve prospěch samozvané elity oligarchů a technokratů, přičemž v tomto pekelném chaosu je normalita převrácena naruby ve jménu „normality“ a absurdní, nemocné a destruktivní se stává novou normou.

Ústřední postavou, kterou Bolton označuje za skutečného ideového otce Kritické teorie a moderního feminismu, je Markýz de Sade, jenž ve svých stěžejních dílech jako 120 dnů Sodomy nebo Filozofie v budoáru definoval sexuální potěšení jako vášeň, které jsou všechny ostatní podřízeny. De Sade otevřeně podkopával rodinné struktury a náboženskou víru, když ve svém díle napsal: „Tak mě poslouchej, Eugénie. Je absurdní tvrdit, že jakmile je dívka odkojena, musí i nadále být obětí vůle svých rodičů, aby tak zůstala až do smrti. V této době, kdy se klade důraz na lidská práva a obecně se dbá na svobodu, by dívky neměly nadále věřit, že jsou otrokyněmi svých rodin, když je jasně prokázáno, že moc těchto rodin nad nimi je zcela iluzorní“. Bolton k této pasáži dodává, že de Sadeho syntéza sexuálního sadismu jako hnací síly lidstva z něj činí předchůdce hnutí, jako je kontrola populace, feminismus a liberalismus, a trefila správnou strunu moderní doby. De Sadeho doktrína podle autora precizně předznamenává levicovou doktrínu Kritické teorie, která odsuzuje rodinu jako inkubátor „fašismu“ a „primární vazby“ jako překážky „seberealizace“.

Na tyto základy dekonstrukce lidské identity navázal [Žid] Sigmund Freud, zakladatel psychoanalýzy, jehož učení se v kombinaci s marxismem stalo podle Boltona „smrtící formulí“ pro rozklad tradičních zvyků, étosu a víry Západu. Freud ve

svém vlivném díle Nespokojenost v kultuře prezentoval civilizaci jako represivní mechanismus, přičemž Bolton cituje Richarda LaPiera, který uvádí: „Freudismus se stal … více než jen teorií příčin duševních poruch a terapií, která je údajně dokáže vyřešit. Stal se, jak Freud tak zjevně doufal, doktrínou o povaze člověka, kterou jeho stoupenci považují za platnou pro celé lidstvo“. Bolton tento proud kritizuje jako doktrínu sociální nezodpovědnosti a osobní beznaděje, která namísto podřízení se požadavkům společenství dělá vše pro to, aby ho diskreditovala. Podle autora kritičtí teoretici politizovali freudismus jako moderní formu boje, která nahradila třídní boj, přičemž výsledkem je, že od útlaku „buržoazní společnosti“ musí být osvobozen jedinec skrze svobodné vyjádření pudů.

Zásadní politizaci těchto myšlenek provedli myslitelé Frankfurtské školy, zejména [Žid] Erich Fromm, představitel freudovsko-marxistické syntézy, který ve stěžejním díle Strach ze svobody identifikoval tradiční sociální vazby jako „primární vazby“, od nichž se jedinec musí osvobodit. Fromm se snažil podkopat stabilitu rodiny a národa konceptem „patologie normality“, v němž tvrdil: „Z hlediska lidských hodnot však lze společnost označit za neurotickou v tom smyslu, že její členové jsou ochromeni ve vývoji své osobnosti. Jelikož se termín neurotický tak často používá k označení nedostatečné sociální funkčnosti, raději bychom o společnosti nemluvili jako o neurotické, ale spíše jako o společnosti, která brání lidskému štěstí a seberealizaci“. Bolton tento přístup interpretuje jako odříznutí jedince od „živících kořenů instinktu“, což z člověka činí „míček, který se pohybuje podle toho, jak fouká vítr“, a zbavuje jej síly se bránit společenskému úpadku. Cesta k duševnímu zdraví podle Fromma spočívala v odříznutí jedince

od primárních vazeb a jeho ponechání napospas osudu v rámci seberealizace.

Další klíčovou postavou tohoto hnutí byl [Žid] Herbert Marcuse, považovaný za otce Nové levice, který v dílech Jednorozměrný člověk a Eros a civilizace rozvinul strategii „velkého odmítnutí“ a identifikoval nespokojené menšiny jako nový revoluční předvoj. Marcuse usiloval o podkopání principů občanské diskuse konceptem „represivní tolerance“, v němž otevřeně volal po potlačování opozice: „Tato tolerance však nemůže být bez rozdílu a rovná, pokud jde o obsah vyjádření, ani ve slovech, ani v činech; nemůže chránit falešná slova a špatné činy, které prokazují, že jsou v rozporu s možnostmi osvobození a uklidnění existence … zde nelze říkat určité věci, nelze vyjadřovat určité myšlenky, nelze navrhovat určité politiky, nelze povolovat určité chování, aniž by se tolerance stala nástrojem pro pokračování otroctví“. Bolton k tomu poznamenává, že Marcuseova utopie ve skutečnosti vyžaduje diktaturu technokratů a ideologické cenzory, kteří by prosazovali jeho recept na „svobodu“, přičemž tento „guru“ byl paradoxně financován nadacemi jako Rockefellerova, aby sloužil jako páka pro globalizaci.

Radikálnější formu freudomarxismu představoval [Žid] Wilhelm Reich, autor Masové psychologie fašismu, jenž definoval patriarchální rodinu jako „ústřední reakční zárodečnou buňku“ autoritářského státu. Reich usiloval o podkopání církve a rodiny skrze hnutí „Sex-Pol“ a tvrdil: „Sexuální inhibice mění strukturu ekonomicky utlačovaného jedince takovým způsobem, že myslí, cítí a jedná proti svým vlastním materiálním zájmům“. Podle Reicha autoritářská společnost reprodukuje svou strukturu v jedinci právě

prostřednictvím rodiny, z čehož vyplývá, že politická reakce musí bránit rodinu jako základ státu a civilizace. Bolton uvádí, že Reichova posedlost zničením rodiny měla kořeny v jeho vlastním dětství a že jeho teorie, ač v marxistické ortodoxii odmítané, se staly nedílnou součástí postmarxistické dekonstrukce Západu.

V oblasti kulturní antropologie působila Margaret Meadová, jejíž kniha Dospívání na Samoi byla využita k tvrzení, že západní sexuální morálka není přirozená. Meadová se snažila podkopat vliv rodičů na děti, když napsala: „Bylo by žádoucí alespoň v malé míře zmírnit silný vliv, který rodiče mají na život svých dětí, a tím odstranit jeden z nejvýznamnějších náhodných faktorů ovlivňujících volby v životě každého jednotlivce“. Bolton poukazuje na to, že Meadová, sponzorovaná Rockefellerem, vytvořila klamný model „ušlechtilého divocha“, aby prosadila libertinistickou agendu a umožnila „armádě úředníků“ převzít formování dětí levicovým prismatem ve prospěch globální technokracie.

Systematický útok na tradiční sexualitu vedl také Alfred Kinsey, autor zpráv o sexuálním chování muže a ženy, který zesměšňoval společensky schválené vzorce chování jako pouhé „racionalizace“ a normalizoval deviace. Kinsey tvrdil, že v otázce heterosexuality versus homosexuality „je to pouze zvyk, který společnost vyžaduje. … je to pouze proto, že společnost vyžaduje, aby v této věci existovala určitá volba, a tak často nediktuje výběr jídla nebo oblečení“. Kinseyho práce měla za cíl přetvořit „právní a morální koncepty“ a vytvořit ideál „světového občana“. Bolton k tomu uvádí, že Kinseyho výzkum, financovaný Rockefellerovou nadací, nakonec změnil americkou společnost tím, že zpochybnil vnímání sexu a

roztrhal „Knihu života“ ve prospěch technokratického řízení lidské evoluce sociálním inženýrstvím.

Na poli strukturálního marxismu Louis Althusser ve svém spisu Ideologie a ideologické státní aparáty definoval „dvojici škola/rodina“ jako nástroje nadvlády kapitalismu, které musí být převzaty k nastolení hegemonie. Althusser tvrdil, že škola přijímá děti a „vtlouká jim po léta ‚vládnoucí ideologii‘ v čistém stavu“. Bolton tento postoj interpretuje jako snahu o odstranění rodiny coby inkubátoru společenského řádu, přičemž Althusserovy teorie mají hluboký vliv na sociální vědy, přestože autor sám trpěl psychotickými stavy a zavraždil svou manželku.

V pozdní fázi se objevují teoretici jako Ernesto Laclau a Chantal Mouffe, kteří v díle Hegemony and Socialist Strategy položili základy identitní politiky, když nahradili třídní boj bojem mocenských vztahů zahrnujícím feminismus a rasismus. Jejich cílem bylo vést „poziční válku“ napříč celou občanskou společností, což Bolton přirovnává k sociální rakovině, která ničí organismus na buněčné úrovni prostřednictvím neustálého znásobování konfliktů. Mouffe a Laclau výslovně uvedli: „Socialistický politický boj se dnes odehrává na poli, které bylo hluboce transformováno vznikem nových rozporů … Do jaké míry je nutné modifikovat pojem třídního boje, aby bylo možné se vypořádat s novými politickými subjekty – ženami, národnostními, rasovými a sexuálními menšinami …?“.

Nejnovější fázi subverze představuje posthumanismus. Donna Harawayová ve svém Manifestu kyborgů propaguje kyborgizaci jako cestu k postgenderovému světu, kde kybernetický organismus „nemá žádný původní příběh v západním smyslu“ a tradiční rodina bude definitivně

eliminována. Tuto vizi doplňují teoretici jako George Dvorsky a James Hughes, kteří v textu Postgenderism: Beyond the Gender Binary navrhují překonání biologie a volají po „konečném osvobození od dyadických, genderových a heteronormativních vztahů … díky použití léků, které potlačují impulsy vedoucí k vytváření párových pout“. Bolton uzavírá, že tento proud směřuje k vytvoření amorfní, vykořeněné masy „globálních občanů“, kteří budou snadno ovladatelní v rámci nového světového řádu ovládaného technokraty a oligarchy, pro něž jsou tradiční hodnoty pouze překážkou v komodifikaci člověka a postupu kapitalismu do další fáze.

Analýza levicového myšlení v díle Rogera Scrutona je rozsáhlou kritikou intelektuálních proudů, které formovaly západní civilizaci od osvícenství až po současnost. Moderní termín „levice“, odvozený z francouzských generálních stavů roku 1789, zastřešuje autory od anarchistů jako Foucault, přes marxistické dogmatiky typu Althussera, až po liberály jako [Žid] Dworkin a Rorty. Scruton identifikuje tyto myslitele jako buřiče, kteří sdílejí společný pohled na svět, v němž je stát zodpovědný za distribuci statků a v němž jsou stávající společenské struktury vnímány jako nástroje útlaku. Scrutonova kniha Fools, Frauds and Firebrands podrobuje tyto postavy důkladnému zkoumání a odhaluje, jak jejich novomluva a ideologické konstrukce systematicky podkopávají základy civilizované společnosti.

Britská historiografie Nové levice je v knize reprezentována především [Židem] Ericem Hobsbawmem a E. P. Thompsonem, kteří se pokusili přepsat dějiny v intencích třídního boje. Eric Hobsbawm, autor monumentální syntézy zahrnující díla jako Věk revoluce 1789–1848 nebo Věk extrémů

1914–1991, zůstal neochvějně věrný komunistické straně i po odhalení jejích zločinů. Jeho cílem bylo ukázat, že „žádná vážná diskuse o dějinách není možná bez odkazu na Marxe, nebo přesněji bez toho, aby začínala tam, kde začal on... tedy u materialistického pojetí dějin“. Tímto přístupem se Hobsbawm snažil podkopat národní loajalitu a tradice jako „vynalezené“ konstrukty buržoazie, čímž dehumanizoval celou společenskou třídu. E. P. Thompson ve svém stěžejním díle Tvorba anglické dělnické třídy definuje třídu nikoliv materiálně, ale skrze vědomí: „třída je definována lidmi tím, jak žijí své vlastní dějiny, a nakonec je to její jediná definice“. Thompson tímto vytvořil mýtopoetický narativ o hrdinném proletariátu, čímž chtěl nahradit skutečné instituce občanského řádu ideologickým „my“, čímž však podle Scrutona pouze sentimentálně maskoval mocenské ambice.

Americký liberalismus představují John Kenneth Galbraith a [Žid] Ronald Dworkin, kteří sice vycházejí z liberálních tradic USA, ale směřují k oslabení individuální suverenity ve prospěch státní byrokracie. Galbraith se ve svých pracích jako Společnost hojnosti a Nový industriální stát zaměřil na kritiku konzumerismu a „technostruktury“, která podle něj ovládá moderní korporace. Tvrdil, že „konvenční moudrost“ je v naší společnosti vynucována podobně jako oficiální doktrína v komunistických zemích: „V komunistických zemích je stabilita myšlenek a sociálního účelu dosahována formálním dodržováním oficiálně vyhlášené doktríny... v naší společnosti je podobná stabilita vynucována mnohem neformálněji konvenční moudrostí“. Tímto přirovnáním chtěl podkopat volný trh a ospravedlnit masivní státní zásahy. Ronald Dworkin v knihách Taking Rights

Seriously a Law's Empire prosazoval soudní aktivismus na úkor volených zákonodárců. Jeho volání po „úctě k rovnému" namísto „rovné úcty" umožnilo soudům prosazovat liberální politickou morálku nad platné zákony, čímž podkopával integritu práva a individuální zásluhy ve prospěch skupinových privilegií.

Francouzská větev Nové levice, ztělesněná Jean-Paul Sartrem a Michelem Foucaultem, přinesla metafyziku revolučního popírání. Sartre ve svém Bytí a nicotě a později v Critique de la raison dialectique rozvinul teorii autenticity a „totality". Jeho pohled na svět byl hluboce negativistický, shrnutý v mrazivém výroku z hry Huis clos: „peklo jsou ti druzí". Sartre v pozdním období zcela propadl marxistické novomluvě a tvrdil, že revoluce vyžaduje „totální likvidaci buržoazie". Jeho cílem bylo podkopat „buržoazní řád" jako sféru odcizení a „špatné víry", přičemž ve své Kritice dialektického rozumu produkoval věty, kterým nešlo rozumět, ale které měly jasný terč – kapitalismus. Michel Foucault v dílech jako Dějiny šílenství nebo Dohlížet a trestat prezentoval každou instituci západní civilizace (nemocnice, školy, věznice) jako „strukturu nadvlády". Jeho koncept „pohledu" (le regard) měl odhalit skrytou moc byrokratického aparátu: „Toto mluvící oko by bylo služebníkem věcí a pánem pravdy". Foucault se tímto radikálním relativismem snažil podkopat samotnou myšlenku civilního řádu a nahradit ji vizí permanentního boje proti „normálnosti".

Německá kritická teorie, reprezentovaná [Židem] Theodorem Adornem a Jürgenem Habermasem, transformovala marxismus do útoku na samotné základy rozumu a kultury. Adorno ve své Estetické teorii a spolu s Horkheimerem v

Dialektice osvícenství podrobil kritice „instrumentální rozum“, který podle něj přetváří svět k obrazu buržoazie. Masovou kulturu odsoudil jako „ideologický produkt“, který krátce spojuje cestu k emocionální pravdě: „osvícenství je totalitní“. Adorno tímto chtěl podkopat spokojenost západního člověka s jeho svobodami a nahradit ji utopickým „subjekt-objektem“, což byl jen další název pro nicotu. Jürgen Habermas v dílech jako Problémy legitimity v pozdním kapitalismu a Teorie komunikativního jednání byrokratizoval tento protest do nekonečných analýz „komunikativní racionality“. Jeho koncept „ideální řečové situace“ předpokládal symetrickou distribuci šancí v diskusi, čímž však ve skutečnosti podkopával národní identitu a tradiční autority ve prospěch homogenního sociálního státu.

Vrchol pařížské mašinérie na nesmysly tvořili Louis Althusser, Jacques Lacan a Gilles Deleuze. Althusser ve svém Čtení Kapitálu vytvořil meta-dogma, které mělo chránit marxismus před jakoukoliv vědeckou kritikou skrze „teoretickou praxi“. Tvrdil, že „teoretická praxe je svým vlastním kritériem a obsahuje v sobě definované protokoly, jimiž potvrzuje kvalitu svého produktu“. Chtěl tím podkopat empirickou vědu jako „buržoazní ideologii“ a vytvořit intelektuální pevnost pro komunistickou stranu. Jacques Lacan v Écrits a Gilles Deleuze v Difference and Repetition dovedli novomluvu k dokonalosti, když nahradili význam matememathickými symboly bez smyslu. Lacanův „velký Druhý“ a „objekt a“ se staly zaklínadly, která měla zrušit subjekt a podkopat racionální argumentaci jako „masku kastrace“. Deleuze v díle Tisíc plošin (spolu s Guattarim) propagoval „rhizomatické myšlení“ a „tělo bez orgánů“: „tělo

bez orgánů je to, co zbývá, když odeberete všechno“. Tímto cíleným nesmyslem chtěli podkopat rodinu a hierarchii ve jménu nespoutané touhy.

V posledním období se „Kraken“ levicového radikalismu probudil v osobách Alaina Badioua a Slavoje Žižeka. Badiou ve svém stěžejním díle Bytí a událost využívá teorii množin jako „onto-logii“ k ospravedlnění revoluční věrnosti. Událost je pro něj Singularita, která se v existujícím vědění nedá pojmenovat, a my jí musíme být věrní i skrze násilí. Badiou se snaží podkopat koncept lidských práv jako „nihilismus“ a nahradit jej „etikou pravdy“, která rehabilituje teror Robespierra a Maa. Slavoj Žižek v Sublimním objektu ideologie a In Defence of Lost Causes mísí Lacana s Hegelem, aby oslavoval „humanistický teror“. Tvrdí, že Stalinismus byl „příliš morální“. Žižekův bombastický styl má za cíl podkopat parlamentní demokracii jako „kapitalo-parlamentarismus“ a vrátit do hry „diktaturu proletariátu“.

Scruton v závěru knihy kritizuje levici za to, že v zájmu „sociální spravedlnosti“ ničí „malé šiky“ svobodného sdružování, čímž cestu k totalitě dláždí ideologickými abstrakcemi. Politika pravice podle něj spočívá v uznání, že stát musí být zodpovědný a jednat jako osoba před zákonem, nikoliv jako neosobní mašinérie moci. Jak poznamenává ve svém úsudku o levici: „Důkazem toho je Žižekova próza; máte na to jeho slovo“. Levicová víra v nedosažitelnou rovnost tak zůstává pouhým „blouděním nicoty“, zatímco úkol zachránit jazyk politiky od novomluvy je pro zachování svobody klíčový.

***

„Tento židovský faktor je významný a komentovali jej židovští vědci. Když však nežidovský vědec, Dr. Kevin MacDonald, zkušený psycholog z Kalifornské státní univerzity (Long Beach), zkoumal zapojení Židů do kritické teorie a dalších podvratných hnutí jako mechanismu přežití, byl označen za „antisemitu" a jeho závěry a zdroje byly zpochybněny pomocí standardních argumentů ad hominem a slaměného panáka.“

Přinejmenším od 60. let 20. století se vede válka s rostoucím globálním významem proti „primárním vazbám“ člověka: tradičním rodinným poutům, víře, vlasti, kultuře a etnicitě. Tuto agresi vedou nepřátelské skupiny, včetně oligarchů a finančníků, dysfunkčních typů, kteří propagují a vynikají v špíně a úpadku, a etnických klik motivovaných extrémní rasovou nenávistí. Tyto různé skupiny spojuje řada bezpečnostních agentur, nevládních organizací a technokratů, což vede k matoucímu víru útoků a lstí. Pokud jsou západní národy a jejich kultura uvězněny v konfliktu, nejsme svědky přímého souboje, ale útoku hyen. Tváří v tvář velkému protivníkovi se tyto nepřátelské skupiny pohybují současně, aby vyčerpaly Západ a vytrhly kusy z jeho životně důležitých cév. Je skutečně obtížné najít jasnost uprostřed takové bouře, v níž figurují zvrhlí perverzní lidé jako markýz de Sade, Rockefellerova nadace, židovští intelektuálové, CIA, transgenderismus, George Soros a v poslední době také „transhumanisté“. Na základě klasických děl, jako je The Decline of the West (nedávno znovu vydaný nakladatelstvím Arktos ve dvou působivých svazcích v pevné vazbě), vytvořil Kerry Bolton, snad nejplodnější a nejkontroverznější

spisovatel, jakého kdy Nový Zéland zplodil, obdivuhodnou a vyčerpávající studii o zvrácení normality v západní kultuře a společnosti, která nabízí jednu z nejjasnějších analýz toho, jak jsme se dostali do tohoto bodu vrcholné degenerace. V následující recenzi bych chtěl shrnout Boltonovy závěry a přidat několik komentářů k obsahu, účelu a významu textu.

Knihu The Perversion of Normality (Zvrácení normality) lze snad nejlépe shrnout jako velmi rozsáhlé (přes 500 stran) a komplexní zkoumání vývoje kulturního marxismu na Západě, doplněné úvodem o degenerovaném levicovém hnutí a freudismu, a bez obvyklých omluv kapitalismu. Tón knihy je akademický a je velmi dobře zdokumentovaná. Rozsah diskutovaných historických a současných materiálů je velmi široký, což svědčí o životě stráveném hlubokým výzkumem. Obzvláště působivá je vyváženost, které autor dosáhl. Při zabývání se diskutovanými tématy je velmi snadné klást nepřiměřený důraz na jeden faktor na úkor druhého nebo prezentovat obraz, který není zcela přesvědčivý. V posledních letech jsem například zaznamenal tendenci mezi některými zastánci identity bělochů argumentovat, že naše problémy jsou v zásadě způsobeny kapitalistickými oligarchy, tendencemi liberalismu nebo zvrácenými levičáky, a možná ne tak moc etnickou agendou, která může být základem některé z těchto sfér. Jak naznačuje citát na začátku tohoto eseje, Boltonův výklad má velký nádech pravdy a některé skutečnosti o situaci, ve které se momentálně nacházíme, bez ohledu na to, jak nepříjemné nebo kontroverzní jsou, jsou zde řešeny nekompromisním způsobem.

Boltonovými slovy: „Kniha Perversion of Normality (Zvrácení normality) zkoumá řadu osobností, doktrín a hnutí, z

nichž většina tvrdí, že slouží pod vlajkou vědy, pokroku a humanity. To, co se zdá být rozmanité, se spojuje tím, co Dr. Richard Spence, skutečný učenec, nazývá ‚spojováním souvislostí'. Výsledkem je hnutí, které v průběhu několika staletí prosazuje umělou konstrukci ve jménu ‚lidskosti', ale ve prospěch samozvané elity oligarchů a technokratů. V pekelném chaosu je normalita převrácena naruby ve jménu ‚normality' a absurdní, nemocné a destruktivní se stává novou normou."

Kmotři zvrácenosti

Bolton začíná tím, že se zaměřuje na de Sadeho a Freuda, přičemž druhého z nich označuje za „jednoho z hlavních vlivů moderní epochy. ... Freudismus v kombinaci s marxismem a po rozsáhlých úpravách se stal smrtící formulí pro dekonstrukci základních zvyků, étosu, tradic a víry Západu." Ve skutečnosti „freudovsko-marxistická světová revoluce byla trvalejší a rozsáhlejší než bolševismus, zatímco ‚konzervativci' se obávali ‚moskevského spiknutí'„. Podle Boltona je za přinesení freudovsko-marxistického myšlení do Ameriky zodpovědná Frankfurtská škola sociálních věd (Frankfurt Institute for Social Research). Pro mnoho našich čtenářů, zejména pro ty, kteří znají dílo Kevina MacDonalda, to samozřejmě nebude žádná novinka, ale Bolton předkládá řadu mainstreamových historických zdrojů, které osvěžují stále velmi radikální a významný objev - že za vývoj, šíření a implementaci mnoha nejničivějších myšlenek dvacátého a jednadvacátého století byla zodpovědná především židovská skupina osobností. Jádrem těchto myšlenek je touha rozvrátit hostitelskou společnost/masovou kulturu.

Bolton: „Tento neofreudianismus se zaměřuje na jednotlivce odtrženého od společnosti. Jedná se tedy o

prostředek k dekonstrukci a rozbití sociálního organismu, a proto marxističtí teoretici, kteří v roce 1923 založili Frankfurtský institut, považovali freudianismus za užitečnou složku při vytváření nové revoluční syntézy. Organické vazby rodiny, státu, víry a étosu, hanlivě označované jako ‚primární vazby', které je třeba přerušit, byly vykreslovány jako škodlivé pro individuální blaho a potlačující cestu jednotlivce k seberealizaci."

Autor výjimečným způsobem objasňuje a vysvětluje, jak se metodologie těch, kteří chovali etnickou zášť, překrývala s metodikou jiných zainteresovaných stran. Bolton poukazuje na to, že neofreudovské interpretace člověka, zejména v souvislosti s touhou a uspokojením, byly horlivě podporovány a přijímány kapitalistickými prvky.

Bolton píše, že: „Společenské vědy poskytly doktrínu pro racionalizaci okamžitého ‚uspokojení ega', která je předpokladem pro rozšiřování konzumerismu a módy nového. Tradiční - středověké - západní společnosti se svým náboženským základem a odmítáním chamtivosti jako hříchu zakazovaly obchodní soutěž, reklamu a marketing, bez nichž by moderní kapitalismus nemohl fungovat."

Boltonův obsah týkající se těchto různých skupin agresorů, kteří všichni chtějí přerušit „primární vazby" západních národů, je výjimečný a do značné míry dokazuje, že zapojení CIA do Frankfurtské školy, a tedy i zapojení a financování nežidů, nevylučuje evoluční strategii židovské skupiny. Prostým faktem je, že v 50. letech 20. století mělo mnoho zainteresovaných stran zájem na zničení velké části západní společnosti, stejně jako na sociálním inženýrství a kontrole. I mezi bělochy existovala zjevně nihilistická a destruktivní perverze, jejímž

duchovním otcem je bezpochyby markýz de Sade. Stín de Sadeho je v Boltonově pojetí významný a připomíná mi podobné místo, které de Sade zaujímá v dílech E. Michaela Jonese. Vzhledem k de Sadeovým spisům o homosexualitě a potratech, které Bolton doslovně cituje a které mi vaří krev v žilách, je těžké popřít, že tento monstrózní deviant je jedním ze zakladatelů naší současné doby. Pro Boltona představuje jakousi démonickou aberaci západní duše, předjímající dialektický materialismus Marxe, psychoanalýzu Freuda, sexologii Alfreda Kinseyho, feministickou antikoncepci a potraty Margaret Sangerové a kritickou teorii Marcuse, Fromma, Adorna a dalších.

Po tomto úvodním pohledu na dvě ústřední postavy této epochy následuje 27 kapitol věnovaných aspektům původu, historie, financování a implementace kulturního marxismu, od dob Frankfurtské školy až po současnost. Po těchto 27 kapitolách následují další části věnované kontrole populace, Organizaci spojených národů, Georgi Sorosovi, „sociální dekonstrukci prostřednictvím etnické diverzity“, modifikaci chování, transhumanismu a posthumanismu.

Většina knihy se zabývá kulturním marxismem a tato část, která má přes 350 stran, zaručuje téměř jistě nové informace i pro ty nejvážnější studenty tohoto tématu. Bolton definuje kulturní marxismus jako „ideologickou oporou všeho, co podrývá tradiční hodnoty a kultury, jako je globalismus, otevřené hranice, transgenderismus, beztvarost v umění, hudbě, architektuře, obecně pekelná beztvarost. Účelem je dekonstruovat jakékoli stopy tradice ve jménu ‚pokroku‘, cílem je vytvořit nejasnou masovou lidskost bez identity, pokud jde o etnikum, zemi a dokonce i pohlaví, ironicky nazývanou

‚identitní politika‘. Dialekticky je tento tlak na univerzální homogenizaci prosazován ve jménu ‚odlišnosti‘. [...] Levice a její globalističtí sponzoři dekonstruují, aby mohli rekonstruovat.“

Stejně jako Spengler i Bolton považuje kapitalismus a levici za systémy se stejným základním pohledem na svět, protože oba se považují za „součást stejného historického procesu internacionalismu“.

Podle Boltonových slov: „Odcizení a vykořenění umožňují volný pohyb pracovní síly, takže se lidé stávají ekonomickými jednotkami v rámci globálního výrobního procesu. Proto je levice jako odpůrce globalizace k ničemu: když levice útočí na jakákoli omezení imigrace jako na ‚rasismus‘, ‚xenofobii‘ a ‚fašismus‘, následuje stranickou linii mezinárodního kapitalismu. [...] Jak před téměř stoletím poznamenal filozof a historik Oswald Spengler, levicová hnutí jednají v zájmu peněz (plutokracie); takzvané ‚lidové povstání‘ slouží oligarchickým zájmům již od povstání Graccha v Římě. Bolševismus byl financován oligarchy. Situace zůstává nezměněna.‘

Levicově-kapitalistické propojení

Za šíření kulturního marxismu jsou tedy zodpovědní především nepřátelští židovští intelektuálové s etnickými resentimenty vůči Západu a jeho obyvatelům, zdegenerovaní běloši, kteří se skutečně snaží vyžívat v moři špíny, chamtiví kapitalisté, kteří si přejí odstranění všech překážek bránících jim v hromadění nebývalého bohatství, a vlády toužící po moci, které usilují o absolutní sociální kontrolu. Hlavní zbraní používanou všemi frakcemi je freudovsko-marxistická syntéza,

která propagovala sociální inženýrství jako „terapii“, ale jejím cílem byla sociální kontrola. Tato syntéza a její raná propagace byly samozřejmě židovského původu, a Bolton se ujistil, že tento bod řádně zdůraznil. Opakovaně zdůrazňuje, že mnoho z těchto osobností jsou Židé a že Frankfurtská škola, její sponzoři a mnoho dalších okrajových sdružení zapojených do raného kulturního marxismu byli „z velké části Židé“. Několik Boltonových kapitol týkajících se raného kulturního marxismu tak doplňuje materiál, který lze najít v knize Kevina MacDonalda The Culture of Critique. S odkazem na práce Nathana Cofnase a dalších Bolton nemá příliš pochopení pro ty, kteří tvrdí, že kulturní marxismus je pouhou prázdnou „konspirační teorií“, a poukazuje na to, že zatímco většina pojednání o kulturním marxismu je dobře zdokumentovaná a akademicky podložená, většina odsudků tohoto konceptu sama nese znaky konspirační teorie a opírá se o neomalené ad hominem odsuzování oponentů jako „rasistů“ nebo „antisemitů“.

Jednou z nejzajímavějších z 27 kapitol Boltonovy knihy o kulturním marxismu je „Financování sociálních věd“, která dokumentuje roli židovského finančníka Hermanna Weila a později jeho syna Felixe při podpoře Institutu pro sociální výzkum. Toto levicově-kapitalistické propojení vyvolalo ostrou kritiku německého dramatika Bertholda Brechta, kterou lze dnes snadno vztáhnout na mnoho velkých a mocných korporací, které nyní kážou proti homofobii a prosazují stírání etnických rozdílů: „Zemře bohatý stařec, znepokojený chudobou ve světě. Ve své závěti odkázal velkou částku na založení institutu, který bude zkoumat příčiny této chudoby. Tou je samozřejmě on sám.“ Tento citát velmi výstižně shrnuje skutečnost, že

obrovské částky peněz jsou pumpovány do účelů, které jsou prezentovány jako „dobré“ nebo „spravedlivé“, ale ve skutečnosti jsou zcela navrženy tak, aby zakryly zdroje vykořisťování a posílily sociální kontrolu. I dnes mezi správci velkých sociálněvědních skupin, jako je Social Science Research Council a New School for Social Research, najdeme velké množství významných osobností z mezinárodního finančnictví, často Židů.

Bolton píše: „Mezi současnými řediteli Social Science Research Council je [Žid] Michael Gellert, který, jak jsme viděli, je správcem New School. Mezi další zajímavé osobnosti v radě SSRC patří: [Žid] William H. Janeway, ředitel mezinárodní investiční společnosti Warburg Pincus; [Žid] Peter Nager, ředitel společnosti Skyview Ventures, investiční společnosti zabývající se rizikovým kapitálem, a bývalý partner investiční bankovní společnosti James D. Wolfensohn Inc. a Deutsche Bank; [Žid] José A. Scheinkman, viceprezident skupiny Financial Strategies Group společnosti Goldman, Sachs & Co.“

George Soros je snad nejlepším příkladem židovského mezinárodního finančnictví v současné společnosti a v knize je mu věnována samostatná kapitola. Bolton věnuje několik kapitol zkoumání pseudovědeckých teorií kulturního marxismu a falešné psychiatrie. Kromě kapitoly zabývající se pojmy sociální kontroly a sociálního inženýrství se jednotlivě věnuje behaviorismu, patologizaci morálky a vymýšlení psychiatrických poruch za účelem medicínského označení konzervativních politických názorů nebo normálních rodinných vztahů. Rozsah použitých zdrojů je impozantní a zahrnuje vše od Platónovy Republiky až po skutečné příklady (téměř

výlučně židovského) freudovsko-marxistického psychoblábolení. Následuje několik kapitol, které se zabývají překrýváním aktivistických sociálních vědců a CIA, jejichž historie ukazuje oddělené proudy agitace, experimentování a motivace. Bolton vysvětluje, že „ačkoli sociální vědci často nevěděli o spojení s CIA [a CIA si pravděpodobně často nebyla vědoma etnické složky aktivismu sociálních vědců], jejich rozsáhlé zapojení do projektů studené války bylo výsledkem sblížení cílů a ideologií v oblasti ‚kontroly lidského chování', které bylo základem sociálních věd."

Patologizace normality, cílení na nežidy

Velká část této kontroly měla být dosažena řešením toho, co Erich Fromm nazval „patologií normality". Bolton píše, že Frankfurtská škola prosazovala myšlenku, že „cesta k duševnímu zdraví spočívala v odříznutí jedince od ‚primárních vazeb' a ponechání ho napospas osudu, aby mohl usilovat o to, co se v žargonu příbuzného oboru humanistické psychologie nazývá seberealizací, bez ohledu na to, kam to vede, jako v případě seberealizovaných příkladů Markýze de Sade, Charlese Mansona a Jima Jonese, kteří jsou všichni vzory liberalismu. Pokud by se jedinec dostal do psychické krize, terapeutický stát by mu nabídl - nebo vnutil - směr, který je potřebný k dosažení nirvány ‚svobody' a ‚štěstí'."

Ačkoli Bolton to ve své knize neuvádí, pravděpodobně proto, že se tím intenzivně zabýval Kevin MacDonald, ve studiích „autoritarismu" provedených Frankfurtskou školou byl zjevně uplatňován dvojí metr, což zpochybňuje myšlenku, že hlavním cílem jejich práce bylo odříznout všechny jedince od jejich „primárních vazeb". Ve skutečnosti je naprosto nezbytné, aby takové tvrzení bylo doplněno skutečností, že jedinými

„primárními vazbami“, které Frankfurtská škola napadala, byly vazby bílých nežidů.

Kevin MacDonald to vysvětluje v knize The Culture of Critique: „Z pohledu autorů knihy The Authoritarian Personality je skupinové vědomí většiny považováno za patologické, protože má nutně tendenci být v opozici vůči Židům jako soudržné, neasimilované a neasimilovatelné menšinové skupině. Z tohoto pohledu je ústředním cílem knihy The Authoritarian Personality patologizovat strategie nežidovských skupin, přičemž však ponechává otevřenou možnost židovství jako strategie menšinové skupiny. ... Opět se zde objevuje implicitní dvojí metr: úplné opuštění všech označení příslušnosti ke skupině je pro nežidy symbolem duševního zdraví, zatímco Židům je implicitně dovoleno zachovat si silný pocit sounáležitosti se skupinou.“

Je samozřejmé, že jednou z hlavních strategií pro prodej této nové interpretace „duševního zdraví“ mezi nežidy byla propagace hedonistické konzumní společnosti, ve které jsou odstraněny morální struktury a zábrany, zejména v oblasti sexu. Ačkoli byla propagována jako bezprecedentní svoboda a neomezená volba, ve skutečnosti jsme byli svědky vzniku a rozšíření toho, co jsem dříve nazval „kulturou sterility“, v níž je trvalost opovrhována, skutečné vztahové vazby se rozpadají, porodnost klesá, sexuální role a identity se rozpouštějí a lidé se navzájem komodifikují jako objekty, které lze spotřebovat a vyhodit stejně jako jakýkoli jiný současný produkt. Nereproduktivní sexuální chování, zejména chování homosexuálů a transsexuálů, je chváleno korporátním světem, který je příliš dychtivý využít jejich vyšší disponibilní příjmy (bez „odlivu“ peněz na děti) a nedostatek emocionální vazby.

V knize The Perversion of Normality (Zvrácení normality) Bolton poukazuje na vzkříšení de Sadeho Wilhelmem Reichem, který do freudomarxismu přidal prvek „sexuálního redukcionismu“. Několik kapitol sleduje vývoj Reichových myšlenek až do současnosti a podrobně popisuje ničivý útok na rodinu, jehož jsme byli svědky na Západě v posledních 60 letech. Bolton na začátku své kapitoly „Dekonstrukce primárních vazeb“ zdůrazňuje, že opět vidíme „sbližování cílů levice a oligarchie“, které obě usilují o „dekonstrukci rasy, rodiny a pohlaví, které se musí stát ‚fluidními‘, ‚sociálními konstrukty‘, aby se mohla globalizace dále rozšiřovat“. Většina materiálu bude známá těm, kteří se dobře orientují v díle Kevina MacDonalda (poznámka editora: a Andrewa Joyce a dalších autorů The Occidental Observer), a Bolton MacDonaldovi vzdává patřičnou čest v části nazvané „Židovský faktor“ v kapitole „Dialektika kritické teorie“.

Zrození „woke“

Zhruba v polovině knihy, počínaje kapitolou o počátcích Nové levice, se však The Perversion of Normality přesouvá do oblasti, která bude nová i pro zkušené studenty daného tématu. Tón knihy také poněkud nabývá na intenzitě, protože opouští historický materiál a blíží se ke kritickému bodu naší současné situace. Na začátku této části knihy se Bolton zaměřuje na Magnuse Hirschfelda (o kterém jsem již několikrát hovořil), sexologii (jejíž židovské kořeny jsem popsal) a práci Alfreda Kinseyho, novodobého kmotra perverze, který spolupracoval s Reichovým „Sex-Pol“, aby uspokojil své vlastní zvrácené sklony.

Bolton poté přechází k řadě kritických událostí v dekonstrukci sociálních a morálních norem na Západě, počínaje

odstraněním homosexuality z kategorie aberance Americkou psychiatrickou asociací (přičemž představenstvo APA později uvedlo, že rozhodnutí učinilo na základě svědectví židovského psychiatra Roberta Spitzera). Bolton poukazuje na to, že „levici trvalo dlouho, než zjistila, že má ‚gay' agendu", a uvádí korespondenci mezi Marxem a Engelsem, v níž oba vyjadřují odpor k homosexuálům, vysmívají se jim a uvažují o možnosti, že by určité skupiny chtěly takové chování normalizovat tím, že „tuto obscénnost převedou do teorie". Bolton poukazuje na to, že Marx by transgenderismus ani žádné jiné deformace původní marxistické teorie neocenil, a dodává, že na počátku 60. let se smyslem kritické teorie stala „revize marxismu a jeho syntéza s revizí freudismu, aby se dospělo k nové revoluční teorii". Tuto novou revoluční teorii lze dnes najít všude v podobě všudypřítomné „woke" politiky, která vede k vytvoření izolovaných bílých spotřebitelů bez tradic, bez významných nebo smysluplných sociálních vazeb, bez skupinového vlivu a bez jakýchkoli prostředků k boji proti moci státu nebo korporací. Ztělesněním woke ideologie je dnes oslavovaný a všudypřítomný transsexuál, který ztělesňuje myšlenku, že „můžete být přesně tím, čím chcete být v daném okamžiku, nebo spíše tím, čím vám řeknou, že chcete být ‚prostředníky' a ‚facilitátory' v mezilidských vztazích, psychiatry, poradci, médii, reklamou a zábavním průmyslem. Nemůže existovat žádný pocit trvalosti a trvání, ale spíše neustálý stav proměnlivosti. Ve jménu ‚identity' je zničen jakýkoli typ organické identity, až se všichni stanou tak nejasnými, že se podle požadavků sociálního inženýrství a sociální kontroly začlení do amorfní masy ‚lidstva'."

Bolton přechází k velmi zajímavé a děsivé diskusi o tom, jak jsou některé z raných propagandistických technik Magnuse Hirschfelda dnes využívány k indoktrinaci dětí v současném Novém Zélandu - prostřednictvím „výchovy k vztahům a sexualitě (Relationships and Sexuality Education - RSE)“. Podrobnosti odrážejí podobné kroky v jiných západních zemích. Bolton: „Důvodem, proč jsou děti terčem tak brzy, je spíše to, že v tomto věku, kdy ještě nemají vyvinuté kritické schopnosti, lze jejich postoje podmíněně formovat jako u Pavlovových psů, pomocí odměn a trestů. Přesto ‚průvodce‘ uvádí, že děti budou učeny kritickému úsudku. Nesmysl. Budou jim říkat, jak mají myslet. Děti nebudou schopny kriticky posoudit údajné ‚nové důkazy‘, které jim předkládá RSE, a ministerstvo by to ani nechtělo. A jak lze vůbec ‚důkazy‘ zvážit, pokud nejsou zahrnuty protichůdné studie? Děti jsou vedeny kurzem, který je v souladu s liberálně-globalistickými doktrínami vycházejícími z OSN a jiných zdrojů, aby byly formovány do typu ‚světových občanů‘, který globalizace vyžaduje.“

Další užitečný příspěvek od Boltona najdeme v kapitole „Progresivní regrese“, ve které se zabývá oslabením západních mužů a rolí feminismu v současné kultuře a společnosti. Bolton poukazuje na to, že APA nyní považuje „tradiční maskulinní ideologii“ za patologickou, čímž přispívá k vytvoření obecné atmosféry genderové zmatenosti, na kterou pak reaguje nabídkou transgenderismu jako údajně zdravé možnosti řešení. Podle Boltonových slov je odpovědí APA na problémy duševního zdraví „zdůraznění mobility více identit, spíše než podpora pocitu stálosti a zakořenění v něčem hmatatelném. Vše je v pohybu.“

Pátá a poslední část knihy je věnována otázkám demografie a kontroly populace a začíná kapitolou „Mýtus o ‚bílém privilegiu'„. Je to velmi zajímavá kapitola, která zdůrazňuje skutečnost, že běžný člověk ve většině západních zemí měl jen malý prospěch z viktoriánského kolonialismu nebo jakékoli jiné formy západního imperialismu, které nyní „woke" lidé vytahují jako ospravedlnění démonizace bílé rasy.

Bolton zdůrazňuje „že v kapitalismu neexistuje žádné společné pouto mezi bílými průmyslníky/finančníky a bílými proletáři: neexistovalo žádné příbuzenství rasy nebo dokonce národnosti, kromě případů, kdy byli bílí proletáři potřební jako kanónenfutr pro otevření zámořské průmyslové expanze a trhů; tehdy se vzývalo společné ‚vlastenectví'. Ve fantazii [woke aktivistů] však bílí ‚působí jako skupina, aby si udrželi určité výhody a vyloučili jiné skupiny'."

Kniha pak přechází k části věnované „sociální dekonstrukci prostřednictvím etnické rozmanitosti", kterou doplňuje kapitola věnovaná aktivitám George Sorose. Text pak končí stručnou diskuzí o snahách několika technologických oligarchů vyvinout implantovatelné rozhraní mezi mozkem a strojem (BMI), které podle Boltona „umožní okamžitou kontrolu mysli bez dlouhých procesů indoktrinace nebo vymývání mozků." To nám otevírá „svět, který již neuznává lidi jako organické bytosti, tak zbavené organického vědomí, že děti mohou být vyráběny v laboratořích a vychovávány bez nutnosti ‚omezení' rodičovské vazby."

Závěrečné poznámky

Kniha Kerryho Boltona The Perversion of Normality (Zvrácení normality) je komplexní, dobře napsaná a dobře

zdokumentovaná studie o koordinovaném a mnohostranném útoku na západní sociální, morální a kulturní zvyklosti. Pokud jde o šíři diskutovaných témat, nenapadá mě žádný významný konkurenční text, s jedinou výhradou, že kniha představuje jakýsi úvodní průvodce mnoha tématy, a proto bude pro hlubší pochopení jakékoli z diskutovaných otázek vyžadovat doplňkovou četbu (např. autory TOO). Některé kapitoly byly extrémně krátké, což zvýšilo tempo knihy a připomnělo mi to styl a strukturu knihy Alaina de Benoista View from the Right. Nicméně se jedná o velmi podrobnou knihu, která přináší nové poznatky pro každého, a její odkazy a bibliografie jsou samy o sobě pokladem.

Největší pochvalu této knize mohu vyjádřit jednoduše tím, že obdivuji její přístup. Jako někdo, kdo lituje zániku nebo zkreslení pojmů jako „normální“, považuji Boltonův text za vítaný katalog myšlenek, osobností, hnutí a systémů, které se spikly, aby západní společnost stáhly do bahna. Jelikož se jedná o druh narativní historie, nenabízí se zde žádná řešení naší krize. Je spíše deskriptivní než preskriptivní. Boltonův přístup, podobně jako přístup mnohých z nás, spočívá v co nejjasnějším a nejprofesionálnějším zdokumentování toho, co se stalo, v naději, že právě tato znalost inspiruje budoucí generace k vyřešení hádanky, jak zvrátit trend úpadku. Podle mého názoru Bolton svůj dokumentární úkol splnil s velkým úspěchem a já mu k této práci srdečně gratuluji.

***

Čtyři pilíře levice

Mezinárodní levice neustále prosazuje čtyři hodnoty: rovnostářství, rozmanitost, pokrok a toleranci. Každá z nich je hanebným zkreslením reality.

1. Rovnostářství

Rovnostářství není nic jiného než liberální zkreslení rovnosti. Rovnostářství se snaží vzít ideály rovnosti před zákonem, obrátit je naruby a rozšířit je na finanční a sociální výsledky, vynucované zákonem a státem.

Rozdíly mezi rovností a egalitarismem vyplývají z rozdílů mezi rovností příležitostí a rovností výsledků. Liberálové[322] věří, že úsilí by mělo být téměř irelevantní, že mezi lidmi neexistují žádné vrozené rozdíly a že všichni by měli mít prakticky stejné výsledky bez ohledu na okolnosti. Lidé žijící v reálném světě však chápou, že různé výsledky, pokud jde o úspěch a životní dráhu, jsou založeny na nesčetných faktorech.

Marx naléhal na odstranění nerovnosti prostřednictvím socialismu, odstranění sociální a třídní nerovnosti prostřednictvím odstranění finanční nerovnosti. Problém s

---

[322] Pro autora jsou pojmy „liberál“, „levičák“ a „progresivista“ zaměnitelné pojmy, jak na jiném místě v knize vysvětluje: „V další části knihy budu používat pojmy ‚liberál‘ a ‚progresivista‘ tak, jak se používají v moderní hovorové řeči. Používám také pojmy ‚levičák‘ a ‚levice‘ k označení liberálních ideologií a lidí.“ „K termínu ‚liberalismus‘ bylo přidáno slovo ‚klasický‘, aby se odlišil od sociálního liberalismu, který není nic jiného než marxismus s názvem 21. století. Sociální liberalismus je to, co známe jako moderní liberalismus, v němž se hojně vyskytují zla jako politická korektnost a sociální spravedlnost.“ „Moderní použití termínů ‚liberální‘ a ‚progresivní‘ není nic jiného než marketingový trik, který levice používá, aby si vytvořila nový image. ... Současní levičáci nejsou nic jiného než zloději, jak sami velmi výstižně prozrazují i v názvech, kterými se označují: oba pojmy byly odcizeny z jejich skutečného historického významu...“

touto premisou spočívá v tom, že implikuje, že lidé jsou finančně nerovní pouze kvůli nějakému zmanipulovanému systému, který zajišťuje, že někteří z nich nikdy neuspějí, zatímco jiným zaručuje úspěch bez jakéhokoli vlastního úsilí. Liberálové zcela opomíjejí jednotlivce, kteří bojují, selhávají a budují odhodlání zkusit to znovu. A znovu. A znovu. Aby jednoho dne mohli překonat všechny zkoušky a stát se něčím mnohem větším, než byli na začátku. Liberální postoj v tomto ohledu snad nejlépe ilustruje výrok Baracka Obamy o úspěchu: „Pokud máte podnik, nevybudovali jste ho vy. Někdo jiný to za vás udělal.“[323]

Liberální zkomolenina rovnosti zvaná „rovnost výsledků“ se při rozhodování o tom, zda je něco spravedlivé, nezabývá úsilím, ale výsledky. Kdysi jsem měl přednášku, která se zabývala psychologií stereotypů, rasismu a předsudků a jako důkaz rasové a sexuální nerovnosti uváděla počet generálních ředitelů a kongresmanů z žebříčku Fortune 500. Argumentem bylo, že kdyby existovala skutečná rovnost, bylo by více žen a lidí jiné než bílé pleti ve vedení společností z žebříčku Fortune 500 a na klíčových politických pozicích. Podle tohoto názoru potřebujeme k dosažení skutečné sociální spravedlnosti více žen a lidí jiné než bílé pleti na klíčových pozicích v podnikání a Kongresu. Zde se pojem rovnosti dostává mimo realitu. Liberálové nikdy neuvažují o tom, že lidé, kteří v současné době řídí tyto společnosti, mohou být pro tuto práci nejvhodnější. Možná tito lidé chodili do nejlepších škol a

[323] Aaron Blake. “Obama’s ‘You didn’t build that’ problem” The Washington Post. 18. července 2012. https://www.washingtonpost.com/blogs/the-fix/post/obamas-you-didnt-build-that-problem/2012/07/18/gJQAJxyotW_blog.html?utm_term=.0c6fe006611b.

dosáhli nejlepších známek, protože pracovali nejdéle a vytrvali přes všechny překážky. To liberálům nikdy nepřijde na mysl.

Liberálové se mohou podívat na NFL, kde je přibližně 70 procent hráčů černé pleti, a jednoduše dojít k závěru, že do týmu se dostali ti nejlepší hráči. Když se však podívají na fakt, že přibližně 70 procent hlavních trenérů týmů je bílé pleti, předpokládají, že tento poměr musí být známkou rasismu a nerovnosti.[324] Toto je klasický příklad dvojího uvažování, které je tak běžné mezi liberály, tedy podivné schopnosti zastávat dva protichůdné názory, přičemž jejich standardní pravidlo se vztahuje pouze na jeden z nich.

Liberálové se dívají na data, která ukazují, že běloši a Asiaté vydělávají více peněz než černoši a Hispánci, a vidí v tom pouze problém, který je třeba vyřešit. Domnívají se, že protože některé skupiny v určitých oblastech dosahují lepších výsledků než jiné, musí existovat systematické utlačování. Nezáleží na tom, že běloši a Asiaté mají nižší míru kriminality, nižší míru rodičů samoživitelů a vyšší míru vzdělání než černoši a Hispánci; liberálové stále považují tyto výsledky za nespravedlivé. Levice nyní připisuje jakékoli rozdíly ve výsledcích faktorům, které jsou mimo kontrolu člověka, a které je třeba napravit. A běžným řešením je odebrání úsilí, příležitostí nebo majetku jedné osoby a jeho přerozdělení jiné osobě.

Liberálové prohlašují, že cokoli, co dokonale neodráží demografické složení společnosti, je rasistické nebo sexistické, nebo dokazuje, že systém je zmanipulován ve prospěch jedné

[324] Jason Reid a Jane McManus. “The NFL’s racial divide” The Undefeated. 9. května 2017. https://theundefeated.com/features/the-nfls-racial-divide/. [http://archive.li/ARuic]

skupiny, skupiny bílých mužů. V jejich pokřivených myslích jsou všichni, bez ohledu na původ, identičtí a rovní. Liberálové žijí ve světě relativismu a subjektivity, ve kterém je každý stejně úžasný a výjimečný svým vlastním způsobem. A to je všechno úžasné – ale ve skutečném světě máme všichni různé schopnosti a děláme různá životní rozhodnutí, a tyto věci vedou k různým výsledkům.

Rovnostářství, stejně jako socialismus a komunismus, je ideologií pro poražené a pro spodinu společnosti. Snaží se stáhnout nejsilnější a nejproduktivnější členy společnosti na úroveň těch nejméně produktivních a nejlínějších. Všechny ideologie, které jsou zakořeněny v nucené rovnosti, jsou jen o málo víc než kulturní krabi v sudu: nejnižší členové jsou navždy schopni bránit těm nejlepším v dosažení vyššího postavení.

Rovnost, jak ji chápe pravice, znamená, že si všichni zasloužíme to, co si vyděláme vlastními silami. Liberálové věří, že rovnost znamená, že všichni by měli skončit v podobné materiální situaci. Liberálové se domnívají, že zdroje by měly být přerozdělovány, aby se snížila jakákoli materiální nerovnost, bez ohledu na individuální úsilí a rozhodnutí.

„Politická korektnost“ a „sociální spravedlnost“ jsou dva rovnostářské pojmy, které je třeba vymýtit, protože jsou morálně zkažené a logicky nesoudržné. Pravda, poctivost a spravedlnost jsou podrývány liberální posedlostí politickou korektností a sociální spravedlností. Když vezmete ideály, které jsou ze své podstaty dobré – ideály spravedlnosti a korektnosti, pravdy a poctivosti – a změníte je, jsou zkresleny do podoby ze své podstaty zvráceného smyslu pro spravedlnost nebo pravdu.

Když přidáte modifikátor ke slovům „korektní“ nebo „spravedlnost“, zcela změníte jejich význam. Spravedlnost odkazuje na objektivní morální korektnost; znamená, že každý člověk dostane to, co si právem zaslouží. Korektní znamená být objektivně pravdivý. Je to tak jednoduché. Každý, kdo trvá na politické korektnosti nebo sociální spravedlnosti, je ve své podstatě lhář, který obhajuje závažné nespravedlnosti. Tuto myšlenku snad nejlépe ilustruje bývalý vůdce Rudých Khmerů Khieu Samphan, který při soudním procesu za zločiny proti lidskosti řekl soudu, že bojoval pouze za „sociální spravedlnost“.[325]

Modifikátory těchto slov mají komunistický původ. Neodkazují na spravedlivé nebo epistemologické pravdy, ale na „správný“ způsob jednání a vyjadřování se v novém režimu, v němž kolektivní vůle nahrazuje individuální spravedlnost. V egalitářském myšlení je kolektiv považován za inherentně důležitější než jakýkoli jedinec a jedinec je kdykoli je to nutné obětován falešnému bohu kolektivu.

Zjistil jsem, a doufám, že to v těchto stránkách dokážu vyjádřit, že mezi moderními liberály v Demokratické straně a členy jakéhokoli komunistického režimu, který jsme kdy ve světě viděli, není vůbec žádný rozdíl. Všichni pracují podle přesně stejného scénáře, pokaždé.

Liberálové používají termín „politicky korektní“ k regulaci toho, jaké skutečnosti považují za přijatelné k diskusi. Je fakticky správné, když řeknu, že černošští muži páchají

[325] Afp. “Top Khmer Rouge leader tells court he fought for ‘social justice’.” Daily Mail Online. 18. února 2016. www.dailymail.co.uk/wires/afp/article-3452925/Top-Khmer-Rouge-leader-tells-court-fought-social-justice.html. [http://archive.li/QslTT]

vraždy v mnohem vyšší míře než jakákoli jiná skupina v Americe; není však politicky korektní, když to řeknu. To v podstatě zkresluje realitu a brání nám v produktivní diskusi nebo vytváření účinných politik k řešení problémů. Kdyby fakta týkající se rasy nebyla stigmatizována, mohli bychom o těchto otázkách otevřeně diskutovat. Mohli bychom se zabývat situací ve vnitřních městech, dopadem nezaměstnanosti a samoživitelství na kriminalitu a mohli bychom pracovat na vytvoření lepšího státu pro všechny. Protože však není považováno za „politicky korektní“ uznávat jakékoli rozdíly mezi lidmi nebo skupinami, společnost nemůže hledat řešení.

Politická korektnost stojí životy. Když lidé zmiňují násilí a úmrtí způsobená zbraněmi, neříkají, že většina mladých bílých mužů zabitých zbraněmi spáchala sebevraždu. Nebo že většina mladých černochů zabitých zbraněmi byla zabita jinými mladými černochy. Politická korektnost udržuje témata jako kontrola zbraní v médiích, aniž by nám umožnila diskutovat o skutečných a hlubokých problémech mladých bílých mužů a mladých černochů.

Politická korektnost nás doslova zabíjí nejen v oblasti úmrtí způsobených střelnými zbraněmi, ale stejné hrůzné důsledky vidíme i v oblasti migrace a kriminality. Po celé Evropě migranti okrádají, napadají a znásilňují původní Evropany, ale málokdo se proti tomu otevřeně postaví a problém veřejně pojmenuje, takže násilí pokračuje. Není totiž politicky korektní poukazovat na souvislost mezi prudkým nárůstem počtu znásilnění a počtem cizinců, kteří zaplavují Evropu. Ještě větším tabu je diskuse o tom, kdo otevřel brány saracénským hordám.

Rovnost mezi muži a ženami znamená, že osoby obou pohlaví mají stejnou, přirozenou a vnitřní základní hodnotu. Neznamená to, že všichni lidé budou od narození do smrti rovni. Začínáte rovni – to znamená se stejnými právy a stejnou ochranou podle zákona. Odtud je to na vás. Liberálové se zdají být přesvědčeni, že lidská rovnost znamená na konci roku přetvořit celou naši společnost tak, aby všichni dostali stejnou trofej, stejný plat. Rovnost neznamená, že pokud nedosáhnete svých cílů, ať už jsou jakékoli, můžete vinit všechny, kteří svých cílů dosáhli.

Nikdy nebudu generálním ředitelem společnosti z žebříčku Fortune 500, nikdy nebudu závodit v Grand Prix Monaka ani se zúčastním Tour de France. Toto přijetí reality je mimo chápání liberálů. Opravdu bych si přál alespoň jednou závodit v Monaku nebo se zúčastnit Grand Tour po Evropě – ale to pro mě prostě není reálné. To neznamená, že jsem byl někde v životě nějak podveden.

Rovnostářství si vynucuje rovnost tím, že podkopává individuální úsilí. Znamená to nic jiného než odebrat pozice těm, kteří si je právem zasloužili, a dát je těm, kteří si je nezasloužili. Znamená to vysoké daně pro ty, kteří se celý život dřeli a bojovali, aby zajistili dobré živobytí pro svou rodinu, a dát tyto ukradené peníze těm, kteří neudělali nic. Znamená to krádež ve jménu rovnosti.

Lidé jsou od přírody nerovní, což je jednoduchý koncept, který levice nechce připustit. Rovnostářství je falešný bůh, kterého uctívají sekulární liberálové. Je to destruktivní dogma, zlo, které zkresluje skutečnou rovnost a ničí společnosti zevnitř. Každá země na světě, která se pokusila vnutit svým občanům rovnost, skončila v troskách hladomoru a úpadku.

2. Diverzita

„Diverzita je naší největší silou“ je oblíbeným heslem mezinárodní levice po celém světě. Používá se jako výzva k masové migraci a jako záminka k povolení invaze a ničení kultur ve jménu údajně velkých výhod. Nikdy však nebyl předložen jediný důkaz na obhajobu této fráze.

Ve skutečnosti liberálové nevěří v opravdovou rozmanitost – rozmanitost myšlenek a názorů. Liberální multikulturní utopie je taková, ve které mají všichni jinou barvu pleti, ale myslí úplně stejně. I samotný liberální pojem rozmanitosti je zvrácený.

Liberálové v poslední době tvrdí, že diverzita je základní americkou hodnotou. Jako by naší nejcennější a nejdůležitější hodnotou jako národa mohlo být umožnění milionům cizinců, kteří nemají žádnou spojitost s naší historií nebo hodnotami, přijít sem a pobírat sociální dávky.

Diverzita není to, co vybudovalo tuto zemi a učinilo ji předmětem závisti celého světa. To, co vybudovalo tuto zemi, bylo spojení Evropanů, kteří ponechali stranou své rozdíly a pracovali na společném cíli. Hodnota svobody a tvrdé práce je to, co lidi spojilo. Pracovali na několika společných amerických cílech, aby vytvořili něco výjimečného. A teď liberálové chtějí předstírat, že dovoz hord cizinců, kteří nemají v úmyslu se integrovat, nebo dokonce pracovat, nějak obohatí naši kulturu. Z každého hlediska zvyšuje diverzita nedůvěru, narušuje sociální kapitál a nakonec oslabuje společnost.

Diverzita není přínosem, ale slabostí, která ničí společnosti. Multikulturalismus je neúspěšný experiment.

Výsledky jsme viděli po celé Evropě a Spojených státech. Víme, co desítky let diverzity a multikulturalismu způsobují národu a jeho obyvatelům. Některé kultury a etnické skupiny se prostě nikdy nesnesou, a na tom není nic špatného. Vnucování multikulturalismu neprospívá nikomu kromě několika vyvolených z nejvyšších vrstev společnosti, jejichž bohatství a postavení je chrání před všemi jeho hrůznými důsledky.

Pokud vás viditelné výsledky evropských programů „obohacování“ nepřesvědčily o devastujících škodách, které diverzita způsobuje společnostem, je tu ještě něco dalšího. Robert Putnam, profesor na Harvardu, výzkumník, autor knihy Bowling Alone a renomovaný odborník na sociální kapitál, provedl rozsáhlou studii o diverzitě. Jeho studie vědecky otestovala tvrzení „diverzita je naší největší silou“.

„Sociální kapitál“ označuje vztahy mezi lidmi v určité kultuře nebo společnosti. Odkazuje na úroveň důvěry, spolupráce, norem, hodnot, občanské angažovanosti, přátelství, kvality života a podobně. Putnam se pustil do monumentálního úkolu sběru dat za účelem výzkumu sociálního kapitálu v rámci komunit. Shromáždil data od 30 000 lidí z různých čtvrtí ve čtyřiceti jedna městech Spojených států. Účastníci byli dotazováni na řadu témat souvisejících se sociálním kapitálem v jejich místních komunitách. To, co Putnam ve své dnes již proslulé studii zjistil, bylo to poslední, co on sám nebo většina liberálů očekávali.[326]

Od 50. let 20. století sociologové prosazují teorii kontaktní hypotézy – zjednodušeně řečeno, myšlenku, že nejlepším

[326] Robert D. Putnam. “E Pluribus Unum: Diversity and Community in the Twenty-first Century The 2006 Johan Skytte Prize Lecture” Scandinavian Political Studies 30, č. 2 (2007): 137–74. doi:10.1111/j.1467-9477.2007.00176.x.

způsobem, jak zlepšit vztahy mezi různými skupinami, je prostě přimět je, aby spolu komunikovaly. A v mnoha ohledech má tato myšlenka své opodstatnění – za předpokladu, že interakce s ostatními skupinami jsou pozitivní. Putnam zjistil, že větší diverzita ve společnosti vede nejen k nižší úrovni důvěry mezi různými vnějšími skupinami, ale také k tomu, že lidé v diverzifikovaných společnostech jsou celkově méně důvěřiví, a to i vůči své vlastní skupině.

Putnam zjistil, že s rostoucí diverzitou roste i sociální izolace: lidé žijící v diverzifikovaných oblastech zůstávají více doma a tráví více času o samotě, sledují televizi sami. S rostoucí diverzitou klesá úroveň důvěry. Důvěra nejen mezi sebou navzájem, ale také v místní samosprávu, místní zprávy a média. S rostoucí diverzitou se méně členů komunity registruje k volbám, méně přispívá na charitu a méně se podílí na komunitních projektech. Diverzita snižuje sociální soudržnost; lidé v diverzifikovaných společnostech jsou méně nakloněni spolupráci.

Je to snad divné? Největší společnosti byly vytvořeny a vybudovány společnou skupinou lidí, kteří pracovali na společném cíli, něčem větším než oni sami. Diverzita činí toto jednotné úsilí téměř nemožným.

Snad nejsmutnějším a nejvíce usvědčujícím zjištěním Putnamovy studie je, že s rostoucí diverzitou lidé uvádějí, že mají méně blízkých přátel, nižší míru štěstí a celkově nižší kvalitu života.

V oblastech, které byly méně rozmanité a rasově homogennější, všechny negativní účinky diverzity mizí. Nejméně rozmanité oblasti země, i když se zohlední jiné

faktory, se více zapojují do komunitního života; jejich členové si více důvěřují a tráví více času s ostatními a obecně více času venku. Nejhomogennější města mají nejvyšší úroveň důvěry mezi členy komunity. Štěstí, kvalita života, počet blízkých přátel na osobu – to vše se zvyšuje v oblastech, které jsou méně rozmanité a etnicky homogennější.

Profesor Tatu Vanhanen z Helsinské univerzity provedl studii, která zkoumala vztah mezi konflikty a etnickou rozmanitostí.[327] Profesor Vanhanen zjistil velmi vysokou korelaci (0,726) mezi mírou konfliktů v dané oblasti a mírou diverzity. Jeho studie zahrnuje jak téměř zcela homogenní oblasti s malou nebo žádnou mírou konfliktů (Jižní Korea a Japonsko), tak i mimořádně rozmanité a válkou zmítané země, jako je Bosna a Súdán.

Další analýza zaměřená na diverzitu zjistila, že životní spokojenost, národní bohatství a průměrná délka života jsou negativně korelovány se zvýšenou etnickou rozmanitostí; všechny tyto kvality ve 130 zkoumaných zemích klesají s rostoucí úrovní diverzity.[328] Nejbezpečnější a nejšťastnější národy v Evropě, Island, Polsko, Slovinsko, jsou shodou okolností také nejméně rozmanité.[329]

---

[327] Tatu Vanhanen. Ethnic conflicts explained by ethnic nepotism. Stamford: Jai Press, 1999.

[328] Ryan Faulk. "What Diverse Countries Really Look Like" The Alternative Hypothesis. 30. listopadu 2016. http://thealternativehypothesis.org/index.php/2016/11/30/what-diverse-countries-really-look-like/. [http://archive.li/xsvah]

[329] "Europe's safest countries 2017" PolishWiFi. Duben 2017. http://www.polishwifi.com/en/blog/0/10/europe%20percentE2%20percent80percent99s-safestcountries-2017.html.

Ale nechme vědu stranou. Zeptejte se sami sebe: udělala vás větší diverzita šťastnějšími? Bezpečnějšími? Zdravějšími? Zlepšila nebo obohatila váš život? Přinesla někdy nějaký prospěch těm, kteří z tohoto „obohacení“ měli prospěch? Až příště budete čekat tři hodiny ve frontě na letišti, můžete za toto zpoždění bezpochyby poděkovat diverzitě a toleranci.

Diverzita ve všech ohledech oslabuje společnost, snižuje důvěru, ničí sociální kapitál, poškozuje štěstí a zhoršuje kvalitu života. Daleko od toho, aby byla naší „silou“, vede k fragmentaci a vzájemné nedůvěře, což znemožňuje jakoukoli soudržnost nebo sociální jednotu.

3. Pokrok

Svoboda kdysi znamenala určitá nezcizitelná práva. Právo na svobodu projevu, tisku, vyznání a vlastnictví. Svobodu usilovat o vlastní štěstí. Všechna tato práva mají jednu společnou základní vlastnost: nevyžadují od nikoho nic. Mohu říkat, co se mi zlíbí, aniž bych potřeboval účast kohokoli jiného. Nikdo nemusí poslouchat mé blouznění, abych měl tuto svobodu. Tato práva nevyžadují žádné omezující zásady; jsou pasivní povahy a od nikoho nic nepožadují.

Můžete věrně usilovat o své štěstí, ať už je jakékoli, pokud neomezujete svobodu jiných lidí ani nepoškozujete společnost. Tyto svobody a práva v jistém smyslu existují téměř přirozeně: pokud neomezujete práva jiných lidí ani nepoškozujete společnost jako celek, jednáte právě z tohoto důvodu ctnostným a spravedlivým způsobem. K udržení těchto svobod stačí zajistit, aby v případě porušení práv kohokoli existoval systém, který se takovým přestupky zabývá. V našem případě se jedná

o soudní systém; a i zde má obviněný právo na spravedlivý a rychlý proces.

Takový byl status quo ve Spojených státech po většinu jejich historie. Poté Franklin Roosevelt ve svém projevu o stavu Unie v roce 1941 prohlásil „svobodu od nouze“, což navždy obrátilo pasivní povahu práv ve Spojených státech naruby. Prohlásit, že všichni lidé mají právo na určitou životní úroveň, jak to udělal FDR, znamená otevřít stavidla neustálému a nepřetržitému „pokroku“ bez jakýchkoli omezujících faktorů.

Vždy se najde nějaká nová svévolná křížová výprava, nějaká uměle vyvolaná bitva, kterou je třeba vybojovat. Prohlásit, že pokrytí základních životních nákladů je „právem“, znamená také prohlásit, že někdo jiný musí být povinen toto právo poskytnout. Což samozřejmě porušuje vlastnická práva poskytovatele.

FDR se svým New Dealem neudělal nic jiného, než že zavedl socialismus do Spojených států. Vytvořil systém, který nutí pracovníky platit za ostatní. Kdyby byly sociální programy vytvořeny pouze pomocí spotřebních daní, podporoval bych je, protože mnoho lidí legitimně potřebuje pomoc: lidé narození s postižením nebo mentální retardací, nebo ti, kteří se stali postiženými v důsledku války nebo nehody, nebo jiní, kteří prostě nemají štěstí. Mám velký soucit s lidmi, kteří potřebují pomocnou ruku, a chci, aby jim byla poskytnuta, když ji potřebují.

Jakmile však byla zavedena federální daň z příjmu a odstartoval New Deal, ocitli jsme se v systému, který mohl pracovníkům brát stále více a více a rozdávat to zdarma. Vše pod záštitou „pokroku“ a „práva“ na určitou životní úroveň.

FDR a New Deal zavedly obrovský a neomezený systém přerozdělování bohatství. Dnes se sociální stát rozrostl do takové míry, že počet lidí, kteří se živí z tohoto systému, je téměř stejný jako počet těch, kteří do něj přispívají.

Pokud nestanovíme nějaký omezující faktor, systém nároků se bude i nadále vymykat kontrole. Levice bude i nadále prosazovat stále více nových programů a rozšiřování stávajících programů, dokud se pracovníci nezačnou mít o nic lépe než ti, kteří pobírají dávky z jejich práce. Liberálové nám tím chtějí vnutit ekonomickou rovnost. Skutečně věří, že je nespravedlivé, aby někdo vlastnil více než ostatní. Jejich řešením této „nespravedlnosti“ byla federální daň z příjmu a sociální stát. Kdyby neexistovala federální daň z příjmu, deficitní výdaje a sociální stát byl financován pouze z dobrovolných spotřebních daní nebo dluhopisů, pak by systém byl nucen omezit nadbytečnost a omezit pomoc těm, kteří ji skutečně potřebují.

A mnoho lidí skutečně pomoc potřebuje. Potřebujeme místa, která se starají o ty, kteří se o sebe nemohou postarat sami. Je skvělé, že máme programy, které například pomáhají rodičům postižených dětí. Existuje však také neuvěřitelné množství plýtvání a příliš mnoho pobídek k využívání těchto štědrých programů.

Mohli bychom snadno přes noc snížit výdaje na tyto programy. Například 90 procent přistěhovalců pocházejících z více než deseti konkrétních zemí je v současné době závislých na sociálních dávkách. Více než 50 procent přistěhovaleckých domácností je obecně závislých na sociálních dávkách. Tito lidé do systému nepřispívali, nepřispívají k naší kultuře, nesdílejí s námi žádnou historii ani hodnoty. Není žádný důvod nutit

pracující Američany, aby platili za to, že sem přijdou a parazitují. Je skutečně zcela nemorální jim to vnucovat.

Je třeba omezit posedlost levice pokrokem. Je důležité, abychom pochopili, že bez ohledu na to, kolik jim dáme, budou se snažit vzít si ještě více. Levice nikdy nebude dbát na žádné omezující zásady, pokud jim je sami nestanovíme.

Povolení výběru daně z příjmu, odklon od zlatého standardu a využívání deficitního financování zajistily, že vláda může pokračovat v růstu, dokud její enormní váha neochromí právě ty občany, kterým měla sloužit. Neexistují již žádné kontrolní mechanismy, které by bránily státu v tomto neomezeném a nezdravém růstu. Spojené státy se staly mnohem horší než ta země, proti které jsme kdysi vedli velkolepou revoluci.

Liberálové věří, že zaplavení národů hordami migrantů z třetího světa představuje pokrok. Za pokrok považují i skutečnost, že rodilí Britové se stávají menšinou ve svém vlastním hlavním městě Londýně. Ale pokrok pro koho? Určitě ne pro rodilé syny Albionu, kteří obývají tento ostrov již tisíce let. Stejný trend se projevuje po celé Evropě a také v USA. V roce 1965 tvořili běloši v USA téměř 90 procent populace. Za něco málo přes padesát let přišlo do USA více než padesát devět milionů migrantů, čímž se podíl bílé populace snížil na 62 procent. Pokud současný trend bude pokračovat, za necelých padesát let budou bílí Američané představovat méně než polovinu populace, která vzroste na téměř 450 milionů.[330]

[330] "Modern Immigration Wave Brings 59 Million to U.S., Driving Population Growth and Change Through 2065" Pew Research Center's Hispanic Trends Project. 28. září 2015. http://www.pewhispanic.org/2015/09/28/modern-

Liberálové to nazývají pokrokem. A pokud je jejich cílem zbavit všech bílých v Americe, tedy právě těch lidí, kteří vybudovali její civilizaci, pak se domnívám, že to skutečně představuje „pokrok“.

Být liberálním progresivistou, zejména pokud jde o masovou migraci, znamená ignorovat realitu zločinů páchaných na našem lidu, neuvěřitelné finanční náklady s tím spojené a ničení naší kultury. Liberální progresivisté riskují vše kvůli slepé a mylné víře v myšlenku, že přivedení hord z třetího světa do našich zemí je zázračně promění v příslušníky Západu.

Tento prázdný idealismus, myšlenka, že jiné národy mohou pokračovat v naší kultuře, je možná největším hazardem, jaký mohou podniknout. Riskují samotnou budoucnost civilizace, jen aby se mohli cítit dobře a považovat se za morálně nadřazené, jen aby mohli tvrdit, že směřujeme k něčemu – i když nemají tušení, co to vlastně znamená.

Progresivní liberalismus je nemoc, která se šíří stále dál a dál a ničí vše dobré a spravedlivé, co jí stojí v cestě. Liberálové po celém světě jsou odhodláni vytvořit společnost bez hranic a bez charakteru. Myslím, že jsem viděl dost z toho, co nazývají „pokrokem“, abych přesně věděl, kam tato cesta vede.

Pokrok by měl znamenat pohyb směrem k objektivním zlepšením lidských podmínek. Pokud při honbě za naprosto iluzorním „pokrokem“ zjistíme, že se vzdalujeme od skutečného zlepšení života našich lidí, pak ten, kdo nejrychleji změní svůj kurz, bude ve skutečnosti nejprogresivnější. Levice ve svém slepém šílenství spěje k propasti, která ohrožuje

---

immigration-wave-brings-59-million-to-u-s-driving-population-growth-and-change-through-2065/. [http://archive.li/GN67z]

samotný osud naší civilizace a našich lidí: je čas, abychom z jejich vlaku vystoupili.

> „Ne slepý odpor proti pokroku, ale odpor proti slepému pokroku.“ — John Muir

4. Tolerance

Liberálové neustále hlásají falešnou ctnost tolerance. Vypukají v nepokoje, aby umlčeli konzervativní řečníky na univerzitách, fyzicky napadají lidi za to, že mají nesprávný názor, a přitom požadují, abychom se podřídili každému jejich rozmaru. Liberálové jsou tak tolerantní, že okamžitě dospějí k závěru, že kdokoli, kdo je jen trochu napravo od Trockého, musí být nacista. A proti všem „nacistům“ rychle prosazují násilí. Liberálové kážou toleranci, ale zároveň prosazují zákony po celém západním světě, které ukládají pokuty a vězení za „nenávistné projevy“. A takové projevy jsou samozřejmě definovány jako jakýkoli politický názor, který se liší od názorů liberálů u moci.

Charakteristickým znakem liberalismu je požadavek, aby ostatní splňovali standardy, které oni sami pro sebe nestanovují. Ti samí liberálové, kteří mají soukromou ozbrojenou ochranku, jsou ti, kteří prosazují zákaz střelných zbraní. Ti samí liberálové, kteří učí „hodnotu“ diverzity, žijí v uzavřených komunitách a posílají své děti do homogenních soukromých škol. Stejní liberálové, kteří bojují za „rovnost“, chtějí zajistit, aby určité skupiny i nadále dostávaly preferenční zacházení. Stejní liberálové, kteří tak rychle potvrzují, jak jsou pokroková, vytvářejí zákony a politiky, které nemohou jinak než proměnit národy prvního světa v národy třetího světa. Stejní liberálové,

kteří požadují toleranci, vás při prvním náznaku nesprávného myšlení označí za ignoranta a fanatika.

Rád si myslím, že jsem tolerantní člověk. Možná jsem jen tolerantní k jiným věcem. Ale jedné věci jsem si zcela jistý: vůči levici mi došla veškerá tolerance.

Levice nesmí nikdy zapomenout, odkud pochází, když nám dává lekce o „toleranci“. Liberálové jsou ti samí lidé, kteří nám dali Federální rezervní systém, zákon o dani z příjmu, ti samí lidé, kteří nás vedli do téměř každé zbytečné války, kterou jsme za posledních sto let prožili. A to i přesto, že o tom všem lhali americkému lidu. Dnes jsou stranou represivního zdanění, masové migrace, nekonečné degenerace, cenzury, kontroly a myšlenkové policie. Jsou to lidé, kteří naplňují naši společnost duchovním jedem a sociálně a politicky korozivními politikami. Globální levice způsobila znásilnění a vraždy v Rotherhamu, Nice, Berlíně a stovkách dalších měst. Levice je důvodem, proč se zneužívání a sexuální násilí stalo epidemickým v celé Evropě, důvodem, proč se lidé bojí opustit své domovy ve svých rodných zemích.

Je to levice, a ne pravice, která neustále útočí na svobodu projevu, držení zbraní a shromažďování. Liberálové jsou šiřitelé lží, nahrazování populace a tyranského zdanění. Podkopávají naši zemi, naše hodnoty a náš lid na každém kroku.

Jsou to oni, kdo podporují potraty v pokročilém stadiu těhotenství, při nichž interrupční lékaři vstupují do dělohy ženy s nůžkami, odřezávají dítěti malé končetiny, přerušují mu mozkový kmen a drtí mu malou lebku.

Liberální doktrína povinné tolerance často odsuzuje ty, kteří „soudí“. Levice prosazuje úplnou akceptaci všech a všeho. Ptám se však, kde je v souzení inherentní morální zlo? Není již rozumné mít objektivní soubor hodnot a norem, na které se lze odvolávat při měření a zvažování morálky a jednání lidí? Když člověk nemá žádné morální normy, stává se nemožné měřit hodnotu myšlenek nebo činů. A to je přesně to, co liberálové chtějí. Liberálové hlasitě odsuzují posuzování, protože nevěří v žádnou absolutní morální normu nebo hodnotový standard. Pro zvrácenou mysl liberála je vše subjektivní.

Když my, jako jednotlivci nebo jako společnost, opustíme všechny normativní hodnoty, morálku a standardy, laskavě přivoláváme úpadek našeho charakteru a naší kultury.

Když se vzdáme tradičních, smysluplných hodnot, nahradí je povrchní, bezvýznamné hodnoty. Kolikrát jsme už slyšeli výrazy „milý“ a „vtipný“ k popisu osobnostních rysů? „On je tak vtipný!“ „Ona je tak milá!“ Ano, všichni jsou tak milí a tak vtipní – a tak falešní. Koho opravdu zajímá, jak milý někdo je? Milost je bezcenná. Kolik „milých a vtipných“ lidí je zároveň lhářů a zlodějů? Kolik z nich je nespolehlivých a nedůvěryhodných? Ach! Ale alespoň byli přátelští a rozesmáli vás!

Upřímnost, spolehlivost, disciplína, vytrvalost, důvěryhodnost, čest, nebojácnost – to jsou ctnosti, které si zaslouží náš obdiv. Společnost se však stala tak dekadentní, že lidé kladou větší důraz na to, jak se díky někomu cítí povrchně, než na hluboké vlastnosti, na kterých skutečně záleží. Společnost dosáhla stadia, ve kterém se lidé více zajímají o své pocity než o pravdu a ušlechtilost. Přitom právě pravda a ušlechtilost odlišují milé lidi od dobrých lidí.

Jakmile jsou objektivní ctnosti nahrazeny subjektivními, vše se stává omluvitelné a tedy tolerovatelné. Liberálové nejsou ani schopni rozumně hodnotit charakter, natož pak výsledky politických akcí a politiky. Posuzují správné a špatné na základě toho, jak se při tom cítí, nikoli na základě skutečných důsledků v reálném světě. Nejjasněji to vidíme na levicové imigrační politice. Navzdory tomu, že je to naprostý neúspěch, stojí to miliardy ročně a vede to ke zvýšení kriminality, liberálové se díky tomu cítí dobře – a tak nadále prosazují další a další opatření. Jedná se o klasický morální subjektivismus, podle kterého pouze pocity určují následnou užitečnost činů.

Tolerance jako ctnost nebyla učena Ježíšem, Římany, Buddhou; nenajdeme ji v Bushidu, v Devíti vznešených ctnostech ani v kodexu rytířství. Tolerance není nikde a nikým učena jako ctnost, s výjimkou současných liberálů. Proč tomu tak je? Důvod je jednoduchý. Tolerance je ctností pro ty, kteří nemají čest, „ctností“, která člověku umožňuje zapomenout na vlastní nedostatek cti.

Tolerance znamená snášet nebo vydržet něco nepříjemného. A přesně to od nás levice chce. Chce, abychom se podřídili její destruktivní vůli. Chce, abychom se podřídili a prostě tolerovali, zatímco ona zvyšuje daně, aby financovala nekonečný „pokrok“, podřídili se a tolerovali ničení našich kultur, pokojně tolerovali, když nám sděluje, že nemáme právo na vlastní práci a úsilí. Liberálové kážou toleranci jako ctnost, protože chtějí, aby společnost byla poslušná – poslušná masové imigraci a rostoucímu počtu znásilnění a násilí, poslušná, když z nás vydírají peníze, aby zaplatili za ty samé plány, které k těmto cílům vedou. V celé Evropě a Americe nám toleranci vtloukají do hlavy prostřednictvím reklam, filmů, zpráv a

našich politiků. Samozřejmě, že chtějí, abychom byli tolerantní, když je naše kultura vymazávána, naše národy drancovány a naši lidé brutalizováni. Jinak by mohli čelit skutečné existenční hrozbě pro celé své impérium.

> „Tolerance a apatie jsou poslední ctnosti umírající společnosti.“ — Neznámý autor

Kdyby se naše tolerance někdy vyčerpala, levice ví, že by za svou drzost draze zaplatila.

Liberalismus v praxi

V průběhu dějin levice všude získávala moc stejným způsobem: démonizováním a znehodnocováním hodnoty jednotlivce za účelem uspokojení kolektivu. Tato strategie nevyhnutelně vede k vládě davu, která má na svědomí desítky milionů mrtvých ve jménu sociální spravedlnosti a politické korektnosti.

Ve svém úsilí o vytvoření beztřídní, rovnostářské společnosti, ve které jsou si všichni rovni, levice způsobila více válek, nemocí, hladomorů a smrti než jakákoli jiná ideologie v dějinách lidstva. Žízeň levice po krvi a dobývání má biblické rozměry. Je to skutečně nic menšího než katastrofa. Aby levice ochránila své dogma, musela nad těmi, kterým vládne, uplatnit totální kontrolu. Jediným způsobem, jak ovládat obyvatelstvo a přinutit ho k nepřirozenému řádu, je hypernásilí. Jednotlivci a svobodomyslní lidé nemohou být v liberální „utopické“ společnosti tolerováni; veškerý nesouhlas musí být umlčen, aby nebyla ohrožena moc levice. Levice potřebuje společnost bezduchých golemů, závislých na státu ve všech svých potřebách, aby její „utopie“ fungovala.

To, co levice pokaždé bez výjimky vytvořila, je dystopické peklo na Zemi, v němž vládne strach, hlad, nemoci a vraždy. A v tomto pekle jsou si skutečně všichni rovni. Koneckonců, ve smrti jsou si všichni rovni.

Co se stane s těmi, kteří nevěří ve společnost, která prosazuje volnou lásku, společnost, ve které každý využívá každého? Nebo s těmi, kteří vidí rovnostářství, myšlenku brát těm, kteří produkují, a dávat těm, kteří neprodukují, spíše jako utopii než jako utrpení?

A co všichni rebelové, kteří se do socialistické utopie úplně nehodí? Co ti, kteří chtějí jít vpřed, bojovat a překonávat překážky? Ti, kteří chtějí posunout lidstvo o kousek dál? Ti divocí, kteří stále věří, že se mohou stát něčím větším, než jsou oni sami? Co se stane se všemi snílky, revolucionáři, rebely? Co socialistické a komunistické společnosti s těmito lidmi dělají?

Nechávají je ležet mrtvé v zasněženém lese s kulkou v zátylku.

Lidé, kteří se neposlušně neřídí liberálním plánem, jsou nebezpeční. Hrozí, že odhalí celou vizi. Lidé jako já nemohou být tolerováni. Lidé jako vy nemohou být tolerováni. V současné době jsme svědky projevů tohoto jevu v neustálých výzvách americké levice k převratům, válkám a násilí proti těm, kteří se odvážili hlasovat proti nim.

Jak levice zachází s disidenty? S volnomyšlenkáři? S outsidery? S těmi z nás, kteří hodili klíč do levicového stroje. S těmi z nás, kteří popřeli liberální sen o otevřených hranicích, zvýšených daních a útocích na občanské svobody. Co má levice dělat s takovými nepohodlnými osobami?

45 000 000 mrtvých během Mao Ce-tungova Velkého skoku vpřed.

20 000 000 mrtvých za sovětské vlády.

9 000 000 mrtvých po Říjnové revoluci.

7 000 000 mrtvých během Hladomoru na Ukrajině.

2 000 000 mrtvých ve Vražedných polích.

Neuvěřitelné množství těchto úmrtí bylo způsobeno jednoduše proto, že lidé měli nesprávné politické názory; odtud pochází termín „politicky nekorektní“. Odhady hovoří o více než padesáti milionech úmrtí přímo souvisejících s bolševickým převzetím moci v Rusku. Miliony lidí na Ukrajině úmyslně vyhladověl židovský ředitel NKVD Genrich Jagoda, postava, kterou historie rozhodla přehlédnout. Jagoda a NKVD jsou zodpovědní za mnohem více civilních obětí než Němci pod vedením Heinricha Himmlera. Přesto většina z nás zná pouze jedno z těchto jmen.

700 000 mrtvých během Stalinových velkých čistek. Většina z nich byla popravena střelou do zadní části hlavy. Miliony dalších mrtvých v Koreji, Vietnamu, Bulharsku, východním Německu, Rumunsku a Kambodži pod komunistickými režimy. Většina odhadů se pohybuje kolem 100 000 000 mrtvých jako přímý důsledek komunistické ideologie.[331]

[331] John J. Walters. “Communism Killed 94M in 20th Century, Feels Need to Kill Again” Reason.com. 13. března 2013. http://reason.com/blog/2013/03/13/communism-killed-94m-in-20th-century. [http://archive.li/7mJ1J]

Bez stínu pochybnosti komunismus a jeho propagátoři způsobili největší katastrofy v celé lidské historii.

Na mém univerzitním kampusu je „komunistický klub“. Není neobvyklé, že vidím lidi nosit trička s Che Guevarou, ačkoli tento muž byl známý komunista, násilník a vrah. Na batozích mají odznaky se srpem a kladivem, na nástěnkách letáky s oznámeními o svých týdenních schůzkách. Komunistický klub občas píše křídou na chodníky v areálu: „Kapitalismus = pracuj nebo hladověj“. Nemyslím si, že tito lidé mají intelektuální schopnosti, aby pochopili dramatickou, téměř shakespearovskou ironii svého poselství. Desítky milionů lidí doslova umřely hlady kvůli lidem, jako jsou oni, a přesto mají tu drzost psát takové nesmysly. Těmto lidem je jedno, jestli jsme chudí, hladoví nebo mrtví, pokud mohou výsledky nazvat rovnými. To je přirozený závěr rovnostářství: sto milionů mrtvých je logickým výsledkem komunistické rovnice.

Každý relativně rozumný člověk se podívá nejen na komunistickou ideu, ale také na vše, co z ní vyplývá, a dojde k závěru, že je naprosto zbavena jakékoli morálky nebo lidskosti. Při každém pokusu o komunismus nebo socialismus, dlouho předtím, než je utopie dosažena, všichni umíráme hlady.

Jistě, kapitalismus by se dal vyložit jako „pracuj nebo zemři hlady“. Já však dávám přednost tomu, abychom všichni měli možnost pracovat a kupovat si jídlo, než abychom všichni společně umřeli hlady. Stejně hladoví.

Sním o dni, kdy tito ďáblové převlečení za lidi, zastánci socialismu, komunismu a propagátoři jakékoli jeho podoby, budou označeni za ubohé, vražedné špíny, kterými jsou. Kdyby

někdo založil na univerzitě „nacistický klub“ volající po nástupu Čtvrté říše nebo nosil trička s říšským orlem, okamžitě by se dostal do potíží a pravděpodobně by byl dokonce vyloučen. Ale hlásat ideologii, která zabila mnohem více lidí než ta Hitlerova, je považováno za naprosto přijatelné. Proč? Protože hlasatelé těchto myšlenek jsou na levici, v srdci každého liberála a levičáka je komunismus a levice má kontrolu. Je jim jedno, jestli jejich političtí protivníci skončí umučeni, pověšeni, zastřeleni nebo vyhladoví. Ve skutečnosti se zdá, že přesně to je jejich cílem.

Aby skryli svou temnou minulost, levicoví aktivisté často mění svou identitu. Jejich dogmatické principy totalitního kolektivismu však zůstávají neměnné po celé věky. Nazývali se komunisty, marxisty, trockisty, maoisty, bolševiky, socialisty, demokraty, liberály, progresivisty, demokratickými socialisty, progresivními demokraty, neokonzervativci a mnoha dalšími jmény. Výsledek je však vždy stejný: válka, hladomor, mor a smrt – jediné věci, které levice kdy jakékoli společnosti nabídla.

Levice je s námi a našimi lidmi již delší dobu ve válce. Dříve nebo později se budeme muset probudit, přestat utíkat a postavit se jim jako nepřátelům, kterými jsou. Ti, kdo bojují s levicí, bojují s ďáblem.

Židé a levice

Sestaveno ze série úryvků z knih a článků jako The Culture of Critique od Kevin MacDonald, 2025; „The Problem with Leftism“ od Thomas Dalton, 2021; „Jews and the Left by Philip Mendes: Review, Part 3“ od Brenton Sanderson, 2019; „Jewish Involvement in the Bolshevik Revolution“ od John Wear, 2022; „Stalin’s Willing Executioners: Jews as a Hostile Elite in the USSR“ od Kevin MacDonald, 2012; „Jews and the shaping of our thought“ od Richard Knight, 2023; Culture of Critique od Kevin MacDonald, 2002

> Nikdy jsem nedokázal pochopit, co má judaismus společného s marxismem a proč zpochybňování marxismu znamenalo neloajálnost vůči Bohu Abrahama, Izáka a Jákoba. — Ralph de Toledano, 1996, s. 50, v souvislosti se svými zkušenostmi s východoevropskými židovskými intelektuály

> Socialismus pro mnoho židovských přistěhovalců nebyl pouhou politikou či ideou; byl to všezahrnující kulturní fenomén, způsob vnímání a posuzování, podle něhož utvářeli své životy. — Irving Howe, 1982, s. 9

> Souvislost mezi Židy a politickou levicí byla již od 19. století široce zaznamenávána a komentována. „Ať už byla jejich situace jakákoli… téměř v každé zemi, o které máme informace, hrála část židovské komunity velmi zásadní roli v hnutích zaměřených na podkopání stávajícího řádu“ (Rothman & Lichter, 1982/1996, s. 110)

> Nepřiměřeně velký historický přínos Židů k politické levici je dobře zdokumentován. Ať už jako jednotliví

> teoretici a aktivisté formátu Marxe, Trockého, Rosy Luxemburgové, Leona Bluma a Emmy Goldmanové, nebo jako organizovaná masová dělnická hnutí, například v revolučním Rusku či ve Varšavě, Amsterdamu, Paříži, Torontu, Buenos Aires, New Yorku a Londýně na počátku a v polovině 20. století, Židé se vyznačovali svou socialistickou a komunistickou orientací. (Mendes, 2014, s. viii)

Alespoň na první pohled se může zapojení Židů do radikální politické činnosti jevit jako překvapivé. Marxismus, alespoň tak, jak jej koncipoval Marx, je naprostým protikladem židovství. Marxismus je příkladem universalistické ideologie, v níž jsou etnické bariéry uvnitř společnosti a nacionalistické bariéry mezi společnostmi nakonec odstraněny v zájmu sociální harmonie a pocitu společného zájmu. Navíc samotný Marx, ačkoli se narodil dvěma etnickým židovským rodičům, byl mnohými považován za antisemitu. Ve své kritice židovství „O židovské otázce“ (Marx, 1843/1975) pojímal judaismus jako náboženství, které se v zásadě zabývá egoistickým honem za penězi; světovou nadvládu prý dosáhlo tím, že z člověka i přírody učinilo prodejné objekty. Marx vnímal židovství jako abstraktní princip lidské chamtivosti, který v komunistické společnosti budoucnosti zanikne.

Stále však přetrvávají spory o to, zda Marxovo dílo „O židovské otázce“ naznačuje, že byl antisemita. Například Shlomo Avineri (2019) tvrdí, že nejpravděpodobnějším vysvětlením Marxových protižidovských poznámek je to, že Marx důrazně podporoval emancipaci Židů a byl proti požadavku Bruna Bauera, aby byli Židé před udělením právní rovnosti nuceni konvertovat ke křesťanství. Marx „se musel

velmi snažit a co nejvíce se distancovat od Židů a judaismu, aby nebyl obviněn z podpory židovských práv kvůli svému vlastnímu židovskému původu“ (s. 48). To přinejmenším naznačuje židovskou identitu a zájem o židovské zájmy.

Kromě toho, jak je popsáno v následující části „Universalismus a stírání hranic mezi skupinami“, marxismus často vedl k tomu, že židovská identita ztrácela na významu, protože společnost vysvětloval výhradně z hlediska třídního boje.

Celá otázka Marxova postoje k židovství však není pro hodnocení role Židů v levicových politických hnutích ve dvacátém století až do roku 1970 – což je tématem této publikace – podstatná, jelikož Marx zemřel v roce 1883.

Ať už byly Marxovy názory na tuto otázku jakékoli, klíčovou otázkou v následujícím textu je, zda je přijetí radikálních, universalistických ideologií a účast v radikálních, universalistických hnutích slučitelné s židovskou identifikací. Odtrhává přijetí takové ideologie člověka v podstatě od židovské komunity a jejího tradičního závazku k separatismu a židovskému národnímu vědomí? Nebo, abych tuto otázku přeformuloval z mého úhlu pohledu, může být prosazování radikálních, universalistických ideologií a činů slučitelné s pokračující účastí na židovství jako skupinové evoluční strategii?

Všimněte si, že tato otázka se liší od otázky, zda lze Židy jako skupinu adekvátně charakterizovat jako zastánce radikálních politických řešení pro nežidovské společnosti. Z toho nevyplývá, že by židovství představovalo jednotné hnutí ani že by všechny části židovské komunity sdílely stejné

přesvědčení či postoje vůči nežidovské komunitě (viz kap. 1). Židé mohou představovat převládající nebo nezbytný prvek v radikálních politických hnutích a židovská identita může být vysoce kompatibilní s účastí v radikálních politických hnutích nebo ji usnadňovat, aniž by se většina Židů v těchto hnutích angažovala, a to i v případě, že jsou Židé v rámci těchto hnutí početní menšinou. I v devatenáctém a na počátku dvacátého století měli Židé, ačkoli zastávali vedoucí roli i v různých nesocialistických hnutích, zvláštní úlohu jako vůdci hnutí marxistického zaměření. „Přizpůsobivost a intelektuální živost Židů nestačí k vysvětlení kvalitativní a kvantitativní převahy osob hebrejského původu v dělnické straně“ (Michels, 1911/1915, s. 259), zejména v Německu, kde prvními vůdci byli Marx, Ferdinand Lassalle a Moses Hess, přičemž ten poslední byl Marxovým přítelem a je nejlépe znám jako protosionista (SAID, kap. 6).

Hypotéza, že židovský radikalismus je slučitelný s židovstvím jako skupinovou evoluční strategií, předpokládá, že radikální Židé se i nadále identifikují jako Židé. Solženicyn (2002/2011, kap. 15) poznamenává: „Co se týče židovských autorů, jak ti, kteří popírali podíl Židů na revoluci, tak i ti, kteří jej vždy uznávali, se všichni shodují na tom, že tito Židé nebyli Židy duchem, byli to odpadlíci.“ Nicméně není pochyb o tom, že drtivá většina Židů, kteří od konce devatenáctého století prosazovali levicové ideály, se silně identifikovala jako Židé a neviděla žádný rozpor mezi židovstvím a radikalismem (Levin, 1977, s. 65; 1988, I, str. 4–5; Marcus, 1983, s. 280 a násl.; Mendes, 2014, s. 3; Mishkinsky, 1968, str. 290–291; Rothman & Lichter, 1982/1996, str. 92–93; Sorin, 1985, passim). Největšími židovskými radikálními hnutími jak v Rusku, tak v

Polsku byly totiž židovské Bundy, které měly výlučně židovskou členskou základnu a velmi jasný program prosazování specificky židovských zájmů. Proletářství polského Bundu bylo ve skutečnosti součástí snahy o zachování jejich národní identity jako Židů (Marcus, s. 282). Bratrství s nežidovskou dělnickou třídou mělo napomoci dosažení jejich specificky židovských cílů, a totéž lze říci i o ruském židovském Bundu (A. Liebman, 1979, s. 111 a násl.). Vzhledem k tomu, že Bundy tvořily v těchto oblastech zdaleka většinu židovského radikálního hnutí, drtivá většina Židů účastnících se v tomto období radikálních hnutí se silně identifikovala jako Židé.

Navíc se zdá, že mnoho židovských členů Komunistické strany Sovětského svazu usilovalo spíše o vytvoření formy sekulárního judaismu než o ukončení kontinuity židovské skupiny. Porevoluční sovětská vláda a židovská socialistická hnutí se přely o otázku zachování národní identity (Levin, 1988; Pinkus, 1988). Navzdory oficiální ideologii, v níž byl nacionalismus a etnický separatismus považován za reakční, byla sovětská vláda nucena vyrovnat se s realitou velmi silné etnické a národní identifikace v rámci Sovětského svazu. V důsledku toho byla vytvořena židovská sekce Komunistické strany (Evsektsiya).

> [Evsektsiya] tvrdě bojovala proti sionistickým a socialistickým stranám, proti demokratickým židovským komunitám, proti židovské víře a proti hebrejské kultuře. Podařilo se jí však utvářet sekulární životní styl založený na jidiš jako uznávaném národním jazyku židovského národa; bojovat za přežití židovského národa ve 20. letech 20. století; a ve 30. letech 20. století usilovat o zpomalení

> asimilačního procesu sovětizace židovského jazyka a kultury. (Pinkus, 1988, s. 62).

Podobně Levin (1988, I, s. 280) poznamenává, že někteří aktivisté hnutí Evsektsiya se zjevně považovali za zastánce židovského nacionalismu, který je podle nich slučitelný s existencí v rámci Sovětského svazu:

> Dá se dokonce tvrdit, že právě Evsektsiya prodloužila židovskou aktivitu a určitou úroveň židovského vědomí díky svým snahám vybojovat nový koncept těžce zbitého a traumatizovaného židovstva… i když za nezměrnou cenu.

Náklady nesli starší ortodoxní Židé, kteří se nepřestěhovali do měst a zachovali si svůj tradiční způsob života ve štetlech:

> Podíváme-li se na život obyčejných, nikoli „vlivných“ židovských lidí, uvidíme v kdysi živých a prosperujících štetlech zkázu a beznaděj. List „Jewish Tribune“ otiskl zprávu zvláštního úředníka, který v roce 1923 prováděl inspekci měst a štetlů na jihozápadě Ruska, z níž vyplývá, že zatímco nejaktivnější obyvatelé se stěhovali do měst, zbývající populace tvořená staršími lidmi a rodinami s mnoha dětmi žila z velké části díky humanitární a finanční pomoci z Ameriky. (Solženicyn 2002/2011, kap. 17).

Výsledkem těchto snah byl vznik státem podporované separatistické jidišské subkultury, jejíž součástí byly jidišské školy a dokonce i jidišské sověty. Tuto separatistickou kulturu velmi agresivně podporovala Evsektsiya. Neochotní židovští rodiče byli „terorem“ nuceni posílat své děti do těchto kulturně separatistických škol namísto škol, kde by se děti nemusely znovu učit předměty v ruštině, aby složily přijímací zkoušky

(Gitelman, 1991, s. 12). Témata významných a oficiálně uznávaných sovětských židovských spisovatelů ve 30. letech 20. století rovněž svědčí o významu etnické identity: „Podstata jejich prózy, poezie a dramatu se scvrkávala na jednu myšlenku – omezení jejich práv za carismu a rozkvět kdysi utlačovaných Židů pod sluncem Leninovy a Stalinovy ústavy“ (Vaksberg, 1994, s. 115).

Dále od roku 1942 sloužil vládou podporovaný Židovský antifašistický výbor (JAC) k prosazování židovských kulturních a politických zájmů (včetně pokusu o založení židovské republiky na Krymu), dokud nebyl v roce 1948 vládou rozpuštěn na základě obvinění z židovského nacionalismu, odporu k asimilaci a sionistických sympatií (Kostyrchenko, 1995, s. 30 a násl.; Vaksberg, 1994, s. 112 a násl.). Vedoucí představitelé JAC se silně identifikovali jako Židé. Následující komentáře vedoucího JAC Itsika Fefera k jeho postojům během války svědčí o silném pocitu židovské sounáležitosti sahající hluboko do minulosti:

> Řekl jsem, že miluji svůj národ. Ale kdo by nemiloval svůj vlastní národ? . . . Právě tím byly diktovány mé zájmy ohledně Krymu a Birobidžanu [oblasti Sovětského svazu určené pro židovské osídlení]. Zdálo se mi, že pouze Stalin může napravit tuto historickou nespravedlnost, kterou způsobili římští císaři. Zdálo se mi, že pouze sovětská vláda může tuto nespravedlnost napravit vytvořením židovského národa. (v Kostyrchenko, 1995, s. 39)

A tak i přes jejich naprostý nedostatek ztotožnění se s judaismem jako náboženstvím a navzdory jejich boji proti některým z nejvýraznějších projevů židovského skupinového separatismu nebylo členství těchto židovských aktivistů v

Sovětské komunistické straně v rozporu s vytvářením mechanismů, jejichž cílem bylo zajistit kontinuitu židovské skupiny jako sekulární entity. Ve skutečnosti, s výjimkou potomků mezietnických manželství, ztratilo během celé sovětské éry svou židovskou identitu jen velmi málo Židů (Gitelman, 1991, s. 5) a v poválečných letech došlo v Sovětském svazu k výraznému posílení židovské kultury a sionismu. Po rozpuštění JAC zahájila sovětská vláda represivní kampaň proti všem projevům židovského nacionalismu a židovské kultury, včetně uzavření židovských divadel a muzeí a rozpuštění svazů židovských spisovatelů. A přesto tajný průzkum zveřejněný v deníku The New York Times v roce 1981 (Shipler) na základě údajů z roku 1977 ukázal, že 78 procent sovětských Židů uvedlo, že by „neměli rádi, kdyby se jejich blízký příbuzný oženil s nežidem“, a 85 procent „chtělo, aby se jejich děti nebo vnoučata učily jidiš nebo hebrejštinu“. Další výsledky naznačují přetrvávající silnou touhu po židovské kultuře v Sovětském svazu: 86 procent Židů chtělo, aby jejich děti chodily do židovských škol, a 82 procent se vyslovilo pro založení ruskojazyčného periodika o židovských tématech.

Otázka židovské identity významných bolševiků, kteří byli Židy od narození, je složitá. R. Pipes (1993, str. 102–104) tvrdí, že bolševici židovského původu se v carském období neidentifikovali jako Židé, ačkoli je nežidé vnímali jako zastánce židovských zájmů a byli vystaveni antisemitismu. Například Lev Trockij, nejvýznamnější bolševik po Leninovi, vynakládal velké úsilí, aby nevzbuzoval dojem, že má jakoukoli židovskou identitu nebo že se vůbec zajímá o židovské otázky. Jak bylo uvedeno v kapitolách 1 a 2, Židé se často vyhýbají zjevným projevům židovské identity, pokud by tato identita

vedla k antisemitismu nebo poškodila jejich důvěryhodnost jako vědců, či – v případě židovských radikálů – jako zastánců marxistického universalismu založeného na rozdílech sociálních tříd, nikoli na rozdílech etnických či rasových.

Ačkoli Trockij tvrdil, že jeho židovský původ neměl vliv na jeho sympatie k bolševismu, byl „Židem navzdory sobě samému“, který „se přikláněl k Židům, ať už žil kdekoli“, „strávil značnou část svého dospělého života mezi Židy v Londýně, Paříži, Vídni, New Yorku a samotném Rusku“ a „nikdy netoleroval fyzické útoky na Židy a často zasahoval, aby takové násilí odsoudil a zorganizoval obranu“ (J. Rubenstein, 2013, s. 67, 78, 114, 52), zejména pak jeho rozhořčení a znechucení při procesu s Mendelem Beilisem za rituální vraždu v roce 1911. Těsně před odjezdem do Ruska v roce 1917 po březnové revoluci poskytl Trockij rozhovor jidišskému deníku Forverts a napsal pro něj čtyři sloupky (J. Rubenstein, s. 78). Jako velitel Rudé armády během občanské války „úspěšně verboval Židy do Rudé armády, protože ti toužili pomstít se za pogromy“; nepodařilo se mu však vytvořit židovské vojenské jednotky, jimiž by vyvrátil obvinění, že se Židé vyhýbají vojenské službě. Zároveň „vyjádřil své obavy z vysokého počtu Židů v Čece, protože věděl, že jejich přítomnost může jen vyvolat nenávist vůči Židům jako skupině“ (s. 113). Rubenstein nicméně tvrdí, že Trockij považoval Židy za „jen další malou, pronásledovanou menšinu“ a že choval lásku k židovskému národu nebo měl vztah k židovské kontinuitě (s. 114). V každém případě bylo dobře známo, že Trockij byl etnicky Žid, a Stalin nakonec využil „antisemitské předsudky“ (s. 141) ve svém soupeření s Trockým o vedení strany.

> „Je pravda,“ zeptal se Trockij [Nikolaje] Bucharina, „je možné, že v naší straně, v Moskvě, v dělnických buňkách se beztrestně vede antisemitská agitace?“ … Revoluce zvítězila, autokracie a její předsudky byly odvrženy, přesto se Trockij nedokázal zbavit břemene, které pro něj představovalo to, že byl Žid. (J. Rubenstein, 2013, s. 141)

Stalinistická frakce se uchýlila k narážkám na „exotický“ původ svých nepřátel a opírala se o šovinistické předsudky, které zůstávaly zakořeněny ve vědomí sovětských dělníků (Brossat & Klingberg, 1983/2016, s. 211). Solženicyn (2002/2011, kap. 17) k tomu uvádí:

V roce 1926 se Zinovjev a Kameněv, oklamáni Stalinem, spojili s Trockým („Sjednocená opozice“) – tedy tři z nejvýznamnějších

> židovských vůdců se postavili na jednu stranu. Není překvapením, že mnoho trockistů z nižších řad bylo židovského původu. (Agursky cituje A. Chiligu, který byl spolu s trockisty vyhoštěn na Ural: „Trockisté byli skutečně mladí židovští intelektuálové a technici,“ zejména z řad levicových Bundistů.)
>
> „Opozice byla vnímána jako převážně židovská“, což Trockého velmi znepokojovalo. V březnu 1924 si Bukharinovi stěžoval, že mezi dělníky se otevřeně říká: „Židi se bouří!“, a tvrdil, že na toto téma obdržel stovky dopisů. Bucharin to odbyl jako bezvýznamnou záležitost. Poté „se Trockij pokusil předložit otázku antisemitismu na zasedání politbyra, ale nikdo ho nepodpořil.“ Trockij se především obával, že Stalin proti němu v jejich boji o moc využije lidový antisemitismus. A podle Uglanova,

tehdejšího tajemníka moskevského výboru [Komunistické strany], tomu tak částečně i bylo. „Zaznívaly antisemitské výkřiky“ během Uglanovova rozehnání protrockistické demonstrace v Moskvě 7. listopadu 1927.

Konflikt ve 20. letech 20. století mezi Stalinem a Levicovou opozicí, v jejímž čele stáli Trockij, Grigorij Zinovjev, Lev Kameněv a Grigorij Sokolnikov (všichni byli etnickými Židy), měl tedy silné podtóny konfliktu mezi židovskou a nežidovskou skupinou: „Zjevná ‚cizost‘, která údajně sjednocovala celý blok kandidátů, byla do očí bijící okolností“ (Vaksberg, 1994, s. 19; viz také Ginsberg, 1993, s. 53; Lindemann, 1997, s. 452; Pinkus, 1988, str. 85–86; Rapoport, 1990, s. 38; Rothman & Lichter, 1982/1996, s. 94). Pro všechny účastníky bylo židovské či nežidovské pozadí jejich protivníků velmi významné, a Sidney Hook (1949, s. 464) skutečně poznamenává, že nežidovští stalinisté používali proti trockistům antisemitské argumenty. Vaksberg (1994) cituje Vjačeslava Molotova (ministra zahraničních věcí a druhého nejvýznamnějšího sovětského vůdce té doby), který uvedl, že Stalin Kameněva přehlédl, protože chtěl, aby v čele tohoto úřadu stál nežid. Navíc internacionalismus židovského bloku ve srovnání s nacionalismem implicitně obsaženým ve stalinistickém postoji (Lindemann, 1997, str. 449–450) je více v souladu se židovskými zájmy a rozhodně odráží společné téma židovských postojů v postosvícenských společnostech obecně. Po celé toto období až do 30. let 20. století „pro Kreml a Lubjanku [odkaz na sovětskou tajnou policii] nerozhodovalo o židovství náboženství, ale krev“ (Vaksberg, 1994, s. 64). Tajná policie skutečně využívala jako agenty etnické cizince (např. Židy na tradičně antisemitské Ukrajině), protože ti měli

méně sympatií k místním obyvatelům (Lindemann, 1997, s. 443) – což je politika, která z evolučního hlediska dává dokonalý smysl.

Shafarevich (1989, s. 34) poukazuje na to, že Trockij měl židovského zástupce a že židovští spisovatelé ho často idealizovali. Cituje z jedné biografie Trockého, kde se uvádí:

> Vše nasvědčuje tomu, že racionalistický přístup k židovské otázce, který od něj vyžadoval marxismus, k němuž se hlásil, v žádném případě neodrážel jeho skutečné pocity. Zdá se dokonce, že byl svým způsobem touto otázkou „posedlý“; psal o ní téměř více než kterýkoli jiný revolucionář.

Shafarevich (1989, s. 34) rovněž uvádí několik dalších příkladů židovských komunistů a levicových aktivistů, kteří vykazovali velmi výrazné sklony k židovskému nacionalismu. Například Charles Rappoport, pozdější vůdce Francouzské komunistické strany, je citován, jak prohlásil, že „židovský národ [je] nositelem všech velkých myšlenek jednoty a lidského společenství v dějinách. . . . Zánik židovského národa by znamenal smrt lidstva, konečnou proměnu člověka v divokou šelmu.“ Kapitola 7 [knihy Culture of Critique] popisuje přitažlivost Trockého pro antistalinistické protoneokonzervativce.

Je těžké uvěřit, že tito radikálové byli zcela bez židovské identity, vzhledem k tomu, že je ostatní považovali za Židy a byli terčem antisemitů. Obecně platí, že antisemitismus posiluje židovskou identifikaci (SAID, kap. 6; viz také níže).

Židovský etnický původ byl tedy důležitý nejen pro nežidy, ale subjektivně i pro samotné Židy. Když tajná policie

chtěla vyšetřovat židovského agenta, najala „čistokrevnou židovskou dívku“, aby s ním navázala intimní vztah – implicitně se předpokládalo, že operace bude fungovat lépe, pokud bude vztah vnitroetnický (Vaksberg, 1994, s. 44n). Podobně existovala výrazná tendence levicových Židů zbožňovat spíše jiné Židy, jako byli Trockij a Rosa Luxemburgová, než levicové nežidy, jak tomu bylo například v Polsku (Schatz, 1991, s. 62, 89), i když někteří badatelé mají vážné pochybnosti o židovské identitě těchto dvou revolucionářů. Hook (1949, s. 465) skutečně zjišťuje, že mezi levicovými aktivisty panuje přesvědčení, že přitažlivost židovských intelektuálů k Trockému měla etnický základ. Slovy jednoho z nich: „Není náhodou, že tři čtvrtiny trockistických vůdců jsou Židé.“

Existuje tedy značné množství důkazů o tom, že židovští bolševici si obecně zachovali alespoň zbytkovou židovskou identitu. V některých případech mohla být tato židovská identita skutečně „reaktivní“ (tj. vyplývající z vnímání ostatních). Například Rosa Luxemburgová mohla mít reaktivní židovskou identitu, protože byla vnímána jako Židovka navzdory skutečnosti, že „byla nejkritičtější vůči svému vlastnímu národu a občas se uchylovala k nemilosrdnému napadání jiných Židů“ (Shepherd, 1993, s. 118). Nicméně jediný významný sexuální vztah měla Luxemburgová právě s Židem a nadále udržovala vazby se svou rodinou. Lindemann (1997, s. 178) poznamenává, že konflikt mezi Luxemburgovou revoluční levicí a sociálnědemokratickými reformisty v Německu měl podtón německo-židovského etnického konfliktu, vzhledem k velkému podílu a vysoké viditelnosti Židů mezi prvními jmenovanými. Do první světové války:

> Luxemburgové ubývající přátelství v rámci strany se stávala čím dál výlučněji židovská, zatímco její pohrdání (převážně nežidovskými) vůdci strany se stávalo stále otevřenějším a jedovatějším. Její narážky na vedení byly často protkány charakteristicky židovskými výrazy: Vůdci byli „šábesgójové buržoazie“. Pro mnoho pravicově smýšlejících Němců se Luxemburgová stala nejnenáviděnější ze všech revolucionářů, zosobněním destruktivního židovského cizince. (Lindemann, 1997, s. 402).

Vzhledem k těmto zjištěním se zdá, že možnost, že Luxemburgová byla ve skutečnosti skrytou Židovkou, nebo že se ohledně své židovské identity sama klamala – což bylo mezi židovskými radikály poměrně běžné (viz níže) –, je přinejmenším stejně pravděpodobná jako předpoklad, že se za Židovku vůbec nepovažovala.

Z hlediska teorie sociální identity by antisemitismus ztěžoval přijetí identity okolní kultury. Tradiční židovské separatistické praktiky v kombinaci s ekonomickou konkurencí obvykle vedou k antisemitismu, ale antisemitismus zase ztěžuje židovskou asimilaci, protože pro Židy je pak obtížnější přijmout nežidovskou identitu. V meziválečném období v Polsku tak židovská kulturní asimilace podstatně vzrostla; do roku 1939 polovina židovských středoškoláků uváděla polštinu jako svůj mateřský jazyk. Pokračování tradiční židovské kultury u značné části Židů a s ní související antisemitismus však představovaly pro Židy překážku při přijetí polské identity (Schatz, 1991, str. 34–35).

Z pohledu nežidů však lze antisemitské reakce na osobnosti jako Luxemburgová a další navenek asimilované

Židy vnímat jako výsledek snahy zabránit klamu tím, že se raději přikloní k opatrnosti a zveličují míru, v jaké se lidé etnicky židovského původu identifikují jako Židé a vědomě či nevědomě se snaží prosazovat specificky židovské zájmy (viz SAID, kap. 1). Takové vnímání sekulárních Židů a Židů, kteří konvertovali ke křesťanství, bylo běžným rysem antisemitismu ve světě po období osvícenství, a tito Židé skutečně často udržovali neformální sociální a obchodní sítě, které vedly k sňatkům s jinými pokřtěnými Židy a židovskými rodinami, které nezměnily své navenek vyznávané náboženství (viz SAID, kap. 5–6).

Obecně lze říci, že několik faktorů nasvědčuje domněnce, že k židovské identifikaci došlo u značného procenta etnických Židů: (1) Lidé byli klasifikováni jako Židé na základě svého etnického původu, a to alespoň částečně kvůli přetrvávajícímu antisemitismu; to mělo tendenci vnucovat těmto jedincům židovskou identitu a ztěžovalo jim přijetí výlučné identity jako členů širší, inkluzivnější politické skupiny. (2) Mnoho židovských bolševiků, například členové Evsektsiye a JAC, se agresivně snažili vytvořit sekulární židovskou subkulturu. (3) Jen velmi málo Židů z levicového spektra si představovalo porevoluční společnost bez pokračování židovství jako skupiny; mezi židovskými levicovými aktivisty totiž převládala ideologie, že porevoluční společnost ukončí antisemitismus, protože skoncuje s třídním konfliktem a specifickým židovským profesním profilem. (4) Chování amerických komunistů ukazuje, že židovská identita a přednost židovských zájmů před komunistickými zájmy byly běžné mezi jednotlivci, kteří byli etnickými židovskými komunisty (viz níže).

(5) Židovská identita se může vynořit i u Židů, kteří si ji dosud vědomě neuvědomovali, a to v důsledku vnímané hrozby vůči Židům, jako tomu bylo například během arabsko-izraelské války v roce 1967 nebo při vzestupu nacionálního socialismu. Židovská identifikace je komplexní oblast, kde povrchní prohlášení mohou být zavádějící. Židé si možná neuvědomují, jak silně se s židovstvím identifikují. Silberman (1985, s. 184) například poznamenává, že v době arabsko-izraelské války v roce 1967 se mnoho Židů mohlo ztotožnit s výrokem rabína Abrahama Joshuu Heschela: „Nevěděl jsem, jak moc jsem Žid“. Silberman k tomu poznamenává: „Toto byla reakce nikoli nějakého nováčka v judaismu nebo příležitostného vyznavače, ale muže, kterého mnozí, včetně mě, považují za největšího židovského duchovního vůdce naší doby.“ Mnozí další učinili o sobě stejný překvapivý objev. Například, jak je uvedeno v předmluvě, Arthur Hertzberg (1979, s. 210) napsal:

> Okamžitá reakce amerických Židů na tuto krizi byla mnohem intenzivnější a rozsáhlejší, než kdokoli mohl předvídat. Mnozí Židé by nikdy neuvěřili, že vážné ohrožení Izraele může zcela ovládnout jejich myšlenky a city a vytlačit vše ostatní.

Jde o to, že židovská identita i u velmi asimilovaného Žida, a dokonce i u toho, kdo subjektivně židovskou identitu odmítl, se může projevit v krizových situacích, které ohrožují skupinu, nebo když židovská identifikace vstupuje do konfliktu s jakoukoli jinou identitou, kterou Žid může mít, včetně identifikace jako politického radikála.

V důsledku toho mohou tvrzení týkající se židovské identity, která neberou v úvahu vnímané hrozby pro židovství, vážně podceňovat míru židovského odhodlání. Povrchní

prohlášení o absenci židovské identity mohou být velmi zavádějící. Vezměme si například následující komentář k Heinrichu Heineovi, který byl sice pokřtěn, ale i nadále se silně identifikoval jako Žid: „Kdykoli byli Židé ohroženi – ať už v Hamburku během nepokojů známých jako Hep-Hep [v roce 1819 v Německu] nebo v Damašku v době obvinění z rituální vraždy [1840] – Heine okamžitě pocítil solidaritu se svým lidem“ (Prawer, 1983, s. 762).

Zvažme také případ Vitalije Rubina, významného filozofa a etnického Žida, který vyprávěl o své kariéře na prestižní moskevské škole ve 30. letech minulého století, kde více než polovinu studentů tvořili Židé:

> Je pochopitelné, že se tam židovská otázka nevyskytovala. Nejenže se neprojevovala v podobě antisemitismu, ale nevyskytovala se vůbec. Všichni Židé si byli vědomi svého židovství, ale vše, co s ním souviselo, považovali za věc minulosti. Vzpomínám si, že jsem příběhy mého otce o jeho dětství, o hederu [židovské základní škole] a o tradiční židovské výchově považoval za něco, co upadlo v zapomnění. Nic z toho se mě netýkalo. Neexistovala žádná aktivní touha zříci se svého židovství. Ten problém prostě neexistoval. (Slezkine, 2004, str. 253–254)

Tito Židé mají nepochybně židovskou identitu, ale jsou odtrženi od tradičních židovských náboženských a kulturních forem. V takovém převážně židovském prostředí nebylo třeba se zříkat své židovské identity ani agresivně prosazovat židovské zájmy, protože dosáhli postavení elity.

Těsně před druhou světovou válkou však, když Rusové začali v politické elitě střídat Židy a nacionální socialismus se

prosadil jako oficiálně antisemitská ideologie, se znovu objevila otevřená židovská identita. Po druhé světové válce začal Izrael působit na Židy jako magnet, k velké nelibosti podezřívavého Stalina. Návštěva Goldy Meirové, která byla v roce 1948 izraelskou zplnomocněnou ministryní v SSSR, vyvolala vlnu židovské podpory sionismu a stala se pro sovětské Židy přelomovou událostí. Stalin na to reagoval zahájením kampaně proti vůdcům židovské komunity a jidišské kultuře. Jak poznamenal Solženicyn, ačkoli v roce 1959 umělo jidiš hovořit pouze 21 procent Židů oproti 72 procentům v roce 1926, Židé obecně během sovětského období neztratili svou židovskou identitu. V roce 1966 jeden oficiální zdroj tvrdil, že „i asimilovaní rusky mluvící Židé si stále zachovávají svůj jedinečný charakter, odlišný od jakékoli jiné části obyvatelstva“ (v Solženicyn, 2002/2011, kap. 23).

(6) A konečně, existence židovské krypsis v jiných dobách a na jiných místech, stejně jako možnost sebeklamu, identifikační flexibility a identifikační ambivalence, představují důležité složky židovství jako skupinové evoluční strategie (viz SAID, kap. 8). Nejlepším důkazem toho, že jednotlivci skutečně přestali mít židovskou identitu, je situace, kdy se rozhodnou pro politickou volbu, kterou vnímají jako zjevně neslučitelnou se zájmy Židů jako skupiny. Pokud neexistuje jasně vnímaný konflikt se židovskými zájmy, zůstává možné, že různé politické volby mezi etnickými Židy představují pouze rozdíly v taktice, jak nejlépe prosazovat židovské zájmy. V případě židovských členů Komunistické strany USA (CPUSA), o nichž se zmíníme níže, je nejlepším důkazem toho, že členové židovského původu si i nadále zachovávali židovskou identitu, skutečnost, že jejich podpora CPUSA obecně kolísala v

závislosti na tom, zda byla sovětská politika vnímána jako porušující konkrétní židovské zájmy, jako například podporu Izraele nebo odpor vůči nacionálněsocialistickému Německu.

Vezměme si případ Poliny Žemčuzhiny, manželky Vjačeslava Molotova (premiéra SSSR ve 30. letech), významné revolucionářky, která v roce 1918 vstoupila do Komunistické strany a mimo jiné byla členkou Ústředního výboru strany. Když Golda Meirová v roce 1948 navštívila Sovětský svaz, Žemčužinová opakovaně pronášela větu „Ich bin a Yiddishe tochter“ (Jsem dcera židovského národa), když se Meirová zeptala, jak to, že tak dobře mluví jidiš (J. Rubenstein, 1996, s. 262). „Rozloučila se s [izraelskou delegací] se slzami v očích a řekla: ‚Přeji vám, aby se vám tam vše dařilo, a pak to bude dobré pro všechny Židy‘„ (s. 262). Vaksberg (1994, s. 192) ji popisuje jako „železnou stalinistku, jejíž fanatismus jí nezabránil být ‚dobrou židovskou dcerou‘.“

Zvažme také složitost identitního profilu Ilji Ehrenburga, významného sovětského novináře a antifašistického propagandisty Sovětského svazu, jehož život je popsán v knize, jejíž název Tangled Loyalties (J. Rubenstein, 1996) na tuto složitost odkazuje. Ehrenburg byl loajálním stalinistou, podporoval sovětskou linii vůči sionismu a odmítal odsoudit sovětské protižidovské akce. Přesto zastával sionistické názory, udržoval židovské společenské vazby, věřil v jedinečnost židovského národa a byl hluboce znepokojen antisemitismem a holocaustem. Ehrenburg byl zakládajícím členem JAC, která prosazovala židovské kulturní oživení a užší kontakty se Židy v zahraničí. Jeden jeho přítel, spisovatel, ho popsal jako „především Žida... Ehrenburg celým svým bytím popíral svůj původ, na Západě se maskoval, kouřil holandský tabák a

plánoval si cesty v cestovní kanceláři Cook's... Ale Žida v sobě nevymazal“ (s. 204). „Ehrenburg nikdy nepopíral svůj židovský původ a ke konci života často opakoval své vzdorné přesvědčení, že se bude považovat za Žida, ‚dokud na světě zůstane jediný antisemita‘„ (s. 13). Ve svém slavném článku citoval výrok, že „krev existuje ve dvou podobách: krev, která proudí v žilách, a krev, která z žil vytéká. . . . Proč říkám ‚my Židé‘? Kvůli krvi“ (s. 259). Jeho intenzivní loajalita ke Stalinovu režimu a mlčení ohledně sovětských zvěrstev spojených s vraždami milionů vlastních občanů ve 30. letech 20. století mohly být skutečně do značné míry motivovány jeho názorem, že Sovětský svaz je oporou proti fašismu (str. 143–145). „Žádný přestupek ho nerozzuřil více než antisemitismus“ (s. 313).

Dalším příkladem je Georg Lukács, jak ho popisuje Jurij Slezkine, autor knihy The Jewish Century (2004). Lukács byl synem významného židovského kapitalisty, který sice odmítal způsob života svého otce, ale zároveň vyjadřoval nenávist vůči „celému oficiálnímu Maďarsku“, čímž svou nespokojenost s otcem rozšířil tak, aby „bez rozdílu zahrnovala celý maďarský život, maďarské dějiny a maďarskou literaturu (s výjimkou Petőfiho [1823–1849, maďarský básník a liberální revolucionář])“ (s. 97). Všechno ostatní – lidé i kultura – muselo pryč. Lazar Kaganovič, nejplodnější židovský masový vrah stalinistické éry, je na konci svého života zobrazen, jak čte Puškina, Tolstého a Turgeněva (str. 97–98). Místo toho, aby to však Slezkine vnímal jako projev tradičního židovského odcizení od nežidů a jejich kultury, racionalizovaného pod rouškou marxismu, vykresluje tyto radikály jako osvícené modernisty, kteří chtěli zničit starou kulturu s výjimkou

několika klasických děl moderní literatury. Alespoň Shakespeare by revoluci přežil.

Vezměme si také Leva Kopeleva, sovětského spisovatele, který byl svědkem ukrajinského hladomoru a zdůvodňoval jej jako „historickou nutnost“ (Slezkine, 2004, s. 230). Slezkine kategoricky tvrdí, že Kopelev se neidentifikoval jako Žid, ale jeho vlastní materiály naznačují složitost této záležitosti. Kopelev se v sovětských dokumentech označoval jako „Žid“, ale tvrdil, že to bylo pouze proto, že nechtěl být vnímán jako „‚zbabělý odpadlík‘ a – po druhé světové válce – proto, že nechtěl zapřít ty, kteří byli zavražděni kvůli tomu, že byli Židé“ (s. 241). Pro vnější svět byl Kopelev hrdým Židem, ale pro své blízké spolupracovníky – „v hloubi srdce“ – byl pouze komunistou a sovětským vlastencem. Mnozí z jeho blízkých spolupracovníků však samozřejmě byli etničtí Židé a on neprojevoval žádnou lítost nad ukrajinskými a ruskými rolníky a nacionalisty, kteří byli zavražděni ve jménu mezinárodního socialismu, zatímco truchlil nad ztrátou Židů zavražděných právě proto, že byli Židé. Do druhé světové války se stal jedním z „předních ideologů ruského vlastenectví“ (s. 279) a vyvinul si „ostrý pocit ublížení a křivdy jménem Ruska, ruských dějin a ruského jazyka“ (s. 280), když se pokoušel zmobilizovat Rusy k boji proti Němcům. Ruský patriotismus se náhle stal užitečným – podobně jako, jak bych tvrdil, bylo pro židovské neokonzervativce, dychtící přetvořit politiku Blízkého východu v zájmu Izraele, užitečné využít patriotismus a vysokou úctu k vojenské službě mezi Američany (viz kap. 4). Patriotismus je úžasně účinným nástrojem ve službách klamu (nebo sebeklamu).

Etnické sítě jako odraz židovské identity

Je zajímavé, že předními sovětskými mluvčími v otázkách antisemitismu byli oba etničtí Židé s jmény, která nezněla židovsky: Emilian Yaroslavsky (Gubelman) a Jurij Larin (Lurie). Oba hovořili o Židech ve třetí osobě (Slezkine, 2004, s. 245), jako by sami Židé nebyli. Když se však Larin pokusil vysvětlit trapný fakt, že Židé byli mezi elitou v Sovětském svazu „výjimeční, nadměrně zastoupení, dominantní a tak dále“ (s. 251), zmínil „neobvykle silný smysl pro solidaritu a sklon k vzájemné pomoci a podpoře“ (s. 252) – což není nic jiného než etnické síťování pod jiným názvem. Je zřejmé, že „vzájemná pomoc a podpora“ vyžadují, aby se Židé navzájem uznávali jako Židé. O židovské identitě se sice možná příliš nemluvilo, ale přesto fungovala, byť podvědomě, v exkluzivních kruzích na vrcholu sovětské společnosti.

Další příklad se objevuje ve zprávě z roku 1950 určené Ústřednímu výboru Sovětské komunistické strany, která se týká židovských aktivit v závodě na výrobu letadel:

> V řadě mimořádně důležitých oddělení Ústředního aerohydrodynamického ústavu působí pracovníci, kteří mají být z politických důvodů nahrazeni. Shromažďují kolem sebe lidi stejné národnosti, vnucují zvyk vzájemného chválení (a přitom v ostatních vyvolávají mylný dojem, že jsou nepostradatelní) a prosazují své chráněnce na vysoké pozice. (Kostyrchenko, 1995, s. 237)

Vskutku neexistuje žádný jiný způsob, jak vysvětlit mimořádně vysoký podíl Židů v elitních institucích SSSR před koncem 40. let, kdy začaly čistky. Vysoké IQ a motivace k úspěchu mají své meze a nemohou vysvětlit, proč například na konci 40. let tvořili Židé 80 procent zaměstnanců Ústavu ruské literatury Sovětské akademie věd (Puškinův dům), 42 procent

ředitelů moskevských divadel, více než polovinu ředitelů sovětských cirkusů (Slezkine, 2004, s. 302) nebo osm z deseti nejvýznamnějších ředitelů Velkého divadla (Kostyrčenko, 1995, s. 15). V případě Puškinova domu oponenti dominantní kliky tvrdili, že byl utvářen „dlouhodobými vztahy rodin a přátel, vzájemnou ochranou, homogenním (židovským) národnostním složením a antipatriotickými (antiruskými) tendencemi“ (v Kostyrchenko, s. 171).

Závěr: Složitost židovské identity mezi bolševiky

Židovská identita se vždy stává výraznější, když se Židé cítí ohroženi nebo mají pocit, že jsou v sázce jejich zájmy jako Židů, avšak židovská identita ustupuje do pozadí, když se židovské zájmy shodují s jinými zájmy a identitami. Jedná se o všeobecně lidský jev; například došlo k nárůstu identifikace s bílou rasou v důsledku mediálně známých případů nenávisti vůči bělochům v hlavních médiích a demografických změn, v jejichž důsledku se podle prognóz stanou běloši v příštích desetiletích v USA menšinou (Individualism, kap. 8). Relativní potlačení židovské identity v židovském prostředí elitních kruhů Sovětského svazu ve 20. a 30. letech 20. století je tedy špatným ukazatelem toho, zda se tito lidé identifikovali jako Židé nebo zda by tak učinili v pozdějších letech, kdy se židovská a sovětská identita začaly rozcházet, kdy nacionální socialismus znovu zdůraznil židovskou otázku nebo kdy se Izrael stal majákem židovské identity a loajality. Vznik Izraele měl tendenci vynášet židovskou identitu na povrch:

> Zdálo se, že všichni Židé, bez ohledu na věk, povolání či společenské postavení, pociťovali odpovědnost za ten vzdálený malý stát, který se stal symbolem národního obrození. Dokonce i sovětští Židé, kteří se zdáli být

> nenávratně asimilovaní, byli nyní v zajetí tohoto blízkovýchodního zázraku. Jekatěrina Davidovna (Golda Gorbmanová) byla fanatická bolševická internacionalistka a manželka maršála Klimenta Vorošilova; v mládí byla exkomunikována jako nevěřící, nyní však ohromila své příbuzné slovy: „Teď konečně máme i my svou vlast.“ (Kostyrchenko, 1995, s. 102)

Navíc existují pádné důkazy o tom, že jak v carském, tak v bolševickém období vnímali židovští bolševici svou činnost jako zcela v souladu se židovskými zájmy. Revoluce ukončila carský režim – který Židé považovali za antisemitský – a ačkoli v porevolučním období přetrvával lidový antisemitismus, vláda antisemitismus oficiálně zakázala. Židé byli v SSSR, přinejmenším až do konce 40. let, výrazně nadprůměrně zastoupeni na pozicích ekonomické a politické moci i v oblasti kulturního vlivu. Jednalo se také o vládu, která se agresivně pokoušela zničit všechny stopy křesťanství jako společensky sjednocující síly v rámci Sovětského svazu, zatímco zároveň budovala sekulární židovskou subkulturu, aby židovství neztratilo svou skupinovou kontinuitu ani své sjednocující mechanismy, jako je například jidiš.

Je proto pochybné, zda sovětští židovští bolševici vůbec někdy museli volit mezi židovskou identitou a bolševickou identitou, alespoň v předrevolučním období a ještě dlouho do 40. let 20. století. Vzhledem k této shodě toho, co by se dalo nazvat „identifikačním vlastním zájmem“, je docela možné, že jednotliví židovští bolševici popírali nebo ignorovali svou židovskou identitu – možná za pomoci mechanismů sebeklamu –, zatímco si přesto mohli zachovat židovskou identitu, která by se projevila pouze v případě, že by došlo k jasnému konfliktu

mezi židovskými zájmy a komunistickou politikou nebo kdyby vznik Izraele vyvolal skryté židovské identity.

V mnoha dobách a na mnoha místech byli Židé ochotnými spolupracovníky vykořisťovatelských elit, a to nejen v západních společnostech, ale i v muslimském světě (PTSDA, kap. 5; SAID, kap. 2). Jedná se o obecné zobecnění, které lze učinit ohledně židovského ekonomického chování v průběhu věků. Jejich častá role zdaleka přesahovala plnění úkolů, které byly z náboženských důvodů považovány za nevhodné pro domorodce; spíše vykonávali úkoly, při nichž by domorodci byli relativně méně bezohlední než Židé, jako například výběr daní. To vedlo k častému motivu tradičního antisemitismu, který se objevil již v pátém století př. n. l. a který obviňoval vládnoucí elity z vykořisťovatelských spojenectví s Židy (SAID, kap. 2).

> Právě kvůli tomu, že Židé v městských oblastech plnili funkci královských výběrčích daní, vnímala města Židy jako královy zástupce, kteří s nimi zacházeli jako s objekty masivního vykořisťování. Tím, že Židé sloužili zájmům králů, zdálo se, že pracují proti zájmům měst; a tak se opět dostáváme k jevu, o kterém jsme se již zmínili: k zásadnímu konfliktu mezi králi a jejich lidem – konfliktu, který se neomezoval pouze na finanční záležitosti, ale zasahoval do všech sfér vlády, které měly vliv na život lidu. Částečně právě díky tomuto střetu zájmů mohli Židé přežít drsné podmínky středověku a je těžké uvěřit, že si toho nevšimli, když se přišli usadit do křesťanské Evropy. Jejich požadavky, již od dob Karolínů, na záruky ochrany před usazením se na určitém místě totiž ukazují, že (a) si uvědomovali, že postoje králů k mnoha otázkám se lišily

od postojů prostého lidu, a (b) že králové byli připraveni ve prospěch svých zájmů spojit síly s „cizími“ Židy proti jasným přáním svých křesťanských poddaných. V jistém smyslu se tedy dohody Židů s králi ve středověku podobaly dohodám, které uzavřeli se zahraničními dobyvateli ve starověku. (Netanyahu, 1995, str. 71–72)

To platilo i pro východní Evropu v 19. století, kde ekonomické instituce, jako například daňové koncesie, správa panství a monopoly na maloobchodní prodej alkoholu, přetrvávaly mnohem déle než na Západě:

Tímto způsobem se židovský arendátor stal pánem nad životem a smrtí obyvatel celých okresů a jelikož v tomto vztahu měl pouze krátkodobý a čistě finanční zájem, čelil neodolatelnému pokušení vykořisťovat své dočasné poddané až na kost. Na šlechtických panstvích měl tendenci svěřovat svým příbuzným a souvěrcům správu mlýna, pivovaru a zejména pánových hostinců, kde byli rolníci podle zvyku povinni pít. Na církevních panstvích se stal výběrčím všech církevních poplatků a stál u kostelních dveří, aby inkasoval platby od plátců desátků, křtěných nemluvňat, novomanželů a truchlících. Na [královských] panstvích … se fakticky stal zástupcem koruny, pronajímal mýtné, daně a soudní pravomoci a své útlaky zdobil veškerou důstojností královské autority. (Davies, 1981, s. 444)

Účast Židů v komunistické elitě SSSR lze vnímat jako variaci na toto prastaré téma židovské kultury, nikoli jako nový jev, který vzešel ze zvláštních okolností bolševické revoluce. Židé se nestali ochotnými nástroji vykořisťovatelských nežidovských elit, které byly jasně odděleny jak od Židů, tak od

lidí, jimž vládly, ale stali se pevnou součástí vykořisťovatelské, utlačovatelské a vskutku vražedné elity, v níž byly hranice mezi skupinami rozmazané. K tomuto stírání hranic přispělo několik procesů: odklon od zjevné židovské identity ve prospěch fasády mezinárodního socialismu, v níž byla židovská identita a etnické vazby relativně méně viditelné; přijímání slovanských jmen; a omezené množství smíšených sňatků s nežidovskými elitami (Lindemann, 1997; Slezkine, 2004). „Množství židovských manželek“ mezi nežidovskými vůdci (Vaksberg, 1994, s. 49) nepochybně umocnilo židovskou atmosféru v nejvyšších patrech sovětské vlády, vzhledem k tomu, že, jak již bylo zmíněno, všichni, zejména Stalin, si zřejmě byli etnického původu velmi dobře vědomi. Antisemité zase obviňovali Židy, že „umístili své soukmenovce jako manželky a manžely k vlivným osobnostem a úředníkům“ (v Kostyrchenko, 1995, s. 272).

V souvislosti s elitním postavením Židů v SSSR uvádí Yuri Slezkine statistické údaje o židovské dominanci, na kterou následující příklady z Evropy od konce 19. století až po vzestup nacionálního socialismu poukazují jen velmi nepřímo: v Rakousku byly ve Vídni na přelomu století všechny banky až na jednu spravovány Židy a Židé tvořili 70 procent členů burzovní rady; v Maďarsku bylo 50 až 90 procent veškerého průmyslu pod kontrolou židovských bankéřských rodin a 71 procent nejbohatších daňových poplatníků tvořili Židé; v Německu byli Židé v ekonomické elitě nadreprezentováni v poměru 33 ku 1. Podobné masivní nadměrné zastoupení bylo patrné také v oblasti dosaženého vzdělání a mezi svobodnými povoláními (např. Židé tvořili 62 procent právníků ve Vídni v roce 1900, 25 procent v Prusku v roce 1925, 34 procent v Polsku

a 51 procent v Maďarsku). Vskutku, „univerzity, ‚svobodná' povolání, salony, kavárny, koncertní sály a umělecké galerie v Berlíně, Vídni a Budapešti se staly natolik silně židovskými, že liberalismus a židovství se staly téměř nerozlišitelnými" (Slezkine, 2004, s. 63).

Židovská konkurence potlačila vznik domácí střední třídy ve východní Evropě. (K tomu došlo také v celé jihovýchodní Asii kvůli konkurenci ze strany čínských přistěhovalců.) Když Židé na počátku novověku v Polsku zvítězili v hospodářské soutěži, vedlo to k tomu, že velká většina Poláků byla degradována na úroveň zemědělských dělníků pod dohledem židovských správců statků v ekonomice, v níž obchod, průmysl a řemesla byly z velké části ovládány Židy (PTSDA, kap. 5). Na druhou stranu byli ve většině západní Evropy Židé ve středověku vyhnáni. V důsledku toho se modernizace uskutečnila za účasti domácí střední třídy. Kdyby, stejně jako ve východní Evropě, Židé zvítězili v hospodářské soutěži ve většině těchto profesí, neexistovala by v Anglii nežidovská střední třída. Ať už si člověk představuje, jaké by mohly být osudy a charakter Anglie s převážně židovskými řemeslníky, obchodníky a průmyslníky, zdá se rozumné předpokládat, že křesťanští daňoví poplatníci v Anglii provedli dobrou investici do své vlastní budoucnosti, když souhlasili s tím, že zaplatí králi Eduardovi I. obrovskou daň ve výši 116 346 liber (v roce 2017 v hodnotě přes 85 milionů liber) výměnou za vyhnání dvou tisíc Židů v roce 1290 (Mundill, 1998, s. 249 a násl.).

Vzestup Židů v SSSR se odehrál na úkor Němců, kteří před revolucí představovali v Rusku menšinovou skupinu zprostředkovatelů. (Drtivá většina Židů byla vyloučena z tradičního Ruska s výjimkou oblasti povoleného osídlení, která

zahrnovala Ukrajinu, Litvu, Bělorusko, Krym a část Polska.) Němci obsazovali pozice v carské byrokracii, tvořili velký podíl mezi odborníky, podnikateli a řemeslníky, byli gramotnější než Rusové a vyznačovali se pocitem kulturní nadřazenosti a etnické solidarity:

> A tak byli, s patřičnými úpravami, hlavou ruského srdce, myslí ruské duše, svědomitostí ruské spontánnosti. Ztělesňovali rozvážnost, efektivitu a disciplínu; čistotu, puntičkářství a střízlivost; vlezlost, netaktnost a energii; sentimentalitu, lásku k rodině a nemužnost (nebo absurdně přehnanou mužnost)…… Možná paradoxně ve světle toho, co se mělo stát ve dvacátém století, byli Němci, z hlediska povolání i myšlení, Židy etnického Ruska (stejně jako velké části východní Evropy). Nebo spíše, ruští Němci byli pro Rusko tím, čím byli němečtí Židé pro Německo – jen v mnohem větší míře. Němečtí „merkuriané“ [tj. městští, mobilní, gramotní, výřeční a intelektuálně sofistikovaní] byli pro ruský pohled na sebe sama natolik zásadní, že jak jejich existence, tak i jejich úplné a náhlé zmizení byly běžně považovány za samozřejmost. (Slezkine, 2004, str. 113–114)

Ačkoli nahrazování Němců Židy bylo v době bolševické revoluce již v plném proudu, jedním z klíčových důsledků této revoluce bylo právě urychlení tohoto procesu. Rozdíl mezi Židy a Němci spočíval v tom, že Židé chovali vůči lidu a kultuře, kterou měli spravovat, dlouhodobou instinktivní antipatii pramenící z minulých historických křivd – jak skutečných, tak domnělých. Rusové z nacionalistické pravice naopak Němce obdivovali, alespoň do první světové války. Například stanovy jedné nacionalistické organizace, Ruské lidové unie svatého

archanděla Michaela, vyjadřovaly „zvláštní důvěru v německé obyvatelstvo Říše“ (Kellogg, 2005, s. 41), zatímco její vůdce Vladimir Purishkevich obviňoval Židy z „nesmiřitelné nenávisti k Rusku a ke všemu ruskému“ (s. 37). Židé neměli v oblibě křesťanské náboženství drtivé většiny Rusů kvůli nepřátelskému vztahu mezi judaismem a křesťanstvím v průběhu věků; Židé nedůvěřovali rolníkům, kteří po četných protižidovských pogromech, zejména po roce 1880, zažili „pád z milosti“ (Slezkine, 2004, s. 140) s inteligencí po četných protižidovských pogromech, zejména po roce 1880; a Židé obviňovali cara, že nečinil dost pro udržení rolníků na uzdě a že zavedl různé kvóty omezující postup Židů, které začaly platit rovněž v 80. letech 19. století – kvóty, které sice zpomalily, ale v žádném případě nezastavily nadměrné zastoupení Židů na univerzitách a v profesních oborech. V tomto ohledu se Němci mnohem více podobaly čínské diaspoře v zámoří, neboť se stali elitou, aniž by zaujímali agresivně nepřátelský postoj vůči lidem a kultuře, které spravovali a nad nimiž měli ekonomickou nadvládu. Když tedy Židé v Rusku dosáhli moci, stalo se tak v roli nepřátelské elity s hlubokým pocitem historické křivdy. V důsledku toho se stali ochotnými katy jak lidí, tak kultur, nad nimiž začali vládnout, včetně Němců.

Po revoluci byli nejen Němci nahrazeni, ale také všechny osobnosti starého řádu a jejich potomci byli aktivně potlačováni. Židé vždy vykazovali tendenci k vzestupu díky svým přirozeným schopnostem (např. vysoké inteligenci) a silným etnickým sítím, ale zde také těžili z „antiburžoazních“ kvót ve vzdělávacích institucích a dalších forem diskriminace proti středostavovským a aristokratickým prvkům starého režimu, které by Židům představovaly větší konkurenci. V

dopise zachyceném tajnou policií napsal otec jednoho studenta, že jeho syn a jejich přátelé mají být kvůli svému třídnímu původu vyloučeni z univerzity: „Je jasné, že zůstanou jen jeruzalémští akademici a komunisté, obecně členové strany“ (Slezkine, 2004, s. 243). Buržoazní prvky z předchozího režimu, včetně etnických Němců, neměly žádnou budoucnost. Masové vraždění rolníků a nacionalistů se tak spojilo se systematickým vytlačováním dříve existující nežidovské střední třídy. Manželka profesora Leningradské univerzity poznamenala: „Do všech institucí jsou přijímáni pouze dělníci a Izraelité; život inteligence je velmi těžký“ (s. 243). I na konci 30. let, před rusifikací, která doprovázela druhou světovou válku, „Ruská federace […] stále činila pokání za svou imperiální minulost a zároveň sloužila jako příklad společnosti bez etnických rozlišení“ (s. 276). Zatímco všem ostatním národnostem, včetně Židů, bylo dovoleno a dokonce doporučeno zachovat si svou etnickou identitu, revoluce zůstávala hnutím namířeným proti většině.

Bolševická revoluce jako etnická válka

Židé se významně podíleli na bolševické revoluci a v Sovětském svazu tvořili elitní skupinu ještě dlouho po skončení druhé světové války. Je zajímavé, že velká část nežidovských bolševiků patřila k jiným než ruským etnickým skupinám. V počátcích existence Sovětského svazu panovalo všeobecné přesvědčení, že vládu ovládá „malá skupinka cizinců“ (Szajkowski, 1977, s. 55). Stalin, Lavrentij Berija (místopředseda vlády a šéf sovětské tajné policie) a Sergo Ordžonikidze (významná osobnost bolševické revoluce a následné občanské války) byli Gruzínci; Dzeržinskij, nemilosrdný šéf Čeky a OGPU ve 20. letech 20. století, byl

Polák se silnými prožidovskými postoji – tři ze čtyř Dzeržinského asistentů byli Židé: G. Jagoda, V. L. Gerson a M. M. Lutskij (Solženicyn 2002/2011, kap. 18). Původní Čeka se skládala převážně z nerusů, zatímco Rusové v Čece bývali sadističtí psychopati a zločinci (Werth, 1999, s. 62; Wolin & Slusser, 1957, s. 6) – lidé, u nichž je nepravděpodobné, že by chovali jakoukoli loajalitu ke svému národu nebo se s ním ztotožňovali. Solženicyn (2002/2011, kap. 18) cituje výzkum, který naznačuje, že od období „rudého teroru“ (1918–1922) do poloviny 20. let 20. století klesl podíl nerusů v OGPU z 50 procent na 30–35 procent a podíl nerusů ve vedoucích pozicích klesl ze 70 procent na 40–45 procent, zatímco zastoupení Židů se ve skutečnosti zvýšilo.

Bolševická revoluce měla tedy výrazný etnický rozměr: nad ruským lidem vládli do značné míry Židé a další neruské národnosti, což mělo katastrofální důsledky pro Rusy a další etnické skupiny, které se nemohly stát součástí mocenské struktury. Například když se Stalin rozhodl deportovat Čečence, pověřil vedením deportace Osetince – skupinu, z níž částečně pocházel i on sám a která byla historickým nepřítelem Čečenců. Osetinci a Gruzínci, Stalinovy vlastní rodové skupiny, se mohli rozšiřovat na úkor jiných etnických skupin.

Zatímco Stalin upřednostňoval Gruzínce, Židé měli své vlastní etnické účty k vyrovnání. Zdá se pravděpodobné, že alespoň část bolševických masových vražd a teroru byla motivována pomstou vůči národům, které byly v minulosti protižidovské. Několik historiků naznačilo, že Židé byli motivováni ke vstupu do bezpečnostních složek, aby se pomstili za zacházení, kterého se jim dostávalo za carismu (Rapoport, 1990, s. 31; Baron, 1975, s. 170). Podobně byli Židé pověřeni

vedením bezpečnosti na Ukrajině, která měla dlouhou historii antisemitismu (Lindemann, 1997, s. 443) a ve 30. letech 20. století se stala dějištěm masových vražd.

Jak již bylo zmíněno, mnoho členů nežidovské elity v SSSR mělo židovské manželky, což naznačuje filosemitismus. Kromě toho existovali filosemité, jako například spisovatel Maxim Gorkij, kteří byli, jak to vyjádřil Albert Lindemann (1997, s. 433), „požidovštění nežidé“,

> pojem, zbavený svých negativních konotací, [který] by mohl být použit k zdůraznění často přehlíženého faktu: I v Rusku existovali někteří nežidé – ať už bolševici, či nikoli –, kteří Židy respektovali, hojně je chválili, napodobovali je, starali se o jejich blaho a navazovali s nimi úzká přátelství či milostné vztahy.

Například Gorkého láska k Židům byla bezmezná. Gorkij vnímal Židy jako nositele „hrdinského“ idealismu, „vše prozkoumávajícího a vše zkoumajícího“; „tento idealismus, který se projevuje v jejich neúnavném úsilí přetvořit svět podle nových principů rovnosti a spravedlnosti, je hlavním a možná jediným důvodem nepřátelství vůči Židům“ (v Slezkine, 2004, s. 164).

To, co spojovalo Židy a filosemity, byla jejich nenávist k tomu, co Lenin (který měl židovského dědečka) nazýval „tupým, hrubým, netečným a medvědími instinkty ovládaným ruským či ukrajinským rolníkem“ – tím samým rolníkem, kterého Gorkij popsal jako „divokého, ospalého a přilepeného ke své hromadě hnoje“ (Slezkine, 2004, s. 163). Právě takové postoje vytvořily klima, které ospravedlňovalo vyvražďování mnoha milionů rolníků ve jménu vytvoření nového „sovětského

člověka“. Filosemité byli i nadále běžní mezi nežidovskou elitou v SSSR, a to dokonce až do 50. let, kdy se Židé začali stávat terčem pronásledování právě kvůli svému židovskému původu. Jedním z takových filosemitů byl Pavel Sudoplatov, Slovan ženatý s Židovkou a s mnoha židovskými přáteli; Sudoplatov byl vysoce postaveným důstojníkem tajné policie, který měl na rukou spoustu krve. Jedinou vraždou, kterou ve svých pamětech jednoznačně odsoudil, byla vražda Paula Mikhoelse, židovského etnického aktivisty spojeného s Židovským antifašistickým výborem.

Osobnosti jako Gorkij a Sudoplatov měly zásadní význam pro úspěch Židů v Sovětském svazu. Jedná se o obecný princip židovské politické činnosti v podmínkách diaspory: jelikož Židé obvykle tvoří jen nepatrné procento společnosti, musí uzavírat spojenectví s nežidy, jejichž vnímané zájmy se shodují s jejich vlastními. Jak bylo uvedeno v kapitole 4 o neokonzervatismu, nežidé mají řadu důvodů, proč se spojují s židovskými zájmy, včetně kariérního postupu, úzkých osobních vztahů či obdivu k jednotlivým Židům a hluboce zakořeněných osobních přesvědčení.

Židovská nadvláda nad bolševismem

Yuri Slezkine (2004) shrnul dříve dostupné údaje, které poukazují na židovskou dominanci v revolučních hnutích před rokem 1917 a v sovětské společnosti po tomto datu. (Zvláštní je, že se pouze letmo zmiňuje o důležité knize Alberta Lindemanna z roku 1997 s názvem Esau’s Tears, která uvádí mnoho stejných argumentů.) Židé byli nejen výrazně nadprůměrně zastoupeni mezi revolucionáři, ale byli také „obzvláště dobře zastoupeni ve vrcholných pozicích, mezi teoretiky, novináři a vůdci“ (s. 155). Radikální Židé, stejně jako

ostatní Židé, byli velmi talentovaní, vysoce inteligentní, pracovití a navíc odhodlaní budovat účinné etnické sítě. Tyto vlastnosti je vynesly na vrchol radikálních organizací a samy tyto organizace díky nim byly účinnější (MacDonald, 2023d).

Ačkoli většina Židů před revolucí nebyla bolševiky, mezi bolševiky měli Židé významné postavení a jakmile revoluce začala, stala se drtivá většina ruských Židů jejími sympatizanty a aktivními účastníky. Židé byli obzvláště viditelní ve městech a jako vůdčí osobnosti v armádě a v revolučních radách a výborech. Například mezi šedesáti dvěma bolševiky ve Všeruském ústředním výkonném výboru, zvoleném na druhém sjezdu sovětů v říjnu 1917, bylo dvacet tři Židů. Židé byli vůdci hnutí a do značné míry představovali jeho veřejnou tvář. Slezkine (2004, s. 176) cituje historika Michaila Beizera, který v souvislosti se situací v Leningradu poznamenává, že „v novinách se neustále objevovala židovská jména. Židé vystupovali relativně častěji než ostatní na shromážděních, konferencích a schůzích všeho druhu.“ Obecně byli Židé nasazováni spíše do dozorčích funkcí než do pozic, které je vystavovaly fyzickému nebezpečí. Na zasedání politbyra 18. dubna 1919 Trockij naléhal na přeřazení Židů, protože v bojových jednotkách na frontě bylo relativně málo Židů, zatímco Židé tvořili „značný podíl“ v Čece na frontě i ve výkonných výborech na frontě i v týlu. Tento stav vyvolal v Rudé armádě „šovinistickou agitaci“ (s. 187).

S odvoláním na významné dílo Paula Johnsona (1987/1988) poukazuje Lindemann (1997, s. 448) na Trockého „klíčovou“ roli při plánování a vedení bolševického povstání a na jeho úlohu jako „brilantního vojenského velitele“ při

budování Rudé armády jako vojenské síly; navíc jsou mnohé rysy Trockého osobnosti stereotypně židovské:

> Pokud připustíme, že antisemitismus byl nejvýrazněji poháněn úzkostí a strachem – na rozdíl od pohrdání –, pak je významné, do jaké míry se Trockij stal pro antisemity předmětem znepokojení. I v tomto ohledu jsou Johnsonova slova poučná: Píše o Trockého „démonické síle“ – tentýž výraz, jak je příznačné, opakovaně používali i jiní, když hovořili o Zinovjevově řečnické dovednosti nebo Urického bezohlednosti [Lev Zinovjev byl známý svými řečnickými schopnostmi a brutalitou vůči kontrarevolucionářům; byl blízkým spolupracovníkem Lenina a zastával řadu významných funkcí v sovětské vládě; Moisej Solomonovič Urickij byl notoricky brutální šéf Čeky v Petrohradě]. Trockého bezmezné sebevědomí, jeho notorická arogance a pocit nadřazenosti byly dalšími rysy, které se často spojovaly s Židy. O Trockém a dalších bolševicích se sice šířily fantazie, ale existovala i realita, z níž tyto fantazie vyrůstaly.

Výrazná přítomnost Židů vedla k rozšířenému antisemitismu:

> Každá revoluce vyvolává mezi lidmi příval obscénností, závisti a hněvu. Totéž se stalo i mezi ruským lidem, jehož křesťanská duchovnost byla oslabena. A tak se Židé – z nichž mnozí se vypracovali na vrchol, do centra pozornosti, a co víc, kteří neskrývali své revoluční jásání ani nečekali v bídných frontách – stali čím dál více terčem lidové nevraživosti.

> Mnoho příkladů takové nevraživosti bylo zaznamenáno v novinách z roku 1917. . . . [Např.:] Noviny „Russkaja Volja“ (Ruská svoboda) uváděly: „Přímo před našimi očima se antisemitismus ve své nejprimitivnější podobě . . . znovu objevuje a šíří. . . . Stačí poslouchat rozhovory v tramvajích [v Petrohradě] nebo ve frontách před různými obchody, či na nesčetných krátkodobých shromážděních na každém rohu a křižovatce. . . . Obviňují Židy z politického ovládnutí, z převzetí stran a sovětů, a dokonce z ničení armády . . . z rabování a hromadění zboží.“ (Solženicyn, 2002/2011, kap. 14)

Solženicyn (2002/2011, kap. 15) neobviňuje Židy z převratu v říjnu 1917:

> Je třeba výslovně uvést, že říjnový převrat neprovedli Židé (ačkoli se odehrál pod celkovým velením Trockého a za energického působení mladého Grigorije Čudnovského při zatýkání členů Prozatímní vlády a masakru obránců Zimního paláce). Obecně řečeno, běžná výtka, že 170 milionů lidí nemohla být k bolševismu dohnána malou židovskou menšinou, je oprávněná. Svůj osud jsme si vskutku zpečetili sami v roce 1917 svou pošetilostí v období od února do října–prosince.

Solženicyn (2002/2011, kap. 15) však rovněž poznamenává:

> Na „historickém setkání“ v Karpovkově ulici, v bytě Himmera a Flaksermanna, dne 10. října 1917, kdy bylo přijato rozhodnutí o zahájení bolševického převratu, byli mezi dvanácti účastníky Trockij, Zinovjev, Kameněv, [Jakov] Sverdlov, Urickij a [Grigorij] Sokolnikov. Právě

tam bylo zvoleno první „politbyro“, které mělo před sebou tak zářivou budoucnost, a mezi jeho sedmi členy byli vždy ti samí: Trockij, Zinovjev, Kameněv, Sokolnikov.

Kromě toho následující dokument popisuje zasedání Politického byra Ústředního výboru Všeruské komunistické strany (bolševiků) ze dne 18. dubna 1919, který pochází z Trockého archivu na Kolumbijské univerzitě:

> Přítomni: [soudruzi] Lenin, Krestinskij, Stalin, Trockij. . . . Prohlášení soudruha Trockého, že Židé a Lotyši tvoří obrovský podíl úředníků v čelních Čekách, v prováděcích komisích na frontě i v týlu a v ústředních sovětských orgánech, zatímco jejich podíl v jednotkách na frontě je relativně malý, a že z tohoto důvodu se mezi vojáky Rudé armády s určitým úspěchem vede silná šovinistická agitace, a že podle názoru soudruha Trockého je nutné přerozdělit stranické kádry, aby se dosáhlo rovnoměrnějšího zastoupení funkcionářů všech národností mezi frontovou a zázemní oblastí. (Solženicyn, 2002/2011, kap. 16)

Židovské zastoupení ve vrcholných patrech Čeky, OGPU a NKVD (zkratky, pod nimiž byla tajná policie v různých obdobích známá) bylo často předmětem zájmu těch, kdo zdůrazňují židovskou účast na revoluci a v jejím důsledku. Solženicyn (2002/2011, kap. 16) cituje jednoho současného ruského badatele, který zjistil:

> „V počáteční fázi činnosti represivních orgánů, během ‚rudého teroru‘, tvořily národnostní menšiny přibližně 50 % ústředního aparátu Čeky, přičemž jejich zastoupení na klíčových pozicích dosahovalo 70 %.“ Autor uvádí

statistické údaje ze dne 25. září 1918: mezi etnickými menšinami byli početní Lotyši a poměrně početní Poláci. „Židé jsou poměrně nápadní, zejména mezi ‚významnými a aktivními funkcionáři Čeky', tj. komisaři a vyšetřovateli. Například mezi ‚vyšetřovateli Oddělení protirevolučních aktivit – nejdůležitějšího oddělení Čeky – byla polovina Židů'." . . .

Materiály vypracované Zvláštní vyšetřovací komisí na jihu Ruska poskytují vhled do kyjevské Čeky a jejího velitelského personálu (na základě výpovědi zajatého vyšetřovatele Čeky): „Počet zaměstnanců ‚Čeky' se pohyboval mezi 150 a 300 . . . procentuálně tvořili Židé 75 % a ostatní 25 %, přičemž vedoucí pozice zastávali téměř výlučně Židé." Z dvaceti členů komise, tj. nejvyšších představitelů, kteří rozhodovali o osudech lidí, bylo čtrnáct Židů.

Dále:

Zinovjev „shromáždil kolem sebe v petrohradském vedení mnoho Židů." . . . V roce 1921 byla převaha Židů v petrohradské organizaci komunistické strany . . . „zřejmě natolik odpudivá, že politbyro, poučeno událostmi v Kronštadtu [neúspěšné povstání s antisemitskými podtóny] a antisemitskou náladou v Petrohradě, se rozhodlo vyslat do Petrohradu několik komunistů ruského původu, byť výhradně z propagačních důvodů." Uglanov tak nahradil Zorina-Homberga v čele Gubkomu; Komarov nahradil Trilissera a Semjonov odešel do Čeky. Zinovjev však „vznesl námitky proti rozhodnutí Politbyra a bojoval proti nové skupině" – a v důsledku toho byl Uglanov odvolán z Petrohradu a „v petrohradské organizaci se

> spontánně vytvořila čistě ruská opoziční skupina“, skupina, „nucená čelit zbytku organizace, jejíž tón udávali Židé.“ . . .
>
> Na prvních diplomatických konferencích se Sověty v Ženevě a Haagu v roce 1922 si Evropa nemohla nevšimnout, že sovětské delegace a jejich personál byli převážně židovského původu. . . . V roce 1922 Gorkij sdělil akademiku Ipatievovi, že 98 % sovětské obchodní mise v Berlíně tvořili Židé, a to pravděpodobně nebylo příliš přehnané. (Solženicyn, 2002/2011, kap. 18)

Slezkine (2004, s. 177) uvádí statistické údaje o nadměrném zastoupení Židů v několika organizacích, zejména ve vedoucích funkcích. V průběhu 30. let byla tajná policie, tehdy známá jako NKVD, „jednou z institucí se největším podílem Židů ze všech sovětských institucí“ (s. 254), přičemž 42 ze 111 jejích nejvyšších úředníků byli Židé. V této době vedlo dvanáct z dvaceti ředitelství NKVD etnických Židů, včetně těch, kteří měli na starosti státní bezpečnost, policii, pracovní tábory a přesídlování (tj. deportace). Gulag byl od svého vzniku v roce 1930 až do konce roku 1938, tedy v období, které zahrnuje nejhorší excesy Velkého teroru (1936–1938), veden etnickými Židy. Dalo by se o nich hovořit jako o „Stalinových ochotných katech“.

Židé také „převládali na nižších úrovních stranického aparátu“, zejména v tajné policii (Schapiro, 1961, s. 165). Rusům neunikla zvláštní role Židů v bolševické vládě:

> Zatímco nejvýznamnější a nejvýraznější postavou po Leninovi byl Trockij, v Petrohradě byl dominantní a nenáviděnou postavou Zinovjev, a kdokoli, kdo měl tu

smůlu, že se dostal do rukou Čeky, měl velmi velkou šanci, že se ocitne tváří v tvář židovskému vyšetřovateli a možná bude jím zastřelen. (Schapiro, 1961, s. 165; citováno také Solženicynem, 2002/2011, a Slezkine, 2004).

Od roku 1917 bylo mezi Rusy běžné spojovat Židy s revolucí (Werth, 1999, s. 86). I po německé invazi v roce 1941 mnoho Rusů doufalo v německé vítězství, které by zemi zbavilo „Židů a bolševiků“ – dokud se neprojevila brutalita okupantů (s. 215).

Kromě mnoha nižších bezpečnostních funkcionářů patřili mezi významné Židy také Matvej Berman a Naftali Frenkel, kteří vybudovali systém otrocké práce, jenž si vyžádal stovky tisíc obětí. (Výstavba kanálu mezi Baltským a Bílým mořem si vyžádala mnoho tisíc životů. Šest dozorců tohoto projektu byli Židé: Firin, Berman, Frenkel, Kogan, Rappoport a Zhuk.) Mezi další Židy, kteří se významně podíleli na provádění Rudého teroru, patřili Genrikh Jagoda (šéf tajné policie), Aron Soltz (významný raný bolševik, avšak odpůrce Velké čistky ve 30. letech), Lev Inzhir (hlavní účetní Souostroví Gulag), M. I. Gay (šéf zvláštního oddělení tajné policie), A. A. Slutskij a jeho zástupce Boris Berman (odpovědní za teror v zahraničí), K. V. Pauker (náčelník operací tajné policie) a Lazar Kaganovič (nejmocnější vládní úředník po boku Stalina ve 30. letech, který se významně podílel na masových vraždách, k nimž v tomto období docházelo) (Rapoport, 1990, str. 44–50).

Sovětská vláda zavraždila přes dvacet milionů svých vlastních občanů, z nichž drtivá většina zahynula během prvních dvaceti pěti let její existence, v době vrcholící židovské moci. Jednalo se o „stát proti svému lidu“ (Werth, 1999), který organizoval vražedné kampaně kolektivního trestání (obvykle

spočívající v deportaci nebo nuceném hladovění) namířené proti celé řadě etnických skupin, včetně velkoruských rolníků, Ukrajinců, Kozáků, Čečenců, krymských Tatarů, volžských Němců, Moldavanů, Kalmyků, Karatšajů, Balkarů, Ingušů, Řeků, Bulharů, krymských Arménů, meschetinských Turků, Kurdů a Chemshinů jako skupin (Courtois et al., 1999, s. 10; Werth, 1999, s. 219 a násl.). Ačkoli se jednotliví Židé stali obětí bolševického násilí, nikdy nedošlo k násilí namířenému proti Židům jako skupině a antisemitismus byl dokonce zakázán.

Bolševici se i nadále omlouvali za nadměrné zastoupení Židů, dokud se toto téma ve 30. letech nestalo tabu, a teprve na konci 30. let došlo k nárůstu viditelnosti a asertivity „antisemitů, etnických nacionalistů a zastánců poměrného zastoupení“ (Slezkine, 2004, s. 188). V té době již bylo nejhorší z masakrů v Gulagu, čistek a uměle vyvolaných hladomorů za námi.

Přesvědčení o významné roli Židů v revoluci a v jejím důsledku bylo běžné mezi vlivnými osobnostmi na Západě, jako byl například Winston Churchill (1920), který napsal, že role Židů v revoluci „je nepochybně velmi velká; pravděpodobně převyšuje všechny ostatní.“ Konzervativci v celé Evropě i ve Spojených státech skutečně věřili, že za komunismus a bolševickou revoluci jsou zodpovědní Židé (Bendersky, 2000; A. Mayer, 1988; Nolte, 1965). Slezkine (2004, s. 181) poukazuje na podobné poznámky z knihy vydané v roce 1927 ruským nacionalistou V. V. Šulginem, který v roce 1919 ve svém rodném Kyjevě na vlastní kůži zažil vražedné činy bolševiků:

> Nelíbí se nám, že se celá tato hrozná věc odehrála na úkor Ruska a že nás to stálo nevýslovné ztráty. Nelíbí se nám,

> že vy, Židé, relativně malá skupina v rámci ruského obyvatelstva, jste se na tomto ohavném činu podíleli v míře, která vůbec neodpovídá vašemu počtu.

Slezkine (2004, s. 180) s tímto hodnocením není v rozporu, tvrdí však, že Židé zdaleka nebyli jedinými revolucionáři. To je jistě pravda, ale nemění to nic na tvrzení, že účast Židů byla nezbytnou, nikoli však postačující podmínkou pro úspěch bolševické revoluce a jejích krvavých následků (viz také níže).

Celkově Slezkineovo pojednání jasně podporuje tvrzení, že Židé byli nezbytnou podmínkou, zejména díky jeho důrazu na vedoucí roli Židů. Ve skutečnosti v knize Lenin v Curychu „Solženicyn předkládá lákavé důkazy o tom, že Říjnová revoluce by se neuskutečnila (nebo by nebyla úspěšná) bez činů, které Židé vykonali v jejích nejkritičtějších okamžicích“ (S. J. Quinn, 2021, s. 47). Židé byli v Říjnové revoluci a následujících vládách nadměrně zastoupeni: šest z dvanácti spiklenců a podle masového vraha Lazara Kaganoviče „drtivá většina členů prezidia u stolu byli Židé“, stejně jako alespoň polovina Leninova prvního sovětského politbyra (s. 103). Stejně jako Slezkine však i Solženicyn vykresluje 30. léta jako vrchol židovské moci v SSSR:

> Ačkoli Solženicyn uvádí, že Židé nikdy netvořili veškeré členstvo těchto vlivných organizací, na několika stránkách podrobně popisuje židovskou dominanci v sovětské ekonomice, diplomacii, kultuře a politice ve 30. letech 20. století. . . . A to vše se odehrávalo v době, kdy Stalin údajně prováděl čistky Židů ve straně. (S. J. Quinn, 2021, str. 119–120)

Američtí Židé kritizovali SSSR jen zřídka, dokud se neobjevily náznaky, že jsou v SSSR Židé pronásledováni. Počátky neokonzervativního hnutí lze skutečně vysledovat až do 50. let, kdy se začaly objevovat první zprávy o tom, že jsou Židé odstraňováni z mocenských pozic (viz kap. 4).

Tvrzení, že zapojení Židů bylo nezbytnou podmínkou, je však samo o sobě podhodnocením, protože, jak poznamenal Shulgin, účinnost židovských revolucionářů byla v naprostém nepoměru k počtu Židů. Tvrzení, že pro úspěch hnutí byla nezbytná skupina tvořící velký podíl populace, by nebylo ničím výjimečným. Kritický význam Židů se však projevil i přesto, že v době revoluce tvořili přibližně 5 procent ruského obyvatelstva a před revolucí byli v hlavních městských oblastech Moskvy a Leningradu zastoupeni mnohem méně, protože jim v tom bránily zákony o oblasti osídlení. Slezkine má pravdu v tom, že Židé nebyli jedinými revolucionáři, ale jeho argument pouze podtrhuje význam židovských osobnostních rysů, které byly základem intenzity a účinnosti židovského aktivismu (viz Předmluva), jak již výše poznamenal Lindemann (1997), a také spojenectví, která Židé v diaspoře obvykle uzavírají s nežidy, aby prosadili své vnímané zájmy jako malá menšina.

V roce 1923 vydalo několik židovských intelektuálů sbírku esejí, v nichž přiznali „hořký hřích“ židovské spoluúčasti na zločinech revoluce. Slovy jednoho z přispěvatelů, I. L. Bikermana, „je samozřejmé, že ne všichni Židé jsou bolševici a ne všichni bolševici jsou Židé, ale stejně zřejmé je, že Židé se neúměrně a nezměrně horlivě podíleli na mučení polomrtvého Ruska ze strany bolševiků“ (v Slezkine, 2004, s. 183).

Zvláště zajímavou analýzu předkládá Vaksberg (1994, s. 20). Poznamenává například, že na fotomontáži bolševických

vůdců pořízené v roce 1920 byli dvacet dva z šedesáti jednoho vůdců Židé, „a na snímku chyběli Kaganovič, Pjatnickij, Gološčekin a mnoho dalších, kteří patřili k vládnoucímu kruhu a jejichž přítomnost na této stránce alba by procentuální podíl Židů ještě zvýšila.“ Připomeňme, že, jak bylo uvedeno výše, antisemité obviňovali Židy z toho, že „umístili osoby ze své vlastní skupiny jako manželky a manžely vlivných osobností a úředníků“ (v Kostyrchenko, 1995, s. 272). Tento bod dobře zapadá do Lindemannova popisu nežidovských bolševiků jako „požidovštělých nežidů“, jak bylo rovněž uvedeno výše.

Mezi nežidovskými Rusy panovalo rozšířené přesvědčení, že „zatímco všichni ostatní na revoluci tratili, Židé – a pouze oni – z ní měli prospěch“ (R. Pipes, 1993, s. 101), jak dokládají například oficiální snahy sovětské vlády v boji proti antisemitismu. Stejně jako v případě poválečného Polska byli Židé považováni za důvěryhodné stoupence režimu kvůli velmi výrazné změně jejich postavení, kterou revoluce přinesla (Vaksberg, 1994, s. 60). V důsledku toho se bezprostřední porevoluční období vyznačovalo intenzivním antisemitismem, včetně četných pogromů prováděných Bílou armádou. Stalin se však „rozhodl zničit ‚mýtus‘ o rozhodující roli Židů při plánování, organizaci a uskutečnění revoluce“ a zdůraznit roli Rusů (s. 82). Stejně jako současní židovští apologetové měl i Stalin zájem na tom, aby role Židů v revoluci nebyla zdůrazňována, avšak z jiných důvodů.

Židé byli v průběhu 20. let 20. století v politické a kulturní elitě Sovětského svazu výrazně nadprůměrně zastoupeni (Ginsberg, 1993, s. 53; I. L. Horowitz, 1993, s. 83; R. Pipes, 1993, s. 112) a dokonce i v 50. letech 20. století, kdy docházelo k čistkám Židů z ekonomické a kulturní elity (Kostyrchenko,

1995). Vaksbergovu (1994) tezi o Stalinovi interpretuji tak, že Stalin byl antisemitou již od samého počátku, avšak kvůli silnému zastoupení Židů ve vrcholných vládních kruzích i v dalších oblastech sovětské společnosti, jakož i kvůli nutnosti získat si přízeň západních vlád, se jeho snahy o odstranění Židů z nejvyšších vládních pozic rozvíjely jen pomalu a byl nucen uchýlit se k značnému klamání. Stalin tak mísil svá opatření proti Židům s otevřenými projevy filosemitismu a často do nich zahrnoval i několik nežidů, aby zamaskoval své protižidovské úmysly. Například těsně před sérií procesů, v nichž bylo jedenáct ze šestnácti obžalovaných Židů, se konal široce medializovaný proces se dvěma nežidy obviněnými z antisemitismu (s. 77). V procesech s Židy se o židovském etnickém původu vůbec nemluvilo a až na jednu výjimku byli obžalovaní označováni pouze svými (nežidovsky znějícími) stranickými pseudonymy, nikoli svými židovskými jmény. Stalin i v průběhu 30. let nadále uděloval židovským umělcům vyznamenání a ceny, a to i přesto, že odstraňoval nejvyšší židovské politické vůdce a nahrazoval je nežidy (viz také J. Rubenstein, 1996, s. 272).

Nadměrné zastoupení Židů v bolševické revoluci bylo od samého počátku revoluce významným zdrojem antisemitismu a zaujímalo významné místo v nacionálněsocialistických spisech o Židech (např. v knize Mein Kampf). Ve své knize „Rusofobie“, původně šířené jako samizdat v roce 1982 a oficiálně vydané v roce 1989, Igor Šafarevič, matematik a člen prestižní Americké národní akademie věd (NAS), tvrdil, že Židé nesou značnou odpovědnost za bolševickou revoluci (viz R. Stone, 1992, s. 743; Spector, 1992). Šafarevič tvrdil, že Židé během revoluce zastávali mnoho nejvyšších vedoucích pozic a

že jejich činnost v tomto období i později byla motivována nepřátelstvím vůči Rusům a jejich kultuře. Šafarevič tvrdil, že Židé se zásadním způsobem podíleli na akcích, které vedly ke zničení tradičních ruských institucí, zejména díky své dominantní roli v tajné policii. Zdůrazňuje židovskou roli při likvidaci ruských nacionalistů a podkopávání ruského vlastenectví, při vraždě cara a jeho rodiny, při vyvlastňování kulaků a při ničení pravoslavné církve. Židovskou „rusofobii" nepovažuje za ojedinělý jev, nýbrž za důsledek tradičního židovského nepřátelství vůči nežidovskému světu, který je považován za tref (nečistý), a vůči samotným nežidům, kteří jsou považováni za podlidi a za bytosti hodné zničení – což je další příklad separatistických a misantropických motivů k antisemitismu (SAID, kap. 2). Šafarevič analyzoval židovská literární díla ze sovětského a postsovětského období, která vykazují nenávist vůči Rusku a jeho kultuře smíšenou se silnou touhou po pomstě. V souladu s tématem kulturní nadvlády v antisemitismu Šafarevič tvrdil, že Židé měli na Rusko větší vliv než snad na jakoukoli jinou zemi, avšak diskuse o roli Židů ať už v současném Rusku, nebo dokonce v teoreticky otevřenějších Spojených státech vede k intenzivnímu nepřátelství a odvetným reakcím. Ve svém komentáři, který je velmi podobný neokonzervativním tvrzením, že zájmy USA a Izraele se zcela shodují (viz kap. 4), Šafarevič uvedl, že jakákoli možnost, že by židovské zájmy byly v rozporu se zájmy ostatních, nemůže být ani navržena jako hypotéza.

NAS požádala Šafareviče, aby odstoupil ze své funkce v akademii, on však odmítl. Po Rusofobii následovala záplava obvinění z antisemitismu, z nichž drtivá většina pocházela od židovských autorů, stejně jako odsouzení ze strany západních

akademických i populárních médií, včetně časopisů Newsweek, The Washington Post, The Boston Globe a The New Republic (S. J. Quinn, 2022a,b; viz také Berglund, 2012).

Proměna Židů po bolševické revoluci

Mnozí komentátoři zabývající se židovskými bolševiky poukazovali na „proměnu“ Židů. Jak uvedl židovský komentátor G. A. Landau, „krutost, sadismus a násilí se zdály být cizí národu, který byl dosud tak vzdálený fyzické činnosti.“ Jiný komentátor, I. A. Bromberg (rovněž Žid), poznamenal:

> [T]en kdysi utlačovaný milovník svobody se proměnil v tyrana s „neslýchanou despotickou svévolí“. . . . Přesvědčený a bezvýhradný odpůrce trestu smrti nejen za politické zločiny, ale i za ty nejohavnější činy, které nedokázal, jakoby, sledovat zabíjení kuřete, se navenek proměnil v osobu oděnou do kůže s revolverem a ve skutečnosti ztratil veškerou lidskou podobu. (v Slezkine, 2004, str. 183–184)

Tato psychologická „proměna“ ruských Židů pravděpodobně nebyla pro samotné Rusy až tak překvapivá, vezmeme-li v úvahu Gorkého zjištění, že Rusové před revolucí vnímali Židy jako lidi ovládané „krutým egoismem“ a že se obávali, že se stanou otroky Židů. Sám Gorkij zůstal až do konce filosemitou, ačkoli si v roce 1922 stěžoval, že ve vládě je příliš mnoho Židů (Solženicyn, 2002/2011, kap. 18); rovněž poznamenal:

> [D]ůvodem současného antisemitismu v Rusku je netaktnost židovských bolševiků. Židovští bolševici – ne všichni, ale někteří nezodpovědní mladíci – se podílejí na znesvěcování svatých míst ruského národa. Bez ohledu na

city ruského národa přeměnili kostely na kina a čítárny. [Gorkij však za to Židy neobviňoval.] Skutečnost, že bolševici poslali Židy – bezmocnou a nezodpovědnou židovskou mládež – aby tyto věci prováděli, samozřejmě zavání provokací. Židé se však měli zdržet. (v Slezkine, 2004, s. 186)

Z díla Solženicyna (2002/2011, kap. 17):

Nezapomněli jsme, jak to vypadalo na vrcholu toho desetiletí [20. léta]: ruský patriotismus byl navždy zrušen. Ale city lidí nezapomeneme. Nezapomeneme, jaký to byl pocit vidět, jak inženýr Dževalkin vyhodil do vzduchu Chrám Spasitele, a že hlavním strůjcem toho všeho byl Kaganovič, který chtěl zničit i katedrálu svatého Basila. Ruská pravoslavná církev byla veřejně pronásledována „bojovými ateisty“ vedenými Gubelmanem-Jaroslavským. Je pravdivě poznamenáno: „To, že se na ničení kostelů podíleli židovští komunisté, bylo obzvláště urážlivé. […] Ať už byla účast synů ruských rolníků na pronásledování církve jakkoli urážlivá, role, kterou sehrál každý neruský občan, byla ještě urážlivější.“

Solženicyn (2002/2011, kap. 18) dále cituje autora S. S. Maslova, který emigroval v roce 1922:

Maslov se snaží pochopit „příčinu rozšířené a hořké nenávisti vůči Židům v moderním Rusku“ a zdá se mu, že jde o „všeobecné ztotožňování sovětské moci s židovskou mocí v celé společnosti“.

„Výraz ‚židovská moc‘ se v Rusku, a zejména na Ukrajině a v bývalém pásmu osídlení, často používá nikoli jako polemika, ale jako zcela objektivní definice moci, jejího

obsahu a její politiky.“ „Sovětská moc jednak odpovídá přáním a zájmům Židů, kteří jsou jejími horlivými stoupenci, a jednak spočívá v židovských rukou.“

Ti, kdo se dopustili masového vyvražďování a vyvlastňování ruských rolníků, se – alespoň ve svých veřejných prohlášeních – považovali za ty, kdo činí to, co je nezbytné pro dosažení vyššího dobra. Toto byl oficiální názor nejen v Sovětském svazu, kde Židé tvořili dominantní elitu, ale také „více či méně oficiální názor“ mezi židovskými intelektuály ve Spojených státech (Slezkine, 2004, s. 215) i jinde. (Mezi levicovými intelektuály je stále mnohem běžnější lamentovat nad mccarthyismem než nad hrůzami SSSR; viz níže.)

> Právě kvůli vytvoření dokonalého člověka… se Levinson připravuje na to, co je „nezbytné“, včetně zabavení posledního prasete plačícího farmáře a zabití zraněného soudruha, který je příliš slabý na to, aby mohl být evakuován… Čím větší je osobní odpovědnost za činy, které se obvykle považují za zlé, tím zřetelnější jsou známky vyvolenosti a vnitřní síly, o nichž svědčí. Bolševičtí komisaři, démoničtí i prométheovští, „nesli v sobě“ bolest historické nutnosti. (Slezkine, 2004, s. 194)

Levinson, postava z románu A. Fadejeva The Rout (1926) – významného příkladu socialistického realismu z raného sovětského období – není ideologicky židovský, „ale není pochyb o tom, že z důvodů jak estetické, tak sociologické věrohodnosti se kanonické židovství jevilo jako vhodný výraz bolševické vize nehmotného vědomí triumfujícího nad [rolnickou] setrvačností“ (Slezkine, 2004, s. 193). Není tedy překvapivé, že Gorkého mírná kritika židovského antikřesťanského fanatismu byla příliš i pro Ester

Frumkinovou, vůdkyni židovské sekce strany. Frumkinová obvinila Gorkého z útoku na „židovské komunisty za jejich obětavý boj proti temnotě a fanatismu“ (s. 187). Ve svém vlastním vnímání jsou Židé nezištně altruističtí, i když dávají průchod prastarým nenávistem.

Židé a stará levice

Silný pocit židovské sounáležitosti charakterizoval také americké židovské radikály již od jejich počátků na konci 19. století – například v organizacích Union of Hebrew Trades a Jewish Socialist Federation (viz Levin, 1977; A. Liebman, 1979). Ve studii Sorina (1985) o židovských radikálech, kteří na počátku 20. století emigrovali do Spojených států, bylo pouze 7 procent nepřátelských vůči jakékoli formě židovského separatismu, zatímco více než 70 procent „bylo prodchnuto pozitivním židovským vědomím. Velká většina byla významně zapletena do sítě překrývajících se institucí, příslušností a židovských společenských uskupení“ (s. 119). Navíc „nanejvýš“ dvacet šest z devadesáti pěti radikálů spadalo do Sorinových kategorií „nepřátelských, ambivalentních nebo asimilačních“, ale „v některých, ne-li ve všech případech se jednalo o osoby, které se často kreativním způsobem snažily vytvořit si novou identitu“ (s. 115). Hlavním tématem této kapitoly je, že velká část otevřeně „vykořeněných“ židovských radikálů měla sebeklamné představy o svém nedostatku židovské identifikace.

Následující poznámka o Emmě Goldmanové, velmi významné americké židovské radikálce, ilustruje obecný trend:

> Stránky časopisu „Mother Earth“, který Emma Goldmanová redigovala v letech 1906 až 1917, jsou plné

> povídek v jidiš, příběhů z Talmudu a překladů básní Morrise Rosenfelda. Navíc ji její oddanost anarchismu neodradila od toho, aby otevřeně a často hovořila a psala o konkrétních těžkostech, kterým Židé čelili ve světě, v němž byl antisemitismus živým nepřítelem. Zdá se, že víra Emmy Goldmanové v anarchismus, s jeho důrazem na universalismus, nevyplývala z odvržení židovské identity ani na něm nebyla závislá. (Sorin, 1985, s. 8)

Americký židovský radikalismus dvacátého století představoval specificky židovskou subkulturu, či „kontrakulturu“, abychom použili termín Arthura Liebmana (1979, s. 26). Americká židovská levice se nikdy neoddělila od širší židovské komunity a účast Židů v těchto hnutích se skutečně měnila v závislosti na tom, zda tato hnutí byla v rozporu se specificky židovskými zájmy.

Podobně i v Anglii byla v roce 1876 v Londýně založena krátkodobá Hebrew Socialist Union jako specificky židovské sdružení. Alderman (1992, s. 171) k tomu poznamenává:

> [The Hebrew Socialist Union] jasně vyzdvihla problém, s nímž se měly potýkat všechny následující židovské socialistické organizace i všechny pozdější židovské odborové svazy: zda jejich úkolem bylo pouze fungovat jako kanál, jehož prostřednictvím by židovští dělníci vstupovali do anglických dělnických hnutí – tedy anglicizace anglo-židovského proletariátu –, anebo zda existovala specificky židovská (a anglo-židovská) forma organizace práce a socialistické filozofie, která vyžadovala samostatné a autonomní vyjádření.

Nakonec vzniklo židovské odborové hnutí, v němž se mluvilo jidiš, a v případech, kdy se Židé připojili k již existujícím odborům, vytvořili v rámci těchto odborů specificky židovské podskupiny.

Židovská stará levice, včetně odborů, levicového tisku a levicových bratrských spolků – které byly často spojeny se synagogou (A. Liebman, 1979, s. 284) – byla v zásadě součástí širší židovské komunity. A když židovská dělnická třída i význam radikálních politických přesvědčení upadaly, získávaly stále větší význam specificky židovské zájmy a identita. Tato tendence židovských členů levicových organizací zabývat se specificky židovskými záležitostmi se po roce 1930 zesílila především kvůli opakujícím se rozporům mezi specifickými židovskými zájmy a universalistickými levicovými cíli té doby. K tomuto jevu docházelo v celém spektru levicových organizací, včetně Komunistické strany USA (CPUSA) a Socialistické strany, mezi jejichž členy patřili i nežidé (s. 267 a násl.).

Židovský separatismus v levicových hnutích byl podporován jedním velmi tradičním aspektem: používáním jazyka vlastní skupiny. Jidiš si nakonec získalo velkou oblibu díky svému sjednocujícímu účinku na židovské dělnické hnutí a díky své schopnosti upevňovat vazby se širší židovskou komunitou (Levin, 1977, s. 210; A. Liebman, 1979, str. 259–260).

> Landsmanshaften [židovské společenské kluby], jidišský tisk a divadlo, socialistické kavárny na East Side, literární spolky a fereyns, které byly tak nedílnou součástí židovské socialistické kultury, vytvořily nezaměnitelné židovské prostředí, které obchod, odborová organizace ani

> Socialistická strana nemohly v žádném případě napodobit. Dokonce i třídní nepřítel – židovský zaměstnavatel – mluvil jidiš. (Levin, 1977, s. 210).

Socialistický vzdělávací program organizace Workmen's Circle (největšího židovského dělnického bratrstva na počátku 20. století) skutečně zpočátku (před rokem 1916) selhal kvůli absenci jidiš a židovských témat: „I radikální židovští rodiče chtěli, aby se jejich děti učily jidiš a věděly něco o svém národu" (A. Liebman, 1979, s. 292). Tyto školy uspěly, když začaly zařazovat židovský učební plán s důrazem na židovskou sounáležitost. Přežily až do 40. let 20. století jako židovské školy se socialistickou ideologií, která zdůrazňovala myšlenku, že zájem o sociální spravedlnost je klíčem k přežití Židů v moderním světě. Je zřejmé, že socialismus a liberální politika se staly formou sekulárního židovství. Organizace se v průběhu své historie proměnila „z radikálního dělnického bratrstva s židovskými členy v židovské bratrstvo s liberálními postoji a socialistickým dědictvím" (s. 295).

Podobně i komunisticky orientovaná židovská subkultura, včetně organizací jako International Workers Order (IWO), zahrnovala sekce hovořící jidiš. Jednou z takových sekcí byl Židovský lidový bratrský řád (JPFO), který byl přidružen k Americkému židovskému kongresu (AJCongress) – největší židovské organizaci v Americe – a byl americkým ministrem spravedlnosti zařazen na seznam podvratných organizací. JPFO měla padesát tisíc členů a po druhé světové válce představovala finanční a organizační „oporu" Komunistické strany USA (CPUSA); poskytovala také zásadní finanční prostředky pro deníky Daily Worker a Morgen Freiheit, které byly obě přidruženy k CPUSA (Svonkin, 1997, s. 166). V souladu se

současným důrazem na slučitelnost komunismu, radikální politiky a židovské identity financovala vzdělávací programy pro děti, které propagovaly silný vztah mezi židovskou identitou a radikálními tématy. Jidišské školy a letní tábory IWO, které fungovaly až do 60. let, kladly důraz na židovskou kulturu a dokonce přetvářely marxismus nikoli jako teorii třídního boje, ale jako teorii boje za osvobození Židů od útlaku. Ačkoli AJCongress během období studené války nakonec přerušil své vazby s organizací JPFO a prohlásil, že komunismus představuje hrozbu, byl „v nejlepším případě neochotným a nevýrazným účastníkem“ (Svonkin, 1997, s. 132) v rámci židovského úsilí o vytvoření veřejného obrazu antikomunismu – což byl postoj odrážející sympatie mnoha členů této organizace, mezi nimiž převládali přistěhovalci z východní Evropy druhé a třetí generace.

David Horowitz (1997, s. 42) popisuje svět svých rodičů, kteří se stali členy „šul“, kterou vedla Komunistická strana USA (CPUSA) a v níž byly židovské svátky vykládány z politického hlediska. Z psychologického hlediska by tito lidé mohli stejně dobře žít v Polsku osmnáctého století:

> Tím, že moji rodiče vstoupili do komunistické strany a přestěhovali se do Sunnyside, se vlastně vrátili do ghetta. Panoval tam stejný společný tajný jazyk, stejný hermeticky uzavřený svět, stejné dvojí chování, kdy se jedna tvář ukazovala vnějšímu světu a druhá vlastní komunitě. A co je ještě důležitější, panovalo tam stejné přesvědčení, že jsou předurčeni k pronásledování a že mají zvláštní poslání, a také pocit morální nadřazenosti vůči silnějším a početnějším gójům venku. A panoval tam

stejný strach z vyloučení kvůli kacířským myšlenkám, což byl strach, který přikovával vyvolené k víře.

Silný pocit sounáležitosti s židovským národem byl charakteristický i pro levicový jidišský tisk. Tak například autor dopisu zaslaného radikálnímu deníku Jewish Daily Forward si stěžoval, že jeho nenáboženský smýšlející rodiče byli rozhořčeni, protože se chtěl oženit s nežidovkou:

> Napsal do listu „Forward“ v domnění, že se setká s porozuměním, jen aby zjistil, že socialisticky smýšlející a svobodomyslní redaktoři listu trvali na tom, … že je nezbytné, aby si vzal Židovku a nadále se ztotožňoval s židovskou komunitou. … [T]i, kdo četli „Forward“, věděli, že odhodlání Židů zůstat Židy je mimo jakoukoli pochybnost a diskusi. (Hertzberg, 1989, str. 211–212)

Časopis „The Forward“ měl až do 30. let 20. století největší náklad ze všech židovských periodik na světě a udržoval úzké vazby na Socialistickou stranu.

Werner Cohn (1958, s. 621) popisuje celkovou atmosféru židovské přistěhovalecké komunity v letech 1886 až 1920 jako „jeden velký radikální debatní kroužek“:

> V roce 1886 se židovská komunita v New Yorku proslavila svou podporou kandidatury Henryho George, teoretika jednotné daně, za třetí stranu (United Labor). Od té doby byly židovské čtvrti v New Yorku i jinde známé svými radikálními volebními zvyklostmi. Lower East Side opakovaně volila za svého kongresmana Meyera Londona, jediného newyorského socialistu, který byl kdy zvolen do Kongresu. A mnoho socialistů se z židovských čtvrtí dostalo do Státního shromáždění v Albany. V kampani o

post starosty New Yorku v roce 1917 podporovaly socialistickou a protiválečnou kandidaturu Morrise Hillquita nejvlivnější hlasy židovské Lower East Side: United Hebrew Trades, Mezinárodní odborový svaz švadlen a především velmi populární jidišský deník „Forward“. Bylo to období, kdy extrémní radikálové – jako Alexander Berkman a Emma Goldman – byli velikány židovské komunity a kdy téměř všichni židovští velikáni – mezi nimi Abraham Cahan, Morris Hillquit a mladý Morris R. Cohen – byli radikálové. Dokonce i Samuel Gompers, když hovořil před židovským publikem, považoval za nutné používat radikální fráze.

Židé a Komunistická strana USA

Morgen Freiheit, neoficiální orgán Komunistické strany USA (CPUSA) v období od 20. do 50. let 20. století, „stál v centru jidišských proletářských institucí a subkultury… [které nabízely] identitu, smysl, přátelství a porozumění“ (A. Liebman, 1979, str. 349–350). Noviny ztratily značnou podporu v židovské komunitě v roce 1929, když zaujaly postoj Komunistické strany proti sionismu, a v 50. letech se v podstatě musely rozhodnout mezi uspokojením své židovské duše a svým postavením jako komunistického orgánu. Rozhodly se pro první možnost a na konci 60. let ospravedlňovaly nevrácení území okupovaných Izraelem, čímž se postavily proti linii Komunistické strany USA.

Vztah Židů a Komunistické strany USA (CPUSA) je obzvláště zajímavý, protože strana často zaujímala postoje, proti nimž se stavěla zbylá část židovské komunity, zejména kvůli jejím úzkým vazbám na Sovětský svaz. Od konce dvacátých let hráli Židé v CPUSA velmi významnou roli

(Klehr, 1978, s. 37 a násl.). Jako vždy pouhé uvádění procentuálního podílu židovských vůdců dostatečně nevystihuje rozsah židovského vlivu, protože nebere v úvahu osobní charakteristiky židovských radikálů jako talentované, vzdělané a ambiciózní skupiny (Sorin, 1985, str. 121–122) – která byla navíc schopná vychovat charismatické vůdce, jako byl Trockij, jak bylo zmíněno výše. Byly vyvíjeny snahy o nábor nežidů jako „fasádu“, aby se zakryl rozsah židovské dominance (Klehr, 1978, s. 40; Rothman & Lichter, 1982/1996, s. 99). Lyons (1982, s. 81) cituje jednoho nežidovského komunistu, který uvedl, že mnoho nežidů z dělnické třídy mělo pocit, že byli přijati za účelem „diverzifikace etnického složení strany“; tento informátor popisuje svou zkušenost jako nežidovský zástupce na komunistickou stranou pořádané konferenci mládeže:

> Většině účastníků bylo stále jasnější, že prakticky všichni řečníci byli newyorští Židé. Řečníci s výrazným newyorským přízvukem se představovali jako „delegát z Lower East Side“ nebo „soudruh z Brownsville“. Nakonec národní vedení vyhlásilo přestávku, aby projednalo situaci, která se stávala trapnou. Jak je možné, že údajně celostátní studentská organizace je tak zcela ovládána newyorskými Židy? Nakonec se rozhodli zasáhnout a situaci napravit tím, že požádali newyorskou frakci, aby dala slovo i „cizincům“. Sjezd se konal ve Wisconsinu.

Klehr (1978, s. 40) odhaduje, že v letech 1921 až 1961 tvořili Židé 33,5 procenta členů Ústředního výboru CPUSA a jejich zastoupení často přesahovalo 40 procent (s. 46). Židé byli jedinou etnickou skupinou původních obyvatel, z níž mohla strana získávat nové členy. Glazer (1969, s. 129) uvádí, že

nejméně polovinu z přibližně padesáti tisíc členů CPUSA tvořili až do 50. let Židé a že fluktuace byla velmi vysoká; do stranické činnosti se tedy zapojovalo možná až desetkrát více osob a existoval „stejný nebo větší počet lidí, kteří byli socialisty toho či onoho druhu“. Buhle (1980/1991, s. 89) ve svém popisu dvacátých let poznamenává, že „většina těch, kteří byli nakloněni straně a časopisu Freiheit, se prostě nepřipojila – ne více než několik tisíc z okruhu stoupenců, který byl stokrát větší.“

Ethel a Julius Rosenbergovi, kteří byli odsouzeni za špionáž ve prospěch Sovětského svazu, jsou příkladem silného pocitu židovské sounáležitosti, který panoval mezi mnoha židovskými levicovými aktivisty. Svonkin (1997, s. 158) ukazuje, že se považovali za židovské mučedníky. Stejně jako mnoho jiných židovských levicových aktivistů vnímali silnou souvislost mezi židovstvím a svými komunistickými sympatiemi. Jejich korespondence z vězení byla, slovy jednoho recenzenta, plná „neustálého zdůrazňování judaismu a židovství“, včetně poznámky, že „za pár dní nastane svátek Pesach, připomínající snahu našeho lidu o svobodu. Toto kulturní dědictví má pro nás, kteří jsme uvězněni daleko od sebe navzájem i od našich blízkých moderními faraony, ještě hlubší význam“ (str. 158–159).

Anti-Defamation League (ADL), rozpačitá z toho, jak Rosenbergovi sami sebe vnímali jako židovské mučedníky, interpretovala Juliusovo vyznání židovství jako pokus získat „každou možnou výhodu z víry, kterou sám zavrhl“ (Svonkin, 1997, s. 159) – což je další příklad z mnoha omluvných pokusů, z nichž některé jsou popsány v této kapitole, které měly za cíl vykreslit židovskou identitu a politický radikalismus jako

neslučitelné a tím zcela zastřít důležitou kapitolu židovských dějin.

Stejně jako v případě Sovětského svazu v prvních desetiletích měla CPUSA samostatné sekce pro různé etnické skupiny, včetně židovské federace hovořící jidiš. Když byly tyto sekce v roce 1925 zrušeny v zájmu budování strany, která by oslovila rodilé Američany (kteří měli obvykle nízkou úroveň etnického povědomí), došlo k hromadnému odchodu Židů ze strany a mnozí z těch, kteří zůstali, se i nadále účastnili neoficiální jidišské subkultury v rámci strany.

V následujících letech se podpora Židů pro CPUSA měnila v závislosti na postoji strany ke konkrétním židovským otázkám. Během 30. let 20. století CPUSA změnila svůj postoj a vynaložila značné úsilí, aby oslovila konkrétní židovské zájmy, včetně primárního zaměření na boj proti antisemitismu, podpory sionismu a nakonec i Izraele a prosazování významu zachování židovských kulturních tradic. Stejně jako v Polsku v tomto období „americké radikální hnutí oslavovalo rozvoj židovského života v Sovětském svazu. . . . Sovětský svaz byl živým důkazem toho, že v rámci socialismu lze židovskou otázku vyřešit“ (Kann, 1981, str. 152–153). Komunismus byl tedy vnímán jako „prospěšný pro Židy“. Navzdory dočasným problémům způsobeným sovětsko-německou smlouvou o neútočení z roku 1939 to vedlo k ukončení izolace CPUSA od židovské komunity během druhé světové války a v bezprostředně poválečných letech.

Je zajímavé, že Židé, kteří v období platnosti paktu o neútočení zůstali ve straně, čelili obtížnému konfliktu mezi rozporuplnými loajalitami, což naznačuje, že židovská identita pro tyto osoby stále měla velký význam. Pakt o neútočení

vyvolal u židovských členů CPUSA řadu racionalizačních snah, které často zahrnovaly pokusy interpretovat kroky Sovětského svazu tak, že ve skutečnosti prospívají židovským zájmům – což jasně ukazuje, že tito lidé se své židovské identity nevzdali. Jiní sice zůstali členy, ale kvůli své židovské loajalitě se tiše stavěli proti linii strany. Pro všechny tyto osoby bylo velkým důvodem k obavám to, že pakt o neútočení ničil jejich vztahy s širší židovskou komunitou.

V době vzniku Izraele v roce 1948 spočívala část přitažlivosti CPUSA pro Židy v její podpoře Izraele, a to v době, kdy prezident Truman v této otázce váhal. V roce 1946 dokonce CPUSA přijala usnesení, v němž se zasazovala o zachování židovského národa jako etnické entity v rámci socialistických společností. Arthur Liebman popisuje členy CPUSA v tomto období jako nadšené z toho, že se jejich židovské zájmy shodovaly s členstvím ve straně. Projevovaly se pocity sounáležitosti s širší židovskou komunitou a díky interakcím s ostatními Židy v rámci CPUSA se prohluboval pocit židovské identity. V prvních poválečných letech:

> Od komunistických Židů se očekávalo a podporovalo, aby se chovali jako Židé, navazovali vztahy s Židy a vnímali židovský národ i židovskou kulturu v pozitivním světle. Zároveň nekomunističtí Židé, až na několik výrazných výjimek [v nekomunistické židovské levici], uznávali jejich židovskou identitu a souhlasili s tím, že s nimi budou spolupracovat v čistě židovském kontextu. (A. Liebman, 1979, s. 514)

Jak se v židovských dějinách stalo již mnohokrát, k tomuto posílení židovské vlastní identity přispělo pronásledování Židů, v tomto případě holocaust.

Toto období, kdy se zájmy Židů snadno shodovaly se zájmy CPUSA, skončilo po roce 1948, zejména kvůli změně postoje Sovětského svazu k Izraeli a odhalením státem podporovaného antisemitismu v Sovětském svazu a ve východní Evropě. V důsledku toho mnoho Židů z CPUSA odešlo. Ti, kteří v CPUSA zůstali, opět měli sklon racionalizovat sovětský antisemitismus tak, aby si mohli zachovat svou židovskou identitu. Někteří považovali pronásledování za výjimku a výsledek individuální patologie, nikoli za vinu samotného komunistického systému, případně byl za nepřímou odpovědnost obviňován Západ. Kromě toho se zdá, že důvody pro setrvání v CPUSA obvykle souvisely s touhou zůstat v její uzavřené jidišské komunistické subkultuře. A. Liebman (1979, s. 522) popisuje osobu, která nakonec vystoupila, když se důkazy o sovětském antisemitismu staly nepřekonatelnými: „V roce 1958, po více než 25 letech v komunistické straně, tento vůdce vystoupil a vyvinul si silnou židovskou identitu, která zahrnovala neochvějnou loajalitu k Izraeli.“ Jindy se židovští členové CPUSA prostě nedokázali přizpůsobit sovětské stranické linii, jak tomu bylo v otázce podpory Izraele během válek v letech 1967 a 1973. Nakonec došlo k prakticky úplnému odtržení Židů od CPUSA.

Lyonsův (1982, s. 180) popis židovsko-komunistického klubu ve Filadelfii odhaluje rozporuplnost a sebeklam, k nimž docházelo, když se židovské zájmy střetávaly s komunistickými sympatiemi:

> Klub… čelil rostoucímu napětí ohledně židovství, zejména v souvislosti s Izraelem. V polovině šedesátých let vypukl konflikt kvůli rozhodnutí klubu kritizovat sovětské zacházení s Židy. Někteří ortodoxní prosovětské členové

klubu vystoupili; jiní nesouhlasili, ale zůstali. Mezitím se klub nadále měnil, stával se méně marxistickým a více sionistickým. Během války na Blízkém východě v roce 1967 „jsme byli jeden týden dogmatičtí“, jak to formuluje Ben Green, jeden z vedoucích klubu. Nedovolili žádnou diskusi o opodstatněnosti podpory Izraele, ale jednoduše shromáždili finanční prostředky, aby projevili svou plnou podporu. Několik členů nicméně trvá na tom, že klub není sionistický a že se angažuje v „kritické podpoře“ Izraele.

Stejně jako v případě Polska existují všechny důvody se domnívat, že američtí židovští komunisté považovali SSSR za zemi, která obecně hájila židovské zájmy, a to přinejmenším až do pokročilé fáze poválečného období. Od 20. let 20. století byla Komunistická strana USA (CPUSA) finančně podporována Sovětským svazem, úzce se držela jeho postojů a jménem Sovětského svazu se zapojovala do úspěšné špionážní činnosti proti Spojeným státům, včetně krádeží jaderných tajemství (Klehr et al., 1995). Ve 30. letech tvořili Židé „značnou většinu známých členů sovětského podzemního aparátu ve Spojených státech“ a téměř polovinu komunistických vůdců stíhaných podle Smithova zákona z roku 1947 (Rothman & Lichter, 1982/1996, s. 100).

> Ačkoli možná ne všichni straničtí funkcionáři znali podrobnosti o zvláštních vztazích se Sovětským svazem, „zvláštní práce“ [tj. špionáž] byla nedílnou součástí komunistického poslání ve Spojených státech a v politickém byru CPUSA to bylo dobře známo a otevřeně se o tom diskutovalo. . . . Byli to právě tito obyčejní komunisté, jejichž životy dokazují, že někteří řadoví členové byli ochotni sloužit SSSR tím, že špehovali vlastní

> zemi. Ostatní američtí komunisté se vyhnuli tomuto osudu jen díky tomu, že nebyli o to požádáni. CPUSA oslavovala SSSR jako zaslíbenou zemi. V komunistické propagandě bylo přežití Sovětského svazu jako jediná jasná, zářící hvězda lidstva neustálým refrénem, jako v americké komunistické básni z roku 1934, která popisovala Sovětský svaz jako „ráj . . . přinesený na zem v Rusku.“ (Klehr et al., 1995, s. 324)

Klehr a kol. (1995, s. 325) naznačují, že Komunistická strana USA (CPUSA) měla významný vliv na dějiny Spojených států. Aniž by omlouvali excesy antikomunistického hnutí, poznamenávají, že „zvláštní a specifický rys amerického antikomunismu nelze oddělit od loajality CPUSA vůči Sovětskému svazu; právě přesvědčení, že američtí komunisté byli neloajální, způsobilo, že komunistická otázka byla tak silná a někdy i jedovatá.“

> Komunisté lhali a klamali stoupence New Dealu, s nimiž byli spojeni. Ti liberálové, kteří těmto popřením uvěřili, poté označili za pomlouvače ty antikomunisty, kteří poukazovali na skryté komunistické aktivity. Rozhořčeni popíráním toho, o čem věděli, že je pravda, začali antikomunisté poté podezřívat ty, kdo popírali přítomnost komunistů, že jsou sami nečestní. Dvojí hra komunistů otrávila normální politické vztahy a přispěla k tvrdosti antikomunistické reakce na konci 40. a v 50. letech. (Klehr et al., 1995, s. 106)

Liberální obhajoba komunismu v období studené války rovněž vyvolává otázky související s touto publikací. Nicholas von Hoffman (1996) poukazuje na roli liberálních obhájců komunismu v tomto období, jako byli například redaktoři

časopisu The New Republic a harvardský historik Richard Hofstadter (1965), kteří tehdejší obavy z komunistické infiltrace do americké vlády připisovali „paranoidnímu stylu v americké politice“. Oficiální liberální verze zněla, že američtí komunisté byli sui generis a neměli žádnou spojitost se Sovětským svazem, a proto neexistovala žádná domácí komunistická hrozba. Liberálové si v tomto období zajistili intelektuální a morální převahu, zatímco příznivci Josepha McCarthyho byli považováni za intelektuální a kulturní primitivy:

> V probíhajícím „kulturkampfu“, který rozděloval společnost, neměly elity Hollywoodu, Cambridge a liberálních think-tanků příliš pochopení pro muže s ohnutýma nohama, kteří nosili čepice Americké legie a měli tlusté manželky a neustále žvanili o Jaltě a Katyňském lese. Katolíci a kýč, vyhlížející ze svých panoramatických oken na hejno růžových plastových plameňáků – tato nižší střední třída a její úzkosti ohledně zahraniční politiky byly příliš pod úroveň, než aby je bylo možné brát vážně. (von Hoffman, 1996).

Komunistická špionáž však nejen otrávila atmosféru domácí politiky, ale měla dopad i na zahraniční politiku:

> Je těžké přecenit význam sovětské atomové špionáže pro vývoj dějin studené války. Druhá světová válka skončila s tím, že Američané byli přesvědčeni, že atomová bomba jim zajišťuje monopol na nejničivější zbraň, a očekávali, že tento monopol vydrží deset až dvacet let. Sovětský jaderný test v roce 1949 tento pocit fyzického bezpečí zničil. Amerika bojovala ve dvou světových válkách, aniž by utrpěla vážné ztráty na civilním obyvatelstvu nebo

rozsáhlé zničení. Nyní čelila nepříteli vedenému nemilosrdným diktátorem, který mohl jedinou bombou vyhladit jakékoli americké město.

Kdyby americký jaderný monopol trval déle, Stalin by možná odmítl povolit severokorejským komunistům zahájit korejskou válku, nebo by čínští komunisté možná váhali s intervencí do této války. Kdyby americký jaderný monopol trval až do Stalinovy smrti, omezení sovětské agresivity by možná zmírnilo nejnebezpečnější roky studené války. (Klehr et al., 1995, s. 106)

Američtí židovští radikálové: racionalizace a obhajoba

Zdá se, že strašlivé důsledky bolševismu pro miliony nežidovských sovětských občanů nebyly pro židovské levicové aktivisty v USA žádným tématem. V průběhu 30. let, kdy sovětská vláda vraždila miliony sovětských občanů, si Komunistická strana USA (CPUSA) dávala velkou práci s tím, aby oslovila konkrétní židovské zájmy, včetně boje proti antisemitismu, podpory sionismu a prosazování významu zachování židovských kulturních tradic. V tomto období „americké radikální hnutí oslavovalo rozvoj židovského života v Sovětském svazu. . . . Sovětský svaz byl živým důkazem toho, že v rámci socialismu lze židovskou otázku vyřešit“ (Kann, 1981, str. 152–153). Komunismus byl vnímán jako „prospěšný pro Židy“. Radikální Židé – kteří v té době tvořili podstatnou část celé židovské komunity – nahlíželi na svět skrze židovskou optiku.

Kniha Petera Novicka z roku 1999 s názvem The Holocaust in American Life ukazuje, že židovské organizace ve Spojených státech si byly dobře vědomy zapojení Židů do

komunismu, ale tvrdily, že se jednalo pouze o menšinu Židů, a bagatelizovaly skutečnost, že většina komunistů byli Židé, že ještě větší většina komunistických vůdců byli Židé, že drtivá většina osob předvolaných Výborem pro neamerickou činnost (HUAC) ve 40. a 50. letech byli Židé a že většina osob stíhaných za špionáž pro Sovětský svaz byli Židé (viz také SAID, kap. 6). Tvrzení, že levicový radikalismus představoval v desetiletích od roku 1920 do roku 1950 menšinu americké židovské komunity, je skutečně daleko od samozřejmosti. Levicové sympatie byly v AJCongressu – v té době zdaleka největší organizaci amerických Židů – velmi rozšířené a komunisticky orientované skupiny byly s AJCongressem spojeny, dokud nebyly během mccarthyovské éry neochotně vyloučeny (Svonkin, 1997, s. 132, 166). Novick poznamenává, že židovské organizace dbaly na to, aby se v hollywoodských filmech neobjevovaly žádné komunistické postavy se židovskými jmény. Noviny a časopisy jako Time a Life, které v té době ovládali nežidé, se na žádost člena AJCommittee zavázaly, že nebudou publikovat dopisy týkající se židovského původu obviněných amerických komunistů (Novick, 1999, s. 95).

Novick rovněž poznamenává, že židovští komunisté často využívali holocaust jako rétorický prostředek v době, kdy se hlavní židovské organizace snažily zachovávat nízký profil, což jasně svědčí o silné židovské identifikaci u drtivé většiny židovských komunistů. Odvolávání se na holocaust „se stalo dominantním argumentem, přinejmenším v židovských kruzích, pro odpor proti mobilizaci v rámci studené války“ (Novick, 1999, s. 93). Julius a Ethel Rosenbergovi, odsouzení za špionáž ve prospěch Sovětského svazu, se při

ospravedlňování svých činů často odvolávali na holocaust. Julius ve své výpovědi uvedl, že SSSR „se významně podílel na zničení hitlerovské bestie, která zabila 6 000 000 mých souvěrců“ (s. 94). Při veřejných demonstracích na podporu Rosenbergových se často odvolávalo na holocaust.

Ačkoli Bendersky (2000) předkládá ospravedlňující výklad, v němž je zapojení Židů do radikální levice vnímáno pouze jako paranoia rasistických vojenských důstojníků, dokazuje, že americká vojenská rozvědka měla potvrzení o tomto zapojení z mnoha nezávislých zdrojů, včetně informací o finanční podpoře revolučních aktivit ze strany bohatých Židů, jako byli Jacob Schiff a rodina Warburgů. Mezi tyto zdroje patřili nejen vlastní agenti, ale také britská vláda a Oddělení pro ruské záležitosti amerického ministerstva zahraničí. Tyto zdroje tvrdily, že Židé ovládali bolševické vlády v Sovětském svazu a Maďarsku a že Židé v jiných zemích sympatizovali s bolševismem. Podobně Szajkowski (1977) ukazuje, že názor, že Židé ovládali bolševickou vládu, byl mezi Rusy a cizinci v Sovětském svazu velmi rozšířený, včetně amerického a britského vojenského a diplomatického personálu a správců humanitárních organizací. Rovněž ukazuje, že sympatie k bolševické vládě byly v období let 1918 až 1920 běžné v rámci komunity židovských přistěhovalců z východní Evropy ve Spojených státech, zatímco starší německo-židovská elita (jejíž počet byl zastíněn novějšími přistěhovalci z východní Evropy) se v tomto období k bolševismu stavěla odmítavě.

Zatímco američtí Židé ignorovali sovětské masové vraždění, byli rozhořčeni Stalinovými opatřeními namířenými proti relativně malému počtu vysoce postavených židovských komunistů během čistek ve 30. letech. Stalin postupoval velmi

opatrně a pomocí lstí se snažil bagatelizovat židovskou identitu obětí. V průběhu 20. a 30. let přijímal Sovětský svaz pomoc pro sovětské Židy od zahraničních židovských organizací, zejména od Amerického židovského společného distribučního výboru (American Jewish Joint Distribution Committee), který financovali bohatí američtí Židé (Warburg, Schiff, Kuhn, Loeb, Lehman, Marshall). K dalšímu odhalujícímu incidentu došlo, když Stalin nařídil vraždu dvou židovských vůdců mezinárodního socialistického hnutí, Henryka Ehrlicha a Victora Altera. Tyto vraždy vyvolaly mezinárodní skandál a po celém světě se ozvaly protesty levicových kruhů (Rapoport, 1990, s. 68). Rozruch neutichl, dokud Sověti nezaložili židovskou organizaci, Židovský antifašistický výbor (JAC), jehož úkolem bylo získat si přízeň amerických Židů. Američtí židovští vůdci, jako například Nahum Goldmann ze Světového židovského kongresu a rabín Stephen S. Wise z AJCongress, pomohli utišit rozruch kolem této události a upevnit pozitivní pohled amerických Židů na Sovětský svaz. Spolu s celou řadou amerických židovských radikálů vřele přivítali zástupce JAC v New Yorku během druhé světové války.

Opět je tento kontrast zarážející. Sovětská vláda ve 20. a 30. letech 20. století zavraždila miliony ukrajinských a ruských rolníků, popravila stovky tisíc lidí, kteří byli odstraněni ze svých funkcí ve straně i v celém hospodářství, uvěznila stovky tisíc lidí v otřesných podmínkách, které vedly k neuvěřitelně vysoké úmrtnosti a to bez jakéhokoli smysluplného spravedlivého procesu, nasadila stovky tisíc lidí na nucené práce, což si vyžádalo obrovské ztráty na životech, a nařídila kolektivní tresty a deportace kozáků a dalších etnických skupin, což vedlo k masovému vyvražďování těchto skupin. Zároveň

byly kroky proti hrstce židovských komunistů podnikány opatrně a prováděny s ujištěním, že vláda má na Židy a židovství stále velmi kladný názor.

Zatímco židovský holocaust se v západních společnostech stal morálním měřítkem a přední kulturní ikonou, tato slepá skvrna ohledně hrůz bolševismu přetrvává až do současnosti. Židovské osobnosti z médií, které byly v 40. letech 20. století kvůli svým komunistickým vazbám zařazeny na černou listinu, jsou dnes hrdiny, jimž filmový průmysl vzdává čest, které chválí noviny a jejichž díla jsou vystavována v muzeích. Například v říjnu 1997 se v Akademii filmových umění a věd konala akce připomínající černou listinu. Akce, kterou uspořádaly čtyři profesní svazy – Americká federace televizních a rozhlasových umělců (AFTRA), Svaz amerických režisérů (DGA), Svaz filmových herců (SAG) a Svaz amerických scenáristů Západ (WGAW) –, uctila životy a kariéry scenáristů zařazených na černou listinu a odsoudila nečinnost těchto svazů před padesáti lety. Zároveň Writers Guild of America obnovuje desítky záznamů v titulcích filmů, jejichž scénáře napsali scenáristé, kteří během období černé listiny psali pod pseudonymy. Filmy na toto téma vykreslují obraz nevinných židovských idealistů pronásledovaných bezohlednou, represivní vládou a kritici jako Bernheimer (1998, str. 163–166) tento pohled jasně schvalují. Ve stejném duchu film Daniel z roku 1983, natočený podle románu E. L. Doctorowa a režírovaný Sydney Lumetem, vykreslil odsouzení manželů Rosenbergových jako „záležitost politické účelnosti“. Pronásledování je zde vykresleno jako noční můra představující utrpení Židů, nesmyslné a brutální“ (s. 178).

Nostalgický a ospravedlňující postoj vůči židovské staré levici je patrný v nedávných svědectvích dětí „dětí v rudých plenkách“, včetně těch, kteří nakonec své levicové přesvědčení zavrhli. Například kniha Commies od Ronalda Radoshe (2001a) popisuje všezahrnující svět židovského radikalismu jeho mládí. Jeho otec patřil ke klasické krycí organizaci Komunistické strany zvané Trade Union Unity League. Radosh byl poslušným synem, který se horlivě vrhával do každé věci, která nesla pečeť souhlasu strany, navštěvoval letní tábor inspirovaný stranou a newyorskou střední školu pro děti z „rudých plenek“ (známou jako „Malá rudá škola pro malé rudé“) a účastnil se mládežnických festivalů po vzoru sovětských velkolepých oslav. O židovském prostředí ve straně hodně vypovídá běžný vtip: „Jaké židovské svátky slavíš?“ „Narozeniny Paula Robesona a První máj.“ Radosh zpochybnil levicovou víru teprve tehdy, když ho jeho levicoví soudruzi odmítli a vyloučili za vydání knihy, která prokázala vinu Julia Rosenberga. Radosh ukazuje, že akademické katedry historie zůstávají baštou obhajoby krajní levice. Mnozí akademičtí historici se kvůli jeho zjištěním od Radoshe distancovali, včetně Erica Fonera, dalšího „dítěte z komunistické rodiny“, který byl předsedou Americké historické asociace. Radosh píše o „reflexivní nenávisti k americkému systému“, která prostupuje levicí. Jednalo se skutečně o „reflexivní nenávist“ – nenávist, která pramenila mnohem více z jejich silné židovské identity než z čehokoli objektivně špatného na americké společnosti. Nicméně navzdory svým výhradám vůči levicovému smýšlení své minulosti představuje motivace židovských komunistů jako idealistické, i když poskytovaly „ideologické argumenty určené k racionalizaci sovětských zločinů a získání podpory

Američanů pro sovětskou zahraniční politiku“ (Radosh, 2001b).

Navzdory obrovskému množství důkazů o velmi rozsáhlém zapojení Židů do těchto hnutí se ze strany židovských organizací neobjevují žádné omluvy a jen velmi málo přiznání viny ze strany židovských intelektuálů. Spíše platí opak, vzhledem k idealizaci spisovatelů zařazených na černou listinu a přetrvávající tendenci vykreslovat americké komunisty jako idealisty, kteří byli rozdrceni represivním mccarthyismem. Vzhledem k tomu, že v mnoha komunistických společnostech se nakonec vyvinula protižidovská hnutí, židovské organizace vykreslují Židy jako oběti komunismu, nikoli jako klíčové aktéry jeho nástupu k moci, jako osoby hluboce zapojené do vražedných teroristických režimů rozpoutaných těmito režimy a jako obhájce Sovětského svazu na Západě. V této historii jsou zapomenuty miliony mrtvých, nucené práce a potlačování veškerého nesouhlasu, k nimž docházelo v době vrcholu židovské moci v Sovětském svazu. V paměti zůstávají protižidovské tendence pozdního komunismu.

Joe McCarthy a Židé

Židovská „kontrakultura“ i v 50. letech 20. století nadále udržovala radikální, specificky židovskou subkulturu – dlouho poté, co již velká většina Židů nepatřila k dělnické třídě (A. Liebman, 1979, s. 206, 289 a násl.). Weingarten (2008, s. 6, 9) poukazuje na „tvrdé jádro Židů“, které i v 50. letech nadále podporovalo Komunistickou stranu a i nadále hrálo „rozhodující roli“ při utváření politiky CPUSA. Poznamenává, že na rozdíl od jiných komunistů si židovští komunisté zachovali svou etnickou identitu a často se účastnili života širší

židovské komunity. Tato historie židovského zapojení do komunismu a sympatií ke komunismu se nyní spojila s novou situací studené války, v níž se Sovětský svaz stal smrtelným nepřítelem Spojených států.

Domnívám se, že v ideálním židovském světě roku 1950 by židovské organizace a drtivá většina Židů hladce přešly do světa toho, co se stalo hlavním proudem liberální politiky: hnutí za občanská práva, za imigraci mimoevropských přistěhovalců a za odstranění jakéhokoli dojmu, že Spojené státy mají evropskou, křesťanskou identitu. Jak však jasně ukazuje kniha Weingartena (2008), senátor Joseph McCarthy učinil z tohoto přechodu choulostivou záležitost, protože jeho vyšetřování komunistické infiltrace do vlády se často zaměřovalo na Židy – nikoli proto, že byli Židé, ale proto, že Židé byli mezi komunisty výrazně nadreprezentováni. A židovští obžalovaní obvinění z komunistických vazeb byli obvykle zastupováni židovskými advokáty. Výsledkem bylo, že židovské organizace se děsily toho, že se ve veřejnosti upevní stereotyp o židovských komunistech.

Tyto obavy byly opodstatněné. Průzkum provedený organizací AJCommittee v roce 1948 zjistil, že 21 procent Američanů odpovědělo kladně na otázku: „Myslíte si, že většina Židů jsou komunisté?“ A neformální průzkum ukázal, že více než polovina lidí zmínila Židy v odpovědi na otázku: „Co si myslíte o těch příbězích o atomových [špionážních] aférách v novinách?“, i když se otázka o Židech nezmiňovala (Weingarten, 2008, s. 34).

Situaci ještě zkomplikovala skutečnost, že mnoho cílů, za které se židovské organizace zasazovaly v oblasti občanských práv, imigrace a globalistického internacionalismu, prosazovala

také Komunistická strana USA (CPUSA). A po celou tuto dobu vnímala CPUSA Židy jako skupinu, která byla obzvláště vnímavá ke komunistickým poselstvím a náboru, a proto se o ně aktivně ucházela.

Zejména se CPUSA a prokomunističtí sympatizanti neustále snažili vykreslit jako antisemitismus jakékoli označování Židů za komunisty, bez ohledu na to, jak opodstatněné to bylo. Paradigmatickým příkladem byl špionážní proces s Ethel a Juliusem Rosenbergovými. Národní výbor pro zajištění spravedlnosti v procesu s Rosenbergovými, inspirovaný CPUSA, pořádal v budovách židovské komunity setkání na obranu Rosenbergových. „Titulky v deníku Daily Worker ve znění ‚Antisemitismus a Rosenbergovi' byly neoddělitelnou součástí této kampaně" (Weingarten, 2008, s. 32) – což byl názor, který sami Rosenbergovi prosazovali. Jak již bylo zmíněno, Rosenbergovi se skutečně považovali za židovské mučedníky a svůj politický radikalismus vnímali jako úzce spjatý se svou židovskou identitou (Svonkin, 1997, str. 158–159).

Strategie, kterou za těchto okolností prosazovala organizovaná židovská komunita, měla několik aspektů:

(1) Osvětová činnost v rámci židovské komunity zaměřená na oslabení sympatií ke komunismu. Hlavními organizacemi v této oblasti byly ADL a AJCommittee, přičemž AJCongress zde nápadně chyběl kvůli svým krajně levicovým sklonům. Hlavní taktikou bylo poukazovat na antisemitismus v Sovětském svazu po druhé světové válce – tato taktika vycházela (správně) z předpokladu, že židovští komunisté mají židovskou identitu a budou jí motivováni. ADL a AJCommittee také bojovaly proti Židům, kteří spolupracovali na významných komunistických

kampaních, jako byla obhajoba Ethel a Julia Rosenbergových, kteří byli odsouzeni za špionáž pro Sovětský svaz a popraveni. V roce 1954 se ADL zasazovala o pokračování starých programů zahájených v roce 1950 a zavedla nové programy, což naznačovalo, že viděla trvalou potřebu protikomunistické činnosti v rámci židovské komunity. Například v roce 1953 došlo k velkým rozpakům, když se ukázalo, že osoba, která se při výslechu před Výborem pro neamerické činnosti Sněmovny reprezentantů odvolala na pátý dodatek, byla členem Rady pro židovská komunitní centra v Clevelandu.

(2) Veřejné odsuzování komunismu ze strany židovských organizací a židovských představitelů, jako byl například senátor Herbert Lehman (D-NY). Zavedené židovské organizace však odmítly Americkou židovskou ligu proti komunismu (AJLAC), židovskou organizaci, která podporovala McCarthyho a zaujímala rázné stanovisko ve prospěch očištění židovské komunity od komunismu. Obávaly se, že by AJLAC příliš upoutala pozornost na obavy hlavního proudu židovských organizací ohledně Židů jako komunistů.

(3) Intelektuální práce, která zdůvodňovala politické cíle židovských organizací v oblastech občanských práv a imigrace jako naplnění amerických ideálů, nikoli ideálů komunistických. Weingarten zde připisuje „převážně židovským“ newyorským intelektuálům zásluhu za vytvoření levicově-liberálního antikomunistického pohledu, který zanechal „nesmazatelnou stopu“ v americkém intelektuálním životě (viz kap. 7). Weingarten zdůrazňuje roli intelektuálního časopisu Commentary (vydávaného AJCommittee) při zveřejňování informací o antisemitismu v SSSR a východoevropských zemích. Časopis Commentary rovněž publikoval články o

neslučitelnosti judaismu a komunismu. Po celé toto období se organizovaná židovská komunita nadále zapojovala do propagandistických kampaní zaměřených na převýchovu americké veřejnosti v duchu liberálních principů. Jak ADL, tak AJCommittee finančně podporovaly akademický výzkum Frankfurtské školy a newyorských intelektuálů, jehož cílem bylo prosazovat občanská práva, skoncovat s evropskou zaujatostí amerických imigračních zákonů a propagovat představu Spojených států jako národa založeného na ideálech bez etnického či kulturního jádra. Je třeba zdůraznit, že ačkoli intelektuálové spojení s těmito hnutími zahájili svou kariéru jako marxisté a nadále prosazovali politiku namířenou proti bělochům v oblastech, jako je imigrační reforma, formulovali své myšlenky jazykem, který byl pro americké publikum přijatelnější, a často se odvolávali na americké ideály demokracie a svobody (viz MacDonald, 2019b).

A (4) silný odpor vůči samotnému McCarthymu.

Proč ale vlastně byly tyto židovské organizace a drtivá většina jednotlivých Židů tak proti McCarthymu? Člověk by si mohl myslet, že židovské organizace mohly s McCarthym jednoduše spolupracovat, aby židovskou komunitu zbavily zatvrzelých komunistů.

Jedním z důvodů bylo, že atmosféra, kterou McCarthy vytvořil, nebyla příznivá pro liberálně-levicovou politickou agendu, kterou židovské organizace aktivně prosazovaly v oblasti občanských práv a imigrační politiky. McCarthyho éra vyvolala v USA vlnu vlastenectví v době, kdy vlastenectví mělo silný podtón podpory tradičního amerického lidu a kultury. Vše, co souviselo s komunismem, se stalo předmětem podezření. A jelikož Komunistická strana USA (CPUSA) podporovala

domácí politickou agendu židovských organizací – agendu, která byla zcela v rozporu s tradičními představami o Americe –, měly židovské organizace zřejmý motiv k tomu, aby mccarthyismus co nejdříve ukončily.

Kromě toho McCarthy rozdmýchával protikomunistické vášně a vzhledem k silnému spojení Židů s komunismem měly tyto vášně často antisemitský podtón. Známým příkladem byly takzvané nepokoje v Peekskillu z roku 1949, při nichž demonstranti pokřikovali antikomunistické a antisemitské nadávky na lidi, kteří se účastnili vystoupení černošského barytonisty a politického radikála Paula Robesona. Většinu návštěvníků koncertu tvořili židovští radikálové z New Yorku.

Židé byli také výrazně nadprůměrně zastoupeni v mediálně sledovaných případech mezi těmi, kdo se odvolávali na právo podle pátého dodatku Ústavy neusvědčovat sám sebe, takže veřejná slyšení, jako byla ta McCarthyho, nevyhnutelně zdůrazňovala roli Židů v komunismu. Například v roce 1952 Weingarten (2008) identifikoval ze 124 osob vyslýchaných Senátním výborem pro vnitřní bezpečnost a vládní záležitosti sedmdesát devět Židů, třicet dva nežidů a třináct osob neznámého etnického původu. Všichni se odvolali na pátý dodatek.

Ještě pozoruhodnější je, že ze čtyřiceti dvou lidí, kteří byli propuštěni ze svých pozic v laboratořích Fort Monmouth v New Jersey kvůli podezření, že tvořili špionážní síť (tu samou, ke které patřil Julius Rosenberg), bylo třicet devět Židů a jeden další byl ženatý s Židovkou. M. Stanton Evans (2007) věnuje případu Fort Monmouth vynikající kapitolu ve své knize Blacklisted by History – zdaleka nejlepší a nejúplnější přehled o McCarthyho bojích. Evans ukazuje, kolik z obviněných z Fort

Monmouth se při výslechu před McCarthym odvolalo na pátý dodatek Ústavy, a odhaluje neuvěřitelně laxní bezpečnostní postupy v tomto zařízení. Například jeden zaměstnanec „si v různých obdobích vypůjčil více než 2 700 dokumentů (nejedná se o překlep)“ (Evans, 2007, s. 519). Dvě třetiny z nich byly i po vyšetřování stále nezvěstné, ale když byl tento zaměstnanec obviněn z porušení bezpečnostních předpisů, bylo to vše na příkaz shora z protokolu vynecháno.

Evans (2007, s. 510) rovněž cituje výpověď sovětského vědce z období po McCarthyho éře, podle níž „se ve 40. letech v Rusku objevilo obrovské množství tajných amerických materiálů týkajících se radarů a doslova ‚tisíce‘ z nich byly na první pohled identifikovány jako pocházející z Monmouthu.“ Další důkazy naznačovaly, že špionáž v Monmouthu pokračovala i v 50. letech, v době McCarthyho slyšení. Nakonec se bitva o Fort Monmouth ukázala pro McCarthyho jako klíčová, „vyvolala totiž ústavní střet epických rozměrů mezi McCarthym a představiteli výkonné moci“ (s. 510).

Mám také podezření, že existovala hluboká solidarita s židovskou levicí, která organizované židovské komunitě velmi ztěžovala pouhou spolupráci s McCarthym. Opět platí, že AJCongress byl v tomto období zdaleka největší židovskou organizací a její členové sympatizovali s levicí, i když nebyli výslovně prokomunističtí, včetně, jak již bylo zmíněno, její přidružené organizace, otevřeně komunistické JPFO.

Organizovaná židovská komunita se důsledně stavěla proti opatřením, jejichž cílem bylo ztížit komunistům působení v rámci amerického systému, a to i přesto, že se oficiálně stavěla proti komunismu. Židovské organizace například protestovaly proti jakémukoli omezování občanských svobod nebo

akademické svobody, k němuž docházelo v zájmu posílení národní bezpečnosti. Weingarten (2008, s. 66) tento postoj připisuje zásadovému židovskému respektu k lidským právům, zejména ze strany AJCongress, židovské organizace, která je nejvíce spojována s extrémní levicí.

Je však zřejmé, že Židé a židovské organizace nestáli vždy na straně občanských svobod a akademické svobody. V průběhu 20. a 30. let minulého století hlavní židovské organizace a židovští intelektuálové ospravedlňovali sovětský despotismus a přivírali oči nad sovětskými masovými vraždami v době, kdy Židé patřili v Sovětském svazu k elitě. A v současné době jsou židovské organizace, zejména ADL, hlavními zastánci legislativy proti „zločinům z nenávisti“, jejímž cílem je trestat přesvědčení a myšlenky (MacDonald, 2009a) a cenzurovat sociální média (viz Předmluva). Židovské organizace také útočily na akademickou svobodu profesorů, kteří se kriticky vyjadřovali k Izraeli (Indybay Collective, 2009). Kromě toho ADL spolupracovala s organizací Southern Poverty Law Center (která je finančně závislá na židovských darech) ve snaze dosáhnout mého propuštění z pozice na Kalifornské státní univerzitě v Long Beach a zapojila se do veřejného odsuzování mých textů (MacDonald, n.d.). Obecně lze chování Židů lépe předvídat na základě pochopení jejich vnímaných zájmů v konkrétních situacích než na základě obecných principů.

A konečně dalším důvodem, proč se organizovaná židovská komunita postavila proti McCarthymu, bylo to, že ačkoli se Joe McCarthy obklopoval Židy a snažil se židovské komunitě co nejvíce zalíbit, někteří z jeho příznivců a spolupracovníků byli známí jako antisemité. Většina z těchto

lidí je dnes málo známá, snad s výjimkou Geralda L. K. Smithe. Weingarten tyto vazby interpretuje tak, že McCarthy tyto lidi využíval pro své vlastní účely, a ne jako důkaz toho, že by byl antisemita.

Někteří z nejbližších spolupracovníků McCarthyho byli skutečně Židé, včetně Roye Cohna, hlavního právního poradce McCarthyho Stálého podvýboru pro vyšetřování, a Cohnova chráněnce Davida Schinea. Cohn je popisován jako Žid s výrazným židovským povědomím, který měl pocit, že židovské organizace nedělají dost pro podporu Židů, kteří stáli v první linii boje proti komunismu. Cohnovi spolužáci z vysoké školy si ho pamatovali jako člověka, který „reagoval téměř násilně na každého Žida podezřelého z prokomunistických sklonů“, a jeden televizní producent tvrdil, že Cohn údajně prohlásil: „Ne všichni Židé jsou komunisté, ale všichni komunisté jsou Židé“ (Weingarten, 2008, s. 92).

Dalším Židem blízkým McCarthyovi byl George Sokolsky, novinář z Hearstových novin, který byl spojen s „čínskou lobby“ – skupinou podporující Čankajška a nekomunistickou Čínu. Sokolsky byl spojkou mezi Hearstovými novinami a McCarthym a zprostředkoval McCarthyho kontakt s Cohnem. Sokolsky také zorganizoval setkání McCarthyho s ADL. O této schůzce existují různé verze, nic pozitivního z ní však nevzešlo. Jeden z pozorovatelů tvrdil, že opilý McCarthy prohlásil: „Prostě napište, jaké by mělo být moje krédo, a já to podepíšu“ (Weingarten, 2008, s. 108), ale zástupci ADL tuto nabídku odmítli.

Alfred Kohlberg, podnikatel spojený s „čínskou lobby“, byl rovněž blízkým přítelem McCarthyho, a Kohlberg, Sokolsky i Cohn byli všichni spojeni s organizací AJLAC. Jak

poznamenává Weingarten, „skutečnost, že byli Židé a antikomunisté, plně využil McCarthy, který chtěl rozšířit svůj okruh podpory a zároveň se snažil zbavit jakéhokoli náznaku antisemitismu“ (Weingarten, 2008, s. 100). McCarthy se také pokusil prosadit Cohna do funkce ve výkonné radě ADL, pravděpodobně, jak naznačuje Weingarten, s cílem zmírnit nepřátelství těchto organizací vůči němu.

McCarthy se skutečně zdá, že udělal vše, co mohl, aby si získal přízeň Židů. Židovská historička Lucy Dawidowiczová napsala, že na počátku 50. let

> pro kohokoli, kdo působí na veřejnosti, je [antisemitismus] znamením Kaina. Antisemitismus je natolik hanoben, že i tak bezohledný demagog, jako je McCarthy, se pečlivě vyhýbal komunistickým provokacím a ve skutečnosti se snažil prezentovat jako filosemita. (Weingarten, 2008, s. 128)

Skutečnost, že se McCarthy snažil získat židovské spojence a dělal vše pro to, aby Židy neurazil, jasně ukazuje, že Židé měli v Americe 50. let velký vliv. Zpětně lze říci, že kampaň organizované židovské komunity a jejích spojenců v médiích a intelektuálních kruzích byla poměrně úspěšná v tom, že dokázala omezit hrozbu, kterou McCarthy představoval pro obecné politické postoje prosazované organizovanou židovskou komunitou v tomto období: občanská práva pro Afroameričany, imigrace nebělochů a myšlenka, že Amerika je národ založený na ideálech bez etnické či náboženské identity. Všechny tyto kampaně byly vedeny navzdory mccarthyismu a přesto, že tytéž myšlenky prosazovali komunisté.

Z dlouhodobého hlediska byly tyto postoje v oblasti veřejné politiky mnohem důležitější než hrozba pro národní bezpečnost, kterou představovali prosovětské židovské levicové kruhy. Obecná atmosféra, kterou vytvořil McCarthy, sice pravděpodobně oddálila triumf těchto politik, ale nakonec je nedokázala zastavit. Alespoň částečně šlo o to, že McCarthy se nezabýval zpochybňováním politických postojů židovských organizací v otázkách občanských práv, imigrace a národní identity, ale soustředil se výlučně na potlačení hrozby pro vnitřní bezpečnost. Liberální propojení mezi elitami v politice, intelektuálním světě a médiích nebylo ohroženo ani McCarthym, ani jeho spojenci v tehdejším upadajícím konzervativním hnutí. Právě tato elita nakonec způsobila jeho pád.

Židé a nová levice

Podstatně židovské instituce a rodiny, které tvořily Starou levici, se poté staly základem Nové levice (A. Liebman, 1979, s. 536 a násl.). Původní impuls studentského protestního hnutí 60. let „téměř nutně vycházel z potomků relativně zámožné, liberálně až levicově smýšlející a nepřiměřeně početné židovské inteligence – největší skupiny obyvatelstva, která byla ideologicky nakloněna sympatizovat s radikálními studentskými akcemi“ (Lipset, 1971, s. 83; viz také Glazer, 1969). Flacks (1967, s. 64) zjistil, že 40 procent studentů zapojených do protestu na Chicagské univerzitě byli Židé, ale jeho původní vzorek byl „‚upraven‘, aby se dosáhlo lepší vyváženosti“ (Rothman & Lichter, 1982/1996, s. 82; podobné údaje viz Mendes, 2014). Židé tvořili 80 procent studentů, kteří podepsali petici za zrušení programu ROTC na Harvardu, a 30–50 procent členů organizace Students for a Democratic Society

(SDS) – ústřední organizace radikálních studentů. A. Adelson (1972) zjistil, že 90 procent jeho vzorku radikálních studentů na Michiganské univerzitě tvořili Židé, a zdá se, že k podobnému podílu účasti pravděpodobně došlo i na jiných univerzitách, jako například ve Wisconsinu a Minnesotě. Braungart (1979) zjistil, že 43 procent členů SDS v jeho vzorku deseti univerzit mělo alespoň jednoho židovského rodiče a dalších 20 procent nemělo žádné náboženské vyznání. U této druhé skupiny je s největší pravděpodobností převážně židovský původ: Rothman a Lichter (1982/1996, s. 82) zjistili, že „drtivá většina“ radikálních studentů, kteří tvrdili, že jejich rodiče jsou ateisté, měla židovský původ.

Židé bývali také nejčastěji zmiňovanými vůdci studentských protestů (Sachar, 1992, s. 804). Abbie Hoffman, Jerry Rubin a Rennie Davis se proslavili po celé zemi jako členové skupiny „Chicago Seven“, která byla odsouzena za překročení státních hranic s úmyslem vyvolat nepokoje na Národním sjezdu Demokratické strany v roce 1968. Cuddihy (1974, s. 193 a násl.) poukazuje na zjevně etnický podtext procesu, zejména na vnitřní spory mezi obžalovaným Abbiem Hoffmanem a soudcem Juliusem Hoffmanem, přičemž první z nich zastupoval děti generace východoevropských přistěhovalců, která inklinovala k politickému radikalismu, a druhý zastupoval starší, více asimilovanou německo-židovskou elitu. Během procesu Abbie Hoffman zesměšňoval soudce Hoffmana v jidiš jako „Shande fur de Goyim“ (hanba pro góje) – což si Abbie Hoffman přeložil jako „loutka mocenské elity WASP“. Je zřejmé, že Hoffman a Rubin (který strávil nějaký čas v izraelském kibucu) měli silnou židovskou identitu a antipatii vůči bílému protestantskému establishmentu. Cuddihy

(1974, str. 191–192) rovněž připisuje počátky hnutí Yippie aktivitám undergroundového novináře Paula Krassnera (vydavatele časopisu The Realist, „odvážného, skatologického, podivně apolitického“ časopisu „neuctivé satiry a nezdvořilé reportáže“) a protikulturní citlivosti komika Lennyho Bruce.

Radikální studenti jako skupina pocházeli z relativně zámožných rodin, zatímco konzervativní studenti spíše z méně majetných rodin (Gottfried, 1993, s. 53). Hnutí tedy iniciovala a vedla elita, ale jeho cílem nebylo prosazovat zájmy odborově organizované nižší střední třídy. Nová levice totiž považovala dělnickou třídu za „tlustou, spokojenou a konzervativní, a jejich odbory to odrážely“ (Glazer, 1969, s. 123) – za lidi s „růžovými plastovými plameňáky“ na předzahrádkách (von Hoffman, 1996).

Navíc, ačkoli se mezi židovskými radikály Nové levice vyskytovaly mírné formy antisemitismu vůči Židům a vzpoury proti pokrytectví rodičů, převládajícím vzorem byla kontinuita s ideologií rodičů (Flacks, 1967; Glazer, 1969, s. 12; Lipset, 1968/1988, s. 393; Rothman & Lichter, 1982/1996, s. 82). Mnozí z těchto „dětí v rudých plenkách“ pocházeli z

> rodin, které den co den u snídaňového stolu ve Scarsdale, Newtonu, Great Neck a Beverly Hills diskutují o tom, jak strašná, zkorumpovaná, nemorální, nedemokratická a rasistická společnost Spojené státy jsou. Mnoho židovských rodičů žije v čistě bílých předměstích, v zimě jezdí na Miami Beach, jsou členy drahých country klubů, pořádají bar micvy za tisíce dolarů – a přitom se hlásí k levicově-liberální ideologii. (Lipset, 1968/1988, s. 393)

Jak již bylo zmíněno výše, Glazer (1969) odhaduje, že před rokem 1950 bylo přibližně jeden milion Židů členy CPUSA nebo socialistů. Výsledkem bylo, že mezi Židy existovala „značná skupina dnešních rodičů, pro jejichž děti není radikální postoj něčím šokujícím a podivným, ale může být vnímán jako způsob, jak naplnit nejlepší úmysly svých rodičů“ (s. 129).

Navíc se „americký židovský establishment od těchto mladých Židů nikdy skutečně nedistancoval“ (Hertzberg, 1989, s. 369). Židovské organizace establishmentu, včetně AJCongress, Unie amerických hebrejských kongregací (laická reformní skupina) a Synagogální rady Ameriky (Winston, 1978), patřily skutečně k významným raným odpůrcům války ve Vietnamu. Protiválečné postoje oficiálních židovských organizací mohly vyvolat jistou míru antisemitismu. Prezident Lyndon Johnson byl údajně „znepokojen nedostatkem podpory pro válku ve Vietnamu v americké židovské komunitě v době, kdy [podnikal] nové kroky na pomoc Izraeli“ (viz Winston, s. 198), a ADL podnikla kroky k řešení protižidovské reakce, kterou očekávala v důsledku toho, že Židé bývají zastánci tvrdé linie ve vojenských záležitostech týkajících se Izraele a zastánci mírné linie ve vojenských záležitostech týkajících se Vietnamu (Winston).

Stejně jako u Staré levice se i mnozí členové židovské Nové levice silně identifikovali jako Židé (A. Liebman, 1979, s. 536 a násl.). Během významného protestního shromáždění v Berkeley se konala chanuková bohoslužba a zazněla „Hatikva“ (izraelská národní hymna) (Rothman & Lichter, 1982/1996, s. 81). Nová levice přicházela o židovské členy, když zastávala postoje neslučitelné se specifickými židovskými zájmy

(zejména pokud jde o Izrael), a přitahovala židovské členy, když se její postoje s těmito zájmy shodovaly (A. Liebman, s. 527 a násl.). Židovští vůdci Nové levice často trávili čas v izraelských kibucech a existují určité náznaky, že se členové Nové levice vědomě snažili minimalizovat zjevnější projevy židovské identity a omezit diskusi o tématech, na nichž by se židovští a nežidovští členové Nové levice neshodli, zejména pokud jde o Izrael. Neslučitelnost židovských zájmů a Nové levice nakonec vedla k tomu, že většina Židů Novou levici opustila; mnozí odešli do Izraele, aby se připojili ke kibucům, začali se věnovat tradičnějším židovským náboženským obřadům nebo se zapojili do levicových organizací se specificky židovskou identitou. Po šestidenní válce v roce 1967 se pro židovskou Novou levici stala nejdůležitější otázkou Izrael, hnutí se však zasazovalo také o sovětské Židy a požadovalo zavedení programů judaistiky na univerzitách (E. S. Shapiro, 1992, s. 225). Jak napsal aktivista SDS Jay Rosenberg:

> Od této chvíle se nepřipojím k žádnému hnutí, které nepřijímá a nepodporuje boj mého národa. Pokud si budu muset vybrat mezi židovskou věcí a „progresivním“ protiizraelským hnutím SDS, zvolím židovskou věc. Pokud budou postaveny barikády, budu bojovat jako Žid. (v Sachar, 1992, s. 808)

Paul Gottfried (1996, str. 9–10), židovský konzervativec, ve svém komentáři k období, kdy v 60. letech studoval postgraduální studium na Yale:

> Všichni moji židovští kolegové na postgraduálním studiu, hluční antikomunisté, se stavěli proti americkému kapitalistickému imperialismu, ale během arabsko-

izraelské války v roce 1967 se z nich stali nadšení váleční štváči. Jeden můj židovský marxistický známý se rozzuřil, že Izraelci na konci té války nepožadovali celý Blízký východ. Jiná, ačkoli feministka, litovala, že izraelští vojáci neznásilnili více arabských žen. Nebylo by přehnané říci, že moje studijní léta na postgraduálním studiu byla provázena židovskou hysterií na instituci, kde se zdálo, že běloši anglosaského protestantského původu (WASPs) slouží jen jako dekorace.

Židé byli rovněž klíčovou složkou společenského přijetí Nové levice. Židé byli nadprůměrně zastoupeni mezi radikály a jejich příznivci v médiích, na univerzitách i v širší intelektuální komunitě, a židovští levicoví sociální vědci sehráli zásadní roli při provádění výzkumu, který vykresloval studentský radikalismus v pozitivním světle (Rothman & Lichter, 1982/1996, s. 104). Rothman a Lichter (s. ix, xiii) však ve svém přehledu literatury o Nové levici poukazují na přetrvávající tendenci ignorovat roli Židů v tomto hnutí a na to, že pokud je role Židů zmíněna, je připisována židovskému idealismu nebo jiným kladně hodnoceným vlastnostem. Cuddihy (1974, s. 194n) poukazuje na to, že média téměř zcela ignorovala židovské vnitřní spory, k nimž došlo během procesu s „Chicago Seven“. Popisuje také několik hodnocení tohoto procesu, která v médiích (The New York Times, New York Post, The Village Voice) napsali Židé a která omlouvala chování obžalovaných a chválila jejich radikálního židovského advokáta Williama Kunstlera.

Konečně i v Anglii docházelo k podobným výkyvům v přitažlivosti komunismu pro Židy v závislosti na tom, do jaké míry se shodoval s konkrétními židovskými zájmy. Ve 30.

letech 20. století přitahovala Komunistická strana Židy částečně proto, že byla jediným politickým hnutím, které se ostře stavělo proti fašismu. Mezi silnou židovskou etnickou identitou a členstvím v komunistické straně neexistoval vůbec žádný rozpor: „Sympatie ke komunismu mezi Židy té generace měla v sobě něco z charakteristik skupinové identifikace, možná i prostředek k etnickému sebeuplatnění“ (Alderman, 1992, str. 317–318). V období po druhé světové válce zastupovali prakticky všichni úspěšní komunističtí političtí kandidáti židovské volební obvody. Židovská podpora komunismu však poklesla s odhalením Stalinova antisemitismu a mnoho Židů opustilo Komunistickou stranu po blízkovýchodní krizi v roce 1967, kdy SSSR přerušil diplomatické styky s Izraelem (Alderman, 1983, s. 162).

Z toho lze vyvodit závěr, že židovská identita byla často vnímána jako vysoce slučitelná s radikální politikou. Když se radikální politika dostala do konfliktu s konkrétními židovskými zájmy, Židé nakonec přestali být radikální, i když se často vyskytovaly případy ambivalence a racionalizace.

***

Účast Židů v moderní levici

Všichni si na levici stěžují, ale nikdo s tím nic nedělá. Alespoň se to tak zdá. Domnívám se, že část problému spočívá v tom, že mnoho lidí má mylné představy o tom, co „levice“ vlastně je a jak funguje, a proto ji – podle okolností – více či méně bezmyšlenkovitě podporují nebo se proti ní staví. Je tedy nejvyšší čas podívat se na tuto zhoubnou politickou entitu s odstupem, abychom na ni mohli najít lepší a vhodnější reakce.

Začněme s běžnými názory. Stálým tématem pravicových a konzervativních komentátorů je tvrzení, že dnešní Ameriku ovládá levice. To platí prakticky pro celé spektrum konzervatismu, od disidentské a alternativní pravice přes tradiční republikány, Pata Buchanana, Fox News a Wall Street Journal až po příznivce Donalda Trumpa. Ve skutečnosti je to asi jediná věc, na které se všichni shodnou. Hlavní pozornost se zdá být zaměřena na média a politiku, v případě toho druhého prostřednictvím demokratů a Bidenova režimu. Mnozí by sem zahrnuli i akademickou sféru, Hollywood a veřejné školy. Navíc je to na pravici všeobecně vnímáno jako katastrofa – a katastrofa to skutečně je, ale z jiných důvodů, než se domnívají – a také jako něco, co představuje zásadní hrozbu pro Ameriku, pro „americký způsob života“ a pro naše zdraví a blahobyt. Levice je zjevně kořenem všeho zla.

Co ale vlastně „levice“ je a proč je tak zlá? To se málokdy vysvětluje, pravděpodobně proto, že jde o relativně složitou záležitost, která vyžaduje víc než obvyklých 10 vteřin přemýšlení. Vzhledem k významu tohoto tématu a závažnosti hrozby se však do něj musíme ponořit o něco hlouběji.

Abych předběhl svůj hlavní závěr: myslím si, že „levice“ je do značné míry nesprávně pojmenovaná a mylně chápaná – je to jakýsi odvracející pojem, vymyšlený proto, aby odváděl pozornost od skutečných mocenských hráčů a skutečných konfliktů, které se odehrávají. „Levice“ je ve skutečnosti jakousi falešnou levicí, vykreslenou jako protiklad „pravice“, která je ve skutečnosti falešnou pravicí. Výsledkem je vytvoření falešného antagonismu a podněcování bezmyšlenkovitých mas

k tomu, aby si vybraly stranu, i když nakonec stejně podporují stejnou stranu. Není překvapením, že zde hraje velkou roli židovská lobby, jak ukážu. […]

Struktura falešné americké levice

Levice, jak je běžně zobrazována – falešná levice – je ve skutečnosti dvoustupňovým systémem, který se skládá z malého počtu ideologických vůdců a propagátorů a z velké masy lidí, kteří se obecně označují za „demokraty“ nebo „liberály“. V dnešní Americe jsou pojmy „demokrat“ a „levice“ prakticky totožné; téměř všichni demokraté jsou levičáci a téměř všichni levičáci jsou demokraté. Tyto pojmy jsou téměř zaměnitelné. Zde se však zaměříme na „levici“ a „levičáctví“, protože tato terminologie má širší mezinárodní význam než pouze americká Demokratická strana.

Ještě více vypovídající je to, kdo tito lidé jsou. Dnešní levicová elita se skládá téměř výlučně buď z Židů (z politické, podnikatelské nebo akademické sféry), nebo z nežidů, většinou bělochů, kteří pracují pro Židy a v jejich zájmu. (Zda si tito nežidovští přisluhovači uvědomují svůj podřízený status, a zda jim na tom záleží, jsou dobré otázky, na které zde nemohu odpovědět.) Jinými slovy, levicová elita jsou buď Židé, nebo lidé zavázaní Židům. Ať tak či onak, převládají židovské zájmy a židovské otázky.

Víme to jednak proto, že mnoho členů demokratické elity jsou sami Židé (Bernie Sanders, Chuck Schumer, Adam Schiff, George Soros, Jerry Nadler, Dianne Feinsteinová, Michael Bloomberg, Tom Steyer, Janet Yellenová, Tony Blinken,

Rochelle Walenskyová…) nebo mají židovské příbuzné (Joe Biden, Kamala Harrisová, Nancy Pelosiová, Donald Trump, Hillary Clintonová, rodina Cuomových). Všudypřítomná židovská přítomnost v Demokratické straně je fakt, o kterém se v mainstreamových médiích nikdy nemluví a který zřídka diskutují i jejich nejtvrdší pravicoví oponenti.[332] To by nám mělo něco napovědět.

Za druhé víme, že velká většina finančních prostředků na kampaň Demokratické strany pochází ze židovských zdrojů. V uplynulých několika desetiletích se uváděné podíly na celkových příjmech Demokratů pohybovaly od „zhruba poloviny“[333] přes 50 %[334], „až 60 %“[335] „více než 60 %“[336] až po 2/3[337], „70 % velkých příspěvků“[338] a 80–90 %.[339] Nedávná studie s názvem „Židovské hlasy v roce 2020“ (The Jewish Vote 2020) uvádí řadu relevantních statistických údajů, mezi nimiž jsou i tyto:

- V roce 2016 patřilo všech sedm největších dárců celkově mezi Židy (s. 11).
- Deset největších dárců v roce 2016 darovalo 406 milionů dolarů, z čehož 357 milionů dolarů – neuvěřitelných 88 % – pocházelo od Židů (s. 14).

---

[332] Až peklo zamrzne, teprve tehdy se Tucker Carlson nebo Sean Hannity někdy otevřeně vyjádří o Židech na levici.
[333] Jewish Power, autor J. J. Goldberg (1996), s. 277.
[334] Jerusalem Post (27. září 2016).
[335] Washington Post (13. března 2003), s. A1.
[336] Jewish Power in America, autor B. Feingold (2008), s. 4.
[337] Jewish Telegraphic Agency (7. června 2011).
[338] The Hill (30. března 2004), s. 1.
[339] Passionate Attachment, Ball a Ball (1992), s. 218.

- Z 50 největších dárců v roce 2016 bylo 20 (40 %) Židů (s. 14).
- A to znovu potvrzuje, že dnes Židé tvoří zhruba 50 % „velkých individuálních dárců“ demokratů a 25 % republikánů (s. 11).

Na sklonku roku 2020, v období před prezidentskými volbami, se objevily zprávy, že 15 z 25 největších dárců (za obě strany dohromady), tedy 60 %, tvořili Židé. Největšími dárci Demokratické strany byli Steyer (54 milionů dolarů), Don Sussman (22 milionů dolarů), James Simons (21 milionů dolarů), Michael Bloomberg (19 milionů dolarů), Deborah Simon (12 milionů dolarů), Henry Laufer (12 milionů dolarů), Josh Bekenstein (11 milionů dolarů), Stephen Mandel (9 milionů dolarů), Soros (8 milionů dolarů – ačkoli mnoho dalších darů směruje přes různé neziskové organizace) a Steve Ballmer (8 milionů dolarů). V dnešní době se o částkách nižších než 10 milionů dolarů téměř nemluví.

Tolik k politice. A co levicová média? Známe hlavní viníky: CNN, MSNBC, New York Times a Washington Post. Není překvapením, že Židé obsazují vedoucí pozice ve všech těchto organizacích nebo v jejich mateřských společnostech. Prezidentem CNN je Jeff Zucker a vlastní ji Warner Media, jejíž generálním ředitelem je Jason Kilar. MSNBC vlastní NBC Universal, jejím generálním ředitelem je Jeff Shell a mezi vrcholnými manažery jsou Robert Greenblatt, Bonnie Hammer, Noah Oppenheim a Ron Meyer. NYT je od roku 1896 v židovském vlastnictví a pod židovským vedením; současným vlastníkem a vydavatelem je Arthur Sulzberger. Washington

Post je od roku 1933 ve vlastnictví a pod vedením Židů, s možnou výjimkou současného majitele Jeffa Bezose (status neznámý), který jej v roce 2013 odkoupil od židovské rodiny Grahamů („na návrh svého přítele Dona Grahama“).[340] Mohli bychom sem zařadit i řadu dalších mediálních subjektů, jako je například rozhlasová stanice NPR; jinde jsem dokázal, že více než polovinu jejích moderátorů tvoří Židé.

Politické a mediální Židy podporují levicoví Židé z „Big Tech“, mezi něž patří například Mark Zuckerberg a Sheryl Sandberg (Facebook), Larry Page a Sergei Brin (Google), Larry Ellison a Safra Catz (Oracle), Susan Wojcicki (YouTube), Steve Ballmer, Andy Jassy (Amazon), Marc Benioff a Michael Dell (počítače Dell). Díky penězům, moci, médiím a technologiím tak levicová elita – Židé a jejich přisluhovači – má téměř monopol na diskurs v Americe a ve velké části Západu.

A co voličská základna falešné levice? Jedná se o početnou skupinu lidí, převážně bělochů, kteří byli oklamáni ohledně skutečné povahy této ideologie. Hrubou představu o jejich počtu si můžeme udělat na základě skutečnosti, že Biden získal přibližně 80 milionů hlasů, z nichž asi 72 % tvořili běloši; existuje tedy asi 55 milionů bělochů, kteří se pravděpodobně ztotožňují s levicovými demokraty nebo je podporují. K tomuto číslu můžeme připočítat 15 milionů černochů a 10 milionů latinoameričanů, kteří také hlasovali pro Bidena. Levicová

[340] Už tato skutečnost sama o sobě je usvědčující; neznám žádný případ, kdy by Židé prodali významnou mediální společnost někomu, kdo není Žid. A skutečnost, že Bezos předal vedení Amazonu jinému Židovi, Andymu Jassymu, je dalším důkazem.

základna tedy čítá asi 80 milionů lidí. To je velké číslo, i když v zemi s 330 miliony obyvatel není nijak ohromující.

Naproti tomu Trump získal asi 50 milionů hlasů bílých voličů; dalších zhruba 50 milionů bílých voličů nehlasovalo. Zjednodušeně řečeno tedy (falešná) levice má pod kontrolou pouze asi třetinu bělochů; dvě třetiny jí unikají. To je dobré znamení – možná ta nejlepší zpráva uprostřed celé řady špatných předzvěstí. Zhruba 100 milionů bělochů je buď proti levicové ideologii, nebo by proti ní potenciálně mohlo být. Je zde mnoho, na čem lze stavět.

Stručně řečeno, nominální levice je falešná levice, která se prakticky v ničem nedrží významu skutečného levicového smýšlení. Spíše je přímo i nepřímo ovlivňována a řízena bohatými a vlivnými Židy. Tato falešná levice je ideologicky řečeno židovskou levicí a funguje převážně v zájmu židovských zájmů a pro ně. Totéž platí pro liberalismus, který je dnes falešným liberalismem: ideologií, která je plně v souladu s židovskými zájmy. Ve skutečnosti je toto manželství z rozumu mezi Židy a liberalismem známo již dlouho. Zvažte tuto odhalující pasáž:

> Po celé devatenácté století i v dalších obdobích byl osud Židů neoddělitelně spjat s osudem samotného liberalismu. Jejich oddanost liberalismu byla hluboká a trvalá, živená vděčností za získaná práva a odhodláním zajistit Židům trvalé místo v moderním evropském světě. Liberálové, ačkoli nebyli zrovna nadšeni přetrvávajícím židovským náboženským a společenským partikularismem, jim to opláceli tolerancí a rostoucími opatřeními v oblasti

rovnosti před zákonem. Obě strany, ale zejména Židé, si byly velmi dobře vědomy toho, že židovská emancipace stála a padala s osudem liberalismu.[341]

Již více než sto let se většina Židů hlásí k liberalismu a levicovému smýšlení výhradně proto, že to sloužilo jejich zájmům – a na blaho původního obyvatelstva se nehledělo. V jistém smyslu si tak přivlastnili ideologii, která by jinak byla ctnostná, a zvrhli ji ve svůj prospěch. […]

Skutečné problémy s „levicí“

Vrátíme-li se k hlavnímu tématu, falešná levice je podnik s výrazným židovským zastoupením. Většina lidí, ať už z levice či pravice, to však neví nebo si to nepřipouští, a proto proti tomu nic nenamítají. Když lidé z pravice levici kritizují, jde obvykle o konkrétnější (ale druhořadé) otázky. Můžeme sestavit krátký seznam: levičáci jsou pro „velkou vládu“; podporují „otevřené hranice“; chtějí nám sebrat zbraně; potlačují naši svobodu slova (nebo svobodu obecně); jsou autoritářští; prosazují „cancel kulturu“; démonizují bělochy; jsou protikřesťanští; tyranizují veřejnost, například prostřednictvím své přehnané paniky kolem covidu; „zdaňují a utrácejí“. Možná dokonce „nenávidí Ameriku“ (pokud máme věřit Tuckeru Carlsonovi). Nepochybně bychom mohli přidat další body, ale myslím, že toto pokrývá hlavní obavy většiny pravice.

S těmito body nemohu nesouhlasit; myslím, že všechny jsou v zásadě pravdivé. Existují však hlubší faktory, které pomáhají tento kolektivní jev vysvětlit, a proto se musíme

[341] The Jews in Weimar Germany, autor: Don Niewyk (1980), s. 1.

snažit o něco více, abychom skutečně pochopili proces, který zde probíhá.

Když uvažuji o mnoha sporných rysech toho, co se nazývá levice, sestavuji si jiný druh seznamu. Pokud to má nějakou váhu, shledávám, že má následující negativní vlastnosti:

Touha vnucovat ostatním své přesvědčení a hodnoty. To je ten „kontrolní“, „autoritářský“ a „svobodu nenávidící“ aspekt. Levicoví liberálové mají zřejmě nadměrnou potřebu nutit ostatní, aby se řídili jejich systémem přesvědčení. Jsou protikladem hesla „žij a nech žít“. Mají malou nebo žádnou toleranci k odlišným názorům, zejména k těm, které ohrožují jejich vlastní pozice. Vědí, že racionální nesouhlas vážně podkopá jejich důvěryhodnost, a proto jej potlačují.[342]

Jsou slepí k realitě rasy, biologie a genetiky. Pro levici je téměř celá lidská přirozenost „sociální konstrukcí“ – něčím poddajným a tvárným, něčím, co lze definovat a předefinovat téměř podle libosti. Lidé jsou pouhou tvárnou biologií; jednotlivé rasy jsou spíše jako různé barvy plastelíny, které lze všechny stejně snadno vytvarovat do nových tvarů a forem. Výsledkem je přehnaně inkluzivní a naivní egalitarismus.

Ale to není realita. Faktem je, že mezi lidmi existují hluboké a nezměnitelné rozdíly, a to jak mezi rasami, tak i v rámci nich. Ty se projevují fyzicky, mentálně, emocionálně, psychologicky i kulturně. Jsou zakořeněny v genetice a nelze je jen tak smést ze stolu. Levicoví aktivisté však hluboce přijali

[342] Opět platí, že levice v této otázce nemá monopol. Pravice může být stejně imponující.

klam o lidské rovnosti. Mnozí z nich jsou také funkční relativisté, kteří nesnesou rozlišování hodnot. (Zde bych měl poznamenat rozdíl mezi levicovou elitou, která zastává názory, kterým ve skutečnosti nevěří, a naivními levicovými masami, které jim obecně zdá se věří.) V důsledku toho levicoví aktivisté říkají neuvěřitelně hloupé věci a předkládají neuvěřitelně hloupé politické návrhy.

Žádná představa o vznešeném lidstvu. Kdo přijme mýtus o lidské rovnosti, odsuzuje lidstvo k ubohé průměrnosti. Jsou-li si všichni rovni, pak nikdo není lepší a ve skutečnosti ani být nemůže. Rovnost popírá existenci nadprůměrných jedinců, kteří jsou právě těmi, kdo posouvají společnost vpřed. Když se takoví nadřazení jedinci objeví – což se nevyhnutelně stane –, jsou potlačováni, cenzurováni, napadáni, možná uvězněni, možná zabiti. Nadřazení jedinci vyvrací mýtus rovnosti, což je jeden z důvodů, proč jsou pro levici tak nebezpeční. Protože levičáci zavrhli celý koncept vznešeného lidstva, představují hlubokou hrozbu pro lidské blaho. Účinně ničí budoucnost naší rasy.

Patologie lítosti. Levicoví aktivisté jsou v tomto ohledu extrémními obchodníky s lítostí. V lítosti se vyžívají. Lítost velebí. A lítost prodávají.[343] Velcí jedinci a velké společnosti se v lítosti nevyžívají. Přijímají bolest, strádání a ztráty, a pak jdou dál. Projevují spravedlivý respekt vůči celému lidstvu, ale

[343] Stačí se podívat na jakýkoli díl oblíbených televizních pořadů, zejména na takzvané reality show. Pořady jako „American Idol“, „Dancing with the Stars“ nebo „America's Got Talent“ jsou nekonečnou přehlídkou dojemných příběhů. Pláč soutěžících je tu na denním pořádku.

nevyvyšují méněcenné nebo slabé. Nedovolí, aby méněcenní dominovali nebo dokonce spotřebovávali nadměrné množství času či zdrojů. O méněcenné členy vlastní rasy se tiše starají, zatímco méněcenní členové jiných ras jsou vyloučeni. Takový přístup se může jevit jako krutý, ale takový je život.

Nebezpečná a možná i smrtelná naivita. Tím, že přijímají falešné, avšak uklidňující mýty, že se nevyrovnávají se skutečnými hrozbami pro společnost, že se fakticky hlásí k filosemitismu a že se utápí v přehnaně socializované a špatně nasměrované lítosti, levicoví aktivisté se vyhýbají tvrdé realitě moderního světa. Tím odsuzují společnost k nevyhnutelnému utrpení a úpadku. Život je těžký, evoluce může být brutální a volby jsou bolestivé. Levicoví aktivisté však dávají přednost snadnému řešení; snaží se vyhnout všem konfliktům a konfrontacím a rádi odevzdají kontrolu nad svými životy například židovské elitě, která by je nejraději využila, vykořisťovala a nakonec úplně zničila.

Pouze tím, že se budeme zabývat těmito hlubšími nedostatky levice, se můžeme dostat k jádru problému.

***

Účast Židů v Nové levici

V knize Jews and the Left Mendes popisuje nadprůměrné zastoupení Židů v hnutí Nová levice – politickém hnutí, které vzniklo na počátku 60. let, kdy studenti vyrazili do jižních států, aby podpořili rodící se hnutí za „občanská práva“. V polovině 60. let se hnutí přesunulo na severní univerzity, kde se zasazovalo o studentská práva, svobodu projevu a odpor proti

válce ve Vietnamu. Bylo to v době, kdy myšlenky intelektuálů z Frankfurtské školy, jako byli Erich Fromm a Herbert Marcuse, začaly v levicových hnutích po celém Západě vytlačovat ortodoxní marxismus. Mendes poznamenává, že:

> Židé významně přispěli k teoretickému základu Nové levice. 30 až 50 procent zakladatelů a členů redakčních rad časopisů Nové levice, jako byly Studies on the Left, New University Thought a Root and Branch (později Ramparts), bylo židovského původu. Radikální akademické organizace a think tanky, jako například Caucus for a New Politics, Union of Radical Political Economists a Institute for Policy Studies, byly převážně židovské. Řada klíčových intelektuálních vůdců Nové levice, jako například Paul Goodman, Noam Chomsky, Howard Zinn a Herbert Marcuse, byla rovněž židovského původu.[344]

Židé, kteří na počátku až v polovině 60. let zaplavili řady Nové levice, „byli zřejmě převážně asimilovaní Židé třetí generace pocházející z prostředí Staré levice [tj. „red diaper babies“], ačkoli někteří se angažovali v labouristicko-sionistických skupinách.“ Studie amerických židovských aktivistů Nové levice ukazují, že mnozí z nich vyrůstali ve vysoce politizovaném levicovém rodinném prostředí. Židé tvořili asi dvě třetiny bílých Freedom Riders, kteří v roce 1961 vyrazili na jih, a asi jednu třetinu až polovinu oddaných aktivistů Nové levice v USA, včetně klíčových vůdců, jako byli

[344] Philip Mendes, Jews and the Left: The Rise and Fall of a Political Alliance (Melbourne, Victoria; Palgrave Macmillan, 2014), s. 250.

Abbie Hoffmann a Jerry Rubin. V roce 1964 představovali polovinu až dvě třetiny dobrovolníků, kteří zaplavili Mississippi, aby pomohli registrovat černošské voliče. V Berkeley v roce 1964 byla asi třetina vůdců demonstrantů Hnutí za svobodu slova (FSM) židovského původu, stejně jako více než polovina řídícího výboru hnutí, včetně Bettiny Apthekerové, Suzanne Goldbergové, Steva Weismana a Jacka Weinberga, který vymyslel slavnou frázi „Nemůžeš věřit nikomu nad třicet“.[345] Navíc:

> V roce 1965 tvořili na Chicagské univerzitě 45 procent demonstrantů protestujících proti spolupráci univerzity se systémem Selective Service System Židé. Na Kolumbijské univerzitě v roce 1968 byla třetina demonstrantů židovského původu a tři ze čtyř studentů zabitých při demonstracích na Kent State v roce 1970 byli Židé. Židé tvořili velkou část vůdců a aktivistů v organizaci Students for a Democratic Society (SDS). Mezi klíčové vůdce patřili zakladatel Al Haber, Todd Gitlin a Mark Rudd. Přibližně 30 až 50 procent členů SDS na počátku a v polovině 60. let byli Židé.[346] Na konci 60. let byli předsedové SDS na kampusech Kolumbijské univerzity, Kalifornské univerzity v Berkeley, Wisconsinské univerzity (Madison), Northwestern University a Michiganské univerzity výhradně Židé. Židovská účast v SDS byla obzvláště vysoká na Pensylvánské univerzitě a

[345] Tamtéž, s. 249.
[346] Tamtéž, s. 250.

Státní univerzitě v New Yorku. Řada Židů působila také v radikální skupině Weathermen.[347]

Při vysvětlování židovské převahy ve vedení a mezi předními aktivisty Nové levice uvádí Mendes řadu faktorů, mezi nimiž vyniká „vliv holocaustu (a někdy i osobní zkušenosti s antisemitismem)“. Mendes cituje bývalého vůdce SDS Marka Rudda, který poznamenal: „Druhá světová válka a holocaust byly našimi pevnými orientačními body. Často jsme mluvili o morální povinnosti nebýt dobrými Němci. Americký rasismus jsme vnímali jako podobný německému rasismu vůči Židům.“[348] Mnozí židovští aktivisté hnutí SDS měli silnou židovskou identitu, což významně ovlivňovalo jejich politické postoje, které se projevovaly v boji proti „institucím rasistické, imperialistické a kapitalistické Ameriky“.[349]

Mnohé židovské feministky byly rovněž silně ovlivněny svou židovskou identitou, včetně vnímání „historie útlaku Židů a někdy i přímé osobní zkušenosti s antisemitismem“. Betty Friedanová konkrétně spojovala své zkušenosti s „antisemitskou“ diskriminací na střední škole s formováním svých feministických názorů a vzpomínala, že:

> Myslím, že moje odhodlání bojovat proti nespravedlnosti vychází z mé zkušenosti Žida žijícího v Peorii. Nebyla bych první z našeho lidu, kdo vzal zkušenost s nespravedlností a odhodlání proti ní – což, pokud to nemáme v genech, je jistě výsledkem staletí zkušeností –

[347] Tamtéž.
[348] Tamtéž, s. 254.
[349] Tamtéž, s. 255.

a aplikoval je na tu nejširší skupinu lidí, jejíž součástí je. Židé byli velmi, velmi přítomni v staletích revolucí proti té či oné formě nespravedlnosti, té či oné formě útlaku.[350]

Mnohé z významných raných vůdkyň feministického hnutí ve Spojených státech byly židovského původu, například Gloria Steinemová nebo Betty Friedanová, autorka knihy The Feminine Mystique a první předsedkyně Národní organizace žen (NOW). Mezi spoluzakladatelky NOW patřily Susan Brownmillerová, Shulamith Firestoneová a Naomi Weissteinová, zatímco Muriel Foxová a Karen Lipschutz DeCrowová zastávaly vedoucí funkce. Mezi další významné židovské feministky patřily Andrea Dworkin, Phyllis Chesler, Letty Cottin Pogrebin a Gerda Lerner. Velká část zakladatelek feministického hnutí ve Velké Británii, jako například Eva Figes, autorka vlivného textu z roku 1970 Patriarchal Attitudes, byla rovněž židovského původu.

Židé tvořili mezi třetinou a polovinou vůdců francouzské Nové levice, včetně takových osobností, jako byli Alain Krivine, Alain Geismar, André Glucksmann a Daniel Cohn-Bendit. Jedenáct z dvanácti členů politického byra trockistické Ligue Communiste Revolutionnaire bylo židovského původu. Mendes poznamenává, že „asi tři čtvrtiny členů trockistických skupin v pařížském regionu byly identifikovatelné jako Židé“. Židé byli také velmi dobře zastoupeni mezi studenty, kteří obsadili univerzity a zapojili se do dalších radikálních aktivit, jako byly střety s úřady a policií.[351] Mnozí židovští členové

[350] Tamtéž, s. 259.
[351] Tamtéž, s. 251.

francouzské Nové levice pocházeli z relativně zámožných rodin a měli komunistické či anarchistické rodiče, kteří „strávili válku v nacistických nebo sovětských táborech“. Stejně jako jejich američtí kolegové si uvědomovali „zvláštní vliv holocaustu“ na své politické angažmá.[352]

Zásadním rozdílem mezi zapojením Židů do staré levice a nové levice byla skutečnost, že ta druhá nevyvolávala téměř žádné protižidovské reakce. Ačkoli došlo k ojedinělým incidentům (nejznámějším z nich je zmínka ve francouzských médiích o prominentním radikálovi nové levice Dannym Cohn-Benditovi jako o „německém Židovi“), nevznikla žádná organizovaná kampaň namířená proti Židům kvůli jejich radikálnímu smýšlení v rámci nové levice. Někteří židovští představitelé se nicméně obávali, že prominentní postavení Židů v Nové levici vyvolá protižidovskou reakci nebo zdiskredituje Novou levici tím, že ji bude stereotypně vnímat jako židovskou.

Ačkoli v poválečném období americkou levici ovládali Židé, Mendes poznamenává, že „většina Američanů zřejmě nesdílela tytéž antisemitské představy o spojení Židů s komunismem, které v některých částech Evropy ovládaly veřejné mínění.“[353] Jako důkaz toho Mendes uvádí zjevně vlažnou reakci veřejnosti na odsouzení a popravu Julia a Ethel Rosenbergových za prodej atomových tajemství Sovětskému svazu. Navzdory zjevné židovské identitě tohoto páru (vzhledem k jejich příjmení) a všech jejich spolupachatelů

[352] Tamtéž, s. 256.
[353] Tamtéž, s. 229.

(Davida Greenglasse, Ruth Greenglassové a Mortona Sobella) a skutečnosti, že špionážní síť Rosenbergových sestávala téměř výlučně z Židů z Lower East Side na Manhattanu, tento případ „vyvolal pozoruhodně málo zjevného antisemitismu“.[354] Poznamenává také, že ani „značný počet Židů – včetně učitelů a hollywoodských herců –, kteří se stali oběťmi protikomunistických čistek“, ani významné zastoupení Židů mezi osobami předvolanými Výborem pro neamerickou činnost Sněmovny reprezentantů nevyvolaly žádnou významnou reakci. Všechny průzkumy veřejného mínění provedené v tomto období ukazovaly na trvalý pokles „antisemitismu“ a pouze malá menšina dotázaných (asi 5 procent) ztotožňovala Židy s komunismem.[355]

To, že se proti židovskému zastoupení v rámci Nové levice neozvala žádná výraznější kritika, se připisuje několika faktorům: skutečnosti, že velká část veřejnosti si nebyla vědoma židovského původu mnoha radikálních vůdců; tomu, že tito židovští radikálové údajně „nevedli kampaň za žádné konkrétně židovské záležitosti, které by upoutaly pozornost na Židy jako takové“; a také „obecnému ústupu antisemitismu od druhé světové války“.[356] Tento pozdější posun ve veřejném mínění (což není překvapivé) se časově shodoval s tím, jak si Židé v 60. letech minulého století podmanili klíčové pozice americké (a západní) kultury, a s rostoucím vlivem kultury „ holocaustu“. Kombinovaným účinkem bylo vytlačení otevřené

[354] Tamtéž, s. 230.
[355] Tamtéž.
[356] Tamtéž, s. 257.

kritické diskuse o židovské moci na okraj veřejného diskurzu. Zatímco Američané během studené války odmítali komunistické aktivity, na rozdíl od Evropy komunismus obecně nespojovali s Židy (alespoň veřejně) ani nevnímali židovskou účast v levicové politice se znepokojením. […]

Většina západních Židů stále podporuje levicové strany

Ačkoli došlo k rozsáhlému rozkolu s radikální levicí kvůli podpoře Izraele, Židé přesto zůstávají v levicovém spektru „mimořádně významnou silou“, a to jak co do počtu a získávání finančních prostředků, tak i co do organizačních schopností a vlivu na populární kulturu.[357] Odhaduje se, že v 80. letech tvořili Židé stále asi čtvrtinu předních světových marxistických a radikálních intelektuálů, mezi nimiž byli Ernest Mandel, Nathan Weinstock, Maxime Rodinson, Noam Chomsky, Marcel Liebman, Ralph Miliband a zakladatel dekonstruktivismu Jacques Derrida. Přestože i nadále tvoří značnou část intelektuální a finanční páteře levice, dnešní Židé, „vlivná a někdy mocná skupina s podstatným přístupem k politice, akademické sféře a médiím“, již nemusí „spoléhat na levici, aby hájila jejich zájmy a blaho“.[358]

Hlavním důvodem, proč většina západních Židů stále drtivou většinou volí levicové strany, je vnímaná hrozba, kterou představuje „sociální konzervatismus“ stran nacházejících se dále vpravo na politickém spektru v zemích, jejichž

[357] Tamtéž, s. 287.
[358] Tamtéž, s. 286.

obyvatelstvo tvoří převážně potomci Evropanů a které jsou alespoň formálně křesťanské:

> S výjimkou možná ultraortodoxních skupin se zdá, že Židé upřednostňují sociálně liberální postoje k tématům, jako je náboženský pluralismus, potraty, feminismus, nelegální drogy, manželství osob stejného pohlaví, vědecké poznatky o klimatických změnách a eutanázie. Dalším významným faktorem je dlouhá historie křesťanského antisemitismu, která vedla Židy k tomu, že zůstávají podezřívaví vůči jakýmkoli pokusům křesťanských náboženských skupin o podkopání oddělení církve od státu. Tento strach z organizovaného náboženství [a z bělochů, kteří je praktikují] zdá se vysvětluje pokračující silnou podporu amerických Židů Demokratické straně v prezidentských volbách. Dalším komplikujícím faktorem je rostoucí universalizace židovských učení a hodnot, včetně poučení z holocaustu, na podporu sociálně liberálních perspektiv. … Například Berman (2006) předkládá důkazy o tom, že mladší židovská generace v Austrálii byla ovlivněna zkušeností holocaustu tak, že zaujímá silný postoj proti jakékoli formě rasové nebo náboženské diskriminace. Mnozí z nich se aktivně účastní kampaní za práva domorodých obyvatel a na podporu uprchlíků z Afghánistánu, Súdánu a zemí Blízkého východu, kteří hledají azyl v Austrálii.[359]

[359] Tamtéž, str. 288–289.

Toto prosazování je samozřejmě naprosto pokrytecké a cynické. Zatímco Židé propagují pluralismus a diverzitu a podporují rozpad rasové a etnické identity Evropanů, zároveň se snaží udržovat právě ten druh intenzivní skupinové solidarity, kterou u ostatních odsuzují jako nemorální, a drtivá většina z nich podporuje etnonacionalistický Izrael. Iniciovali a vedli hnutí, která zpochybnila tradiční základy západní společnosti: vlastenectví, křesťanský základ morálky, sociální homogenitu a sexuální zdrženlivost. Zároveň však ve svých vlastních komunitách podporovali právě ty instituce, které v západních společnostech napadali. Jedná se o nemilosrdnou, nekompromisní darwinovskou skupinovou soutěž odehrávající se na poli lidské kultury.

Ideologické zájmy dnešního organizovaného židovstva se odrážejí v komentářích novinářky Boston Globe S. I. Rosenbaumové, která trvá na tom, že hlavním ponaučením z „holocaustu“ je, „že se nadvláda bílé rasy může kdykoli obrátit proti nám“, a že strategie apelování na bílou většinu „u nás nikdy nefungovala. Neochránila nás ve Španělsku, ani v Anglii, ani ve Francii, ani v Německu. Není důvod se domnívat, že by to fungovalo teď.“ Ústřední otázkou židovského politického angažmá v západních společnostech je podle ní „jak přežít jako menšinová populace“, přičemž jedinou velkou výhodou, kterou americké židovstvo má, je to, že „na rozdíl od jiných míst, kde vzkvétá etnonacionalismus, se USA rychle blíží k pluralitě menšin“. Vedení koalice skupin nebílých za účelem aktivního odporu proti zájmům bělochů je židovským etno-politickým imperativem: „Pokud mají Židé v budoucnu přežít, budeme

muset stát po boku barevných lidí v zájmu našeho společného prospěchu.“

Židovský spisovatel David Cole nedávno zpochybnil moudrost této strategie, která spočívá v tom, že se neběloši využívají jako „golem“ k ochraně Židů před obnovením nacionálního socialismu. Poukazuje na to, že mnozí z těchto nebělošských „mazlíčků“ Židů (jako například Ilhan Omar) mají znepokojivou tendenci obrátit se proti svým židovským pánům:

> Již desítky let zaplavují levicoví Židé Západ přistěhovalci z třetího světa: „Hele, mám plán – vyložme sto tisíc Somálců v těch nejbělejších částech USA. To nás zachrání před tím fargovským Hitlerem!“ Zaplavování Západu nebělošskými přistěhovalci vnímají Židé jako pojistku proti „bílému nadřazenectví“. Myšlenka je taková, že tito imigranti budou fungovat jako klín, který oslabí „bílou sílu“, přičemž jejich počet zůstane dostatečně malý, aby se dal ovládat.
>
> Židé to dělali všude – poštvávají dvě skupiny proti sobě, aby zajistili židovskou bezpečnost. Poštvěme Hamás proti palestinské samosprávě. Poštvěme ISIS proti Asadovi. … Dnes však žijeme ve světě, ve kterém má přístup k internetu i ten nejubožejší pojídač kůry v Kalahari. Už není tak snadné oklamat celé skupiny (jednotlivce jistě, ale ne celou rasu, etnickou skupinu nebo frakci). …
>
> A teď jsme my, Židé, tak vyděšení z toho, že by se Minnesota mohla stát „Zmrzlou čtvrtou říší“, pokud by

zůstala v rukou zlých bělochů, že jsme si v Ilhan Omarové (a bandě dalších nováčků v Kongresu z třetího světa) vytvořili starého dobrého golema. Jo, Omarová nenávidí bělochy. Jo, myslí si, že za každou sklenicí mléka a za každým gestem „OK“ se skrývá nadvláda bílé rasy. Ale Židy nenávidí sakra mnohem víc…

V dokonalém světě by rabínští Rain Men konečně přestali řešit ten zasranej holocaust a ukončili svou válku nepřátelství proti Západu. Uvědomili by si, že běloši už nejsou nepřátelé, ale naopak. Uvědomili by si, že dovážet cizí bláto k modelování golema do tradičně bílých regionů USA je špatná strategie.

Cole zde výstižně parafrázuje myšlenku Kevina MacDonalda z knihy Culture of Critique, že: „Ačkoli multikulturalistickou ideologii vymysleli židovští intelektuálové, aby ospravedlnili přetrvávání separatismu a etnocentrismu menšinových skupin v moderním západním státě, některé z nedávných projevů multikulturalismu mohou nakonec vyústit ve vznik monstra s negativními důsledky pro židovství.”[360] Vytvoření tohoto „monstra“ je židovskými vůdci a aktivisty zjevně považováno za riziko, které stojí za to podstoupit, aby se demograficky, politicky a kulturně oslabily ohrožující bílé populace. V myslích židovských vůdců a aktivistů, vychovaných od narození v kultu „holocaustu“, je bílý nacionalismus stále nejzlověstnější hrozbou pro přežití

[360] Kevin MacDonald, The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements, (Westport, CT: Praeger, revidované brožované vydání, 2001), s. 313.

Židů. To se odráží v bezvýhradném odhodlání drtivé většiny židovských aktivistů a intelektuálů (s výjimkou Colea) podporovat masovou imigraci nebílých a multikulturalismus ve všech historicky bílých národech.

Závěr

Ačkoli kniha Jews and the Left přináší užitečný přehled zapojení Židů do radikálních politických hnutí po celém světě v průběhu posledních dvou století, opakuje mnoho stejných omluvných klišé, jimiž jsou prostoupena díla jiných židovských historiků a intelektuálů. Mendes zkresluje židovskou identitu a politickou příslušnost významných židovských komunistických vůdců (jako byl Lazar Kaganovič) a vůbec se nezabývá jejich často vražednými činy. Poskytuje chabé omluvy pro židovské praktiky, které vyvolaly nepřátelství mezi místním rolnictvem v Pásmu osídlení. Vrozená slabost jeho postoje vyžaduje klamnou argumentaci a zoufalé uchýlení se k evergreenu židovské apologetické historiografie: vrozené iracionalitě a zlovolnosti evropské mysli a povahy. To je neměnná úniková pozice v jakémkoli úsilí zbavit Židy odpovědnosti za zločiny komunismu v Sovětském svazu a v celé východní Evropě. Ačkoli je Mendes méně nakloněn než Brossat a Klingberg v knize Revolutionary Yiddishland oslavovat židovské komunistické militanty, je stejně horlivý v tom, aby se vyhýbal, zamlčoval a omlouval nepřiměřenou účast Židů na některých z nejhorších zločinů dvacátého století.

***

Židovská účast na Bolševické revoluci

Bolševická revoluce v Sovětském svazu nebyla primárně ruskou revolucí. Místo toho ji vedla především neruská, židovská etnická menšina, která nenáviděla Rusy a cara pro jejich údajný antisemitismus.[361] Tento článek dokumentuje některé důkazy, které naznačují, že Židé byli hnací silou komunismu a bolševické revoluce.

Židovské zdroje

Mnoho Židů a židovských publikací potvrdilo převážně židovskou povahu komunismu a bolševické revoluce. Například podle Encyclopedia Judaica: „Komunistické hnutí a ideologie hrály v životě Židů důležitou roli, zejména ve dvacátých a třicátých letech 20. století a během druhé světové války a po ní. [...] Jednotliví Židé hráli důležitou roli v raných fázích bolševismu a sovětského režimu. [...] Velká přitažlivost komunismu mezi ruskými a později i západními Židy se objevila až s nastolením sovětského režimu v Rusku. [...] Komunistické tendence se rozšířily prakticky ve všech židovských komunitách.“[362]

Leon Trockij se ve své knize Stalin, kterou napsal v exilu, snažil ukázat, že Stalin hrál v počátcích komunistického převratu jen bezvýznamnou roli. Pro ilustraci svého názoru Trockij reprodukoval pohlednici, na níž bylo vyobrazeno šest vůdců revoluce. Těmito vůdci byli: 1) Vladimír Lenin (který byl nejméně z jedné čtvrtiny Žid, doma mluvil jidiš a byl ženatý s Židovkou); 2) Trockij (skutečné židovské jméno: Lev

[361] Duke, David, The Secret Behind Communism, Mandeville, LA: Free Speech Press, 2017, s. 12.
[362] Encyclopedia Judaica, Jerusalem, Israel: Keter Publishing House Ltd., 1971, sv. 5, str. 792–793.

Bronstein); Zinovjev (skutečné židovské jméno: Hirsch Apfelbaum); Lunačarskij (nežid); Kamenev (skutečné židovské jméno: Rosenfeld); a Sverdlov (Žid). Podle Trockého bylo tedy pět ze šesti vůdců komunistického převratu v Sovětském svazu Židé.[363]

Izraelský historik Louis Rapoport ve své knize Stalin's War Against the Jews napsal: „Bezprostředně po revoluci byli mnozí Židé v euforii ze svého vysokého zastoupení v nové vládě. V Leninově prvním politbyru převládali muži židovského původu... Za Lenina se Židé zapojili do všech aspektů revoluce, včetně její nejšpinavější práce. Navzdory slibům komunistů, že antisemitismus vymýtí, se po revoluci rychle rozšířil - zčásti kvůli významnému postavení tolika Židů v sovětské administrativě a také v traumatizujících, nelidských sovětizačních snahách, které následovaly. Historik Salo Baron poznamenal, že nesmírně neúměrný počet Židů vstoupil do nové bolševické policie, Čeky, ‚možná jako podvědomá odplata za mnohaleté utrpení v rukou ruské policie'. A mnozí z těch, kteří se dostali do hledáčku Ceky, byli zastřeleni židovskými vyšetřovateli.“[364]

Židovský historik Dr. Angelo Solomon Rappoport napsal: „Židé v Rusku byli ve své celkové mase zodpovědní za revoluci.“[365] Řada židovských publikací, jako například The Jewish Chronicle, také odhalila židovský původ Vladimíra

[363] Trotsky, Leon, Stalin: An Appraisal of the Man and His Influence, přeložil Charles Malamuth, Londýn: MacGibbon & Kee, 1968.
[364] Rapoport, Louis, Stalin's War Against the Jews: The Doctors' Plot and the Soviet Solution, New York: The Free Press, 1990, str. 30–31.
[365] Rappoport, Angelo S., The Pioneers of the Russian Revolution, Londýn: Stanley, Paul and Co., 1918, s. 250.

Lenina.[366] Židovský časopis The American Hebrew v roce 1920 uvedl, že bolševická revoluce v Rusku byla dílem židovského mozku a plánování. Píše se v něm: „Bolševické hnutí není ani zdvořilé, ani tolerantní; ve své počáteční fázi bylo čistě destruktivní... To, k čemu židovský idealismus a židovská nespokojenost tak mocně přispěly v Rusku, mají tytéž historické vlastnosti židovské mysli a srdce tendenci prosazovat i v jiných zemích.“[367]

Převážně židovský charakter bolševické revoluce potvrdil Žid M. Cohen 12. dubna 1919 v Komunistickém Charkově. Cohen uvedl: „Bez přehánění lze říci, že velká ruská revoluce byla skutečně provedena rukama Židů.“[368]

Americké vojenské zpravodajství

Mnozí důstojníci vojenské zpravodajské divize (MID) americké armády uváděli, že většina bolševických vůdců jsou Židé. Newyorská kancelář MID hlásila, „že nyní existují jednoznačné důkazy, že bolševismus je mezinárodní hnutí řízené Židy“. V Bernu americký agent hlásil, že 90 % účastníků tajných bolševických schůzek byli Židé. Britská vláda rovněž získala důkazy, že bolševické hnutí na celém světě je mezinárodním spiknutím Židů. Oficiální stanovisko MID znělo, že „židovští intelektuálové mají všude vedoucí a řídící úlohu“ a vzhledem k „rostoucí moci Židů“ prakticky ovládají sovětskou vládu.[369]

---

[366] Ben-Shlomo, B. Z., „Reporting on Lenin’s Jewish Roots“, Jewish Chronicle, 26. července 1991, s. 2.
[367] The American Hebrew, 10. září 1920, s. 434, 507.
[368] Elmhurst, Ernest F., The World Hoax, 1938, s. 41.
[369] Bendersky, Joseph W., The „Jewish Threat“: Anti-Semitic Politics of the U.S. Army, New York: Basic Books, 2000, s. 60, 69, 116, 118.

V létě 1918 se v MID odhalily mezinárodní židovské intriky. Jeden z agentů spojil Společný výbor pro distribuci židovské válečné pomoci, Federální rezervní úřad, newyorské židovské bankéře a Americký židovský výbor s židovskými finančníky a centry propagandy a špionáže v Německu. Agent také uvedl, že židovští bolševici, kteří se zmocnili vlády v Rusku, nyní konspirují s cílem svrhnout další vlády. Téměř všichni vrcholní představitelé sovětské vlády byli označeni za Židy.[370]

Americký generál Amos A. Fries v roce 1926 řekl šéfovi MID, že polští důstojníci věří, že židovští vůdci, většinou skrytí za ruskými jmény, skutečně ovládají Sovětský svaz. Fries napsal: „V ruském kongresu bylo asi 70 °/o Židů a zbývajících 30 % byli převážně figuranti [...] skutečná moc [...] byla zcela v rukou Židů, kteří v něm byli [...] pro to, co z něj mohli získat, a jen velmi málo členů [...] skutečně věří v doktríny, které hlásají.“[371]

Generál Fries a Eli A. Helmick, generální inspektor armády (1919-1927), považovali bolševismus za pokračování mezinárodního spiknutí, jehož původci byli iluminăti v 18. století. Sdělili posluchačům, že iluminăti podnítili Velkou francouzskou revoluci v roce 1789 a „měli vliv, který vedl ke krveprolití během hrůzovlády“. Komunistická internacionála Lenina a Trockého byla moderní formou tohoto spiknutí, od níž se dala očekávat další krvavá zkáza.[372]

MID tvrdil, že židovští bolševici i Židé obecně v Sovětském svazu profitovali na úkor skutečných Rusů. Židé si

[370] Tamtéž, str. 55–58.
[371] Tamtéž, s. 199.
[372] Tamtéž, s. 14.

monopolizovali privilegované státní úřady a snadná „příživnická místa“, zatímco zabavovali nejcennější bohatství starého režimu a pašovali je ze země. Židé podporovali úplatkářství a stáli za „všemi spekulacemi s potravinami“. Navzdory revolučnímu nadšení, s nímž Židé vysílali Rudou armádu proti nepřátelům, si jeden informátor MID stěžoval, že nikdy neviděl Žida v blízkosti fronty.[373]

Plukovník William Godson, jeden z nej oceňovanějších zpravodajských důstojníků americké armády, napsal z Polska: „Zdá se, že spojení mezi Židy a bolševiky ve Vilně je prokázáno beze stínu pochybnosti. Když bolševici vstoupili do města, odvedli je Židé do domů bohatých lidí a zřejmě měli tuto záležitost předem domluvenou.“ Godson o dva roky později napsal: „Jsem tak hluboce přesvědčen o skutečnosti židovského hnutí, které má ovládnout svět, že nerad nechávám kámen na kameni.“[374]

Další americké zdroje

David R. Francis, americký velvyslanec v Rusku v době ruské revoluce, zaslal v lednu 1918 vládě USA telegram: „Zdejší bolševičtí vůdci, z nichž většina jsou Židé a 90 % z nich jsou navrátivší se exulanti, se pramálo zajímají o Rusko nebo jinou zemi, ale jsou to internacionalisté a snaží se zahájit celosvětovou sociální revoluci.“[375]

Kapitán Montgomery Schuyler, americký armádní zpravodajský důstojník v Rusku během ruské revoluce, v

[373] Tamtéž, s. 118.
[374] Tamtéž, str. xii–xiii.
[375] Francis, David R., Russia from the American Embassy, New York: C. Scribner’s & Sons, 1921, s. 214.

oficiální zprávě napsal: „Ve Spojených státech by asi nebylo moudré říkat to nahlas, ale bolševické hnutí je a bylo od svého počátku řízeno a kontrolováno ruskými Židy nejmazanějšího typu...“[376]

Schuyler se do Spojených států vrátil počátkem roku 1920. V projevu v kostele svátého Jana Evangelisty v New Yorku Schuyler prohlásil: „Ruská vláda je téměř celá židovská a naše armáda Spojených států na Sibiři byla plná bolševických Židů přímo z Moskvy. Vstoupili do Spojených států a přihlásili se do americké armády, která jela na Sibiř. Generál Graves, velitel, měl štáb, který byl téměř celý židovský. [...] Díky bolševickým Židům v naší armádě šly všechny informace, které se měly dostat ke Kolčakovi, přímo do Moskvy.“[377]

Americký kongresman Louis McFadden zdokumentoval židovské ovládání sovětského komunismu. Ve svém projevu v Kongresu 15. června 1934 McFadden uvedl, že sovětská vláda se v roce 1917 skládala z 565 osob, a to následovně: 32 Rusů, dva Poláci, jeden Čech, 34 Lotyšů, tři Finové, deset Arménů, tři Gruzínci, jeden Maďar, deset Němců a 469 Židů. McFadden uvedl, že Židé v ruské vládě nereprezentovali myšlenky a ideály 150 milionů ruských občanů. Místo toho označil Židy v sovětské vládě za cizince a uzurpátory, kterým nejde o blaho ruského lidu.[378]

---

[376] U.S. National Archives, Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, 9. června 1919.
[377] Elmhurst, Ernest F., The World Hoax, 1938, s. 36.
[378] Fighting the Federal Reserve: The Controversial Life and Works of Congressman Louis Thomas McFadden: New Brunswick, NJ: Global Communications, 2011, str. 511–512.

John Beaty ve své knize The Iron Curtain Over America napsal, že první sovětské komisariáty byly z velké části obsazeny Židy. Pod Leninovým a Trockého vedením se malý počet vysoce kvalifikovaných Židů ze zahraničí spolu s ruskými Židy a nežidovskými stoupenci marxistické ideologie dokázal stát pány Ruska. Židovská kontrola komunistického hnutí byla v Rusku dobře známa.[379]

Henry Ford, revoluční výrobce automobilů, věděl, že za bolševickou revolucí stojí Židé. Ford napsal: „Ruský bolševismus vzešel z East Side v New Yorku, kde byl podporován - nábožensky, morálně i finančně - židovskými vůdci. Leon Trockij (Bronstein) byl East Sider. Síly, které podporovaly to, za čím stál, se soustředily v kehille a Americkém židovském výboru. Obě organizace měly zájem na díle, které si vytyčil - svržení zavedené vlády, jednoho ze spojenců Spojených států v první světové válce. Ruskému bolševismu pomohlo k jeho cíli židovské zlato ze Spojených států - a také nevědomost a lhostejnost gójských občanů Spojených států, jejichž zločiny z nedbalosti jsou téměř stejně závažné jako ty bolševické.“[380]

Americký historik Dr. Matthew Raphael Johnson píše, že SSSR byl z velké části židovský, založený mnohem více na židovské etnické identitě než na marxismu. Josef Stalin v tomto trendu pokračoval a po celý svůj život nepřímo podporoval židovské etnické zájmy. Židé zůstali v čele stalinského systému i během čistek. Dr. Johnson také píše, že Stalin měl tři

[379] Beaty, John, The Iron Curtain Over America, Dallas, TX: Wilkinson Publishing Company, 1955, s. 28.
[380] Ford, Henry, The International Jew: The World’s Foremost Problem, Boring, OR: CPA Book Publisher, s. 128.

manželky, všechny Židovky, a že Vjačeslav Molotov byl ženatý s Židovkou.[381]

Ernest Elmhurst potvrdil převážně židovský charakter bolševické revoluce. Napsal: „Během roku 1920 se Rada komisařů skládala z 20 členů, z nichž 17 byli Židé a pouze tři Rusové. Válečný komisariát se pak skládal ze 43 členů, z nichž 34 byli Židé. V komisariátu zahraničních věcí bylo ze 17 členů 14 Židů, zatímco v komisariátu provincií bylo 21 z 23 členů téže rasy, stejně jako 45 z 55 členů komisariátu vnitra. V oddělení ‚čtvrtého stavu', tedy tisku, bylo ze 42 členů 41 Židů, jedinou výjimkou byl ‚šábes gój' – nežidovský figurant - Maxim Gorkij."[382]

Další zdroje

Zprávy britské zpravodajské služby uváděly, že komunistickou revoluci v Sovětském svazu řídí Židé. První věta obsáhlé zprávy britské zpravodajské služby ze 16. července 1919 uvádí: „Nyní existují jednoznačné důkazy, že bolševismus je mezinárodní hnutí řízené Židy."[383]

Winston Churchill v článku, který vyšel v Illustrated Sunday Herald 8. února 1920, napsal: „Není třeba přehánět, jakou roli sehráli tito mezinárodní a z velké části ateističtí Židé při vytváření bolševismu a při skutečném vyvolání ruské revoluce." Churchill označil komunismus za „zlověstnou

[381] Johnson, Matthew Raphael, The Soviet Experiment: Challenging the Apologists for Communist Tyranny, Upper Marlboro, MD: The Barnes Review, 2019, str. 72–73.
[382] Elmhurst, Ernest F., The World Hoax, 1938, s. 40.
[383] National Archives, Dept. of State Decimal File, 1910-1929, spis 861.00/5067.

konfederaci“ „mezinárodních Židů“, kteří „uchopili ruský lid za pačesy a stali se prakticky nespornými pány této obrovské říše“.

Churchill o komunismu řekl: „Není to jen víra, je to plán kampaně. Komunista není jen zastáncem určitých názorů, ale i adeptem promyšleného způsobu jejich prosazování. Anatomie nespokojenosti a revoluce je prostudována ve všech fázích a aspektech a ve vědeckém duchu je připravena skutečná cvičebnice sabotáže všech stávajících institucí. U nekomunistů není třeba zachovávat žádnou důvěru. Každý projev dobré vůle, tolerance, smířlivosti, milosrdenství nebo velkorysosti ze strany vlád nebo státníků má být využit k jejich zkáze. Pak, až nastane vhodný čas a vhodná chvíle, je třeba bez váhání a bez výčitek použít všechny formy smrtícího násilí, od vzpoury až po soukromou vraždu. Citadela bude napadena pod prapory svobody a demokracie, a jakmile bude mocenský aparát v rukou Bratrstva, veškerá opozice, všechny opačné názory musí být vyhlazeny smrtí. Demokracie je jen nástroj, který je třeba použít a poté zlomit.“[384]

Židé ovládali komunistickou tajnou policii, která prošla mnoha změnami názvů: Čeka, OGPU, GPU, NKVD, NKGB, MGB a KGB. Alexandr Solženicyn ve své knize Souostroví Gulag uvádí seznam vedoucích správců komunistické tajné policie: Aron Šolc, Jakov Rappoport, Lazar Kogan, Matvej Berman, Genrich Jagoda a Naftalj Frenkel. Všech šest jsou Židé.[385] Ve skutečnosti byl každý šéf tajné policie za vlády

[384] Fish, Hamilton, FDR The Other Side of the Coin: How We Were Tricked into World War II, New York: Vantage Press, 1976, s. 51.
[385] Solženicyn, Alexandr, The Gulag Archipelago, 1918–1956, New York: Harper & Row, Publishers, 1975, s. 79.

Josefa Stalina Žid.[386] Prvním šéfem Čeky byl také Žid Moisej Solomonovič Urickij.[387]

Podle vyjádření badatele Michaela Millse, úředníka australské vlády v Canbeře: „Je legitimní zaujmout kritický postoj k poměrně velkému počtu Židů, kteří zejména v prvním desetiletí po bolševické revoluci spolupracovali se sovětskou vládou při pronásledování jiných národů.“[388]

Britská spisovatelka Nesta Websterová uvedla, že Vladimír Lenin a Leon Trockij měli zásadní podíl na úspěchu bolševické revoluce. O Leninově vlaku, který jel ze Švýcarska k ruským hranicím, napsala: „Ze 165 zveřejněných jmen je 23 ruských, tři gruzínská, čtyři arménská, jedno německé a 128 židovských.“[389]

Websterová také napsala: „Přibližně ve stejnou dobu přijel ze Spojených států Trockij a za ním více než 300 Židů z newyorského East Endu a připojili se k bolševické straně.“[390]

Dr. Joseph Goebbels ve svém projevu v Norimberku 10. září 1936 prohlásil: „To, čemu se říká bolševismus, nemá vůbec nic společného s tím, co obecně chápeme pod pojmem ‚ideje‘ a ‚světonázor‘ (Weltanschauung). Není to nic jiného než patologický a zločinný druh šílenství, vymyšlený Židy, jak lze dobře dokázat, a vedený Židy, kteří usilují o zničení civilizovaných národů Evropy a o založení židovsko-

[386] Greife, Hermann, Jewish-Run Concentration Camps in the Soviet Union, s. 1.
[387] Duke, David, The Secret Behind Communism, Mandeville, LA: Free Speech Press, 2017, s. 91.
[388] The Forward, 10. března 2000.
[389] Webster, Nesta H., The Surrender of an Empire, Londýn: Boswell Printing and Publishing, 1931, s. 77.
[390] Tamtéž, s. 73.

mezinárodního světového režimu, který by podřídil všechny národy jejich moci... Lenin, otec bolševické revoluce, otevřeně prohlásil, že lži jsou nejen oprávněné, ale ukázaly se být nejúčinnějším nástrojem bolševického boje.“[391]

Další podrobný popis židovského vlivu na bolševickou revoluci pochází od Roberta Wiltona, ruského zpravodaje deníku The Times. V roce 1920 vydal ve francouzštině knihu Les Derniers Jours des Romanofs, která uvádí etnický původ všech členů sovětské vlády. (V pozdějším anglickém překladu se z nějakého nepochopitelného důvodu neobjevuje.) Po vydání tohoto monumentálního díla byl Wilton tiskem ostrakizován a v roce 1925 zemřel v chudobě. Ve své knize mimo jiné píše: „Z 556 významných funkcionářů bolševického státu bylo v letech 1918-1919 17 Rusů... 457 Židů a 82 ostatních.“[392]

Závěrem

Komunismus a bolševická revoluce v Rusku byly jednoznačně vedeny židovskou etnickou menšinou. Když byl šachový génius Bobby Fischer v roce 1992 na tiskové konferenci dotázán na své názory na komunismus, Fischer řekl: „Sovětský komunismus je v podstatě maskou bolševismu, který je maskou judaismu.“[393] Fischer správně pochopil drtivou účast Židů na komunismu a bolševické revoluci.

***

[391] Goebbels, Joseph, Communism with the Mask Off and Bolshevism in Theory and Practice, nakladatelství Ostara, 2013, s. 31, 33.
[392] Wilton, Robert, Les Derniers Jours Des Romanof, s. 29. Dostupné z: https://archive.org/details/WiltonRobertLesDerniersJoursDesRomanof
[393] Brady, Frank, Endgame: Bobby Fischer’s Remarkable Rise and Fall—from America’s Brightest Prodigy to the Edge of Madness, New York: Crown Publishers, 2011, s. 249.

Židé coby elita v Sovětském svazu

Hlavním přínosem Slezkinovy [knihy The Jewish Century] práce je shrnutí dosud dostupných údajů a prohloubení našeho porozumění židovské dominance v revolučních hnutích před rokem 1917 a v sovětské společnosti po tomto datu. (Zvláštní je, že se jen letmo zmiňuje o významné knize Alberta Lindemanna Esau's Tears, která se zabývá mnoha stejnými tématy.) Židé byli mezi revolucionáři nejen výrazně nadprůměrně zastoupeni, ale „byli obzvláště silně zastoupeni ve vedoucích pozicích, mezi teoretiky, novináři a vůdci" (s. 155). Radikální Židé, stejně jako ostatní Židé, byli velmi talentovaní, mimořádně inteligentní, pracovití a navíc se věnovali budování účinných etnických sítí. Právě tyto vlastnosti je vynesly na čelo radikálních organizací a zvýšily efektivitu těchto organizací samotných.

Ačkoli Židé dominovali v radikálních a revolučních organizacích, nesmírně jim pomáhali filosemité jako Gorkij, kteří byli, podle výrazu Alberta Lindemanna, „požidovštění nežidé" – „termín, zbavený svých ošklivých konotací, [který] by mohl být použit k zdůraznění často přehlíženého faktu: I v Rusku existovali někteří nežidé, ať už bolševici či nikoli, kteří Židy respektovali, hojně je chválili, napodobovali je, starali se o jejich blaho a navazovali s nimi úzká přátelství či milostné vztahy." (Jak bylo uvedeno výše, mnoho členů nežidovské elity v SSSR mělo židovské manželky.)

To, co spojovalo Židy a filosemity, byla jejich nenávist k tomu, co Lenin (který měl židovského dědečka) nazýval „tupým, hrubým, netečným a medvědími instinkty ovládaným ruským či ukrajinským rolníkem" – tím samým rolníkem, kterého Gorkij popsal jako „divokého, ospalého a přilepeného

ke své hromadě hnoje“ (s. 163). Právě takové postoje vytvořily klima, které ospravedlnilo vyvraždění mnoha milionů rolníků pod novým režimem.

Filosemité byli i nadále běžní mezi nežidovskou elitou v SSSR, a to i v 50. letech, kdy se Židé začali stávat terčem útoků právě kvůli svému židovskému původu. Jedním z takových filosemitů byl Pavel Sudoplatov, Slovan ženatý s Židovkou a s mnoha židovskými přáteli, který byl vysokým úředníkem tajné policie s velkým množstvím krve na rukou. Jedinou vraždu, kterou ve svých pamětech jednoznačně odsoudil, byla vražda Paula Mikhoelse, židovského etnického aktivisty spojeného s Židovským antifašistickým výborem.

Osobnosti jako Gorkij a Sudoplatov byly pro úspěch Židů v Sovětském svazu klíčové. To je obecný princip židovské politické činnosti v situaci diaspory: protože Židé obvykle tvoří nepatrné procento společnosti, musí uzavírat spojenectví s nežidy, jejichž vnímané zájmy se shodují s jejich vlastními. Nežidé mají řadu důvodů, proč se spojovat s židovskými zájmy, včetně kariérního postupu, úzkých osobních vztahů s jednotlivými Židy nebo obdivu k nim a hluboce zakořeněných osobních přesvědčení.

Gorkého láska k Židům – kterou Slezkine nazývá „hořkou, vroucí a beznadějnou láskou těch, kdo se sami označují za Apollonovce, k krásným Merkurianům“ (s. 165) – byla bezmezná. Gorkij vnímal Židy jako nositele „hrdinského“ idealismu, „vše pronikajícího a vše zkoumajícího“; „tento idealismus, který se projevuje v jejich neúnavném úsilí přetvořit svět podle nových principů rovnosti a spravedlnosti, je hlavním a možná jediným důvodem nepřátelství vůči Židům“ (citováno na s. 164).

Navzdory významné roli Židů mezi bolševiky nebyla většina Židů před revolucí bolševiky. Židé však mezi bolševiky vynikali a jakmile revoluce začala, stala se drtivá většina ruských Židů jejími sympatizanty a aktivními účastníky. Židé byli zvláště viditelní ve městech a jako vůdci v armádě a v revolučních radách a výborech. Například mezi 62 bolševiky ve Všeruském ústředním výkonném výboru, zvoleném na druhém sjezdu sovětů v říjnu 1917, bylo 23 Židů.

Židé stáli v čele hnutí a do značné míry byli jeho veřejnou tváří. Slezkine cituje historika Michaila Beizera, který v souvislosti se situací v Leningradu poznamenává, že „v novinách se neustále objevovala židovská jména. Židé vystupovali na shromážděních, konferencích a nejrůznějších setkáních relativně častěji než ostatní.“ Obecně byli Židé nasazováni spíše do vedoucích funkcí než do pozic, které je vystavovaly fyzickému nebezpečí. Na zasedání politbyra 18. dubna 1919 Trockij naléhal na přeřazení Židů, protože v bojových jednotkách na frontě bylo relativně málo Židů, zatímco Židé tvořili „velký podíl“ Čeky na frontě a ve výkonných výborech na frontě i v týlu. Tento stav vyvolal v Rudé armádě „šovinistické nepokoje“ (s. 187).

Židovské zastoupení ve vrcholných patrech Čeky a OGPU (zkratky, pod nimiž byla tajná policie v různých obdobích známá) bylo často předmětem zájmu těch, kdo zdůrazňují židovskou účast na revoluci a v jejím důsledku. Slezkine uvádí statistiky o nadměrném zastoupení Židů v těchto organizacích, zejména v dozorčích funkcích, a souhlasí s komentářem Leonarda Schapira, že „každý, kdo měl tu smůlu, že se dostal do rukou Čeky, měl velkou šanci, že se ocitne tváří v tvář židovskému vyšetřovateli a možná bude jím zastřelen“ (s. 177).

Během 30. let byla tajná policie, tehdy známá jako NKVD, „jednou z nejvíce židovských ze všech sovětských institucí“ (s. 254), přičemž 42 z jejích 111 nejvyšších úředníků byli Židé. V této době bylo dvanáct z dvaceti ředitelství NKVD vedeno etnickými Židy, včetně těch, kteří měli na starosti státní bezpečnost, policii, pracovní tábory a přesídlování (tj. deportace). Gulag byl od svého vzniku v roce 1930 až do konce roku 1938, tedy v období, které zahrnuje nejhorší excesy Velkého teroru, veden etnickými Židy. Byli to, slovy Slezkina, „Stalinovi ochotní katové“ (s. 103).

Bolševici se nadále omlouvali za nadměrné zastoupení Židů, dokud se toto téma ve 30. letech nestalo tabu. A teprve na konci 30. let došlo k nárůstu viditelnosti a asertivity „antisemitů, etnických nacionalistů a zastánců poměrného zastoupení“ (s. 188). V té době již bylo nejhorší z masakrů v Gulagu, čistek a uměle vyvolaných hladomorů za námi.

Významné postavení Židů během revoluce a v jejím následném období si uvědomovali účastníci na obou stranách, včetně vlivných osobností, jako byl Winston Churchill, který napsal, že role Židů v revoluci „je nepochybně velmi významná; pravděpodobně převyšuje všechny ostatní“. Slezkine poukazuje na podobné komentáře v knize vydané v roce 1927 ruským nacionalistou V. V. Šulginem, který v roce 1919 na vlastní kůži zažil vražedné činy bolševiků ve svém rodném Kyjevě: „Nelíbí se nám, že se celá tato hrozná věc odehrála na úkor Ruska a že nás stála nevýslovné ztráty. Nelíbí se nám skutečnost, že vy, Židé, relativně malá skupina v rámci ruského obyvatelstva, jste se na tomto ohavném činu podíleli v míře, která vůbec neodpovídá vašemu počtu“ (s. 181). Slezkine s tímto hodnocením nesouhlasí, ale tvrdí, že Židé nebyli zdaleka

jedinými revolucionáři (s. 180). To je jistě pravda, ale nemění to nic na mém tvrzení, že zapojení Židů bylo nezbytnou podmínkou, nikoli pouze postačující podmínkou, pro úspěch bolševické revoluce a její následky. Slezkineho argumentace jasně podporuje tvrzení o Židech jako nezbytné podmínce, zejména kvůli jeho důrazu na vedoucí roli Židů.

Tvrzení, že účast Židů byla nezbytnou podmínkou, je však samo o sobě podhodnocením, protože, jak poznamenal Šulgin, účinnost židovských revolucionářů byla v naprostém nepoměru k počtu Židů. Tvrzení, že pro úspěch hnutí byla nezbytná skupina tvořící velký podíl populace, by nebylo ničím výjimečným. Kritický význam Židů se však projevil i přesto, že v době revoluce tvořili méně než 5 procent ruského obyvatelstva a před revolucí byli v hlavních městských oblastech Moskvy a Leningradu zastoupeni mnohem méně, protože jim v tom bránily zákony o pásmu osídlení. Slezkine má pravdu v tom, že Židé nebyli jedinými revolucionáři, ale jeho argument pouze podtrhuje význam filosemitismu a dalších spojenectví, která Židé obvykle musí uzavírat v diasporních situacích, aby prosadili své vnímané zájmy.

V roce 1923 vydalo několik židovských intelektuálů sbírku esejí, v nichž přiznali „hořký hřích“ židovské spoluúčasti na zločinech revoluce. Slovy jednoho z přispěvatelů, I. L. Bikermana, „je samozřejmé, že ne všichni Židé jsou bolševici a ne všichni bolševici jsou Židé, ale stejně zřejmé je, že Židé se neúměrně a nezměrně horlivě podíleli na mučení polomrtvého Ruska bolševiky“ (s. 183). Mnozí komentátoři zabývající se židovskými bolševiky poukazovali na „proměnu“ Židů: Podle slov jiného židovského komentátora, G. A. Landaua, „se krutost, sadismus a násilí zdály být cizí národu, který byl dosud

tak vzdálený fyzické činnosti.“ A další židovský komentátor, I. A. Bromberg, poznamenal, že:

> kdysi utlačovaný milovník svobody se proměnil v tyrana s „neslýchanou despotickou svévolí“... Přesvědčený a bezvýhradný odpůrce trestu smrti nejen za politické zločiny, ale i za ty nejohavnější činy, který nedokázal ani sledovat, jak se zabíjí kuře, se navenek proměnil v postavu oděnou do kůže s revolverem a ve skutečnosti ztratil veškerou lidskou podobu. (str. 183–184)

Tato psychologická „proměna“ ruských Židů pravděpodobně nebyla pro samotné Rusy až tak překvapivá, vezmeme-li v úvahu Gorkého zjištění, že Rusové před revolucí vnímali Židy jako lidi ovládané „krutým egoismem“ a že se obávali, že se stanou otroky Židů. Gorkij sám zůstal až do konce filosemitou, navzdory významné roli Židů při vraždě přibližně dvaceti milionů jeho etnických příbuzných, ale po revoluci poznamenal, že „důvodem současného antisemitismu v Rusku je netaktnost židovských bolševiků. Židovští bolševici, ne všichni, ale někteří nezodpovědní chlapci, se podílejí na znesvěcování svatých míst ruského lidu. Proměnili kostely v kina a čítárny, aniž by brali ohled na city ruského lidu.“ Gorkij však za to Židy nevinil: „Skutečnost, že bolševici poslali Židy, bezmocnou a nezodpovědnou židovskou mládež, aby tyto věci prováděli, samozřejmě zavání provokací. Ale Židé se toho měli zdržet“ (s. 186).

Ti, kdo se dopustili masového vyvražďování a vyvlastňování ruských rolníků, se – alespoň ve svých veřejných prohlášeních – považovali za ty, kdo činí to, co je nezbytné pro dosažení vyššího dobra. To byl oficiální názor nejen v Sovětském svazu, kde Židé tvořili dominantní elitu, ale také

„více či méně oficiální názor“ mezi židovskými intelektuály ve Spojených státech (s. 215) i jinde. (Mezi levicovými intelektuály je stále mnohem běžnější lamentovat nad mccarthyismem než nad hrůzami SSSR.)

Právě kvůli vytvoření dokonalého člověka – s apollónským tělem a merkuriánskou myslí – se Levinson připravuje na to, co je „nezbytné“, včetně zabavení posledního prasete plačícího rolníka a zabití zraněného soudruha, který je příliš slabý na to, aby mohl být evakuován. ... Čím větší byla osobní odpovědnost za činy, které se obvykle považují za zlé, tím viditelnější byly známky vyvolenosti a vnitřní síly, kterou tyto činy vyjadřovaly. Bolševičtí komisaři, démonští i prométheovští, „nesli v sobě“ bolest historické nutnosti. (s. 194)

Levinson, postava z románu A. Fadějeva „Útěk“ (1926), který je významným příkladem socialistického realismu v raném sovětském období, není ideologicky židovský, „ale není pochyb o tom, že z důvodů jak estetické, tak sociologické věrohodnosti se kanonické židovství jevilo jako vhodný výraz bolševické vize, v níž nad [rolnickou] setrvačností triumfuje odtělesněné vědomí“ (s. 193). Není tedy překvapivé, že Gorkého mírná kritika židovského antikřesťanského fanatismu byla příliš i pro Ester Frumkinovou, vůdkyni židovské sekce strany. Frumkinová obvinila Gorkého z útoku na „židovské komunisty za jejich nezištný boj proti temnotě a fanatismu“ (s. 187). Ve svém vlastním vnímání jsou Židé nezištně altruističtí, i když dávají průchod prastarým nenávistem.

Tři velké židovské migrace dvacátého století

Slezkineova poslední a nejdelší kapitola popisuje tři velké židovské migrační vlny dvacátého století – do Izraele, do

Spojených států a do městských center Sovětského svazu. Slezkine vnímá všechny tři skrze prizma hrdinského židovského sebevědomí. Spojené státy vidí jako židovskou utopii právě proto, že v nich existoval pouze „zbytkový kmenový establishment“ (s. 209), který nemohl dlouho bránit židovskému vzestupu: „Spojené státy stály za nestydatým merkuriánstvím, nekmenovou státností a nejvyšší svrchovaností kapitalismu a profesionalismu. Byly – rétoricky – sbírkou homines rationalistici artificiales, národem cizinců držených pohromadě společnou oslavou odlišnosti (individualismu) a vykořeněnosti (imigrace)“ (s. 207). „Byl to jediný moderní stát . . . ve kterém mohl být Žid zároveň rovnoprávným občanem i Židem. ‚Amerika‘ nabízela plné členství bez úplné asimilace. Ve skutečnosti se zdálo, že jako podmínku plného členství v politickém národu vyžaduje příslušnost k subnárodní komunitě“ (s. 207).

Slezkine vnímá poválečnou Ameriku jako židovskou utopii, zdá se však, že si jen matně uvědomuje, že si Židé svou vlastní utopii ve Spojených státech do značné míry vytvořili sami tím, že podkopávali nativistické nálady, které byly běžné přinejmenším až do konce druhé světové války. Slezkine zdůrazňuje roli Židů při institucionalizaci terapeutického státu, ale vnímá ji jako zcela benigní, nikoli jako aspekt „Kultury kritiky“, která podkopávala etnické identity bílých Američanů: „Tím, že přinesli freudismus do Ameriky a přijali jej, stručně řečeno, jako náboženství spásy, [Židé] se stali více americkými a zároveň učinili Ameriku více terapeutickou“ (s. 319). O hlavních antinativistických intelektuálních hnutích, která byla všechna ovládána etnickými Židy, se zde hovoří jen málo: boasovská antropologie, Horace Kallen a rozvoj teorie Ameriky

jako „národa založeného na ideálech“ a Frankfurtská škola, která spojila psychoanalýzu a marxismus do ničivé zbraně proti etnickému vědomí bílých Američanů. Autor se rovněž nezabývá rolí židovských aktivistických organizací při změně etnické rovnováhy ve Spojených státech prostřednictvím podpory rozsáhlé imigrace z celého světa.

Slezkine rovněž považuje židovskou migraci do Izraele za hrdinský čin:

> Jak v židovské Palestině (Jišuv), tak v sovětském Rusku představovalo bratrství plnou identitu všech pravověrných (vždy menšiny proti většině) a jejich naprosté ztotožnění se s věcí (po které většina mladých Židů na obou místech vroucně toužila a kterou upřímně prožívala). Nakonec se obě revoluce vyvinuly směrem k větší hierarchii, institucionalizovanému militarismu, intenzivní úzkosti z cizinců a kultu generálů, dětských vojáků a elitních sil, ale mezi rokem 1917 a polovinou 30. let přetékaly mladistvou energií a duchem bratrského úsilí a sebeobětování. (s. 212)

The passage is remarkable both for its pinpointing the ingroup/outgroup nature of the psychology of traditional Jewish groups, freed now of the Torah and the synagogue, and for its description of the ingroup psychology of mass murder (in the USSR) and ethnic cleansing (in the Middle East) as involving valiant self-sacrifice and pride in accomplishment.

Slezkine však zdaleka nejvíce energie věnuje fascinujícímu popisu postupu Židů k elitnímu postavení ve všech sférách sovětské společnosti – v kultuře, na univerzitách, v odborných profesích, v médiích i ve vládě. Ve všech případech byla nadměrná zastoupenost Židů nejzřetelnější na

vrcholech úspěchu a vlivu. Vezmeme-li si například oblast kultury, Židé byli velmi viditelní jako avantgardní umělci, formalističtí teoretici, polemici, filmaři a básníci. Patřili „mezi nejhorlivější bojovníky proti ‚buržoazním' zvykům během Velké transformace; mezi nejdisciplinovanější zastánce socialistického realismu během ‚Velkého ústupu' (od revolučního internacionalismu); a mezi nejvášnivější proroky víry, naděje a boje během Velké vlastenecké války proti nacistům" (s. 225). A jak si všimli jejich kritici, Židé se podíleli na antikřesťanské propagandě. Michail Bulgakov, ruský spisovatel, si všiml, že vydavatelé časopisu Bezbožník byli Židé; byl „ohromen", když zjistil, že Kristus je v něm vykreslen jako „darebák a podvodník. Není těžké poznat, čí je to dílo. Tento zločin je nezměřitelný" (s. 244).

Některá srovnání jsou zarážející a zdají se být záměrná. Na s. 230 je citován Lev Kopelev, který hovoří o nutnosti rázného postupu při konfiskaci majetku ukrajinských rolníků. Kopelev, jenž byl svědkem hladomoru, jenž si vyžádal sedm až deset milionů obětí mezi rolníky, prohlásil: „Nesmíte podlehnout ochromujícímu soucitu. Jsme vykonavateli historické nutnosti. Plníme svou revoluční povinnost. Získáváme obilí pro naši socialistickou vlast. Pro pětiletý plán." Slezkine popisuje NKVD jako „jednu z nejžidovštějších ze všech sovětských institucí" a vypráví o židovském vedení Velkého teroru ve 30. letech (s. 254 a 255). Na s. 256 píše, že v roce 1937 by typický Žid, který se přestěhoval z Pásma osídlení do Moskvy, aby zastával elitní pozice v sovětském státě, „pravděpodobně bydlel v luxusním bytě v centru Moskvy... s přístupem do speciálních obchodů, s domem na venkově (dača) a s chůvou nebo služkou z venkova, která u něj bydlela... Alespoň jednou ročně by odjela

do sanatoria u Černého moře nebo do minerálních lázní na Kavkaze“ (s. 256). Slezkine píše dlouhé a láskyplně podrobné náčrtky života v dačách elity – „otevřené verandy s výhledem na malé zahrady ohraničené plotem nebo divoce zarostlé dvory“ (s. 256), ale čtenář je odkázán na svou vlastní představivost, aby si představil hrůzy ukrajinského hladomoru a likvidace kulaků.

Jak poznamenává Slezkine, většina sovětské elity sice nebyla židovského původu, Židé však byli v jejích řadách výrazně nadprůměrně zastoupeni (zatímco Rusové byli vzhledem k podílu na celkové populaci výrazně podprůměrně zastoupeni). Navíc Židé díky svému společnému sociálnímu a kulturnímu zázemí tvořili mnohem soudržnější jádro než zbytek elity (s. 236). Obecné povědomí o tom, že nová elita měla velmi silné židovské zastoupení, vedlo k rozšířeným protižidovským postojům. V roce 1926 zpráva Agitpropu uváděla: „Pocit, že sovětský režim protežuje Židy, že je to ‚židovská vláda‘, že Židé způsobují nezaměstnanost, nedostatek bytů, problémy s přijímáním na vysoké školy, růst cen a obchodní spekulace – tento pocit vštěpují dělníkům všechny nepřátelské živly. […] Pokud nenarazí na odpor, hrozí, že se vlna antisemitismu v nejbližší budoucnosti stane vážnou politickou otázkou“ (s. 244).

Takovéto rozšířené veřejné vnímání role Židů v nové vládě vedlo k intenzivnímu sledování a potlačování protižidovských postojů a chování, včetně poprav ruských nacionalistů, kteří se k protižidovským postojům hlásili. Toto vnímání veřejnosti také motivovalo Židy k tomu, aby se v rámci režimu drželi více v pozadí, jako například Trockij, který odmítl funkci komisaře pro vnitřní záležitosti, protože by to mohlo poskytnout další

munici protižidovským argumentům. V letech 1927 až 1932 zahájil Stalin ambiciózní veřejnou kampaň proti antisemitismu, která zahrnovala 56 knih vydaných vládou a záplavu projevů, masových shromáždění, novinových článků a inscenovaných procesů „zaměřených na vymýcení zla“ (s. 249).

Dodatek (Analýza židovského vlivu v sovětském režimu Rudolfem Kommossem z roku 1938)

Analýza Dr. Rudolfa Kommosse na základě oficiálních sovětských zdrojů dokládá, že židovské obyvatelstvo tvořilo v Sovětském svazu dominantní elitu, která navzdory svému nízkému populačnímu podílu, jenž činil přibližně 1,8 %, ovládala klíčové mocenské pozice v průměru od 30 % do 80 % ve všech odvětvích. Tato nadproporční dominance byla soustředěna především v nejvyšším politickém vedení a stranickém aparátu, kterému dominovala tzv. Stalinova a Kaganovičova klika. Ústředním mozkem a „patriarchou“ této skupiny byl Lazar Mosessohn Kaganovič, zastávající posty v politbyru i generálním sekretariátu, zatímco jeho bratr Michael Mosessohn Kaganovič řídil válečný průmysl. Vliv této elity byl posilován rodinnými vazbami, neboť Stalin, Molotov i Ježov byli ženatí s Židovkami, například s Rosou Kaganovičovou či Perlou Žemčužinou. Historickou kontinuitu židovského vlivu v revolučním hnutí reprezentovali muži jako Lev Bronštejn-Trockij, Hirs Apfelbaum-Zinovjev, Lev Rosenfeld-Kameněv, Grigorij Brilliant-Sokolnikov, Jakob Sverdlov a Moisej Urickij, kteří tvořili absolutní většinu deseti osob odpovědných za bolševickou revoluci.

V oblasti státní bezpečnosti, vnitřní politiky a represivního aparátu (OGPU – NKVD) byla židovská nadvláda považována za absolutní. Jako nejvyšší šéfové či komisaři zde figurovali

Herschel (Genrich) Jagoda, Matthäus Davidson Bermann, Y. S. Agranov-Sorensohn, M. I. Gai, L. B. Solin, A. A. Slutzki, A. M. Schanin, L. N. Bjelski, K. B. Pauker a S. G. Firin. Správu koncentračních táborů a výstavbu strategických objektů, jako byl Bělomořský průplav, řídili specialisté jako Lazar Josefsohn Kogan, Jakob Davidsohn Rappoport a Naftali Aaronsohn Frenkel. Na regionální úrovni pak aparát NKVD vedli například I. M. Leplewski na Ukrajině, B. D. Bermann v Bělorusku či G. S. Ljuškov na Dálném východě.

V hospodářském sektoru, průmyslu a financích ovládala židovská elita strategické plánování a zbrojení. Ve Státní plánovací komisi (Gosplan) tvořili Židé 67 % předsednictva, včetně jmen jako Unschlicht, Krietzmann, Arson, Berdnikoff, Chwesin či Kattel. Průmyslovým resortům vládli bratři Kaganovičové, Alexandr Davidsohn Bruskin (strojírenství) a A. L. Gilinskij (potravinářství). Zahraniční obchod kontroloval Rosengolz s aparátem čítajícím až 70 % židovských úředníků, jako byli F. Ja. Rabinowitsch, B. I. Krajewski či J. M. Pewsner. Finanční sektor reprezentovali prezident Státní banky S. L. Kruglikoff, dále R. Ja. Lewin, M. Tamarkin či O. I. Kagan.

V zahraniční politice a diplomacii určoval směřování státu dlouholetý komisař Maxim Maximovič Litvinov (Meier Wallach-Finkelstein), jehož resort byl označován za zcela cizorodý a „požidovštělý“. Významné velvyslanecké posty zastávali I. M. Majskij (Steinmann), Jakob Suritz, Boris Stein, M. M. Slawutzki a Alexander Trojanowski. V delegacích Společnosti národů tvořili Židé až 88 % personálu, včetně jmen jako M. Rosenberg, Sokolin-Shapiro, Markus, Brenners a Helfand.

V armádě vystupovalo židovstvo především jako „politický kvas“ skrze instituci politických komisařů, kterou založil Lev Trockij. Jako nejvyšší političtí šéfové Rudé armády působili Jan Gamarnik a později Lev Zacharovič Mechlis. Klíčové politické pozice ve vojenských okruzích zastávali Židé jako G. I. Weklitschew, A. S. Bulin, M. Ja. Germanovič, S. B. Urickij, G. A. Tairoff a L. N. Aaronstamm. V letectvu vynikal zástupce velitele Ja. V. Smuškevič.

Sféra tisku, propagandy a kultury podléhala židovskému monopolu. Vedoucí roli zde hráli Lev Mechlis (Pravda), Michail Friedland-Kolzoff (Pravda, Krokodil), V. A. Nodel (Sovětský obchod) a M. B. Menkes (TASS). Ideologický boj proti náboženství vedl šéf bezbožníků Mineas Israelsohn Gubelmann (Jaroslavskij). Vědecký život určovali Š. M. Dvolaickij, L. J. Mandelstamm či S. N. Bernstein, přičemž v medicíně Kommoss uvádí až 75% zastoupení Židů, včetně Stalinových lékařů S. Weinberga a M. Krolla. V umění vynikali architekt B. M. Jofan, režisér Sergej Ejzenštejn, malíř Isaak Brodski a virtuózové David Oistrach, Lisa Gilelsová a Busja Goldstein.

K zajištění této nadvlády a potlačení odporu ruského obyvatelstva byly přijaty zákony proti antisemitismu, které jej klasifikovaly jako kontrarevoluční činnost. Již Leninův dekret z roku 1918 a následně „Stalinova ústava“ v paragrafu 123 stanovily, že jakákoli propaganda rasové či národnostní výlučnosti je trestná, což bylo v praxi využíváno výhradně jako „paragraf na ochranu Židů“ k umlčení kritiky režimu. Sovětské soudy trestaly projevy antisemitismu s extrémní přísností, čímž byla židovská dominance právně fixována jako nedotknutelná.

***

Židé a formování našeho myšlení

„Dodnes se široce tradují Marxova slova, že smyslem filozofie není svět vykládat, ale měnit. I Frankfurtská škola se svou prací snažila měnit společnost, ‚nezapomínali však ani na četné překážky její radikální proměně', jako křesťanství, tradiční rodina, konvenční morálka v sexuálních věcech, jak je už dříve identifikovali Lukács s Reichem. […] Zřejmě nejtrvalejším odkazem Frankfurtské školy však je kritická teorie, stručně a zjednodušeně charakterizovaná jako modernizace marxistické analýzy za pomoci syntézy Marxe s Freudem. […] Jinými slovy se měla kritická teorie stát beranidlem revoluce proti veškerým základním sociálním institucím západní civilizace: křesťanství, tradiční patriarchální rodině, cudnosti i sociálním konvencím, které její autoři a zastánci vnímají jako systematicky a nenapravitelně utlačitelské. Právě kritická teorie pak položila základy pro rozvoj nesmírně vlivných novolevicových hnutí za občanská práva, feminismu, dostupnost potratů nebo emancipaci homosexuálů. Podobně jako kdysi bolševismus byla i tato hnutí disproporčně židovská."

Kenneth Vinther, Orgasmus coby zbraň? Pornografie jako židovský antifašistický aktivismus a kulturní terorismus

Nikomu, kdo toto čte, není třeba připomínat, že Židé měli v posledních několika desetiletích na Západ velký vliv. Co však možná není všeobecně známo, je vliv, který měli konkrétně na náš způsob uvažování.

V průběhu věků se západní myšlení projevovalo spíše jako přímočaré, pozitivistické a empirické než jako mystické,

intuitivní či magické. Vidí-li západní člověk něco, věří, že to existuje, a domnívá se, že k pochopení toho je třeba se na to podívat blíže. Nepředpokládá, že by ho oči klamaly, ani že by realita byla taková, jak ji popisuje nějaká autorita, kterou nelze zpochybňovat. Skutečnost, že něco vypadá odlišně z různých úhlů pohledu, ho nepřivádí k myšlence, že je to výplodem jeho vnímání, ani si nepředstavuje, že je to produktem jeho preferencí či tvrzení. Rozlišuje to, co je tam venku, objekt, od sebe sama, subjektu, a snaží se, aby jeho tvrzení odpovídala realitě. Tímto způsobem se snaží uchopit svět kolem sebe.

Alespoň tomu tak vždy bývalo, ale po druhé světové válce se to začalo měnit, hlavně kvůli třem intelektuálním módám, a to relativismu, sociálnímu konstruktivismu a postmodernismu, které jsou příčinou velké části škody, kterou si Západ v tom období způsobil. Vděčíme za ně z velké části Židům.

Relativismus se vyskytuje ve třech podobách: morální, kulturní a epistemologický. Morální relativismus popírá existenci absolutních morálních hodnot. Kulturní relativismus tvrdí, že žádná kultura nemá větší hodnotu než jiná a že nemáme posuzovat jinou kulturu podle měřítek té naší. Podle epistemologického relativismu jsou znalosti člověka relativní vzhledem k jeho předpokladům či úhlu pohledu. Ten, kdo tvrdí, že něco ví, to ve skutečnosti neví; je to jen to, jak se mu to jeví z jeho „perspektivy“.

Hlavním důsledkem relativismu je podkopání vlastní sebedůvěry. „Myslel jsem si, že tohle je správné a tamto špatné,“ uvažuje člověk, „ale možná jsem se mýlil.“ „Myslel jsem si, že je docela rozumné očekávat, že můj soused přestane

v jedenáct hodin pouštět hlasitou hudbu, ale možná je to jen moje kultura.“ „Myslel jsem si, že led plave na vodě, ale možná jsem to ve skutečnosti nevěděl. Možná nikdo nic opravdu neví.“

Morální relativismus může morálku podřídit mnoha faktorům. V jednom dokumentárním filmu ji Louis Theroux podřídil jednotlivci. Popisoval jednu prostitutku jako ženu, která měla těžké dětství.[394] Vysvětlila, že když je vám čtrnáct a nechodíte do školy, neuvědomujete si, že jde jen o sex, když o vás někdo projeví zájem. Teď už má za sebou tolik zkušeností, že se může vyspat s kýmkoli. Theroux se obrátil na diváky a neptal se, zda je prodej sexu špatný, ale zda je špatný pro ni. Možná že ne, naznačil, i když pro někoho jiného by to špatné být mohlo.

V 90. letech se intenzivně propagoval kulturní relativismus. „Všechny kultury mají stejnou hodnotu“ bylo neustálou mantrou médií. Příkladem toho byl případ, kdy si Haiťanka žijící na Long Islandu najala voodooistu, aby vyhnal duchy, o kterých se domnívala, že je její otec vypustil do jejího domu, což způsobovalo znepokojivé zvuky vycházející ze suterénu.[395] Přikryl ji prostěradlem, polil ho kolínskou a zapálil; do nemocnice s popáleninami třetího stupně ji odvezl až následující odpoledne. Když byl obviněn z pokusu o vraždu, hájil se tím, že pouze praktikoval své náboženství. Mluvčí haitské komunity vysvětlil, že Haiťané, stejně jako jiné etnické

[394] BBC, 12. ledna 2020, „Selling sex“, https://www.bbc.co.uk/iplayer/episode/m000dbcf/louis-theroux-selling-sex?page=1.

[395] American Renaissance, červen 1998, „O Tempora, O Mores!“, https://www.amren.com/news/1998/06/o-tempora-o-mores-june-1998/.

menšiny, si svou kulturu přinesli s sebou do Ameriky. Kdo jsou Američané, aby je soudili?

Ani epistemický relativismus nemá moc co nabídnout. Možná je pravda, že vědecké poznání je vždy jen prozatímní, jak se pomalu přibližuje k pravdě nebo občas zabloudí, ale to neznamená, že je relativní z hlediska určitého úhlu pohledu. Dalo by se dokonce říci, že značné množství poznatků bylo v průběhu staletí potvrzeno jako nesporné. Kolik z tisíců tvrzení v náhodně vybrané lékařské učebnici by mohlo být například nesprávných? Epistemický relativismus však pronikl do naší kultury natolik, že ovlivňuje způsob, jakým uvažujeme, avšak s jistou změnou. Místo toho, aby vedl lidi k pochybnostem o jejich znalostech, dává jim pocit, že mají právo označit jakékoli tvrzení, které se jim zlíbí, za pravdivé pro ně, zatímco pravděpodobně věří, že ostatní lidé mohou „vědět“ opak. Ve skutečnosti se tito lidé zcela obejdou bez pojmu znalosti.

Epistemický relativismus proslavil Thomas Kuhn ve své knize The Structure of Scientific Revolutions (1962), v níž zastával názor, že vědecké poznání je relativní vzhledem k určitému „paradigmatu“. Thomas Kuhn byl Žid. O několik desetiletí dříve zavedl kulturní a tím pádem i morální relativismus Franz Boas, který byl rovněž Žid.

Sociální konstruktivismus je módní trend, který následuje každý, kdo tvrdí, že něco je pouze sociálním konstruktem, což je velmi populární tvrzení. Co to znamená, není jasné. Možná tím, kdo to říká, se pod pojmem „konstrukt“ rozumí pojem. Sociální konstrukt je v mysli, a pokud je to jen sociální konstrukt, neexistuje nic, co by tomu odpovídalo ve

skutečnosti. Aby to však dokázali, museli by sociální konstruktivisté předložit argument, že to, na co se tento pojem zdánlivě vztahuje, neexistuje. Místo toho se zdá, že si myslí, že to dokázali pouhým označením za sociální konstrukt.

Někdy, když lidé označují určité jevy pouze za sociální konstrukty, chtějí tím – s důrazem na sociální aspekt – říci, že jediným důvodem, proč se domníváme, že existují, je to, že jsme se na tom shodli. Aby však tuto tezi dokázali, museli by opět prokázat, že naše přesvědčení o jejich existenci je mylné.[396]

Ve třetím scénáři zastánci sociální konstrukce připouštějí existenci sociálních konstruktů, zdůrazňují však, že jsme je sami vytvořili, a to, co jsme vytvořili, můžeme také dekonstruovat nebo přestat vytvářet. Feministka by tento přístup mohla aplikovat na rozdíly mezi pohlavími. Ano, mohla by říci, pohlaví se liší, ale tyto rozdíly vytváříme tím, že chlapce a dívky vychováváme odlišně, a proto k odstranění těchto rozdílů stačí pouze změnit naše výchovné postupy. To se však již zkoušelo a nefungovalo to. V každém případě každý rodič

[396] V knize Culture of Critique Kevin Macdonald vysvětluje, že židovští intelektuálové nikdy nerozlišovali mezi pravdou a konsensem, tedy svým vlastním konsensem. „Židovská náboženská ideologie představovala nekonečně pružný soubor tvrzení, který dokázal racionalizovat a interpretovat jakoukoli událost způsobem, jenž sloužil zájmům komunity. … Členům této diskurzní komunity nikdy nepřišlo na mysl hledat potvrzení svých názorů mimo ni … tím, že by se pokusili pochopit podstatu samotné reality.“ Viz Kevin Macdonald, 2002 (1998), Culture of Critique, www.1stbooks.com, kapitola 6, „The Jewish Criticism of Gentile Culture: A Reprise“, dostupné na http://www.kevinmacdonald.net/CofCchap6.pdf.

ví, že chlapci a dívky se od přírody liší. Dospělí nejsou potřební k tomu, aby tyto rozdíly sociálně vytvářeli.

Jediná věc, kterou sociální konstruktivisté nepovažují za sociální konstrukt, jsou právě ty věci, které jimi ve skutečnosti jsou, jako například peníze.[397] Jediné, co z kousku papíru dělá desetidolarovou bankovku a umožňuje nám za ni nakupovat, je skutečnost, že jsme se shodli na tom, že se jedná o desetidolarovou bankovku, a že to znamená, že za ni můžeme nakupovat. Sociální konstruktivisté se o tento druh příkladů nezajímají, protože je ve skutečnosti nezajímají sociální konstrukty. Zajímá je sofistikovaně znějící termín, který mohou použít k tomu, aby se přesvědčili, že věci, které se jim nelíbí, jako jsou rozdíly mezi pohlavími, buď neexistují, nebo se jich lze zbavit.

Co by mohlo být škodlivější než intelektuální móda, která vede společnost k tomu, aby se oddávala takovému sebeklamu? Bude postupovat na základě falešného chápání reality a plýtvat energií na snahu zbavit se věcí, které nikdy nezmizí, přičemž velmi pravděpodobně zapomene, proč si myslí, že je třeba se jich zbavit.

Hlavním zdrojem sociálního konstruktivismu byla kniha s názvem The Social Construction of Reality (1966) od Petera Bergera a Thomase Luckmanna, kteří byli oba židovského původu.

[397] Tento příklad pochází od Johna Searla. Viz např. Searle, 1995, The Construction of Social Reality, Londýn: Penguin.

Postmodernismus je nesmyslná sbírka myšlenek, jejichž cílem je oslovit touhu po moci a napomoci revoluční proměně společnosti. Je připisován hlavně Michelu Foucaultovi, autorovi knihy The Order of Things (1966), ale stejně tak i Jacquesovi Derridovi, který napsal knihy Writing and Difference a On Grammatology (obě z roku 1967). Foucault nebyl Žid; Derrida ano.

Derridova hlavní myšlenka spočívá v tom, že se nacházíme ve vězení jazyka, ze kterého nemůžeme uniknout. Jazyk nám zdaleka neumožňuje uchopit realitu, ale brání nám v kontaktu s ní, a proto výpověď nereprezentuje svět, ale lze ji nazvat pouze „narativem“, který nelze posoudit jako pravdivý či nepravdivý. Pokud si myslíme, že je narativ pravdivý, jsme oklamáni skupinou, jako jsou běloši nebo muži, kteří mají moc vnucovat své narativy ostatním. To měla na mysli feministka, když popsala objektivitu jako nic jiného než mužskou subjektivitu.[398] Tvrzení, které muž označuje za objektivní, tedy platné pro všechny, ve skutečnosti odráží pouze jeho předsudky a slouží k prosazování jeho úzkých zájmů, pravděpodobně na úkor žen.

Aby se postmodernisté postavili proti těmto nepříjemným skupinám, usoudili, že je nutné „upřednostnit“ příběhy žen a nebílých lidí. Právě postmodernismu tedy vděčíme za myšlenku, kterou britská policie přijala již v roce 1983, a sice

[398] Dale Spender citoval Adrienne Richovou (1979), kterou zase citoval Roger Scruton v článku „Ideologically Speaking“ v knize The State of the Language, kterou v roce 1990 vydali Leonard Michaels a Christopher Ricks (eds.), Berkeley: University of California Press.

že pokud se černoch „domnívá“, že byl rasově napaden bělochem, pak se tak skutečně stalo.[399] Všechny definice „trestného činu z nenávisti“, které se dnes používají, jsou tohoto typu. Hnutí #MeToo mělo podobně postmoderní charakter. Aby vyšel najevo případ muže, který se ke ženě choval špatně, stačilo, aby žena řekla, že s ní bylo špatně zacházeno. Takto byli „posíleni“ neběloši a ženy.

Když to postmodernismus potřebuje, zapomíná, že jazyk tvoří neproniknutelnou bariéru mezi námi a realitou, a tvrdí, že ji může „konstruovat“. Stáváme se kouzelníky, kteří pouhým tvrzením činí věci skutečností. Tuto stránku filozofie ilustroval sociální psycholog, který napsal článek s názvem „Sebenaplňující se stereotypy“, v němž vysvětlil, jak přetrvávají stereotypy, například o Italích jako vášnivých lidech.[400] Nepopíral, že by tyto stereotypy byly pravdivé. Italové jsou skutečně vášniví, tvrdil, ale jen proto, že tak jsou popisováni. Pravděpodobně zpočátku nebyli o nic vášnivější než ostatní, ale pak je lidé z nějakého důvodu začali nazývat vášnivými, což z nich vášnivé lidi udělalo. Příběh utvářel realitu; stereotyp se naplnil. Mimochodem, autor tohoto článku

[399] V roce 1983 přijala Metropolitní policie definici rasově motivovaného incidentu jako „jakýkoli incident, který zahrnuje tvrzení o rasové motivaci vznesené jakoukoli osobou“ (z publikace „Race Equality in the UK Today: Developing Good Practice and Looking for Reform: The Police“, leták distribuovaný Johnem Newingem, předsedou Asociace policejních náčelníků, dne 8. prosince 1998 na seminářích QMW Public Policy Seminars: Developing New Legislation and Strategies on Race Equality, Royal Over-Seas League, Londýn SW1). Rasová povaha incidentu tedy spočívala v obvinění, nikoli v jakémkoli důkazu.

[400] Mark Snyder, 1988, „Self-fulfilling stereotypes“, in Paula Rothenberg (ed.), Racism and Sexism: An Integrated Study, New York: St. Martin’s Press.

byl Žid a jeho text vyšel ve sborníku, který sestavila židovská žena.

Právě od takovýchto akademických pracovníků a prostřednictvím intelektuálů, kteří šířili jejich myšlenky, se postmodernismus dostal k široké veřejnosti, a to opět v 90. letech, v prvním desetiletí politické korektnosti.[401] Je to dnes tak běžné, že se nikdo ani nepozastaví, když nějaký muž napíše: „Jsem žena, protože to říkám. Nic jiného není potřeba.“ Postmodernisté jsou však v tichosti vybíraví, pokud jde o ty části reality, o nichž se domnívají, že je mohou svými slovy ovládat. Když tomuto muži dojde mléko, neřekne: „Mám mléko, protože to říkám. Nic jiného není potřeba.“ Půjde ven a koupí si ho, jako kdokoli jiný.

Postmodernismus dává svým stoupencům uspokojivý pocit moci. Když narazí na historickou knihu, která říká věci, které se jim nelíbí, mohou ji odmítnout jako pouhé šíření předsudků autora. Mohou se smát jejím nárokům na objektivitu a říkat, že objektivita je nedosažitelná. A když pak sami vezmou pero do ruky, mohou šířit své vlastní předsudky, jak se jim zlíbí, protože co jiného může vyprávění dělat, než šířit předsudky autora? Nemusí se snažit být objektivní, protože kdo může být objektivní?

[401] Pojem „intelektuálové“ používám ve smyslu, v jakém jej chápal Friedrich Hayek (1998, původně 1949) ve své práci The Intellectuals and Socialism (Londýn: IEA Health and Welfare Unit, str. 9–18), jenž jím označoval média, akademiky a všechny ostatní, kteří se živí předáváním myšlenek veřejnosti, jako jsou učitelé, kněží, spisovatelé a karikaturisté.

Kniha nemusí být kvalitní, aby měla vliv; stačí, když se o ni postará propagace. Vydavatel ji propaguje u novinářů, kteří ji pak propagují u veřejnosti prostřednictvím pochvalných recenzí nebo si takové recenze objednávají u akademických pracovníků. Kniha zaplní výlohy všech knihkupectví a začne se objevovat na seznamech povinné četby na vysokých školách. Každý, kdo chce držet krok s dobou, se postará o to, aby si ji přečetl. Aby se toho všeho dosáhlo, stačí, aby knihu jako dílo, které změní svět, vybral někdo na klíčové pozici v síti těch správných lidí, například v případě knihy napsané Židem nějaký Žid, kterého ostatní Židé poslouchají. Existuje ale taková síť? Jsou v nakladatelství, reklamě, médiích a akademické sféře Židé? Tancují medvědi v lese?

Další vlivnou židovskou knihou byla The Authoritarian Personality (1950), pseudovědecké dílo, které mělo údajně dokázat, že typický bílý americký muž je fašista v zárodku. Opírala se o rozhovory, u nichž je lákavé domnívat se, že byly interpretovány s ohledem na předem daný závěr, přičemž respondenti byli hodnoceni na „F škále“, na níž by tradiční manžel a otec dosáhl vysokého skóre. Židovští muži nebyli do vzorku zahrnuti. Kniha byla přijata generací sociálních vědců jako odhalení hluboké krize americké společnosti, kterou by mohl vyléčit liberalismus a permisivita. Vydalo ji American Jewish Committee s Theodorem Adornem jako hlavním autorem a byla prvním významným produktem Frankfurtské školy.

Institut založil ve 20. letech 20. století Felix Weil, který byl židovského původu, stejně jako Theodor Adorno a další klíčoví

členové této školy, konkrétně Max Horkheimer, Erich Fromm a Herbert Marcuse. Mezi jeho spolupracovníky, jako byli Georg Lukács, Walter Benjamin a Wilhelm Reich, byli rovněž Židé. Fromm a Marcuse napsali knihy, které ovlivnily mládež 60. let.[402] Marcuse se stal „kmotrem“ kampusových radikálů té dekády, mezi nimiž vynikali Art Goldberg, Jackie Goldberg, Abbie Hoffman, Michael Rossman, Jerry Rubin, Mario Savio, Jack Weinberg, Steve Weissman a ve Francii Daniel Cohn-Bendit, z nichž všichni kromě Maria Savia byli Židé. Tito aktivisté realizovali skrytý program knihy The Authoritarian Personality tím, že se postavili proti autoritě, a uspěli natolik, že to znamenalo její konec, často známý jako konec úcty, zejména úcty k bílým mužům. Jejich stoupenci jsou dobře zastoupeni mezi těmi, kteří řídí naše instituce posledních 25 let.

Pokud existuje nějaká myšlenka, která se po druhé světové válce začala vštěpovat bělochům, pak to byla myšlenka podstatné rasové rovnosti – představa, že rasy, ať už se zdají jakkoli odlišné, jsou v zásadě stejné. Z toho vyplývalo, že jakékoli rozdíly v jejich postavení musí být způsobeny vnějšími faktory, jako je špatné zacházení s černochy ze strany bělochů; a tak se s šířením této myšlenky šířila i představa o vině bělochů. Již po desetiletí je myšlenka podstatné rasové rovnosti, ačkoli je těžko slučitelná se zjevnými fakty, nedotknutelná.[403]

---

[402] Například Erich Fromm napsal knihy The Fear of Freedom (1941), Man for Himself (1947) a The Art of Loving (1956). Herbert Marcuse napsal knihy Eros and Civilization (1955), One-Dimensional Man (1964) a Repressive Tolerance (1965).

[403] Skutečností, kterou je těžké sladit s doktrínou podstatné rasové rovnosti, je to, že asijské ženy mají širší boky než bílé ženy, které mají zase širší boky než černošky. Důvodem je, že ženy těchto tří ras musí být schopny porodit děti s

Tento přístup, jehož zakladatelem byl Franz Boas, se po válce prosadil díky jeho žákovi Ashley Montaguovi, který byl židovského původu, a poté zejména díky Stephenu Jay Gouldovi, Leonu Kaminovi, Richardu Lewontinovi a Stevenu Roseovi, z nichž všichni byli Židé.[404]

Dnes se často setkáváme s výzvami, aby byli bílí lidé vyhubeni nebo aby spáchali sebevraždu. Mezi titulky z amerického tisku z let 2015 až 2017 patří například: „Profesor na Twitteru napsal, že by bílí lidé měli spáchat hromadnou sebevraždu“, „Jediné, co si k Vánocům přeju, je genocida bělochů“ a „Profesor z USC volá po holocaustu všech bílých

---

hlavami různé průměrné velikosti. Doktrína podstatné rasové rovnosti je tedy vyvrácena pozorováním, které může učinit kdokoli. A to ještě předtím, než si všimneme, že Asiaté s většími mozky mají vyšší IQ než běloši, kteří mají vyšší IQ než černoši, nebo desítek dalších způsobů, jakými se rasy řadí ve stejném pořadí.

[404] V roce 1942 napsal Ashley Montagu (vlastním jménem Israel Ehrenberg) knihu Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy of Race. V roce 1947 spolu s Theodosiusem Dobzhanským (rovněž židovského původu) sepsal článek, v němž tvrdil, že člověk „se vymanil z pout fyzického a biologického“ a byl „téměř zcela osvobozen od závislosti na zděděných biologických dispozicích“ („Natural Selection and the Mental Capacities of Mankind“, přetištěno z časopisu Science, sv. 105, 1947, v Ashley Montagu [ed.] 1975, Race and IQ, Londýn: Oxford University Press, str. 104–113). V roce 1950 Montagu redigoval první Prohlášení UNESCO o rase (UNESCO, 1969, Four Statements On The Race Question, https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000122962), v němž se uvádí: „Z praktického hlediska není ‚rasa‘ ani tak biologickým jevem, jako spíše společenským mýtem“. V roce 1967 další prohlášení UNESCO tvrdilo, že současné biologické poznatky nám neumožňují přičítat kulturní úspěchy rozdílům v genetickém potenciálu. Dalšími nositeli této myšlenky byly knihy The Mismeasure of Man (1981) od Stephena Jaye Goulda a Not in Our Genes (1984) od Leona Kamina, Richarda Lewontina a Stevena Rose. Přehled myšlenky neexistence ras najdete v článku Stevea Sailera z 31. května 2000 „Cavalli-Sforza II: Seven Dumb Ideas about Race“, V-Dare, https://vdare.com/articles/cavalli-sforza-ii-seven-dumb-ideas-about-race.

lidí“.[405] Tyto výroky lze vysledovat ke dvěma zdrojům. V roce 1967 Susan Sontagová proslula svým výrokem, v němž označila bílou rasu za rakovinu lidských dějin.[406] Bílí lidé ohrožovali „samotnou existenci života“, napsala. Co si počít s rakovinou, která ohrožuje život? V roce 1992 pak Noel Ignatiev z Harvardovy univerzity založil časopis Race Traitor s mottem „Zrada bělošství je loajalita k lidstvu“. Cestou k záchraně lidstva bylo „zrušení bělošství“. Jak víme, jedná se o velké abolicionistické hnutí dneška. Susan Sontagová i Noel Ignatiev byli Židé.

To, co se nazývá „kritickou rasovou teorií“ a z čehož dnes vycházejí požadavky na vymazání bílých lidí z povrchu zemského, vychází z „kritické teorie“ – základní metody kulturního marxismu, později nazývané politickou korektností a dnes označované jako „woke“ –, jejíž počátky sahají k Frankfurtské škole.

Zatíženi zbytečnými pocity viny, s požadavky na jejich vyhynutí znějícími v uších a po desetiletích vystavení relativismu, sociálnímu konstruktivismu a postmodernismu, není divu, že mnoho bílých lidí má nyní potíže s jasným

[405] Mark Collett clips, 7. října 2020, „Racism's New Anti-White Definition — Mark Collett“, https://odysee.com/@markcollettclips:3/racism-s-new-anti-White-definition-mark:f. Další titulky zněly: „Profesor Trinity College nazývá bělochy ‚nelidskými': ‚Ať kurva chcípnou'“, „Profesor: ‚Někteří běloši možná budou muset zemřít', aby se vyřešil rasismus“ a „Bílý profesor vyzývá všechny bělochy k hromadné sebevraždě kvůli otroctví“. Mezi snímky promítanými během přednášek byly: „Jak běloši sužovali společnost“ a „Běloši jsou morem pro planetu“.

[406] Susan Sontagová, 1967, „What's Happening to America? (A Symposium)“, Partisan Review, 34 (1): str. 57–58.

uvažováním. Bez vlivu Židů by tomu tak pravděpodobně nebylo. Stále bychom byli mentálně schopní, jako jsme kdysi byli.

***

Publikace The Authoritarian Personality (Adorno, Frenkel-Brunswik, Levinson & Sanford, 1950) je skutečnou klasikou výzkumu v oblasti sociální psychologie. Inspirovala tisíce studií a odkazy na ni se i nadále objevují v učebnicích, ačkoli v posledních letech sílí kritika a odmítání osobnostního přístupu k meziskupinovým předsudkům a nepřátelství. Nathan Glazer (1954, 290) poznamenal: „Žádná publikace vydaná od války v oboru sociální psychologie neměla větší dopad na směřování aktuální empirické práce prováděné dnes na univerzitách.“ Navzdory svému vlivu se od počátku často poukazovalo na technické problémy s konstrukcí škál a prováděním a interpretací rozhovorů (viz Altemeyer 1981, 33–51; 1988, 52–54; Billings, Guastello & Rieke 1993; R. Brown 1965, 509ff; Collier, Minton & Reynolds 1991, 196; Hyman & Sheatsley 1954). Výsledkem je, že se kniha The Authoritarian Personality stala jakousi příručkou toho, jak se nemá provádět sociologický výzkum.

Přesto, navzdory technickým problémům s původní konstrukcí škály, není pochyb o tom, že něco jako psychologický autoritarismus existuje, a to v tom smyslu, že je možné sestavit spolehlivou psychometrickou škálu, která tento konstrukt měří. Zatímco F-škála z původních studií o autoritářské osobnosti trpí zkreslením způsobeným sklonem k souhlasným odpovědím, novějším verzím této škály se podařilo tento problém překonat, přičemž si v podstatě zachovaly stejné

korelace s jinými škálami. Validita škály při měření skutečného autoritářského chování, na rozdíl od dosažení vysokého skóre na autoritářské škále, však zůstává kontroverzní (viz Billings et al. 1993).

V každém případě se ve svém pojednání zaměříme na dva aspekty knihy The Authoritarian Personality, které jsou klíčové pro politický program Frankfurtské školy: (1) Poukážeme na dvojí metr, kdy je chování nežidů, odvozené z vysokých skóre na F-škále nebo škále etnocentrismu, považováno za známku psychopatologie, zatímco přesně toto samé chování je ústředním prvkem židovství jako skupinové evoluční strategie; (2) Budu také kritizovat psychodynamické mechanismy zahrnující narušené vztahy mezi rodiči a dětmi, které jsou navrhovány jako základ autoritářství. Tyto navrhované psychodynamické mechanismy jsou zodpovědné za vysoce subverzivní povahu knihy považované za politickou propagandu; není náhodou, že právě tato část projektu se komentátorům často jeví jako vysoce sporná. Altemeyer (1988, 53) tak poznamenává, že navzdory „nepřesvědčivé“ povaze vědeckých důkazů, které ji podporují, se základní myšlenka, že antisemitismus je výsledkem narušených vztahů mezi rodiči a dětmi, „rozšířila v naší kultuře tak široce, že se stala stereotypem“. Navíc velká část neuvěřitelného úspěchu studií o autoritářské osobnosti byla způsobena širokým přijetím knihy mezi židovskými sociálními vědci, kteří v 50. letech 20. století zaujímali významnou roli v americké akademické obci a velmi se zajímali o antisemitismus (Higham 1984, 154).

Politizovaný charakter studie The Authoritarian Personality je mainstreamovým psychologům již dlouho zřejmý. Roger Brown poznamenal: „Studie s názvem The

Authoritarian Personality ovlivnila americký život: teorie předsudků, kterou prosazovala, se stala součástí populární kultury a silou bojující proti rasové diskriminaci. Je to také pravda? To musíte posoudit sami… Berkeleyho studie autoritářské osobnosti nenechává mnoho lidí lhostejnými. Chladná objektivita nebyla charakteristickým rysem této tradice. Většina těch, kteří se na ní podíleli, se hluboce zajímala o související sociální otázky“ (Brown 1965, 479, 544). Poslední část Brownova komentáře odráží pocit, který má člověk při čtení knihy, a to, že přesvědčení autorů bylo důležité pro konceptualizaci a interpretaci výzkumu.

Dobrým příkladem takového autora je Christopher Lasch (1991, 445ff), který poznamenal: „Účel a koncepce studie Studies in Prejudice vedly k závěru, že předsudky, tedy psychická porucha zakořeněná v ‚autoritářské‘ osobnostní struktuře, lze vymýtit pouze tím, že se americký lid podrobí něčemu, co se rovná kolektivní psychoterapii – tím, že s ním bude zacházeno jako s pacienty v blázinci.“ Od samého počátku se jednalo o společenskou vědu s politickou agendou: „Tím, že identifikovali ‚liberální osobnost‘ jako protiklad autoritářské osobnosti, ztotožnili duševní zdraví se schváleným politickým postojem. Bránili liberalismus… s odůvodněním, že jiné postoje mají kořeny v osobní patologii“ (Lasch 1991, 453).

Kniha The Authoritarian Personality nejprve uznává Freuda jako obecného inspirátora, a to zejména jeho roli při zvyšování povědomí intelektuálního světa „o potlačování dětí (jak v rodině, tak mimo ni) a o obvykle naivní neznalosti společnosti ohledně psychologické dynamiky života dětí i dospělých“ (s. x). V souladu s touto obecnou perspektivou zastávají Adorno a jeho kolegové „stejně jako většina

sociálních vědců názor, že antisemitismus je založen spíše na faktorech v subjektu a v jeho celkové situaci než na skutečných charakteristikách Židů“ (s. 2). Kořeny antisemitismu je proto třeba hledat v individuální psychopatologii – „hlubokých potřebách osobnosti“ (s. 9) – a nikoli v chování Židů.

Kapitola II (autor: R. Nevitt Sanford) obsahuje materiály z rozhovorů se dvěma osobami, z nichž jedna vykazuje vysokou míru antisemitismu (Mack) a druhá nízkou (Larry). Mack je poměrně etnocentrický a má sklon vnímat lidi z hlediska vztahů mezi vlastní skupinou a cizí skupinou, přičemž cizí skupina je charakterizována stereotypně negativním způsobem. Jak se pro takovou osobu na základě teorie sociální identity (Hogg & Abrams 1987) předpokládá, jeho vlastní skupina, Irové, má kladné vlastnosti, zatímco vnější skupiny jsou vnímány jako homogenní a ohrožující. Zatímco Mack vnímá skupiny jako jednotku sociální kategorizace velmi silně, Larry o skupinách vůbec neuvažuje.

Ačkoli je Mackův etnocentrismus jednoznačně považován za patologický, nikdo se nezabývá možností, že by i Židé mohli mít podobně etnocentrické myšlenkové procesy v důsledku mimořádného významu vztahů mezi vlastní skupinou a cizími skupinami, které jsou součástí židovské socializace. Ve skutečnosti jsem v SAID (kapitola 1) poznamenal, že Židé mají s větší pravděpodobností než nežidé negativní stereotypy o vnějších skupinách a vnímají svět jako složený v zásadě z homogenních, soupeřících, ohrožujících a negativně stereotypizovaných vnějších skupin. Navíc existují vynikající důkazy, shrnuté v celé této knize, že Židé často zastávali negativní názory na nežidovskou (tj. vnější) kulturu. Jak však uvidíme, záměrem knihy The Authoritarian Personality je

ukázat, že podobné etnocentrické postoje u nežidů lze vysledovat až k patologickým raným vlivům na osobnost.

Dalším ústředním tématem kapitol 2–4 je skutečnost, že hlavním směřováním židovských intelektuálních hnutí od devatenáctého století bylo vytváření teorií, které minimalizují význam sociální kategorie „Žid–nežid“, přičemž však umožňují zachování velmi silného pocitu židovské identity. Larryho tendence nevnímat sociální prostředí z hlediska skupin souvisí s absencí antisemitismu, zatímco Mackův antisemitismus nutně souvisí s významem skupin jako sociální kategorie.

Tato témata a jejich vliv na sestavení škály jsou popsána v kapitolách III a IV (autor: Daniel J. Levinson). Levinson poukazuje na to, že antisemité mají sklon vnímat Židy spíše jako členy skupin než jako jednotlivce, a naznačuje, že účinnost individuálních zkušeností se Židy „zřejmě do značné míry závisí na schopnosti daného jedince prožívat individuální zkušenosti“ (s. 95). Levinson také poznamenává, že jedinci, kteří sami patří do skupin se silnou ideologií vlastní skupiny, jako jsou například ženské studentské spolky, mají větší sklon k antisemitismu (s. 104). Z toho opět vyplývá, že silné ideologie vlastní skupiny by měly být vyhrazeny pro Židy a u ostatních jsou nebezpečné. Tyto závěry dobře zapadají do diskuse o individualistických versus kolektivistických společnostech na začátku této kapitoly: Židé, jako vysoce soudržná skupina, mají zájem prosazovat zcela atomistickou, individualistickou společnost, v níž rozdíly mezi vlastní a cizí skupinou nejsou pro nežidy významné.

Škála etnocentrismu má tři podškály: jednu zaměřenou na postoje k Afroameričanům, druhou na postoje k menšinám obecně a třetí na vlastenectví. Ačkoli by se podle prezentace

škály etnocentrismu mohlo zdát, že se výzkumníci zabývají etnocentrismem obecně, položky této škály se ve skutečnosti týkají výhradně etnocentrismu v rámci bělošské křesťanské populace. Lidé s vysokou mírou etnocentrismu podle této škály mají negativní postoje vůči Afroameričanům a Židům a pozitivní postoje vůči dominanci bílých křesťanů. Jednou z položek škály etnocentrismu je například: „Vzhledem k současné národní nouzové situaci [druhá světová válka] je velmi důležité omezit odpovědné vládní funkce na rodilé, bílé, křesťanské Američany.“ Výsledkem zahrnutí takových položek je, že silně identifikovaný Žid, pro kterého je rozlišení mezi vlastní skupinou a cizí skupinou výrazné, by měl na Levinsonově škále etnocentrismu nízké skóre.

Položky na škále antisemitismu zřejmě naznačují, že jedním z aspektů antisemitismu je názor nežidů, že Židé tvoří specifickou skupinu. Jednou z položek je například: „Problém s tím, že se Židé nastěhují do hezké čtvrti, spočívá v tom, že jí postupně vtisknou typicky židovskou atmosféru.“ Brown (1965, 483) k tomu poznamenává: „Jak by to mohlo být jinak? Židé jistě vytvoří židovskou atmosféru. V každém případě tak učiní, pokud se na Židy pohlíží jako na ‚kategoricky odlišné od nežidů‘. Právě tuto výraznou ‚židovskost‘ však autoři považují za počátek antisemitismu.“ Zde se implicitně předpokládá, že výrazná sociální kategorizace na Židy a nežidy signalizuje antisemitismus u nežidů, a tedy naznačuje narušené vztahy mezi rodiči a dětmi. Nicméně mezi Židy je takový proces sociální kategorizace zásadní pro pokračování židovství jako skupinové evoluční strategie.

Stejně ironickým aspektem Škály antisemitismu je zařazení položek „Těžko si dokážu představit, že bych si vzal/a

Žida“ a „Je špatné, když se Židé a nežidé vzájemně berou“. Takové postoje zřejmě mají vyplývat z narušených vztahů mezi rodiči a dětmi u nežidů a z potlačování lidské přirozenosti, avšak odmítání smíšených sňatků bylo běžné i mezi Židy. „Hrozba“ smíšených sňatků skutečně v poslední době vyvolala krizi v židovské komunitě a vedla k intenzivním snahám přesvědčit Židy, aby se ženili s jinými Židy (viz SAID, kap. 8).

Další položky, které odrážejí aspekty židovství jako skupinové evoluční strategie, mají ve skutečnosti značnou empirickou oporu. Například několik položek se zabývá vnímáním židovského klanového uspořádání a jeho vlivem na vzorce bydlení a obchodní praktiky. Jiné položky se týkají vnímání, že se Židé angažují v kulturním separatismu, a vnímání, že Židé disponují mocí, penězi a vlivem, které jsou v nepoměru k jejich počtu v populaci. Jedna z položek odráží nadměrné zastoupení Židů v levicových a radikálních politických hnutích: „Zdá se, že v židovské povaze je určitá revoluční struna, o čemž svědčí skutečnost, že je tolik židovských komunistů a agitátorů.“ Data zhodnocená v této publikaci, SAID a PTSDA však naznačují, že ve všech těchto zobecněních je ve skutečnosti značná pravda. Vysoké skóre na antisemitské škále proto může jednoduše znamenat, že daná osoba má přístup k více informacím, a nemusí být nutně známkou narušeného dětství.

Zvláště zajímavá je škála vlastenectví, která byla navržena tak, aby zmapovala postoje zahrnující „slepou oddanost určitým národním kulturním hodnotám, nekritické přizpůsobení se převládajícím skupinovým zvyklostem a odmítání jiných národů jako vnějších skupin“ (s. 107). Opět je silná oddanost zájmům skupiny mezi většinovou skupinou

považována za patologii, zatímco o analogické skupinové oddanosti mezi Židy se nezmiňuje. Důležitým indikátorem této patologie je prosazování silné disciplíny a konformity v rámci většinové skupiny: Jedna položka škály zní: „Menší formy vojenského výcviku, poslušnosti a disciplíny, jako jsou cvičení, pochodování a jednoduché povely, by měly být součástí vzdělávacího programu základní školy.“ Není však zmíněna disciplína, konformita a socializace skupinové soudržnosti jako důležité ideály v rámci strategií menšinových skupin. Jak je uvedeno v PTSDA (kap. 7), tradiční židovské socializační praktiky kladly silný důraz na disciplínu uvnitř skupiny a psychologické přijetí skupinových cílů (tj. konformitu).

Tyto výsledky jsou zajímavé, protože důležitým aspektem celého tohoto úsilí je patologizovat pozitivní postoje k vytváření vysoce soudržné a disciplinované skupinové strategie u nežidů, přičemž se však tyto postoje u Židů neodsuzují. Jedinci s vysokým skóre na škále etnocentrismu i na škále antisemitismu jsou nepochybně lidé s velmi silným skupinovým vědomím. Vnímají sami sebe jako členy soudržných skupin, včetně, v některých případech, své vlastní etnické skupiny a, na nejvyšší úrovni, národa; a negativně vnímají jedince mimo skupinu a jedince, kteří se odchylují od skupinových cílů a skupinových norem. V kapitole III Levinson uvádí, že antisemité chtějí moc pro své vlastní skupiny a cení si klanového uspořádání ve svých vlastních skupinách, zatímco podobné chování u Židů odsuzují (s. 97). Naopak, data přezkoumaná v tomto svazku jsou vysoce kompatibilní s tvrzením, že mnoho Židů chce moc pro svou vlastní skupinu a cení si klanového uspořádání ve své vlastní skupině, ale odsuzuje takové chování u nežidů. Diskuse na začátku této

kapitoly skutečně naznačuje, že právě toto je ideologie Frankfurtské školy, která je zodpovědná za tyto studie.

Z pohledu autorů knihy The Authoritarian Personality je skupinové vědomí většiny považováno za patologické, protože se nutně staví proti Židům jako soudržné, neasimilované a neasimilovatelné menšinové skupině. Z tohoto úhlu pohledu je hlavním záměrem knihy The Authoritarian Personality patologizovat strategie nežidovských skupin, přičemž však ponechává otevřenou možnost, že židovství je strategií menšinové skupiny.

Ve své diskusi Levinson vnímá etnocentrismus jako něco, co se zásadně týká vnímání vlastní skupiny a cizí skupiny, což je perspektiva, která je v souladu s teorií sociální identity, kterou jsem navrhl jako nejlepšího kandidáta pro vývoj teorie antisemitismu. Levinson dochází k závěru: „Etnocentrismus je založen na všudypřítomném a rigidním rozlišování mezi vlastní skupinou a cizími skupinami; zahrnuje stereotypní negativní představy a nepřátelské postoje vůči cizím skupinám, stereotypní pozitivní představy a podřízené postoje vůči vlastní skupině a hierarchický, autoritářský pohled na skupinovou interakci, v níž vlastní skupina právem dominuje a cizí skupiny jsou podřízené“ (s. 150).

Levinson dále poznamenává: „Etnocentrická ‚potřeba vnější skupiny‘ brání té identifikaci s lidstvem jako celkem, která je vlastní antietnocentrismu“ (s. 148). Levinson zjevně věří, že etnocentrismus je příznakem psychiatrické poruchy a že identifikace s lidstvem je vrcholem duševního zdraví, ale nikdy nevyvozuje zřejmý závěr, že je nepravděpodobné, aby se Židé sami identifikovali s lidstvem, vzhledem k významu rozlišování mezi vlastní skupinou a vnější skupinou, které je

pro židovství tak důležité. Levinson navíc popisuje požadavek antisemity Macka, aby se Židé asimilovali, jako požadavek, aby se Židé „likvidovali, aby zcela ztratili svou kulturní identitu a místo toho se přidržovali převládajících kulturních způsobů“ (s. 97). Levinson vnímá požadavek, aby se Židé asimilovali, a tím opustili rigidní procesy sociální kategorizace na vlastní skupinu a cizí skupinu, jako jeden z aspektů Mackovy antisemitské psychopatologie; zároveň je Levinson naprosto ochoten prosazovat, aby se antisemita ztotožnil s lidstvem a opustil procesy sociální kategorizace na vlastní skupinu a cizí skupinu. Je zřejmé, že etnocentrismus a s ním související význam sociální kategorizace na vlastní skupinu a cizí skupinu má být vyhrazen Židům a patologizován jako aspekt chování nežidů.

Materiál, který je v této knize analyzován, naznačuje, že hlavním směřováním židovské intelektuální činnosti bylo prosazování liberálně-radikálních politických názorů mezi nežidy. Levinson zde spojuje etnocentrismus s konzervativními ekonomickými a politickými názory, přičemž naznačuje, že tyto postoje jsou součástí všudypřítomné sociální patologie, která v konečném důsledku pramení z narušených vztahů mezi rodiči a dětmi. Levinson nachází souvislost mezi politickým konzervatismem, ekonomickým konzervatismem (podpora převládající politicko-ekonomické ideologie a autority) a etnocentrismem (stigmatizace vnějších skupin). „Další rozvoj liberálně-radikálních názorů však obvykle vychází z představ a postojů, které jsou totožné s těmi, na nichž je založena anti-etnocentrická ideologie: odpor k hierarchii a k dominanci a podřízenosti, odstranění třídních a skupinových bariér, důraz na rovnostářskou interakci atd.“ (s. 181).

V této oficiální publikaci organizace AJCommittee se prosazuje etická nadřazenost odstraňování skupinových bariér, a to v organizaci, která se zasazuje o způsob života, v němž de facto skupinové bariéry a odrazování od smíšených sňatků byly a nadále jsou klíčovým tématem a předmětem silných emocí mezi židovskými aktivisty. Vzhledem k drtivým důkazům, že Židé podporují levicově-liberální politické programy a nadále mají silnou židovskou identifikaci (viz kap. 3), lze pouze dojít k závěru, že výsledky jsou dalším potvrzením analýzy tam uvedené: Levicovost mezi Židy fungovala jako prostředek k oslabení významu rozlišení mezi Židy a nežidy mezi nežidy, přičemž však umožňovala jeho pokračování mezi Židy.

Levinson poté přechází k části analýzy, která má dalekosáhlé důsledky. Levinson uvádí data, která ukazují, že jedinci s odlišnými politickými preferencemi než jejich otcové mají nižší skóre etnocentrismu. Následně navrhuje, že vzpoura proti otci je důležitým prediktorem absence etnocentrismu: „Etnocentristé mají tendenci být poddajní vůči autoritě vlastní skupiny, anti-etnocentristé bývají kritičtí a vzpurní a… rodina je první a prototypickou vlastní skupinou“ (s. 192).

Levinson vyzývá čtenáře, aby se zamyslel nad situací dvou generací, v níž první generace vykazuje relativně vysokou míru etnocentrismu a politického konzervatismu; to znamená, že se ztotožňuje se svou etnickou skupinou a jejími vnímanými ekonomickými a politickými zájmy. Předpověď toho, zda se děti budou podobně ztotožňovat se svou etnickou skupinou a jejími vnímanými zájmy, závisí na tom, zda se děti vzbouří proti svým otcům. Závěr tohoto syllogismu, vzhledem k hodnotám implicitně obsaženým ve studii, je, že vzpoura proti hodnotám rodičů je psychologicky zdravá, protože vede k nižším skóre

etnocentrismu. Naopak, absence vzpoury proti rodičům je implicitně považována za patologickou. Tyto myšlenky jsou rozvedeny v pozdějších částech knihy The Authoritarian Personality a skutečně tvoří ústřední aspekt celého projektu.

Člověk si klade otázku, zda by tito sociální vědci podobně prosazovali, aby židovské děti odmítly své rodiny jako prototyp vlastní skupiny. Předávání židovství z generace na generaci vyžadovalo, aby děti přijímaly rodičovské hodnoty. V kapitole 3 bylo zmíněno, že v 60. letech se radikální židovští studenti – na rozdíl od radikálních nežidovských studentů – silně ztotožňovali se svými rodiči i s židovstvím. Zabýval jsem se také rozsáhlými socializačními praktikami, díky nimž byly židovské děti vychovávány k tomu, aby upřednostňovaly zájmy komunity před zájmy jednotlivce. Tyto praktiky slouží k vytvoření silné loajality k vlastní skupině mezi Židy (viz PTSDA, kap. 7, 8). Opět se zde objevuje implicitní dvojí metr: vzpoura proti rodičům a úplné opuštění všech označení vlastní skupiny je pro nežidy vrcholem duševního zdraví, zatímco Židům je implicitně dovoleno pokračovat se silným pocitem identity vlastní skupiny a následovat stopy svých rodičů.

Podobně i v případě náboženské příslušnosti R. Nevitt Sanford (kapitola VI) zjistil, že příslušnost k různým křesťanským náboženským směrům souvisí s etnocentrismem a že u jedinců, kteří se vzbouřili proti svým rodičům a přijali jiné náboženství nebo se stali bez vyznání, je míra etnocentrismu nižší. Tyto vztahy jsou vysvětlovány tím, že přijetí křesťanského náboženství je spojeno s „konformitou, konvencionalismem, autoritářskou podřízeností, rozhodováním pod vnějším tlakem, uvažováním v kategoriích vlastní skupiny a cizí skupiny a podobně, oproti nonkonformitě, nezávislosti,

internalizaci hodnot a tak dále“ (s. 220). Opět platí, že jedinci, kteří se silně ztotožňují s ideologií většinové skupiny, jsou považováni za osoby trpící psychopatologií, avšak židovství jako životaschopné náboženství by nutně bylo spojováno s těmi samými psychologickými procesy. Sirkin a Grellong (1988) skutečně zjistili, že vzpoura a negativní vztahy mezi rodiči a dětmi během dospívání byly spojeny s tím, že mladí Židé opouštěli židovství a připojovali se k náboženským kultům. Negativní vztahy mezi rodiči a dětmi předpovídají neakceptování členství rodičů v náboženské skupině, bez ohledu na to, o jaké náboženství se jedná.

Část II knihy The Authoritarian Personality tvoří pět kapitol od Else Frenkel-Brunswikové, v nichž jsou prezentovány údaje z rozhovorů s podskupinou subjektů zkoumaných v části I. Ačkoli se u těchto údajů vyskytují značné metodologické potíže, poskytují poměrně konzistentní a teoreticky srozumitelný kontrast v rodinných vztazích mezi osobami s vysokým a nízkým skóre na škále etnocentrismu. Prezentovaný obraz se však značně liší od toho, který chtějí autoři knihy The Authoritarian Personality zprostředkovat. Ve spojení s materiálem z projektivních otázek v kapitole XV data silně naznačují, že jedinci s vysokým skóre na škále etnocentrismu pocházejí spíše z velmi funkčních, adaptivních, kompetentních a pečujících rodin. Tito jedinci se identifikují se svými rodinami jako s prototypickou vnitřní skupinou a zdá se, že mají v úmyslu tuto rodinnou strukturu replikovat ve svých vlastních životech. Jedinci s nízkým skóre mají zřejmě ambivalentní, rebelské vztahy se svými rodinami a s rodinou jako vnitřní skupinou se ztotožňují jen minimálně.

Frenkel-Brunswik nejprve rozebírá rozdíly v postojích k rodičům a v pojetí rodiny. Lidé s předsudky své rodiče „idealizují“ a svou rodinu vnímají jako vlastní skupinu. Naopak o jedincích s nízkým skóre se říká, že mají „objektivní“ pohled na své rodiče v kombinaci s upřímnou náklonností. Aby byla tato tvrzení věrohodná, musí Frenkel-Brunswik prokázat, že velmi pozitivní postoje projevované jedinci s vysokým skóre nejsou upřímnou náklonností, ale pouze maskou potlačené nepřátelství. Jak však poznamenává Altemeyer (1981, 43), „Je přinejmenším možné… že [rodiče osob s vysokým skóre] byli skutečně o něco lepší než většina ostatních a že zjištěné malé rozdíly ve vztazích mají zcela faktické, nepsychodynamické vysvětlení.“ Já bych šel ještě dál než Altemeyer a tvrdil, že rodiče a rodiny osob s vysokým skóre byli téměř jistě o dost „lepší“ než rodiče a rodiny osob s nízkým skóre.

Jediný příklad skutečné náklonnosti ze strany respondenta s nízkým skóre, který uvádí Frenkel-Brunswiková, se týká ženy, která vyprávěla o svém zoufalství z toho, že ji opustil otec. (Z údajů, o nichž bude řeč níže, by se zdálo, že opuštění a ambivalence jsou u respondentů s nízkým skóre obecně častější.) Tento subjekt, F63, uvádí následující komentář: „Ale vzpomínám si, že když můj otec odešel, [moje matka] přišla do mého pokoje a řekla: ‚Už nikdy svého tatínka neuvidíš.‘ To byla její přesná slova. Byla jsem šílená zármutkem a cítila jsem, že je to její vina. Házela jsem věci, vysypávala zásuvky z okna, strhávala povlečení z postele a pak házela věci na zeď“ (s. 346). Tento příklad sice skutečně ukazuje silnou vazbu mezi otcem a dcerou, ale jde zde jasně o vztah opuštění, nikoli náklonnosti. Navíc Frenkel-Brunswik zmiňuje, že někteří z respondentů s nízkým skóre se zdají mít vůči svým rodičům „blokované

emoce“; to znamená, že k nim nemají vůbec žádnou emocionální reakci. Nabízí se tedy otázka, v jakém smyslu lze o respondentech s nízkým skóre říci, že mají skutečně pozitivní emocionální vztah ke svým rodičům. Jak uvidíme, data jako celek naznačují velmi vysokou míru nepřátelství a ambivalence mezi respondenty s nízkým skóre.

Naopak ženy s vysokým skóre se prý vnímají jako „oběti“ svých rodičů. Slovo „oběť“ má negativní konotace a z mého vlastního výkladu zveřejněných rozhovorů vyplývá, že respondenti vyjadřují negativní pocity vůči rodičovské výchově nebo nespravedlnosti v kontextu celkově pozitivního vztahu. Vztahy mezi rodiči a dětmi, stejně jako jakékoli jiné vztahy, lze z pohledu dítěte vnímat jako souhrn pozitivních a negativních atributů – podobně jako účetní kniha. Vztahy obecně pravděpodobně nebudou z pohledu všech zúčastněných stran dokonalé, protože zájmy lidí jsou protichůdné. Výsledkem je, že dokonalý vztah z pohledu jedné osoby se může druhé osobě v tomto vztahu jevit jako vykořisťování. Tak je tomu i ve vztazích mezi rodiči a dětmi (MacDonald 1988a, 166–169). Dokonalý vztah z pohledu dítěte by byl nevyvážený a nepochybně by byl velmi nevyvážený ve prospěch dítěte – to, co se obvykle označuje jako permisivní nebo shovívavý vztah mezi rodiči a dětmi.

Podle mého výkladu výzkumu interakce mezi rodiči a dětmi (a jedná se o převládající názor) jsou děti ochotny akceptovat vysokou míru rodičovské kontroly, pokud je jejich vztah s rodiči celkově pozitivní (MacDonald 1988a, 1992a, 1997). Vývojoví psychologové používají termín „autoritativní výchova“ k označení výchovy, při které dítě akceptuje rodičovskou kontrolu v kontextu obecně pozitivního vztahu

(Baumrind 1971; Maccoby & Martin 1983). Ačkoli děti autoritativních rodičů nepochybně nemusí vždy mít radost z rodičovské disciplíny a omezení, tento styl výchovy je spojován s dobře vyrovnanými dětmi.

Dítě proto může v kontextu celkově pozitivního vztahu pociťovat nelibost vůči některým činnostem rodiče a není psychologicky problematické předpokládat, že by dítě mohlo akceptovat nutnost vykonávat nepříjemnou práci nebo dokonce být diskriminováno jako žena, a přesto mít celkově velmi pozitivní pohled na vztah mezi rodičem a dítětem. Frenkel-Brunswikové příklady dívek, které mají velmi pozitivní názor na své rodiče, ale také si stěžují na situace, kdy byly nuceny vykonávat domácí práce nebo s nimi bylo zacházeno hůře než s jejich bratry, nemusí být nutně interpretovány jako známka potlačeného nepřátelství.

Frenkel-Brunswik uvádí, že tyto pocity zášti nejsou dívkami „egem přijímány“; tuto poznámku chápu tak, že dívky nepovažovaly tuto zášť za něco, co by vztah zcela narušovalo. Její příklad takové zášti, která není egem přijímána, zní takto: F39: Matka byla „ke mně strašně přísná, co se týče vedení domácnosti… Teď jsem za to ráda, ale tehdy jsem to nesnášela.“ Pouze přijetím psychodynamické interpretace, podle níž je normální zášť vůči povinnosti pracovat známkou silně potlačovaného nepřátelství a rigidních obranných mechanismů, můžeme tyto ženy v jakémkoli smyslu považovat za patologické. Nakonec je to právě navrhované potlačené nepřátelství vyvolané rodičovskou disciplínou, které vede k antisemitismu: „Přesun potlačeného nepřátelství vůči autoritě může být jedním ze zdrojů, a možná i hlavním zdrojem… nepřátelství vůči vnějším skupinám“ (s. 482).

Zatímco negativní pocity, které lidé s vysokým skóre chovají vůči svým rodičům, obvykle pramení z rodičovských snah o výchovu dítěte nebo z nutnosti zapojit ho do domácích prací, negativní pocity lidí s nízkým skóre jsou výsledkem pocitu opuštění a ztráty lásky (s. 349). V případě osob s nízkým skóre však Frenkel-Brunswik zdůrazňuje, že opuštění a ztráta lásky jsou upřímně přijaty, a toto přijetí podle jejího názoru vylučuje psychopatologii. Již jsem se zmínil o F63, jejíž otec ji opustil; další subjekt s nízkým skóre, M55, uvádí: „Například vzal nějakou pochoutku, jako bonbón, předstíral, že nám ji nabídne, a pak ji sám snědl a bouřlivě se smál… Vypadá to, jako by byl nějakým monstrem, i když ve skutečnosti není“ (s. 350). Není překvapivé, že si subjekt živě vybavuje takové do očí bijící příklady rodičovské necitlivosti. V převráceném světě knihy The Authoritarian Personality je však jejich vybavování vnímáno jako známka duševního zdraví subjektů, zatímco zjevně pozitivní vztahy subjektů s vysokým skóre jsou známkou hlubokých, nevědomých vrstev psychopatologie.

Současný vývojový výzkum autoritativního rodičovství a vřelosti ve vztahu mezi rodiči a dětmi rovněž naznačuje, že autoritativním rodičům se daří lépe předávat svým dětem kulturní hodnoty (např. MacDonald 1988a, 1992, 1997a). Při čtení materiálů z rozhovorů zaujme skutečnost, že respondenti s nízkým skóre mají na své rodiče spíše negativní názor, zatímco respondenti s vysokým skóre mají názor poměrně pozitivní. Je rozumné předpokládat, že respondenti s nízkým skóre budou více rebelovat proti rodičovským hodnotám, a to se skutečně děje.

Část klamu knihy The Authoritarian Personality však spočívá v tom, že zášť osob s nízkým skóre vůči rodičům je

interpretována jako známka toho, že rodičovská disciplína není příliš přísná. „Jelikož typické osoby s nízkým skóre ve skutečnosti nevnímají své rodiče jako příliš přísné nebo děsivé, mohou si dovolit vyjádřit své pocity zášti ochotněji“ (s. 346). Skromné projevy náklonnosti u dětí s nízkým skóre a zjevné známky zášti jsou tak Frenkel-Brunswikovou interpretovány jako upřímná náklonnost, zatímco velmi pozitivní vnímání rodičů u osob s vysokým skóre je považováno za výsledek extrémního rodičovského autoritářství, které vede k potlačování a popírání rodičovských chyb.

Tyto výsledky jsou vynikajícím příkladem ideologických předsudků, které jsou charakteristické pro celý tento projekt. Vývojový psycholog, který se na tato data podívá, je ohromen skutečností, že rodičům dětí s vysokým skóre se daří vštěpovat svým dětem velmi pozitivní vnímání rodinného života a zároveň je dokážou vychovávat k disciplíně. Jak již bylo uvedeno výše, současní výzkumníci označují tento typ rodičů za autoritativní a výzkum podporuje obecný předpoklad, že děti takových rodičů přijmou hodnoty dospělých. Děti z takových rodin mají s rodiči blízké vztahy a přijímají rodičovské hodnoty a skupinovou identitu. Pokud tedy rodiče přijímají náboženskou identitu, je pravděpodobnější, že ji přijme i dítě z takové rodiny. A pokud rodiče považují vzdělání za hodnotu, je pravděpodobné, že i děti přijmou důležitost dobrých školních výsledků. Tito autoritativní rodiče stanovují standardy chování svých dětí a sledují, zda jsou tyto standardy dodržovány. Vřelý vztah mezi rodiči a dětmi motivuje dítě k tomu, aby se těmito standardy řídilo a sledovalo své chování tak, aby neporušovalo normy chování vlastní skupiny (tj. rodiny).

Hluboce podvratným záměrem knihy The Authoritarian Personality je patologizovat tento typ rodiny mezi „nežidy“. Jelikož však podle této teorie je rodičovská láska vnímána pozitivně, je třeba důkazy o rodičovské lásce u osob s vysokým skóre interpretovat jako masku skrývající nepřátelství rodičů; a u osob s nízkým skóre bylo nutné vykládat, že mají milující rodiče, i když vnější okolnosti naznačovaly opak. Vzpoura proti rodičům u osob s nízkým skóre je pak pojímána jako normální výsledek láskyplné výchovy – což je v nejlepším případě směšný názor.

Zásadním záměrem knihy The Authoritarian Personality je tedy podkopat strukturu nežidovské rodiny, avšak konečným cílem je rozvrátit celý systém společenského rozdělení, na němž spočívá nežidovská společnost. Autoři knihy The Authoritarian Personality studují společnost, v níž lze rozdíly mezi rodinami vnímat jako spektrum sahající od rodin, které v podstatě kopírují stávající sociální strukturu, až po rodiny, které vyvolávají vzpouru a změnu sociální struktury. První zmíněné rodiny jsou velmi soudržné a děti v nich mají silný pocit sounáležitosti se svou rodinou. Děti také zásadně přijímají strukturu sociální kategorizace svých rodičů, která se rozšiřuje i na církev, komunitu a národ.

Tento relativně silný smysl pro vnitřní skupinu pak, jak předpokládá výzkum sociální identity, vede k negativním postojům vůči jedincům z jiných náboženství, komunit a národů. Z pohledu autorů knihy The Authoritarian Personality musí být tento typ rodiny označen za patologický, a to navzdory skutečnosti, že právě tento typ rodiny je nezbytný pro zachování silného pocitu židovské identity: židovské děti musí přijmout systém sociálního zařazování svých rodičů. Musí

vnímat své rodiny jako vlastní skupinu a nakonec přijmout skupinu reprezentovanou židovstvím. Opět platí, že zásadní intelektuální obtíž, která se táhne celou knihou, spočívá v tom, že její agenda nutně vede k patologizaci toho, co je pro zachování židovství zásadní, u nežidů.

Úspěch rodin respondentů s vysokým skóre při předávání rodičovských hodnot dokládá skutečnost, že děti těchto respondentů pociťují vůči svým rodičům pocit závazku a povinnosti. Zvláště si všimněme odpovědi F78, o níž bylo řečeno: „Její rodiče zásnuby rozhodně schvalují. Dotazovaná by s nikým ani nechodila, kdyby se jim nelíbil“ (s. 351). Zde je žena, která má v úmyslu si vzít někoho, koho schvalují její rodiče, a která při randění bere v úvahu názory svých rodičů, považována za osobu s psychiatrickou poruchou. Člověk si klade otázku, zda by Frenkel-Brunswik podobně analyzovala takovou odpověď u židovského subjektu. Dalším náznakem převážně pozitivních rodinných zkušeností osob s vysokým skóre je to, že často uvádějí, že se o ně jejich rodiče velmi starali. V rámci pohledu Frenkel-Brunswikové na svět je to další známka patologie u osob s vysokým skóre, která je různě označována jako „závislost na cizím egu“ (s. 353) a „okázalý oportunismus“ (s. 354).

Vezměme si například následující odpověď respondentky F79, která dosáhla vysokého skóre: „Vždycky říkám, že se o mě máma pořád stará. Měli byste vidět moje skříně – jsou plné ovoce, marmelád, nakládané zeleniny… Prostě ráda pro lidi něco dělá“ (s. 354). Zařadit takový projev rodičovské péče do kategorie patologického syndromu je opravdu překvapivé. Podobně Frenkel-Brunswik označuje následující komentář ženy s vysokým skóre za ilustrativní příklad zjevného

oportunismu, který je charakteristický pro respondenty s vysokým skóre: „Otec byl rodině nesmírně oddaný – pracoval pro ni do úmoru – nikdy nepil“ (s. 365). Další účastnice s vysokým skóre (F24) při popisu toho, jak „úžasný“ je její otec, říká: „Vždy je ochoten pro vás udělat cokoli“ (s. 365).

Evolucionista by tyto poznámky vyložil tak, že rodiče dětí s vysokým skóre do svých rodin značně investují a blaho rodiny je pro ně na prvním místě. Trvají na tom, aby se jejich děti chovaly přiměřeně, a neváhají použít tělesné tresty k usměrnění jejich chování. Údaje shrnuté v PTSDA (kap. 7) naznačují, že právě tento styl výchovy je charakteristický pro Židy v tradičních východoevropských štetlových společnostech. V těchto společnostech byla velmi důležitá výchova s vysokou mírou investic a dodržování rodičovských zvyků, zejména náboženské víry. Židovské matky v těchto komunitách jsou údajně charakterizovány „neustálou péčí“ o své děti (Zborowski & Herzog 1952, 193). Věnují se „nekonečnému utrpení a obětování. Rodiče se ‚zabíjejí‘ kvůli svým dětem“ (s. 294). Zároveň zde existuje silný pocit rodičovské kontroly nad dětmi, včetně zloby namířené proti dítěti a značného používání tělesných trestů vykonávaných v hněvu (str. 336–337). Vzory vysoce zasahujícího, starostlivého, závislost vyvolávajícího a autoritářského rodičovství přetrvávají i mezi současnými chasidskými Židy (Mintz 1992, 176 a násl.).

Tento styl výchovy s vysokou mírou investic, v němž se vysoká míra péče snoubí s přísnou kontrolou chování dětí, je v tradičních židovských společnostech účinným prostředkem k tomu, aby se děti ztotožnily s rodičovskými hodnotami. Mezi těmito hodnotami zaujímá prvořadé místo přijetí rodičovského náboženství a nutnost vybrat si manželského partnera, který

bude vyhovovat rodičům, a zejména se vyhnout sňatku s nežidem. Sňatek dítěte s nežidem je děsivá, katastrofická událost, která naznačuje, že „s rodiči musí být něco v nepořádku“ (Zborowski & Herzog 1952, 231). Pro Frenkel-Brunswikovou jsou však rodičovská péče, přijetí rodičovských hodnot a rodičovský vliv na rozhodnutí o sňatku známkou patologie – předzvěstí fašismu. Pro nežidy, ale zjevně ne pro Židy, je vzpoura proti rodičovským hodnotám vrcholem duševního zdraví.

V tomto ohledu jsou obzvláště zajímavá data z rozhovorů o rodině jakožto vnitřní skupině. Subjekty s vysokým skóre jsou hrdé na své rodiny, jejich úspěchy a tradice. S typickou rétorickou drzostí nazývá Frenkel-Brunswik tyto projevy rodinné hrdosti „vymezováním se homogenní totalitní rodiny vůči zbytku světa“ (s. 356). Například respondentka s vysokým skóre, F68, o svém otci uvádí: „Jeho rodiče byli průkopníci – zlatokopové a docela bohatí. Každý zná ———ovy z ——— County tam nahoře“ (s. 357). Hrdost na sebe a svou rodinu je indikátorem psychiatrické poruchy.

Další důkaz toho, že rodinné vztahy u mužů s vysokým skóre jsou pozitivnější, vyplývá z údajů o konfliktech mezi rodiči. Následující komentář popisují muži s vysokým skóre jako typickou odpověď na otázku, jak spolu jejich rodiče vycházeli. M41: „Dobře, nikdy jsem neslyšel, že by se hádali.“ Naproti tomu v záznamech mužů s nízkým skóre jsou patrné poměrně závažné konflikty mezi rodiči. M59: „No, jen ty obvyklé rodinné hádky. Možná trochu zvýšila hlas. (Jaké sporné body?) No, skutečnost, že v prvních deseti letech manželství mé matky se můj otec dost často opíjel a fyzicky ji bil, a později, jak děti rostly, nesnášela vliv mého otce, i když

přispíval na naši obživu… Chodil k nám asi dvakrát týdně, někdy častěji“ (s. 369).

Tento obraz konfliktů v rodinách osob s nízkým skóre interpretuje Frenkel-Brunswik následovně: „Výše uvedené záznamy dokládají upřímnost a hlubší vhled do manželských konfliktů rodičů“ (s. 369). Zdá se, že se vychází z předpokladu, že všechny rodiny se vyznačují alkoholismem, opuštěním, fyzickým týráním, hádkami a narcistickým zaměřením na vlastní potěšení spíše než na potřeby rodiny. Duševní zdraví u osob s nízkým skóre se projevuje tím, že si uvědomují rodinnou psychopatologii, zatímco osoby s patologicky vysokým skóre tyto jevy ve svých rodinách jednoduše nepoznávají a setrvávají ve svých bludech, že jejich rodiče jsou obětaví, milující a přísní.

Toto je dobrý příklad užitečnosti psychodynamické teorie při vytváření politicky účinné „reality“. Chování, které je v rozporu s danou teorií, lze připsat potlačení hlubokých konfliktů, a skutečně patologické chování se stává podstatou duševního zdraví, protože subjekt je jako takové vnímá. Frenkel-Brunswik zavádí pojem „popření konfliktu“ jako popis „patologie“ rodin s vysokým skóre (s. 369), což je termín, který připomíná dříve zmíněnou „závislost na cizím egu“ a „viktimizaci“. Na základě mého čtení těchto protokolů bych tyto vztahy označil jako „absence konfliktu“, ale v převráceném světě knihy The Authoritarian Personality je absence zjevného konfliktu jasným znakem popření extrémně závažného konfliktu.

Stejný obraz se objevuje i ve vztazích mezi sourozenci. Vztahy mezi sourozenci, které respondenti s vysokým skóre popisují velmi pozitivně, jsou patologizovány jako „konvenční idealizace“ nebo „glorifikace“, zatímco velmi negativní vztahy

respondentů s nízkým skóre jsou popisovány jako „objektivní hodnocení“. Následující popis bratra od respondenta s vysokým skóre ilustruje, jak se Frenkel-Brunswikové daří patologizovat vysoce soudržný, obětavý rodinný život mezi nežidy: M52: „No, je to úžasný kluk… Choval se skvěle k mým rodičům… Teď je mu 21. Vždycky bydlel doma… Většinu svých výdělků dává mým rodičům“ (s. 378). Zdá se, že se vychází z předpokladu, že tento popis nemůže být přesný, a je proto příkladem patologického „velebení sourozenců“.

Frenkel-Brunswik se také pokouší patologizovat zájem nežidů o sociální třídu a sociální vzestup. Lidé s vysokým skóre jsou vykresleni jako „zabývající se statusem“ a tudíž patologičtí kvůli takovým výrokům, jako je následující: M57 na otázku, proč ho rodiče trestali, odpovídá: „No, nechtěli, abych se stýkal s nějakými lidmi – ženami ze slumů – vždycky chtěli, abych se stýkal s lidmi z vyšší třídy“ (s. 383).

Zájem o společenské postavení je tedy považován za patologický. Evoluční pohled, na rozdíl od názoru Frenkel-Brunswikové, zdůrazňuje adaptivní význam společenského postavení. Evolucionista by chování rodičů považoval za zcela adaptivní, protože chtějí, aby se jejich syn zajímal o společenský vzestup, a chtějí si za snachu najít úctyhodnou ženu. Rodiče se zajímají o sociální status a evolucionista by poznamenal, že takový zájem měl v průběhu historie v stratifikovaných společnostech zásadní evoluční význam (viz PTSDA, kap. 7).

Dalším příkladem zájmu o sociální status, který uvádí Frenkel-Brunswik, je jedinec, jemuž jde o to mít biologické potomky. Jeden z respondentů s vysokým skóre říká: „Chci domov a chci se oženit, ne proto, že bych chtěl ženu, ale proto,

že chci dítě. Chci dítě, protože chci někoho, komu bych mohl předat své věci – najednou jsem si velmi uvědomil svůj původ, na který jsem zapomněl. (Jak to myslíte?) Rodinný původ“ (s. 383). Opět je biologicky adaptivní nežidovské chování patologizováno a člověk si klade otázku, zda by autoři považovali oficiální, nábožensky založenou starost o reprodukční úspěch, biologickou příbuznost a kontrolu nad zdroji mezi Židy za podobně patologickou.

Ve svém shrnutí a rozboru údajů z rodinných rozhovorů se Frenkel-Brunswik (str. 384–389) rozhodla ignorovat zjevné známky konfliktů, nepřátelství a ambivalence v rodinách osob s nízkým skóre a charakterizuje je jako „pečující a milující“ (s. 388) a vyznačující se „přirozeně plynoucí náklonností“ (s. 386). Tyto rodiny vychovávají děti s „bohatším a osvobozenějším emocionálním životem“ (s. 388) a děti vykazují úspěšnou „sublimaci instinktivních tendencí“ (s. 388). Zřejmé známky soudržnosti, náklonnosti, harmonie, disciplíny a úspěšného předávání rodinných hodnot v rodinách s vysokým skóre jsou interpretovány jako „orientace na moc a pohrdání údajně podřadnými“ (s. 387). Tyto rodiny se vyznačují „strachovou podřízeností požadavkům rodičů a časným potlačováním impulsů“ (s. 385).

Toto převrácení reality pokračuje i v kapitole nazvané „Sex, lidé a já v pohledu rozhovorů“. Muži s vysokým skóre se jeví jako sexuálně úspěšnější a jako ti, kteří mají vysoké sebevědomí ohledně své mužnosti; ženy s vysokým skóre jsou popisovány jako oblíbené u chlapců. Muži s nízkým skóre se jeví jako sexuálně nedostateční a ženy s nízkým skóre jako nezajímající se o muže nebo neschopné přitahovat muže. Vzor s nízkým skóre je pak interpretován jako „otevřené přiznání“

sexuální nedostatečnosti, a tedy jako známka duševního zdraví, zatímco vzor s vysokým skóre je označen jako „zaměřený na sociální status“, a tedy jako patologický. Předpokladem je, že psychopatologii naznačuje zjevná sociální adaptace a pocity sebeúcty, zatímco duševní zdraví naznačují pocity nedostatečnosti a přiznání „nedostatečnosti“ (s. 389).

Frenkel-Brunswik se poté pokouší dokázat, že muži s vysokým skóre se vyznačují „moralismem namířeným proti Id“. Z protokolů vyplývá, že tyto muže přitahují a zamilovávají se do žen, které nemají o sex nijak zvlášť zájem. Například M45: „Sexuálně jsme si moc nerozuměli, protože byla tak trochu na hranici frigidity, ale přesto jsem ji miloval a stále miluji. Nic bych si nepřál víc, než se k ní vrátit“ (s. 396). Muži s vysokým skóre zřejmě u žen, které si chtějí vzít, oceňují sexuální zdrženlivost: M20: „Ano, na střední škole jsem chodil s jednou dívkou… Velmi nábožensky založenou… Byla víceméně tím, co jsem hledal. Velmi náboženská.“ Evolucionista, který se na tyto protokoly dívá, je ohromen skutečností, že muži s vysokým skóre se jeví jako jedinci, kteří si přejí uzavřít manželství, v němž budou mít vysokou jistotu otcovství. Chtějí ženu s vysokými morálními standardy, u níž je nepravděpodobné, že by ji sexuálně přitahovali jiní muži, a hledají ženy s konvenčními morálními hodnotami. Ženy s vysokým skóre se zdají být odhodlány být přesně tímto typem ženy. Vykreslují obraz, že mají velmi vysoké standardy sexuální slušnosti a chtějí si udržet pověst žen, které nejsou promiskuitní.

Kromě toho ženy s vysokým skóre preferují muže, kteří jsou „pracovití, cílevědomí a energičtí, mají ‚dobrou povahu‘, jsou (v konvenčním smyslu) morální, ‚upravení‘ a chovají se k

ženám s úctou“ (s. 401). Evolucionista by očekával, že tento typ sexuálního chování a výběru manželských partnerů bude charakteristický pro ty, kteří vstupují do „vysoce investovaných“ manželství, která se vyznačují sexuální věrností ze strany ženy a vysokou mírou zapojení otce. Tuto vysoce adaptivní tendenci žen s vysokým skóre hledat investici od mužů označuje Frenkel-Brunswik za „oportunistickou“ (s. 401).

Tradiční postoje k manželství jsou rovněž součástí „patologických“ postojů osob s vysokým skóre. Lidé s vysokým skóre „mají tendenci klást velký důraz na socioekonomický status, členství v církvi a soulad s tradičními hodnotami“ (s. 402). Například F74: „(Žádoucí vlastnosti?) Přítel by měl mít přibližně stejný socioekonomický status. Měli by je bavit stejné věci a měli by spolu vycházet bez přílišných hádek.“ Tato žena je při výběru partnera velmi vybíravá. Velmi jí záleží na tom, aby si vzala někoho, kdo je zodpovědný, spolehlivý a bude se věnovat dlouhodobému vztahu. Pro Frenkel-Brunswikovou jsou však tyto postoje známkou oportunistického chování. Navzdory zjevným známkám silné náklonnosti u F78 a jasnému náznaku, že F74 touží po vztahu charakterizovaném harmonií a vzájemnou přitažlivostí a zájmy, Frenkel-Brunswik shrnuje výsledky jako známku „nedostatku individuace a skutečného vztahu k objektu“ (s. 404) a „nedostatku náklonnosti“ (s. 404).

Psychodynamická teorie opět umožňuje autorovi přičítat povrchní obdiv a náklonnost skrytému nepřátelství, zatímco povrchní problémy osob s nízkým skóre jsou známkou duševního zdraví: „Některé záznamy o subjektech s nízkým skóre poměrně otevřeně poukazují na jejich nedostatky,

zábrany a neúspěchy v sexuální adaptaci. Existují také důkazy o ambivalenci vůči vlastní sexuální roli a vůči opačnému pohlaví, ačkoli tato ambivalence je jiného, více internalizovaného druhu než kombinace zjevného obdivu a skryté neúcty charakteristická pro osoby s vysokým skóre“ (s. 405). Tuto skrytou neúctu možná nevidíme, a proto nemáme žádný důkaz o její existenci. Psychodynamická teorie však Frenkel-Brunswikové umožňuje její existenci přesto odvodit.

Tendence patologizovat chování související s adaptivním fungováním je patrná i v diskusi o sebehodnocení. U osob s vysokým skóre se zjistilo, že mají velmi pozitivní sebeobraz, zatímco osoby s nízkým skóre jsou plné nejistoty, sebeodsuzování a dokonce „morbidních“ sebeobvinění (s. 423 a násl.) – výsledky interpretované jako důsledek potlačení u osob s vysokým skóre a objektivity u osob s nízkým skóre.

V následující části („Soulad skutečného já a ideálu“) Frenkel-Brunswiková zjistila, že u osob s vysokým skóre je rozdíl mezi jejich současným já a ideálním já minimální. Muži s vysokým skóre se tedy popisují „pseudomaskulínním“ způsobem a tento typ chování idealizují. Součástí jejich domnělé patologie je obdiv k slavným americkým hrdinům, jako jsou Douglas MacArthur, Andrew Carnegie a George Patton, a touha je napodobovat. U osob s nízkým skóre však existuje rozdíl mezi jejich současným a ideálním já – rozdíl, který Frenkel-Brunswik interpretuje takto: „Jelikož se zdá, že jsou v zásadě jistější, mohou si snadněji dovolit vidět rozpor mezi ideálem ega a skutečnou realitou“ (s. 431). „Jako dospělí lidé, lidé s nízkým skóre často nadále projevují otevřené úzkosti a pocity deprese, což je možná alespoň částečně způsobeno jejich větší schopností čelit nejistotě a konfliktům“ (s. 441).

Opět nám na pomoc přichází psychodynamická teorie. Subjekty s nízkým skóre se na první pohled jeví jako hluboce nejisté a sebeodmítavé a nejsou spokojeny se svým současným já. Toto chování je však interpretováno jako známka větší jistoty než u subjektů s vysokým skóre, kteří se na první pohled jeví jako sebevědomí a hrdí na sebe. V dalším převrácení reality Frenkel-Brunswik shrnuje svá data o sebehodnocení tak, že naznačují, že „jedinci bez předsudků se zdají být ve lepším vztahu sami se sebou, možná díky tomu, že byli více milováni a přijímáni svými rodiči. Jsou tedy více připraveni přiznat, že nedosahují svých ideálů a rolí, které od nich naše kultura očekává“ (s. 441).

Snaha nežidů o úspěch je rovněž patologizována. Kromě toho, že mají větší sklon usilovat o vyšší společenské postavení a mít za vzory vysoce úspěšné americké hrdiny, se zdá, že lidé s vysokým skóre touží po materiálních statcích (s. 433 a násl.). Zatímco lidé s nízkým skóre se popisují jako izolovaní v dětství, lidé s vysokým skóre jsou společensky oblíbení, zastávají funkce ve školách a společenských organizacích a mají mnoho přátel. Tyto vlastnosti Frenkel-Brunswiková označuje jako „gangovou společenskost“ (s. 439) – což je další rétorický obrat, jehož cílem je patologizovat chování sociálně úspěšných nežidů.

Ve skutečnosti by se dalo usoudit, že významným aspektem tohoto materiálu je snaha o patologizaci adaptivního chování nežidů obecně. Nežidé, kteří si cení manželských vztahů s vysokou investicí a soudržných rodin, kteří se sociálně vzestupně mobilizují a usilují o materiální zdroje, kteří jsou hrdí na své rodiny a ztotožňují se se svými rodiči, kteří mají vysoké sebevědomí, kteří věří, že křesťanství je pozitivní morální silou

(s. 408) a duchovní útěchou (s. 450), kteří se silně identifikují jako muži nebo ženy (ale ne jako obojí!), a kteří jsou společensky úspěšní a chtějí napodobovat vzory společenského úspěchu (např. americké hrdiny), jsou považováni za osoby s psychiatrickou poruchou.

Je velmi ironické, že publikace významné židovské organizace zahrnuje mezi příznaky psychiatrické poruchy u nežidů zájem o společenské postavení a materiální zdroje, rodičovství s vysokou investicí, identifikaci s rodiči a hrdost na vlastní rodinu, vzhledem k tomu, do jaké míry všechny tyto atributy charakterizují Židy. Autoři skutečně docházejí k pozoruhodnému závěru: „Na základě výsledků v mnoha oblastech máme důvod se domnívat, že sociální vzestup a identifikace se status quo pozitivně korelují s etnocentrismem a že sociální sestup a identifikace jdou ruku v ruce s antietnocentrismem“ (s. 204).

Navrhované ukazatele nežidovské patologie byly a nadále jsou klíčové pro úspěch židovství jako skupinové evoluční strategie. V židovské komunitě vždy existoval silný společenský tlak na sociální vzestup a získávání zdrojů, který částečně vycházel od rodičů, a Židé skutečně dosahovali mimořádně vysokého sociálního vzestupu. Herz a Rosen (1982, 368) skutečně poznamenávají: „Úspěch je pro židovský rodinný étos tak zásadně důležitý, že jej nelze dostatečně zdůraznit… Nemůžeme doufat, že pochopíme židovskou rodinu, aniž bychom pochopili místo, které v tomto systému hraje úspěch mužů (a v poslední době i žen).“ A v PTSDA (kap. 7) bylo poznamenáno, že status sociální třídy byl v židovských komunitách v tradičních společnostech silně spojen s reprodukčním úspěchem.

Přesto jsou nežidé, kteří jsou sociálně izolovaní, kteří mají negativní a rebelské postoje vůči svým rodinám, kteří jsou ambivalentní a nejistí ve své sexuální identitě, kteří mají nízké sebevědomí a jsou plní oslabujících nejistot a konfliktů (včetně nejistot týkajících se rodičovské lásky), kteří klesají v sociálním statusu a kteří mají negativní postoje k vysokému sociálnímu statusu a získávání materiálních zdrojů, považováni za ztělesnění duševního zdraví.

V celé této dokumentaci se často zdůrazňuje skutečnost, že lidé s nízkým skóre ve svých vztazích zjevně usilují o náklonnost. Rozumným výkladem zjištění týkajících se touhy po náklonnosti je, že lidé s nízkým skóre prožili ve srovnání s těmi s vysokým skóre mnohem více odmítavých a ambivalentních vztahů s rodiči, což vede k tomu, že takové vřelé a láskyplné vztahy hledají u jiných lidí. V materiálech z rozhovorů je mnoho důkazů o tom, že skutečné vztahy mezi rodiči a dětmi u osob s nízkým skóre byly ambivalentní a nepřátelské a často se vyznačovaly opuštěním a dokonce i týráním. Očekávaným důsledkem takové situace je, že dítě bude vůči rodičům vzpurné, nebude se ztotožňovat s rodinou ani s širšími sociálními kategoriemi přijímanými rodinou a bude se soustředit na hledání náklonnosti (MacDonald 1992a, 1997a).

Pozitivní rodinné zkušenosti osob s vysokým skóre jim naopak poskytují silný pocit emocionální jistoty v jejich osobních vztazích, což vede k tomu, že v projektivních testech vykazují „vnější orientaci“ (s. 563, 565) a soustředí se v mnohem větší míře na instrumentální hodnoty důležité pro dosažení společenského postavení a splnění dalších společensky uznávaných úkolů, jako je hromadění zdrojů –

„práce – ambice – aktivita“ (s. 575). Levinson tuto vnější orientaci patologizuje tím, že říká, že „jedinci, kteří dávají tyto odpovědi, se zdají mít strach vůbec se podívat do svého nitra, ze strachu z toho, co tam najdou“ (s. 565). Jejich obavy se točí kolem selhání a zklamání skupiny, zejména rodiny. Zdá se, že jsou intenzivně motivováni k úspěchu a k tomu, aby na ně jejich rodiny byly pyšné.

To však neznamená, že lidé s vysokým skóre nejsou schopni navazovat citové vztahy nebo že pro ně láska a náklonnost nejsou důležité. Již jsme viděli, že osoby s vysokým skóre jsou přitahovány vztahy s vysokou mírou investice, v nichž je sex relativně okrajovou záležitostí, a zdá se, že tyto osoby akceptují prvenství jiných kvalit, včetně lásky a společných zájmů, jako základ manželství. Pro osoby s vysokým skóre se dosažení emocionální jistoty nestává hledáním „svatého grálu“; nehledají ji všude. Lidé s nízkým skóre se však zdají být zapojeni do poněkud patetického hledání lásky, která jim pravděpodobně chyběla v jejich raných vztazích. Jak Frenkel-Brunswik komentuje při shrnutí údajů z rozhovorů o sexuální orientaci: „Ambivalence vůči opačnému pohlaví se u lidí s nízkým skóre často jeví jako důsledek příliš intenzivního hledání lásky, které není snadno uspokojitelné“ (s. 405).

Stejně jako děti s bezpečnou vazbou v přítomnosti objektu, k němuž se váží, mohou i jedinci s vysokým skóre svobodně objevovat svět a chovat se adaptivně a orientovaně na vnější prostředí, aniž by se neustále museli obávat o stav své vazby s matkou (Ainsworthová a kol. 1978). Naopak lidé s nízkým skóre, podobně jako děti s nejistou vazbou, se zdají být zaujatí potřebami bezpečí a náklonnosti. Jelikož tyto potřeby nebyly

uspokojeny v jejich rodinách, hledají náklonnost ve všech svých vztazích; zároveň jsou zaujatí svými vlastními neúspěchy, chovají rozptýlené nepřátelství vůči ostatním a bouří se proti všemu, čeho si jejich rodiče vážili.

Diskuse

Tento pohled tak obrací psychodynamický úhel pohledu knihy The Authoritarian Personality, neboť v podstatě přijímá údaje tak, jak jsou na první pohled patrné. Vzhledem ke svému zásadně politickému záměru obviňovat nežidovskou kulturu a zejména nežidy, kteří představují nejúspěšnější a kulturně uznávané členy jejich společnosti, byli autoři knihy The Authoritarian Personality nuceni přijmout psychodynamický úhel pohledu, v němž byly všechny vztahy převráceny. Povrchní nejistota se stává známkou hlubokého pocitu jistoty a realistického pohledu na život. Povrchní jistota a sebevědomí se stávají známkami hluboké nejistoty a nevyřešených nepřátelských pocitů, které jsou příznakem strachu „nahlédnout do nitra“.

Další zásadní chybou je předpoklad, že jakékoli potlačení dětských tužeb vyvolává nepřátelství a skrytou agresi vůči rodičům. Skutečnost, že rodiče dětí s vysokým skóre své děti vychovávají, ale děti je přesto obdivují a dokonce „oslavují“, je tedy z intelektuálního hlediska knihy The Authoritarian Personality ipso facto důkazem, že vůči rodičům existuje potlačená nepřátelství a agrese (viz zejména s. 357).

Z výše uvedeného by však mělo být zřejmé, že „viktimizace“ i skrytá nepřátelství jsou čistě domnělé. Jedná se o teoretické konstrukty, pro které neexistuje ani špetka důkazu. Neexistuje vůbec žádný důvod domnívat se, že výchovné

zásahy vůči dětem vedou k potlačenému nepřátelství, pokud se odehrávají v kontextu celkově pozitivního vztahu.

Psychoanalýza byla zjevně ideálním prostředkem k vytvoření tohoto převráceného světa. Jak Brown (1965), tak zejména Altemeyer (1988) poukazují na svévolnost psychodynamických vysvětlení obsažených v knize The Authoritarian Personality. Altemeyer (1988, 54) tak poznamenává, že výroky chválící rodiče u osob s vysokým skóre jsou známkou „přehnané glorifikace“ a potlačení agresivity, zatímco výroky vyjadřující nepřátelství jsou brány doslova. Výroky narážející jak na chválu, tak na nepřátelství jsou považovány za kombinaci přehnané glorifikace a přesné vzpomínky.

Psychoanalýza v podstatě umožňovala autorům vymýšlet si jakýkoli příběh, jaký se jim zachtělo. Pokud byly rodinné vztahy osob s vysokým skóre na povrchu velmi pozitivní, dalo se tvrdit, že toto zdánlivé štěstí a náklonnost zakrývají hluboké, nevědomé nepřátelství. Jakýkoli náznak negativních pocitů, které lidé s vysokým skóre pociťovali vůči svým rodičům, se pak stal pákou, kterou bylo možné použít k vytvoření imaginárního světa potlačeného nepřátelství maskovaného povrchní náklonností. Když však Bettelheim a Janowitz (1950) v dalším svazku Studies in Prejudice zjistili, že antisemité popisovali špatné vztahy se svými rodiči, výsledky byly brány za bernou minci. Výsledek nebyl vědecký, ale byl účinný při dosahování politických cílů.

Je pozoruhodné, že všech pět svazků publikace Studies in Prejudice využívá psychoanalýzu k vytvoření teorií, v nichž je antisemitismus připisován intrapsychickým konfliktům, sexuálnímu potlačování a narušeným vztahům mezi rodiči a

dětmi, přičemž zároveň popírá význam kulturního separatismu a realitu skupinové soutěže o zdroje (další příklady, včetně Freudovy teorie z díla Moses and Monotheism, jsou rozebrány v kapitole 4). Psychoanalytické interpretace antisemitismu se nadále objevují (např. Ostow 1995). Mezi těmito teoriemi existuje určitá rodinná podobnost v tom, že se v nich hojně využívají projekce a vyvíjejí se složité psychodynamické formulace, ačkoli skutečná dynamika není vůbec identická. Někdy, jako v jiném svazku série Studies in Prejudice (Anti-Semitism and Emotional Disorder [Ackerman & Jahoda 1950]), se zdá, že neexistuje žádná srozumitelná obecná teorie antisemitismu, ale spíše soubor ad hoc psychodynamických návrhů, jejichž jedinou podobností je to, že antisemitismus zahrnuje projekci nějakého druhu intrapsychického konfliktu. Pokud vím, dosud nebyl učiněn žádný pokus podrobit tyto různé psychodynamické teorie empirickým testům, které by je od sebe odlišily.

Přijetí tohoto alternativního pohledu, který zde předkládám, se může jevit jako znepokojivé. V podstatě tvrdím, že rodiny dětí s vysokým skóre se vyznačovaly přizpůsobivostí. Spojovaly v sobě vřelost a náklonnost s pocitem odpovědnosti a disciplínou a zdá se, že děti byly ambiciózní a měly zájem na dodržování hodnot rodiny a vlasti. Rodina fungovala jako vnitřní skupina, jak navrhují Frenkel-Brunswik a Levinson, a úspěšné předávání kulturních hodnot mohlo zahrnovat i negativní přisuzování vlastností jednotlivcům z jiných skupin, k nimž rodina nepatřila. Jedinci s vysokým skóre pak přijali předsudky svých rodičů vůči vnější skupině, stejně jako přijali mnoho dalších rodičovských hodnot. Jedinci s vysokým skóre jsou tedy sociálně propojeni a cítí odpovědnost vůči normám

vnitřní skupiny (rodiny). Podle Triandise (1990, 55) jsou tito jedinci „alocentričtí“ lidé žijící v individualistické společnosti; to znamená, že jsou to lidé, kteří jsou sociálně integrovaní a požívají vysoké úrovně sociální podpory. Silně se ztotožňují s normami vlastní skupiny (rodiny).

Zde rozvinutý pohled zdůrazňuje, že základem předávání rodinných postojů jsou identifikační procesy (MacDonald 1992a, 1997a). Jak poznamenává Aronson (1992, 320–321), všechny studie spojující předsudky s rodičovsko-dětskými vztahy, inspirované knihou The Authoritarian Personality, jsou korelační a jejich výsledky lze stejně dobře vysvětlit jako důsledek identifikačních procesů. Podobně Billig (1976, 116–117) tvrdí, že i kompetentní rodiny mohou mít předsudky a že předsudky se mohou v rodinách předávat stejným způsobem jako jakékoli jiné přesvědčení. Pettigrew (1958) tak zjistil vysokou míru předsudků vůči černochům mezi jihoafrickými bělochy, jejich osobnosti však byly spíše normální a na F-škále měřící autoritářství nedosahovaly vysokých hodnot.

Jedinci s vysokým skóre, kteří byli předmětem studie The Authoritarian Personality, přejímají předsudky svých rodičů vůči vlastní a cizí skupině i další rodičovské hodnoty, což však nevysvětluje původ samotných rodičovských hodnot. Zde uvedené údaje ukazují, jak mohou kompetentní rodiny hrát klíčovou roli při předávání těchto hodnot mezi generacemi. Současná vývojová psychologie neposkytuje žádný důvod domnívat se, že kompetentní a láskyplné rodiny by nutně vychovávaly děti bez negativních předsudků vůči cizím skupinám.

Dalším významným tématem je zde skutečnost, že zatímco u nežidů je loajalita k vlastní skupině známkou

psychopatologie, pro autory knihy The Authoritarian Personality je vrcholem duševního zdraví individualista, který je zcela odtržen od všech vlastních skupin, včetně své rodiny. Jak již bylo naznačeno výše, výzkumy individualismu a kolektivismu naznačují, že tito individualisté by byli méně náchylní k antisemitismu. Je zajímavé, že pro Adorna je nejchvályhodnějším typem člověka s nízkým skóre „pravý liberál“, jehož „názory na menšiny se řídí ideou jednotlivce“ (s. 782). Vzor pravého liberála diskutovaný v textu (F515) věří, že antisemitismus je způsoben závistí, protože Židé jsou chytřejší. Tato osoba je zcela ochotná připustit zcela volnou soutěž mezi Židy a nežidy: „My nechceme žádnou soutěž. Jestli ji [Židé] chtějí, ať ji mají. Nevím, jestli jsou chytřejší, ale jestli jsou, ať ji mají“ (s. 782).

Podle Adorna se tedy psychicky zdraví nežidé neobávají, že by je Židé v konkurenčním boji porazili a že by klesl jejich společenský status. Jsou to naprostí individualisté se silným smyslem pro osobní autonomii a nezávislost a vnímají Židy jako jednotlivce zcela nezávislé na jejich skupinové příslušnosti. Zatímco nežidé jsou kritizováni za to, že nejsou individualisty, Adorno nekritizuje Židy, kteří se silně identifikují se skupinou, která historicky fungovala tak, aby usnadňovala soutěž o zdroje s nežidy (PTSDA, kap. 5, 6), a která má i nadále silný vliv v několika vysoce sporných oblastech veřejné politiky, včetně imigrace, oddělení církve od státu, práva na potrat a občanských svobod (Goldberg 1996, 5). Teorie sociální identity skutečně předpovídá, že Židé budou mít s větší pravděpodobností stereotypní, negativní představy o nežidech než naopak (SAID, kap. 1).

Přístup k předsudkům vůči cizím skupinám založený na osobnosti byl v letech po vydání knihy The Authoritarian Personality terčem kritiky. Výzkum sociální identity naznačuje, že rozdíly v nepřátelství vůči cizím skupinám jsou nezávislé na rozdílech v osobnosti či ve vztazích mezi rodiči a dětmi. Tento výzkum ukazuje, že ačkoli existují individuální rozdíly v přitažlivosti k vlastní skupině (a Židé skutečně vykazují velmi vysokou míru etnocentrismu), postoje vůči cizím skupinám odrážejí univerzální adaptace (viz SAID, kap. 1). Z pohledu sociální identity lze velkou část rozdílu v nepřátelství vůči cizím skupinám vysvětlit situačními proměnnými, jako je vnímaná propustnost cizí skupiny a to, zda vlastní skupina a cizí skupina soupeří o zdroje.

V souladu s tímto pohledem Billig (1976, 119–120) poznamenává, že výlučné zaměření na osobnost (tj. neměnné rysy jednotlivců) nebere v úvahu roli vlastního zájmu v etnických konfliktech. Navíc studie, jako je ta od Pettigrew (1958), naznačují, že člověk může být rasistou, aniž by měl autoritářskou osobnost; tyto studie také poukazují na roli místních norem, které mohou být samy ovlivněny vnímanou konkurencí o zdroje mezi skupinami.

Naopak Altemeyer (1981, 28) poukazuje na to, že fašistické, autoritářské vlády nemusí být nutně nepřátelské vůči menšinám, jak tomu bylo v případě fašistické Itálie. Tento příklad skutečně dobře ilustruje roli tradičních norem. Židé byli významnými členy raných italských fašistických vlád a byli aktivní i v následujícím období (Johnson 1988, 501). Italská společnost byla v tomto období však vysoce autoritářská a jako celek měla korporátní, velmi soudržnou skupinovou strukturu. Vláda byla velmi populární, ale antisemitismus nehrál

významnou roli, dokud tuto otázku nevynutil Hitler. Protože antisemitismus nebyl oficiální součástí strategie italských fašistických skupin, autoritářství se projevovalo bez antisemitismu.

Altemeyer (1981, 238–239) rovněž uvádí, že ve svých studiích zjistil mnohem nižší korelace mezi autoritářstvím a etnickými předsudky, než jaké zjistili Adorno a kol. Altemeyer navíc poznamenává, že data jsou v souladu s hypotézou, podle níž jsou autoritářské osobnosti etnocentrické pouze do té míry, do jaké jsou jiné etnické skupiny obvyklým terčem diskriminace ze strany skupin, s nimiž se autoritářská osobnost ztotožňuje. Podobně „vrozeně“ nábožensky založení lidé mají tendenci být nepřátelští vůči vnějším skupinám pouze v případě, že náboženství samo o sobě takové nepřátelství nezakazuje (Batson & Burris 1994). Charakteristickým rysem autoritářských jedinců je z tohoto pohledu jednoduše přijetí společenských konvencí a norem skupiny, z nichž některé mohou zahrnovat negativní postoje vůči vnějším skupinám. Tato hypotéza je do značné míry v souladu se současným přístupem ke skupinové identifikaci a skupinovým konfliktům.

Kromě toho Billig (1976) zjistil, že mnoho fašistů neodpovídalo rigidnímu a zdrženlivému stereotypu, který vykreslili autoři knihy The Authoritarian Personality. Takovéto zobrazení je implicitně obsaženo v psychoanalytické teorii, podle níž by uvolnění sexuálních pudů vedlo k zániku antisemitismu, avšak tito fašisté byli bez zábran, násilní a antiautoritářští. Teorie osobnostních rysů také nedokáže vysvětlit krátkodobé změny v nenávisti vůči Židům, jaké zjistil Massing (1949), které nemohly být způsobeny změnami ve vztazích mezi rodiči a dětmi nebo vzorci sexuální represe. Lze

také zmínit velmi rychlé změny v americkém postoji vůči Japoncům před, během a po druhé světové válce nebo rychlý úpadek antisemitismu ve Spojených státech po druhé světové válce.

Významným aspektem výzkumného programu „Autoritářská osobnost“ bylo spojení dvou poměrně odlišných pojmů, a to nepřátelství vůči jiným etnickým skupinám a autoritářství. V této souvislosti je zajímavé, že autoritářství v osobnosti zřejmě zahrnuje sklon k uplatňování skupinových strategií a že uplatňování skupinových strategií může mít s nepřátelstvím vůči jiným etnickým skupinám pouze okrajovou souvislost. Altemeyer (1988, 2) definuje „pravicové autoritářství“ jako zahrnující tři ústřední atributy: podřízení se legitimní sociální autoritě; agresi vůči jednotlivcům, která je schválena autoritami; dodržování společenských konvencí.

Je zřejmé, že jedinci s výraznými projevy těchto rysů by byli ideálními členy evolučních strategií soudržných lidských skupin. Takové vlastnosti by ostatně definovaly ideálního Žida v tradičních společnostech: podřízeného autoritám kehily, pevně dodržujícího vnitřní skupinové sociální konvence, jako je dodržování židovského náboženského zákona, a vyznačujícího se negativním postojem k nežidovské společnosti a kultuře, které jsou vnímány jako projevy vnější skupiny. V souladu s touto formulací bývají osoby s vysokým skóre na škále pravicového autoritarismu (RWA) vysoce náboženské; bývají to nejortodoxnější a nejoddanější členové své denominace; věří v soudržnost skupiny, loajalitu ke skupině a silně se identifikují s vlastní skupinou (Altemeyer 1994, 134; 1996, 84). Bezpochyby je tradiční židovská společnost i současné ortodoxní a fundamentalistické židovské skupiny v

každém ohledu vysoce autoritářské. Rubenstein (1996) skutečně zjistil, že ortodoxní Židé dosahují na škále RWA vyšších skóre než „tradiční Židé“ a obě tyto skupiny dosahují vyšších skóre než sekulární Židé.

Hlavní motivací berkeleyské skupiny lze tedy považovat za pokus o patologizaci tohoto silného smyslu pro skupinovou sounáležitost mezi nežidy, a to částečně tím, že vytvořila do značné míry iluzorní (nebo přinejmenším velmi podmíněnou) souvislost mezi těmito rysy podporujícími „skupinovou soudržnost“ a antisemitismem. Skupině z Berkeley se podařilo rozšířit ideologii, že mezi antisemitismem a tímto silným smyslem pro skupinovou orientaci existuje „hluboké“ strukturální spojení. Tím, že poskytla jednotný výklad autoritářství a nepřátelství vůči vnějším skupinám a že původ tohoto syndromu lokalizovala do narušených vztahů mezi rodiči a dětmi, vyvinula skupina z Berkeley účinnou zbraň ve válce proti antisemitismu.

Tento teoretický pohled je v souladu s výsledky výzkumu, které naznačují, že etnická nepřátelství a antisemitismus souvisejí s autoritářstvím pouze okrajově. Bylo zjištěno, že autoritářství označuje soubor rysů, které předurčují jedince k silné identifikaci s vysoce soudržnými skupinami, které svým členům vnucují jednotné normy chování. Jelikož autoritářské jedince velmi přitahuje ponoření se do skupiny, přizpůsobení se skupinovým konvencím a přijetí skupinových cílů, bude skutečně existovat tendence k antisemitismu, pokud je samotná skupina antisemitská; bude také existovat tendence k etnocentrismu, pokud je členství ve skupině založeno na etnicitě.

To je v podstatě postoj Altemeyera (1981, 238), který navrhuje, že poměrně slabé souvislosti, které se obvykle vyskytují mezi autoritářstvím a nepřátelstvím vůči vnějším skupinám, odrážejí konvenční nepřátelství vůči vnějším skupinám. Z tohoto pohledu mohou být tyto pojmy empiricky spojeny v konkrétních vzorcích, ale mezi nimi neexistuje žádná strukturální souvislost. Tato souvislost jednoduše odráží autoritářskou tendenci přijímat sociální konvence a normy skupiny, včetně negativních postojů vůči konkrétním vnějším skupinám. Tento pohled by vysvětloval významné, ale mírné korelace (0,30–0,50), které Altemeyer (1994) zjistil mezi autoritářstvím a etnocentrismem.

Navíc z pohledu výzkumu sociální identity neexistuje žádný empirický ani logický předpoklad, že silné a soudržné skupiny musí nutně vycházet z etnicity jako organizačního principu. Jak se uvádí v knize SAID, to, zda je skupina sama o sobě antisemitská, zřejmě zásadně závisí na tom, zda jsou Židé v rámci širší společnosti vnímáni jako velmi výrazná a neproniknutelná skupina a zda se má za to, že mají s nežidy protichůdné zájmy. Existuje mnoho důkazů o tom, že vnímání skupinové konkurence s Židy často nebylo iluzorní. Teorie sociální identity navrhuje, že jak se meziskupinová konkurence stává výraznější, bude se zvyšovat tendence lidí připojovat se ke soudržným, autoritářským skupinám, které se staví proti vnímaným vnějším skupinám.

Závěrem mohu říci, že nepochybuji o tom, že výsledky studií o autoritářství, včetně knihy The Authoritarian Personality, lze začlenit do současných psychologických poznatků. Domnívám se však, že budování souboru vědeckých poznatků nikdy nebylo v těchto studiích hlavním cílem. Cílem

je vytvořit ideologii antisemitismu, která sjednotí loajalitu vlastní skupiny k židovství a pokusí se změnit nežidovskou kulturu způsobem, který bude prospívat židovství, a to tím, že loajalitu nežidovských skupin (včetně nacionalismu, křesťanské náboženské příslušnosti, úzkých rodinných vztahů, intenzivní rodičovské péče a zájmu o společenský a materiální úspěch) vykreslí jako příznaky psychiatrické poruchy. V těchto spisech je povaha židovství pro antisemitismus zcela irelevantní; židovství je konceptualizováno, jak naznačují Ackerman a Jahoda (1950, 74) v jiném svazku Studies in Prejudice, jako Rorschachův inkoustový skvrnový test, v němž se odhaluje patologie antisemitů. Tyto teorie plní stejné funkce, jaké vždy plnila židovská náboženská ideologie: racionalizaci pokračování židovství jak pro členy vlastní skupiny, tak pro nežidy, v kombinaci s velmi negativními názory na nežidovskou kulturu.

Stejně jako v případě psychoanalýzy obecně se zdá, že výsledky vědeckého výzkumu nemají téměř žádný vliv na šíření a přetrvávání představy, že autoritářství nebo určité typy vztahů mezi rodiči a dětmi souvisejí s nepřátelstvím vůči jiným skupinám. Hlavním motivem Altemeyerovy (1981) rešerše literatury o autoritářské osobnosti je skutečnost, že tyto představy přetrvávají v širší kultuře a dokonce i v učebnicích vysokoškolských kurzů psychologie, a to i přes nedostatek vědeckých důkazů:

> Čtenář obeznámený s touto problematikou ví, že většina těchto kritik je stará více než 25 let a dnes by se daly považovat za pouhé mlácení mrtvého koně. Bohužel je toto mlácení nutné, neboť kůň není mrtvý, ale stále pobíhá kolem – například v různých úvodních učebnicích

> psychologie a vývojové psychologie. Zdá se, že metodologické kritiky mají kratší životnost a umírají mnohem rychleji než „vědecké objevy“. Závěrem tedy lze říci, že bez ohledu na to, jak často se uvádí, že výzkumníci z Berkeley [tj. Adorno et al.] objevili dětské kořeny autoritářství, fakta v této věci nejsou ani zdaleka přesvědčivá. (Altemeyer 1988, 38)

V této souvislosti je zajímavé, že kromě toho, že se nepodařilo potvrdit klíčový empirický závěr berkeleyského týmu o silné souvislosti mezi autoritářstvím a nepřátelstvím vůči jiným etnickým skupinám, trpí kniha The Authoritarian Personality také závažnými metodologickými nedostatky, z nichž některé naznačují vědomé pokusy o klamání. Kromě potíží s „odpovědním souborem“, které prostupují konstrukcí všech škál a možná pouze odrážejí naivitu při jejich sestavování, Altemeyer (1981, 27–28) poznamenává, že F-škála měřící autoritářství byla sestavena tak, že v ní byly zachovány položky, které dobře korelovaly s antisemitismem. Altemeyer například poznamenává, že položka „Knihy a filmy by se neměly tolik zabývat špinavou a temnou stránkou života; měly by se soustředit na témata, která jsou zábavná a povznášející“ se objevila v dřívějších verzích F-škály a byla vysoce rozlišující. Nicméně nevykazovala vysokou korelaci s antisemitskou škálou a byla z pozdějších verzí vyřazena. Altemeyer poznamenává: „Navzdory tvrzení, že položky s nejvyšší rozlišovací schopností z původního formuláře byly převzaty do dalšího modelu ‚ve stejné nebo mírně revidované podobě‘, položka ‚knihy a filmy‘ prostě navždy zmizela. Není těžké sestavit škálu, která bude vysoce korelovat s jinou, pokud

odstraníte položky, které s cílem nesouvisí dostatečně“ (str. 27–28).

Naznačuje se, že položky s vysokou rozlišovací schopností byly vyřazeny, pokud nevykazovaly korelaci s antisemitismem, a to navzdory ujištěním o opaku. Ve skutečnosti Wiggershaus (1994, 372 a násl.) zcela jasně ukazuje, že Adorno kladl vysoký důraz na vývoj F-škály jako nepřímého prostředku měření antisemitismu, že se při dosahování tohoto cíle příliš nezabýval dodržováním běžných vědeckých postupů a že jeho postup byl přesně takový, jak jej popisuje Altemeyer:

> V Berkeley jsme poté vyvinuli F-škálu s takovou volností, která se značně lišila od představy o pedantské vědě, která musí zdůvodňovat každý svůj krok. Důvodem toho bylo pravděpodobně to, co by se tam dalo nazvat „psychoanalytickým zázemím“ nás čtyř, kteří jsme projekt vedli, a zejména naše obeznámenost s metodou volných asociací. Zdůrazňuji to proto, že dílo jako The Authoritarian Personality… vzniklo způsobem, který vůbec neodpovídá obvyklé představě o pozitivismu v sociálních vědách… Trávili jsme hodiny čekáním, až nás napadnou nápady, a to nejen celé dimenze, „proměnné“ a syndromy, ale i jednotlivé položky dotazníku. Čím méně byla viditelná jejich souvislost s hlavním tématem, tím jsme na ně byli pyšnější, zatímco jsme z teoretických důvodů očekávali, že najdeme korelace mezi etnocentrismem, antisemitismem a reakcionářskými názory v politické a ekonomické sféře. Tyto položky jsme pak ověřovali v neustálých „předběžných testech“, které jsme využívali jednak k omezení dotazníku na rozumnou velikost, což bylo technicky nezbytné, a jednak k

vyloučení těch položek, které se ukázaly jako nedostatečně selektivní. (Adorno; ve Wiggershaus 1994, 373)

Není těžké se domnívat, že celý výzkumný program knihy The Authoritarian Personality byl od začátku do konce založen na klamu. Naznačuje to jasná politická agenda autorů a všudypřítomná dvojí morálka, v níž je etnocentrismus nežidů a jejich sounáležitost s uzavřenými skupinami považován za příznaky psychopatologie, zatímco Židé jsou jednoduše vnímáni jako oběti iracionálních patologií nežidů a o židovském etnocentrismu či loajalitě k uzavřeným skupinám se vůbec nemluví. Dvojí metr se projevil také v tom, že levicový autoritarismus byl zcela ignorován, zatímco pravicový autoritarismus byl „shledán“ jako psychiatrická porucha. Jak bylo uvedeno výše, o podvodu svědčí také skutečnost, že základní teorie o roli vztahů mezi rodiči a dětmi při vytváření etnocentrismu a nepřátelství vůči vnějším skupinám byla vyvinuta jako filozofická teorie, kterou autoři pojali jako nepodléhající empirickému ověření ani vyvrácení. Ve skutečnosti celý směr pohledu Frankfurtské školy na vědu odmítá myšlenku, že by se věda měla snažit porozumět realitě, a upřednostňuje ideologii, že věda by měla sloužit morálním (tj. politickým) zájmům. Dále to naznačuje skutečnost, že antidemokratické sklony Adorna a Horkheimera a jejich radikální kritika masové kultury kapitalismu nebyly v této práci určené pro americké publikum patrné (Jay 1973, 248). (Podobně měl Horkheimer ve zvyku představovat kritickou teorii svým „marxistickým přátelům“ jako formu radikalismu, zatímco při diskusích s „oficiálními univerzitními představiteli“ ji prezentoval „jako formu věrnosti evropské tradici v humanitních vědách a filozofii“ [Wiggershaus 1994, 252].)

Konečně se zde vyskytla řada dobře známých metodologických problémů, včetně zapojení nereprezentativních respondentů do dotazníkového šetření, velmi neúplných a zavádějících informací o spolehlivosti měření a prezentace nevýznamných vztahů, jako by byly významné (Altemeyer 1981). Poukázal jsem také na extrémně vynucené, ad hoc a kontraintuitivní interpretace, které tuto studii charakterizují (viz také Lasch 1991, 453). Zvláště do očí bijící je důsledné používání psychodynamického uvažování k dosažení jakéhokoli požadovaného interpretačního výsledku.

Samozřejmě, že klamání nemusí být v tomto případě tak důležité jako sebeklam – což je v židovské intelektuální historii dost běžný jev (viz SAID, kap. 7, 8). V každém případě byl výsledkem vynikající politická propaganda a mocná zbraň ve válce proti antisemitismu.

[…] Z obsahu předchozích čtyř kapitol vyplývá, že jedinci, kteří se silně ztotožňovali s židovstvím, byli hlavní hnací silou několika velmi vlivných intelektuálních hnutí, která na jedné straně podrobila nežidovskou kulturu radikální kritice a na druhé straně umožnila zachování židovské identity. Tato hnutí dohromady tvoří intelektuální a politickou levici tohoto století a jsou přímými intelektuálními předchůdci současných levicových intelektuálních a politických hnutí, zejména postmodernismu a multikulturalismu.

Tyto hnutí jako celek zpochybnily základní morální, politické a ekonomické pilíře západní společnosti. Klíčovým rysem těchto hnutí je, že se – alespoň ve Spojených státech – jednalo o hnutí typu „shora dolů“ v tom smyslu, že je iniciovali a ovládali členové vysoce inteligentní a vzdělané skupiny. Tato hnutí byla prosazována s velkým intelektuálním zápalem a

morálním nadšením a vyznačovala se velmi vysokou úrovní teoretické propracovanosti. Každé hnutí slibovalo svou vlastní, často se překrývající a doplňující verzi utopie: společnost složenou z lidí se stejným biologickým potenciálem k úspěchu, které lze snadno formovat kulturou do ideálních občanů, jak si je představuje morálně a intelektuálně nadřazená elita; beztřídní společnost, v níž by neexistovaly žádné konflikty zájmů a lidé by altruisticky pracovali pro blaho skupiny; společnost, v níž by lidé byli prosti neuróz a agresivity vůči vnějším skupinám a byli by v souladu se svými biologickými pudy; multikulturní ráj, v němž by různé rasové a etnické skupiny žily v harmonii a spolupráci – utopický sen, který také zaujímá ústřední místo v diskusi o zapojení Židů do utváření imigrační politiky USA v kapitole 7. Každá z těchto utopií je z evolučního hlediska hluboce problematická, což je téma, k němuž se vrátíme v kapitole 8.

Zakladatelé těchto hnutí se všichni intenzivně zabývali antisemitismem a všechny utopie, které si tato intelektuální a politická hnutí představovala, měly antisemitismus odstranit a zároveň umožnit zachování židovské skupiny. Generace židovských radikálů vnímala Sovětský svaz jako idylické místo, kde se Židé mohli dostat do vedoucích pozic, kde byl antisemitismus oficiálně zakázán a kde vzkvétal židovský národní život. Psychoanalytické hnutí a Frankfurtská škola se těšily na den, kdy budou nežidé očkováni proti antisemitismu klinickým kněžstvem, které by mohlo vyléčit osobní nedostatečnost a frustrace ze ztráty postavení, které nežidé vražedně promítali na Židy. A Boasiáni a Frankfurtská škola a jejich potomci by zabránili rozvoji antisemitských ideologií většinového etnocentrismu.

Dalším charakteristickým rysem je zřetelný pocit intelektuální a morální nadřazenosti těch, kdo se těchto hnutí účastnili. Tento pocit intelektuální nadřazenosti a nepřátelství vůči nežidům a jejich kultuře byl opakujícím se tématem levicových hnutí, o nichž se pojednává v kapitole 3. Zaznamenal jsem také hluboký pocit intelektuální nadřazenosti a odcizení od nežidovské kultury, který charakterizoval nejen Freuda, ale i celé psychoanalytické hnutí. Pocit nadřazenosti ze strany „samo-ustavené kulturní avantgardy“ (Lasch 1991, 453–455) židovských intelektuálů vůči mravům a postojům nižší střední třídy byl tématem kapitoly 5.

Pokud jde o morální nadřazenost, ústředním postojem židovských intelektuálů v období po osvícenství je přesvědčení, že židovství představuje morální maják pro zbytek lidstva (SAID, kap. 7). Tato hnutí tak představují konkrétní příklady starodávného a opakujícího se židovského sebechápání jako „světla národů“, které je podrobně rozebráno v knize SAID (kap. 7). Morální obžaloby jejich oponentů jsou významným tématem v spisech politických radikálů a těch, kteří se staví proti biologickým pohledům na individuální a skupinové rozdíly v IQ. Pocit morální nadřazenosti převládal také v psychoanalytickém hnutí a viděli jsme, že Frankfurtská škola vyvinula morální perspektivu, v níž byla existence židovství považována za a priori morální absolutno a v níž měly být společenské vědy posuzovány podle morálních kritérií.

Jak bylo uvedeno v 1. kapitole, současné psychologické teorie a údaje do značné míry podporují předpoklad, že názory prosazované menšinami mohou ovlivňovat postoje většiny, zejména pokud vykazují vysokou míru vnitřní soudržnosti a jsou šířeny nejprestižnějšími akademickými a mediálními

institucemi ve společnosti. Ačkoli vliv židovské účasti na těchto intelektuálních a politických hnutích na nežidovské společnosti nelze s jistotou posoudit, zde předložený materiál naznačuje, že židovská účast byla rozhodujícím faktorem triumfu intelektuální levice v západních společnostech na konci dvacátého století.

Některé rysy těchto intelektuálních hnutí lze považovat za sloužící židovským zájmům. Největším nebezpečím pro strategii menšinové skupiny je vznik vysoce soudržné, sektářské většinové skupiny, která vnímá menšinovou skupinu jako negativně hodnocenou vnější skupinu. V boji proti této potenciální hrozbě spočívala jedna ze strategií v aktivní podpoře universalistických ideologií v rámci širší společnosti, v níž má sociální rozdělení na Židy a nežidy minimální význam. Židovství jako soudržná, etnicky založená skupinová strategie nadále existuje, avšak v kryptickém nebo polokryptickém stavu. Příkladem této strategie je levicová politická ideologie; podobnou strategii však přijímá i psychoanalýza a dokonce i formy židovství, které minimalizují fenotypové rozdíly mezi Židy a nežidy, jako je reformní židovství (viz SAID, kap. 6).

Židovským zájmům také napomáhá podpora radikálního individualismu (sociální atomizace) mezi nežidy při zachování silného pocitu skupinové soudržnosti mezi Židy – což je program Frankfurtské školy. Skupinová identifikace nežidů je považována za projev psychopatologie. Důležitou součástí této strategie je dekonstrukce většinových intelektuálních hnutí, která jsou neslučitelná s pokračováním židovství. Tato většinová intelektuální hnutí se mohou pohybovat od radikálního asimilačního hnutí (např. nucené konverze ke křesťanství) až po exkluzivistické strategie většinové skupiny

založené na etnocentrismu většinové skupiny (např. nacionální socialismus).

Židovským zájmům slouží také ideologie Frankfurtské školy, podle níž jsou obavy nežidů ze ztráty společenského postavení a z toho, že budou ekonomicky, sociálně a demograficky zastíněni jinými skupinami, známkou psychopatologie. Jako výjimečně sociálně stoupající skupina tato ideologie slouží židovským zájmům tím, že zmírňuje obavy nežidů z jejich sociálního poklesu, a v kapitole 7 uvidíme, že židovské organizace a židovští intelektuálové stáli v čele hnutí za zastínění demografické a kulturní dominance národů evropského původu v západních společnostech.

Za zmínku stojí několik témat, která jsou těmto židovským intelektuálním hnutím společná. Důležitým prvkem, který se objevuje v diskusích o psychoanalýze, boasovské antropologii, Frankfurtské škole a radikálních intelektuálních a politických kruzích, je skutečnost, že židovští intelektuálové vytvořili velmi soudržné skupiny, jejichž vliv do značné míry vychází právě ze solidarity a soudržnosti skupiny. Vliv ideologií menšin se zvyšuje v míře, v jaké panuje vysoká míra konsensu a vnitřní intelektuální soudržnosti mezi těmi, kdo zastávají menšinový postoj (viz kap. 1). Intelektuální činnost je jako jakékoli jiné lidské úsilí: soudržné skupiny v konkurenci vítězí nad individualistickými strategiemi. Tato základní pravda byla skutečně klíčová pro úspěch židovství v celé jeho historii (PTSDA, kap. 5).

[…] Lze skutečně konstatovat, že společným tématem všech těchto hnutí kulturní kritiky je tvrzení, že společenské struktury ovládané nežidy jsou škodlivé. Z psychoanalytického hlediska, včetně Frankfurtské školy, lidské společnosti

nedokážou uspokojit lidské potřeby zakořeněné v lidské přirozenosti, což vede k tomu, že u lidí se vyvíjejí různé psychiatrické poruchy jako reakce na náš pád z přirozenosti a harmonie s přírodou. Nebo jsou lidé vnímáni jako nepopsaný list, na který západní kapitalistická kultura vepsala chamtivost, nežidovský etnocentrismus a další domnělé psychiatrické poruchy (marxismus, Boasova antropologie).

Soudržnost skupiny je patrná také na podpoře, kterou tato hnutí získala od širší židovské komunity. V kapitole 5 jsem poukázal na to, jakou důležitost přikládali židovští radikálové udržování vazeb s širší židovskou komunitou. Širší židovská komunita poskytovala finanční podporu psychoanalýze jako preferované formě psychoterapie mezi Židy (Glazer & Moynihan 1963); poskytovala také filantropickou podporu psychoanalytickým ústavům. Židé také poskytovali převážnou většinu finanční podpory Univerzitě ve Frankfurtu jako útočišti pro německo-židovské intelektuály počínaje wilhelminským obdobím (viz W. E. Mosse 1989, 318ff), a Institut pro sociální výzkum na Univerzitě ve Frankfurtu byl založen židovským milionářem Felixem Weilem s konkrétním intelektuálně-politickým posláním, které se nakonec vyvinulo v Kritickou teorii (Wiggershaus 1994). Ve Spojených státech poskytovaly nadace jako Stern Family Fund, Rabinowitz Fund a Rubin Foundation v 60. letech finanční prostředky na radikální podzemní publikace (Sachar 1992, 804). Mnohem dříve financovali američtí židovští kapitalisté jako Jacob Schiff ruská radikální hnutí zaměřená na svržení cara a mohli tak mít značný vliv (Goldstein 1990, 26–27; Szajkowski 1967).

Kromě toho byl židovský vliv v populárních médiích významným zdrojem příznivého zpravodajství o židovských

intelektuálních hnutích, zejména o psychoanalýze a politickém radikalismu 60. let (Rothman & Lichter 1982). Příznivé mediální zobrazení psychoanalýzy bylo běžné v 50. letech a dosáhlo vrcholu v polovině 60. let, kdy byla psychoanalýza na vrcholu svého vlivu ve Spojených státech (Hale 1995, 289). „Populární obrazy Freuda ho vykreslovaly jako pečlivého pozorovatele, vytrvalého pracovníka, skvělého léčitele, skutečně originálního badatele, vzor domácí ctnosti, objevitele osobní energie a génia“ (s. 289). Psychiatři byli ve filmech zobrazováni jako „lidští a efektivní. Počet hollywoodských hvězd, režisérů a producentů, kteří ‚chodili na psychoanalýzu‘, byl obrovský“ (s. 289). Důležitým aspektem tohoto procesu bylo založení časopisů zaměřených nejen na uzavřenou komunitu akademických specialistů, ale také na široké publikum vzdělaných čtenářů a dalších příznivců protikultury.

Podporu širší židovské komunity lze spatřovat také ve spojení mezi nakladatelstvími v židovském vlastnictví a těmito intelektuálními hnutími, jako je tomu v případě spojení mezi Frankfurtskou školou a nakladatelstvím Hirschfeld Publishing Company (Wiggershaus 1994, 2). Podobně si straussovské neokonzervativní hnutí vybudovalo přístup k hlavním intelektuálním médiím. Stoupenci Lea Strausse vybudovali vlastní vydavatelskou a recenzní síť, zahrnující neokonzervativní publikace, nakladatelství Basic Books a univerzitní nakladatelství na Cornellově univerzitě, Johns Hopkinsově univerzitě a Chicagské univerzitě (Gottfried 1993, 73).

Tyto ideologie byly šířeny nejprestižnějšími institucemi společnosti, zejména elitními univerzitami a mainstreamovými médii, jakožto podstata vědecké objektivity. Například

newyorští intelektuálové navázali vztahy s elitními univerzitami, zejména s Harvardem, Kolumbií, Chicagskou univerzitou a Kalifornskou univerzitou v Berkeley, zatímco psychoanalýza a Boasova antropologie se pevně zakořenily v celém akademickém světě. Morální a intelektuální elita vytvořená těmito hnutími dominovala intelektuálnímu diskurzu během kritického období po druhé světové válce a vedla k protikulturní revoluci 60. let. Tato hnutí dominovala intelektuálnímu diskurzu v době zásadní změny imigrační politiky v 60. letech (viz kap. 7). Z toho vyplývá, že jednotlivci, kteří v tomto období absolvovali vysokoškolské vzdělání, byli silně socializováni k přijetí liberálně-radikálních kulturních a politických přesvědčení. Ideologii, že etnocentrismus je formou psychopatologie, prosazovala skupina, která byla v průběhu své dlouhé historie pravděpodobně nejvíce etnocentrickou skupinou ze všech kultur světa. Tuto ideologii prosazovali silně identifikovaní členové skupiny, jejíž právo na další existenci jako soudržné, geneticky nepropustné skupiny, ideálně vhodné k maximalizaci vlastní politické, ekonomické a kulturní moci, nikdy nebylo předmětem diskuse. Pokud však nežidé tyto názory nepřijali, bylo to vnímáno jako přiznání vlastní nedostatečnosti a uznání toho, že trpí stavem, u něhož by bylo prospěšné vyhledat psychiatrickou pomoc.

Provázanost levice s kapitalismem

Sestaveno z úryvků knih The Banking Swindle od Kerry Bolton, 2019 a The Perversion of Normality od Kerry Bolton, 2021

Obecný pohled na marxismus a kapitalismus

Oswald Spengler, jeden z hlavních filozofů-historiků „revolučního konzervativního hnutí“[407], vysvětlil to, co se snažil ukázat i Knupffer, totiž společný pohled na kapitalismus a komunismus. Snažil se nově definovat „socialismus“ jako etický systém založený na povinnosti všech tříd vůči obecnému blahu, na rozdíl od marxismu a podobných levicových hnutí, která jsou pouhou variací kapitalismu:

> Socialismus obsahuje prvky, které jsou starší, silnější a zásadnější než jeho [Marxova] kritika společnosti. Tyto prvky existovaly i bez něj a vyvíjely se i bez něj, vlastně v rozporu s ním. Nenajdeme je na papíře, jsou v krvi. A jen krev může rozhodnout o budoucnosti.[408]

Spengler ve svém opus magnum Zánik Západu (Der Untergang des Abendlandes) uvedl, že v pozdní epoše civilizace, v níž se Západ již několik století nachází, dochází k reakci proti vládě peněz, která obnovuje tradici:

> Nazveme-li tyto peněžní síly „kapitalismem“, pak můžeme jako socialismus označit vůli vyvolat v život mocný politicko-ekonomický řád, který přesahuje všechny třídní zájmy, systém vznešené promyšlenosti a smyslu pro

[407] Viz: T. Southgate (ed.) Spengler: Thoughts & Perspectives Volume 11 (London: Black Front Press, 2012).
[408] Oswald Spengler (1919) Prussiaism and Socialism, dostupné online na: http://archive.org/details/PrussianismAndSocialism

> povinnost, který udržuje celek v dobré kondici pro rozhodující bitvu jeho dějin, a touto bitvou je také bitva peněz a zákona. Soukromé ekonomické síly chtějí mít volné cesty k získání velkých zdrojů...[409]

V poznámce pod čarou k výše uvedenému Spengler čtenářům připomněl, že „v tomto smyslu k němu patří i zájmová politika dělnických hnutí, neboť jejím cílem není překonat peněžní hodnoty, ale ovládnout je“. Jak je vidět výše, Knupffer a pravice obecně si uvědomovali totožnost mezi kapitalismem a levicí a „skrytou ruku“ mezinárodních financí, která za oběma stojí.[410] Knupffer popsal pravicový smysl pro povinnost podobně jako Spenglerův etický „socialismus“ a stejně jako Spengler jej postavil do kontrastu s kapitalistickým pohledem levice:

> ... Ať už je to lichvářský kapitalismus zlaté internacionály, nebo komunismus rudé internacionály, konečný cíl všech falešných demokracií, liberalismu a „pokroku“, všechny vedou k všeobecné moci a téměř neomezeným ziskům zamýšlených šéfů, kteří jsou v pozadí a nejsou vůdci mezifází revoluce.
>
> Ať už se tedy jedná o frazeologii, v kořenech revolucionář, ať už má jakoukoli nominální nálepku, od mírného buržoazního liberála po vražd ícího komunistu, vědomě či nevědomě bojuje za zisk. Intelektuálně, emocionálně a instinktivně je poháněn materialismem, i když stále vyznává nějaké náboženství. Je tedy nevyhnutelné, že konečným produktem revoluce musí být otroctví a bída, s

[409] Spengler, The Decline of The West, op. cit., sv. 2, 506.
[410] Srov. K. R. Bolton, Revolution from Above, op. cit.

výjimkou zamýšlených konečných příjemců, zatím napůl skrytých provozovatelů hry.

Na druhou stranu skutečný kontrarevolucionář, i když není zbaven některých vlastních zájmů nebo ambicí, je ve všech ohledech skutečným bojovníkem za nejlepší zájmy všech lidí na celém světě. Jeho smysl pro povinnost a obětavost bude vždy dominovat nad jakýmikoli jinými ohledy.[411]

Proto je marxismus a všechny ostatní formy levicového socialismu založené na ekonomice odrazem kapitalismu, nikoliv vzpourou proti němu. Původní „toryové“, kavalíři bojující proti Cromwellovým puritánům, byli předchůdci „pravice“ v anglicky mluvícím světě, jak upozornil anglický konzervativní filozof Anthony Ludovici. Ve Francii, odkud pojmy „pravice“ a „levice“ pocházejí, to byli republikáni a nejextrémnější strana, jakobíni, kteří byli předchůdci jak marxismu - komunismu, tak whigovského liberalismu nově vznikající kupecké třídy.

Spengler označil levici za „kapitalistickou“, protože si neklade za cíl nahradit hodnoty založené na penězích, „ale ovládnout je“. O marxismu prohlásil, že není „ničím jiným než věrným poskokem velkokapitálu, který dobře ví, jak ho využít“.[412] Je to fenomén, který se objevoval ve stejných cyklech předchozích civilizací, Spengler má na mysli římskou ve srovnání s naší dobou:

Koncepty liberalismu a socialismu jsou uváděny do účinného pohybu pouze penězi. Byli to právě rovnostáři, strana velkých peněz, která vůbec umožnila vznik

[411] George Knupffer, op. cit., 209.
[412] Spengler, The Decline of The West, op. cit., sv. 2, p. 464.

> lidového hnutí Tiberia Gracchu; jakmile se podařilo uzákonit tu část reforem, která byla výhodná pro ně samotné, stáhli se a hnutí se zhroutilo. Neexistuje žádné proletářské, dokonce ani komunistické hnutí, které by nepůsobilo v zájmu peněz, ve směrech určených penězi a po dobu penězi povolenou - a to aniž by idealisté mezi jeho vůdci měli o této skutečnosti sebemenší podezření.[413]

Italský revoluční konzervativní historik a filozof Julius Evola také poznamenal, že „antiteze mezi kapitalismem a marxismem“ je „pseudoantitezí“, falešnou opozicí. S odstupem času, kdy viděl, jak marxistická a kapitalistická společnost fungují sto let poté, co Marx napsal Komunistický manifest, Evola poznamenal, že,

> ...V ekonomikách volného trhu, stejně jako v marxistických společnostech, podléhá výrobní mýtus a jeho důsledky (např. standardizace, monopoly, kartely, technokracie) „hegemonii“ ekonomiky a stává se hlavním faktorem, na němž jsou založeny materiální podmínky existence. Oba systémy považují za „zaostalé“ nebo „nerozvinuté“ ty civilizace, které se nerovnají „civilizacím založeným na práci a výrobě“, tedy ty civilizace, které naštěstí pro ně samé ještě nedohnal horečné průmyslové vykořisťování všech přírodních zdrojů, společenské a výrobní zotročení všech lidských možností a povýšení technických a průmyslových standardů; jinými slovy ty civilizace, které se ještě těší určitému prostoru a relativní svobodě.[414]

---

[413] Ibid. p. 402.

[414] J. Evola, Men Among the Ruins (Rochester, Vermont: Inner Traditions International, 2002), 167-168

Dnes jsme svědky likvidace těch několika zbývajících tradičních společností, které ještě existovaly v Evolově době a které se nedaly koupit světovým obchodem a půjčkami; nejnovějším příkladem je „arabské jaro“ a akce proti Íránu a Sýrii, vymyšlená - opět ve jménu „lidu“ - plutokraty, jako je George Soros, a světovými reformátory z amerického ministerstva zahraničí, National Endowment for Democracy a velkého množství dalších think tanků a nevládních organizací, které plánují a financují takzvané „barevné revoluce“.[415]

Kapitalismus v marxistické dialektice

Zatímco to, co se dnes s oblibou označuje jako „pravice“, se prohlašuje za strážce „volného obchodu“ a zastánce volné hry „tržních sil“, přičemž jakýkoli zásah státu je považován za pobuřující, Karl Marx chápal podvratný, antikonzervativní charakter volného obchodu. Spengler cituje Marxe, který v roce 1847 o volném obchodu prohlásil:

> Obecně lze říci, že dnešní protekcionistický systém je konzervativní, zatímco systém volného obchodu působí destruktivně. Ničí dřívější národnosti a zostřuje kontrast mezi proletariátem a buržoazií. Jedním slovem, systém volného obchodu urychluje sociální revoluci. A pouze v tomto revolučním smyslu hlasuji pro systém volného obchodu.[416]

Pro Marxe byl kapitalismus součástí neúprosného dějinného procesu zvaného dialektický materialismus, který vidí lidstvo vzestupně od primitivního komunismu přes

[415] Srov. K. R. Bolton, Revolution from Above, op. cit., zejména 213-244.
[416] Spengler, The Hour of Decision, op. cit., 141; citující Marxe, dodatek k Elend der Philosophie, 1847.

feudalismus, kapitalismus, socialismus a nakonec - jako konec dějin - k tisícileté utopii komunismu. V průběhu tohoto dialektického vývoje je hybnou silou dějin třídní boj, v němž třída služebníků bojuje s vládnoucí třídou o nadvládu na základě ekonomických vztahů. V marxistické teorii dějin se vše redukuje na boj,

> svobodného a otroka, patricije a plebejce, pána a nevolníka, cechovního mistra a řemeslníka, jedním slovem utlačovatele a utlačovaného... v neustálém vzájemném protikladu, který probíhal nepřetržitě, tu skrytě, tu otevřeně, v boji, který pokaždé skončil buď revolučním přetvořením společnosti jako celku, nebo společnou zkázou znepřátelených tříd.[417]

Z pravicového pohledu Marx správně popsal roli kapitalismu v destrukci tradiční společnosti a pokračoval v popisu toho, co dnes nazýváme „globalizací“. Ti, kdo obhajují volný obchod a zároveň se označují za konzervativce, by se možná měli zamyslet nad tím, proč Marx podporoval volný obchod a popsal ho jako „destruktivní“ a zároveň jako „revoluční“. Marx jej považoval za nezbytnou fázi dialektického procesu, která je nastolením všeobecné standardizace.

Marx při popisu dialektické role kapitalismu uvedl, že všude tam, kde „buržoazie“ nebo obchodník „získal převahu, skoncoval se všemi feudálními, patriarchálními a idylickými vztahy“. Buržoazie (která má v tradičních společnostech spíše podřízenou než řídící roli) „nelítostně přetrhala“ feudální svazky a „mezi člověkem a člověkem nezůstalo žádné jiné

[417] K. Marx, The Communist Manifesto (Moskva: Progress Publishers, 1975), 41.

spojení než holý vlastní zájem“ a „bezcitná platba v hotovosti“. Mimo jiné „utopila“ religiozitu a rytířství „v ledové vodě egoistické vypočítavosti“. „Osobní hodnotu převedla na směnnou hodnotu a na místo nesčetných nezcizitelných svobod zavedla jedinou, nesmlouvavou svobodu - volný obchod.“[418]

To, co Knupffer nazval „organickou pravicí“, by souhlasilo s Marxovým hodnocením destruktivních účinků kapitalismu. Organická pravice stojí v opozici vůči Marxovi v tom, že považuje tento proces za nevyhnutelný a žádoucí.

Marx odsoudil odpor k tomuto dialektickému procesu jako „reakční“. To skutečně je, nebo to mnozí, jako například Knupffer, nazývali „kontrarevoluční“.[419] „Organická pravice“ je „revoluční“ i „konzervativní“, neboť prosazuje doslovný význam „revoluce“, návrat cyklu s osou uprostřed; touto osou je spojení člověka s Bohem, ať už to chceme přijmout v doslovném nebo symbolickém smyslu. Marx zde hájil komunisty proti tvrzení „reakcionářů“, že jeho systém povede ke zničení tradiční rodiny a odsunutí profesí na úroveň pouhé „námezdní práce“, tím, že tvrdil, že to už kapitalismus tak jako tak dělá, a proto nejde o proces, kterému je třeba se bránit - což je „reakcionářství“ -, ale je třeba ho vítat jako nezbytnou etapu na cestě ke komunismu.

Uniformita výroby a kultury

Marx považoval neustálou potřebu revolucionizace výrobních nástrojů za nevyhnutelnou v kapitalismu. To pak přivádí společnost do stavu neustálého pohybu, „věčné nejistoty a rozruchu“, který odlišuje „buržoazní epochu od

[418] Ibid., 44.
[419] George Knupffer, op. cit., 208.

všech ostatních“.[420] „Potřeba neustále se rozšiřujícího trhu“ znamená, že se kapitalismus šíří po celém světě, a tím dává „kosmopolitní charakter“ „způsobům výroby a spotřeby v každé zemi“. To je v marxistické dialektice nezbytnou součástí ničení národních hranic a svébytných kultur jako předstupeň světového komunismu. Základem internacionalismu je kapitalismus. Proto když příslušník levice brojí proti globalizaci, činí tak jako rétoriku při sledování politického programu; nikoli z etického odporu ke globalizaci.

Marx neoznačil odpůrce tohoto procesu globalizace za levicové, ale naopak za „reakcionáře“. Reakcionáři jsou zděšeni tím, že se ničí starý místní a národní průmysl, podkopává se soběstačnost a „máme... všeobecnou vzájemnou závislost národů“, napsal Marx. Podobně je tomu v kulturní oblasti, kde „národní a místní literatury“ vytlačuje „světová literatura“.[421]

S touto standardizací výrobních prostředků dochází ke ztrátě významu příslušnosti k řemeslu nebo profesi. Posedlost prací se stává cílem sama o sobě, který neposkytuje vyšší smysl, protože je redukován na výhradně ekonomickou funkci. Marx o tom hovořil v souvislosti se zánikem tradičního řádu:

> V důsledku rozsáhlého používání strojů a dělby práce ztratila práce proletářů veškerý individuální charakter, a tím i kouzlo pro dělníka. Stává se přívěskem stroje a vyžaduje se od něj jen ta nejjednodušší, nejmonotónnější a nejsnáze osvojitelná zručnost...[422]

[420] K. Marx, op.cit., 47.
[421] Ibid., pp. 46-47.
[422] Ibid., 51.

Zatímco středověké cechy plnily roli náboženskou a kulturní, odbory je nahradily a staly se pouze nástrojem ekonomické konkurence. Celá civilizace se stala výrazem peněžních hodnot, ale zaujetí hrubým domácím produktem nemůže nahradit hlubší lidský smysl.

Reakcionismus

Marx v Komunistickém manifestu upozorňuje, že „reakcionáři“ (sic) se na tento dialektický proces kapitalismu dívají s „velkou nelibostí“[423]. Reakcionář neboli „pravičák“ je antikapitalistou par excellence, protože stojí nad pohledem, z něhož v 19. století v Anglii vzešel jak kapitalismus, tak marxismus, a zcela odmítá tento ekonomický pohled, na němž jsou oba založeny. Jak upozorňovali Knupffer, Spengler a další, obojí je materialistické. Slovo „reakcionářský“, obvykle užívané v hanlivém smyslu, lze tedy přijmout jako přesné označení toho, co je zapotřebí pro „kontrarevoluci proti kapitalismu a jeho dvojčeti marxismu“.

Marx odsoudil odpor proti dialektickému procesu kapitalismu jako „reakcionářský“:

> Nižší střední třída, drobný výrobce, obchodník, řemeslník, rolník. Ti všichni bojují proti buržoazii, aby zachránili před zánikem svou existenci jako frakce střední třídy. Nejsou tedy revoluční, ale konzervativní. Ba co víc, jsou reakční, protože se snaží vrátit kolo dějin zpět. Pokud jsou náhodou revoluční, jsou takoví pouze s ohledem na svůj blížící se přechod do proletariátu, hájí tak nikoli své současné, ale

[423] Ibid., 46.

budoucí zájmy, opouštějí své vlastní stanovisko, aby se postavili na stanovisko proletariátu.[424]

Tato takzvaná „nižší střední třída“ je proto neúprosně odsouzena k očistci proletářského vyvlastnění, dokud si neuvědomí svou historickou revoluční třídní roli. Tato „nižší střední třída“ může buď z tohoto třídního očistce vyjít tím, že vstoupí do řad proletářsky vyvoleného lidu, stane se součástí levicové revoluce a vstoupí do nového tisíciletí, nebo může ze svého třídního očistce sestoupit, pokud bude trvat na snaze udržet tradiční řád, a být odsouzena k zapomnění, které mohou urychlit popravčí čety bolševismu.

Marx věnoval třetí část svého Komunistického manifestu odmítnutí „reakčního socialismu“. Odsoudil „feudální socialismus“, který vznikl mezi zbytky aristokracie, jež se snažila spojit s „dělnickou třídou“ proti nové obchodní společnosti strojů a továren. Marx konstatoval, že aristokracie ve snaze obnovit své předburžoazní postavení vlastně ztratila ze zřetele své vlastní třídní zájmy, když se musela postavit na stranu proletariátu.[425] To je nesmysl. Spojenectví vyvlastněných řemeslníků a rolníků v takzvaný „proletariát“ se stále více vyvlastňovanou šlechtou je organické spojenectví, které nachází své nepřátele stejně v marxismu jako v kapitalismu.

Marx se proti tomuto vznikajícímu spojenectví mezi aristokracií a vyděděnými řemeslníky ohradil. Proto Marx odsoudil „feudální socialismus“ jako „napůl ozvěnu minulosti, napůl hrozbu budoucnosti“.[426] Marx měl opět pravdu, ale jen v

[424] Ibid., 57.
[425] Ibid., III ‘Socialist and Communist Literature, 1. Reactionary Socialism, a. Feudal Socialism’, 77.
[426] Ibid., p. 78.

tom, že ji odmítl: „organická pravice“ a „kontrarevoluce“, etický socialismus popsaný Spenglerem, který se rovná „reakčnímu socialismu“ odsouzenému Marxem, se podobá Janusovi v minulosti i v budoucnosti. Jeho kontrarevoluce je založena na tradici, zatímco Marxova kontrarevoluce je založena na destrukci tradice.

Tento „reakcionismus“ byl hnutím, které se v roce 1848, kdy byl vydán Komunistický manifest, těšilo v Německu značné podpoře řemeslníků, duchovních, šlechty a literátů. Toto hnutí odmítalo volný trh, který oddělil jednotlivce od církve, státu a společnosti a „upřednostnil egoismus a vlastní zájem před podřízeností, pospolitostí a sociální solidaritou“.[427] Max Beer, historik německého socialismu, o těchto „reakcionářích“ prohlásil:

> Zdálo se jim, že moderní doba je postavena na pohyblivých píscích, že je chaosem, anarchií nebo naprosto nemorálním a bezbožným výbuchem intelektuálních a ekonomických sil, který musí nevyhnutelně vést k ostrému sociálnímu antagonismu, k extrémům bohatství a chudoby a k všeobecnému převratu. V tomto rozpoložení se středověk se svým pevným řádem v církevním, hospodářském a společenském životě, vírou v Boha, feudálními držbami, kláštery, autonomními sdruženími a cechy jevil těmto myslitelům jako dobře stmelená stavba...[428]

Právě takové spojenectví všech tříd je nutné, abychom se postavili společnému podvratnému jevu kapitalismu a levice.

---

[427] M. Beer, A General History of Socialism and Social Struggle, (New York: Russell and Russell, 1957) sv. 2, 109.
[428] Ibid., 88-89.

Chce-li pravice obnovit zdraví kulturního organismu, který je založen na tradičních hodnotách, pak toho nemůže dosáhnout přijetím ekonomických doktrín, které jsou samy o sobě rozvratné a které Marx uvítal jako součást rozvratného procesu.

To, co Marx odsuzoval jako „reakcionářství“, Julius Evola nazýval „pravou obnovující reakcí“. Evola navrhuje, že nového společenského řádu lze dosáhnout na základě řemeslnických „korporací“ klasického Říma a cechů římsko-germánského středověku. Středověk Západu byl zkreslen odkazy na nedostatek demokracie a rovnosti a dalšími banálními pojmy velmi příznačnými pro současnou dobu. Juliet Schor, profesorka ekonomie na Harvardově univerzitě, však ukázala, že středověká Evropa poskytovala mnohem více volného času a svobody než současný systém volného obchodu:

> Jedním z nejtrvalejších mýtů kapitalismu je tvrzení, že se díky němu snížila lidská námaha. Tento mýtus se obvykle obhajuje srovnáním moderního čtyřicetihodinového pracovního týdne s jeho sedmdesátihodinovým nebo osmdesátihodinovým protějškem v 19. století. Implicitní - ale zřídkakdy artikulovaný - předpoklad je, že osmdesátihodinový standard převládal po staletí....
>
> ...Před kapitalismem většina lidí vůbec nepracovala příliš dlouho. Životní tempo bylo pomalé, dokonce poklidné, pracovní tempo uvolněné. Naši předkové možná nebyli bohatí, ale měli dostatek volného času. Když jim kapitalismus zvýšil příjmy, vzal jim také čas...

> Celkem vzato, prázdninový volný čas ve středověké Anglii zabíral pravděpodobně asi třetinu roku. A Angličané zřejmě pracovali tvrději než jejich sousedé.....[429]

Tento popis pracovního étosu středověku od profesorky Schorové ilustruje Evolův výrok, že práce se nyní stala cílem sama o sobě, což by v té době bylo považováno za šílené. V současnosti existuje skutečný kult práce, a to navzdory rostoucímu počtu nezaměstnaných a dalších příjemců dávek, kteří jsou těmi, kdo pracují, široce očerňováni. Vládne zde étos puritánů, jejichž pracovní etika vylučovala vyšší kulturní snahy. Je to sekularizovaný puritanismus. Proto se například na nezaměstnaného umělce, který pobírá dávky, bude celá společnost dívat s posměchem; ne na základě toho, zda je jeho umění kulturně hodnotné, ale pouze proto, že není součástí masového výrobního procesu. Evola v této souvislosti uvádí o tradičních společnostech následující:

> Žádná ekonomická hodnota nebyla natolik ceněná, aby jí člověk obětoval svou nezávislost, ani hledání prostředků k obživě nebylo považováno za hodné toho, aby pohltilo celý život. Celkově byla uznána výše zmíněná pravda, že lidský pokrok musí být definován nikoli na ekonomické a sociální úrovni, ale spíše v rovině vnitřní; jinými slovy, pokrok nespočívá v tom, že člověk opustí své řady, „aby se stal úspěšným“, nebo že zvýší množství práce, aby získal postavení, pro které nemá kvalifikaci...[430]

---

[429] Juliet B. Schor, The Overworked American: The Unexpected Decline of Leisure, ‘Introduction’, (New York: Basic Books, 1992), http://groups.csail.mit.edu/mac/users/rauch/worktime/hours_workweek.html
[430] J. Evola, Men Among the Ruins, op. cit., 172.

Max Weber v diskusi o puritánské etice kapitalismu píše, že byla v rozporu s názorem středověku, a uvádí, že pro Tomáše Akvinského [431]

> ...práce je naturali ratione nutná pouze pro udržení jednotlivce a společenství. Tam, kde je tohoto cíle dosaženo, přestává mít přikázání jakýkoli význam. Navíc platí pouze pro rasu, nikoli pro každého jednotlivce. Neplatí pro nikoho, kdo může žít bez „práce na svém majetku“, a samozřejmě kontemplace jako duchovní formy činnosti ...[432]

Reformace byla předehrou k dalším revolucím proti tradičnímu řádu. Její důsledky s námi zůstávají a jsou skutečně všudypřítomné bez ohledu na úpadek náboženské víry. Reformace poskytla morální ospravedlnění kapitalismu, který je dodnes morálním základem západních společností. Weber vysvětlil rozdíl mezi pohledy středověké a kapitalistické společnosti:

> Skutečnou morální námitkou je uvolnění v jistotě vlastnictví, užívání bohatství s důsledkem zahálky a tělesných pokušení, především odvádění pozornosti od snahy o spravedlivý život. Vlastně jen proto, že vlastnictví s sebou nese toto nebezpečí uvolnění, je vůbec sporné. Věčný odpočinek svatých je totiž na onom světě; na zemi musí člověk, aby si byl jistý svým stavem milosti, „konat

[431] Tomáš Akvinský (1225-1274) významný filozof a doktor církve. Viz: Ralph McInerny a John O’Ca laghan, ‘Saint Thomas Aquinas’, The Stanford Encyclopedia of Philosophy (Winter 2010 Edition), Edward N. Zalta (ed.), http://plato.stanford.edu/archives/win2010/entries/aquinas/

[432] M. Weber, The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism, Asceticism and the Sprit of Capitalism (London: Unwin Hyman, 1930), Kapitola 5.

skutky toho, který ho poslal, dokud je ještě den“. Zde se rozdíl oproti středověkému úhlu pohledu stává zcela zřejmým.[433]

Weber pokračuje, že umělecká činnost byla pro utilitární pohled puritánů protimluvem, a píše o novém řádu, který v Anglii zavedl Cromwell:

> Puritánům bylo divadlo protivné a s přísným vyloučením erotiky a nahoty z oblasti tolerance nemohl existovat radikální pohled na literaturu ani umění. Pojmy plané řeči, zbytečnosti a marnivá okázalost, všechna označení iracionálního postoje bez objektivního cíle, tedy nikoli asketického, a zejména nesloužícího slávě Boží, ale lidské, byly vždy po ruce, aby posloužily při rozhodování ve prospěch střízlivé užitečnosti jako proti jakýmkoli uměleckým tendencím.[434]

Evola poukazoval na posedlost „prací“ a na to, že prostředky jsou cílem, jako na něco, co není rozumné. Ti, kdo odmítají víru v to, co Evola nazval „posvátnou krávou“ moderního Západu, tedy práci, jsou považováni za příživníky. Evola odsuzoval tendence toho, co se označuje jako „ekonomický běžící pás“. Je třeba přiznat, že z tohoto běžícího pásu je dnes pro jednotlivce těžší vystoupit než kdy jindy, protože dluh - právě ten problém, o kterém jsme hovořili - zotročuje všechny, velké i malé, od jednotlivců přes rodiny až po celé národy. Kapitalistickou odpovědí na ekonomický systém, který se nyní, jak se zdá, vymkl kontrole, je prodloužení věku odchodu do důchodu, aby se vyplácení dávek mohlo

[433] Ibid.
[434] Ibid.

odložit, a možná, že velké množství jednotlivců vymře při práci ještě před odchodem do důchodu. Zpráva „Mercer global research report“ o zvyšování věku odchodu do důchodu zkoumala čtyřicet sedm zemí a ukázala, že mnoho „rozvinutých“ zemí hodlá zvýšit věk odchodu do důchodu, přičemž Velká Británie usiluje o dosažení maximálního věku 68 let.[435] Pracovní doba se také neustále prodlužuje a čtyřicetihodinový pracovní týden se vytratil. Zdá se, že z ekonomického běžícího pásu už není jiného úniku než smrt. Středověký rolník a řemeslník by se na naši společnost volného trhu díval s hrůzou.

Někteří ekonomové se ptají na to, co Evola považoval za „zvrácený“ postoj k práci, na to, co bylo nazváno affluenzou, honbou za bohatstvím jako patologickým symptomem, což se dobře shoduje s Evolovým postojem k témuž jevu. Dva současní ekonomové napsali:

> Navzdory přívalu reklam, které se nám snaží namluvit opak, platí, že čím více jsme materialističtí, tím méně jsme svobodní. Proč? Protože musíme věnovat větší část svého života práci, abychom mohli zaplatit své materiální touhy. A čím více jsme koupěchtiví, tím více jsou naše touhy a prostředky k jejich uspokojení určovány druhými. Akvizitivní lidé odvozují svou identitu a své pomyslné místo ve společnosti od věcí, které vlastní, a přitom symboly, které jim propůjčují sebeúctu a status, jsou

[435] Mercer Wealth Solutions (2011), Mercer Global Report, ‘Governments Increase Retirement Ages to Curb Rising Costs’, https://www.mercersupertrust.co.nz/latest-news.asp?articleId=1061

závislé na rozmaru vnějších sil... Materialismus nás tak připravuje o autonomii.[436]

Evola rozlišoval mezi kultem práce jako zvráceným pojmem a pojmem jednání motivovaného vyššími silami, než je materiálno. Tento kult práce je proletářský pohled na život podporovaný kapitalismem a zbožňovaný Marxem. Pravicovým „úkolem před námi" je „deproletarizovat pohled na život".[437] Tento „proletářský pohled" dnes můžeme pozorovat ve všech vrstvách společnosti, které si váží „práce" jako nejvyššího pozemského poslání, a zejména v kapitalistických třídách. Je to typ sekularizovaného puritanismu, který považuje volný čas za bezbožný a sledování uměleckých cílů, které volný čas umožňuje, za frivolní.[438]

Evola se odvolává na buddhistický text o muži, který běží pod prudkým sluncem a nakonec se zastaví a ptá se „proč?" Výsledkem tohoto tázání, kdy se prostředky stávají cílem, je „vnitřní proměna neboli metanoia", aby se dosáhlo „vnitřní svobody", nikoli za účelem vytvoření „odříkavé, utopické a bídné civilizace", ale za účelem obnovení „skutečné hierarchie hodnot". Toto osvobození se netýká pouze jednotlivce, ale celé společnosti, včetně státu, pokud se opírá o vnější ekonomické síly - mezinárodní finanční kapitál -, které omezují možnosti státu. Evola trval na tom, že pokud je třeba obětovat určitou materiální životní úroveň ve jménu svobody a odloučení se od světové ekonomické kontroly, pak se autarkie neboli národní ekonomická soběstačnost stává etickým imperativem; a

[436] C. Hamilton a R. Denniss, (2005), Affluenza: When too much is Never Enough, (New South Wales: A len and Unwin), 15.
[437] J. Evola, Men Among the Ruins, op. cit., 175.
[438] M. Weber, op. cit.

úspornost je lepší než otroctví plutokratům. Zbytky tradičních myšlenek stále existují v některých společnostech, například v Indii a v některých islámských státech, kde má duchovní život mas lidí všech vrstev přednost před hromaděním hmotného majetku, ale tyto společnosti a státy, kultury a národy, které západní plutokraté a komentátoři označují za „zaostalé“, se snaží vnutit - v případě potřeby i silou - univerzální standard založený na výrobě a spotřebě. Jak tradicionalisté vědí, právě moderní Západ je duchovně zbídačený, což vede k sebevraždám, odcizení, pocitu bezcílnosti, sobectví, rozpadu rodin a manželství, bujícím potratům, alkoholismu, kriminalitě a drogové závislosti....

Homo Oeconomicus

V tradiční společnosti je ekonomika podřízena. V „moderní“ éře civilizace vládne ekonomika. Výsledkem je aberace zvaná homo oeconomicus: Ekonomický člověk. Je to nový druh, který zformovaly ekonomické síly a který je odtržen od víry, půdy, společenství, kultury, povinnosti, oběti a jakéhokoli pojetí věčného charakteru rodiny. Evola píše, že ekonomika má „vlastní tělo a duši a vnitřní morální faktory vždy určovaly její smysl a ducha“.[439]

> Tento duch... je třeba odlišit od různých forem výroby, distribuce a organizace ekonomických statků; může se lišit v závislosti na jednotlivých případech a propůjčuje ekonomickému faktoru velmi odlišný rozsah a význam.[440]

[439] J. Evola, op. cit., 168.
[440] Ibid., 168.

Právě na tomto ekonomickém „těle a duši“ byly založeny středověké cechy. Ekonomika marxismu a kapitalismu žádné „tělo a duši“ nemá. Evola napsal, že

> čistý homo oeconomicus je fikcí nebo vedlejším produktem evidentně degenerované specializace. Totiž v každé normální civilizaci byl čistě ekonomický člověk - tedy ten, kdo chápe ekonomiku nikoli jako řád prostředků, ale spíše jako řád cílů, jimž věnuje svou hlavní činnost - vždy právem považován za člověka nižšího společenského ražení: nižšího ve smyslu duchovním a dále ve smyslu společenském či politickém.[441]

Na rozdíl od „moderního“ člověka se občan středověké komunity před reformací považoval za součást spolupracujícího společenského organismu. Americký ekonom W. D. P. Bliss, který psal o Norimberku, ale také poukazoval na to, že tato situace platila v celé „germánské Evropě“ až do reformace, popsal společnost, kde „mistr pracoval vedle řemeslníka“.[442]

> Každý Norimberčan, stejně jako každý středověký člověk, o sobě neuvažoval jako o nezávislé jednotce, ale jako o závislé, i když nedílné součásti většího organismu, církve, říše, města nebo cechu. To byla samotná podstata středověkého života...[443]

To byl „reakcionismus“, který Marx ostře odsoudil. V tomto „reakcionářství“ viděl Marx prostředek, jímž by se jeho

---

[441] Ibid.
[442] W. D. P. Bliss, New Encyclopaedia of Social Reform, (New York: Funk and Wagna ls, 1908), 545.
[443] Ibid., 546.

takzvané „neúprosné kolo dějin“ dalo otočit jiným směrem, který by člověka vrátil na místo mimo nejživočišnější a nejpokleslejší úroveň existence, kterou udržuje jak kapitalismus, tak jeho levicoví potomci.

***

Financování společenských věd

Pomoc bude poskytnuta na objektivní studie vybraných problémů, které mají reálný význam pro sociální kontrolu.
— Rockefellerova nadace, 1934

Zájem oligarchů o sociální vědy jako prostředek sociálního inženýrství začal již dlouho před hitlerovskou krizí v Evropě. Rok 1923 je pro sociální vědy v Evropě i v USA významný. V tom roce byl založen Institut pro sociální výzkum jako pobočka Univerzity Johanna Wolfganga Goetheho ve Frankfurtu nad Mohanem, a to díky nadaci Hermanna Weila[444], předního světového spekulanta s obilím.[445] Weil byl politickým poradcem císaře Viléma II.[446] Po válce zajistil dovoz obilí z Ukrajiny tím, že v letech 1921–1922 navázal kontakty s novou sovětskou vládou. Krátce před svou smrtí byl Hermann za své dary oceněn čestným doktorátem Institutu. Jeho syn Felix byl zakládajícím členem Institutu a pokračoval v poskytování finančních prostředků. Před Hitlerovým nástupem k moci se Felix Weil usadil v Argentině, kde jeho otec založil mezinárodní obchod s obilím. Zde Felix diverzifikoval rodinný obchod:

[444] Jack Jacobs, The Frankfurt School, Jewish Lives and Antisemitism, s. 2.
[445] Gebrüder Weill und Partner (Weill Brothers & Co.).
[446] John Abromeit, Max Horkheimer and the Foundations of the Frankfurt School, s. 56.

> Než se Hitler stal německým kancléřem, Weil opět odešel do Jižní Ameriky, protože stará rodinná firma postrádala vedení a ztratila své vedoucí postavení na mezinárodních trzích. Weil se rozhodl ukončit obchod s obilím přes Atlantik a diverzifikovat své vlastní jmění i jmění dalších členů rodiny. Geniálně vytvořil síť společností a svěřenských fondů a najal důvěryhodné muže, kteří všechny tyto podniky řídili na denní bázi. Jeho genialita v zacházení s penězi byla větší, než byl sám ochoten uznat.[447]

Felix pokračoval v kombinování obchodu s komunismem, stejně jako jiní, financoval argentinskou komunistickou stranu, působil jako poradce ministra financí a v roce 1933 vydal knihu o výběru daní a školil výběrčí daní. Weil „zadával stavbu nového mrakodrapu ve stylu art deco a nejvyšší patro si rezervoval pro sebe“, ale brzy poté se usadil v New Yorku. V New Yorku Max Horkheimer, ředitel Frankfurtského institutu, představil Felixe dceři bankéře ze Stuttgartu, která se stala jeho třetí manželkou.[448]

V recenzi knihy Grand Hotel Abyss[449] Benjamin Cunningham uvádí několik trefných poznámek o spojení levice a kapitalismu u kritických teoretiků:

> Marxisté bez strany, socialisté závislí na kapitalistických penězích

[447] Christian Fleck, ‘Heufelder, Argentinischer Krösus’, Serendipities: Journal for the Sociology & History of the Social Sciences, sv. 3, č. 1, 2018.
[448] Tamtéž.
[449] Stuart Jeffries, Grand Hotel Abyss: The Lives of the Frankfurt School.

Není pochyb o tom, že myslitelé Frankfurtské školy v sobě skrývají přinejmenším tolik rozporů, kolik jich diagnostikovali ve společnosti kolem sebe. Jejich počáteční financování pocházelo od Hermanna Weila, kapitalisty, jak se patří, a největšího obchodníka s obilím na světě. To vedlo dramatika a odpůrce Frankfurtské školy Bertolta Brechta k následujícímu vtipu: „Zemře bohatý stařec, znepokojený chudobou ve světě. Ve své závěti odkázal velkou částku na založení institutu, který bude zkoumat příčiny této chudoby. Tou je samozřejmě on sám."

Většina členů Frankfurtské školy kritizovala kapitalistický systém, zatímco si užívali požitky, které jim tento systém poskytoval. Počínaje jejich americkým exilem bylo politikou institutu odrazovat od používání Marxova jména v písemných pracích, aby nedošlo k ohrožení financování. Během druhé světové války pracovali Marcuse a další pro OSS (předchůdce CIA). Po návratu do Německa prováděla Frankfurtská škola výzkum pro Spolkovou republiku. I když pochybovali o tom, že je vědecká pravda možná v prostředí otráveném ideologií, považovali se za jedinečně schopné vidět skrz mlhu a interpretovat svět takový, jaký je. Jak poznamenává Jeffries, Frankfurtská škola se skládala z „marxistů bez strany, socialistů závislých na kapitalistických penězích, beneficientů společnosti, kterou pohrdavě opovrhovali a bez níž by neměli o čem psát".[450]

Když byl frankfurtský institut přemístěn na Kolumbijskou univerzitu za podpory Rockefellerovy nadace a ministerstva

[450] Benjamin Cunningham, 'Myth over Math', Aspen Review, č. 4, 2017; https://www.aspen.review/article/2017/myth-over-math/.

zahraničí, „jedním z hlavních důvodů, proč se tato změna uskutečnila hladce, byla hojnost finančních prostředků, které měl institut k dispozici a které převáděl do těchto končin“. [Žid] Friedrich Pollock, zakladatel a ředitel institutu (1928–1930), v dopise popsal přesnou finanční situaci institutu, který v roce 1934 disponoval nadačním fondem ve výši 5 milionů švýcarských franků, což byla v době Velké hospodářské krize značná částka. Podle Pollocka činil rozpočet institutu na rok 1935 100 000 dolarů.[451]

Rada pro výzkum v oblasti společenských věd

V USA začaly od roku 1922 Rockefellerovy peníze prostřednictvím Laura Spelman Rockefeller Memorial (LSRM)[452] financovat sociální vědy. V roce 1923 se „sociální vědci spojili a založili Radu pro výzkum sociálních věd, která se v rámci rozvíjejícího se programu nadace stala jedním z prvních a nejvýznamnějších příjemců Rockefellerovy podpory. Až do posledních let druhé světové války poskytovaly Rockefellerovy fondy více než devadesát procent financování Rady“.[453] Peníze Rockefellerů hrály klíčovou roli při založení SSRC:

> Charles Merriam, předseda Americké asociace politických věd, jako první prosazoval myšlenku výzkumné rady, která by usilovala o „užší integraci všech společenských věd“ a vyvíjela mezioborové přístupy k řešení sociálních problémů. Beardsley Ruml, předseda Laura Spelman

[451] Judith T. Marcus a Zoltan Tar (eds.), Foundations of the Frankfurt School of Social Research, Úvod.
[452] Památník byl v roce 1929 začleněn do Rockefellerovy nadace.
[453] Rockefeller Foundation Digital History, ‘Social Science Research Council’, https://rockfound.rockarch.org/social-science-research-council.

> Rockefeller Memorial (LSRM), spolupracoval s Merriamem a dalšími na založení Rady pro výzkum společenských věd (SSRC) za tímto účelem v roce 1923.[454]
>
> Rockefellerova nadace uvádí, že
>
> díky podpoře nejprve ze strany LSRM a poté RF (spolu s dalšími nadacemi, jako jsou Russell Sage a Carnegie Corporation) se SSRC rychle stala provozní složkou nadací, podobně jako Národní výzkumná rada v oblasti vědy a Americká rada pro vědecké společnosti v oblasti humanitních věd.[455]

Výroční zpráva Rockefellerovy nadace za rok 1934 bezostyšně prohlásila, že tento zájem je otázkou „sociální kontroly“ a řešení problémů mezinárodního kapitalismu:

> V oblasti společenských věd bude poskytována pomoc na objektivní studie vybraných problémů, které mají reálný význam pro sociální kontrolu, a to prostřednictvím metod přímého faktického studia, školení personálu a základního výzkumu. V mnoha z těchto oblastí je práce provázena velkými obtížemi, ale sázky jsou tak vysoké, že jejich dosažení stojí za obrovské úsilí. Typickým příkladem jsou mezinárodní vztahy. Budou podporovány objektivní studie problémů souvisejících s ekonomickou bezpečností, a to jak těch, které se týkají hospodářského cyklu, tak těch,

[454] Tamtéž.
[455] Tamtéž.

které vyplývají z pokusů zmírnit dopady ekonomické nestability na jednotlivce.[456]

Encyklopedie sociálních věd byla financována Rockefellerovou nadací od roku 1932.[457]

Program společenských věd má mezinárodní rozměr, přičemž nadace podporuje jak vlastní stipendia, tak stipendia Rady pro výzkum společenských věd: „Udělování stipendií pokročilým vědcům je od samého počátku hlavním prvkem programu společenských věd“.[458] Například v roce 1932 bylo po celém světě „167 aktivních členů pod dohledem nadace“.[459] Finanční prostředky obdržely instituce v USA a v zahraničí, přičemž za obzvláště důležitou byla považována London School of Economics.[460]

Navzdory občasným spekulacím o tom, proč nadace financují údajně „antikapitalistické“ projekty, oligarchie nikdy neztratila kontrolu nad svými finančními prostředky. V té době byl prezidentem Rockefellerovy nadace Owen D. Young, průmyslník, zakladatel společnosti RCA, šéf General Electric, poradce amerických prezidentů a autor Youngova plánu na reparace Německa po první světové válce. Předsedou správní rady byl John D. Rockefeller Jr.

---

[456] Rockefeller Foundation, Výroční zpráva, 1934, s. 12; ttps://assets.rockefellerfoundation.org/app/uploads/20150530122121/Annual-Report-1934.pdf.

[457] Rockefeller Foundation, Výroční zpráva, 1932, s. 270; https://assets.rockefellerfoundation.org/app/uploads/20150530122117/Annual-Report-1932.pdf.

[458] Rockefeller Foundation, výroční zpráva, 1934, s. 267.

[459] Tamtéž, s. 268.

[460] Tamtéž, s. 271.

Vliv nadací na společenské vědy vysvětlila v článku Dr. Maribel Morey, specialistka na historii filantropie:

> Samozřejmě, že individuální výzkumné priority, preference a předsudky vedení SSRC a týmů vědců pomáhají vysvětlit rozhodnutí Rady v těchto jednotlivých momentech. Při souhrnném pohledu však také prozrazují rozhodující vliv jiné skupiny aktérů na utváření výzkumných priorit v sociálních vědách, a konkrétněji v Radě: předních soukromých nadací. To znamená, že intelektuální historii SSRC je třeba chápat nejen jako příběh o sítích sociálních vědců a specifických výzkumných preferencích těchto jednotlivců, ale také jako příběh o rozvíjejících se vztazích Rady s filantropickými organizacemi a o proměnách osudu a výzkumných priorit těchto organizací v průběhu let. Pro dnešní Radu a obecněji pro americké sociální vědce by tato historie měla dále naznačovat potřebu pokračovat v sebereflexi ohledně toho, jak mohou být jejich vlastní výzkumné agendy ovlivňovány poskytovateli finančních prostředků. A tato sebereflexe je důležitá. Koneckonců, všichni bychom měli prospěch z toho, kdybychom žili ve světě, kde si sociální vědci uvědomují, jak jejich výzkumné priority mohou odrážet přání předních sponzorů, spíše než to, co oni sami jako vědci považují za zásadně důležité pro výzkum, nebo dokonce to, co jejich společnosti od sociálních vědců nejvíce potřebují.[461]

[461] Maribel Morey, Items (Social Science Research Council), 8. ledna 2019; https://items.ssrc.org/insights/rockefeller-carnegie-and-the-ssrcs-focus-on-race-in-the-1920s-and-1930s/.

Mezi současnými řediteli Rady pro výzkum společenských věd je Michael Gellert, který, jak jsme viděli, je správcem New School. Mezi další zajímavé osobnosti v radě SSRC patří: [Žid] William H. Janeway, ředitel mezinárodní investiční společnosti Warburg Pincus; Peter Nager, ředitel společnosti Skyview Ventures, investiční společnosti zabývající se rizikovým kapitálem, a bývalý partner investiční bankovní společnosti James D. Wolfensohn Inc. a Deutsche Bank; [Žid] José A. Scheinkman, viceprezident skupiny Financial Strategies Group společnosti Goldman, Sachs & Co.; Vishakha N. Desai, prezidentka a emeritní generální ředitelka Asia Society (založené Johnem D. Rockefellerem III. v roce 1956 za účelem podpory ekonomické penetrace Asie) a členka představenstva společnosti Mahindra and Mahindra, „jedné z pěti největších globálních společností v Indii“.[462]

Prezidentkou (z úřední moci) SSRC je Alondra Nelsonová, která získala finanční podporu od Fordovy nadace na svůj výzkum v oblasti černošských studií[463], který se zdá mít rozhodně „aktivistický“ přístup, jak naznačuje jedna z jejích knih, Body and Soul: The Black Panther Party & the Fight Against Medical Discrimination, v níž se zasazuje za „širší boj Černých panterů za sociální spravedlnost“.[464] Viceprezidentem SSRC pro programy je Ronald Kassimir, který si v letech 2005 až 2013 vzal volno z SSRC, aby se stal významným členem New School jako proděkan a docent na katedře politiky,

[462] Social Science Research Council, ‘Board of Directors’, https://www.ssrc.org/about/board-of-directors/.
[463] Tamtéž.
[464] Alondra Nelson, http://www.alondranelson.com/books/body-and-soul-the-black-panther-party-and-the-fight-against-medical-discrimination.

prorektor pro výzkum a speciální projekty a spolupředseda výboru New School pro proces reakreditace.[465]

„Návštěvní výbor“, poradní skupina pro SSRC, zahrnuje: Cheng Li z Brookings Institution, vlivného washingtonského think tanku; [Žid] Mark Kingdon z Kingdon Capital Management; Peter Nager z Egret Capital Partners; Joseph Schull, zakladatel Corton Capital; [Židovka] Marina Whitman, bývalá zaměstnankyně General Motors; Michael Gellert a další představitelé akademické obce a právních firem zabývajících se globálními investicemi.[466]

Rockefellerova nadace zůstává hlavním sponzorem New School.[467] V roce 1980 byl George Soros oceněn čestným doktorátem New School.[468] Konference NSSR věnované sociálním výzkumům, které se konají od roku 1988, jsou financovány organizacemi Open Society, Rockefeller Foundation, Rockefeller Financial Services atd. a institucionálně spolupracují s Open Society Institute, Asia Society (Rockefellers) atd.[469] Oddělení ekonomického výzkumu New School bylo založeno a je vedeno [Židem] Bernardem Schwartzem, vedoucím pracovníkem Rady pro zahraniční vztahy a Brookingsova institutu a bývalým

---

[465] SSRC, https://www.ssrc.org/staff/kassimir-ronald/.

[466] SSRC, ‘Visiting Committee’, https://www.ssrc.org/about/visiting-committee-to-the-social-science-research-council/.

[467] The New School, http://blogs.newschool.edu/news/2017/12/new-school-collaboratory-call-for-projects/#.Win3UfmWaM8, https://www.newschool.edu/pressroom/pressreleases/2009/desis.aspx.

[468] Steven G. Koven a Frank Götzke, American Immigration Policy: Confronting the Nation’s Challenges (Springer, 2010), s. 91.

[469] Social Research Conference Series, https://www.newschool.edu/cps/conference-series/.

generálním ředitelem společnosti Loral, dodavatele pro obranný průmysl.[470]

Motivy

Proč někteří z nejbohatších podnikatelů podporují levici prostřednictvím takzvané „filantropie“? [Židovka] Caroline Glick, stratégka s bohatými zkušenostmi[471], ve svém článku o Georgi Sorosovi vysvětluje:

> První věc, kterou vidíme, je megalomanský charakter Sorosova filantropického projektu. Jeho úsilí se dotýká všech koutů světa. Nezůstává nedotčena žádná oblast politiky. Na první pohled se zdá, že obrovské množství skupin a lidí, které podporuje, spolu nijak nesouvisí. Co má nakonec společného změna klimatu s nelegální africkou imigrací do Izraele? Co má hnutí Occupy Wall Street společného s řeckou imigrační politikou? Faktem však je, že projekty podporované Sorosem mají společné základní rysy... Všechny se snaží oslabit schopnost národních a místních orgánů v západních demokraciích prosazovat zákony a hodnoty svých národů a společenství. ... Jinými slovy, jejich cílem je podkopat západní demokracie a znemožnit vládám udržovat pořádek a společnostem zachovat jejich jedinečnou identitu a hodnoty. … Myšlenka, která je jádrem snah o legalizaci neomezené imigrace, spočívá v tom, že státy by neměly mít možnost chránit svou národní identitu. … Paralelně s těmito snahami existují i jiné, které směřují k odmítnutí

[470] ‘U.S. Competiveness in the 21st Century’, Schwartz Forum, Brookings Institute, 19. dubna 2006; https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2012/04/20060428.pdf.
[471] Jerusalem Post, http://www.jpost.com/Author/Caroline-B-Glick.

práva západních demokracií na zachování dlouhodobě udržovaných sociálních norem. Skupiny podporované Sorosem například stojí za snahou nejen o legalizaci homosexuálních sňatků, ale i o zavedení unisex veřejných toalet. … Lidé na Západě si musí uvědomit společné základy všech Sorosových akcí. Musí si také uvědomit, že jedinou odpovědí na tyto předem připravené podvratné kampaně je, aby se lidé na Západě postavili za svá národní práva a své individuální právo na bezpečnost. Musí stát za národními institucemi, které tuto bezpečnost zaručují v souladu s právním řádem, a hájit a bránit své národní hodnoty a tradice.[472]

Rockefellerova nadace vysvětluje, že se jedná o globální „integrované ekonomiky“. Ve Spojených státech se tyto otázky „zaměřují především na rovnost v manželství a v poslední době také na zkušenosti transsexuálních osob, kterým se věnuje pozornost veřejnosti“. Řečníci na semináři Rockefellerovy nadace v roce 2014 „zdůraznili, že financování a politická pozornost se i nadále soustředí převážně na otázky zdraví a lidských práv, což opomíjí vzájemnou provázanost těchto dvou oblastí s ekonomickým blahobytem“.[473]

Základní chybou takzvaných „pravicových“ kritiků nadací osvobozených od daní, které sponzorují kulturní marxismus, je předpoklad, že jde o dichotomii „svobodného podnikání versus

[472] Caroline B. Glick, ‘Our World: Soros’ Campaign of Global Chaos’, Jerusalem Post, 22. srpna 2016, http://www.jpost.com/Opinion/Our-World-Soross-campaign-of-global-chaos-464770.
[473] ‘Inclusive Economies, Sexual Orientation, and Gender Identity Expression’, Rockefeller Foundation, 5. srpna 2014, https://www.rockefellerfoundation.org/blog/inclusive-economies-sexual-orientation/.

kolektivismus“ a že tyto oligarchické fondy byly infiltrovány a převzaty marxisty, kteří využívají bohatství svých nepřátel k ničení kapitalismu. Například v raném odhalení levicové orientace sociálních věd konzervativní výzkumník Zygmund Dobbs napsal:

> Akademičtí levičáci byli odborníky na techniku, jak zbavit milionáře jejich peněz a zároveň hlasitě prohlašovat, že bohatí jsou zlo, které je třeba odstranit. V následujících letech socialisté dokázali úžasný čin, když získali kontrolu nad obrovskými nadacemi, které všechny založili muži, kteří zasvětili svůj život systému volného podnikání a vděčili mu za své obrovské jmění.[474]

Dobbs měl jen malou představu o souvisejících faktorech.

Spíše je to plutokracie, která manipuluje levicí při prosazování integrované ekonomiky pomocí levicových doktrín, které odstraňují překážky bránící takové ekonomice. Stejnou strategii použil [Žid] Edward Bernays, otec public relations (kterou nazval „inženýrstvím souhlasu“), když byl najat americkou tabákovou společností a propagoval cigarety jako „symbol osvobozené ženy“ za účelem rozšíření trhu. Zvažte, jak je stejný princip používán pro účely, které jsou propagovány jako „progresivní“ a financovány oligarchickým bohatstvím. Následující popis toho, jak byly ženy manipulovány, aby se staly konzumentkami tabáku ve jménu „emancipace“, lze aplikovat na různé účely takzvané „sociální spravedlnosti“, které jsou financovány plutokracií:

> Když se irská rodačka a americká femme fatale Lola Montez v roce 1851 nechala vyfotografovat v bostonském

[474] Z. Dobbs, The Great Deceit: Social Pseudo-Sciences, s. 195.

studiu, ani ona, ani nikdo jiný nemohl předvídat budoucí symbolickou hodnotu cigarety jako znaku emancipace žen a tragický vývoj, kterému nyní čelíme, kdy se ženy stávají další vlnou tabákové epidemie. …Sociální stigma spojené s kouřením žen bylo tak rozšířené, že ještě v roce 1908 byla v New Yorku zatčena žena za kouření cigarety na veřejnosti a v roce 1921 byl v americkém Kongresu předložen návrh zákona, který zakazoval ženám kouřit v District of Columbia.

Je proto pozoruhodné, že během 50 let od vynálezu masově vyráběných cigaret se kouření mezi ženami v Severní Americe a severní Evropě stalo společensky přijatelné a dokonce společensky žádoucí. Bylo to způsobeno nejen dramatickými změnami v sociálním a ekonomickém postavení žen v tomto období, ale také způsobem, jakým tabákový průmysl využil měnící se společenské postoje k ženám tím, že propagoval kouření jako symbol emancipace, „pochodeň svobody“. Toto poselství je dodnes propagováno tabákovým průmyslem po celém světě, zejména v zemích, které nedávno prošly nebo procházejí rychlými společenskými změnami.

… První světová válka se ukázala být přelomovým bodem jak v emancipaci žen, tak v rozšíření kouření mezi ženami. Během války mnoho žen nejenže převzalo „mužská“ povolání, ale také začalo nosit kalhoty, sportovat, stříhat si vlasy a kouřit. Následně se začal měnit postoj ke kouření žen a stále více žen začalo používat cigaretu jako zbraň v rostoucí výzvě tradičním představám o ženském chování.

Dalším důležitým prvkem kampaně společnosti zaměřené na změnu image kouření bylo zpochybnění společenského

> tabu týkajícího se kouření žen na veřejnosti. V roce 1929 se konala velmi medializovaná akce v rámci velikonoční nedělní přehlídky v New Yorku, kde společnost Great American Tobacco najala několik mladých žen, aby kouřily své „pochodně svobody“ (cigarety Lucky Strike) při pochodu po Páté avenue na protest proti nerovnosti žen. Tato událost vyvolala rozsáhlé mediální pokrytí a vyprovokovala celonárodní debatu. Jak Bernays později uvedl: „Zjistil jsem, že staré zvyky lze prolomit dramatickým apelem šířeným prostřednictvím médií.“[475]

Stejně jako americká tabáková společnost najala Bernayse, aby propagoval kouření žen jako symbol jejich emancipace, „starodávné zvyky“ jsou rozbíjeny kritickými teoretiky a dalšími levicovými akademiky s oligarchickým sponzorstvím. Dvě vědkyně, které schválily článek publikovaný v časopise Tobacco Control, narážejí na způsob, jakým se tabák nyní šíří mezi ženami v zemích, které „nedávno prošly nebo procházejí rychlými sociálními změnami“. Jedná se o země, které prošly „barevnými revolucemi“ podporovanými Sorosem, Fordem, Rockefellerem a dalšími, kde feminismus, prosazovaný spolu s programy „reprodukčních práv žen“, proměnil dosud tradiční státy v to, co Soros nazývá „otevřenými společnostmi“, tedy společnostmi otevřenými globalizaci ve jménu „lidských práv“.[476]

---

[475] Amanda Amos, Margaretha Hagland, ‘From Social Taboo to “Torch of Freedom”: The Marketing of Cigarettes to Women’, Tobacco Control, sv. 9, č. 1; https://tobaccocontrol.bmj.com/content/9/1/3.

[476] K „barevným revolucím“ viz Bolton, Revolution from Above, str. 213–244.

Londýnská škola ekonomie a politických věd

David Rockefeller a George Soros studovali na London School of Economics. Nasávali ekonomické teorie volného trhu Hayeka, který tam učil (1931–1950)[477] ve stejné době jako významný fabiánský socialista [židovského původu] Harold Laski (1926–1950). Rockefeller a Soros byli vyučováni klasickému liberalismu v instituci založené fabiánskými socialisty, financované od počátku až do současnosti mezinárodními finančníky a stále spojené s Fabiánskou společností.[478]

Jak je uvedeno v knize Revolution from Above, London School of Economics (LSE) byla založena fabiány za účelem vzdělávání státních úředníků, kteří by spravovali světový stát, s dotacemi od mezinárodních finančníků.[479] Tento obchodní titul, spojený s Londýnskou univerzitou, byl zaveden díky finanční podpoře City of London, tedy centra mezinárodních financí. Navíc „velkou částku“ poskytl Sir [Žid] Ernest Cassel, z níž v roce 1920 bylo 150 000 liber věnováno na financování obchodního vzdělávání, grantů pro moderní jazyky a stipendií.[480] Biografický náčrt Cassela z renomovaného

---

[477] ‘Friedrich von Hayek’, London School of Economics, http://www.lse.ac.uk/about-lse/lse-people/Friedrich-von-Hayek.

[478] Dnes společnost a LSE nadále úzce spolupracují, ‘Our History’, https://fabians.org.uk/about-us/our-history/.

[479] Bolton, Revolution from Above, str. 98–100.

[480] William H. Beveridge, The London School of Economics and Its Problems 1919–1937, str. 15–16. Beveridge byl ředitelem LSE v letech 1919–1937. Stejně jako fabiánští ředitelé Sidney a Beatrice Webbovi, George Bernard Shaw, H. G. Wells a další fabiánské osobnosti byl Beveridge nadšeným zastáncem eugeniky, která měla omezit rozmnožování nežádoucích prvků proletariátu. Beveridge, považovaný za otce britského „sociálního státu“, v roce 1909 tvrdil, že „muži, kteří kvůli obecné nezpůsobilosti nejsou schopni plně zaplnit místo v průmyslu, musí být uznáni za „nezaměstnatelné“. Musí se stát uznanými závislými osobami

židovského zdroje (který tedy nemůže být obviněn z „antisemitismu“) uvádí:

> Od roku 1884 do roku 1910 byl Cassel nezávislým obchodním bankéřem v Londýně a vybudoval rozsáhlou síť mezinárodních financí, která zahrnovala investice v Latinské Americe, Jižní Africe a Spojených státech (kterým se většina anglo-židovských bankéřů vyhýbala). Zabýval se také domácími finančními záležitostmi, například pro zbrojní výrobce Vickers. Cassel se stal jedním z nejbližších přátel prince z Walesu (pozdějšího krále Edwarda VII.) ... a byl vzorem pro princův „židovský dvůr“ ...[481]

Spojení mezi Rockefellerovými a LSE je úzké již od roku 1923. David Rockefeller zde studoval v letech 1937–1938 pod vedením Lionela Robbinse a Friedricha von Hayeka, významných osobností v oblasti teorie volného trhu. Ve svém smutečním projevu profesor [Žid] Michael Cox popisuje vztah Davida Rockefellera k LSE, klíčovou roli Rockefellerů při financování LSE a významnou roli absolventů LSE po celém světě:

> Po první světové válce začali Rockefellerovi brát společenské vědy stále vážněji a pod vedením významného politického psychologa Beardsleyho Rumla, který studoval v Chicagu, významně přispěli k rozvoji

---

státu... ale s úplnou a trvalou ztrátou všech občanských práv – včetně nejen volebního práva, ale i občanské svobody a otcovství“. Viz: Dennis Sewell, ‘How Eugenics Poisoned the Welfare State’, Spectator, 25. listopadu 2009; https://web.archive.org/web/20101203124517/http://www.spectator.co.uk/essays/all/5571423/part_4/how-eugenics-poisoned-the-welfare-state.thtml.

[481] ‘Ernest Cassel’, Jewish Lives Project, https://www.jewishlivesproject.com/profiles/ernest-cassel.

školy, a to jak z hlediska jejího skutečného fungování, tak i podpory seriózního výzkumu ve všech oblastech. Ačkoli Rockefellerova podpora nebyla jediným zdrojem příjmů školy v meziválečném období (zejména v letech 1923 až 1937), měla nepochybně velký význam pro to, že se LSE do konce 30. let 20. století stala uznávanou výzkumnou institucí světové úrovně, která se dodnes snaží využívat získané poznatky k pochopení příčin jevů a zlepšování společnosti.

Navíc spojení Rockefellerů s LSE nám mnoho vypovídá o širších a neocenitelných vztazích, které škola vždy měla – a nadále má – se Spojenými státy. Zjednodušeně řečeno, LSE v průběhu let přivítala na Houghton Street tisíce brilantních amerických studentů a pedagogů.

V průběhu celé historie školy opustili Houghton Street absolventi z USA a pokračovali v ovlivňování vlády, politiky a společnosti. David Rockefeller byl jednou z takových osobností – významným a význačným meziválečným americkým absolventem LSE, který zanechal nesmazatelnou stopu ve světě.[482]

Carnegie Corporation

První z velkých nadací osvobozených od daní, které byly založeny za účelem rekonstrukce společnosti, byla nadace Andrewa Carnegieho, majitele společnosti Carnegie Steel Company. Po odchodu do důchodu a s tím, co považoval za nadbytečné bohatství, založil v roce 1911 společnost Carnegie Corporation, aby své jmění rozděloval na věčné časy. Založení

[482] Michael Cox, 'David Rockefeller', LSE, 3. dubna 2017; https://blogs.lse.ac.uk/condolences/2017/04/03/david-rockefeller/.

této nadace navrhl Carnegieho přítel, senátor Elihu Root, právník z Wall Street, ministr války a ministr zahraničí za prezidentů Theodora Roosevelta a Williama McKinleyho.

Na sociální filozofii Andrewa Carnegieho ohledně nakládání s obrovským bohatstvím je mnoho chvályhodného, téměř ve stylu noblesse oblige evropské aristokracie. Carnegie však vysvětlil své „evangelium bohatství“ jako neomezenou ekonomickou soutěž v duchu sociálního darwinismu 19. století, tedy ekonomickou volnou soutěž a přežití nejschopnějších. Byl zastáncem klasického liberalismu. Carnegie vysvětlil:

> Cena, kterou společnost platí za zákon konkurence, stejně jako cena, kterou platí za levné pohodlí a luxus, je také vysoká; ale výhody tohoto zákona jsou ještě větší, protože právě tomuto zákonu vděčíme za náš úžasný materiální rozvoj, který s sebou přináší zlepšené podmínky. Ale ať už je tento zákon příznivý či nikoli, musíme o něm říci to samé, co o změně podmínek života lidí, o které jsme se zmínili: Existuje, nemůžeme se mu vyhnout, nebyla nalezena žádná náhrada za něj a i když může být pro jednotlivce někdy tvrdý, je nejlepší pro lidstvo, protože zajišťuje přežití nejschopnějších v každé oblasti. Přijímáme a vítáme proto jako podmínky, kterým se musíme přizpůsobit, velkou nerovnost prostředí, koncentraci obchodu, průmyslu a komerce v rukou několika málo lidí a zákon konkurence mezi nimi, protože jsou nejen prospěšné, ale také nezbytné pro budoucí pokrok lidstva.[483]

[483] Andrew Carnegie, ‘Wealth’, North American Review, sv. CXLVIII, červen 1889. Přetištěno v Andrew Carnegie, The Gospel of Wealth and Other Timely Essays.

Tento sociální darwinismus jako motor „pokroku“ byl racionalizací neomezeného kapitalismu volného trhu 19. století a byl široce uznáván jako vrchol lidského úspěchu. V jistém smyslu je to také pohled Karla Marxe, který tvrdil, že „velká nerovnost prostředí, koncentrace podnikání, průmyslu a obchodu v rukou několika málo lidí a zákon konkurence mezi nimi“ jsou nezbytné pro pokrok jako fázi v cyklu historického materialismu. Zatímco Marx viděl tyto kroky jako nevyhnutelně vedoucí k socialismu, Carnegie je považoval za progresivní vývoj kapitalismu směrem ke koncentrovanějším formám. Carnegie odmítal „socialismus“, ale jak on, tak Marx viděli budoucnost ve jménu „pokroku“ jako budoucnost rostoucí ekonomické koncentrace.

Carnegieho doktrína spočívala v tom, že obrovské bohatství vytvořené volným trhem lze využít k přestavbě společnosti, ale nesmí to být stát, kdo tak učiní, nýbrž ti, kdo jsou nejvhodnější k organizaci přerozdělování bohatství, tedy ti, kdo ho vytvářejí, oligarchie. Oligarchie tvoří elitu, která by měla rozdělovat bohatství na projekty přesahující rámec států, národních zájmů a tradičních vazeb. Zákony sociálního darwinismu formují tuto elitu prostřednictvím ekonomického boje:

> Pokud tyto skutečnosti přijmeme, vyplývá z nich, že obchodník a výrobce, kteří musí řídit záležitosti ve velkém měřítku, musí mít velký prostor pro uplatnění svých zvláštních schopností. Skutečnost, že tento talent pro organizaci a řízení je mezi lidmi vzácný, dokazuje fakt, že jeho majiteli vždy zajišťuje obrovské odměny, bez ohledu na to, kde a za jakých zákonů nebo podmínek. Zkušení obchodníci vždy hodnotí člověka, jehož služby lze získat

jako partnera, nejen jako první volbu, ale jako někoho, u koho otázka jeho kapitálu nestojí za zvážení, protože takoví lidé kapitál brzy vytvoří, zatímco bez potřebného zvláštního talentu kapitál brzy zmizí. Takoví muži se zajímají o firmy nebo korporace, které využívají miliony, a při odhadu pouze jednoduchého úroku z investovaného kapitálu je nevyhnutelné, že jejich příjmy musí převyšovat jejich výdaje a že musí hromadit bohatství. Neexistuje ani žádný střední bod, který by tito muži mohli zaujmout, protože velký výrobní nebo obchodní podnik, který nevydělává alespoň úroky ze svého kapitálu, brzy zkrachuje. Musí buď postupovat vpřed, nebo zaostávat: stát na místě je nemožné. Podmínkou pro jeho úspěšné fungování je, aby byl ziskový a aby kromě úroků z kapitálu dosahoval i zisku. Je to zákon, stejně jistý jako všechny ostatní zmíněné, že lidé, kteří mají tento zvláštní talent pro podnikání, musí v rámci volného působení ekonomických sil nutně brzy dosáhnout vyšších příjmů, než jaké mohou rozumně utratit za sebe, a tento zákon je pro lidstvo stejně prospěšný jako ostatní....

…Lidstvu nepřineslo hromadění bohatství těmi, kteří mají schopnosti a energii k jeho vytváření, nic zlého, ale dobré. …[484]

Carnegie prosazoval progresivní daň z majetku, zejména daň z dědictví. To se může jevit jako záhadný rozpor u zastánce sociálního darwinismu volného trhu. Jedná se však spíše o příklad „socialismu“ oligarchie. Carnegie napsal:

[484] Andrew Carnegie, ‘Wealth’, tamtéž.

> Rostoucí tendence ke stále vyššímu zdanění velkých majetků zanechaných po smrti je povzbudivým znamením příznivé změny ve veřejném mínění. Stát Pensylvánie nyní bere – s výjimkou některých případů – desetinu majetku zanechaného jeho občany. Rozpočet předložený nedávno britskému parlamentu navrhuje zvýšení dědické daně a, co je nejdůležitější, nová daň má být progresivní. Ze všech forem zdanění se tato jeví jako nejrozumnější. Lidé, kteří po celý život hromadí velké sumy peněz, jejichž správné využití pro veřejné účely by prospělo společnosti, by měli pocítit, že společnost v podobě státu nemůže být takto připravena o svůj spravedlivý podíl. Tím, že stát zdaněním pozůstalostí po smrti, dává najevo své odsouzení sobeckého a nehodného života milionářů.[485]

Karl Marx ve svém Komunistickém manifestu uvedl deset předpokladů pro zavedení komunismu, mezi nimiž byly: (2) vysoká progresivní nebo odstupňovaná daň z příjmu; (3) zrušení veškerých dědických práv.[486] Oligarchové s obrovským bohatstvím, jako byli Carnegie nebo Rockefeller, mohli zakládat nadace osvobozené od daní. Ti, kdo byli považováni za „outsidery“, bohatí, ale nepatřící k oligarchii soustředěné na Wall Street, mohli být daňovým zatížením eliminováni. Carnegie jednoznačně prohlásil, že rozdělování bohatství na sociální programy bude záležitostí oligarchie, nikoli státu:

> Zbývá tedy pouze jeden způsob, jak využít velké jmění; ale v tom máme skutečný protijed na dočasné nerovnoměrné rozdělení bohatství, smíření bohatých a

[485] Tamtéž.
[486] Karl Marx, The Communist Manifesto (1848), kapitola: „Proletáři a komunisté“.

chudých – vládu harmonie – další ideál, který se sice liší od komunistického v tom, že vyžaduje pouze další vývoj stávajících podmínek, nikoli úplné svržení naší civilizace.[487]

Carnegie je neupřímný, když hovoří o „dočasném nerovnoměrném rozdělení bohatství“. Svou doktrínu vysvětlil jako sociální darwinismus a volný trh, který nechal na holičkách ty, kteří nedokázali „přežít“, dokud to nebylo zmírněno, aby nevzniklo nebezpečí vzpoury, díky charitě oligarchů. Carnegie opakuje, že průmyslová civilizace je založena na „nejintenzivnějším individualismu“. Carnegie zmiňuje „ideální stát“ a jasně uvádí, že tento stát bude vytvořen oligarchickou elitou za strategického využití bohatství. Pomocí dvojznačné řeči Carnegie ujišťuje své čtenáře, že oligarchické bohatství se stane „veřejným“ bohatstvím, ale že to bude založeno výhradně na jeho správě oligarchií prostřednictvím nadací osvobozených od daní. Oligarchie převezme moc tím, že obejde stát a rozdělí své bohatství tam, kde to uzná za vhodné, ve prospěch masy plebejců, kteří jí za to budou vděční:

> Je založena na současném nejintenzivnějším individualismu a lidstvo ji hodlá postupně uvádět do praxe, kdykoli se mu to bude hodit. Pod jeho vlivem dosáhneme ideálního stavu, ve kterém se přebytečné bohatství několika málo lidí stane v tom nejlepším smyslu majetkem mnoha, protože bude spravováno pro společné dobro, a toto bohatství, které prochází rukama několika málo lidí, se může stát mnohem silnější silou pro povznesení našeho lidstva, než kdyby bylo rozděleno v malých částkách mezi

[487] Andrew Carnegie, ‘Wealth’.

samotné lidi. I ti nejchudší mohou pochopit a souhlasit s tím, že velké částky nashromážděné některými jejich spoluobčany a vynaložené na veřejné účely, z nichž mají hlavní prospěch masy, jsou pro ně cennější, než kdyby byly rozptýleny mezi ně v průběhu mnoha let v nepatrných částkách.

Takto lze vyřešit problém bohatých a chudých. Zákony akumulace zůstanou volné, zákony distribuce také. Individualismus bude pokračovat, ale milionář bude pouze správcem chudých; na určitou dobu mu bude svěřena velká část zvýšeného bohatství společenství, ale bude jej spravovat pro společenství mnohem lépe, než by to mohlo nebo chtělo udělat samo.[488]

Když Carnegie zemřel, jeho pozici předsedy představenstva Carnegie Corporation převzal v roce 1919 Elihu Root. Dr. Spence označuje Roota za „dokonalé ztělesnění americké plutokracie“.[489]

Root byl raným a vlivným zastáncem americké globální hegemonie. Byl hlavním autorem Plattova dodatku o Kubě.[490] Rootova komise odcestovala do Ruska po revoluci v březnu 1917. Stejně jako americká mise Červeného kříže ve stejném období[491] byla Rootova komise složena převážně ze zástupců

[488] Tamtéž.
[489] Richard B. Spence, Wall Street and the Russian Revolution 1905–1925, s. 163.
[490] Plattův dodatek byl zaveden se zdánlivým záměrem „chránit kubánskou nezávislost“ a stal se tak jedním z prvních příkladů ospravedlnění globální intervence ze strany USA.
[491] Richard B. Spence, str. 167–171.

Wall Streetu, kteří hledali investiční příležitosti u revoluční prozatímní vlády.[492]

Carnegie Corporation se stala jedním z hlavních mecenášů společenských věd, založeným dva roky předtím, než jeho přítel John D. Rockefeller založil Laura Spelman Memorial. Carnegie se stal hlavním sponzorem Rady pro výzkum společenských věd.

Americké dilema

Jedním z nejvlivnějších projektů Výzkumné rady bylo sponzorování švédského ekonoma Gunnara Myrdala, který vedl studii o černošském obyvatelstvu v USA. Ta byla publikována pod názvem An American Dilemma (Americké dilema). Carnegie Corporation k tomu uvádí:

> Na podzim roku 1938 přijel Myrdal se svou rodinou ze Stockholmu do New Yorku a brzy se setkal s Donaldem Youngem ze SSRC, který na žádost prezidenta Carnegie Corporation Keppela pomáhal koordinovat projekt a zajišťovat personál. Na jaře 1939 pomohl Young Myrdalovi zorganizovat třídenní konferenci, na které se sešla klíčová skupina zaměstnanců, včetně černošského politologa Ralpha Bunche, který se právě vrátil do Spojených států po dvouletém pobytu v zahraničí v rámci stipendia SSRC. Young skutečně sehrál klíčovou roli při vedení Myrdala při plánování výzkumných projektů. …[493]

Maribel Morey, specialistka na historii americké filantropie a redaktorka časopisu HistPhil, při popisu

[492] Tamtéž, str. 162–163.
[493] Gunnar Myrdal, An American Dilemma: The Negro Problem and Modern Democracy, x.

financování výzkumu amerických černochů nadacemi Rockefeller a Carnegie uvádí, že tyto nadace byly díky svému financování schopny určovat agendu sociálních věd, když psaly o

> rozhodujícím vlivu další skupiny aktérů na utváření výzkumných priorit v sociálních vědách a ještě konkrétněji v Radě: předních soukromých nadací. To znamená, že intelektuální historii SSRC je třeba chápat nejen jako příběh o sítích sociálních vědců a jejich individuálních výzkumných preferencích, ale také jako příběh o rozvíjejících se vztazích Rady s filantropickými organizacemi a o proměnách osudu a výzkumných prioritách těchto organizací v průběhu let. Pro dnešní Radu a obecněji pro americké sociální vědce by tato historie měla dále naznačovat potřebu pokračovat v sebereflexi ohledně toho, jak mohou být jejich vlastní výzkumné agendy ovlivňovány poskytovateli finančních prostředků. A tato sebereflexe je důležitá. Koneckonců, všichni bychom měli prospěch z toho, kdybychom žili ve světě, kde si sociální vědci uvědomují, jak jejich výzkumné priority mohou odrážet přání předních sponzorů, spíše než to, co oni sami jako vědci považují za zásadně důležité pro výzkum, nebo dokonce to, co jejich společnosti od sociálních vědců nejvíce potřebují.[494]

Při hodnocení významu knihy An American Dilemma [Židovka] Dr. Shari Cohenová, píšící pro Carnegie Corporation,

[494] M. Morey, 'Rockefeller, Carnegie, and the SSRC's Focus on Race in the 1920s and 1930s', Social Science Research Council, 8. ledna 2019; https://items.ssrc.org/insights/rockefeller-carnegie-and-the-ssrcs-focus-on-race-in-the-1920s-and-1930s/.

uvádí, že tato publikace „byla označena za jedno z nejdůležitějších děl sociálních věd dvacátého století“.[495] Myrdal založil své morální argumenty na rozporu mezi existencí segregace a ideálem „amerického kréda“. Hlavním prvkem bylo dilema, že zatímco se bojovalo proti „nacistickému rasismu“, rasismus v amerických institucích přetrvával. Cohenová píše, že „klíčovým aspektem Myrdalovy argumentace bylo zasadit studii do mezinárodního kontextu a předpovědět, že Američané, kteří definovali druhou světovou válku jako boj za svobodu a rovnost a proti nacistickému rasismu, budou nuceni přehodnotit a znovu definovat rasu ve Spojených státech“.[496]

Odstranění stop rasové segregace by posílilo prestiž USA ve světě: „Myrdal se také domníval, že zacházení s černochy v USA ovlivní mezinárodní prestiž a moc této země“. Cohenová cituje Davida Southerna[497] a píše o dlouhodobém vlivu na tvůrce politiky a dopadu sociálních věd, že „s nárůstem výuky sociálních věd po válce „vyrostla generace budoucích reformátorů v oblasti rasové politiky v administrativách Kennedyho a Johnsona v 60. letech na akademické stravě Myrdala“. Martin Luther King pochválil Myrdala za to, že z rasových vztahů učinil „morální otázku“. Snad nejvýznamnější je, že Nejvyšší soud v případu Brown vs. Board[498], který se stal

[495] Shari Cohen, ‘The Lasting Legacy of an American Dilemma’, Carnegie Results, Carnegie Corporation of New York, podzim 2004.
[496] Tamtéž.
[497] David W. Southern, Gunnar Myrdal and Black-White Relations, s. 111.
[498] Brown proti školské radě v Topeka, Kansas. Nejvyšší soud 17. května 1954 jednomyslně rozhodl, že segregace ve školách je protiústavní. V září 1957 vyslal prezident Eisenhower 101. výsadkovou divizi do Central High School v Little Rocku v Arkansasu, aby bajonety prosadila desegregaci, a to v rámci domácího

mezníkem v boji proti rasové segregaci ve školách, tuto knihu citoval.[499]

Když psal o nadměrném bohatství, které by mohlo být využito pro filantropii, Dr. Carrol Quigley, liberálně-internacionalistický historik z Harvardu a Georgetownu, který se na vlastní pěst zabýval studiem institucí mezinárodní finanční „sítě“, uvedl, že „do jisté míry“ zahrnovalo vynakládání nadměrného bohatství na filantropii „uvědomění si, že postavení a privilegia velmi bohatých lze lépe zachovat povrchními ústupky a většími příležitostmi pro nespokojené, aby si mohli vybít zlost, než jakoukoli politikou slepé obstrukce ze strany bohatých“. Quigley v této souvislosti zmiňuje Carnegieho nadaci.[500] Quigley také zmínil, že nadace Carnegie a Rockefeller „byly samy o sobě propojenými skupinami ovládanými aliancí zájmů [J. P.] Morgana a Rockefellera na Wall Street“.[501]

---

prosazování „amerického kréda“, které se ve jménu globálních lidských práv, demokracie a rovnosti stále častěji uplatňuje po celém světě.

[499] Shari Cohen.

[500] Carrol Quigley, Tragedy & Hope: A History of the World in Our Time, str. 75–76.

[501] Carrol Quigley, tamtéž, str. 946–947. Quigley zde komentoval vyšetřování Senátu z roku 1951 ohledně role Institutu pacifických vztahů (IPR) při pádu Číny do rukou Mao Ce-tunga. Většina finančních prostředků pro IPR pocházela z nadací Carnegie a Rockefeller a od spřízněných subjektů z Wall Street, jako byly Standard Oil, ITT, Chase a National City Bank. (s. 947). Quigley se staví pohrdavě k pravicovým konspiračním teoriím o komunistické infiltraci IPR a pádu Číny a tvrdí, že to, co se obvykle považuje za práci komunistických agentů, je dílem „mezinárodní sítě“, která funguje podobně jako komunistická subverze, jejíž činnost Quigley studoval 20 let a jejíž dokumenty zkoumal v 60. letech. Quigley vysvětlil, že „neměl nic proti většině cílů“ této sítě a po většinu svého života s ní „úzce spolupracoval“. Hlavní rozdíl v názorech Quigleyho a této sítě spočíval v

Psychologie levice

Sestaveno z úryvků knih The Psychotic Left od Kerry Bolton, 2013 a Industrial Society and Its Future od Ted Kaczynski, 1995

Psychopatologie levice

„Pravice“ politického spektra, včetně sociálních a morálních hodnot, které byly až donedávna považovány za normální, je již přibližně osmdesát let předmětem hanlivých a zaujatých analýz, a to nejen z politického a sociologického, ale i psychologického hlediska.

Impuls k psychologické analýze pravice, včetně běžné morálky, která je dnes považována za latentně „fašistickou“, vzešel od Frankfurtské školy Kritické teorie, která byla s nástupem Hitlera hromadně přemístěna do USA pod záštitou Kolumbijské univerzity. Tam byla v New Yorku znovu založena jako Institut sociálního výzkumu.[502] Zásadním dokumentem vydaným touto skupinou, v jejímž čele stál Theodor Adorno, byla práce The Authoritarian Personality (Autoritářská osobnost)[503], psychologická studie, jejímž cílem bylo prostřednictvím statistické analýzy založené na škále „F“ (fašismus) prokázat, že tradiční morální hodnoty vyžadují psychologickou reorientaci, neboť jsou příznaky latentního

tom, „že si přeje zůstat neznámá, a já věřím, že její role v historii je natolik významná, že by měla být známa“ (s. 950).

[502] K. R. Bolton, Revolution from Above (Londýn: Arktos Media Ltd., 2011), s. 101.

[503] T. W. Adorno a kol., The Authoritarian Personality (New York: Harper and Row, 1950).

„fašismu“. Zejména patriarchální rodina se stala terčem útoku jako základní instituce pro pěstování „fašistické“ mentality.[504]

Zatímco levicoví sociální vědci se snažili dokázat, že konzervativní hodnoty jsou z psychologického hlediska abnormální, souběžně s tím se objevilo hnutí, jehož cílem bylo prokázat, že levicoví lidé mají normální hodnoty, které osvobozují jedince od útlaku způsobujícího neurózy. Bylo zapotřebí vytvořit „terapeutický stát“ založený na freudovsko-marxistických doktrínách, který by prostřednictvím státní politiky „vyléčil“ masy lidí z jejich neuróz. Pokud by se tak nestalo, výsledkem by byl návrat fašismu.

Rothman a Lichter však ve své psychohistorické studii o Židech v rámci americké Nové levice uvádějí, že studie sociálních vědců byly koncipovány tak, aby dokázaly, že levicoví aktivisté vyznávají pozitivní a normální hodnoty. Píší, že v USA a v menší míře i v Evropě se většina „komentářů a ‚vědeckých‘ studií o studentském hnutí shodovala na tom, že radikální mládež představuje to nejlepší ve svých společnostech“. Rothman a Lichter poukazují na to, že studie zahrnovaly velmi malý počet respondentů a že sympatie badatelů směřovaly k politickým názorům jejich respondentů. Tato skupina sociálních vědců vyprodukovala řadu studií, „které jakoby dokazovaly, že radikální studenti byli demokratičtí, humanitární, psychicky zdraví a morálně

[504] K. R. Bolton, „‚Sex Pol‘ Ideology: The Influence of the Freudian Marxian Synthesis on Politics and Society“, Journal of Social, Political and Economic Studies, Washington, roč. 35, č. 3, podzim 2010, str. 329–338.

vyspělí“. „Všechny tyto kritické studie jsou buď impresionistické, nebo vycházejí z malých vzorků“.[505] Napsali:

> Mnozí sociální vědci připisovali Nové levici řadu „pozitivních“ osobnostních rysů či politických názorů, a to především proto, že jejich dotazníky byly buď sestaveny tak, že tyto rysy radikálním studentům připisovaly téměř už ze samotné definice, nebo proto, že studenti… věděli, jak na položené otázky „vhodně“ odpovědět.[506]

Proto se stále udržuje představa, že „pravice“ vychází z hodnot lidí s duševními poruchami a je založena na patriarchální rodině[507], o níž guruové Nové levice, jako například Erich Fromm, tvrdili, že je líhní autoritářství a fašismu.[508] Rothman a Lichter kritizují Frankfurtskou školu a používání takzvané „F-škály“ k odhalování „fašistických“ tendencí jako osobnostních typů. Tvrdí, že studie The Authoritarian Personality měla za cíl potvrdit předsudky autorů.[509]

Studie Rothmana a Lichtera zaměřené na studenty Nové levice však odhalily, že „radikálové vykazovali výrazně častěji než umírnění jedinci sklony k negativní identitě, masochistické odevzdanosti a k tomu, že s lidmi zacházeli jako s pojmy“. Židovští radikálové obvykle vykazovali sklon k útěku před

---

[505] S. Rothman a S. R. Lichter, Roots of Radicalism: Jews, Christians and the New Left (New York: Oxford University Press, 1982), str. 50–52.
[506] Tamtéž, s. 55.
[507] T. W. Adorno a kol., op. cit., s. 939. Srov. Bolton, op. cit., část „Sex Pol Ideology“, s. 335.
[508] Erich Fromm, Escape From Freedom (New York: Rinehart & Co., 1941), s. 36.
[509] Tamtéž, s. 60.

dominantní matkou, zatímco nežidovští radikálové považovali své otce za dominantnější, avšak za osoby s nedostatky.[510]

Ačkoli spojení freudismu a marxismu bylo pro stalinisty nepřijatelné a kritičtí teoretici byli německou komunistickou stranou odmítnuti[511], SSSR shledal psychiatrii užitečným prostředkem k umlčení „disidentů“ tím, že je podrobil psychiatrickému vyšetření a rutinně jim stanovil diagnózu schizofrenie, načež byli umístěni do psychiatrické léčebny, a v důsledku toho byl antisovětský postoj označen za formu psychózy.[512] Demokratický Západ se rovněž nezdráhal využívat psychiatrii k diskreditaci disidentů. Slavný básník Ezra Pound, který během druhé světové války vysílal pro fašistickou Itálii, se po válce při svém nuceném návratu z Itálie do USA dočkal podobného zacházení, přičemž ho americké okupační síly v Itálii nejprve uvěznily v kleci pod širým nebem. Aby se zabránilo publicitě procesu za vlastizradu s jedním z nejvýznamnějších světových literátů, byl Pound umístěn do psychiatrické léčebny St. Elizabeth.[513]

Využití psychiatrie proti disidentům v liberálním Západě

Pravice je i nadále vykreslována jako duševní úchylka, ať už ve svých nejextrémnějších hitlerovských podobách, nebo pouze jako konzervativní hodnoty týkající se rodiny. Tyto hodnoty jsou prezentovány jako regresivní, v návaznosti na dílo Frankfurtské školy – Adorna, Fromma a dalších.

---

[510] Tamtéž, s. 286.
[511] Myran Sharaf, Fury on Earth – A Biography of Wilhelm Reich (Londýn: Andre Deutsch, 1983), s. 169; K. R. Bolton, „Sex Pol Ideology“, op. cit., str. 347–348.
[512] K. R. Bolton, op. cit., s. 339.
[513] E. Fuller Torrey, The Roots of Treason: Ezra Pound and the Secrets of St Elizabeth's (Londýn: Sidgwick and Jackson, 1984).

Dr. Thomas Szasz, emeritní profesor psychiatrie na Univerzitě v Syracusách a na New York Upstate Medical University a významný kritik freudovské psychiatrie, ostatně napsal, že „nahrazujeme sociální kontroly odůvodněné rasou sociálními kontrolami odůvodněnými psychiatrickou diagnózou“. Právě to doporučovali Adorno a jeho tým ve své knize The Authoritarian Personality. Szasz uvádí případ generála Edwina Walkera, jedné z hlavních obětí honu na „pravicové“ vojáky v armádě, který se odehrával v době Kennedyho vlády. Walker byl donucen odstoupit kvůli svému protikomunistickému vzdělávacímu programu určenému pro americké vojenské síly v Německu.[514] Zdá se, že konflikt mezi liberály a Američany na jedné straně a SSSR a stalinismem na straně druhé se neměl rozšiřovat na zkoumání komunistické ideologie, což by se mohlo nepříjemně přiblížit k „pravicovému extremismu“ a „fašismu“. Generál Walker se po své nucené rezignaci stal významným bojovníkem proti zrušení rasové segregace, komunismu a liberalismu. Walker pomáhal guvernérovi Rossu Barnettovi vést masový odpor proti zrušení rasové segregace na Univerzitě v Mississippi, které bylo prosazeno invazí federálních vojsk do Mississippi v roce 1962. Szasz o případu Walkera píše:

> Walker, který byl zatčen na základě čtyř federálních obvinění, včetně „podněcování, napomáhání a účasti na povstání proti autoritě Spojených států“, byl předveden před amerického komisaře a zadržen do složení kauce ve výši 100 000 dolarů. Zatímco se snažil zajistit složení kauce, nařídil ministr spravedlnosti Robert Kennedy, aby

[514] Major Arch E. Roberts, Victory Denied (Colorado: Výbor pro obnovení ústavy, 1972), str. 161–185.

byl Walker vládním letadlem přepraven do Springfieldu v Missouri, kde měl být umístěn do US Medical Center for Prisoners k „psychiatrickému pozorování“ z důvodu podezření, že není duševně způsobilý k soudu.

Článek o Walkerovi na Wikipedii nezmiňuje ani tuto skutečnost, ani následnou konfrontaci mezi Walkerovým týmem právníků a vládním týmem psychiatrů. Čtenář se dozví pouze to, že Walker „složil kauci a vrátil se domů do Dallasu, kde ho přivítal dav příznivců. Poté, co federální velká porota v lednu 1963 přerušila jednání, aniž by ho obvinila, byla obvinění stažena“.[515]

Szasz může o případu Walkera psát z vlastní zkušenosti, neboť byl požádán, aby poskytoval poradenství Walkerovu právnímu týmu. Zvláště zajímavé je v této souvislosti to, že Szasz píše:

Shrnul jsem důkazy podporující můj názor, že psychiatrie představuje hrozbu pro občanské svobody, zejména pro svobody osob stigmatizovaných jako „pravicoví extremisté“, což ilustruje slavný případ Ezry Pounda, který byl uvězněn na 13 let, zatímco vláda údajně čekala, až jeho „lékaři“ obnoví jeho způsobilost k soudnímu řízení. Nyní se Kennedyovi a jejich psychiatři chystali udělat totéž Walkerovi.[516]

Szasz sdělil právnímu týmu, že by nemělo smysl snažit se prosadit Walkerovo propuštění na základě pravdy. Odborný

[515] Thomas Szasz, „The Shame of Medicine: The Case of General Edwin Walker“, The Freeman, roč. 59, č. 8, říjen 2009, http://www.thefreemanonline.org/columns/the-therapeutic-state/the-shame-of-medicine-the-case-of-general-edwin-walker/
[516] Tamtéž.

svědek obhajoby, Dr. Robert L. Stubblefield, hlavní psychiatr v Southwest Medical Center v Dallasu, však dokázal odhalit Dr. Manfreda Guttmachera, dlouholetého hlavního lékaře Nejvyššího soudu města Baltimore, jako „zlovolného šarlatána“, jak to formuluje Szasz. Walker byl prohlášen za duševně způsobilého a federální velká porota odmítla vznést proti němu obžalobu.

Szasz uvádí, že dokonce i senátor Barry Goldwater se o dva roky později, jako republikánský kandidát na prezidenta, stal terčem politizované psychiatrie:

> O necelé dva roky později se můj názor, že organizovaná americká psychiatrie se stává zjevně politickou a usiluje o existenční diskreditaci a psychiatrickou likvidaci jedinců, kteří nesdílí levicově-liberální „progresivní“ názory psychiatrického establishmentu, dočkal dalšího dramatického potvrzení. V roce 1964, kdy byl senátor Barry Goldwater republikánským kandidátem na prezidenta, 1 189 psychiatrů veřejně prohlásilo – aniž by Goldwatera vyšetřili – že je „psychologicky nezpůsobilý k výkonu funkce prezidenta Spojených států“. Mnozí z nich jako základ svého úsudku uvedli diagnózu „paranoidní schizofrenie“.[517]

Využití psychiatrie k marginalizaci politických oponentů levicově-liberálního dogmatu zjevně není pouhou paranoidní představou pravice. Proto například projekt Nizkor, který se specializuje na očerňování pravicových aktivistů jako

[517] Tamtéž.

„popíračů holokaustu“, používá při popisu amerického „milicionářského hnutí“ psychiatrický termín „paranoidní“.[518]

Přesto se levici, navzdory tomu, že se od Francouzské revoluce v letech 1789–1792 projevovala v těch nejextrémnějších formách sadismu, do značné míry vyhnula kritická psychologická analýza. Levice je dnes přijímána jako normální a stoupenci její nejextrémnější varianty – komunismu – mohou zastávat respektovaná místa v akademickém světě a jejich knihy vydávají velká nakladatelství, zatímco představitelé pravice jsou marginalizováni a dokonce vytlačováni ze svých profesí.

Na druhou stranu je například Karl Marx v úctyhodných kruzích i nadále oslavován jako průkopnický a stále cenný přispěvatel k sociologii a ekonomické teorii. Zatímco Jim Jones je obecně vnímán jako vyšinutý, je posuzován v kontextu jakéhokoli jiného vůdce sekty, jako je například David Koresh. Málokdo si však uvědomuje, že Jones byl významným apoštolem levice, oslavovaným americkým liberálně-demokratickým establishmentem, ačkoli jeho psychologický profil je srovnatelný s jinými levicovými představiteli, kteří jsou stále považováni za vzory demokratických a liberálních hodnot.

Levice a degenerativní osobnost

> Psychohistorie [je] věda zabývající se historickými motivacemi, [která] spojuje poznatky psychoterapie s výzkumnou metodologií společenských věd s cílem

[518] „Paranoia as Patriotism: Far Right Influences on the Militia movement“, Projekt Nizkor, http://www.nizkor.org/hweb/orgs/american/adl/paranoia-as-patriotism/minutemen.html

porozumět emocionálním kořenům společenského a politického chování skupin a národů v minulosti i současnosti.[519]

Psychohistorii jako nový obor společenských věd formalizoval Lloyd deMause, ředitel Institutu pro psychohistorii, šéfredaktor časopisu „The Journal of Psychohistory“ a předseda Mezinárodní asociace pro psychohistorii.[520] Psychohistorie má však delší tradici v dílech o psychologii davu, jako jsou například práce Gustava Le Bona v knize The Crowd (1895)[521] či Maxe Nordaua a dalších. Navzdory konzervativním kořenům těchto psychosociologických studií se zdá, že o psychóze levice bylo od vydání knihy Lothropa Stoddarda „Revolt Against Civilisation“ napsáno relativně málo, s výjimkou akademických prací Australana Johna Raye a studie Rothmana a Lichtera o Židech v Nové levici. Je to však právě levice a její nesčetné varianty, které i nadále vyvolávají nepokoje v ulicích a pronikají do akademického prostředí, církví, státní byrokracie a škol, často pod záštitou „politické korektnosti“[522], aniž by si veřejnost uvědomovala původ a mentalitu sil, které jsou stále v pohybu.

Nordau o „mattoidech“

Maďarský lékař a sociolog [židovského původu] Dr. Max Nordau psal o úpadku kultury a filozofie jako o příznaku

[519] Asociace pro psychohistorii, http://www.psychohistory.com/
[520] Lloyd de Mause, http://www.psychohistory.com/htm/bio.html
[521] Gustave Le Bon, The Crowd (Harmondsworth, Middlesex: Penguin Books, 1977).
[522] Frank Ellis, Political Correctness and the Theoretical Struggle: From Lenin and Mao to Marcuse and Foucault (Auckland: Maxim Institute, 2004).

duševního a mravního úpadku. Ve svém spise z roku 1895 Nordau nabídl raný psychohistorický pohled na levicové revoluce. Tuto teorii o několik desetiletí později rozvinul Američan Dr. Lothrop Stoddard, který takové převraty popsal jako „vzpouru proti civilizaci“.[523] Tato teorie tvrdí, že civilizované hodnoty představují nesnesitelné břemeno pro mentálně podprůměrné jedince, mezi něž patří jak „nevyrovnaný génius“, tak i běžný zločinec. „Vzpoura proti civilizaci“ je tak ospravedlňována jako politická doktrína směřující ke svržení společenského řádu a k uvolnění potlačované zvrácenosti. Stručně řečeno: Levice je racionalizovaná sociopatie.

Nordau popsal několik typů sociální marginalizace, k nimž často patří i vysoce inteligentní lidé:

> Pro tyto osoby bylo nalezeno celé množství různých označení. Maudsley a Ball je nazývají „obyvateli pohraničí“ – tedy obyvateli pohraničí mezi rozumem a zjevným šílenstvím. Magnan jim dává název „vyšší degeneráti“ a Lombroso[524] hovoří o „mattoidech“ (od italského slova „matto“, což znamená „šílený“).[525]

Tito „mattoidi“ či „obyvatelé pohraničí“ stojí v čele společenských převratů, zatímco dav tvoří typy, které se obvykle vyskytují v zločineckém podsvětí. Nordau uvádí:

---

[523] Lothrop Stoddard (1922), The Revolt Against Civilization: The Menace of the Under-Man (Wermod & Wermod, 2012), http://shop.wermodandwermod.com/the-revolt-against-civilization-the-menace-of-the-under-man.html

[524] Cesare Lombroso je obecně považován za zakladatele kriminologie.

[525] Max Nordau, Degeneration (New York: D Appleton & Co., 1895), s. 18.

> To, co téměř všem zvrhlíkům chybí, je smysl pro morálku a pro rozlišování mezi dobrem a zlem. Pro ně neexistuje žádný zákon, žádná slušnost, žádná skromnost. Aby uspokojili jakýkoli momentální impuls, sklon nebo rozmar, páchají zločiny a přestupky s naprostým klidem a sebeuspokojením a nechápou, že ostatní lidé se tím cítí uraženi. Je-li tento jev přítomen ve vysoké míře, hovoříme s Maudsleym o „morální šílenosti“; existují však i nižší stadia, v nichž zvrhlík možná sám nespáchá žádný čin, který by ho přivedl do rozporu s trestním zákoníkem, ale přinejmenším prosazuje teoretickou legitimitu zločinu; snaží se s filozoficky znějící bombastickou rétorikou dokázat, že „dobro“ a „zlo“, ctnost a neřest, jsou arbitrární rozlišení; vychvaluje zločince a jejich činy; prohlašuje, že objevuje krásu v těch nejnižších a nejodpudivějších věcech; a snaží se vzbudit zájem o každou bestialitu a takzvané „porozumění“ jí. Dvěma psychologickými kořeny morální šílenosti, ve všech jejích stupních vývoje, jsou zaprvé neomezený egoismus a zadruhé impulzivita – tj. neschopnost odolat náhlému nutkání k jakémukoli činu; a tyto charakteristiky také představují hlavní intelektuální znaky zdegenerovaných jedinců.[526]

Psychologické typy, které Nordau popisoval, jsou dnes známé jako narcisté a sociopati. Jak Nordau zmínil, tito „mattoidi“ formulují filozofie a teorie, aby intelektualizovali a ospravedlnili svou nenávist vůči civilizovaným hodnotám, které se snaží zničit. Narcisté a sociopati jsou běžnými typy

[526] Tamtéž, str. 18–19.

mezi vůdci levice. Nordau se zamýšlel nad tím, jak „mattoid“ využívá revoluci jako ventil pro své destruktivní pudy:

> S ohledem na Lombrosovy výzkumy [Lombroso, La Physionomie des Anarchistes, 1891, s. 227] lze stěží pochybovat o tom, že spisy a činy revolucionářů a anarchistů lze rovněž připsat degeneraci. Zdegenerovaný jedinec není schopen přizpůsobit se stávajícím okolnostem. Tato neschopnost je ostatně u každého druhu známkou patologické odchylky a pravděpodobně i hlavní příčinou jeho náhlého vyhynutí. Vzbouří se proto proti podmínkám a pohledům na věci, které nutně vnímá jako bolestivé, především proto, že mu ukládají povinnost sebeovládání, k němuž není schopen kvůli své organické slabosti vůle. Stává se tak reformátorem světa a vymýšlí plány, jak učinit lidstvo šťastným, které se bez výjimky vyznačují stejně tak svou vroucí filantropií a často dojemnou upřímností, jako i svou absurditou a monstrózní neznalostí všech skutečných souvislostí.[527]

Tito „mattoidi“ – narcisté a sociopati – by, kdyby měli nižší inteligenci, byli obyčejnými zločinci: násilníky, lupiči, zloději a rváči. Místo toho však díky své inteligenci směrují své destruktivní pudy do destruktivní politiky a teorií: do levice. Své stoupence rekrutují jak z řad obyčejných zločinců, tak z řad neurotiků.

Právě „mattoidi“ poskytují filozofické ospravedlnění násilí páchaného proti civilizovaným hodnotám ve jménu „svobody“ a jsou i nadále dnešní inteligencí, která je sama často

[527] Tamtéž, s. 22.

narcistického typu, oslavováni jako „velcí myslitelé“. Nordau o nich napsal:

> „Degenerát,“ říká Legrain, [Paul Maurice Legrain, Du délire chez les dégénérés; Paříž, 1886, s. 11], „může být génius. Duševně nevyrovnaná mysl je schopná nejvyšších myšlenek, zatímco na druhé straně se v téže mysli setkáváme s rysy podlosti a malichernosti, které jsou o to nápadnější, že koexistují s těmi nejbrilantnějšími vlastnostmi. „Pokud jde o jejich intelekt, mohou (říká Jacques Roubinovitch, Hysterie male et dégénérescence; Paříž, 1890, s. 33) ‚dosáhnout vysokého stupně rozvoje, avšak z morálního hlediska je jejich existence zcela narušená... Zdegenerovaný jedinec využije své brilantní schopnosti stejně dobře ve službě nějakého velkého cíle jako k uspokojení těch nejnižších sklonů (Lombroso uvedl velký počet nesporných géniů, kteří byli stejně nesporně mattoidy, grafomany nebo zjevnými šílenci).[528]

Levice obecně, ať už se nazývá sociálnědemokratická, komunistická nebo liberální, se vydává za vlnu budoucnosti. Samotné slovo „levice“ se stává synonymem pro „pokrok“, zatímco každý jedinec, doktrína či instituce, která se staví proti levici, je hanlivě označována za regresivní. Jak však již před více než stoletím poukázal Nordau, tito „pokrokoví“ lidé, kteří chtějí zničit tradici a přetvořit svět, jsou ve skutečnosti předzvěstí atavismu, návratu k primitivismu, ať už v umění, etice či politice. Nordau pokračuje:

> Regres, relaps – to je v zásadě ideál této kapely, která se odváží hovořit o svobodě a pokroku. Chtějí být

[528] Tamtéž, str. 32–33.

budoucností. To je jeden z jejich hlavních nároků. To je jeden z prostředků, jimiž si získávají co největší počet naivních lidí. Ve všech jednotlivých případech jsme však viděli, že to není budoucnost, ale ta nejvíce zapomenutá, vzdálená minulost. Zdegenerovaní lidé místo mluvení šišlají a koktají. Místo toho, aby tvořili gramaticky a syntakticky členité věty, vydávají jednoslabičné výkřiky. Kreslí a malují jako děti, které svýma zlomyslnýma rukama špiní stoly a stěny. Skládají hudbu podobnou té, kterou skládají žlutí domorodci z východní Asie. Zaměňují všechna umění a vracejí je k primitivním formám, které měla předtím, než je evoluce diferencovala. Každá z jejich vlastností je atavistická a navíc víme, že atavismus je jedním z nejtrvalejších znaků degenerace.[529]

Nordau popsal tyto údajně „pokrokové“ trendy v umění, filozofii a politice jako ve skutečnosti návrat k primitivismu na troskách civilizace:

„Svoboda“ a „modernita“, „pokrok“ a „pravda“ těchto lidí nejsou naše. Nemáme s nimi nic společného. Oni touží po požitkářství; my toužíme po práci. Oni chtějí utopit vědomí v nevědomí; my chceme vědomí posílit a obohatit. Oni touží po vyhýbavých představách a žvanění; my toužíme po pozornosti, pozorování a poznání. Kritériem, podle něhož lze rozpoznat skutečné moderní lidi a odlišit je od podvodníků, kteří se za moderní vydávají, může být toto: Kdokoli hlásá absenci disciplíny, je nepřítelem pokroku; a kdokoli uctívá své „já“, je nepřítelem společnosti. Společnost má za svou první premisu lásku k

[529] Tamtéž, s. 555.

> bližnímu a schopnost sebeobětování; a pokrok je výsledkem stále přísnějšího podmaňování zvířecího v člověku, stále napjatější sebeovládání, stále ostřejšího smyslu pro povinnost a odpovědnost. Emancipace, o kterou usilujeme, se týká rozhodování, nikoli choutek.[530]

Kdyby Nordau psal dnes a ne v roce 1895, Adorno a další představitelé Frankfurtské školy by u něj diagnostikovali „autoritářskou osobnost“, která vyžaduje léčbu, a označili by ho za počínajícího „fašistu“, možná dokonce za „antisemitu“ – pokud bychom pominuli jeho židovský původ a roli, kterou v pozdějším životě sehrál v sionistickém hnutí.

Savanna-I.Q. interakční hypotéza

V posledních letech se Dr. Satoshi Kanazawa[531] zasazuje za to, co nazývá „interakční hypotézou o vzájemném působení savany a IQ“. To naznačuje, že důvodem, proč jsou inteligentní jedinci přitahováni levicově-liberálními ideály, je rozdíl v typech inteligence – jeden souvisí s evolučním přežitím a druhý s hledáním nového. „Obecná inteligence“ se vyvinula na základě toho, co je známé, a z politického hlediska je proto „konzervativní“. Ze sociologického hlediska je kmenová a nacionalistická, neboť altruismus byl založen na sdílení a spolupráci s těmi, kteří jsou nám nejblíže příbuzní. To má hodnotu pro přežití, zejména tam, kde dochází k soupeření o zdroje mezi příbuzenskými skupinami. Dnes tato základní rivalita stále existuje mezi národy. Jedinci s vysokým IQ však podle „interakční hypotézy savany a IQ“ spíše vyhledávají nové

[530] Tamtéž, s. 560.

[531] Dr. Satoshi Kanazawa je profesorem manažerské ekonomie na London School of Economics a čestným výzkumným pracovníkem katedry psychologie na Birbeck College, University of London.

situace a myšlenky a mají tendenci upouštět od příbuzenského altruismu ve prospěch altruismu v globálním měřítku; to je Kanazawova definice pojmu „liberální“. To však nemá evoluční hodnotu pro přežití a v situaci ohrožení by to bylo sebezničující. Kanazawa a Perina píší:

> Je důležité poznamenat, že ačkoli teorie evoluce obecné inteligence předpokládá, že se obecná inteligence původně vyvinula za účelem řešení evolučně nových a jednorázových adaptačních problémů, hypotéza o interakci savany a IQ nenaznačuje, že evolučně nové preference a hodnoty, které si inteligentnější jedinci s větší pravděpodobností osvojují a zastávají, jsou nutně adaptivní a zvyšují jejich reprodukční úspěch v současném prostředí. Není zřejmé, jak by dnes mohlo být „být levicovým liberálem“ … přínosem pro reprodukční úspěch. A některé z evolučně nových preferencí, které si inteligentnější jedinci s větší pravděpodobností osvojí a budou zastávat, jako je konzumace alkoholu, tabáku a psychoaktivních látek, jsou zjevně škodlivé pro zdraví a přežití. Hypotéza interakce savany a IQ nepředpovídá, že inteligentnější jedinci s větší pravděpodobností si osvojí a budou zastávat zdravé a adaptivní preference a hodnoty, nýbrž pouze ty evolučně nové.[532]

Pokud přijmeme Kanazawovu hypotézu, že lidé s vysokým IQ jsou přitahováni k levici, protože hledají nové, je

[532] Satoshi Kanazawa a Kaja Perina, „Why More Intelligent Individuals Like Classical Music“, Journal of Behavioral Decision Making, Wiley, leden 2011, s. 274. http://personal.lse.ac.uk/Kanazawa/pdfs/JBDM2012.pdf Viz také: Satoshi Kanazawa, „Why Liberals and Atheists Are More Intelligent“, Social Psychology Quarterly, 2012, 73, str. 33–57 http://personal.lse.ac.uk/Kanazawa/pdfs/SPQ2010.pdf

to v rozporu s tím, co Nordau a Stoddard pozorovali u levicových intelektuálů – ve spojení s těmi nejméně inteligentními –, totiž že chtějí zničit civilizaci a vrátit se k primitivismu? Domnívám se, že v rámci civilizace přitažlivost primitivního – či toho, co liberální filozofové 18. století hlásali jako návrat k „přírodě“ – skutečně představuje „nové“, „novátorské“. Tento „návrat k přírodě“ byl prohlašován za „pokrokový“ a dodnes tvoří základ velké části levice, která se ve své davové psychologii uchyluje k primitivnímu. To, co se nazývá „novým“, zahrnuje potlačení vlastního prastarého genetického dědictví založeného na zkušenostech nashromážděných předky v průběhu tisíciletí. Samotná „kultura“ je totiž založena na nashromážděných zkušenostech, a zde je – jak se domnívám – další důvod, proč „vysoce inteligentní“ lidi přitahuje návrat k primitivnímu v umění: při hledání „nového“ hledají inspiraci v exotice, jako jsou například primitivní kultury Afriky.

Domnívám se proto, že o těch inteligentních jedincích, kteří mají nutkavou potřebu následovat průvodce každé „nové věci“, lze říci, že navzdory své „inteligenci“ činí hloupá rozhodnutí; hloupá v tom smyslu, že jejich přesvědčení nevycházejí z reality. Zkrátka trpí bludy. Podíváme se na životní volby takových „inteligentních“ jedinců v jejich honbě za novinkami.

Vzpoura podčlověka

Lothrop Stoddard, jehož díla se na počátku 20. století těšila velké oblibě, se v době po bolševickém převratu, který proměnil Rusko v peklo, zabýval tématem duševní a tělesné degenerace jako příčinou vzpoury proti civilizovaným hodnotám ze strany

těch, které nazýval „podlidmi“. Stoddard popsal osobnostní typy bolševiků a jejich sadistické metody a napsal:

> Bylo by nesmírně poučné, kdyby bylo možné podrobit bolševické vůdce psychoanalýze. Mnohé z jejich činů totiž nepochybně naznačují podivné duševní stavy. Zvěrstva, kterých se dopustili někteří bolševičtí komisaři, jsou například natolik odporná, že se zdají vysvětlitelné pouze duševními poruchami, jako je vražedná mánie nebo sexuální perverze známá jako sadismus.
>
> Jedno takové vědecké vyšetření skupiny bolševických vůdců již bylo provedeno. V době „rudého teroru“ ve městě Kyjev, v létě roku 1919, byli profesoři medicíny Kyjevské univerzity ušetřeni díky své užitečnosti pro své teroristické pány. Tři z těchto mužů byli kompetentní analytici[533], kteří byli v rámci svých profesních povinností schopni provést psychiatrickou diagnostiku bolševických vůdců. Jejich diagnóza zněla, že téměř všichni bolševičtí vůdci byli zdegenerovaní a více či méně duševně nevyrovnaní. Navíc většina z nich byla alkoholiky; většina trpěla syfilisem, zatímco mnozí byli závislí na drogách...[534]

Stoddard dramaticky ilustruje role, které se v takových povstáních odehrávají, když byl mezinárodně uznávaný filolog, profesor Timofie Florinsky z Kyjevské univerzity, postaven před revoluční tribunál a spontánně zastřelen jedním ze „soudců“ za to, že na otázku dal „dráždivou odpověď“.

[533] Analytik = psychiatr.
[534] Lothrop Stoddard, op. cit., kapitola VI: „Rebellion of the Under-Man“, s. 177.

Vražedná komisařka Rosa Schwartzová, bývalá prostitutka, byla opilá.[535]

Kyjevská událost je nabitá historickým a kulturním významem. Střet dvou světů, které jsou si navzájem zásadně cizí, ale shodují se v čase i prostoru: komisař, opilá bývalá prostitutka, v okamžiku prvotní krutosti popraví učence. Takové scény se hromadně odehrávaly v davu během Francouzské revoluce, který byl neustále zásobován alkoholem a drogami, poháněn prostitutkami, piráty a zločinci a podněcován sociopaty z řad zvrácených prvků vyšší a střední třídy.

Ačkoli se dnes zdá být považováno za zastaralé hovořit o tom, co se kdysi v bolševickém Rusku široce nazývalo „Rudý teror“ – přičemž pozornost se již sedmdesát let soustředí téměř výlučně na „zločiny nacistů“ –, provádění bolševické politiky teroru vykazuje příznaky masového sadismu v doslovném, psychotickém smyslu. Abychom si však uvědomili povahu tohoto sadismu, musíme se obrátit k dobovým záznamům.

Poté, co Denikinova Bílá armáda v srpnu 1919 porazila bolševiky u Oděsy, popsal hrůzy bolševismu reverend R. Courtier-Forster, kaplan britských sil v Oděse a černomořských přístavech, který byl bolševiky držen v zajetí. Vyprávěl, jak na lodi „Sinope“, největším křižníku Černomořské flotily, byli někteří z jeho osobních přátel připoutáni řetězy k prknům a pomalu vtlačováni do lodních pecí, aby byli upáleni zaživa. Jiní byli mučeni párou z lodních kotlů. Docházelo k hromadným znásilněním, zatímco místní sovětský tisk diskutoval o možnostech znárodnění žen. Výkřiky znásilňovaných žen a

[535] Tamtéž, s. 177, pozn.

dalších obětí v tom, co reverend Courtier-Forster nazval „bolševickým domem mučení“ na Kateřinském náměstí, byly slyšet na několik bloků daleko, zatímco na Kateřinském náměstí se bolševici snažili tyto výkřiky přehlušit hlukem nákladních vozů, které burácely nahoru a dolů po ulici.[536]

Když v srpnu 1919, po vyhnání sovětů, vstoupila do Kyjeva Rohrbergova vyšetřovací komise, popsala „popravčí síň“ bolševické tajné policie, Čeky, následovně:

> Celá betonová podlaha velké garáže (popravčí síně kyjevské oblastní Čeky) byla zaplavena krví. Tato krev již netekla, ale tvořila vrstvu o tloušťce několika palců: byla to hrozná směs krve, mozku, úlomků lebky, chomáčů vlasů a dalších lidských ostatků. Všechny stěny byly potřísněné krví; zůstaly na nich přilepené kousky mozku a skalpu. Od středu garáže směrem k podzemnímu odtoku se táhl žlab o šířce dvacet pět centimetrů, hloubce dvacet pět centimetrů a délce asi deset metrů. Tento žlab byl po celé své délce naplněn až po okraj krví... Obvykle byly těla ihned po masakru odvezena z města nákladními automobily a pohřbena vedle hrobu, o kterém jsme již mluvili; v rohu zahrady jsme našli další hrob, který byl starší a obsahoval asi osmdesát těl. Zde jsme na tělech objevili stopy nejrůznějších a nepředstavitelných krutostí a zmrzačení. Některá těla byla vykuchaná, jiným byly useknuty končetiny a některá byla doslova rozsekána na kusy. Některým byly vyloupnuty oči a hlava, obličej, krk i trup byly pokryty hlubokými ranami. Dále jsme našli mrtvolu s klínem zabodnutým do hrudníku. Některým chyběl

[536] R. Courtier-Forster, „Bolshevism, Reign of Torture at Odessa“, London Times, 3. prosince 1919, s. 2, 3, 4.

jazyk. V rohu hrobu jsme objevili určité množství paží a nohou....[537]

Taková atavistická krutost jde dokonce ještě dál než běžné masové vraždění. Jedná se o psychózu typu Jeffreye Dahmera[538] či Edwarda Geina[539], která byla intelektualizována do podoby politické ideologie s ušlechtilými ideály a která má i nadále své stoupence zastávající vážené pozice v akademickém světě.

Předchůdce bolševické revoluce, francouzská revoluce v letech 1789–1792, vyvolala masovou psychózu vzpoury mezi spodinou francouzské společnosti, vedenou sociopatickými prvky intelektuálské elity. Stejně jako v dnešních západních liberálně-demokratických státech se vychází z teorie, že změna společenské struktury může odstranit nerovnost. Doktrínou francouzské revoluce byl „návrat k přírodě“, idealizovaná a fantazijní představa o tom, jak by příroda měla vypadat, kterou v salonech evropské inteligence vymysleli spisovatelé jako Voltaire a Rousseau. Podle těchto ideologů byla příčinou tyranie, nespravedlnosti, násilí a nerovnosti civilizace. Kdyby bylo možné svrhnout samotnou civilizaci a lidstvo se vrátilo do domnělého nevinného stavu přírody, pak by všichni mohli žít v idylickém stavu štěstí, míru a bratrství. To vyžaduje zrušení civilizovaných institucí, jako je manželství, soukromé vlastnictví, církev, stát a monarchie. Karl Marx tuto doktrínu

---

[537] S. Melgunoff, La terreur rouge (Paříž, 1927), citováno vikomtem Leonem de Poncinsem, The Secret Powers Behind Revolution (Kalifornie: Christian Book Club of America, bez data), s. 149.

[538] Jeffrey Dahmer zavraždil v letech 1978–1991 17 mladých mužů, uložil jejich těla do mrazáku a snědl části jejich těl.

[539] Edward Gein byl kanibal, nekrofil a vykradač hrobů, který z částí těl vyráběl legíny, potahy na nábytek a podobné věci.

aktualizoval asi o půl století později. Tento atavismus je ironicky prohlašován za „progresivní“.

Francouzský sociolog Gustave Le Bon v roce 1895 poznamenal:

> Myšlenka, že instituce mohou napravit nedostatky společností, že národní pokrok je důsledkem zdokonalování institucí a vlád a že společenské změny lze prosadit nařízením – tato myšlenka, říkám, je stále obecně přijímána. Byla výchozím bodem Francouzské revoluce a vycházejí z ní i současné společenské teorie.[540]

Le Bon později, po bolševické revoluci, napsal, že v Rusku se projevuje stejný atavismus, který sužoval Francii:

> Bolševická mentalita je stará jako historie sama. Kain ze Starého zákona měl bolševické smýšlení. Teprve v dnešní době se však tato prastará mentalita setkala s politickou doktrínou, která ji ospravedlňuje. To je důvodem jejího rychlého šíření, které podkopává staré společenské struktury.[541]

Podlidé a mattoidi: Francouzská revoluce

Čtenáře odkazujeme na historickou práci Nesty H. Websterové The French Revolution[542], která čerpá z dobových dokumentů jak jakobínů, tak royalistů a která dramaticky oživuje zkaženost a zbabělost francouzské spodiny, vedené

---

[540] Gustave Le Bon, The Crowd, op. cit., s. 86.

[541] Gustave Le Bon, The World in Revolt (New York, 1921), s. 179; citováno podle Stoddarda, op. cit., kapitola VII: „The War Against Chaos“.

[542] Nesta H. Webster, The French Revolution, 1919, 1969. Britské nakladatelství Wermod & Wermod vydá luxusní vydání knihy The French Revolution s úvodem od této autorky. Stránky citované v tomto článku pocházejí z vydání z roku 1969.

nespokojenými pomatenými právníky a orleanistickými aristokraty, a zároveň hrdinství těch, kdo zůstali věrní králi, včetně prostého lidu. Pozoruhodný je zde způsob, jakým bylo možné dav vybičovat ke krvavému šílenství pomocí alkoholu a omamných látek placených vévodou z Orléansu, bratrancem krále, který toužil uzurpovat trůn za pomoci zločineckého podsvětí, které sám vypustil na svobodu.

Zatímco byla Websterová ve 20. letech 20. století široce uznávána vlivnými osobnostmi, jako byli Winston Churchill a lord Kitchener, jako odbornice na subverzi a revoluci a přednesla řadu přednášek pro britskou tajnou službu, uvědomovala si také význam psychologických faktorů při společenských převratech. V sérii článků o hlavních postavách Francouzské revoluce, publikované v periodiku vévody z Northumberlandu s názvem The Patriot, Websterová s odkazem na Nordauovy studie napsala, že

> při studiu všech typů revolucionářů je však třeba vzít v úvahu ještě jeden velmi důležitý faktor, a to fyzickou či duševní abnormalitu. Tento stav může být pouze přechodný; mnoho mladých mužů prochází obdobím revolučního nadšení a poté se usadí a stanou se užitečnými členy společnosti. U chronického revolucionáře však obvykle zjistíme, že vykazuje nějakou zvláštnost na duševní či tělesné úrovni. To platilo zejména pro vůdce Francouzské revoluce. ... „Šedivou bledost“ Saint-Justa... popsal jeden z jeho současníků jako charakteristický rys

většiny revolucionářů té doby. Na jejich zuřivosti se nepochybně podílela i porucha jater.[543]

Ačkoli by se Websterové narážka na zdánlivě rozšířené jaterní potíže revolucionářů mohla jevit jako zastaralý způsob uvažování, její poznámka je oprávněná. Konkrétněji řečeno, onemocnění jater může být příznakem psychické dysfunkce.[544] Fyziologické, a konkrétně neurologické, abnormality se vyskytly například u Lenina.

Z třídy „podlidí“, kteří se přesto vypracovali na vrchol jakobínského režimu, se „banditská třída“ „vyskytuje v každé revoluci“. Jedná se o sociopaty, kteří zaplňují řady bolševické Čeky a NKVD a jejich jakobínského ekvivalentu během „období teroru“. Websterová píše: „Řada mužů, kteří se dostali k moci během první francouzské revoluce, byli prostě obyčejní zločinci.“ Z několika příkladů revolučních osobností, které Websterová uvádí, se Jean Louis Carra, redaktor časopisu Annales Patriotiques, „dopustil loupeže na vdově a strávil dva roky ve vězení za vloupání“.[545] Jak uvidíme v souvislosti s Novou levicí naší doby, běžní zločinci, jako byl Andreas Baader, přijali revoluční teorie jako další rozměr své sociopatie.

Poučná je také historie Francouzské revoluce od Hippolyta A. Tainea, který stejně jako Websterová čerpal z dobových dokumentů, pokud jde o patologický charakter jak jakobínských vůdců, tak i jejich stoupenců. Je příznačné, že přístavní město Marseille, které přitahovalo spodinu ze

[543] Nesta H. Webster, „Monsters Behind the French Revolution: Carrier and a few other Terrorists“, Revolutionary Portraits V, The Patriot, 15. června 1922.
[544] Yoichi Chida a kol., „Does stress exacerbate liver diseases?“, Journal of Gastroenterology and Hepatology, leden 2006.
[545] Nesta H. Webster, „Monsters Behind the French Revolution“, op. cit.

středomořských přístavů, bylo jedním z prvních, které podlehlo davu. Taine popsal povahu davu vedeného jakobíny, což přesně evokuje obraz Stoddardovy „vzpoury podčlověka“:

> Jejich hlavní město s 120 000 obyvateli, v němž obchodní a námořní rizika podněcují inovativní a dobrodružného ducha; v němž pohled na náhle nabytá jmění utrácená za smyslové radosti neustále podkopává veškerou charakterovou stabilitu; kde je politika, stejně jako spekulace, loterií, která odměňuje odvážné; kromě toho všeho je to svobodný přístav a shromaždiště bezprávných nomádů, lidí pochybné pověsti, bez stálého živobytí, darebáků a lotrů, kteří jako vykořeněné, hnijící mořské řasy putují od pobřeží k pobřeží po celém Středozemním moři; skutečná žumpa naplněná spodinou dvaceti zkorumpovaných a polobarbarských civilizací, kde se hromadí a kvasí zločinecká lůza vyhozená z věznic v Janově, Piemontu, na Sicílii, ba dokonce z celé Itálie, ze Španělska, z Archipelagu a z Barbary. Není divu, že v takové době se tam dříve než jinde ustavila vláda davu. ~ Po mnoha výbuších je tato vláda zahájena 17. srpna 1790 sesazením pana Lieutauda, jakéhosi buržoazního, umírněného Lafayetta, který velel Národní gardě. Kolem něj se shromáždila většina obyvatelstva, všichni muži, „čestní či nečestní, kteří mají co ztratit“. Poté, co byl vyhnán, následně prohlášen za proskribovaného a nakonec uvězněn, se smířili s osudem a Marseille patřila nižším vrstvám, 40 000 chudáků a darebáků vedených [jakobínským] klubem.[546]

[546] H. A. Taine (překlad: John Durand, 1880), The Origins of Contemporary France, The French Revolution, sv. 2, kapitola IV, „The Departments, I - Provence

Oficiální zpráva o obyvatelstvu Marseille potvrzuje názory antijakobínských historiků, včetně tvrzení, že dav byl placen. Autor poznamenává, že tento dav tvořili jedinci odtržení od jakýchkoli vazeb k národu, rodině či řemeslu. Jedná se o stejné typy osobností, které dodnes zaplňují řady jak staré, tak nové levice. Úředník napsal:

> Přitahuje sem značné množství cizinců z Francie a Itálie touha po zisku, láska k požitkům, nedostatek práce a touha uniknout následkům svého špatného chování. Jedinci obou pohlaví a každého věku, bez vazeb na vlast či příbuzné, bez povolání, bez názorů, tlačeni každodenními potřebami, které se znásobují zhýralými návyky, snažící se jim oddávat bez přílišného úsilí, přičemž prostředky k tomu dříve nacházeli v mnoha manuálních činnostech obchodu, zbloudili během revoluce a následně vystrašení vládnoucí stranou, kteří byli v té době bohužel zvyklí dostávat odměnu za účast v politických sporech a nyní jsou odkázáni na život z téměř bezplatných rozdělení potravin, na obchod s drobným zbožím, na podřadná zaměstnání, která se naskytnou jen zřídka – zkrátka na podvody. To je to, co pozorovatel shledává v té části marseillské populace, která je nejvíce na očích; dychtivá těžit z čehokoli, co se naskytne, snadno ovlivnitelná, aktivní z nutnosti, hromadící se všude a zdající se velmi početná... Státní úředníci a okresní komisaři stále z velké části patří k té třídě lidí, kterou revoluce naučila žít bez práce, zajišťovat těm, kdo sdílejí jejich zásady, přístup k státním výhodám a

---

in 1792. - Early Supremacy of the Jacobins in Marseilles“; http://www.gutenberg.Org/dirs/2/3/5/2/23524/23524-h/files/2579/2579-h/2579-h.htm#note-2401

nakonec i přijímat příspěvky od heren a nevěstinců. Tito komisaři předem upozorňují své chráněnce, a to i podvodníky, když má dojít k výkonu zatykačů vydaných proti nim.[547]

Kriminalita, kterou revoluce rozpoutala, je zaznamenána v oficiálních dokumentech, z nichž vyplývá, že nejnižší vrstvy obyvatelstva vykořisťovaly obyčejné pracující lidi. Mezi „rovnými občany“ neexistoval žádný pocit „bratrství“. Obyčejní lidé trpěli v rukou bezohledných sociopatů, zatímco průměrní právníci a novináři, kteří nyní vládli Francii, byli bezpečně usazeni na vrcholu společenského žebříčku a jejich životy byly ohroženy pouze tehdy, když se obrátili proti sobě navzájem.

20. března přinutilo asi čtyřicet lupičů, kteří se vydávali za vlastence a stoupence ústavy, poctivé a čestné, avšak velmi chudé občany v devíti či deseti domech v Capelle-Viscamp, aby jim vydali peníze, obvykle pět franků na osobu, někdy i deset, dvacet či čtyřicet franků. Jiní zničili či vyplenili zámky v Rouesque, Rode, Marcoles a Vitrac a odvedli s sebou i obecní úředníky... . Národní garda z Boissetu, která bez omezení jedla a pila, vtrhla do zámku a chovala se nejbrutálnějším způsobem; cokoli jim přišlo do cesty, ať už to byly hodiny, zrcadla, dveře, skříně a nakonec i dokumenty, vše bylo odneseno. Dokonce poslali čtyřicet mužů do nedaleké vlastenecké vesnice. Donutili obyvatele každého domu, aby jim dali peníze, a těm, kteří

[547] „Archives Nationales“, F7, 7171, č. 7915. Zpráva o situaci v Marseille, sepsaná Miollisem, komisařem Direktoria v daném departementu, rok V, 15. Nivöse.

odmítli, vyhrožovali smrtí. Kromě toho národní garda z Boissetu odvezla nábytek ze zámku...[548]

V klášteře Convent des Carmes v ulici Rue de Vaugirard bylo uvězněno až 200 kněží. Sem se shromáždil opilý dav, který s pistolemi a šavlemi bezbranné kněze zavraždil.[549] Arcibiskupovi z Ariesu rozsekli tvář téměř na dvě části, když obětoval svůj život v naději, že tím uklidní krvežíznivost davu a ušetří ostatní kněze. Smrt starého muže dav jen ještě více rozvášnila a ten začal střílet na kněze, kteří klečeli v kapli a modlili se.[550] K podobným masakrům docházelo i na kněžích uvězněných v pařížské Abbaye. Mezi „lidmi“ však bylo více obětí než mezi šlechtou a duchovenstvem. Revoluční vůdci se snažili Francii „amputovat“ a radikálně snížit její počet obyvatel, což připomínalo Pol Pota.

V regionu La Vendée byla zavedena politika plošného vyvražďování s cílem odstranit lid, který zůstal věrný králi a církvi.

Nesta Websterová zaznamenala v této době podivnou proměnu Francie, která ukazuje, že revoluce byla vítězstvím „podčlověka“ a návratem k atavismu na troskách civilizace. Napsala, že průměrní právníci, jako byl Robespierre, kteří nyní drželi moc, si vybíjeli svou frustraci z let osobních neúspěchů tím, že se snažili eliminovat talentované a inteligentní. Terčem se stali všichni, kdo se věnovali vědě. „Válka proti vzdělání byla vedena dokonce i proti pokladům vědy, umění a literatury.“ Jeden z předních revolucionářů navrhl zabít sbírku vzácných

[548] „Archives Nationales“, F7, 3202. Dopis správního úřadu okresu Aurillac ze dne 27. března 1792 spolu s úředními zprávami.
[549] Tamtéž, s. 311.
[550] Tamtéž, s. 312.

zvířat v Přírodovědném muzeu. Mezi revolucionáři se rozšířila představa, že je třeba spálit všechny knihovny a ponechat si pouze knihy týkající se revoluce a práva. Tisíce knih a cenných obrazů byly zlikvidovány nebo zničeny. „Mělo být zničeno nejen vzdělání, ale i zdvořilost ve všech jejích podobách.“ Bylo nutné zaujmout „hrubé a neomalené chování“ a působit „nekultivovaným dojmem“. „Uhlazený výraz tváře, ruce bez stop po manuální práci, pečlivě učesané vlasy, čisté a slušné oblečení – to vše bylo vnímáno s podezřením; aby si člověk zajistil, že si udrží hlavu na krku, bylo vhodné vypadat neupraveně“. Bylo vhodné si rozcuchat vlasy, nechat si narůst hustý knír, ušpinit si ruce...“ „Jedním slovem, nebyla to jen válka proti šlechtě, bohatství, průmyslu, umění a intelektu; byla to válka proti civilizaci.“[551] Dnes lze konstatovat, že kult špíny a neupravenosti se stal běžnou součástí společnosti.

„Politika závisti“

Je třeba pečlivě rozlišovat mezi těmi, kdo usilují o skutečně potřebné reformy, byť i radikální povahy, a těmi, kdo usilují o revoluci za zcela destruktivním účelem, byť pod rouškou „rovnosti“ a „svobody“ – v souladu se svou sociopatickou povahou. Například autor tohoto článku zastává názor, že mezinárodní systém dluhového financování a obchodu potřebuje radikální transformaci. Taková radikální změna by sloužila tvůrčím, nikoli destruktivním účelům, a podřídila by roli Mamona, všudypřítomné peněžní etiky, vyšším lidským cílům, jako jsou například kulturní zájmy. Taková změna by podporovala soukromé podnikání a vlastnictví soukromého majetku, namísto toho, aby je ničila

[551] Tamtéž, str. 412–413.

bolševickým způsobem, a umožnila by snížení ochromujících daní, které jsou pro socialisty všelékem na „okrádání bohatých, aby [údajně] dali chudým“. To je důvod, proč významné kulturní osobnosti 20. století, jako například Ezra Pound, Hilaire Belloc, G. K. Chesterton a další, prosazovaly alternativy jak k marxismu, tak k dluhovému financování, jako je sociální úvěr a distributismus.[552] Takové reformy rozhodně nevyžadují zničení rodiny a náboženství, které jsou hlavními terči staré i nové levice. Někteří další, dokonce i z řad levice, podporovali takové formy socialismu, které měly být tvůrčí a duchovní, na rozdíl od marxismu, jenž je destruktivní a materialistický. Mezi tyto „estetické socialisty“ patřili Oscar Wilde[553] a William Morris, kteří spojovali sociální reformy s hnutím Arts and Crafts, a také „cechový socialista“ a literární propagátor A. R. Orage.

Rozdíl mezi tvůrčí sociální reformou a sociopatickým ničením, které prosazuje levice, lze přirovnat k rozdílu mezi reformami založenými na tradici a reformami založenými na ničení tradice.

Winston Churchill rozpoznal vnitřní motivy socialismu, který tehdy přinášel Rusku smrt a zkázu v obrovském měřítku, a napsal: „Socialismus je filozofií neúspěchu, vyznáním nevědomosti a evangeliem závisti; jeho podstatnou ctností je rovnoměrné rozdělování utrpení.“

Koncept „aristocidy“ podle Nathaniela Weyla

[552] Pro bližší rozbor některých z těchto významných osobností kulturní scény a jejich sociálně-politicko-ekonomických myšlenek viz: K. R. Bolton, Artists of the Right (San Francisco: Counter-Currents Publishing, 2012).
[553] Oscar Wilde, The Soul of Man Under Socialism, úvod K. R. Bolton (Londýn: Black House Publishing, 2012).

Závistivé ničení prostřednictvím socialistické „rovnosti“ – jev, který byl označován jako „vyrovnávání“ a spočíval v prostém vyvražďování těch, kteří dosáhli něčeho významného – a to ne nutně pouze finančního bohatství – nad rámec nejnižšího společného jmenovatele – byl Nordauem, Stodddardem a dalšími identifikován jako motiv stojící za společenskými vzpourami. V nedávné době tuto myšlenku rozvinul bývalý člen Komunistické strany USA, významný ekonom Dr. Nathaniel Weyl, do podoby teorie „závisti a aristocidy“. Pod pojmem „aristokracie“ Weyl neměl nutně na mysli tu, která vychází z dědičných privilegií, ale ty, kteří se vyznačují vrozenou ušlechtilostí charakteru a výjimečnými schopnostmi, bez ohledu na původ. Weyl také rozlišoval mezi „závistí“ a „ambicí“:

> Závist je třeba odlišovat od ambicí. Závist není touhou vyniknout, ale zlomyslnou touhou srazit na kolena ty, kteří jsou nadanější. Christopher Marlowe ve hře „Dr. Faustus“ napsal: „Jsem Závist. Neumím číst, a proto si přeji, aby byly všechny knihy spáleny.“[554]
>
> Weyl vysvětlil:
>
> ... Vyslovím hypotézu, že závist neúspěšných lidí vůči tvůrčím menšinám je hnací silou moderních revolučních hnutí, že tuto závist podněcují a využívají odcizení intelektuálové a že výsledkem je aristocida – vraždění produktivních, nadaných a úspěšných lidí – spolu s následným genetickým úpadkem.[555]

[554] Nathaniel Weyl, „Envy and Aristocide“, The Eugenics Bulletin, zima 1984, http://www.eugenics.net/papers/eb6.html
[555] Tamtéž.

Je pozoruhodné, že Weyl hovořil o revolučních davech, které byly podněcovány a vedeny „odcizenými intelektuály“. Jedná se o spodní vrstvu nevyrovnané inteligence, kterou Nordau v minulém století označil jako „mattoidy“. O nich Weyl uvádí:

> Vedení revolucí se málokdy skládá z rozhořčených rolníků nebo rozzuřených lumpenproletářů. Obvykle se skládá z frustrovaných, odcizených a zmatených intelektuálů, bez nichž by závist mas zůstala bez cíle a byla by pouhou mrzutou a tichou nelibostí. Odcizení intelektuálové slouží jako katalyzátoři, podněcují a aktivují převládající pocit závisti, poskytují mu zdánlivě legitimní cíl a dokonce jej obohacují o ideologii a jakési falešné morální ospravedlnění...[556]

Psychologie bolševismu

Je pozoruhodné, že již před Lothropem Stoddardem se bývalý americký socialista zabýval „psychologií bolševismu“ v období bezprostředně po bolševické revoluci v Rusku. John Spargo[557] ve své „Předmluvě“ uvedl:

---

[556] Tamtéž.

[557] John Spargo (1876–1966) byl členem výkonného výboru Sociálnědemokratické federace, kterou založil H. M. Hyndman (viz níže), a patřil k zakladatelům Výboru pro parlamentní zastoupení labouristů, předchůdce Britské labouristické strany. Po příjezdu do New Yorku v roce 1901 se stal vedoucím členem Socialistické dělnické strany a redaktorem časopisu The Comrade. Byl zakládajícím členem Socialistické strany Ameriky a působil v jejím výkonném výboru. Měl zásadní vliv na založení Randovy školy sociálního výzkumu a americké fabiánské organizace Intercollegiate Socialist Society. V polovině 20. let 20. století opustil dogmatický socialismus a přiklonil se k tomu, co nazýval „socializovaným individualismem“. Viz mimo jiné Markku Ruotsila, John Spargo and American Socialism (New York: Palgrave Macmillan, 2006).

V této malé knížce jsem se pokusil vysvětlit psychologii toho velkého hnutí plného vášnivé nespokojenosti a násilné revoluce, které kvůli svému rychlému rozvoji v Rusku a kvůli impulsu, který získalo díky své strašlivé převaze v této nešťastné zemi, nazýváme bolševismus. Revoluční komunismus je hrozbou pro civilizaci. Je ironickou skutečností, která dává podnět k hlubokému a vážnému zamyšlení, že konec velké světové války nepřinesl lidstvu mír, ale pouze ještě obtížnější a závažnější konflikt...

Každý organizovaný národ se svou kulturou, zákony, uměním a institucemi – svou civilizací – je ohrožován novou formou despotismu a terorismu. V jedné zemi za druhou nacházíme velké masy lidí připravené vzbouřit se proti stávajícímu společenskému řádu a neúprosným a bezohledným použitím hrubé síly nastolit despotismus mnohem hrozivější než cokoli, o co se kdy pokusili Habsburkové, Hohenzollernové či Romanovci. Stejně jako oni a všichni jejich předchůdci i tvůrci nové tyranie slibují krásné sliby konečné svobody, blahobytu a štěstí. Ve svém experimentu na živém těle lidské společnosti by však zničili instituce a zvyklosti, které jako jediné mohou umožnit řádný rozvoj lidstva směrem k ideálu, který si samo zvolilo.[558]

Spargo se, stejně jako Stoddard, zabýval zkoumáním bolševismu a podobných hnutí nikoli pouze jako politických projevů, ale jako forem duševní odchylky, a to „nejen programu, ale i ducha a myšlenkových procesů, které tento

[558] J. Spargo, The Psychology of Bolshevism (New York: Harper and Brothers Publishers, 1919), Předmluva.

program vytvořily“.[559] Spargo měl možnost na vlastní oči pozorovat povahy bolševických a dalších socialistických vůdců, stejně jako jejich bohatých sponzorů a stoupenců, a uvedl:

> Při analýze různých typů mužů a žen, kteří jsou prodchnuti duchem bolševismu, jsem měl tu výhodu, že jsem se důvěrně seznámil s velkým počtem mužů a žen z nejrůznějších společenských vrstev, kteří jsou buď zapálenými bolševiky, nebo patří do početné skupiny „téměř-bolševiků“.[560]

Spargo rozhodně nebyl zastáncem stávajícího stavu, ale věřil, že lepší společnost nemůže vzniknout, pokud bude založena na vadných jedincích s chybnými doktrínami:

> Antisociální chování, ať už ze strany jednotlivců, nebo davů, nemůže nikdy přispět k rozvoji skutečného socialismu. Žádný společenský řád nemůže být silnější než jeho lidské základy. Pouze muži a ženy, jejichž životy se řídí společenským vědomím, mohou vybudovat a udržet skutečně socializovanou společnost. Bolševismus je špatný, protože je antisociální, protože jeho ideály a metody jsou stejně sobecké a tyranské jako ideály a metody neomezeného kapitalismu.[561]

Spargo, který úzce spolupracoval s předními socialisty jak v Anglii, tak v USA, u nich zaznamenal několik primárních

[559] Tamtéž.
[560] Tamtéž.
[561] Tamtéž.

poruch osobnosti. Spargo pozoroval u velkého počtu levicových aktivistů hysterickou hyperestezii[562]:

> ...Jejich myšlenkové procesy jsou křečovité a silně emocionální. Jsou posedlí nějakou fixní představou, která vychází z emocí, nikoli z rozumu. Tento typ mysli byl předmětem mnoha rozsáhlých pozorování a studií, zejména v souvislosti s náboženskými formami hysterie. Nikdo, kdo se zúčastnil mnoha bolševických shromáždění nebo zná mnoho osob, na něž bolševismus silně působí, nebude vážně zpochybňovat tvrzení, že pozoruhodně velký počet těch, kdo se hlásí k bolševismu, vykazuje nápadnou podobnost s extrémními náboženskými fanatiky, a to nejen ve způsobu projevování svého nadšení, ale také ve svých metodách výkladu a argumentace. Stejně jako se v náboženské hysterii jediný text stává celým vyznáním, které vylučuje všechny ostatní texty, a místo toho, aby byl sám podroben racionálnímu zkoumání, stává se jediným měřítkem racionality všeho ostatního, tak i v případě průměrného bolševika tohoto typu se jediná fráze, přijatá do mysli v záchvatu emocí a nikdy neprověřená obvyklými kritérii rozumu, stává nejen samotnou podstatou pravdy, ale také měřítkem, podle něhož musí být určována pravdivost či nepravdivost všeho ostatního. Většina kazatelů, kteří se stávají stoupenci bolševiků, patří k tomuto typu.[563]

Ať už je levicový fanatik jakkoli inteligentní, porucha v podobě hysterické hyperestézie znamená, že jeho politické názory vznikly na základě emocí a nelze je změnit ani na

[562] To by se dalo definovat jako hysterická přecitlivělost vůči určitým situacím.
[563] Tamtéž, str. 22–23.

základě důkazů, které jim odporují. „Velmi snadno se stávají oběťmi náboženské hysterie a všech forem propagandy a agitace, v nichž se projevují hlavní znaky hysterie.“[564] Spargo poukázal na další rysy hysterické hyperestézie, která byla „velmi výrazná u průměrného bolševika“ a dalších „socialistů“:

> Existují i další uznávané charakteristiky tohoto typu abnormality, z nichž všechny se výrazně projevují v mentalitě průměrného bolševika. Jednou z nich je hořká netolerance. Netolerance samozřejmě sama o sobě není příznakem hysterie. Někdy je netolerance skutečně výsledkem čisté racionality. Když však dav radikálních protestujících proti omezením práva na svobodu projevu a svobodu tisku vypíská a přehluší kohokoli, kdo se pokusí vyjádřit názor, s nímž nesouhlasí, je jejich chování hysterické, tedy přehnaně emocionální a neracionální: nejsou logicky v souladu s žádným ideálem svobody. V okamžiku, kdy požadují svobodu, popírají svobodu, která již existuje. Nejednou jsem byl svědkem toho, jak bolševické i socialistické publikum zuřivě protestovalo proti potlačování svobody slova policejními orgány, a poté samo zuřivě hlučelo, dokud nevykřičelo nebo nezastrašilo do mlčení nějakého řečníka, s jehož názory nesouhlasilo; čímž velmi účinně potlačovalo vyjádření názorů, které mu nebyly po chuti. Tím pádem náhodou dělalo to samé, za co obviňovalo ostatní.[565] Jistě, zcela racionální mysli by se takhle neprojevovaly. V takových případech samozřejmě hraje roli emocionální nakažlivost a hromadná sugesce. Psychologie davu se liší od psychologie jednotlivce.

[564] Tamtéž, s. 24.
[565] Z psychologického hlediska: projekce.

> Skutečností však zůstává, že jednotlivci tvořící dav jsou neobvykle přehnaně emocionální.[566]

Tuto netoleranci vůči jakémukoli odlišnému názoru z řad levice lze dnes pozorovat u Nové levice a u převládajících anarchistických a trockistických frakcí v rámci levice v západním světě. Ať už se jedná o pokus o zrušení přednášky akademika na univerzitě nebo o snahu fyzicky rozbít akci „radikální pravice“ a následné vyjadřování pobouření, pokud se policie pokusí udržet pořádek během nepokojů, levicoví aktivisté se při takových akcích obvykle uchylují k teatrálnosti a hysterii. To je často doprovázeno zbabělými útoky na oponenty, pokud se podaří shromáždit dav, který dostatečně převyšuje počet svých cílů. To, co Spargo uvádí o hysterické hyperestezii jako kořeni náboženské hysterie, vysvětluje tu vehemenci, s jakou levicoví aktivisté zacházejí s jakýmkoli vnímaným nesouhlasem způsobem, jakým se náboženský fanatik snaží zlikvidovat „kacířství“. Stejně jako v případě náboženské hysterie je i vnímaná opozice levicí doslova démonizována. Stačí tedy, aby byl někdo s konzervativními názory terčem verbálních i fyzických útoků jako „neonacista“, „rasista“ nebo „fašista“.

O vedení bolševiků Spargo napsal, že jejich mentalita se vyznačuje následujícími hysterickými rysy:

> ... přehnaný egoismus, extrémní netolerance, intelektuální ješitnost, přehnaná kritičnost, požitkářství, touha po duševním a emocionálním vzrušení, nadměrný dogmatismus, hyperbolický jazyk, impulzivní soudy, emocionální nestabilita, intenzivní uctívání hrdinů, sklon

[566] Spargo, op. cit., str. 25–27.

k intrikám a spiknutím, rychlé střídání extrémů nadšení a deprese, prudké rozpory v pevně zastávaných názorech a přesvědčeních, periodické, rychlé a nesystematické změny duševního postoje. Samozřejmě ne každý jedinec vykazuje vždy všechny tyto charakteristiky, ani to nejsou jediné charakteristiky, které jsou obecně příznačné pro hysterii a které lze u tohoto typu pozorovat.

Bylo by přehnané tvrdit, že všichni tito jedinci jsou hysterici v patologickém smyslu, ale je naprosto přesné říci, že tato skupina vykazuje výrazné hysterické rysy a že se velmi podobá rozsáhlé skupině přehnaně emocionalizovaných náboženských nadšenců, z nichž pochází tolik skutečných hysteriků. Je pravděpodobné, že náhodné okolnosti prostředí jsou příčinou toho, že jejich emocionalita nabývá spíše sociologických než náboženských forem. Kdyby sociologický podnět chyběl, většina z nich by byla nábožensky motivována do stavu, který by nebyl o nic méně abnormální.[567]

Čtenáře vyzýváme, aby si všímal chování, řeči těla a verbálních projevů levicových aktivistů, ať už jde o debatu mezi jednotlivci, nebo o skupinu demonstrující v ulicích. Pokud dojde k neshodě, je na ni reagováno hystericky, a pokud má levice dostatečnou převahu, pak i násilím.

Neurastenie

Značná část rysů, které Spargo pozoroval v souvislosti s „hysterií“ u levicových aktivistů své doby, je dnes zařazena mezi příznaky narcistické poruchy osobnosti (Narcissistic

[567] Tamtéž, str. 32–33.

Personality Disorder - NPD). Zdá se, že NPD se nejčastěji vyskytuje u minulých i současných levicových vůdců.

Další kategorií duševní poruchy, kterou Spargo u levice pozoroval, byla neurastenie[568]:

> A konečně jsou tu neurastenici, jejichž psychika vyžaduje neustálé podněty v podobě novinek, stejně jako jiní potřebují povzbuzení v podobě alkoholového opojení, a ti, kteří podobně touží po podnětech plynoucích ze slávy. Pro tyto poslední představuje zapojení do revolučních nepokojů snadnou cestu na titulní stránky denního tisku.[569]

Patokracie

Polský klinický psycholog Dr. Andrew M. Lobaczewski převzal řecký termín „ponerologie“ (poeneros = zlo)[570], aby jím pojmenoval svou psychohistorickou studii o dopadech psychopatie na společnost, historii a politiku. Ponerologie se tedy jeví jako analogie k psychohistorii, která se vyvinula v USA. Lobaczewski spolu s týmem psychologů tajně zkoumal roli psychopatů v komunistickém Polsku.

Lobaczewského politická ponerologie

Lobaczewskiho rukopis knihy Political Ponerology prošel složitým procesem, než byl v 80. letech vydán v Kanadě. Lobaczewski zničil první verzi rukopisu poté, co byl několik minut před prohlídkou ze strany státních orgánů varován.

---

[568] Mezi příznaky neurasthenie – což je v psychologii již zastaralý pojem – které lze vztáhnout na Spargovo pojetí poruch osobnosti u levicových jedinců, patří neschopnost uvolnit se a podrážděnost.

[569] Spargo, op. cit., s. 44.

[570] A. M. Lobaczewski, Political Ponerology: A Science on the Nature of Evil Adjusted for Political Purposes (Red Pill Press, 1985, 1998), s. 99.

Druhou verzi předal americkému turistovi, aby ji doručil vysokému představiteli Vatikánu, ale Lobaczewski se o ní již nedozvěděl nic dalšího. Statistický materiál a případové studie tak byly ztraceny a třetí verzi musel Lobaczewski po příjezdu do USA sepsat z paměti v obecné rovině.[571] Poté se objevily potíže s hledáním vydavatele v USA a Lobaczewski byl překvapen rozsahem vlivu americké levice.[572]

Lobaczewski dospěl ke stejným závěrům jako Max Nordau a Lothrop Stoddard:

> Lidem s různými psychickými odchylkami se společenská struktura ovládaná normálními lidmi a jejich myšlenkový svět jeví jako „systém násilí a útlaku“. K takovému závěru zpravidla dospívají psychopati. Pokud zároveň v dané společnosti skutečně existuje značná míra nespravedlnosti, mohou se patologické pocity nespravedlnosti a sugestivní výroky pocházející od deviantů snadno šířit mezi oběma skupinami[573], ačkoli každá z nich má zcela odlišné důvody, proč takové myšlenky upřednostňuje.[574]

Levicové politické doktríny slouží jako prostředek k přetvoření světa podle představy psychopata, a to ve jménu „spravedlnosti“, přičemž zároveň svrhávají ty normální společenské zákony, pravidla a morální zásady, které psychopat považuje za nesnesitelné utlačování.

> U psychopata se rodí sen o jakési utopii „šťastného“ světa a společenského systému, který by je neodmítal ani nenutil

[571] Tamtéž, str. 27–28.
[572] Tamtéž, s. 31.
[573] Normálními a psychopatickými.
[574] A. M. Lobaczewski, op. cit., str. 140–141.

> podřídit se zákonům a zvyklostem, jejichž smysl je pro ně nepochopitelný. Sní o světě, v němž by dominoval jejich jednoduchý a radikální způsob prožívání a vnímání světa, kde by jim samozřejmě byla zaručena bezpečnost a prosperita. V tomto utopickém snu si představují, že ti „druzí“, odlišní, ale také technicky zdatnější než oni sami, by měli být nasazeni do práce, aby dosáhli tohoto cíle pro psychopaty a jim podobné.[575]

Lobaczewski poukazuje na to, že psychopati si rychle uvědomují, jaké dopady má jejich osobnost na traumatizaci normálních lidí, a jsou schopni toho využít jako prostředku k dosažení svých cílů prostřednictvím teroru.[576] To vysvětluje, proč mohou tak malé skupiny psychopatů ovládat obrovské masy normálních lidí prostřednictvím teroru. „Podřízení normálního člověka psychologicky abnormálním jedincům má závažné a deformující účinky na jeho osobnost: vyvolává to trauma a neurózy.“[577]

Na individuální úrovni lze pozorovat dopady na normálního člověka, který žije se sociopatickým partnerem: tento normální jedinec pravděpodobně nakonec trpí posttraumatickým stresovým syndromem nebo jinými formami neurózy, které mohou být závažné. Když psychopati převezmou úplnou vládu nad celým národem nebo dokonce nad malou skupinou, negativní vliv psychopata se tím rozšíří s využitím politiky či náboženství jako kontrolního mechanismu. Tento vliv je snadno pozorovatelný v sektách, ale stejné faktory působí i v politice.

---

[575] Tamtéž, s. 139.
[576] Tamtéž.
[577] Tamtéž.

Mezi kategoriemi, které Lobaczewski popisuje, je patologický egoismus, při kterém jedinec potlačuje cokoli, co má sebekritický charakter. Lobaczewski to spojuje s deformacemi nebo poraněními mozku jako s příznakem prefrontální charakteropatie.[578] Tuto podmínku připsal Leninovi. Jak uvidíme, tato podmínka se týká také Jeana-Jacquesa Rousseaua, Karla Marxe, Mao Ce-tunga, Lva Trockého a dalších.

Ponerogenní asociace

Lobaczewski popisoval dopady individuální psychózy na skupiny a celé státy, přičemž ideologie sloužily jako zástěrka pro psychotické cíle. Jedná se o vznik hnutí a podněcování vzpour či nepokojů ve jménu nějakého vznešeně znějícího ideálu. Lobaczewski o tom píše:

> Je běžným jevem, že ponerogenní sdružení či skupina vyznává určitou ideologii, která vždy ospravedlňuje její činnost a poskytuje motivační propagandu. I malá banda chuligánů má svou vlastní melodramatickou ideologii a patologický romantismus. Lidská přirozenost vyžaduje, aby byly ohavné věci obklopeny nadměrně kompenzační mystikou, a to za účelem umlčení vlastního svědomí a kritického úsudku, ať už jde o vlastní, nebo o svědomí a úsudek druhých.
>
> Kdyby bylo možné takové ponerogenní sdružení zbavit jeho ideologie, nezbylo by nic jiného než psychologická a morální patologie, nahá a neatraktivní.[579]

[578] Tamtéž, s. 148.
[579] Tamtéž, s. 164.

Ponerogenní hnutí a doktrína, která byla vyvinuta k jeho ospravedlnění, jsou formulovány a podporovány jedinci, kteří sublimují své vlastní psychologické nedostatky a zbavují se nutnosti řídit se běžnými morálními zásadami.[580] Tento proces se projevil v teroristické činnosti skupiny Baader-Meinhof v Německu a Weather Underground v USA, které se dopouštěly trestných činů ve jménu ideologie. Andreas Baader byl běžným zločincem, než přijal komunistickou doktrínu, aby si vylepšil svůj život jako sociopat. Donald DeFreeze, zakladatel komunistické teroristické skupiny Symbionese Liberation Army (SLA) působící v USA v 70. letech, byl násilným zločincem ještě předtím, než svou kriminalitu intelektualizoval pomocí komunistické doktríny. Svou zločineckou kariéru zahájil ve věku 14 let jako člen gangu v New Yorku a když přijal levicovou doktrínu, odpykával si trest ve věznici Soledad v Kalifornii za ozbrojenou loupež. Kdysi okradl prostitutku o 10 dolarů a udal svého přítele policii. Ti, kdo ho znali ve vězení, ho považovali za nevýrazného výtržníka. DeFreeze v roce 1973 uprchl z věznice Vacaville a během svého útěku založil SLA.[581]

Navzdory svým ideologickým ambicím zůstávala SLA v podstatě jen bandou bankovních lupičů a únosců, skrývající se za maskou boje za „rovnost“. Jednou z prvních akcí SLA byla vražda ředitele školského úřadu v Oaklandu Marcuse A. Fostera v listopadu 1973, a to kvůli jeho podpoře povinných studentských průkazů, které měly sloužit k potlačení kriminality mladistvých.[582] Pro sociopata, jako je DeFreeze, by taková opatření skutečně představovala „nespravedlnost“ a

[580] Tamtéž, s. 165.
[581] „Symbionese Liberation Army“, http://sla-revolution.blogspot.co.nz/2008/09/donald-defreeze-donald-david-defreeze.html
[582] Tamtéž.

zabití autoritativní osoby by bylo možné ospravedlnit jako odstranění utlačovatele.

S ohledem na premisy stanovené Lobaczewským, Nordauem a Stoddardem a na techniky ponerologie i psychohistorie lze většinu forem levicového smýšlení za posledních několik set let považovat za sublimované masky jedinců, kteří by za jiných okolností byli zloději, násilníci, sadisté a vrazi. Díky extremistickému přesvědčení, že „účel světí prostředky“ a že například lhaní a jakýkoli druh podvodu jsou při dosahování ideálu ospravedlněné, získává psychopat hrdinské a ušlechtilé ospravedlnění. Dokumenty jako Komunistický manifest a Kapitál, či Maoova Malá červená knížka a množství vznešeně znějících manifestů vydaných skupinou Baader-Meinhoff nebo Weather Underground jsou prohlášeními o psychopatické válce proti společnosti, nebo o tom, co Lothrop Stoddard nazval „vzpourou proti civilizaci“. V tomto krédu levice jsou morálka, náboženství a pravda považovány za pouhé opory buržoazie. Lobaczewski tvrdil, že gangy, mafie a davové skupiny[583] jsou stejného typu jako komunistická skupina.

Pro tyto skupiny je typický jev, kdy jednotliví členové přestávají vnímat psychotické rysy u svých vůdců, aneb dochází k „atrofii přirozených kritických schopností“. Psychotické chování se pak interpretuje jako hrdinství.[584] Člověku by se okamžitě mohly vybavit hrdinské vlastnosti, jimiž jsou obdařeni charismatičtí psychopati, jako například Jim Jones nebo Charles Manson, avšak stejný proces se projevuje i při

[583] Tamtéž.
[584] Tamtéž.

glorifikaci činů některých politických vůdců a ponerogenních uskupení.

Patokracie

Lobaczewski zvolil pojem „patokracie“[585] k popisu státu, který je řízen psychopaty:

> Pro takto vytvořený systém vlády, v němž malá patologická menšina přebírá kontrolu nad společností normálních lidí, přijmu označení „patokracie“. Takto zvolený název především zdůrazňuje základní povahu makrosociálního psychopatologického jevu a odlišuje jej od mnoha možných společenských systémů, v nichž dominují struktury, zvyky a zákony normálních lidí.[586]

Lobaczewski přisuzuje vznik patokracie „nemoci velkých společenských hnutí“, která postihuje „celé společnosti, národy a říše“.[587] Původ patokracie a ponerogenních sdružení mezi lidmi se společnou psychopatickou mentalitou vysvětluje jejich podobnost v průběhu dějin.[588]

Ponerogenická doktrína hlásá, že „účel světí prostředky“, a takové racionalizace extrémních činů psychopatického charakteru otevírají psychopatům cestu k tomu, aby své sklony uplatňovali ve jménu ideálů. Ideologie se tak stává „užitečnou pro účely“ osvobození psychopata „od nepříjemného tlaku běžných lidských zvyků“. Každé velké společenské hnutí se tak může stát „hostitelem, na němž nějaká patokracie zahájí svůj

[585] Lobaczewski uvádí, že tento výraz, o kterém dosud nevěděl, již použil jeden maďarský vědec.
[586] Lobaczewski, op. cit., s. 193.
[587] Tamtéž, s. 199.
[588] Tamtéž, s. 200.

parazitický život“. Velké společenské hnutí tedy mohlo být od samého počátku poznamenáno psychopatickými rysy, nebo mohlo být následně převzato psychopaty.[589] Příkladem toho je původní dělnické hnutí, které vzniklo s ušlechtilými a nezbytnými cíli, ale které bylo ovládnuto marxistickými a jinými ponerogenními doktrínami a sdruženími.

Levicové osobnosti

Abychom pochopili, jak se projevují takové výbuchy masové psychózy, jejichž cílem je svržení civilizace a oživení primitivních – atavistických – pudů, je poučné prozkoumat osobnostní typy některých revolučních vůdců a teoretiků. Jedná se o jedince, kteří vnímají civilizaci jako břemeno; jako společenské a kulturní vězení. Jejich touhu po ničení ospravedlňuje ideologie a realizuje se prostřednictvím podněcování davů; jejich krvežíznivost je ospravedlňována hesly o spravedlnosti a svobodě. V masovém měřítku provádějí to, co Jeffrey Dahmer a Edward Gein provádějí v omezeném měřítku, a to ze stejných důvodů, avšak za fasádou ideologie. Historie je proto obecně označuje spíše jako „revoluční vůdce“ než jako „psychotické vrahy“. Stejnou spodinu můžeme stále často vídat na ulicích západních společností, jak se bouří a rabují, nazývají se „anarchisty“, pěstují špinavý vzhled, jsou pohrdaví, zahořklí, bez smyslu pro humor, s proslulým „komplexem méněcennosti“, „odvážní“, když jsou v davu, ale zbabělí, když jsou konfrontováni.

Carl Jung, zakladatel analytické psychologie, si uvědomoval atavistický charakter těchto doktrín a prohlásil: „Komunistická či socialistická demokracie je vzpourou těch,

[589] Tamtéž, s. 201.

kteří nejsou schopni se přizpůsobit, proti snahám o nastolení řádu...“[590]

Osobnostní typy levicových osobností lze pochopit na základě případových studií hlavních postav levicového hnutí v průběhu několika století. Tyto osobnostní typy jsou neměnné.

Nedostatek skutečné empatie

Zatímco levicový aktivista velebí „lidskost“, jeho mezilidské vztahy jsou často dysfunkční. Lidé pro něj existují pouze v abstraktním smyslu, jako ideologické konstrukty. Levicový aktivista se bez jakýchkoli citů obrátí proti svému levicovému „příteli“ a „soudruhovi“, jakmile to „věc“ vyžaduje.

Douglas Hyde, který působil jako redaktor deníku Daily Worker, orgánu Komunistické strany Velké Británie, a v letech 1928 až 1948 byl předním britským komunistickým funkcionářem, zaznamenal incident, který poukazuje na nedostatek osobní empatie mezi komunistickými kádry: Hyde popsal událost z válečného období, kdy redakce deníku Daily Worker neměla k dispozici dostatečně senzační článek na titulní stranu. Jejich dilema se vyřešilo, když „na poslední chvíli“ předložil šéfredaktor redaktorovi článek, který označil za „absolutní dar z nebes. Je to úžasný příběh. Bomby shozené na školu v Kentu. Desítky mrtvých. Zachránilo to vydání a jestli to čtenáře nerozzuří k běsnění, sním svůj klobouk“. Harry Pollitt, generální tajemník Komunistické strany, „tuto událost ve své propagandě opakovaně využíval...“, a svými zmínkami o

[590] Citováno podle Jay Sherry, „Carl Gustav Jung: Avant-garde Conservative“, disertační práce, Freie Universität Berlin, 2008, s. 142.

„malých sametových tělíčkách“ dětí dohánět davy na shromážděních k slzám.[591] Hyde vzpomínal:

> Byla to přesně ta demagogická fráze, která se v komunistické propagandě tak dobře hodí, ale zkušení členové strany k ní zaujímali naprosto cynický postoj. „Pollittovy malá sametová tělíčka“ se ve straně staly vtipem. Když se skupiny komunistů chystaly na další demonstraci…, někdo si postěžoval: „Asi si budeme muset vystačit s další dávkou Harryho malých sametových tělíček.“[592]

Levicový aktivista vyjadřuje své emoce prostřednictvím sloganů, demonstrací, vandalismu, nepokojů a násilí; svou nenávist skrývá za fasádou „lásky“. Svou nenávist a hněv ospravedlňuje jako „lásku k lidstvu“ namířenou proti nespravedlnosti systému, jeho představitelů a institucí. Levicový aktivista je schopen svou nenávist doktrinálně promítnout na své nepřátele, protože levice teoreticky zastupuje „svobodu, rovnost, bratrství“, jejichž dosažení může vyžadovat značné krveprolití.

V souvislosti s některými osobnostmi, které v komunistické straně pozoroval, Hyde uvedl, že William Rust, šéfredaktor deníku Daily Worker, „nebyl příliš přístupný. Měl jen málo přátel a jen velmi málo lidí s ním navázalo vřelé vztahy“. Byl od přírody chladný. „Byl prakticky neschopný vřelosti, i když dokázal vyzařovat velké teplo“. Byl „dobře informovaný, ale měl málo kultury. V některých ohledech byl

[591] Douglas Hyde, I Believed (Londýn: William Heinemann, 1951), s. 162. Hyde konvertoval ke katolicismu v roce 1948 a stal se horlivým zastáncem katolické sociální nauky jako alternativy jak k socialismu, tak ke kapitalismu volného trhu.
[592] Tamtéž.

podivně pubertální“.[593] Rust byl motivován touhou po moci, a to jak v rámci komunistické strany, tak i vyhlídkou na revoluci, která by ho v rámci „diktatury proletariátu“ vynesla k skutečné moci nad Británií.

> Zůstal-li tedy ve vedení, nezáleželo příliš na tom, jaké ponížení a jaké oběti by se od něj mohly vyžadovat. Dříve či později by komunismus zvítězil a on by se stal jedním z mocných. Měl by moc. Měl by šanci na odplatu.[594]

R. Palme Dutt, místopředseda Komunistické strany, byl nejmocnějším mužem ve straně. Hyde poznamenal, že „na rozdíl od Tikea Rusta mu chyběla vřelost, ale na rozdíl od něj postrádal téměř zcela smysl pro humor“, s výjimkou toho, že se mu „ramena chvěla tichým smíchem“ nad neštěstím jeho politických protivníků, včetně těch, kteří se považovali za jeho přátele. „Zdálo se, že lidský soucit a idealismus do jeho povahy vůbec nepatří.“[595] Jeho přiklonění se ke komunismu bylo čistě intelektuální a postrádalo jakýkoli „skutečný humanismus“.

Harry Pollitt, generální tajemník Komunistické strany, byl podle Hydeových slov „schopen obrovské nenávisti, což je vlastnost, kterou – stejně jako většina marxistů – záměrně pěstoval jako nezbytnou a žádoucí“.[596]

V souvislosti s ženami ve straně Hyde uvedl: „Zajděte na jakýkoli sjezd komunistické strany a sledujte ty ženy s tvrdými tvářemi, které vystupují na pódium. Nenávist, kterou strana podněcuje a využívá, je pak často až šokujícím způsobem

[593] Tamtéž, s. 154.
[594] Tamtéž, s. 155.
[595] Tamtéž, s. 159.
[596] Tamtéž, str. 161–162.

patrná v očích tvrdých jako u prostitutky ze Soho a na rtech sevřených jako u lichváře ze slumu. Člověk nemusí jezdit do Rumunska, aby viděl Annu Paukerovou.“[597] Jeden z členů Politického byra, řídícího orgánu Komunistické strany, Hydeovi sdělil, že „do dvanácti měsíců“ poté, co se nově přijaté členky stanou marxistkami, „jsou přitažlivé asi jako koně“.[598] Hyde však uvádí, že jen málo žen, které do strany vstoupily, v ní zůstalo déle, a pro vedení strany bylo velkým problémem, že se jim nedařilo získat do svých řad běžné ženy v domácnosti z dělnické třídy.[599]

Stejně tak se vyskytly problémy s mladými lidmi, kteří vstoupili do strany a stali se „arogantními, přehnaně asertivními a sebevědomými“. Vstoupili do ní s očekáváním, že jednoho dne brzy budou vést miliony lidí. Strana v nich podporovala slabosti typické pro dospívání.[600]

Nedostatek empatie na mezilidské úrovni, který je místo toho zdůvodňován jako empatie vůči „lidstvu“ – nebo alespoň jeho částem –, snad nejlépe vystihla herečka Vanessa Redgraveová, která je již mnoho let výraznou osobností britského trockismu:

> Můj paradox spočívá v tom, že ačkoli mi velmi záleží na širokých masách – na sirotcích ve Vietnamu, na hladovějících v Indii –, zdá se, že mi příliš nezáleží na

[597] Tamtéž, s. 164.
[598] Tamtéž.
[599] Tamtéž, str. 165–167.
[600] Tamtéž, s. 167.

lidech v mém bezprostředním okolí. Proti tomuto obvinění jsem se bránila. Ale upřímně řečeno, taková jsem.[601]

[…] Pohled na levici z čistě politického hlediska je omezující a nepřináší žádná vysvětlení. Levice je psychologická aberace, která má stejné motivace jako masový vrah, násilník či zloděj. Ti, z nichž by se za jiných okolností stali kriminální sociopati, přesměrovávají své destruktivní impulsy do politiky. V průběhu několika staletí a napříč kontinenty byl vývoj levice vždy stejný. Jsme tedy svědky něčeho jiného než pouhé politiky či protestů proti nespravedlnostem. Existují zde společné a přetrvávající charakteristiky. Konkrétně se mezi levicovými aktivisty jako konstanty objevují sociopatie a narcisismus. Obecně lze říci, že levice je intelektualizovaná psychopatie.

Jak poznamenalo mnoho raných sociálních vědců a několik dalších, kteří stále mají odvahu oponovat dnes převážně levicovému směřování sociálních věd, levičáctví poskytlo racionalizaci či intelektualizaci chování, které by v jiných situacích bylo považováno přinejlepším za delikventní, ne-li přímo směřující k masovému vraždění. Levicoví vůdci mají často stejné osobnostní rysy jako sociopatičtí a narcističtí vůdci sekt typu Jima Jonese – který byl sám levicově orientovaný –, ale když jsou lidé jako Trockij, Mao a Lenin povýšeni do čela milionů, škody sahají daleko za hranice toho, co může způsobit vůdce sekty jako Charles Manson (což je, jak je příznačné, další ikona levice).

[601] Vanessa Redgraveová, citovaná Tomem Adlerem v deníku Daily Mail (viz [v knize Boltona] níže uvedená kapitola: „Trotskyism in Britain - Healy's Sex Cult“).

Levicovou ideologii formulovali ti, kdo promítají své osobní, často rodinné úzkosti na celé národy a civilizace, a to v konfliktu, který se jeví jako podobný oidipovskému, přenesenému z rodičovské autority na autoritu vládní. Motivem, jakkoli racionalizovaným, není náprava nespravedlností, ale ničení. Na dominantních ideologiích, ať už jde o Starou, Novou nebo Příští levici, je pozoruhodné to, že se především snaží zničit tradiční lidské vazby pěstované v průběhu staletí, a to v rychlých bouřích, které neberou ohled na lidské utrpení, ale jsou rozpoutány s nejvyšší zuřivostí ve jménu zcela abstraktního pojetí „lidskosti“. Proto jeden společenský analytik, Lothrop Stoddard, toto trefně definoval jako „vzpouru podčlověka“, a tak tomu zůstává bez ohledu na to, do jakého „nového“ a „vzneseného“ hávu by se levice mohla přetvořit.

***

6. Téměř každý bude souhlasit s tím, že žijeme v hluboce problémové společnosti. Jedním z nejrozšířenějších projevů šílenství našeho světa je levičáctví, takže diskuse o psychologii levičáctví může sloužit jako úvod k diskusi o problémech moderní společnosti obecně.

7. Co je však levičáctví? V první polovině 20. století bylo možné levičáctví prakticky ztotožnit se socialismem. Dnes je toto hnutí roztříštěné a není jasné, koho lze správně označit za levičáka. Pokud v tomto článku hovoříme o levičácích, máme na mysli především socialisty, kolektivisty, „politicky korektní“ typy, feministky, aktivisty za práva homosexuálů a zdravotně postižených, aktivisty za práva zvířat a podobně. Ne každý, kdo je spojen s některým z těchto hnutí, je však automaticky levičák. To, čeho se snažíme v diskusi o levičáctví dosáhnout, není ani tak hnutí nebo ideologie, jako spíše psychologický typ,

nebo spíše soubor příbuzných typů. To, co máme na mysli pod pojmem „levice“, se tedy jasněji ukáže v průběhu naší diskuse o levicové psychologii. (Viz také odstavce 227-230.)

8. I tak zůstane naše pojetí levičáctví mnohem méně jasné, než bychom si přáli, ale zdá se, že na to není žádný lék. Vše, o co se zde pokoušíme, je jen hrubým a přibližným způsobem naznačit dvě psychologické tendence, které jsou podle našeho názoru hlavní hybnou silou moderního levičáctví. V žádném případě netvrdíme, že říkáme CELOU pravdu o levicové psychologii. Také naše diskuse se má týkat pouze moderního levičáctví. Ponecháváme otevřenou otázku, do jaké míry lze naši diskusi aplikovat na levičáky 19. a počátku 20. století.

9. Dvě psychologické tendence, které jsou základem moderního levičáctví, nazýváme pocity méněcennosti a přesocializace. Pocity méněcennosti jsou charakteristické pro moderní levičáctví jako celek, zatímco přesocializace je charakteristická pouze pro určitý segment moderního levičáctví; tento segment je však velmi vlivný.

Pocity méněcennosti

10. Pod pojmem „pocity méněcennosti“ rozumíme nejen pocity méněcennosti v užším slova smyslu, ale celé spektrum souvisejících rysů: nízké sebevědomí, pocity bezmoci, depresivní sklony, poraženectví, pocit viny, nenávist k sobě samému atd. Tvrdíme, že moderní levičáci mají tendenci některé takové pocity (případně více či méně potlačované) mít a že tyto pocity jsou rozhodující pro určení směru moderního levičáctví.

11. Když někdo interpretuje jako urážlivé téměř vše, co se o něm (nebo o skupinách, s nimiž se ztotožňuje) řekne,

usuzujeme, že má pocity méněcennosti nebo nízké sebevědomí. Tato tendence je výrazná u aktivistů za práva menšin, ať už patří k menšinovým skupinám, jejichž práva hájí, nebo ne. Jsou přecitlivělí na slova používaná k označení menšin a na vše, co se menšin týká. Výrazy „negr“, „orientálec“, „postižený“ nebo „kočka“ pro Afričana, Asiata, postiženého nebo ženu původně neměly žádný hanlivý nádech. „Buchta“ a „kočka“ byly pouze ženskými ekvivalenty slov „chlap“, „frajer“ nebo „týpek“. Negativní konotace těmto výrazům přisoudili sami aktivisté. Někteří aktivisté za práva zvířat zašli tak daleko, že odmítají slovo „domácí mazlíček“ a trvají na jeho nahrazení slovem „zvířecí společník“. Levicoví antropologové se velmi snaží, aby o primitivních národech neřekli nic, co by mohlo být interpretováno negativně. Chtějí nahradit slovo „primitivní“ slovem „negramotný“. Zdá se, že jsou téměř paranoidní vůči všemu, co by mohlo naznačovat, že nějaká primitivní kultura je horší než ta naše. (Tím nechceme naznačit, že primitivní kultury JSOU horší než naše. Pouze poukazujeme na přecitlivělost levicových antropologů).

12. Ti, kdo jsou nejcitlivější na „politicky nekorektní“ terminologii, nejsou průměrní obyvatelé černošského ghetta, asijští přistěhovalci, týrané ženy nebo postižení, ale menšina aktivistů, z nichž mnozí ani nepatří k žádné „utlačované“ skupině, ale pocházejí z takzvaně privilegovaných vrstev společnosti. Politická korektnost má svou pevnost mezi univerzitními profesory, kteří mají jisté zaměstnání s pohodlným platem a z nichž většinu tvoří heterosexuální bílí muži ze středních a vyšších vrstev.

13. Mnoho levičáků se intenzivně ztotožňuje s problémy skupin, které se těší obrazu slabých (ženy), poražených

(američtí indiáni), odpudivých (homosexuálové) nebo jinak méněcenných. Sami levičáci mají pocit, že tyto skupiny jsou méněcenné. Nikdy by si nepřiznali, že takové pocity mají, ale právě proto, že tyto skupiny považují za méněcenné, se s jejich problémy ztotožňují. (Tím nechceme naznačit, že ženy, Indiáni atd. JSOU méněcenní; pouze poukazujeme na levicovou psychologii).

14. Feministky se zoufale snaží dokázat, že ženy jsou stejně silné a schopné jako muži. Zjevně je dráždí strach, že ženy NEMOHOU být stejně silné a schopné jako muži.

15. Levičáci mají tendenci nenávidět vše, co má image silného, dobrého a úspěšného. Nenávidí Ameriku, nenávidí západní civilizaci, nenávidí bílé muže, nenávidí racionalitu. Důvody, které levičáci uvádějí pro nenávist k Západu atd. zjevně neodpovídají jejich skutečným motivům. ŘÍKAJÍ, že nenávidí Západ, protože je bojovný, imperialistický, sexistický, etnocentrický atd., ale tam, kde se tytéž chyby objevují v socialistických zemích nebo v primitivních kulturách, levičák pro ně nachází omluvy nebo v nejlepším případě ZÁŠTIPLNĚ připouští jejich existenci; zatímco tam, kde se objevují v západní civilizaci, na tyto chyby NADŠENĚ poukazuje (a často je značně zveličuje). Je tedy zřejmé, že tyto chyby nejsou skutečným motivem levičáka k nenávisti k Americe a Západu. Nenávidí Ameriku a Západ, protože jsou silné a úspěšné.

16. Slova jako „sebevědomí“, „samostatnost“, „iniciativa“, „podnikavost“, „optimismus“ atd. hrají ve slovníku liberálů a levičáků jen malou roli. Levičák je antiindividualista, prokolektivista. Chce, aby společnost řešila problémy všech za ně, uspokojovala potřeby všech za ně, starala se o ně. Není to typ člověka, který má vnitřní pocit

důvěry ve svou schopnost řešit své vlastní problémy a uspokojovat své vlastní potřeby. Levičák je antagonistický vůči konceptu konkurence, protože se v hloubi duše cítí jako poražený.

17. Umělecké formy, které oslovují moderní levicové intelektuály, se zaměřují na ohavnost, porážku a zoufalství, nebo mají orgiastický tón, odhazují racionální kontrolu, jako by neexistovala naděje, že se něčeho dosáhne racionální kalkulací, a jediné, co zbývá, je ponořit se do prožitku okamžiku.

18. Moderní levicoví filozofové mají tendenci odmítat rozum, vědu, objektivní realitu a trvat na tom, že vše je kulturně relativní. Je pravda, že si lze klást závažné otázky o základech vědeckého poznání a o tom, jak lze definovat pojem objektivní reality, pokud vůbec. Je však zřejmé, že moderní levicoví filozofové nejsou jen chladnokrevnými logiky systematicky analyzujícími základy poznání. Ve svém útoku na pravdu a realitu jsou hluboce emocionálně angažováni. Útočí na tyto pojmy kvůli svým vlastním psychologickým potřebám. Jednak je jejich útok východiskem nepřátelství, a pokud je úspěšný, uspokojuje touhu po moci. Důležitější je, že levičák nenávidí vědu a racionalitu, protože klasifikují určitá přesvědčení jako pravdivá (tj. úspěšná, nadřazená) a jiná přesvědčení jako nepravdivá (tj. neúspěšná, podřadná). Levičákův pocit méněcennosti je tak hluboký, že nedokáže tolerovat jakoukoli klasifikaci některých věcí jako úspěšných či nadřazených a jiných věcí jako neúspěšných či méněcenných. To je také základem toho, že mnozí levičáci odmítají koncept duševní nemoci a užitečnost IQ testů. Levičáci jsou antagonističtí vůči genetickým vysvětlením lidských schopností nebo chování, protože taková vysvětlení mají tendenci činit některé osoby

nadřazenými nebo podřazenými jiným. Levičáci dávají přednost přisuzování zásluh nebo viny za schopnosti nebo nedostatek schopností jednotlivce společnosti. Pokud je tedy člověk „méněcenný“, není to jeho vina, ale vina společnosti, protože nebyl řádně vychován.

19. Levičák není typický člověk, jehož pocit méněcennosti z něj dělá vychloubačného, egoistického, tyranského, sebeprosazujícího se a bezohledného konkurenta. Tento typ člověka neztratil zcela víru v sebe sama. Má deficit pocitu síly a vlastní hodnoty, ale stále si dokáže představit, že má schopnost být silný, a jeho snaha učinit se silným produkuje jeho nepříjemné chování.[602] Na to je však levičák příliš vzdálený. Jeho pocity méněcennosti jsou natolik zakořeněné, že si sám sebe nedokáže představit jako individuálně silného a hodnotného. Odtud pramení levičákův kolektivismus. Může se cítit silný pouze jako člen velké organizace nebo masového hnutí, s nímž se identifikuje.

20. Všimněte si masochistické tendence levicové taktiky. Levičáci protestují tak, že si lehají před vozidla, záměrně provokují policisty nebo rasisty, aby je zneužívali, a tak podobně. Tato taktika může být často účinná, ale mnozí levičáci ji nepoužívají jako prostředek k dosažení cíle, ale proto, že masochistickou taktiku PREFERUJÍ. Sebenenávist je levicovým rysem.

21. Levičáci mohou tvrdit, že jejich aktivismus je motivován soucitem nebo morálními zásadami, a morální zásady hrají u levičáků přesocializovaného typu roli. Soucit a

[602] Netvrdíme, že všichni nebo dokonce většina tyranů a bezohledných konkurentů trpí pocitem méněcennosti.

morální princip však nemohou být hlavními motivy levicového aktivismu. Nepřátelství je příliš výraznou složkou levicového chování; stejně tak snaha o získání moci. Navíc velká část levicového chování není racionálně kalkulována tak, aby byla prospěšná lidem, o nichž levičáci tvrdí, že se jim snaží pomoci. Například pokud někdo věří, že pozitivní diskriminace je dobrá pro černochy, má smysl požadovat pozitivní diskriminaci nepřátelsky nebo dogmaticky? Zřejmě by bylo produktivnější zaujmout diplomatický a smířlivý přístup, který by bílým lidem, kteří si myslí, že afirmativní akce je diskriminují, učinil alespoň verbální a symbolické ústupky. Levicoví aktivisté však takový přístup nezvolí, protože by neuspokojil jejich emocionální potřeby. Pomoc černochům není jejich skutečným cílem. Místo toho jim rasové problémy slouží jako záminka k vyjádření vlastního nepřátelství a frustrované potřeby moci. Tím vlastně černochům škodí, protože nepřátelský postoj aktivistů vůči bílé většině má tendenci rasovou nenávist ještě zesilovat.

22. Kdyby naše společnost neměla vůbec žádné sociální problémy, museli by si levičáci problémy VYMYSLET, aby si poskytli záminku k povyku.

23. Zdůrazňujeme, že výše uvedené si nečiní nárok na přesný popis všech, kteří by mohli být považováni za levičáky. Jde pouze o hrubé naznačení obecných tendencí levičáctví.

Přesocializace

24. Psychologové používají termín „socializace“ pro označení procesu, při kterém jsou děti vychovávány k tomu, aby myslely a jednaly tak, jak to vyžaduje společnost. O člověku se říká, že je dobře socializovaný, pokud věří v morální

kodex své společnosti a dodržuje jej a dobře zapadá jako fungující součást této společnosti. Může se zdát nesmyslné tvrdit, že mnozí levičáci jsou přesocializovaní, protože levičák je vnímán jako rebel. Přesto lze tento postoj obhájit. Mnozí levičáci nejsou takoví rebelové, jak se zdá.

25. Morální kodex naší společnosti je tak náročný, že nikdo nemůže myslet, cítit a jednat zcela morálně. Například bychom neměli nikoho nenávidět, a přesto téměř každý někdy někoho nenávidí, ať už si to přizná, nebo ne. Někteří lidé jsou tak silně socializováni, že snaha myslet, cítit a jednat morálně pro ně znamená těžkou zátěž. Aby se vyhnuli pocitům viny, musí si neustále nalhávat vlastní motivy a hledat morální vysvětlení pro pocity a činy, které ve skutečnosti nemají morální původ. Pro takové lidi používáme termín „přesocializovaní“.[603]

26. Přesocializace může vést k nízkému sebevědomí, pocitu bezmoci, poraženectví, pocitu viny atd. Jedním z nejdůležitějších prostředků, jimiž naše společnost socializuje děti, je vyvolávání pocitu studu za chování nebo projevy, které jsou v rozporu s očekáváním společnosti. Pokud se to přežene nebo pokud je konkrétní dítě k takovým pocitům obzvlášť náchylné, skončí to tím, že se stydí samo za sebe. Navíc myšlení a chování přesocializovaného člověka je více omezeno očekáváním společnosti než u člověka lehce socializovaného. Většina lidí se dopouští značného množství nemravného chování. Lžou, dopouštějí se drobných krádeží, porušují

[603] Ve viktoriánském období trpělo mnoho přesocializovaných lidí vážnými psychickými problémy v důsledku toho, že potlačovali nebo se snažili potlačit své sexuální pocity. Freud zřejmě vycházel ve svých teoriích právě z lidí tohoto typu. Dnes se těžiště socializace přesunulo od sexu k agresi.

dopravní předpisy, flákají se v práci, někoho nenávidí, říkají zlomyslné věci nebo používají nějaký podpásový trik, aby předčili toho druhého. Přesocializovaný člověk tyto věci dělat nemůže, a pokud je dělá, vytváří v sobě pocit studu a nenávisti k sobě samému. Přesocializovaný člověk nemůže bez pocitu viny prožívat ani myšlenky nebo pocity, které jsou v rozporu s přijatou morálkou; nemůže myslet na „nečisté“ myšlenky. A socializace se netýká jen morálky; jsme socializováni k dodržování mnoha norem chování, které nespadají pod morálku. Přesocializovaný člověk je tak držen na psychickém vodítku a tráví svůj život po kolejích, které mu společnost vytyčila. U mnoha přesocializovaných lidí to vede k pocitu omezení a bezmoci, který může být vážným utrpením. Domníváme se, že přesocializace patří mezi nejzávažnější krutosti, které si lidé navzájem způsobují.

27. Tvrdíme, že velmi důležitá a vlivná část moderní levice je přesocializovaná a že její přesocializace má velký význam pro určení směru moderního levičáctví. Levičáci přesocializovaného typu bývají intelektuálové nebo příslušníci vyšší střední třídy. Všimněte si, že univerzitní intelektuálové[604] představují nejvíce socializovaný segment naší společnosti a také nejvíce levicový segment.

28. Levičák přesocializovaného typu se snaží uvolnit ze svého psychologického vodítka a prosadit svou autonomii rebelií. Obvykle však není dost silný na to, aby se vzbouřil proti nejzákladnějším hodnotám společnosti. Obecně řečeno, cíle dnešních levičáků NEJSOU v rozporu s uznávanou morálkou. Naopak, levice přebírá přijatý morální princip, přijímá ho za

[604] Nemusí se nutně jednat o odborníky v technických nebo „tvrdých“ vědách.

svůj a pak obviňuje většinovou společnost z porušování tohoto principu. Příklady: rasová rovnost, rovnost pohlaví, pomoc chudým lidem, mír jako protiklad války, nenásilí obecně, svoboda projevu, laskavost ke zvířatům. Ještě zásadnější je povinnost jednotlivce sloužit společnosti a povinnost společnosti postarat se o jednotlivce. To vše jsou již dlouhou dobu hluboce zakořeněné hodnoty naší společnosti nebo alespoň jejích středních a vyšších vrstev.[605] Tyto hodnoty jsou explicitně či implicitně vyjádřeny nebo předpokládány ve většině materiálů, které nám předkládají mainstreamová komunikační média a vzdělávací systém. Levičáci, zejména ti přesocializovaní, se obvykle nebouří proti těmto zásadám, ale ospravedlňují své nepřátelství vůči společnosti tvrzením (s jistou mírou pravdy), že společnost těmto zásadám neodpovídá.

29. Zde je názorná ukázka toho, jak přesocializovaný levičák ukazuje svou skutečnou náklonnost ke konvenčním

[605] Existuje mnoho jedinců ze středních a vyšších vrstev, kteří se některým z těchto hodnot brání, ale jejich odpor je obvykle více či méně skrytý. V masmédiích se takový odpor objevuje jen ve velmi omezené míře. Hlavní tah propagandy v naší společnosti je ve prospěch uvedených hodnot. Hlavním důvodem, proč se tyto hodnoty staly takříkajíc oficiálními hodnotami naší společnosti, je to, že jsou užitečné pro industriální systém. Od násilí se odrazuje, protože narušuje fungování systému. Rasismus je nedoporučován, protože etnické konflikty rovněž narušují fungování systému a diskriminace mrhá vlohami příslušníků menšinových skupin, které by mohly být pro systém užitečné. Chudoba musí být „léčena“, protože nižší třída způsobuje systému problémy a kontakt s ní snižuje morálku ostatních tříd. Ženy jsou podporovány v kariéře, protože jejich nadání je pro systém užitečné, a co je důležitější, protože tím, že mají regulérní zaměstnání, se ženy začleňují do systému a jsou s ním přímo spjaty, nikoli se svými rodinami. To přispívá k oslabení rodinné solidarity. (Vedoucí představitelé systému říkají, že chtějí posílit rodinu, ale ve skutečnosti mají na mysli, že chtějí, aby rodina sloužila jako účinný nástroj socializace dětí v souladu s potřebami systému. V odstavcích 51, 52 tvrdíme, že systém si nemůže dovolit, aby rodina nebo jiné malé sociální skupiny byly silné nebo autonomní.)

postojům naší společnosti, zatímco předstírá, že se proti nim bouří. Mnozí levičáci prosazují afirmativní akce, přesun černochů do vysoce prestižních zaměstnání, zlepšení vzdělávání v černošských školách a více peněz pro tyto školy; způsob života černošské „nižší třídy“ považují za společenskou ostudu. Chtějí černocha integrovat do systému, udělat z něj manažera, právníka, vědce stejně jako z bílé vyšší střední třídy. Levičáci odpoví, že to poslední, co chtějí, je udělat z černocha kopii bělocha; místo toho chtějí zachovat afroamerickou kulturu. V čem však toto zachování afroamerické kultury spočívá? Těžko může spočívat v něčem jiném než v konzumaci černošského jídla, poslechu černošské hudby, nošení černošského oblečení a chození do černošského kostela nebo mešity. Jinými slovy, může se projevovat pouze v povšechných záležitostech. Ve všech PODSTATNÝCH ohledech chce většina levičáků přesocializovaného typu přimět černocha, aby se přizpůsobil ideálům bílé střední třídy. Chtějí, aby studoval technické obory, stal se manažerem nebo vědcem, strávil život šplháním po žebříčku postavení, aby dokázal, že černoši jsou stejně schopní jako bílí. Chtějí, aby černí otcové byli „zodpovědní“, chtějí, aby se černé gangy staly nenásilnými atd. Ale to jsou přesně hodnoty industriálně-technologického systému. Systému je úplně jedno, jakou hudbu člověk poslouchá, jaké nosí oblečení nebo v jaké náboženství věří, pokud studuje ve škole, má slušné zaměstnání, stoupá po žebříčku postavení, je „zodpovědným“ rodičem, není násilný atd. Ve skutečnosti, jakkoli to může popírat, chce přesocializovaný levičák začlenit černocha do systému a přimět ho, aby přijal jeho hodnoty.

30. Rozhodně netvrdíme, že levičáci, a to ani ti přesocializovaní, se NIKDY nebouří proti základním hodnotám naší společnosti. Je zřejmé, že to někdy dělají. Někteří přesocializovaní levičáci zašli tak daleko, že se vzbouřili proti jednomu z nejdůležitějších principů moderní společnosti tím, že se dopustili fyzického násilí. Podle jejich vlastního vyjádření je pro ně násilí formou „osvobození“. Jinými slovy, páchání násilí prolamují psychologické zábrany, které v nich byly vypěstovány. Vzhledem k tomu, že jsou přesocializovaní, byly pro ně tyto zábrany více omezující než pro ostatní; proto se jich potřebují zbavit. Svou vzpouru však obvykle ospravedlňují z hlediska běžných hodnot. Pokud se dopouštějí násilí, tvrdí, že bojují proti rasismu nebo podobně.

31. Jsme si vědomi, že proti výše uvedenému stručnému náčrtu levicové psychologie lze vznést mnoho námitek. Skutečná situace je složitá a cokoli jako její úplný popis by zabralo několik svazků, i kdybychom měli k dispozici potřebné údaje. Tvrdíme, že jsme pouze velmi zhruba naznačili dvě nejdůležitější tendence v psychologii moderního levičáctví.

32. Problémy levičáků ukazují na problémy celé naší společnosti. Nízké sebevědomí, depresivní sklony a poraženectví se netýkají pouze levice. I když jsou patrné zejména u levice, jsou v naší společnosti rozšířené. A dnešní společnost se nás snaží socializovat ve větší míře než jakákoli předchozí společnost. Odborníci nám dokonce radí, jak se máme stravovat, jak máme cvičit, jak se máme milovat, jak máme vychovávat děti atd.

Nebezpečí levičáctví

213. Levičáci nebo osoby podobného psychologického typu jsou kvůli své potřebě rebelie a členství v hnutí často přitahováni k rebelskému nebo aktivistickému hnutí, jehož cíle a členství nejsou původně levicové. Výsledný příliv levicových typů může snadno proměnit nelevicové hnutí v levicové, takže levicové cíle nahradí nebo zkreslí původní cíle hnutí.

214. […] Levičáctví je kolektivistické; snaží se spojit celý svět (přírodu i lidstvo) do jednotného celku. […] Levičáctví je především poháněno potřebou moci a levičák usiluje o moc na kolektivním základě, prostřednictvím identifikace s masovým hnutím nebo organizací. Levičáctví se pravděpodobně nikdy nevzdá technologie, protože technologie je příliš cenným zdrojem kolektivní moci.

[…]

216. Někteří levičáci mohou zdánlivě vystupovat proti technologiím, ale budou proti nim vystupovat jen do té doby, dokud budou outsidery a dokud technologický systém budou ovládat nelevičáci. Pokud někdy levičáctví ve společnosti převládne, takže se technologický systém stane nástrojem v rukou levičáků, budou ho nadšeně využívat a podporovat jeho rozvoj. Budou přitom opakovat vzorec, který levičáctví v minulosti opakovaně prokázalo. Když byli bolševici v Rusku outsidery, energicky vystupovali proti cenzuře a tajné policii, prosazovali sebeurčení etnických menšin a tak dále; jakmile se však sami dostali k moci, zavedli přísnější cenzuru a vytvořili bezohlednější tajnou policii, než jaká existovala za carů, a utlačovali etnické menšiny přinejmenším stejně jako carové. Ve Spojených státech před několika desetiletími, kdy byli levičáci

na našich univerzitách v menšině, byli levicoví profesoři energickými zastánci akademické svobody, ale dnes na těch našich univerzitách, kde levičáci převládli, se ukázalo, že jsou připraveni vzít akademickou svobodu všem ostatním. (To je „politická korektnost“.) Totéž se stane s levičáky a technologií: Pokud ji někdy dostanou pod svou kontrolu, budou ji používat k utlačování všech ostatních.

217. V dřívějších revolucích levičáci nejvíce toužící po moci opakovaně nejprve spolupracovali s nelevicovými revolucionáři, stejně jako s levičáky více libertariánských sklonů, a později je podrazili, aby se chopili moci pro sebe. Robespierre to udělal ve Francouzské revoluci, bolševici v Ruské revoluci, komunisté ve Španělsku v roce 1938 a Castro a jeho stoupenci na Kubě. Vzhledem k minulé historii levičáctví by bylo naprosto pošetilé, kdyby dnes nelevicoví revolucionáři spolupracovali s levičáky.

218. Různí myslitelé poukazují na to, že levičáctví je svého druhu náboženství. Levičáctví není náboženstvím v užším slova smyslu, protože levicová doktrína nepostuluje existenci žádné nadpřirozené bytosti. Pro levičáka však levičáctví hraje psychologickou roli podobnou té, kterou pro některé lidi hraje náboženství. Levičák NUTNĚ potřebuje věřit v levičáctví; hraje zásadní roli v jeho psychologické ekonomice. Jeho přesvědčení není snadné změnit logikou nebo fakty. Je hluboce přesvědčen, že levičáctví je morálně správné s velkým S a že má nejen právo, ale i povinnost vnutit levicovou morálku všem. (Mnozí z lidí, které označujeme jako „levičáky“, se však za levičáky nepovažují a svůj systém přesvědčení by jako levičáctví neoznačili. Termín „levičáctví“ používáme proto, že neznáme žádné lepší slovo, které by označovalo spektrum

příbuzných vyznání zahrnující hnutí feministek, práv homosexuálů, politické korektnosti atd. a protože tato hnutí mají silnou afinitu ke staré levici. Viz odstavce 227-230.)

219. Levičáctví je totalitní síla. Všude, kde je levičáctví u moci, má tendenci vniknout do každého soukromého zákoutí a vnutit každé myšlence levičáckou formu. Částečně je to dáno kvazináboženským charakterem levičáctví: Vše, co odporuje levicovému přesvědčení, představuje hřích. Ještě důležitější je, že levičáctví je totalitní silou kvůli levicové touze po moci. Levičák se snaží uspokojit svou potřebu moci prostřednictvím identifikace se společenským hnutím a snaží se projít mocenským procesem tím, že pomáhá prosazovat a dosahovat cílů hnutí (viz odstavec 83). Ale bez ohledu na to, jak daleko hnutí v dosahování svých cílů pokročilo, levičák není nikdy spokojen, protože jeho aktivismus je náhradní aktivitou (viz odstavec 41). To znamená, že skutečným motivem levičáka není dosažení zdánlivých cílů levičáctví; ve skutečnosti je motivován pocitem moci, který mu přináší boj za společenský cíl a jeho následné dosažení.[606] Levičák se proto nikdy nespokojí s již dosaženými cíli, jeho potřeba mocenského procesu ho vede vždy k nějakému novému cíli. Levičák chce rovné příležitosti pro menšiny. Když je toho dosaženo, trvá na statistické rovnosti úspěchů menšin. A dokud někdo chová v nějakém koutku mysli negativní postoj k nějaké menšině, musí ho levičák převychovávat. A etnické menšiny nestačí, nikdo nesmí mít negativní postoj k homosexuálům, postiženým, tlustým, starým, ošklivým a dalším a dalším. Nestačí, aby byla veřejnost informována o nebezpečí kouření; na každé krabičce

[606] Mnozí levičáci jsou motivováni také nepřátelstvím, které však pravděpodobně částečně pramení z frustrované potřeby moci.

cigaret musí být vyraženo varování. Pak je třeba omezit, ne-li zakázat reklamu na cigarety. Aktivisté nebudou nikdy spokojeni, dokud nebude tabák postaven mimo zákon, a potom to bude alkohol, pak nezdravé potraviny atd. Aktivisté bojují proti hrubému zneužívání dětí, což je rozumné. Nyní však chtějí zastavit veškeré tresty. Až se jim to podaří, budou chtít zakázat něco dalšího, co považují za nevhodné, pak další věc a pak další. Nikdy nebudou spokojeni, dokud nebudou mít úplnou kontrolu nad všemi výchovnými postupy. A pak se přesunou k jiné věci.

220. Předpokládejme, že byste požádali levičáky, aby sepsali seznam VŠECH věcí, které jsou ve společnosti špatné, a pak předpokládejme, že byste zavedli VŠECHNY společenské změny, které požadují. Dá se říci, že během několika let by si většina levičáků našla něco nového, na co by si stěžovala, nějaké nové společenské „zlo“, které by chtěla napravit; protože levičák je opět motivován ani ne tak trápením nad neduhy společnosti, jako spíše potřebou uspokojit svou touhu po moci tím, že společnosti vnutí svá řešení.

221. Kvůli omezením, která na jejich myšlení a chování klade vysoká úroveň socializace, nemůže mnoho levičáků přesocializovaného typu usilovat o moc tak, jak to dělají ostatní lidé. Touha po moci má pro ně jediné morálně přijatelné východisko, a to v boji za vnucení své morálky všem.

222. Levičáci, zejména ti přesocializovaní, jsou pravověrní ve smyslu knihy Erica Hoffera The True Believer. Ne všichni Pravověrní jsou však stejného psychologického typu jako levičáci. Pravděpodobně například pravověrný nacista se psychologicky velmi liší od pravověrného levičáka. Vzhledem ke své schopnosti oddanosti věci jsou pravověrní lidé

užitečnou, možná nezbytnou součástí každého revolučního hnutí. To představuje problém, s nímž si musíme přiznat, že si nevíme rady. Nejsme si jisti, jak využít energii pravověrných k revoluci proti technice. V současné době můžeme říci pouze to, že žádný pravověrný se bezpečně nezapojí do revoluce, pokud se nezasadí výhradně o zničení technologie. Pokud je oddán i jinému ideálu, může chtít technologii použít jako nástroj k prosazení tohoto jiného ideálu. (Viz odstavce 200, 201.)

223. Někteří čtenáři si možná řeknou: „Tyhle kecy o levičáctví jsou pěkná blbost. Znám Johna a Jane, kteří jsou levicové typy, a tyhle totalitní sklony nemají.“ To je pravda. Je docela pravda, že mnozí levičáci, možná dokonce početní většina, jsou slušní lidé, kteří upřímně věří v toleranci hodnot druhých (až do určité míry) a nechtěli by k dosažení svých společenských cílů používat takové metody. Naše poznámky o levičáctví se nemají vztahovat na každého jednotlivého levičáka, ale popisují obecný charakter levičáctví jako hnutí. A obecný charakter hnutí není nutně dán početním poměrem různých typů lidí, kteří se na hnutí podílejí.

224. Lidé, kteří se v levicových hnutích dostávají do mocenských pozic, bývají levičáci nejvíce toužící po moci, protože lidé toužící po moci jsou ti, kteří se nejvíce snaží dostat do mocenských pozic. Jakmile se moci chtivé typy zmocní kontroly nad hnutím, existuje mnoho levičáků mírnějšího ražení, kteří vnitřně nesouhlasí s mnoha činy vůdců, ale nedokážou se přimět k tomu, aby se jim postavili. NUTNĚ potřebují svou víru v hnutí, a protože se této víry nemohou vzdát, jdou s vůdci. Je pravda, že NĚKTEŘÍ levičáci mají odvahu postavit se totalitním tendencím, které se objevují, ale zpravidla prohrávají, protože typy toužící po moci jsou lépe

organizované, jsou bezohlednější a machiavelističtější a postaraly se o to, aby si vybudovaly silnou mocenskou základnu.

225. Tyto jevy se jasně projevily v Rusku a dalších zemích, které ovládli levičáci. Podobně před rozpadem komunismu v SSSR levicové typy na Západě tuto zemi kritizovaly jen zřídka. Na popud by připustili, že SSSR udělal mnoho špatného, ale pak by se snažili najít omluvu pro komunisty a začali by mluvit o chybách Západu. Vždy se stavěli proti vojenskému odporu Západu vůči komunistické agresi. Levicové typy po celém světě energicky protestovaly proti vojenské akci USA ve Vietnamu, ale když SSSR napadl Afghánistán, neudělaly nic. Ne že by sovětské akce schvalovali, ale kvůli své levicové víře se prostě nemohli postavit do opozice vůči komunismu. Dnes je na těch našich univerzitách, kde převládla „politická korektnost“, pravděpodobně mnoho levicových typů, kteří soukromě nesouhlasí s potlačováním akademické svobody, ale přesto se s tím smiřují.

226. Skutečnost, že mnozí jednotliví levičáci jsou osobně mírní a poměrně tolerantní lidé, tedy v žádném případě nebrání tomu, aby levičáctví jako celek mělo totalitní tendence.

227. Naše diskuse o levičáctví má vážnou slabinu. Stále není zdaleka jasné, co rozumíme pod slovem „levicový“. Zdá se, že s tím nemůžeme mnoho udělat. Levicovost je dnes roztříštěna do celého spektra aktivistických hnutí. Přesto ne všechna aktivistická hnutí jsou levicová a zdá se, že některá aktivistická hnutí (např. radikální environmentalismus) zahrnují jak osobnosti levicového typu, tak osobnosti zcela nelevicového typu, které mají na víc, než spolupracovat s levičáky. Odrůdy levičáků se postupně vytrácejí v odrůdy

nelevičáků a my sami bychom často těžko rozhodli, zda daný jedinec je či není levičák. Naše pojetí levičáctví je v míře, v jaké je vůbec definováno, vymezeno diskusí o něm, kterou jsme uvedli v tomto článku, a čtenáři můžeme jen doporučit, aby se při rozhodování o tom, kdo je levičák, řídil vlastním úsudkem.

228. Bude však užitečné uvést některá kritéria pro diagnostiku levičáctví. Tato kritéria nelze aplikovat paušálně. Někteří jedinci mohou splňovat některá z kritérií, aniž by byli levičáky, někteří levičáci nemusí splňovat žádné z kritérií. Opět platí, že se musíte řídit vlastním úsudkem.

229. Levičák je orientován na rozsáhlý kolektivismus. Zdůrazňuje povinnost jednotlivce sloužit společnosti a povinnost společnosti postarat se o jednotlivce. Má negativní postoj k individualismu. Často zaujímá moralistický tón. Bývá pro regulaci zbraní, pro sexuální výchovu a další psychologicky „osvícené“ výchovné metody, pro sociální plánování, pro afirmativní akce, pro multikulturalismus. Má sklon ztotožňovat se s oběťmi. Je spíše proti konkurenci a proti násilí, často nachází omluvy pro ty levičáky, kteří se dopouštějí násilí. Rád používá běžné levicové fráze, jako jsou „rasismus“, „sexismus“, „homofobie“, „kapitalismus“, „imperialismus“, „neokolonialismus“, „genocida“, „sociální změna“, „sociální spravedlnost“, „sociální odpovědnost“. Snad nejlepším diagnostickým znakem levičáka je jeho sklon sympatizovat s následujícími hnutími: feminismus, práva homosexuálů, etnická práva, práva zdravotně postižených, práva zvířat,

politická korektnost. Každý, kdo silně sympatizuje se VŠEMI těmito hnutími, je téměř jistě levičák.[607]

230. Nebezpečnější levičáci, tedy ti, kteří nejvíce touží po moci, se často vyznačují arogancí nebo dogmatickým přístupem k ideologii. Nejnebezpečnějšími levičáky ze všech však mohou být určité přesocializované typy, které se vyhýbají dráždivým projevům agresivity a zdržují se propagace svého levičáctví, ale tiše a nenápadně pracují na prosazování kolektivistických hodnot, „osvícených" psychologických technik socializace dětí, závislosti jedince na systému apod. Tito kryptolevičáci (jak je můžeme nazvat) se přibližují určitým buržoazním typům, pokud jde o praktické jednání, ale liší se od nich psychologií, ideologií a motivací. Běžný buržoa se snaží dostat lidi pod kontrolu systému, aby ochránil svůj způsob života, nebo tak činí prostě proto, že jeho postoje jsou konvenční. Kryptolevičák se snaží dostat lidi pod kontrolu systému, protože je pravověrným vyznavačem kolektivistické ideologie. Kryptolevičák se od průměrného levičáka přesocializovaného typu liší tím, že jeho rebelantský pud je slabší a je bezpečněji socializován. Od běžného dobře socializovaného buržoy se liší tím, že v něm existuje nějaký hluboký nedostatek, který ho nutí věnovat se nějaké věci a ponořit se do kolektivu. A možná je jeho (dobře podřízená) touha po moci silnější než u průměrného buržoy.

---

[607] Je důležité si uvědomit, že máme na mysli někoho, kdo sympatizuje s těmito hnutími v podobě, v jaké dnes v naší společnosti existují. Ten, kdo věří, že ženy, homosexuálové atd. by měli mít stejná práva, nemusí být nutně levičák. Feministická hnutí, hnutí za práva homosexuálů atd., která existují v naší společnosti, mají specifický ideologický tón, který charakterizuje levicovost, a pokud někdo věří například tomu, že ženy by měly mít rovná práva, neznamená to nutně, že musí sympatizovat s feministickým hnutím v jeho dnešní podobě.

Bioleninismus

Sestaveno z článků „What is Bioleninism?“ od Chad Crowley, 2025 a „Biological Leninism“ od Spandrell, 2017

Veškerá politika je v konečném důsledku biologická. Režim není udržován abstrakcemi, ale lidmi – jejich schopnostmi, instinkty a loajalitou. Každý politický řád je biopolitický. Spočívá na tom, kdo se narodí, kdo drží moc a kdo je vyloučen.

Hierarchie je princip, podle něhož jsou lidé uspořádáni podle svých přirozených rozdílů. Řád je soudržnost a stabilita, které vznikají, jsou-li tyto rozdíly správně chápány a uznávány. Obojí vyplývá z nerovnoměrného rozložení vlastností mezi lidmi: z rozdílů v povaze, v prozíravosti a ve vůli vést či v ochotě následovat.

Instituce nevydrží pouze díky ideálům. Vydrží díky síle, disciplíně a kontinuitě lidu – díky spolupráci živých a věrnému předávání řádu z generace na generaci. Každý člověk plní úlohu, která mu byla přidělena. Jak poznamenal římský básník Horatius: „Spokojený se svým místem, nesnaží se povznést nad svou hodnost.“ To je základ každého stabilního řádu.

Když jsou tyto biologické základy podkopány – když jsou slabí a nezpůsobilí shromážděni do kolektivu a jejich slabost je přeměněna v politickou sílu – politika nezmizí. Degeneruje. Již neslouží pravdě, spravedlnosti ani dokonalosti, ale stává se mechanismem kontroly. Režim stále vyžaduje poslušnost, avšak ne od lidí hodnotných. Zajišťuje si ji prostřednictvím závislosti a udržuje ji tím, že povyšuje slabé nad silné, nízké nad vznešené. To je logika bioleninismu.

Termín „bioleninismus“, který zavedl spisovatel „Spandrell“, popisuje strategii vlády, která se objevuje v dobách

úpadku civilizace. Režimy v úpadku, neschopné udržet se díky loajalitě schopných a nezávislých, sestavují novou vládnoucí koalici z těch, kteří jsou biologicky – a tudíž často i sociálně – nezpůsobilí. Nejedná se o lidi, kteří se vypracovali díky svým zásluhám, ale o lidi, jejichž postavení a v mnoha případech i samotná existence závisí výhradně na systému. Jejich loajalita je zajištěna závislostí. Jejich zášť je zneužívána jako zbraň proti těm schopnějším.

Nejde o nový jev. Lenin jej zdokonalil v revolučním Rusku. Nábor prováděl z řad zahořklých okrajových skupin – z těch, které Edward Dutton nazývá „zlomyslnými mutanty“: etnických odpadlíků, neúspěšných intelektuálů, radikálních ideologů a společenských deviantů. Nebyli to lidé, kteří by měli zájem na zachování starého řádu, ani neměli své místo ve spravedlivé či přirozené hierarchii. Pro režim založený na ničení však byli dokonalými nástroji. Jejich selhání je svazovalo loajalitou. Jejich nenávist z nich dělala nemilosrdné bytosti.

Bioleninismus přizpůsobuje tutéž logiku postmodernímu Západu. Přesahuje socioekonomickou třídu a zahrnuje celé spektrum biologické dysfunkce. Jeho oblíbenými nástroji jsou neurotici, perverzní jedinci, zahořklí a znetvoření. Čím více je jedinec zlomený, tím snáze se dá ovládat. Čím méně je schopen přežít na základě vlastních zásluh, tím pevněji se drží režimu, který ho povyšuje. V tomto zvráceném výběrovém procesu se ošklivost neschopnosti a neúspěchu stává mocí. Závislost se proměňuje v ctnost.

Tento režim není určen k povýšení ušlechtilých ani k odměňování schopných. Existuje proto, aby upevnil svou moc prostřednictvím ničení těch, kdo by jej mohli překonat. To, co

nedokáže zkorumpovat, vylučuje. To, co nedokáže vyloučit, pomlouvá nebo drtí. Jeho válka proti zásluhám není náhodná, ale zásadní, neboť dokonalost ohrožuje jeho vládu. Kompetence se vzpírá kontrole. Krása odhaluje vznešenou lhostejnost přírody, kde nic není zadarmo a vše si musí být vydobyto. Normálnost se brání autoritářské nadvládě, neboť vzkvétá na rovnováze a umírněnosti. A tak se zvrácení stává zákonem. Silní jsou považováni za hrozbu, ctnostní za nebezpečí, ušlechtilí za zločince. Na jejich místo nastupují zahořklí, slabí a groteskní – lidé, kteří by nikdy nedokázali vybudovat civilizaci, ale kteří ji spálí na popel, aby si uchovali svou moc.

Výsledkem je systém, který již neusiluje o velikost, ale o poslušnost. Jeho vládci nehledají čest, ale moc. Nevládnou prostřednictvím vynikajících výsledků, ale prostřednictvím strachu, zkreslování skutečnosti a uměle vytvořené závislosti. Jejich stabilita spočívá na loajalitě těch, kteří by v žádném spravedlivém či řádném světě neměli své místo.

Bioleninismus není dočasnou chybou, ale předzvěstí smrti hroutícího se systému. Nejenže řídí úpadek, jak naznačuje známé rčení, ale nenasytně se jím živí. A pokud nebude zcela zničen – bez váhání a bez milosti – vše, co je vznešené, bude rozbito a vše, co je krásné, bude ležet v troskách.

Vítězství nevyžaduje krutost, ale vyžaduje odhodlání – takové, které se nevyhýbá tomu, co je nezbytné. Vyžaduje věrnost přírodě, odvahu nazývat věci pravými jmény a neochvějnou vůli znovu budovat. Stejně jako všechny parazitické systémy je i bioleninismus křehký. Jeho síla nespočívá v moci, ale v podřízenosti. Jak varoval Alexandr Solženicyn: „Ať lži vstoupí do světa, ať dokonce zvítězí. Ale ne

skrze mě.“ Pokud se dostatek lidí odmítne řídit lžemi, maska praskne, kouzlo se zlomí a celý chátrající řád se začne hroutit.

***

Od ruské revoluce uplynulo již 100 let. Sovětský svaz. Lenin a bolševici. Leninismus. Je to už 100 let, ale když se podíváte na dnešní tisk, uvědomíte si, jak aktuální to všechno stále je. Lidé revoluci stále buď chválí, nebo ji zatracují. Jako by na tom ještě záleželo. Jako by to bylo něco víc než jen historie. Jako by dnešní levice a pravice měly byť jen vzdáleně něco společného s levicí a pravicí z Leninových časů.

Lenina, toho zlého člověka, chválit nebudu. Velcí muži však bývají často dost zlí. Lenin jako člověk mě příliš nezajímá, ale leninismus mě zajímá velmi. Lenin je už dávno mrtvý (pokud ještě není pohřben, zajímalo by mě, na co Putin čeká), ale leninismus je stále živý. A západní tisk si teprve teď uvědomil, že Čína, druhá světová velmoc, která se za pár let stane první, je leninistický stát. Trvalo to pět let, během nichž Si Ťin-pching každý den hřímal o leninistické ortodoxii Komunistické strany Číny, než si to lidé uvědomili. Teď má Západ strach.

Západ má strach, protože leninismus je účinný. Ano, jistě, Sovětský svaz se v roce 1991 rozpadl; ale vydržet 74 let není žádný malý výkon. A v každém případě bylo samotné založení Sovětského svazu nadlidským výkonem. Bylo to něco úžasného a po mnoho desetiletí to ohromovalo celou inteligenci západního světa. Lidé, kteří čtou můj blog, si to možná neuvědomují, ale marxismus měl obrovský vliv. Vlastně stále má. Marxismus si na více než století zcela podmanil intelektuální vrstvy celého světa. V Číně je stále oficiální

ortodoxií, která se vyučuje ve školách. Na Západě je stále s námi, byť v proměněné podobě kulturního marxismu.

Pro pravici je typické spekulovat o tom, proč intelektuálové nenávidí kapitalismus. Reagan měl na toto téma spoustu vtipných poznámek. Jako obvykle byla pravice dobrá v žertování, ale ten problém prostě nikdy nepochopila. Proto prohrála a stále prohrává, a teď tu máme sňatky homosexuálů a černé transsexuály kandidující do veřejných funkcí.

Abychom pochopili marxismus, musíme pochopit svět, ve kterém Marx žil. Rok 1848. Liberální revoluce. Evropa urazila dlouhou cestu od feudalismu, přes absolutistické války 17. století, vzestup moderního státu a poté sérii liberálních revolucí, které začaly ve Francii v roce 1789 a trvaly až do roku 1848. Společným jmenovatelem celé této historie je vzestup byrokratického státu. Feudalismus je velmi přirozená forma vlády. V podstatě jde o přenesení hierarchie dobyvatelské armády do mírových časů. Tak to začalo v Číně v roce 1046 př. n. l. Tak fungovaly i germánské kmeny, které dobyly západní Řím. Král ve válce se stává králem v míru. Generálové se stávají hrabaty. Plukovníci se stávají vévody. Každý dostane kus země, soubor pravidel chování a soubor povinností věrnosti.

Funguje to docela dobře, pokud jde o udržení loajality. Samozřejmě to není dokonalé – s postupem generací už původní pouta loajality mezi vojenskými kamarády nejsou úplně stejná. Ale fungovalo to celkem dobře. Feudalismus v Číně i v Evropě trval asi 1 000 let. Problém feudalismu spočívá v tom, že je opravdu těžké cokoli prosadit. Je těžké vybírat daně, je těžké cokoli postavit. Každý velmi horlivě brání své zděděné postavení a netoleruje ani tu nejmenší změnu. Pak

přicházejí nejcentralizovanější a nejposlušnější Osmané a nejsvobodnější a nejdecentralizovanější Uherské království je u Moháče zmasakrováno.

Stát, stejně jako každá organizace, ale ještě více než ona, chce dosáhnout výsledků. Chce růst, rozšiřovat svou moc a vliv. A tak feudalismus vedl k absolutismu. A absolutismus vedl k liberalismu. Liberální státy byly silné, měly armády byrokratů a daňové příjmy, o kterých se feudálním státům mohlo jen zdát. Ale i když byly účinné, panoval v nich chaos. Feudalismus je dobrý v budování loajality. Liberalismus je v tom příšerný. A loajalita je velmi důležitá. Základním problémem politiky je rozlišení mezi přítelem a nepřítelem, řekl Schmitt. Přítel je někdo, kdo je loajální.

19. století, které v Evropě zničilo starý režim, bylo zlatým věkem z ekonomického i vědeckého hlediska, ale z politického hlediska to byl chaos. Každé desetiletí nějaká revoluce, vlády, které vydržely jen měsíce, každý týden obrovské skandály. Volby byly násilnou a chaotickou záležitostí. Pokud se vůbec něco podařilo, bylo to proto, že politický chaos ustoupil ekonomické svobodě a věci dotáhl do konce soukromý sektor. Hodně věcí se podařilo. Ale intelektuálům se to nelíbilo. Intelektuálové jsou vždy záložní armádou byrokracie. Chtějí, aby věci zařizovala vláda.

Díky všem vědeckým pokrokům posledních století byli intelektuálové 18. a 19. století prostě plní nadšení ze všeho, co by mohli dokázat. Všechny ty plány sociálního inženýrství. Utopie na zemi! Zdálo se to tak proveditelné. A přesto se jim to nikdy nepodařilo prosadit prostřednictvím politického procesu. Prostě to nedokázali. Politici a byrokraté prostě nebyli dost

loajální. Neustálé frakcionářství a vnitřní spory znemožňovaly jakoukoli skutečnou reformu.

Až do leninismu, samozřejmě. Dnes je však pojem „leninismus“ zřejmě nesprávně používán. Lenin sice skutečně založil Komunistickou stranu Sovětského svazu. Lenin však zemřel v roce 1924. A Sovětský svaz byl v roce 1924 stále ještě v naprostém chaosu. Byl to Stalin, generální tajemník KSSS od roku 1922, kdo pomocí prostředků, které všichni známe, skutečně vybudoval Komunistickou stranu a stabilizoval sovětskou vládu. Pojem „stalinismus“ se obvykle používá v souvislosti s jeho brutálními čistkami a přístupem k trestnímu soudnictví, ale přesnější by bylo použít termín „stalinismus“ pro to, čemu dnes říkáme „leninismus“ – tedy pro strukturu vlády jednopartajních komunistických režimů.

Říkejte si o Sovětském svazu, co chcete: komunistická strana byla loajální. Dokázala věci dotáhnout do konce. Každá šílená a hloupá věc, kterou politbyro schválilo, se uskutečnila. Ano, dosažení tohoto výsledku chvíli trvalo. Stalin musel zabít spoustu lidí. Komunistická strana však nefungovala pouze díky čistému teroru a krutosti. Komunistická strana měla systém. Který fungoval. Funguje dodnes v Číně. Možná jste si všimli, jak dnes lidé na Západě o Číně mluví v těchto stejných termínech. Čína věci dotahuje do konce, dělá je rychle a levně. Čína vybudovala největší systém vysokorychlostních železnic na světě za dobu, za kterou se v Bostonu vykopá tunel. A za o moc více peněz. To není náhoda. To je leninismus v praxi.

Každá země má vládnoucí třídu. To, co já nazývám „loajalitou“, byste mohli nazvat také asabiya; soudržnost vládnoucí třídy jako takové. Jejich schopnost držet při sobě a spojit se, čímž udržují stabilitu vládní struktury. Feudalismus to

měl; šlechta byla vládnoucí třídou, tvořila společnost zcela oddělenou od té rolnické a velmi dbala na to, aby její vláda nebyla nikdy zpochybňována. Zničení tohoto světa osvícenými liberály vedlo ke vzniku vládnoucí třídy, která byla o řád méně soudržná a uspořádaná. Možná jste libertarián a myslíte si, že je to dobrá věc, a možná máte pravdu. Ale každá organizace chce bojovat proti entropii a zajistit svou stabilitu a reprodukci. Liberalismus se v historii ukázal jako neschopný toho dosáhnout. Leninismus byl prvním řešením tohoto problému.

Leninismus je samozřejmě aplikovaný socialismus. Socialismus byl velmi rozšířený ještě dříve, než se leninismus vůbec objevil, a to, že marxismus byl a stále je populární, není dáno pouze sovětskou podporou. Socialismus funguje tak, že napadá modul sociálního kalkulu, který máme lidé v mozku. Pamatujte, že lidem velmi záleží na postavení. Právě postavení je hnací silou lidského chování. Každý pracuje na tom, aby dosáhl vyššího postavení a vyhnul se jeho ztrátě. Socialismus samozřejmě propaguje rovnostářství. Říká lidem s nízkým statusem, že mohou získat více. Průmyslová revoluce donutila miliony rolníků přestěhovat se do měst a všichni měli pocit, že tím ztratili svůj status. Ekonomové vám řeknou, že životní úroveň průmyslových dělníků (podle některých měřítek) se ve skutečnosti zlepšila. A možná tomu tak bylo, ale dělníci si to nemysleli a byli naštvaní.

Tak se objevili ti socialisté a řekli jim, že mají plán, díky kterému získají status, a to ve velkém stylu. To bylo něco obrovského. Ano, jistě, i křesťanství začalo slibovat pokorným, že jsou morálně nadřazení bohatým lidem; že všichni půjdou do nebe, na rozdíl od těch zrádných boháčů. Ale to se nepromítlo do skutečného postavení ve skutečném světě. Socialismus

sliboval skutečné statky. A tak se stal obrovským fenoménem. Stále je obrovský. Pro lidi je to v podstatě jako šanta kočičí. Je to okamžitý šachmat.

Socialismus funguje nejen proto, že slibuje vyšší postavení mnoha lidem. Socialismus je jako šanta kočičí, protože slibuje postavení lidem, kteří v hloubi duše vědí, že by ho neměli mít. Existuje něco jako přirozený zákon, přirozený stav každé normálně fungující lidské společnosti. Základní biologie nám říká, že lidé jsou různí. Někteří jsou inteligentnější, atraktivnější, mazanější a oblíbenější. Každý v hloubi svého „ještěrčího mozku“ ví, jak funguje lidské páření: ženy přitahují ti, kdo jsou na vrcholu. Velkoryse řečeno, všechny lidské společnosti se standardně řídí Paretovým rozdělením, kde 20 % lidí má vysoký status a všichni ostatní se prostě musí po celý život smířit se svou podřadností. Tak to prostě funguje.

Socialismus však sliboval, že to změní, a Marx dokázal, že mají dobrý plán. Lenin pak tento plán uvedl do praxe. Co Lenin udělal? Vyhladil přirozenou aristokracii Ruska a vybudoval vládnoucí třídu složenou z lidí nízkého společenského postavení. Dělníci, rolníci, Židé, Lotyši, Ukrajinci. Lenin se snažil ze všech sil získat každého, kdo choval zášť vůči carské ruské společnosti. A fungovalo to, a to skvěle. Bolševici, malá strana s minimální podporou lidu, vyhráli občanskou válku a stali se impozantním Sovětským svazem. Raný Sovětský svaz podporoval menšiny, ženy, sexuální devianty, ateisty, sektáře a všechny možné podivíny. Všechny kromě inteligentních, konzervativních Rusů z dobrých rodin. Totéž se stalo v Číně, kde byly například 5 provincií, které tvořily jižní mongolskou step, sloučeny do „autonomní oblasti Vnitřní Mongolsko“, což Sailer nazývá „konsolidace a kapitulace“.

V komunistických zemích byl původ velmi důležitý. V straně jste se nemohli dostat daleko, pokud jste měli v rodokmenu byť jen nejmenšího kulaka, šlechtice nebo velkostatkáře. Důvěru si zasloužili pouze rolníci a dělníci. Proč? Protože pouze rolníkům a dělníkům se dalo věřit, že budou loajální. Bohatí lidé, nebo lidé s vrozenými vlastnostmi, které vedou k bohatství, budou mít v jakékoli přirozené společnosti vždy určité postavení. Vždy se jim bude dařit. Právě proto se jim nedá věřit; pro ně nikdy není v sázce nic zásadního. Spíše by uvítali větší svobodu, aby mohli rozvinout své talenty. Lidé rolnického původu však pocházeli ze dna společnosti. Velmi dobře vědí, že vše, co mají, jim dala strana. A proto budou loajální až do smrti, protože vědí, že pokud komunistický režim padne, jejich postavení se zřítí stejně rychle jako kladivo do studny. A totéž platí pro všechny ostatní, zejména pro etnické menšiny.

Etnické menšiny však představovaly oříšek, protože vždy měly v rukávu trumf, který mohl jejich postavení ještě posílit: nezávislost. Právě proto jak Rusko, tak Čína brzy po upevnění režimu začaly proti těmto menšinám tvrdě zasahovat. Stalin proslul tím, že z Politbyra vyřadil Židy, využil druhou světovou válku k obnovení většiny carských území a vedl stát tak silně zaměřený na Rusko, že lidé v Kyrgyzstánu dodnes mluví rusky. Totéž platilo v Číně; málo známým faktem o Kulturní revoluci byla obrovská, krvavá čistka v Mongolsku a zničení mnoha chrámů v Tibetu. Poté, co bylo toto dokončeno, se komunistická strana stala silným, stabilním a hladce fungujícím strojem. Sovětské hospodářství samozřejmě fungovalo mizerně, což nakonec vedlo ke kolapsu systému. Jak však ukázala Čína, centrální plánování je v přímém rozporu sleninistickou

politikou. Čína to samozřejmě musela vědět. Centralizovanou byrokracii provozovala již tisíce let. Leninismus tento systém pouze dovršil.

Geniálnost leninismu tedy spočívala v tom, že z ničeho vybudoval vládnoucí třídu a zajistil její soudržnost tím, že výslovně vybíral lidi ze skupin s nízkým společenským postavením, čímž si zajistil jejich loajalitu ke straně, protože měli co ztratit. Fungovalo to tak dobře, že to po sto let budil údiv intelektuálních kruhů po celém světě.

A co mezitím dělal Západ? Západ, ten zapřisáhlý nepřítel světového komunismu, v čele s USA. Jaká byla americká reakce na leninismus? Rozhlédněte se kolem sebe. Přečtěte si Vox. Zapněte televizi. Dobře, to stačí. Kdo má dnes na Západě vysoké postavení? Ženy. Homosexuálové. Transsexuálové. Muslimové. Černoši. Existují dokonce hnutí podporující postižené a obézní lidi. To, co prosazuje progresivismus, je hyperleninismus. Biologický leninismus.

Když komunismus převzal moc v Rusku a Číně, šlo ještě o velmi chudé, polotradiční společnosti. Bylo tam spousta polohladových rolníků. Leninistickou stranu tedy bylo možné vést jen na základě třídní zášti. „Nikdy nezapomeňte na třídní boj," rád říkal Mao. „Nikdy nezapomeňte, že jste bývali nevolníci a že jimi dnes díky mně už nejste," měl tím na mysli.

Na Západě se však do roku 1945, kdy Spojené státy nastolily mír a pořádek, ekonomika zlepšila natolik, že třídní boj již nefungoval jako zdroj loajality. Život byl dobrý, proletariát si mohl dovolit auto a dokonce i dovolenou. Tradiční společnost zanikla, stejně jako staré společenské žebříčky založené na rodovém původu a majetku z pozemků. Západ v

roce 1960 byl bohatou, průmyslovou meritokratickou společností, kde se postavení zakládalo na talentu, produktivitě a přirozené schopnosti vlichotit se do vládnoucí třídy.

Liberální politika samozřejmě zůstávala chaotická. Vládnoucí třída postrádala soudržnost, protože neměla žádný dobrý důvod držet při sobě. Ale ten důvod samozřejmě stále existuje. Soudržná vládnoucí třída může navždy monopolizovat moc a čerpat renty z celé společnosti. Duch Lenina je vždy přítomen. A tak se šipka dějin stále ohýbala Leninovým směrem. Západ začal budovat leninistickou mocenskou strukturu. Ne otevřeně, ne jako vědomý plán. Prostě to tak fungovalo, protože motivace byly všem na očích, a tak jsme to pomalu pochopili. Bioleninismus. To je podstata Katedrály.

Pokud žijete ve svobodné společnosti a vaše postavení je určováno vašimi přirozenými schopnostmi, pak z toho vyplývá, že k vybudování soudržné leninistické vládnoucí třídy je třeba rekrutovat ty, kteří mají přirozeně nízké postavení. V jakékoli společnosti mají muži vyšší výkonnost než ženy. Jsou silnější, pracují tvrději, vykazují větší rozptyl, což znamená širší krajní rozložení ve všech vlastnostech (více géniů); a mají motivaci dosahovat toho, co jim přirozený trh s partnery nabízí. To je pro vás patriarchát. Nechci zde příliš zdůrazňovat biologickou stránku věci. Nejde o to, že by všichni muži byli lepšími pracovníky než ženy. V patriarchátu existuje spousta nezaslouženého postavení pro muže. Ale tak to funguje: jádrem společnosti je přirozený výkon mužů; tito muži přirozeně vybudují společnost, která jim jako mužům prospívá; někteří muži na tom parazitují, některé ženy jsou na tom hůře. Je v tom spousta strukturální setrvačnosti. Ale jádro je skutečné.

Abych to shrnul: v roce 1960 jsme žili v patriarchátu bílých mužů. To bylo naprosto přirozené. Každá společnost s významným podílem bílých mužů bude nakonec ovládána klikou bílých mužů. Z velké části jde o biologii; částečně se jedná také o sociální kapitál, dobré kulturní zvyklosti nahromaděné od 15. století. Bílí muži prostě věci řídí lépe. Mají přirozeně vysoký status. Ale opět, příroda vede k chaotické politice. Uznání pravdy nemá žádnou společenskou hodnotu: to vidí každý. Signální hodnota spočívá v lžích. V tom, co je nepřirozené. Jak to vyjádřil Moldbug:

> V mnoha ohledech je nesmysl účinnějším organizačním nástrojem než pravda. V pravdu může věřit kdokoli. Věřit v nesmysl je nefalšovaným důkazem loajality. Slouží to jako politická uniforma. A pokud máte uniformu, máte armádu.
>
> Nebo jak říkají Číňané: „Ukaž na jelena, vytvoř koně."

Jde opět o to, že s bílými muži nelze vést pevnou a soudržnou vládnoucí třídu. Nemusí být loajální. Stejně si povedou dobře. Mnohem snazším způsobem, jak vést poslušnou a loajální stranu, je rekrutovat všechny ostatní. Ženy. Černochy. Homosexuály. Muslimy. Transsexuály. Pedofily. Tito lidé mohou být jednotlivě velmi výkonní, ale v přirozené společnosti, kde vládne jádro vysoce výkonných jedinců, tj. bílý patriarchát, by neměli příliš vysoké postavení. Takže pokud jim slíbíte vysoké postavení za to, že vám budou loajální, můžete si být jisti, že se k vašemu týmu přidají. Mají co získat a málo co ztratit. Sailer tomu říká „Koalice okrajových skupin". Ve skutečnosti je to ještě horší. Je to koalice všech, kteří by ztratili postavení, kdyby společnost fungovala lépe. Je to koalice těch špatných. Doslova kakistokracie.

Existuje důvod, proč je ve vládě tolik zlých tlustých žen. Kde jinde by byly, kdyby je vláda nechtěla? Nemají nic, čím by se mohly pochlubit, kromě členství ve stranickém aparátu Demokratické strany. Strana jim dává vše, co mají, stejně jako komunistická strana dávala vše tomu průměrnému venkovskému klukovi, který se stal průměrným úředníkem v Moskvě. A to ani nemluvím o nepřátelských muslimech nebo transsexuálech. Před rokem 1960 byli tito lidé vyhoštěni nebo umístěni do ústavů. Právě proto je americký progresivismus má tak rád. To málo, co tito lidé mají, závisí zcela na přízni levice. Je v tom ďábelská dohoda: čím je někdo přirozeně odpudivější, tím je cennější jako člen strany, protože jeho loajalita bude o to silnější. To je samozřejmě to, co stojí za prvním zákonem Larryho Austera o vztazích s menšinami: čím hůře se nějaká skupina chová, tím více ji levice má ráda.

To je také důvod, proč je dnešní levice tou samou levicí, která se kdysi hlásila k sovětskému komunismu. To, co dnes schvalují, by pobouřilo jakéhokoli levicového aktivistu z 20. let minulého století. Dokonce i levicového aktivistu z 50. let. Ale jde o totéž, o stejné motivy: jak vybudovat soudržnou vládnoucí třídu, která si monopolizuje státní moc. Kdysi to byl třídní boj. Nyní je to boj na základě pohlaví a etnický boj. Etnický boj v Americe funguje, protože imigranti nemají žádnou územní mocenskou základnu, na rozdíl od Ruska nebo Číny. Takže stará hra spočívající v udělování statusu menšinám s nízkým statusem funguje lépe než kdy jindy. Funguje to dokonce ještě lépe, protože na rozdíl od Leninova Ruska má Amerika nyní přístup ke každé jednotlivé menšině na světě. Proto je americká levice zaneprázdněna dovozem co největšího počtu Somálců. Menšiny s nejhoršími výsledky na světě. Prostě perfektní.

Pokud si myslíte, že to nemůže být horší než transsexuálové nebo pedofilové, opravdu nechápete, jak to funguje. Podívejte se na tento článek z NYT: černoška, bývalá vězeňkyně, odsouzená za vraždu svého vlastního čtyřletého syna. Odpykala si 20 let ve vězení, které strávila studiem sociologie nebo něčeho podobného. Po propuštění z vězení se přihlásila na doktorandské studium na Harvardu, kde ji však odmítli. Progresivisté se bouřili. Jak jste mohli!

Nikdy neprojevila žádnou lítost nad tím, že zabila své děti. Ve své přihlášce k doktorandskému studiu o tom lhala. Zbavila se těla a nikdy neřekla policii, kde je mrtvola jejího syna! To je naprostá a úplná psychopatka. Nikdo při smyslech by s touto ženou nechtěl mít nic společného. Ale právě o to jde. Ve většině lidských společností před rokem 1900 by byla zabita, ať už legálně, nebo mimo rámec zákona. Ale právě tento typ člověka, někdo, kdo by podle veškeré spravedlnosti měl být osobou s nejnižším postavením na světě – to jsou přesně ti lidé, které levice chce mít ve svém týmu. Můžete se spolehnout na její extrémní loajalitu ke každé progresivní myšlence, kterou jí strana předá. A tak, ano, samozřejmě, nakonec získala doktorát na Newyorské univerzitě. A na rozdíl od 97 % doktorandů tam venku si můžete být jisti, že velmi brzy získá plné profesorské místo s doživotním jmenováním.

Ano, je to všechno šílenství, ale funguje to. Funguje to opravdu jako kouzlo. Nejbohatší části Ameriky, Kalifornie a New York, jsou nyní státem jedné strany. V Americe platí zákony, které nutí každý větší soukromý podnik, aby zaměstnával určitý podíl žen, černochů a sexuálních deviantů; ti samozřejmě vědí, že tam nepatří, a jsou proto mimořádně věrnými politickými komisaři. Věrnější než skuteční oficiální

političtí komisaři, které má komunistická Čína také ve svých soukromých společnostech.

A bioleninismus je mimořádně silný i v zahraničí. Stejně jako měl sovětský komunismus po celém světě své přirozené páté kolony, kdy průmysloví dělníci zakládali strany a všichni plnili příkazy Moskvy po celém Západě, je i americký bioleninismus mimořádně silným prostředkem agitace po celém světě.

Spojené státy jsou od roku 1991 jedinou supervelmocí na světě. V poslední době se to však mění – Čína se ekonomicky téměř vyrovnala USA a Rusko začíná být odvážnější, takže řada zemí se nyní neřídí linií americké vlády. Jihovýchodní Asie je nyní v podstatě čínským zadním dvorem. Spojené státy proto po celém světě vedou provokační kampaň, jejímž cílem je podkopat čínský a ruský vliv. Jelikož Čínu znám nejlépe, je mi zcela zřejmé, v čem spočívá linie americké vlády. Oslovuje ženy a homosexuály, aby se stali jejich pátou kolonou. A funguje to. Každý článek, který tam najdete od čínského autora o tom, jak by Čína měla být progresivnější (tj. více americká), je napsán buď ženou, nebo homosexuálem.

Před časem jsem četl tento článek, který mě rozzuřil. Je o urychlovači částic, který Čína staví. Čínsko-americká autorka dělá rozhovor s vedoucím vědcem tohoto projektu: a jediné, co dělá, je podkopávání jeho projektu tím, že tvrdí, jak komunistická cenzura znamená, že celý projekt je zkažený. Ten chlap to nechápe. Proč mi to děláš, nejsi snad také Číňanka?

Ne, to není. Víš, co je? Ošklivá žena kolem třicítky. Čínu znám dobře a ošklivé ženy kolem třicítky v dnešní Číně rozhodně nepatří mezi ty, které mají vysoké postavení. Na

rozdíl od Západu, kde jsou dobrovolnou myšlenkovou policií a kde se na ně ani nesmíš podívat. Takže samozřejmě každá čínská, ruská, saúdská nebo indonéská ošklivá žena kolem třicítky, pokud má přístup k americké propagandě, se stane pátou kolonou proti nezávislosti své země. A totéž samozřejmě platí i pro etnické menšiny – čím hloupější, tím lepší. Chcete jako odborník na Čínu v západním akademickém světě získat finanční podporu? Raději se věnujte výzkumu Ujgurů nebo Tibeťanů. Těch hloupých a nepřátelských menšin. Ty jsou přece mnohem důležitější než nejstarší civilizace na Zemi.

Otázkou samozřejmě je, jak se bude biologický leninismus dále vyvíjet. Jak sovětský, tak čínský leninismus se během své existence značně proměnily. Stalin provedl ve straně velmi tvrdé čistky a po několika desetiletích, kdy již všechny vzpomínky na předsovětskou éru vyprchaly a jejich moc byla zajištěna, začala KSSS prosazovat vysoce výkonné (tedy podle požadavků politické strany, nikoli katedry raketové vědy) ruské muže. Těm bylo celkem jedno, když se celý sovětský stát zhroutil. Myslím, že se jim teď daří docela dobře. Stejně tak v Číně: dnes už ČKS rozhodně není stranou rolníků a dělníků. Je to strana „nejlepších žáků ve třídě“. Loajalita není zajištěna hrozbou, že se vrátí velkostatkáři a znovu je i s jejich dětmi zotročí; je zajištěna aparátem sledování a propagandy nové generace. Všimněte si, že jak Rusko, tak Čína si zachovaly třídní boj jako oficiální ideologii, kterou všichni museli (a musí) neustále papouškovat, aby si udrželi práci.

Právě to však činí tento režim zranitelným vůči útokům progresivních sil. Právě jsem na svém blogu psal o tom, jak mají ženy a menšiny v Číně ještě méně moci než dříve. O sexuálních menšinách ani nemluvě. V Číně nejsou žádní homosexuální

politici. Už to samo o sobě představuje obrovskou voličskou základnu, čítající stovky milionů lidí v Číně, kteří by upřednostnili progresivní vládu. Právě na tyto lidi se nyní Amerika zaměřuje, na rozdíl od předchozí strategie, kdy se snažila prodat demokracii a tržní ekonomiku čínské střední třídě. Ta teď nevypadá zrovna nejlépe, protože čínská střední třída má pravděpodobně lepší životní úroveň než ta americká. Rozhodně méně stresující.

Předpokládejme (doufejme), že americké „Koalici okrajových sil“ se nepodaří destabilizovat cizí země. Jak se však bude dále vyvíjet? Jak jsem již řekl, Rusko i Čína po několika desetiletích ukončily své „rolnické kakistokracie“. Měly však již k dispozici nominální diktaturu jedné strany a mohly čerpat ze staleté tradice autokracie. Amerika je od jednopartajního režimu stále vzdálena 20 let (pokud ne 10) a má tradici kontradiktorní demokracie, což velmi ztěžuje zastavení tohoto spirálovitého vývoje. I kdyby se to podařilo zastavit, ideologie už tu je. V nejlepším případě, kdy by demokratický jednopartajní režim získal svého Stalina, který by očistil zemi od agitátorů a stabilizoval režim, by se rétorika z roku 2020 i tak stala státním náboženstvím: ženy jsou posvátné, ani o nich nelze vtipkovat, islám je mír, transsexuálové si mohou zpětně změnit rodné listy. Není v pořádku být běloch. Bílí muži mohou řídit zemi, ale musí všechny tyto věci papouškovat pětkrát denně, s pohledem upřeným na Velké Zimbabwe.

Nebo „brazilizace“ způsobí kolaps ekonomiky a všechno půjde k čertu. Jo, to je pravděpodobnější.

[…] Válčení v době bronzové spočívalo v tom, že velcí pánové jezdili na svých vozech, sem tam vystřelovali šípy a poté sesedli z vozu a pustili se do souboje jeden na jednoho.

Takto postupovali i raní samurajové. Jezdili na koních a hlasitě prohlašovali, kdo jsou, z jakého rodu pocházejí a jaký je jejich rodokmen.

Nakonec ale někdo přišel na to, že vyhrát válku se opravdu vyplatí. Tak prostě sestavili velkou armádu prostých lidí, dali jim levné zbraně, levné štíty a vycvičili je k železnému řádu. A vyhráli. Disciplinovaný tým vždy zvítězí nad tím nejtalentovanějším mužem.

Teorie demokracie spočívala v tom, že bohatí lidé, kteří mají dostatek volného času na to, aby se seznámili s veřejnou politikou, a mají finanční zájem na správě státu, budou kandidovat do jednotlivých funkcí, zastupovat svůj volební obvod, budou znovu zvoleni, pokud budou svou práci vykonávat dobře, a nahrazeni, pokud ne. Zákony se však schvalují většinovým hlasováním. Brzy si někdo uvědomil, že získání většinového hlasu je velmi výnosné; peníze tedy spočívaly v nalezení způsobu, jak spolehlivě zorganizovat polovinu parlamentu. Tak vznikly politické strany.

Politická strana je něco úplně jiného než jednotlivý politik. Politická strana nemá pro bohaté lidi žádné využití. Jejich peníze jsou sice vítány, ale bohatí lidé bývají málo loajální. Mohou si dovolit mít vlastní osobnost. Jako politický vůdce máte politiky ve svých službách. Nepotřebujete zaměstnance, kteří jsou velmi zruční nebo kompetentní. Musí být prostě loajální, poslušní a mít určitou schopnost nechat se zvolit. Pomáhá, když umí mluvit. A vypadat dobře v televizi. Ale to je tak všechno.

Chcete lidi, kteří jsou loajální a budou hlasovat tak, jak si přejete. Jak by vám řekl Roissy, loajalita muže či ženy závisí na

tom, jaké má alternativy. Ideálním politikem je tedy ten, kdo nemá nic jiného, čím by se mohl zabývat. Někdo, pro koho je být politikem to nejlepší, co se mu kdy přihodilo. Někdo, kdo si je naprosto jistý, že pokud by někdy opustil stranu, jeho postavení by kleslo. Třeba Marco Rubio. Ten bude hrát podle pravidel. To by měl.

Jakýkoli systém ovládaný politickými stranami se bude vždy posouvat doleva. Jejich obchodní model je založen na tom, že přimějí lidi s nízkým postavením, aby pro ně pracovali. Je zřejmé, že jim za to musí něco nabídnout. A musí motivovat voliče, aby je volili. Jejich slib je jednoduchý: Vy, lidé s nízkým postavením, pomozte nám, volte nás, poslouchejte naše příkazy a my vám dáme vysoké postavení. Nehlasujte pro nás, neposlouchejte nás, nechte vyhrát pravici a zůstanete na nízkém postavení.

Jakmile levice vyhraje – což se stává vždycky, protože je lépe organizovaná a dokáže snáze vytvořit většinu ve srovnání s těmi bohatými kretény, kteří nemají žádný dobrý důvod se domlouvat. Lidé s vysokým společenským postavením jsou v politice už 300 let na straně poražených. No a co? Pořád jsou bohatí. Život je fajn. Jo, daně jsou vyšší. A ženy jsou nesrovnatelně otravnější. Ale teď se s nimi lépe spí, tak to je aspoň něco. Každopádně, koho to zajímá. Syn také povstává.

Levice vždycky vyhraje. Ale jakmile vyhraje, stoupne na vyšší společenskou úroveň. No tak, mají moc. Snaží se, a to velmi usilovně, přesvědčit všechny, že ve skutečnosti u moci nejsou. Ne, síly reakce číhají všude! Musíme pokračovat v boji! 80 % energie levice jde do vytváření propagandy o tom, jak ve skutečnosti všechno řídí pravice. Když levice měla 90% daňové sazby, pořád mluvila, jako by žila ve světě Charlese Dickense.

Po 60 letech feminismu, pozitivní diskriminace a Židů ve všech sférách moci je levice roku 2017 posedlá „systémovým rasismem“, „toxickou maskulinitou“ a „antisemitismem“. Jasně.

Ale levice je samozřejmě u moci už 200 let. Jakmile se dostala k moci, začala si užívat svého těžce vybojovaného vysokého postavení.

[…] V ekonomii existuje skvělý pojem zvaný „neviditelná ruka“. Ve svobodném prostředí, pokud se dají vydělat peníze, někdo najde způsob, jak je vydělat. Stejně to funguje i v politice: ve svobodném politickém prostředí, pokud se dá uchopit moc, někdo najde způsob, jak ji uchopit. Ekonomika a politika jsou si vlastně docela podobné.

V ekonomické teorii existuje takový aspekt zvaný „teorie firmy“. Proč existují korporace? Proč nemůžeme být všichni živnostníci? Tak nějak to fungovalo v dobách středověkých cechů. Proč jsme teď všichni otroky obrovských korporací?

Existuje mnoho teorií, ale standardní teorie říká, že firmy vznikají kvůli „transakčním nákladům“. V zásadě na volném trhu si jednotliví ekonomičtí aktéři navzájem příliš nedůvěřují, a to z dobrého důvodu. Je tu příliš mnoho lidí a není možné opravdu vědět, kdo je dobrý a kdo ne. Hierarchická firma upevňuje sociální vztahy a vytváří strukturu důvěry a odpovědnosti, díky níž jsou ekonomické aktivity předvídatelnější a bezpečnější.

Podle standardní liberální politické teorie byli všichni političtí aktéři samostatně výdělečně činní. Ale – překvapení, překvapení – politické organizace, tj. politické strany, se ukázaly být v politické činnosti mnohem účinnější než

izolovaní jednotlivci. A stejně jako korporace mají tendenci hledat určitý typ člověka, který se poněkud liší od starého řemeslníka, i politické strany vybírají určitý typ člověka. Takového, který poslouchá a kterému se dá věřit. To byl zárodek leninismu; a páni, ten zárodek se rozrostl.

Na organizacích, nebo vlastně na jakékoli organizaci, je zajímavé to, že neexistují žádné pevné hranice toho, jak velké mohou být a kolik věcí mohou vyprodukovat. Stát není nic jiného než parta chlapů, která se postupně rozroste v armádu a poté dobude území. Jako banda ti chlapi nedělali nic jiného než pili pivo a občas přepadali obchodní karavany. Nakonec se ale vyvinuli ve stát, který dělá prakticky všechno. V čínské historii je toho spousta příkladů. A něco bližšího nám: Východoindická společnost. Začala obchodovat s kořením. Nakonec vládla nad 400 miliony lidí. Proč? V každém kroku toho procesu se dalo vydělat o něco víc peněz.

Tak tomu bylo i v 19. století, když se začaly formovat politické strany. Strany vznikaly s cílem zajistit si moc v parlamentu. Ale když už máte mechanismus k uchopení moci, proč se tím spokojit? I mimo parlament se skrývá spousta moci, ať už ústava říká cokoli. Pro začátek je tu výkonná a soudní moc. Je tu tisk, moc formovat veřejné mínění. Je tu vzdělávání, moc formovat mysli dětí a jejich sociální vztahy, jak rostou. Kolem je spousta a spousta sociálních skupin a ve všech z nich existují mocenské dynamiky. Proč je také nevyužít? Pokud je k mání moc, někdo ji uchopí. A liberální revoluce byly právě o tom, že se moc vystavila na odiv, aby si ji kdokoli mohl uchopit.

No, překvapení, překvapení, lidé se začali hýbat, aby ji uchopili. A stejně jako ta magická neviditelná ruka, která buduje efektivní ekonomiku, pokud ji necháte dělat svou práci, i

neviditelná ruka politiky udělala svou práci. Ekonomické firmy jsou postaveny na honbě za ziskem a rostly díky akciovým společnostem. Politické strany jsou postaveny na náboru lidí s nízkým postavením nebo kompromitovaných (tj. potenciálně s nízkým postavením) a na slibu, že po uchopení moci zajistí vysoký status svým stoupencům a voličům.

Všichni víme, jak efektivní a sofistikované se staly mechanismy zaměřené na zisk. Liberální politika byla rovněž touto „prapůvodní polévkou“, z níž se měly vyvinout mechanismy uchopení moci. A netrvalo dlouho, než se vyvinul silný, stabilní a nesmírně nakažlivý mechanismus. Socialismus. Ten tu byl vždy, ale Marx vydal Komunistický manifest v roce 1848, právě v roce, kdy liberální revoluce likvidovaly všechny monarchie po celé Evropě.

Socialismus zdokonalil liberální politiku, stejně jako podvojné účetnictví zdokonalilo podnikové účetnictví. Základem volební politiky bylo slibovat lidem s nízkým postavením vysoké postavení. Marx, který zahájil tuto tradici, v níž částečně asimilovaní Židé nechápou latentní pokrytectví hostitelské společnosti, nepochopil vtip liberálního egalitarismu a prostě ho dovedl k logickému závěru. To se nedělá, děti. Měli byste ten vtip pochopit. On ho ale nepochopil. Svoboda a rovnost? Dobře, tak tedy zrušme soukromé vlastnictví. Hej, počkejte chvilku. To myslíte vážně? Zrušit soukromé vlastnictví?

To snad nemyslel vážně. No tak, prosím tě. Soukromé vlastnictví. To není jen základ civilizace. I kmeny, které se ještě nevěnovaly zemědělství, mají soukromé vlastnictví. Dokonce i opice rády něco vlastní. Jak šílený musíš být, abys tvrdil, že soukromé vlastnictví je třeba zrušit? Kdo by se sakra k

takovému hnutí přidal? No, spousta lidí. Víš, kapitalismus byl velká věc. Změnil fungování celé společnosti. Konkrétněji řečeno, změnil to, jaký typ člověka měl vysoké postavení a jaký ne. V kapitalismu vládli obchodníci. A to spoustu lidí rozčilovalo.

Hele, někteří lidé prostě nejsou schopni v kapitalismu uspět. Není to tak snadné. A víte, lidé jsou různí. Není to jejich vina, když najednou nějaký Žid ze štetlu, který ani neumí pořádně mluvit, umí docela dobře vydělávat peníze a najednou má tisíckrát vyšší postavení než oni; zatímco ještě před 100 lety by oni byli nějakými slušnými členy feudální společnosti a ten Žid ze štetlu by byl všeobecně opovrhován a nenáviděn. Nebýt v něčem dobrý, to je na prd. Takže jo, lidé chovali nenávist. A socialismus přesně na tuhle nenávist vsadil.

Samozřejmě že socialismus nemusel přímo volat po zrušení soukromého vlastnictví. Feudální společnost soukromé vlastnictví znala. Mohli prostě požadovat progresivní daně, rozsáhlý sociální systém, zákony proti lichvě a podobné věci. Ale proč být rozumný, když na tom vlastně nezáleží? Politická strana nemusí plnit své sliby. A už vůbec ne ta levicová! Levicová strana ze své podstaty bojuje proti establishmentu; pokud nedokáže splnit své sliby, vždy může vinit mocné. A lidé jí uvěří, protože, no, mocní mají moc. Nebo ji měli. A setrvačnost je reálná věc. Paměť lidí může být nepřesná, zvláště pokud mají dobrý důvod ji neaktualizovat.

Politická strana si může dovolit lhát; politické hnutí, tedy neurčitá a zárodečná podoba politické strany, si může dovolit cokoliv. Nemusí plnit žádné sliby. Nemusí být rozumné. Nemusí ani dávat smysl. Stačí, když dokáže přilákat oddané stoupence. A víte co? Když se chováte nerozumně, získáte více

loajálních stoupenců než když se chováte rozumně. Proč? Opět proto, že rozumní, vyrovnaní a normální lidé mají prostě k dispozici širší škálu možností. Nemusí se zavazovat k nějakému šílenému plánu. Stačí si najít práci a žít normální život. Pro nerozumnou, nepřizpůsobivou, podivnou osobu jsou životní možnosti mnohem omezenější. Vstoupit do šílené politické strany, která navrhuje zrušení právě toho, co umožňuje fungování společnosti, je s velkou pravděpodobností nejlepší šancí, jakou kdy v životě dostanou, aby dosáhli vysokého postavení. Takže jo, proč ne. Komunismus!

Opět platí, že existuje mnoho podob nerozumnosti a nepřizpůsobivosti. Někteří lidé prostě nejsou schopni se v kapitalistické společnosti dobře orientovat. Narodili se tak, aniž by za to mohli. Spisovatelé, novináři, průměrní právníci. Byly prolity řeky inkoustu při psaní o tom, jak jsou intelektuálové vždy drtivě levicoví. Což je podivné, vzhledem k tomu, že komunismus se k intelektuálům nechoval zrovna hezky. Kapitalismus však přiznává vysoké postavení právě opačnému typu člověka, obchodníkovi, a to intelektuálové nesnášejí. Jsou to přirození socialisté. Velmi horliví socialisté.

Jednoduchým vodítkem by bylo vnímat přirozenou voličskou základnu jakéhokoli politického hnutí jako lidi, kteří by ve velké hře o lidský společenský status s nulovým součtem získali na postavení, pokud by se toto politické hnutí dostalo k moci. Ale tak to úplně není, už jen proto, že prostě nemůžete vědět, co se stane. Raní socialisté neměli tušení, co se stane, pokud se socialismus dostane k moci. Tvrdili, že to vědí, ale budoucnost nikdo nezná. Nejistota je konstantou lidského života. Jakékoli tvrzení o opaku jsou nesmysly, nebo, vědecky řečeno, signalizace.

Skutečností je přítomnost. A tak přirozenou voličskou základnou každého opozičního politického hnutí jsou lidé, kteří právě teď, v této konkrétní přítomnosti, skutečně – a to doslova – prohrávají ve velké hře o lidský společenský status, kde jeden vyhrává a druhý prohrává. Tito lidé jsou naštvaní a plní zášti a udělají vše, co je v jejich silách, aby narušili fungování současné společnosti. A mají k tomu dobrý důvod. Život je poměrně krátký a máme jen jeden. Nikdo nechce ztratit svůj společenský status. Důsledky toho jsou dost špatné. Prohrát v hierarchii znamená, obecně řečeno zoologickými termíny, přístup k partnerům nejhorší kvality, nebo k žádným partnerům vůbec. Takže si můžete být jisti, že všichni ti intelektuálové byli naštvaní a chtěli se přidat k jakémukoli hnutí, které jim slibovalo, že rozdrtí kapitalismus a ty zlé boháče. I kdyby to přitom vzalo všechno dobré, co život nabízí. Koho to zajímá, to ten proces jen učinilo poutavějším.

Opět platí, že vnímání toho, že člověk tratí, je subjektivní. Někteří lidé jsou prostě nerozumní a nepřizpůsobiví a nejsou spokojeni, dokud nemají absolutní moc a harém s dvěma tisíci ženami. Politická hnutí mají tendenci sdružovat nepřiměřeně velké množství takových lidí, vedle těch, kteří skutečně tratí, aniž by za to mohli. Mnoho lidí tratí kvůli špatným rozhodnutím, která učinili dříve v životě – třeba studovali loutkářství místo něčeho užitečného. Takže tratí, a je to jejich vlastní vina, ale nemohou s tím nic dělat, a tak se přidávají k řadám opozice.

Nejde tu o to, kdo tvoří řady opozice. Jde o to, že v demokracii má opozice reálnou šanci uchopit moc. Má k tomu svobodu. Je k tomu povzbuzována. A tak každý chytrý politický aktér najde způsob, jak tyto lidi zorganizovat. Stejně jako každý

chytrý podnikatel najde způsob, jak vydělat peníze. Vždy se někdo najde. Vytvoří to evoluční proces.

A ti, kteří chovají nenávist, zvítězí, protože sociální vzestup je velmi silným motivátorem. Naděje skutečně vítězí nad strachem. Lidé, kteří mají šanci získat vyšší postavení, vždy převálcují ty, kteří se jen snaží udržet to, co mají. Cest je spousta, ale výsledek je předem jasný. Ve „svobodné společnosti“ se politika vždy posune doleva. Vždy.

Míra, do jaké se posouvají doleva, samozřejmě závisí na míře svobody v politickém procesu. První složkou, která se posouvá doleva, je zákonodárný sbor, jenž je tou nejotevřenější složkou. Jak jsem již zmínil, mocenská struktura zahrnuje i další složky. Úředníky, právníky. Tisk, který jim všem poskytuje témata k diskusi. Vzdělávací systém, který vychovává je i jejich děti. Je celkem zřejmé, že pokud má nějaký politický aktér získat absolutní moc, musí ovládnout nejen parlament, ale i všechny tyto složky. A ty jsou složitější než pouzí poslanci. Opět jsme viděli proces, kterým se politici posouvají doleva: politická strana potřebuje loajální lidi, kteří plní rozkazy; lidé s nejnižším postavením bývají loajálnější, vzhledem k tomu, že nemají na výběr. Úředníci nebo soudci se však ovládají hůře. Zaprvé bývají chytřejší. Musí být chytřejší, protože musí vykonávat skutečnou práci. Státy se obvykle snaží najímat chytré lidi, aby pracovali jako úředníci nebo soudci. Čína je najímala (v Číně zastávali guvernéři zároveň funkci soudců, nevěřila a nevěří v oddělení výkonné moci od soudní) prostřednictvím proslulého náročného systému zkoušek. Na většině míst se úředníci stále najímají prostřednictvím zkoušek. O soudcích a advokátech ani nemluvě. Ti musí složit advokátní zkoušku.

Jak tedy tyto lidi ovládat? Nelze to dělat otevřeně, jako je tomu u politiků. Nelze je organizovat prostřednictvím formální politické strany. To je proti pravidlům. To je velmi důležitý bod. Jak zajistit, aby nevolené části mocenské struktury byly v souladu s těmi volenými? Právě zde se levicový mocenský aparát rozdělil na dvě cesty. Nazývám to rozvětvením levicového hnutí mezi formální leninismus a distribuovaný leninismus, které se pak z historických důvodů staly klasickým leninismem a biologickým leninismem. Historicky to velmi dobře odpovídá tomu, co Moldbug nazval anglo-sovětským rozkolem.

Levicové hnutí v Rusku se již velmi dlouhou dobu rozvíjelo, pomalu, ale vytrvale. Rusko bylo formálně absolutistickou autokracií, v jejímž čele stál car. V průběhu 19. století se však země značně otevřela a s rozvojem kapitalismu rostlo v stejné míře i levicové hnutí mezi lidmi, kterým se v kapitalistickém systému příliš nedařilo. Lidé typu Dostojevského. A těch v Rusku nebyl nedostatek. Řekl bych, že v Rusku bylo neúměrně mnoho levicových lidí, protože kapitalismus se zde nerozvíjel organicky, jako například v Nizozemsku, ale vtrhl z ničeho nic do velmi tradiční a zbožné společnosti. Takže samozřejmě všichni ti lidé, kteří byli po staletí vychováváni k tomu, aby byli loajálními poddanými a dobrými křesťany, si tu svobodu stavět továrny a vydělávat peníze vůbec neužívali. A tak to celé nenáviděli. Rusko vyprodukovalo spoustu levicových radikálů nejšílenějšího druhu ještě dříve, než vůbec vznikla volební politika.

Pak přišel Lenin, provedl převrat a jako oficiální komunista se skutečně chopil moci. A co Lenin udělal? Chtěl absolutní moc. Stejně jako všichni ostatní, ale on měl skutečně

odvahu a vůli to dotáhnout do konce. Leninův způsob, jak dosáhnout moci, spočíval v tom, že udělal právě to, o čem jsem právě řekl, že se nedá udělat. Začlenil celou vládnoucí třídu do své politické strany. Soudce, úředníky, učitele, tisk. Všechny do strany. Do Komunistické strany. Politické strany, jak si vzpomínáte, vznikly jako způsob, jak zajistit disciplínu a organizaci ve volební politice. Lenin tuto myšlenku prostě rozšířil na každý jednotlivý orgán moci v Rusku. A fungovalo to. Fungovalo to skvěle. Nebylo to snadné, to v žádném případě. Vyžadovalo to dlouhou a krvavou válku. Pak dlouhé a krvavé čistky. Pak ještě další. Pak úplné zastrašování společnosti. Pak ještě další čistky. Ale po asi 20 letech měl Stalin vše víceméně nastaveno. Dosáhl absolutní moci. Ovládal stranu. A strana ovládala všechno.

To je klasický leninismus. Pokud se o tom chcete dozvědět více, existuje k tomu spousta literatury. A pak je tu současná Čína, kde tento princip stále platí. V poslední době to platí o to více, že Si Ťin-pching utáhl šrouby v některých oblastech moci, které Komunistická strana Číny před několika desítkami let uvolnila. Podstatou leninismu je, že jakmile je dosaženo absolutní moci, levicový posun se zastaví. Země se přestane posouvat doleva. Žádné nové myšlenky. Žádné nové vycházení vstříc lidem z nižších vrstev a jejich využívání k svržení vlády. Ne, nic z toho. Neustále postupující levicové hnutí bylo jen prostředkem k dosažení cíle. Tím cílem byla moc. Jakmile je moc získána, levicovost se rozplyne. Nezmizí úplně; zanechá po sobě určité stopy, protože státy se vždy snaží zachovat ideologickou soudržnost s tím, co prohlašovaly při svém založení. Čínské dynastie to formulovaly jako synovskou úctu

císařů, kteří následovali myšlenky svého dědečka, zakladatele; ale většinou jde jen o setrvačnost.

V západní Evropě a Severní Americe se to tak ale nevyvinulo. Žádná levicová strana jako taková na Západě nikdy nezískala absolutní moc. Prostě se to nestalo. A to ne proto, že by se o to nesnažily. Ale nevyšlo to. Co se týče důvodů, mám k tomu svou tehdejší teorii. Země, v nichž se kapitalismus rozvíjel pomalu, měly tendenci produkovat méně rozhořčených poražených než agrární říše, které byly náhle vrženy do modernity. To není úplně moje původní teorie, někde jsem to četl, možná mi někdo připomene, kdo to řekl jako první. V každém případě v úspěchu leninismu v Rusku a Číně hraje velkou roli náhoda. Lenin mohl velmi snadno nezískat moc, mohl prohrát občanskou válku, mohl nemít ty drahocenné židovské peníze z Wall Streetu, které ho udržely nad vodou. Žádné sovětské Rusko, žádná komunistická Čína. Ale každopádně se to stalo a socialismus byl v těchto zemích velmi silný, ať už došlo k skutečnému převzetí moci, nebo ne.

Co se tedy vlastně stalo na Západě? Je tu jeden člověk, který o tom velmi hluboce přemýšlel. Po dlouhou, dlouhou dobu. Hlavně proto, že byl ve vězení, takže měl spoustu času na to, aby se tímto problémem zabýval. Mluvím o Antoniu Gramscim. Byl to komunistický agitátor v Itálii, kterého chytil Mussolini a odsoudil k hnilobě ve vězení. Během té doby přemýšlel o velmi rozumné otázce. Proč jsem tady? Proč jsem prohrál? Ten zasranej Lenin provedl státní převrat a vyhrál, teď má moc. A podívejte se na mě, hnijící ve vězení. Co se pokazilo?

Jeho myšlenka, která měla obrovský vliv – a to z dobrého důvodu –, spočívala v tom, že mocenská struktura chce zůstat

mocenskou strukturou a že ji nelze jen tak odhodit a nahradit vlastními lidmi. Můžete zkusit štěstí ve volební politice, ale je jen omezený počet naštvaných hajzlů, kteří jsou ochotni hlasovat za zrušení samotného základu společenského života (vlastnictví), alespoň v mírně prosperujících západních zemích. V takovýchto místech, pokud chcete získat absolutní moc, musíte mocenskou strukturu kolonizovat velmi pomalu. Musíte ovlivňovat jejich myšlení. Musíte změnit kulturu. Zní to velmi esotericky a duchovně, ale není tomu tak. Gramsci v podstatě tvrdí, že musíte ovládnout tisk a vzdělávací systém a pomalu, ale jistě dělat v každé instituci s určitou mocí to, co děláte v politické straně. Politické strany fungují tak, že najímají loajální lidi tím, že zneužívají jejich nízké postavení. No, najděte si cestu do personálního oddělení každé školy, každého deníku, každého vládního úřadu, každého soudního orgánu. A dělejte tam úplně to samé. Provozujte rozptýlenou tajnou leninistickou stranu. Dokud nebudete řídit všechno.

Zní to jednoduše, co? Ne, zní to sakra komplikovaně. A taky to tak bylo. Ale zas ne až tak moc; koneckonců při obchodování s vlivem platí docela zřejmé úspory z rozsahu. Jeden člověk zná druhého, který zná dalšího. Velkým objevem 20. století nebyla atomová energie. Byla to síla klik. Pár lidí na mocenských pozicích, kteří drží při sobě, je nejmocnější silou ve vesmíru. Dokážou proměnit lži v pravdu. Dokážou prodat záchody jako umění, dokážou z žen udělat bojové příslušnice armády. Dokážou cokoliv. Pro socialisty bylo docela snadné proniknout do médií; koneckonců novináři jsou všichni přirození socialisté. Docela chytří chlapi, kteří umí dobře psát, ale nemají talent na vydělávání peněz. A totéž platí pro učitele. Učitelství není moc dobře placené. A je to vyčerpávající. Proč

by někdo chtěl být učitelem? No, kvůli větší slávě socialismu, samozřejmě.

Jakmile tedy socialisté ovládli vzdělávací systém, leninistická strana s gramsciovským rozložením sil měla většinu práce za sebou. Koneckonců právě ve školách se protínají všechna různá centra moci. Montesquieu si musel připadat velmi chytrý, když tvrdil, že zákonodárci, úředníci a soudci by měli být nezávislí a měli by být v neustálém konfliktu. No ano, ale kam posílají své děti do školy? Přesně na ta samá místa. A prosím vás, drahý markýzi, jak si představujete, že by se ti soudci, byrokraté, zákonodárci, učitelé, novináři, bankéři a průmyslníci, kteří všichni vyrostli společně a sdíleli uzavřený život jako jednotná vládnoucí třída, mohli navzájem kontrolovat a vyvažovat? To nemůže fungovat. A nefunguje to. Berou se mezi sebou a posílají své děti do stejných škol. Jo, budou předvádět nějakou show a hrát politické divadlo, nebo kabuki, jak to Američané z nějakého důvodu rádi nazývají (jako by jen kabuki bylo falešné a ostatní divadla skutečná), ale nakonec jsou to endogamní vládnoucí třída a oni to vědí.

Gramsciho program se také nazýval „Dlouhý pochod institucemi“. Pomalu, ale jistě postupující kulturní revoluce. Ve většině západních zemí byl dokončen již v 60. letech. A pak už víme, co se stalo. Myslím, že Gramsciho původním plánem bylo poté uchopit moc klasickým leninistickým způsobem, tedy jakousi diktaturou proletariátu. Ale v západní Evropě už byla tato loď dávno pryč. Dělníci byli bohatí. Mohli si dovolit auta, domy a dovolené na Floridě nebo ve Španělsku. Nedalo se je motivovat výzvami k popravám kapitalistů a přerozdělení jejich majetku mezi masy.

Strana tedy fungovala. V 60. letech řídily socialistické kliky, více či méně volně spojené s formálními socialistickými stranami, většinu škol, novin, vládních úřadů, soudů i parlamentů. Bylo však třeba je udržet pohromadě, zajistit jejich loajalitu a poslušnost. Původní, klasický způsob spočíval v tom, že se získali poražení kapitalismu, tj. dělníci a lidé s byrokratickými sklony, a slíbilo se jim, že po revoluci získají vysoké postavení. To fungovalo docela dobře v letech 1848 až 1948. Sakra, dobyli polovinu světa a byli opravdu blízko k tomu, aby se chopili moci i ve velké části Západu. Ale v roce 1960 na Západě potřebovali novou ideologii, aby motivovali lidi a zajistili si jejich loajalitu.

Takže ještě jednou: drželi se té struktury – slibovali lidem s nízkým postavením vysoké postavení. Ale změnili obsah, přizpůsobili se době. Západní společnost roku 1960 se vůbec nepodobala společnosti z roku 1860. Byla mnohem bohatší, mnohem rovnoprávnější a mnohem příjemnější. Lidé pracovali 8 hodin denně, měli auta a televize, holky se daly snadno sbalit a pořád se někde konala nějaká párty. Nemělo absolutně žádný smysl provádět komunistickou revoluci. No, byla tu sice „revoluce“ z roku 1968 s protivietnamskými protesty a tak dále. Ale to byla jen obrovská párty pod širým nebem, ne skutečná revoluce. Jen to znělo cool, když se tomu tak říkalo. Teenageři z roku 1968 jsou dnes všichni na mocenských pozicích a soukromé vlastnictví nezrušili.

Ale ještě jednou: levicová spirála není konkrétní skupina lidí. Je to memeplex, který žije vlastním životem. Virus, který se vyvinul tak, aby soustředil moc, přejímá myšlenky, které tomuto projektu pomáhají, a ty, které mu nepomáhají, odvrhuje. Ekonomický socialismus, organizování chudých, už na Západě

nefungoval. Ale princip je správný; stačilo jen najít ty, kdo měli v té době nízký status. A vždy se někdo najde, status je hra s nulovým součtem. Vždy je někdo nahoře a někdo dole. I v egalitářských společnostech. Socialismus do roku 1960 skutečně přiměl západní společnost, aby se stala poměrně rovnostářskou a příjemnou společností. Ale i v tom nejlepším ze světů vždy existují lidé s nízkým statusem. I kdybyste společnost přebudovali tak, aby v ní panovala naprostá rovnost příležitostí, i kdybyste provedli revoluci, rozložili všechny existující hierarchie a začali znovu. Lidé s nízkým statusem tu vždy budou.

Protože biologie hraje vždycky roli. Někteří lidé jsou vysocí, jiní malí. Někteří vypadají dobře, jiní jsou docela oškliví. Někteří jsou hubení a někteří tlustí. Někteří jsou příjemní a někteří otravní. Někteří jsou v pohodě a někteří trapní. Někteří jsou chytří a někteří hloupí. Někteří dělají správná rozhodnutí a někteří špatná. Někteří dodržují zákony a někteří mají sklony k trestné činnosti. Ti druzí z každé dvojice budou mít kdekoli na světě nízký status. Dokonce i v sovětském komunismu pod velením Trockého. Někteří lidé jsou prostě na nic. Takhle prostě fungují geny.

A tak, naštěstí pro levici, i po dosažení blahobytu, i poté, co dělnická třída jako fenomén zmizela, zůstalo stále dost materiálu, s nímž se dalo pracovat k prosazení cíle úplné kontroly. A tak levicové skupiny začaly agitovat za práva lidí afrického původu. Za Židy. Za svobodné ženy. Za feťáky. Za děvky. Za tlusté lidi. Za homouše. Za lesbičky. Za agresivní muslimy. Za postižené. Za mentálně retardované. Pro duševně choré. Pro transsexuály. Pro všechny lidi, kteří měli v západní společnosti nízké postavení. A kteří by měli nízké postavení v

jakékoli společnosti. Protože jsou k ničemu. Prostě nejsou moc produktivní. A není to jejich vina. Někteří lidé se narodí vysocí, jiní malí. Někteří chytří, jiní hloupí. Někteří empatičtí, jiní psychopatičtí. Někteří spokojení se svým osudem, jiní chamtiví a toužící po moci. Tak to prostě je.

A tak „Dlouhý pochod institucemi“, který Gramsci původně koncipoval jako způsob, jak přimět Italskou komunistickou stranu k tomu, co dokázal Lenin, nakonec vyústil ve vznik jiného druhu leninistického systému – decentralizovaného a neformálního namísto Leninova jednotného a formálního – a systému, který se proměnil v prosazování spodiny společnosti jakožto spodiny společnosti, namísto prosazování Marxovy myšlenky neprávem utlačovaného proletariátu. Marx nebyl dobrý člověk, ale alespoň se snažil své myšlenky formulovat tak, aby dávaly smysl. Napsání „Kapitálu“ vyžadovalo skutečné úsilí. Ale to byla jen náhodná okolnost jeho doby. Levičáctví nemusí dávat smysl. Musí prostě splnit svůj úkol.

Nebo alespoň okrajově. Protože samotná skutečnost, že máme biologický leninismus jako organizační princip všech center moci na Západě a že se situace neustále zhoršuje, je dána tím, že tento systém neplní svůj úkol zcela uspokojivě. Tím úkolem je koncentrace moci. Jde o dosažení absolutní kontroly. To, co udělal Lenin. Jakmile to Lenin udělal – nebo přesněji řečeno, jakmile to udělal Stalin –, ideologický obsah levice se stabilizoval. Cthulhu přestal plavat doleva. Ale tady v Atlantiku Cthulhu plave už po staletí a každým dnem je čím dál šílenější. Protože není nikdo, kdo by ho zastavil. Máme Katedrálu, ano, neformální decentralizovanou leninistickou stranu, která velmi účinně zajišťuje, aby se do pozic moci a vlivu dostávali pouze

její lidé. Ale není tu žádný Stalin. Žádný Si Ťin-pching. Ani ten mizerný Putin.

Proč tomu tak je, to je dobrá otázka. Nezapsaná ústava anglické politiky je prostě velmi pevná. Anglická svoboda. Jediný, kdo kdy tu bestii zkrotil, byl Oliver Cromwell, a to ani ne na dlouho, a to už je docela dávno. Západ je vazalskou říší USA, a USA prostě absolutismus moc neovládají. Ale k tomu se dostane, už se to blíží; výnosy jsou prostě příliš velké. Pokud existuje způsob, jak se chopit moci, někdo toho využije. Vše, co on – nebo při tomto tempu spíš ona – musí udělat, je říct: dejte mi moc, vy všichni, všechny ty zlé tlusté ženy s fiktivními kancelářskými pracemi, všichni ti cizinci žijící z veřejných peněz, všichni ti prostě nepříjemní lidé s nezdravým životním stylem; všichni, dejte mi moc, nebo pokud ne, vrátíme se do roku 1959, bude v pořádku být bílý a všichni si budete muset ustlat postel, uklidit si pokoj a dělat skutečnou práci. Budete na to sami.

Jak dlouho to potrvá? Už to nemůže trvat moc dlouho.

Levicové revoluce řízeny shora

Sestaveno z článku „Review of Kerry Bolton's ‚Revolution from Above'" od Jonas De Geer, 2013 a z úryvku knihy Revolution from Above od Kerry Bolton, 2011

Proč je tomu tak, že „levice" ve svých různých podobách – komunisté, antifašisté, feministky, zastánci multikulturalismu a další nepřátelé tradiční evropské civilizace – má zpravidla k dispozici značné zdroje? Proč jsou tito lidé neustále dosazováni do vlivných a prestižních pozic v médiích a ve vysokoškolském prostředí?

Odpověď je celkem jednoduchá: obecná levice je výtvorem a chráněncem skutečné moci – „velkých peněz" – a rozpad západních křesťanských národů je již dlouhou dobu hlavním cílem kosmopolitní finanční elity.

Odtud pochází i název knihy Kerryho Boltona „Revolution from Above" (Revoluce shora). Autor se zaměřuje především na ničení tradičních hodnot a společenských institucí, zejména rodiny, v průběhu minulého století prostřednictvím politiky, akademické sféry a masových médií. Kniha také obsahuje cenné kapitoly o roli Wall Streetu v pozadí mnoha revolucí, od bolševického převzetí moci v Rusku v roce 1917 až po silně dotované a široce medializované převraty posledních let, jako jsou „barevné revoluce" v různých bývalých sovětských republikách nebo Arabské jaro.

Tímto velmi dobře zdokumentovaným dílem se Novozélanďan Bolton zařazuje do hrdé anglosaské tradice autentického psaní soudobých dějin, v linii Nesty Websterové, Douglase Reeda, A. K. Chestertona a Ivora Bensona.

Bolton sleduje počátek konce západní civilizace několik století zpět, kdy obchodníci a bankéři začali nahrazovat pozemkovou aristokracii jako vládnoucí třídu, což vedlo ke vzniku lichvy, industrializace, urbanizace a sociální bídě. Zjevným paradoxem je, že v podstatě tytéž síly vytvořily a živily socialismus. Jak však Bolton ukazuje, socialismus nikdy nebyl skutečným nepřítelem velkého kapitálu – i když drtivá většina socialistů žila a zemřela v přesvědčení o této iluzi.

Bolton poznamenává, že tento vývoj lze doložit již od dob Francouzské revoluce, své vyprávění však začíná ruskou revolucí z roku 1917. Skutečnost, že komunistický převrat v Rusku byl značně financován Wall Streetem, je nesporným historickým faktem, který je však v učebnicích dějepisu a televizních dokumentárních pořadech stále systematicky opomíjen.

Nejvýznamnějším jednotlivým finančníkem bolševické revoluce byl pravděpodobně Jacob Schiff, šéf židovské investiční banky Kuhn, Loeb & Co. Stojí za zmínku, že jeho partner ve firmě, švagr Paul Warburg, byl architektem Federálního rezervního systému. Warburgův bratr Felix byl rovněž ženatý se Schiffovou dcerou Friedou.

Bolton píše:

> USA od dob prezidenta Woodrowa Wilsona prosazují zahraniční politiku, která je diktována mezinárodními bankéři především prostřednictvím CFR. Tato zahraniční politika představuje „světovou revoluci“, která je stejně dalekosáhlá a podvratná jako cokoli, co prosazovali Trockij a bolševici. [str. 227]

Rada pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Relations - dále jen „CFR“) byla založena v roce 1921 v New Yorku. Jednalo se však pouze o formalitu, neboť v čele CFR stála stejná klika plutokratů, která spolu se svými akademickými a novinářskými přisluhovači řídila americkou hospodářskou a zahraniční politiku po celou dobu prezidentství Woodrowa Wilsona, tedy v letech 1913 až 1921.

CFR a jeho transatlantický dvojník, londýnský Královský institut mezinárodních vztahů, byly ve skutečnosti zkoncipovány 30. května 1919 v pařížském hotelu Majestic během mírových jednání ve Versailles. Tyto dvě instituce jsou od té doby základními kameny globální mocenské struktury organizované plutokracie.

Je pozoruhodné, jak málo se změnilo od doby, kdy Wilson vedl Spojené státy do války pod pokryteckým heslem „zajistit svět pro demokracii“. Jeho pozdější nástupce, Franklin D. Roosevelt, vtáhl zemi do druhé světové války se stejnou pokryteckostí a pompézní rétorikou a de facto navázal ještě přátelštější vztahy se světovým komunismem. Oba byli v rukou stejných kosmopolitních finančníků, jako byl například [Žid] Bernard Baruch, který byl poradcem obou.

Je zřejmé, že senátor Joseph McCarthy nebojoval s větrnými mlýny, když varoval svůj národ před komunistickou infiltrací na nejvyšších úrovních amerického mocenského aparátu. Ačkoli si – alespoň zpočátku – neuvědomoval, že se nejedná o pouhou síť špionů, ale že narazil na něco mnohem mocnějšího a zlovolnějšího. Bolton cituje oficiálního historika CFR Petera Grosseho následovně:

> Na přelomu 50. let se však začaly prosazovat naléhavější obavy. Národ čelil nebezpečí, že podlehl vlně honu na komunisty, jejíž charakteristickým rysem byl nástup senátora Josepha R. McCarthyho do popředí mediálního zájmu. Není překvapením, že členové Rady se zdáli být pevně sjednoceni v pohrdání tímto wisconsinským demagogem; za jeho provokativní rétorikou se totiž skrýval jen slabě maskovaný útok na celou skupinu tvůrců zahraniční politiky z východního pobřeží, jejíž členové se pravidelně scházeli v uzavřených konferenčních místnostech Harold Pratt House. [str. 43]

To je skutečný důvod, proč je jméno tohoto statečného senátora dodnes vláčeno bahnem a považováno za synonymum politické paranoie.

Bolton tvrdí, že nebýt Stalina, k rychlému vzniku světové vlády, která se nyní formuje, by pravděpodobně došlo již bezprostředně po válce. Původním záměrem Organizace spojených národů bylo, aby se stala mnohem mocnější a efektivnější institucí, než jakou se ve skutečnosti stala. Sovětský tyran nevyhladil všechny své domácí rivaly proto, aby se stal pouhým podřízeným vnější, internacionalistické moci. Studená válka tedy nebyla zcela falešným konfliktem.

Když však byl Sovětský svaz nakonec rozpuštěn, tytéž síly neztrácely čas a znovu se vrhly na prosazování své dávné agendy: globální vlády, která by zajistila, že svět bude bezpečný pro finanční vykořisťování.

Dnes Rada pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Relations) působí prostřednictvím vládou financovaných institucí, které se vydávají za nezávislé organizace prosazující

ušlechtilé ideály, jako jsou například National Endowment for Democracy, Freedom House a Mezinárodní republikánský institut (International Republican Institute). Jednou z předností této knihy je, že zmiňuje nejen nechvalně proslulé neokonzervativní válečné štváče, jako jsou John Podhoretz, William Kristol nebo Paul Wolfowitz, ale také méně známé osobnosti, jako je Max Schachtman a jeho stoupenci, například Tom Kahn, který měl značný vliv na Reaganovu zahraniční politiku, a Carl Gershman [všichni Židé], dlouholetý šéf National Endowment for Democracy.

Všichni tito lidé byli trockisté, kteří v určitém okamžiku změnili strategii a zahalili se do americké vlajky, aby mohli úspěšněji prosazovat ideál světové revoluce, a téměř všichni z nich byli Židé. Ačkoli jsou Židé extrémně nadreprezentováni nejen v aparátu americké zahraniční politiky, ale obecně i mezi ideology, politiky a finančníky ruské revoluce, Bolton tento nesmírně důležitý etnický a kulturní faktor záměrně ignoruje. Proč tak činí, není zcela jasné. V rozhovoru s Alexem Kurtagicem pro Wermod and Wermod vysvětluje:

> Chtěl jsem to také udělat, aniž bych se nechal odvést od tématu otázkami, jako jsou Židé a sionismus. Mnoho materiálů se na to zaměřuje, ale neponechává žádný prostor pro jiné faktory. Existuje spousta odborných knih o sionistických a židovských machinacích, jako jsou například svazky Kevina MacDonalda a Israela Shahaka. O těchto záležitostech jsem také hodně psal v brožurách a článcích, takže mi nelze vytýkat, že bych se těmto tématům vyhýbal, nebo že bych „dělal kompromisy“ či „se zaprodal“.

Lidé jsou dnes skutečně podmínění k tomu, aby odmítali jakékoli informace o Židech, které nejsou pozitivní a lichotivé, a proto by mohlo být užitečné poukázat na skutečnost, že „levice“ je do značné míry výtvorem velkého kapitálu, aniž by se čtenář dostal do paniky kvůli „antisemitismu“. Je však sporné, zda lze tyto záležitosti vůbec pochopit, pokud má být židovský faktor systematicky ignorován. Například podpora bolševiků ze strany Jacoba Schiffa byla motivována především typicky židovskou nenávistí k carskému režimu, a ne pouze jako dobrá investice. Bolton se však neuchýlí k bizarnímu postoji, kdy by popíral, že židovský faktor je v tomto kontextu vůbec relevantní, jak to učinili mnozí, od Anthonyho Suttona a Garyho Allena až po Alexe Jonese.

Existuje samozřejmě několik významných výjimek z židovské dominance v mezinárodní finanční elitě, zejména rodina Rockefellerů, ale jsou i další, jako například švédská rodina Wallenbergů. Obě tyto rodiny však již od devatenáctého století udržují úzké obchodní vztahy se svými židovskými kolegy. Ještě výmluvnější je skutečnost, že tyto nežidovské finanční dynastie nikdy neprojevily žádné známky etnické solidarity se svými vlastními národy, zatímco u židovské finanční elity tomu tak rozhodně není. Naopak, často hrály významnou roli v internacionalistické síti velkých peněz. David Rockefeller byl jedním z hlavních finančníků Rady pro zahraniční vztahy (CFR) a zakladatelem jak Trilaterální komise, tak Bilderbergské skupiny – organizací, v nichž byli mimo jiné i Wallenbergové vždy zastoupeni na nejvyšších úrovních.

Celosvětová revoluce, jejíž počátky sahají do doby ruské revoluce, v poválečném období v západním světě přetrvávala, i

když již ne násilnými prostředky, a byla podporována těmi samými silami, které financovaly revoluci z roku 1917. Od druhé světové války se revoluční strategie prosazovaná na Západě soustředila na šíření kulturně destruktivních myšlenek a podporu antisociálního chování s cílem rozložit kulturní, intelektuální a morální strukturu společnosti. To vše se vždy děje ve jménu – čeho jiného? – „osvobození“.

Program postupného ničení bílého, křesťanského Západu poprvé jasně a soudržně formulovala Frankfurtská škola v podobě „Kritické teorie“. Výslovným cílem tohoto údajně vědeckého úsilí byla destruktivní kritika morálky, tradic, víry, rodiny a národa – zkrátka všech základních kamenů západní civilizace. Bolton poznamenává, že politická korektnost, ta intelektuální nemoc, která již téměř půl století infikuje současnou mentalitu obecně a akademickou sféru zvláště, lze přímo vysledovat až k Frankfurtské škole.

Jak název napovídá, tato neomarxistická myšlenková škola vznikla na univerzitě ve Frankfurtu, finančním centru Německa. V roce 1924 zde byla založena organizace spojená s univerzitou, Institut für Sozialforschung (Institut pro sociální výzkum), financovaná bohatým argentinsko-německým Židem Felixem Weilem. Přitahovala mladé, téměř výlučně židovské socialistické intelektuály z celé střední Evropy, kteří, i když zůstali komunisty, ztratili víru v „revoluční potenciál“ dělnické třídy. V očích těchto akademických revolucionářů byli dělníci instinktivně konzervativní. Zničení opovrženíhodné křesťanské civilizace vyžadovalo důkladnější revoluci v myšlení. To byla základní myšlenka, která spojovala [Židy] Maxe Horkheimera, Theodora Adorna, Wilhelma Reicha, Ericha Fromma, Herberta Marcuse a jim podobné.

První kapitola v historii Frankfurtské školy skončila v roce 1933, kdy se k moci dostal Hitler. Poté se celá tato skupina židovských komunistických akademiků – což je poněkud humorné – přestěhovala z německého finančního centra, Frankfurtu, do světové metropole kapitalismu, New Yorku, kde exilový institut našel útočiště na Kolumbijské univerzitě. Významní členové, jako byli Herbert Marcuse a [Žid] Franz Neumann, trávili 40. léta 20. století střídavě na prestižní univerzitě z Ivy League a v Úřadu strategických služeb (Office of Strategic Services), který byl předchůdcem Ústřední zpravodajské služby (CIA).

Později, v 60. letech, se Marcuse měl stát „velkým starcem“ „nové levice“ a spolu se svým kolegou Wilhelmem Reichem hlavním ideologem „sexuální revoluce“. Bolton dokumentuje, jak potraty, homosexualita, feminismus, psychedelická hudba a zdegenerované umění byly podporovány CIA a štědře financovány nadacemi velkých peněz osvobozenými od daní, jako jsou Ford, Carnegie a Rockefeller. Feministická ikona [Židovka] Gloria Steinemová přiznala, že spolupracovala s CIA. Byly také odhaleny důkazy spojující drogového guru Timothyho Learyho, propagátora hippieského sloganu „turn on, tune in, drop out“ („zapni se, nalaď se, vypadni“), s CIA.

To by opravdu nemělo nikoho překvapit. Je samozřejmé, že kdyby tyto „podvratné živly“ neměly souhlas a podporu těch, kteří skutečně drží moc, zůstaly by v anonymitě. Je to tak jednoduché.

Kromě trapné, dobrovolně zvolené slepoty vůči židovskému faktoru v celé této záležitosti je nejvýraznější slabinou knihy Revolution from Above to, že se Bolton opírá o

výpověď zesnulého Aarona Russoa v rozhovoru s Alexem Jonesem, která si nezaslouží, aby jí byla věnována taková pozornost. Russo byl úspěšný židovský podnikatel v zábavním průmyslu, který působil jako manažer [Židovky] Bette Midlerové a také jako producent filmů jako The Rose a Trading Places. V rozhovoru s Jonesem z roku 2007 Russo, umírající na rakovinu, hovořil o svém přátelství s jistým Nicholasem Rockefellerem, údajným potomkem proslulé rodiny a zasvěceným členem mocenské elity. I kdyby většina toho, co Russo předstírá, že si z jejich rozhovorů pamatuje, odpovídala skutečným událostem, zní to směšně, když tvrdí, že světová mocenská elita vážně uvažovala o přesídlení celého státu Izrael do Arizony. Zda si „Nick“ Rockefeller z Russa dělal legraci, nebo zda si Russo dělal legraci z Jonese, je irelevantní. V každém případě je to více než absurdní.

Navzdory těmto nedostatkům je kniha jako celek velmi dobře zdokumentovaným odhalením probíhající světové revoluce kosmopolitního finančnictví. Většina Boltonových odkazů je pro čtenáře snadno dostupná a ověřitelná, pokud má zájem si je prověřit, a Bolton je při citacích velkorysý. Za obzvláště cenné lze považovat to, že čtenáře uvádí do aktuálního stavu tím, že se zabývá kořeny nedávných převratů v zemích bývalého Sovětského svazu a muslimského světa.

Celkově vzato se jedná o knihu, která rozhodně stojí za přečtení.

***

„Globalizace“ a „nový světový řád“ jsou dva současné pojmy, které se používají k popisu procesu, jenž probíhá již po celé generace.

Mezinárodní plutokracie často prosazovala politiku, využívala hnutí a propagovala doktríny, které by většina lidí považovala za antikapitalistické. Přesto se jak kapitalismus, tak levice zrodily ve stejném historickém období, obě sdílejí stejný historický pohled a obě považují tradiční kulturu, rodinu a národy za překážky na cestě k světovému státu.[608]

Lenin prý označil liberály za „užitečné idioty komunismu“ – kteří sloužili jako obhájci bolševické revoluce tím, že ji prohlašovali za ušlechtilý experiment.[609] Naše hypotéza je naopak taková, že nejen liberálové, ale i komunisté jsou „užitečnými idioty“ globálních plutokratů, kteří usilují o světový kolektivistický stát. Právě tyto zájmové skupiny Huxley ve svém prorockém románu „Brave New World“ nazval „světovými vládci“, prezident Dwight Eisenhower ve svém „rozlučkovém projevu“ k americkému lidu označil za „vojensko-průmyslový komplex“, historik z Harvardu Carroll Quigley popsal jako „mezinárodní síť“ „mezinárodních

[608] Karl Marx podporoval kapitalismus založený na volném obchodu, protože rozkládá národní státy. Tento proces proto vnímal jako krok směrem ke světovému státu. Marx v roce 1848 v Komunistickém manifestu napsal: „Národní rozdíly a protiklady mezi národy každým dnem stále více mizí díky rozvoji buržoazie, svobodě obchodu, světovému trhu, sjednocení způsobu výroby a s tím souvisejících životních podmínek. Nadvláda proletariátu způsobí, že budou mizet ještě rychleji...“ Karl Marx a Friedrich Engels, Komunistický manifest (Moskva: Vydavatelství Progress, 1975), str. 71–72.

[609] Ačkoli se obecně má za to, že tento termín vymyslel Lenin, není to jisté. Toto přisouzení se však uchytilo a dnes se tento výraz obvykle používá k označení naivního člověka, který se mylně staví za určitou věc. Nedávným příkladem je Bruce Thornton, profesor klasické filologie na Kalifornské státní univerzitě ve Fresnu, který napsal, že západní liberálové, kteří se snaží o „smířlivý přístup“ k islámskému radikalismu, jsou dnešním ekvivalentem „užitečných idiotů“, kteří sloužili jako obhájci SSSR.

finančníků“ a obecně se o nich hovoří jako o „velkém byznysu“, který se stává stále více globalizovaným.

Hlavním cílem této knihy je odhalit takzvané „dobrodějné“ a údajně „progresivní“ aktivity nejrůznějšího druhu, které často oklamávají i lidi s dobrými úmysly a přimějí je, aby se stali nástroji pro cíle, o nichž nemají ani ponětí, a to ve prospěch jednotlivců a skupin, proti nimž se domnívají, že bojují; ať už ve jménu „míru“, „lidských práv“, „demokracie“, „práv žen“, „globálního oteplování“, „světové chudoby“ a tak dále. Ne všechny tyto záměry jsou nehodné. Často však jsou záměry, za které se dobromyslní lidé staví, vymyšleny těmi, kdo nabízejí falešná řešení, aby sloužila jejich vlastním záměrům. Všechny tyto záležitosti jsou využívány ve prospěch těch, kteří usilují o vytvoření „světového státu“ postaveného na základech Mamonu. […]

Socialismus pro superbohaté

V roce 1918 vydal filozof a historik Oswald Spengler první svazek svého vrcholného díla The Decline of the West. Toto dílo mělo po několik desetiletí značný vliv a vyvolávalo kontroverze, dnes však upadlo v nemilost, protože popírá ortodoxní názor, že dějiny představují jednu dlouhou linii „pokroku“ od primitivního stavu k modernitě.

Podle Spenglera neexistují žádné „dějiny lidstva“, nýbrž mnoho dějin civilizací, které vznikají a zanikají. Jedná se o organický a cyklický přístup k dějinám, který civilizace a kultury považuje za živé organismy podléhající zrození, růstu, stáří a úpadku, stejně jako ostatní živé bytosti. Navíc civilizace, které se ve způsobu svého projevu značně liší a jsou soběstačné, přesto procházejí těmi samými cykly. Proto není na jevech naší

vlastní západní civilizace, jako je vzestup velkého byznysu, antikoncepce, socialismus a „osvobození žen“, nic skutečně „progresivního“. Tyto jevy se objevily již v předchozích civilizacích během jejich cyklů úpadku.

Není divu, že Spenglerova teorie cyklických dějin byla odsunuta stranou těmi, kdo ovládají vzdělávání a nakladatelství. Porozumění dějinám prostřednictvím čtení Spenglera odhaluje přesně to, co se děje a bude se i nadále dít na Západě, pokud nebudou přijata opatření k zvrácení cyklu úpadku, cyklu, v němž dominuje vláda peněz (plutokracie).

Spengler byl jedním z prvních historiků, kteří odhalili souvislosti mezi velkým byznysem a levicí. V The Decline of the West označuje socialismus za „kapitalistický“, protože jeho cílem není nahradit hodnoty založené na penězích, „ale zmocnit se jich“. O socialismu tvrdí, že není „nic jiného než věrný poskok velkého kapitálu, který ho umí dokonale využít“. V poznámce pod čarou to rozvádí:

> V tom spočívá tajemství toho, proč se všechny radikální (tj. chudé) strany nutně stávají nástroji finančních mocností, Equitů a burzy. Teoreticky je jejich nepřítelem kapitál, ale v praxi neútočí na burzu, nýbrž jménem burzy útočí na tradici. To platí dnes stejně jako v době Graccha a ve všech zemích…[610]

Spenglerův pohled je pro tuto kapitolu obzvláště relevantní, neboť tvrdím, že takzvaná „levice“, liberálové, „progresivisté“ a „revolucionáři“ – ať už jde o socialismus, feminismus nebo nesčetné zájmové skupiny bojující za „práva

[610] Oswald Spengler, The Decline of the West (Londýn: George Allen & Unwin, 1971 [1918, 1926]), sv. 2, s. 464, pozn. 1.

menšin“ – jsou nástroji peněz – burzy – sloužícími k zničení toho, co Spengler nazýval Tradicí.

Spengler na základě své komplexní studie civilizací zjistil, že revoluce „ve jménu lidu“ jsou pouhou fasádou pro uchvácení moci od tradičních vládnoucích tříd nově vznikající třídou peněz: Jak bylo uvedeno výše, Spengler se o takové revoluci zmiňuje již v souvislosti s Gracchovou dobou v Římě. Předtím vysvětlil:

> Myšlenky liberalismu a socialismu se mohou skutečně uvést do pohybu pouze díky penězům. Právě Equites, strana velkých peněžních majitelů, vůbec umožnila vznik lidového hnutí Tiberia Gracchuse; a jakmile byla ta část reforem, která byla pro ně výhodná, úspěšně uzákoněna, stáhli se a hnutí se zhroutilo.[611]

Spengler dále vysvětluje tutéž situaci v souvislosti se socialistickými hnutími naší doby:

> Neexistuje žádné proletářské hnutí, ani komunistické, které by nepůsobilo v zájmu peněz, ve směrech, které peníze určují, a po dobu, kterou peníze dovolují – a to aniž by idealisté mezi jeho vůdci měli o této skutečnosti sebemenší tušení.[612]

Dnes se před našima očima odehrává stejná situace v podobě takzvaných „barevných revolucí“ – údajně „spontánních“ pouličních demonstrací dělníků a studentů, které svrhly vlády v bývalém sovětském bloku, včetně Ukrajiny, Gruzie a dalších zemí, jako byla Jugoslávie, a také v podobě řady povstání v severní Africe v roce 2011. Všechny jsou

[611] Tamtéž, s. 402.
[612] Tamtéž.

vysoce organizované, plánované, podněcované, financované a řízené sítěmi Open Society měnového spekulanta George Sorose a trockisticky inspirovanou, USA financovanou organizací National Endowment for Democracy, jak bude dále vysvětleno.

Socialismus, jak vysvětlil Spengler, vznikl na základě stejných ekonomických faktorů a ve stejné době jako kapitalismus, tj. v období průmyslové revoluce, a vyjadřuje stejného „ducha doby“ neboli Zeitgeist. Je proto zcela přirozené a nijak překvapivé, že tyto zrcadlové obrazy téhož systému našly společnou řeč. Tímto Zeitgeistem v 19. století byl vzestup a ústřední význam, který byl přisuzován průmyslu a ekonomice, jež začaly nahrazovat tradiční víry v náboženství, monarchii a hierarchii. Tento Zeitgeist nadále dominuje Západu. […]

Revoluce shora

Naše civilizace vstoupila do období kulturního úpadku před několika stovkami let, kdy obchodníci a bankéři nahradili pozemkovou šlechtu jako novou vládnoucí třídu a rolníci a nájemci byli v důsledku industrializace vykořeněni a hromadně se stěhovali do měst. Kultura i pouta k rodině a zemi byla přetržena. Francouzská revoluce byla jednou z prvních revolucí v naší civilizaci, kterou financovala finanční klika ve jménu „lidu“. Byla předzvěstí komunistických revolucí. Socialismus byl prosazován superbohatými jako „kapitalismus nižších tříd“. Noví zbohatlíci použili socialismus jako beranidlo k podkopání staré vládnoucí třídy. Navzdory údajnému protikladu mezi socialismem a kapitalismem vedlo to k tomu, že všechny společenské třídy byly prodchnuty myšlením zaměřeným na

peníze, nebo jak to Bible nazývá, uctíváním mamonu[613] jako smyslu života. Výsledkem po několik generací je, že většina lidí se nyní spokojí – ba dokonce touží – být pouhými kolečky v globální továrně a spotřebiteli v nákupním centru. Jsme blažení nevolníci z Huxleyho „Odvážného nového světa“; všichni se snažíme směřovat k nirváně materiálního dostatku, zatímco se paradoxně stále více zadlužujeme vůči mezinárodnímu bankovnímu systému: jako jednotlivci, rodiny, podniky, komunity, národy i celá Země. Tento rozpor v našich životech od nás vyžaduje, abychom automaticky uváděli do chodu proces „dvojího myšlení“.

Když se peníze stanou hlavním cílem společnosti, rodina a děti jsou vnímány jako zátěž. Spengler poukázal na to, že v tomto materialistickém cyklu civilizace nastává fáze úbytku obyvatelstva.[614] Potraty, feminismus a antikoncepce tedy nejsou ničím „progresivním“; jde o heslo liberální levice a jejích korporátních sponzorů, které se vztahuje na každý trend a každou politiku zaměřenou na zničení tradic, zatímco odpůrci jsou zesměšňováni jako „reakcionáři“, „regresivní“, „staromódní“... To jsou známky úpadku každé civilizace, která ve svém stáří chátrá.

Spengler o tomto cyklu napsal:

---

[613] 1. Timoteovi 6:9–10. Ačkoli se často hovoří o „lásce k penězům“ jako o „kořeni všeho zla“ (6:10), i předchozí pasáž je významná tím, že osvětluje značnou část historie i současných událostí: „Ti však, kteří chtějí být bohatí, upadají do pokušení a do osidla a do mnoha pošetilých a škodlivých žádostí, které topí lidi ve zkáze a záhubě“ (6:9). Ve svém úsilí o uspokojení svých „pošetilých a zhoubných žádostí“ uvrhují světoví vládci, kteří uctívají Mamona, celé lidstvo do „zkázy a záhuby“.

[614] „Krize světové populace“ se na Západě projevuje opačně – jako úbytek obyvatelstva.

> Ztrácí se smysl manželství, touha po trvání. Lidé žijí pouze pro sebe, nikoli pro budoucí generace. Národ jako společenství, kdysi organická síť rodin, hrozí, že se od měst směrem ven rozpadne na souhrn soukromých atomů, z nichž každý se snaží ze svého vlastního i cizího života vytěžit maximum zábavy – panem et circenses. Emancipace žen… neusilovala o osvobození od manžela, ale o osvobození od dítěte, od břemene dětí…[615]

Když se podíváme na současný stav naší civilizace a společnosti, kdo by mohl popřít, že Spengler měl pravdu ve své analýze založené na výzkumu vzestupu a úpadku minulých civilizací?[616] Za posledních dvacet let bylo na Novém Zélandu potraceno několik set tisíc dětí. Míra porodnosti klesá.[617] Ženy dávají přednost kariéře před dětmi, případně se v pozdějším věku omezují na jedno dítě.[618] Taková je obecná situace na Západě. Jedná se o stav, který aktivně podporují superbohatí, kteří se v tomto cyklu úpadku civilizace dostávají do popředí jako vládci, kdy „v pozdní civilizaci vládnou peníze“.[619]

Financování revoluce

---

[615] Oswald Spengler, The Hour of Decision (New York: Alfred A. Knopf, 1963 [1934]), str. 221–222.

[616] Spengler, The Decline of the West, passim.

[617] Qadosh Erectus, The Dehumanisation of the Masses: Population Control & Reduction, http://www.scribd.com/doc/17316303/Thus-Speaks-Qadosh-Erectus (nahlédnuto 2. března 2010).

[618] Spengler před téměř osmdesáti lety poznamenal, že ženy se zdravým instinktem – což je jeho definice „rasy“ – touží být matkami, a to ne jednoho dítěte „jako hračky či rozptýlení, ale mnoha…“ S představou rodiny a dětí přichází instinkt vlastnictví a dědictví. Takové instinkty „znamenají pád socialismu“. Spengler, The Hour of Decision, str. 220–221.

[619] Spengler, The Decline of the West, kapitola XIII, „Formální svět hospodářského života“, str. 469–496.

Velký byznys vnímal socialismus jako prostředek k zničení tradičních základů národů a společností i jako mechanismus kontroly. Jedním z raných příkladů toho, jak byla revoluční agitace využívána k svržení systému, který se někomu nelíbil, bylo financování ruské revoluce z roku 1905 [Židem] Jacobem H. Schiffem, vedoucím partnerem společnosti Kuhn, Loeb & Co. v New Yorku. Revoluce z roku 1905 položila základy pro revoluce z roku 1917, které vyvrcholily bolševismem. Rusko-japonská válka sehrála významnou roli při formování ruských revolučních kádrů.

Osobou, která měla největší podíl na tom, že se americké veřejné mínění, včetně vládních a diplomatických kruhů, obrátilo proti carskému Rusku, byl novinář George Kennan[620], kterého finančně podporoval Schiff. Robert Cowley uvádí, že během rusko-japonské války působil Kennan v Japonsku, kde organizoval ruské válečné zajatce do „revolučních buněk“, a tvrdil, že „přeměnil 52 000 ruských vojáků na ‚revolucionáře‘„. Cowley také významně dodává: „Taková činnost, dobře financovaná skupinami ve Spojených státech, jistě příliš nepřispěla k rusko-americké solidaritě.“[621]

O zdroji financování revoluce „skupinami ve Spojených státech“ hovořil Kennan při oslavách ruské revoluce z března 1917, jak o tom informoval deník New York Times:

---

[620] Robert Cowley, „A Year in Hell“, v Oliver Jensen (ed.), America and Russia: A Century and a Half of Dramatic Encounters (New York: Simon & Schuster, 1962), str. 92–121. Cowley cituje historika Thomase A. Baileyho, který o Kennanovi uvedl: „Nikdo jiný neudělal více pro to, aby se obyvatelé Spojených států obrátili proti svému domnělému dobrodinci z minulosti.“ (Odkaz na podporu, kterou carské Rusko poskytlo Unii během americké občanské války.) Cowley, tamtéž, s. 118.

[621] Tamtéž, s. 120.

Pan Kennan vyprávěl o činnosti organizace „Přátelé ruské svobody“ během revoluce.

Řekl, že během rusko-japonské války pobýval v Tokiu a že mu na konci prvního roku války bylo povoleno navštěvovat 12 000 ruských zajatců v japonském zajetí. Vymyslel plán, jak dostat revoluční propagandu do rukou ruské armády.

Japonské úřady tento záměr podpořily a udělily mu povolení. Poté si nechal z Ameriky zaslat veškerou dostupnou ruskou revoluční literaturu...

„Hnutí financoval newyorský bankéř, kterého všichni znáte a máte rádi,“ řekl s odkazem na pana Schiffa, „a brzy jsme obdrželi jednu a půl tuny ruské revoluční propagandy. Na konci války se 50 000 ruských důstojníků a vojáků vrátilo do své vlasti jako zapálení revolucionáři. Společnost Přátelé ruské svobody zasela 50 000 semen svobody do 100 ruských pluků. Nevím, kolik z těchto důstojníků a vojáků bylo minulý týden v petrohradské pevnosti, ale víme, jakou roli sehrála armáda v revoluci.“

Poté byl přečten telegram od Jacoba H. Schiffa, jehož část zní takto: „Mohl byste prosím jménem mým sdělit přítomným na dnešním večerním setkání, jak hluboce lituji, že nemohu společně s Přáteli ruské svobody oslavit skutečné naplnění toho, v co jsme po dlouhá léta doufali a o co jsme usilovali.“[622]

[622] New York Times, 24. března 1917, str. 1–2.

Reakce Schiffa, a vlastně i bankéřů obecně v New Yorku i Londýně, na ruskou revoluci byla plná jásotu. Schiff napsal nadšeně do New York Times:

> Dovolte mi, abych prostřednictvím vašich sloupců vyjádřil svou radost z toho, že ruský národ, tento velkolepý a dobrý lid, se konečně osvobodil od staletí autokratického útlaku a díky téměř bezkrvavé revoluci nyní našel své místo. Chvála Bohu na výsostech! Jacob H. Schiff.[623]

V dopise adresovaném deníku New York Evening Post, v němž reagoval na otázku týkající se nového postavení revolučního Ruska na světových finančních trzích, Schiff napsal:

> V odpovědi na Vaši žádost o můj názor na dopady revoluce na ruské finance jsem plně přesvědčen, že díky jistému rozvoji obrovských zdrojů země, k němuž po odstranění okovů z tohoto velkého národa v návaznosti na současné události dojde, se Rusko brzy zařadí mezi nejvýznamnější země na světových peněžních trzích.[624]

Schiffova odpověď odrážela obecný postoj newyorských a londýnských finančních kruhů v době revoluce. John B. Young z National City Bank, který v roce 1916 pobýval v Rusku v souvislosti s americkou půjčkou, v roce 1917 o revoluci uvedl, že se o ní již v předchozím roce, kdy byl v Rusku, hojně diskutovalo. Účastníky revoluce považoval za „solidní, zodpovědné a konzervativní“.[625] Ve stejném vydání deník New

---

[623] Jacob H. Schiff, „Jacob H. Schiff Rejoices, By Telegraph to the Editor of the New York Times“, New York Times, 18. března 1917.
[624] „Loans easier for Russia“, New York Times, 20. března 1917.
[625] „Is A People’s Revolution“, New York Times, 16. března 1917.

York Times uvedl, že v Londýně došlo v průběhu 24 hodin před revolucí k nárůstu ruských devizových transakcí a že Londýn se o revoluci dozvěděl dříve než New York. Článek uváděl, že většina předních představitelů finančního a obchodního světa v New Yorku a Londýně měla na revoluci kladný názor.[626] Další zpráva uvádí, že ačkoli revoluce vyvolala jisté znepokojení, „tato zpráva nebyla v důležitějších bankovních kruzích v žádném případě nevítaná“.[627]

V těchto článcích se uvádí, že tito bankéři a průmyslníci považují revoluci za prostředek, který dokáže odstranit proněmecké vlivy v ruské vládě, a že je pravděpodobné, že ve válce bude Rusko postupovat vůči Německu rázněji. Takové zdánlivě „vlastenecké city“ však nelze považovat za motivaci stojící za plutokratickou podporou revoluce. Zatímco [Žid] Max Warburg z německého bankovního domu Warburg radil císaři a německá vláda zajišťovala financování a bezpečný průchod Lenina a jeho doprovodu ze Švýcarska přes Německo do Ruska[628]; jeho bratr Paul[629], spolupracovník Schiffa, se staral o rodinné zájmy v New Yorku. Faktorem, který stál za touto bankovní podporou revoluce, ať už z New Yorku, Londýna[630],

---

[626] „Bankers here pleased with news of revolution“, New York Times, 16. března 1917.

[627] „Stocks strong — Wall Street interpretation of Russian News“, New York Times, 16. března 1917.

[628] Michael Pearson, The Sealed Train: Journey to Revolution: Lenin — 1917 (Londýn: Macmillan, 1975).

[629] Paul Warburg byl v roce 1912, ještě před emigrací do USA, vyznamenán císařem.

[630] Plukovník William Wiseman, šéf britské tajné služby v USA, byl britským protějškem klíčového amerického prezidentského poradce Edwarda M. Housea (zakladatele organizace „The Inquiry“ a Rady pro mezinárodní vztahy – CFR), s nímž byl v neustálém kontaktu. 1. května 1918 poslal Wiseman z Londýna telegram Houseovi, v němž uváděl, že spojenci by měli na výzvu bolševiků

Stockholmu[631] nebo Berlína, byly převážně nevyužité zdroje, které se měly stát dostupnými pro světové finanční trhy a nad nimiž car dosud odepíral kontrolu.

Tento společný zájem o využívání ruských zdrojů bez ohledu na jakékoli národní zájmy zaznamenaly dva zcela odlišné zdroje: Henry Wickham Steed z londýnského deníku „The Times“ a [Žid] Samuel Gompers, vůdce amerického odborového hnutí.[632] Dne 1. května 1922 deník New York Times uvedl, že Gompers v reakci na jednání na mezinárodní ekonomické konferenci v Janově prohlásil, že skupina „dravých mezinárodních finančníků“ usiluje o uznání bolševického režimu, aby tak otevřela Rusko vykořisťování. Navzdory rétorice newyorských a londýnských bankéřů během války, jak bylo uvedeno výše, že ruská revoluce poslouží zájmům Spojenců proti Německu, Gompers poznamenal, že se jedná o „anglo-americko-německou bankovní skupinu“; že to jsou „mezinárodní bankéři“, kteří nejsou loajální k žádnému národu.

---

zasáhnout a pomoci zorganizovat bolševickou armádu, která v té době bojovala proti Bílým armádám v krvavé občanské válce, a to v době, kdy byla bolševická nadvláda nad Ruskem nejistá. Edward M. House, The Intimate Papers of Colonel House, ed. Charles Seymour (New York: Houghton, Mifflin Co.), sv. III, s. 421. Po válce zůstal Wiseman v USA, kde pracoval pro společnost Kuhn, Loeb & Co., a v roce 1929 se stal jejím společníkem. V roce 1955 Wiseman založil „soukromou světovou banku“ Transoceanic Development Corporation, kterou sponzorovaly společnosti Kuhn, Loeb & Co., First Boston a S. G. Warburg z Londýna. „Sir William’s New Bank“, časopis Time, 17. října 1955, http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,807812,00.html

[631] Olof Aschberg z banky Nya Banken ve Stockholmu, takzvaný „bolševický bankéř“, se stal šéfem první sovětské mezinárodní banky, Ruskombank. Dne 6. září 1948 londýnský deník Evening Star v souvislosti s Aschbergovou návštěvou u švýcarských bankéřů uvedl, že „v roce 1917 poskytl Leninovi a Trockému velké částky. V době revoluce dal pan Aschberg Trockému peníze na vytvoření a vybavení první jednotky Rudé armády.“

[632] Gompers byl předsedou Americké federace práce.

Rovněž poznamenal, že uznání bolševického režimu prosazují i prominentní Američané s historií protidělnických postojů.[633]

To, co uvedl Gompers, potvrdil Henry Wickham Steed. Ve své zprávě z první ruky o Pařížské mírové konferenci z roku 1919 Steed uvedl, že jednání byla přerušena návratem [Žida] Williama C. Bullitta a Lincolna Steffense z Moskvy, „kteří byli v polovině února vysláni do Ruska plukovníkem Housem a panem Lansingem za účelem prozkoumání tamějších politických a ekonomických poměrů ve prospěch amerických zplnomocněných komisařů pověřených vyjednáváním míru.“[634] Steed rovněž uvádí, že britský premiér Lloyd George pravděpodobně věděl o této misi a jejím účelu. Steed konkrétně a poměrně podrobně uvádí, že za snahou o uznání bolševického režimu a dalšími kroky ve prospěch bolševiků stály mezinárodní finanční kruhy, a konkrétně označil Jacoba Schiffa ze společnosti Kuhn, Loeb & Co. v New Yorku za jednoho z hlavních bankéřů, kteří „usilovali o zajištění uznání“:

> Ve prospěch okamžitého uznání bolševiků působily silné mezinárodní finanční zájmy. Právě tyto vlivy byly z velké části zodpovědné za anglo-americký návrh z ledna, aby byli bolševičtí zástupci pozváni do Paříže na začátku mírové konference – návrh, který selhal poté, co byl přeměněn na návrh na konferenci s bolševiky v Prinkipu...

---

[633] Samuel Gompers: „Soviet Bribe Fund Here Says Gompers, Has Proof That Offers Have Been Made, He Declares, Opposing Recognition. Propaganda Drive. Charges Strong Group of Bankers With Readiness to Accept Lenin’s Betrayal of Russia“, New York Times, 1. května 1922.

[634] Henry Wickham Steed, Through Thirty Years, 1892–1922: A Personal Narrative, sv. II. (New York: Doubleday Page and Co., 1924), s. 301.

O známém americkém židovském bankéři[635], panu Jacobu Schiffovi, bylo známo, že usiluje o zajištění uznání bolševiků…[636]

Výměnou za diplomatické uznání nabízel Grigorij Čičerin, bolševický komisař pro zahraniční věci, „rozsáhlé obchodní a hospodářské ústupky“. Jak jsme již viděli na narážce H. G. Wellse na setkání s Washingtonem A. Vanderbiltem v Rusku v roce 1922, mnoho finančníků a průmyslníků uzavřelo lukrativní obchodní dohody se SSSR ještě před diplomatickým uznáním ze strany USA v roce 1933.[637]

Ve spolupráci s majitelem londýnských Timesů, lordem Northcliffem, vedl Steed kampaň s cílem odhalit intriky, jejichž cílem bylo zajistit uznání bolševiků ze strany mezinárodních finančních kruhů, a to na základě předpokladu, že poválečný mír, který zaváděl prezident Woodrow Wilson pod vlajkou vysokých morálních principů a Společnosti národů, by pobouřil americkou, britskou i další veřejnost.

Steed vypráví, že ho navštívil „alter ego“ prezidenta Wilsona a jeho hlavní poradce Edward Mandell House, který

---

[635] Zde se nebudeme zabývat údajnými židovskými aspekty bolševismu či mezinárodního finančnictví; stačí uvést, že o takovém zapojení se v té době hojně hovořilo v diplomatických kruzích, zatímco významné osobnosti, jako byli Wickham Steed a Winston Churchill, považovaly bolševismus a sionismus za soupeře v boji o loajalitu židovského národa, přičemž jak Steed, tak Churchill byli zastánci sionismu. (Viz například Winston Churchill, „Zionism vs. Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People“, Illustrated Sunday Herald, 8. února 1920, s. 3.)

[636] Steed, Through Thirty Years, sv. II, s. 301.

[637] Na tyto dlouhodobé obchodní vztahy se zde nebudeme podrobně zaměřovat. Viz publikace profesora Antonyho C. Suttona Wall Street and the Bolshevik Revolution (New Rochelle, NY: Arlington House, 1974) a National Suicide: Military Aid to the Soviet Union (New Rochelle, NY: Arlington House, 1973).

byl znepokojen Steedovým odhalením bolševiků a mezinárodních finančníků:

> Téhož dne mě plukovník House požádal, abych ho navštívil. Zjistil jsem, že ho znepokojuje jednak moje kritika jakéhokoli uznání bolševiků, jednak jistota – kterou si dosud neuvědomoval –, že pokud by prezident uznal bolševiky výměnou za obchodní ústupky, celý jeho „idealismus“ by byl beznadějně kompromitován jako skrytý komercialismus. Poukázal jsem na to, že by nejen Wilson byl zcela zdiskreditován, ale že by také Liga národů přišla vniveč, protože všechny malé národy a mnohé z velkých národů Evropy by nebyly schopny odolat bolševismu, který by Wilson tím uznáním legitimizoval.[638]

Steed poté Houseovi sdělil, že za diplomatickými kroky ve prospěch bolševiků stáli právě Schiff, Warburg a další bankéři:

> Trval jsem na tom, že hlavními hybateli, o čemž on neměl tušení, byli Jacob Schiff, Warburg a další mezinárodní finančníci, kteří si především přáli podpořit židovské bolševiky, aby si zajistili prostor pro německé a židovské vykořisťování Ruska.[639]

---

[638] Steed, Through Thirty Years, sv. II, s. 301.

[639] Tamtéž. Rudolf Kommoss ve své knize Juden hinter Stalin o zájmu židovských kapitalistů na komunistickém režimu píše: „Jedním z nejsilnějších probolševických elementů na světě je kapitalistické židovstvo ve Spojených státech. Pro spolupráci sovětských a amerických Židů v ekonomické oblasti zmiňme jen finanční podporu, kterou jim poskytují američtí bankovní Židé Jakob Schiff, Felix Warburg, Otto Kahn, Mortimer Schiff atd., dále účinnou pomoc, kterou poskytli v roce 1933 židovští finančníci Baruch, Al Smith a Warburg Litvinovovi-Finkelsteinovi v roce 1933, aby dosáhli uznání Sovětského svazu Spojenými státy, a konečně obrovské obchody s válečnými loděmi a dodávkami zbraní, které v současné době pro Sovětský svaz realizuje americký Žid Samuel Carp, šéf „Carp Export Co.“, švagr sovětského premiéra Molotova napojeného na

Steed projevil pro něj netypickou naivitu, když předpokládal, že House nemohl vědět o plánech Schiffa, Warburga a dalších, neboť House byl po celou svou kariéru agentem právě těchto lidí. Navíc byl socialistického smýšlení; jeho román Philip Dru: Administrator byl napsán z promarxistického hlediska.[640] Byli to právě Schiff, Paul Warburg a další bankéři z Wall Streetu, kteří v roce 1913 oslovili Housea, aby získali jeho podporu pro založení Federální rezervní banky.[641]

Židy.“ George Lincoln Rockwell v knize White Power doplňuje: „Faktem je, že komunismus byl z velké části financován bohatými Židy, počínaje Rothschildy a pokračující přes Lehmanovy, Sternovy, Oppenheimerovy, Rosenwaldovy a další bohaté židovské rodiny přímo tady v Americe. Například samotný Marx byl financován židovským mýdlovým milionářem Josephem Felsem (mýdlo Fels-Naptha). Jak již bylo zmíněno, Jacob Schiff, šéf společnosti Kuhn, Loeb & Co., přispěl více než 20 miliony dolarů svému židovskému sourasovci Leonu Trockému (Bronštajnovi) aby prosadil ovládnutí ruského lidu komunistickými Židy. (New York Journal American, 3. února 1949). Na masovém shromáždění v Madison Sguare Garden v New Yorku, pořádaném na oslavu revolučního vítězství v Rusku, kterého se zúčastnily desítky tisíc newyorských komunistických Židů, poslal Jacob Schiff, ten samý židovský multimilionář a šéf společnosti Kuhn, Loeb & Co., následující telegram organizačnímu výboru, jelikož se nemohl dostavit osobně: ‚Vyjádřete prosím za mě přítomným, jak hluboce lituji, že nemohu oslavit s Přáteli ruské svobody skutečnou odměnu za to, v co jsme doufali a o co jsme usilovali po dlouhá léta!‘ (New York Times, 24. března 1917, strana 2).“ William Gayley Simpson v knize Which Way Western Man?: „…Židovský obecní registr z let 1917-18, vydaný kehillou (Židovskou obcí) v New Yorku (s. 1019), chválil Jacoba Schiffa, šéfa společnosti Kuhn, Loeb & Co., za financování ruské revoluce. Schiff to nakonec sám přiznal. A John M. Schiff v roce 1949 odhadl, že jeho dědeček Jacob vynaložil asi 20 milonů dolarů na konečné vítězství bolševismu v Rusku.“ Stejný časopis, z něhož citujeme výše (vydání z roku 1917), ve skutečnosti uváděl, že Jacob ‚financoval nepřátele autokratického Ruska z peněžního trhu Spojených států‘.“

[640] House napsal román Philip Dru anonymně v roce 1912; děj vypráví o diktátorovi, který provádí socialistické reformy.

[641] House, The Intimate Papers of Colonel House, ed. Charles Seymour (1926), sv. I, str. 165–166. House byl Wilsonem pověřen vypracováním ústavy

House neupřímně požádal Steeda, aby šel na kompromis; aby podpořil krok, který by údajně zajistil výhody jak pro probolševické, tak pro nebolševické ruské masy v podobě humanitární pomoci. Steed souhlasil, že to zváží, ale brzy po rozhovoru s Housem zjistil, že britský premiér Lloyd George a Wilson mají následující den přistoupit k uznání. Steed proto napsal úvodník pro pařížský Daily Mail z 28. března 1919, v němž odhalil tyto manévry a položil otázku, jak se probolševický postoj slučuje s Wilsonovými vysokými morálními zásadami pro poválečný svět?

> Kdo jsou ti svůdci, kteří by se odvážili šeptat do uší spojeneckým a přidruženým vládám? Nejsou příliš vzdáleni od těch mužů, kteří v červenci 1914 kázali britskému lidu mír za cenu výnosné hanby. Jsou podobní, ne-li přímo totožní s těmi muži, kteří na jaře roku 1917 vyslali Trockého a několik desítek jeho spolupachatelů, aby pokazili ruskou revoluci jako demokratickou, protiněmeckou sílu.[642]

Na této pasáži je obzvláště zajímavé, že Steed označil Schiffa, Warburga a další za osoby podobné či totožné s těmi významnými osobnostmi, které v roce 1917 umožnily Trockému v New Yorku a Leninovi ve Švýcarsku odcestovat do Ruska a podnítit bolševickou revoluci.

Společnosti národů a v roce 1918 na Wilsonovu žádost založil think tank s názvem „Inquiry“, jehož úkolem bylo poskytovat poradenství v oblasti poválečné politiky; z tohoto think tanku později vznikla Rada pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Relations). House byl hlavním vyjednavačem Spojených států na mírové konferenci v Paříži v letech 1919–1920.

[642] Henry Wickham Steed, „Peace with Honour“, Paris Daily Mail, 28. března 1922; citováno v: Steed, Through Thirty Years, sv. II, s. 301.

Charles Crane[643], který nedávno hovořil s Wilsonem, sdělil Steedovi, že se obává, že Wilson se chystá uznat bolševiky, což by vyvolalo nepřátelské veřejné mínění v USA a zmařilo Wilsonovy poválečné internacionalistické cíle. Je příznačné, že Crane také označil probolševickou frakci za frakci velkého byznysu, když Steedovi řekl: „Naši lidé doma rozhodně nebudou tolerovat uznání bolševiků na příkaz Wall Streetu.“ Steeda opět navštívil House, který prohlásil, že Steedův článek v Daily Mail „prezidentovi leží v žaludku“. House požádal Steeda, aby odložil další odhalení v tisku, a znovu nastolil možnost uznání založeného na humanitární pomoci. Lloyd George byl rovněž velmi znepokojen Steedovými články v deníku Daily Mail a stěžoval si, že nemůže provádět „rozumnou“ politiku vůči bolševikům, dokud tisk zaujímá antibolševický postoj.[644]

Jak jsme viděli, plukovník House se pokusil přesvědčit Steeda o myšlence navázání nějakého druhu vztahu s bolševickým Ruskem pod záminkou humanitární pomoci ruskému lidu. K podobným aktivitám docházelo již bezprostředně po bolševické revoluci, kdy byl režim ještě nestabilní, a to pod záštitou mise Amerického Červeného kříže. William Boyce Thompson, ředitel Newyorské federální rezervní banky, zorganizoval misi Amerického Červeného kříže do Ruska, financovanou hlavně Thompsonem a společností International Harvester, která poskytla 200 000 dolarů. Takzvaná mise Červeného kříže se skládala převážně z

[643] Crane byl členem zvláštní diplomatické mise do Ruska v roce 1917 a členem americké sekce Pařížské mírové konference v roce 1919. V letech 1920–1921 se stal americkým velvyslancem v Číně, přičemž se věnoval i dalším diplomatickým a obchodním záležitostem.

[644] Steed, Through Thirty Years, sv. II, s. 301.

podnikatelů a podle Thompsonova asistenta Cornelia Kellehera nebyla „nic jiného než zástěrkou“ pro obchodní zájmy.[645] Z 24 členů mise Amerického Červeného kříže bylo pět lékařů a dva lékařští výzkumníci. Zbytek tvořili právníci a podnikatelé spojení s Wall Streetem. V čele mise formálně stál Dr. Billings.[646] Sutton uvádí, že mise Červeného kříže poskytla pomoc revolucionářům: „Z archivů amerického velvyslanectví v Petrohradě víme, že americký Červený kříž poskytl 4 000 rublů knížeti Lvoffovi, předsedovi Rady ministrů, na ‚pomoc revolucionářům‘, a 10 000 rublů ve dvou splátkách Kerenskému na ‚pomoc politickým uprchlíkům‘.“[647]

Thompson sám měl poskytnout bolševikům 1 milion dolarů na propagandu v Německu a Rakousku.[648] Thompson se v Londýně setkal s Thomasem Lamontem ze společnosti J. P. Morgan Co., aby přesvědčil britskou válečnou vládu, aby upustila od své antibolševické politiky, a to navzdory samostatnému míru, který měli bolševici uzavřít s Německem. Po návratu do USA se Thompson vydal na turné, během něhož prosazoval, aby USA uznaly bolševiky.[649]

„Bolševik z Wall Streetu“

Thompsonovo nadšení pro bolševismus bylo tak velké, že mu jeho plutokratičtí soudruzi láskyplně přezdívali „bolševik z Wall Streetu“. Hned po svém čtyřměsíčním turné s misí Amerického červeného kříže poskytl Thompson rozsáhlý

[645] Citováno podle Suttona, Wall Street and the Bolshevik Revolution, s. 71.
[646] Tamtéž, s. 75.
[647] Tamtéž, s. 73.
[648] „Gives Bolsheviki a Million“, Washington Post, 2. února 1918, citováno v Suttonově knize Wall Street and the Bolshevik Revolution, s. 83.
[649] Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution, s. 98.

rozhovor deníku New York Times, v němž chválil bolševiky a ujišťoval americkou veřejnost, že bolševici nemají v úmyslu uzavřít s Německem samostatný mír.[650] Tento článek je zajímavým dokladem toho, jak Wall Street vnímal své údajné „smrtelné nepřátele“, bolševiky, v době, kdy sovětský režim ještě zdaleka nebyl upevněn. Thompson uvedl, že zatímco „reakcionáři“ by po převzetí moci možná usilovali o mír s Německem, bolševici by tak neučinili. „Jeho názorem je, že Rusko potřebuje Ameriku a že Amerika musí stát při Rusku,“ uvádí New York Times. Thompson je citován slovy: „Mírové cíle bolševiků jsou stejné jako cíle Spojených států.“ Thompson označil projev prezidenta Wilsona před Kongresem o Rusku za „skvělé zhodnocení situace“, ale poznamenal, že americká veřejnost „ví o bolševicích velmi málo“. New York Times uvádí:

> Plukovník Thompson je bankéř a kapitalista a má rozsáhlé zájmy v průmyslu. Není ani sentimentální, ani „radikál“. Ze své oficiální návštěvy Ruska se však vrátil s naprostým sympatiemi k ruské demokracii, jak ji v současné době zastupují bolševici.
>
> Ačkoli Thompson nepovažoval bolševismus za konečnou formu vlády, viděl v něm nejslibnější krok směrem k „zastupitelské vládě“ a domníval se, že je „povinností“ USA „sympatizovat“ s Ruskem a „pomáhat“ mu „v dobách krize“. V reakci na překvapení nad svými probolševickými postoji prohlásil, že mu nevadí, když ho nazývají „rudým“,

[650] Trockij, který se měl stát sovětským ministrem zahraničí a vést jednání s Německem, již během svého pobytu v USA vyslovil podobná tvrzení. „Lidé jsou unavení válkou. Leon Trockij však tvrdí, že nechtějí samostatný mír,“ New York Times, 16. března 1917.

pokud to znamená sympatie k 170 milionům lidí, kteří „bojují za svobodu a spravedlivé životní podmínky“. Thompson také viděl, že zatímco bolševici uzavřeli s Německem „příměří“, zároveň mezi německým lidem šířili bolševismus, což Thompson nazýval „jejich ideály svobody“ a jejich „propagandou demokracie“. Thompson, plutokrat, chválil bolševickou vládu jako ekvivalent americké demokracie a prohlásil: „Současná vláda v Rusku je vládou dělníků. Je to vláda většiny, a protože i naše vláda je vládou většiny, nechápu, jak by mohla nepodpořit ruskou vládu.“

Thompson viděl naději na proměnu bolševické vlády v tom, že by zaujala umírněnější postoj a zapojila do ní i zaměstnavatele. Pokud by se bolševismus tímto směrem neubíral, pak „Bůh pomáhej světu“, varoval Thompson. Plutokratická naděje pro Rusko v té době spočívala v tom, že se země začlení do wilsonovského poválečného „nového světového řádu“ založeného na Společnosti národů. Nic z toho se však nenaplnilo. Samotná Amerika se od Wilsonovy Společnosti národů distancovala, vedení SSSR převzal Stalin a Trockij byl sesazen a vyhoštěn.

Článek v New York Times končí slovy: „Ve svém domově v New Yorku získal dobrosrdečný plukovník přezdívku ‚bolševik z Wall Street‘.“[651] Právě v tomto kontextu americký odborový vůdce Samuel Gompers odsoudil bolševismus jako loupežnictví a tyranii a jako nástroj „dravého mezinárodního finančnictví“, zatímco Thompson jej chválil jako „vládu

[651] „Bolsheviki Will Not Make Separate Peace: Only Those Who Made Up Privileged Classes Under Czar Would Do So, Says Col. W. B. Thompson, Just Back From Red Cross Mission“, New York Times, 27. ledna 1918.

pracujících“ s těmi samými mírovými ideály jako Spojené státy. […]

Revoluce v utajení

Mezi socialisty již dlouho existuje myšlenkový proud, podle něhož je dělnická třída příliš konzervativní na to, aby provedla revoluci, a že socialismu by bylo nejlépe dosáhnout nenápadně. V anglicky mluvícím světě se tento směr nazývá fabiánský socialismus. Fabianská společnost byla založena britskými intelektuály v roce 1883 a přilákala osobnosti jako H. G. Wellse a George Bernarda Shawa. Tito fabiáni se neoznačovali za marxisty ani komunisty, ale za „kolektivisty“.[652] Fabiáni založili Londýnskou školu ekonomie a politických věd (London School of Economics and Political Science - LSE), která – podobně jako některé instituce v USA – představuje vlivný nástroj, jehož prostřednictvím může velkopodnikání prosazovat své cíle. Ve své autobiografii Our Partnership (1948) Beatrice Webbová popisuje, jak ona a její manžel Sidney, zakladatelé Fabianovy společnosti, obdrželi finanční prostředky od Rothschildů, sira Julia Wernhera a sira [Žida] Ernesta Cassela[653] na založení LSE. V roce 1920 Cassel zachránil LSE před finančními potížemi darem ve výši 472 000 liber.

Profesor J. H. Morgan, K.C., napsal o Casselově podpoře LSE:

> Když jsem se jednou zeptal lorda Haldanea, proč přesvědčil svého přítele, sira Ernesta Cassela, aby ve své

[652] H. G. Wells, Russia in the Shadows.

[653] Cassel byl významným bankéřem spojeným se společností Kuhn, Loeb & Co. a firmou Vickers Maxim Armaments, kterou vedl tajemný bankéř a obchodník se zbraněmi Basil Zaharof.

> závěti odkázal velké částky … Londýnské ekonomické škole, odpověděl: „Naším cílem je učinit z této instituce místo, kde se bude vychovávat a školit byrokracie budoucího socialistického státu.“[654]

Není-li na místě se ptát, proč by takový zapřisáhlý kapitalista jako Cassel, partner společnosti Kuhn, Loeb & Co. a firmy Vickers Maxim Armaments – a další, jako například Rothschild – chtěl vychovávat byrokracii pro „budoucí socialistický stát“? Vztah mezinárodních finančních kruhů k socialisticky založené LSE lze snadno odvodit ze skutečnosti, že sir Ernest Cassel zřídil katedru „ekonomické geografie“ a že sir Evelyn Robert de Rothschild z bankovní dynastie Rothschildů byl guvernérem LSE.

V roce 1923 byl LSE poskytnut první příspěvek od Rockefellerovy nadace (prostřednictvím Fondu Laury Spelman Rockefellerové) ve výši 1 milionu dolarů.[655] V letech 1929–1952 věnovala Rockefellerova nadace LSE částku 4 105 592 dolarů.[656]

---

[654] J. H. Morgan, The Quarterly Review, leden 1929, str. 187–188. Citováno v článku C. H. Douglase „The Land for the (Chosen) People Racket“, The Social Crediter, prosinec 1942–březen 1943.

[655] V popisu historie katedry mezinárodních vztahů na LSE se na webových stránkách této školy uvádí následující poznámka k financování budovy katedry: „To, jak rychle se katedra mezinárodních vztahů bude moci rozvíjet, bude záviset na tom, zda se Beveridgeovi podaří získat prostředky z Laura Spelman Rockefeller Memorial Fund na stavební práce v Houghton Street.“ http://74.125.155.132/search?q=cache:W4qVXWjupl0J:www2.lse.ac.uk/internationalRelations/aboutthedepartment/historyofdept.aspx (přístup 15. ledna 2010).

[656] Kongresová slyšení, „Tax-Exempt Foundations“, zpráva pracovní skupiny, č. 4, s. 703.

Archivní historie London School of Economics and Political Science (LSE) poskytuje poučné informace o politických pohnutkách a financování této školy. V přehledu archivních fondů, které spravuje British Library of Political and Economic Science[657], oddělení LSE, se uvádí:

> Londýnská škola ekonomie a politických věd byla oficiálně otevřena na podzim roku 1895. Svou existenci vděčila závěti Henryho Hunta Hutchinsona, člena Fabianovy společnosti z provincie, který zanechal značnou částku peněz ve správcovském fondu na „propagandu a jiné účely zmíněné [Fabianovy] společnosti a jejího socialismu a na prosazování jejích cílů jakýmkoli způsobem, který [správci] považují za vhodný“.

Sidney Webb, předseda Fabianovy společnosti, byl hnací silou při založení LSE:

> Sidney Webb, jmenovaný jedním ze správců Hutchinsonova fondu, byl přesvědčen, že tyto prostředky by měly být využity k podpoře výzkumu a studia ekonomie. Jeho návrh na založení Centrální školy ekonomických a politických věd v Londýně byl správní radou přijat v únoru 1895. Fond měl škole v jejích počátcích poskytovat stabilní zdroj financování, ačkoli prostředky byly získávány také prostřednictvím soukromých příspěvků a od Londýnské krajské rady. Sidney Webb byl hnací a organizační silou při založení a v

[657] Britská knihovna politických a ekonomických věd, Archivy London School of Economics and Political Science, 1894–2000, Správní a biografická historie [popis]. http://74.125.155.132/search?q=cache:N_NBx6kWeJkJ:www.aim25.ac.uk/cats/1/3261.htm (přístup 15. ledna 2010).

počátečních letech existence školy; působil jako předseda Hutchinsonova fondu, správní rady školy, správního výboru a knihovního výboru, zároveň zastával funkci pokladníka a zastupujícího knihovníka a přijímal většinu rozhodnutí týkajících se výběru ředitele LSE.[658]

Archívy potvrzují, že tyto štědré příspěvky pocházely z fondů Rockefellera a Cassela:

> Jmenování sira Williama Beveridgea v roce 1919 znamenalo začátek období rychlého rozmachu ve všech oblastech činnosti fakulty. Byl zaveden studijní program v oboru obchodu (BCom), který přilákal jak uchazeče, tak finanční prostředky. Fakultě se podařilo rozšířit areál v Clare Marketu směrem k Houghton Street, kde byla postavena „Stará budova“ (1920) a křídlo Cobdenovy knihovny, a dále byla rozšířena budova Passmore Edwards o místnost Founder’s Room. Beveridge rovněž využil nové finanční prostředky z Casselova fondu a Pamětního fondu Laury Spelman Rockefellerové k tomu, aby řadu akademických pracovníků převedl na plný úvazek a na dobu neurčitou a zřídil katedry v oborech, jako je politická ekonomie, sociální antropologie a statistika. Byly vytvořeny nové katedry, zejména katedra mezinárodních studií, a důraz byl kladen na výzkum v oblasti společenských věd.[659]

Z vlastních zdrojů LSE tedy vyplývá, že tato škola byla založena výslovně jako instituce fabiánského socialismu, a to mimo jiné díky finanční podpoře ze strany Rothschildů, Casselů

[658] Tamtéž.
[659] Tamtéž.

a Rockefellerů. Právě LSE sloužila jako líheň ekonomů pro celý svět. LSE popisuje svůj vliv takto: „Celkem 16 absolventů nebo zaměstnanců bylo oceněno Nobelovou cenou a výzkum prováděný na LSE se již dlouho šíří po celém světě a ovlivňuje vládní politiku i obchodní praxi.“[660]

Americkým protějškem britské Fabianovy společnosti je Liga pro průmyslovou demokracii, založená v roce 1905. Rene Wormser, hlavní právní poradce při Reeceových kongresových slyšeních o nadacích, uvádí, že Liga pro průmyslovou demokracii, jedna z mateřských organizací hnutí, z něhož později vzešla Nová levice, byla financována právě těmito nadacemi.[661]

Frankfurtská škola kritické teorie

Německým ekvivalentem fabianismu, který měl získat obzvláště velký vliv, je Frankfurtská škola kritické teorie. Tu v roce 1923 založili členové Německé komunistické strany na Frankfurtské univerzitě pod názvem Institut pro sociální výzkum.[662] Stejně jako fabiáni v Británii a ve Spojených státech dospěli k závěru, že dělníci se neuchýlí k boji za světovou revoluci.[663] Stejně jako [Žid] Antonio Gramsci, teoretik Italské komunistické strany, dospěli k závěru, že komunistickému státu

---

660 Webové stránky LSE: http://www2.lse.ac.uk/researchAndExpertise/PioneersOfTheSocialSciences/PioneersOfTheSocialSciences (nahlédnuto 15. ledna 2010).

661 René Wormser, Foundations: Their Power & Influence (New York: Devin-Adair, 1958).

662 Popis vzniku Frankfurtské školy viz: Patrick J. Buchanan, The Death of the West (New York: St. Martin’s Press, 2002), str. 78–96.

663 Tamtéž, s. 78.

musí předcházet radikální převrat kulturních zvyklostí a institucí dané společnosti.[664]

Zakládající nadační kapitál pro Frankfurtskou školu poskytl mezinárodní spekulant s obilím [Žid] Herman Weil, otec jednoho z hlavních iniciátorů vzniku tohoto institutu, Felixe Weila.[665]

Na podnět [Žida] Maxe Horkheimera, který se v roce 1930 stal ředitelem institutu[666], se dospělo k závěru, že je třeba uskutečnit nenápadnou revoluci prostřednictvím pronikání do kulturních tradic a institucí západní civilizace a jejich transformace.[667] V této době se k Frankfurtské škole připojili hudební kritik [Žid] Theodor Adorno a psychologové [Žid] Erich Fromm a [Žid] Wilhelm Reich.[668] V roce 1933, po Hitlerově nástupu k moci, členové této převážně židovské skupiny hromadně emigrovali do USA. Spolu s nimi přišel i budoucí guru Nové levice, [Žid] Herbert Marcuse, který byl tehdy postgraduálním studentem. Columbia University[669] jim

---

[664] Tamtéž, s. 77.

[665] Rolf Wiggershaus, The Frankfurt School: Its History, Theories, Political Significance (Cambridge, MA: MIT Press, 1995).

[666] Buchanan, The Death of the West, s. 78.

[667] Tamtéž, str. 78–79.

[668] Tamtéž, s. 79.

[669] Podle Quigleyho měly zájmy J. P. Morgana na Kolumbijské univerzitě obzvláště velký vliv. Quigley uvádí, že sám J. P. Morgan „pomohl prosadit Nicholase Murraye Butlera do funkce rektora Kolumbijské univerzity“. Quigley dále uvádí, že ze všech univerzit „byla Kolumbijská univerzita tou, která stála nejblíže společnosti J. P. Morgan & Co.“ Quigley, Tragedy and Hope, s. 36. Morganův vliv na Kolumbijské univerzitě byl uplatňován prostřednictvím Morganova partnera Thomase Lamonta. Quigley popisuje Thomase Lamonta jako „Morganova apoštola levice, který spolu se svou ženou Florou a synem Corlissem sponzoroval téměř dvacet extrémně levicových organizací, včetně komunistické strany.“ Tamtéž, s. 43.

pomohla reorganizovat Frankfurtskou školu jako Institut pro sociální výzkum v New Yorku.[670]

Jednou z hlavních zbraní, kterou vyvinula Frankfurtská škola, je „Kritická teorie“, která spočívá v destruktivní analýze principů západní civilizace, včetně náboženství, rodiny, morálky, tradice a nacionalismu.[671] Jednou z nejvlivnějších publikací Frankfurtské školy je Adornova kniha The Authoritarian Personality, která označuje „patriarchální rodinu“ za živnou půdu „fašismu“, údajně kvůli autoritářství, které je vlastní postavě otce. Fašisticko-autoritářské rysy jsou tedy kulturně zděděné.[672] Další představitelé frankfurtské školy, kteří spojili freudovské teorie o sexuální represi s marxistickou ekonomií – jako například Erich Fromm[673], Herbert Marcuse[674]

---

[670] Buchanan, The Death of the West, s. 94.
[671] Tamtéž, s. 80.
[672] T. W. Adorno, The Authoritarian Personality (New York: Harper & Row, 1950). Buchanan, tamtéž, s. 80.
[673] Erich Fromm, Escape from Freedom (New York: Rinehart & Co., 1941). Tato kniha je považována za zakládající dokument „politické psychologie“. Pojem „svobody“ podle Fromma spočíval v tom, že „individualizovaný člověk“ by se osvobodil od svých takzvaných „primárních vazeb“ identity, jako je rodina, avšak při dosahování individuality by zároveň nalezl své místo ve světě a v lidském společenství. Fromm například píše: „Existuje pouze jedno možné a plodné řešení vztahu individualizovaného člověka ke světu: jeho aktivní solidarita se všemi lidmi a jeho spontánní činnost, láska a práce, které ho opět sjednocují se světem, nikoli prostřednictvím primárních vazeb, ale jako svobodnou a nezávislou osobnost. . . .“ Tamtéž, s. 36.
[674] Herbert Marcuse, Eros and Civilization (Boston: Beacon, 1955), kde Marcuse tvrdil, že instinkt by neměl být potlačován a že takové potlačování je vlastní západní civilizaci. Marcuse, který představoval syntézu Marxe a Freuda a byl předchůdcem ideologie Nové levice, tvrdil, že kapitalismus potlačuje libido proletariátu. Totéž tvrdil i Reich ve své knize The Mass Psychology of Fascism, kde uvedl, že fašismus lze definovat jako psychotický výsledek sexuálního potlačování.

a Wilhelm Reich[675] – široce šířili teorii, že „sexuální represe“ je produktem kapitalistické společnosti a že „sexuální osvobození“ bude předcházet sociální revoluci. Tato „sexuální revoluce“ by vyžadovala zničení tradičních představ o rodině, rodičovství a výchově dětí. Jak jsme viděli, jedná se o tytéž staré teorie, které sahají až ke kolektivistům z doby Platóna. Tato freudovsko-marxistická syntéza měla poskytnout základ pro „vzpouru“ mládeže Nové levice v 60. a 70. letech.

Reichovy doktríny se staly široce známými jako součást Nové levice 60. let a skutečně se dále rozšířily prostřednictvím humanistické psychologie a takzvaného hnutí „lidského potenciálu“, které bylo oporou takzvané „kontrakultury“. Následující text stručně vyjadřuje Reichovu doktrínu:

> Potlačení přirozené sexuality u dítěte, zejména jeho genitální sexuality, činí dítě úzkostlivým, plachým, poslušným, bojí se autority, je „hodné“ a přizpůsobené v autoritářském smyslu; paralyzuje vzpurné síly, protože jakákoli vzpoura je provázena úzkostí; potlačením sexuální zvědavosti a sexuálního myšlení u dítěte vyvolává obecné potlačení myšlení a kritických schopností. Stručně řečeno, cílem sexuálního potlačování je vytvořit jedince, který je přizpůsoben autoritářskému řádu a který se mu podřídí navzdory veškerému utrpení a ponížení. Nejprve se dítě musí podřídit struktuře autoritářského miniaturního státu, jímž je rodina; to ho činí schopným pozdějšího podřízení se obecnému autoritářskému systému. Vytváření autoritářské struktury

[675] Wilhelm Reich, The Mass Psychology of Fascism (New York: Orgone Institute, 1933). Reich rovněž označil rodinu za „antisexuální“ a za „ústřední reakční buňku“.

probíhá prostřednictvím upevnění sexuální inhibice a úzkosti.[676]

Teorii frankfurtské školy týkající se rodiny shrnul [Žid] Jay Martin v poloficiální historii institutu: „I částečný úpadek rodičovské autority v rodině by mohl přispět k tomu, že budoucí generace bude více ochotná přijímat společenské změny.“[677]/[678]

Herbert Marcuse — „otec nové levice“

Právě Marcuse odpověděl na otázku, kdo provede revoluci: místo dělníků to bude nová kulturní spodina revolucionářů složená z mládeže, žen, příslušníků etnických menšin a homosexuálů; zkrátka ze všech skupin, které by mohly být nespokojené a odcizené západní civilizaci; tedy z toho, co se stalo Novou levicí a co se do dnešní doby proměnilo v další hnutí. Encyklopedie světových osobností uvádí:

---

[676] Reich, The Mass Psychology of Fascism, kapitola III. Novozélanďanům se možná vybaví podobné postoje, které zastával nechvalně proslulý vůdce sekty Bert Potter, zakladatel komunity Centerpoint v Aucklandu na Novém Zélandu, který byl nakonec odsouzen za sexuální zneužívání dětí a výrobu drog (jeho komunita byla první, která na Novém Zélandu vyráběla extázi). Je zajímavým jevem, že vůdci sekt, jako byl Potter, často uplatňují autoritářskou kontrolu nad svými stoupenci – ve jménu „svobody“ – za pomoci sexu a drog; což je přesně ten recept, který prosazovala Frankfurtská škola, Kinseyho sexologové, CIA a nadacemi podporovaná Nová levice a následná hnutí „kontrakultury“ a „lidského potenciálu“. Dalším příkladem takového vůdce sekty je Žid David Berg (alias Moses David) z hnutí hippies a Ježíšových následovníků „Children of God“ ze 70. let; ten se rovněž podílel na zneužívání dětí ve jménu „svobody“. Jedná se o dva příklady Huxleyho „Odvážného nového světa“ v mikrokosmu.

[677] Martin Jay, The Dialectical Imagination: A History of the Frankfurt School and the New School for Social Research (Berkeley, CA: University of California Press, 1973).

[678] Viz: K. R. Bolton, „The State versus Parental Authority“, Journal of Social, Political, and Economic Studies, Washington, sv. 36, č. 2, léto 2011.

> Jeho aplikace teorií Sigmunda Freuda na charakter současné společnosti a politiky byla předmětem četných výzkumů, ať už vědeckých či jiných. Někteří ho považovali za filozofa sexuální revoluce.[679]

V roce 1934 Marcuse emigroval do USA a nastoupil do Institutu pro sociální výzkum v New Yorku.[680] Encyklopedie dále uvádí:

> Během druhé světové války sloužil Marcuse v OSS (Office of Strategic Services, z něhož později vznikla Ústřední zpravodajská služba – CIA). Do roku 1950 pracoval pro americké ministerstvo zahraničí. Následujících několik let byl členem ruských institutů na Kolumbijské a Harvardské univerzitě. V letech 1954 až 1965 působil jako profesor na Brandeisově univerzitě.
>
> Marcuseův životopisec Douglas Kellner píše, že po zrušení OSS Marcuse: „… v září 1945 … přešel na ministerstvo zahraničí …, kde se stal vedoucím středoevropského oddělení a zůstal tam až do roku 1951, kdy odešel ze státní služby.“[681]

CIA, nástupkyně OSS, hraje v této zinscenované „revoluci shora“ klíčovou roli. [Židovka] Frances Stonor Saundersová uvádí, že první členové OSS pocházeli z „nejvlivnějších amerických institucí a rodin“. Kromě rodiny Mellonů, o které

---

679 Encyklopedie světových osobností – heslo Herbert Marcuse, http://www.bookrags.com/biography/herbert-marcuse/ (nahlédnuto 15. ledna 2010).

680 Tamtéž.

681 Douglas Kellner, „Marcuse, Herbert“, The American National Bibliography, http://74.125.155.132/search?q=cache:5_KUmmTtH7QJ:www.uta.edu/english/dab/illuminations/kell12.html (nahlédnuto 15. ledna 2010).

bude řeč později, v ní byly zastoupeny také rodiny J. P. Morgana, Vanderlipů, DuPontů, Whitneyů a dalších.[682]

[Židovský] profesor Martin Duberman, přední levicový akademický teoretik a aktivista „gay“ hnutí, uvádí: „Filozof Herbert Marcuse předpověděl, že nová ‚hnutí za sexuální osvobození‘ se stanou mocnou silou, která bude hybnou silou významné společenské transformace.“[683]

Kellner píše:

> V 60. letech 20. století si Marcuse získal světovou proslulost jako „guru Nové levice“ . . . o jeho díle se často hovořilo v masmédiích. Marcuse byl charismatickým pedagogem a jeho studenti začali zastávat vlivné akademické pozice a šířit jeho myšlenky, čímž se stal významnou osobností amerického intelektuálního života.
>
> Poté, co téměř deset let pracoval pro americkou vládu, se Marcuse vrátil k univerzitnímu životu. Získal grant od Rockefellerovy nadace na studium sovětského marxismu a na toto téma přednášel v letech 1952–1953 na Kolumbijské univerzitě a v letech 1954–1955 na Harvardu.[684]

V roce 1964 vydal Marcuse knihu One-Dimensional Man. Kellner pokračuje:

> Na rozdíl od ortodoxního marxismu se Marcuse zasazoval o neintegrované síly, jako jsou menšiny, outsideři a

---

[682] Frances Stonor Saunders, The Cultural Cold War: The CIA and the World of Arts and Letters (New York: The New Press, 1999), str. 34–35.
[683] Martin Duberman, Left Out: The Politics of Exclusion — Essays 1964–99 (New York: Basic Books, 1999), s. 347.
[684] Kellner, op. cit.

radikální inteligence, a snažil se podporovat opoziční myšlení prostřednictvím propagace radikálního uvažování a opozice...[685]

Marcuseova kniha Eros and Civilization, financovaná Rockefellerovou nadací, se stala manifestem protikultury 60. let a Nové levice. Marcuse obdržel finanční podporu od Rockefellerovy nadace také na knihu One-Dimensional Man, v poděkování k níž uvedl: „Americká rada učených společností, Nadace [Žida] Louise M. Rabinowitze, Rockefellerova nadace a Rada pro výzkum společenských věd mi poskytly granty, které mi značně usnadnily dokončení těchto studií.“[686]

Marcuse se stal mezi mládeží 60. let kultovní postavou a v roce 1968, kdy v Paříži propukly studentské nepokoje, se na jejich transparentech skloňovala hesla „Marx, Mao a Marcuse“. Marcuse prosazoval gramsciánskou strategii „bojovat proti zavedeným institucím a zároveň v nich působit“.[687]

Mezi Marcuseovy studenty patřili [Žid] Abbie Hoffman, radikální anarchista a vůdce Nové levice, a Angela Davisová, aktivistka Komunistické strany černochů. Davisová dnes působí jako profesorka v programu „Dějiny vědomí“ na Kalifornské univerzitě v Santa Cruz. Davisová se dvakrát ucházela o post viceprezidenta USA jako kandidátka Komunistické strany a byla aktivní v paramilitární organizaci Černí panteři. Abbie Hoffman, který zemřel v roce 1989 ve

---

[685] Tamtéž.

[686] Herbert Marcuse, One-Dimensional Man: Studies in the Ideology of Advanced Industrial Society, „Acknowledgments“. Viz: http://books.google.co.nz/books?id=63QdLKsuqCwC&pg=PR9&lpg=PR9&dq (přístup 15. ledna 2010).

[687] Herbert Marcuse, Counterrevolution and Revolt (Londýn: Allen Lane, 1972), s. 55.

věku 53 let, byl extravagantním nihilistickým vůdcem studentských revolt v 60. letech, spoluzakladatelem hnutí Yippies (Youth International Party) v roce 1967 a jedním ze „sedmi z Chicaga“, kteří byli zatčeni za organizaci násilné demonstrace na národním sjezdu Demokratické strany v roce 1968. Marcuse pomohl vychovat mnoho akademiků, kteří dodnes vyučují na univerzitách po celém světě, zejména v USA a Německu.[688]

Je zřejmé, že mnoho z toho, co se stalo základem moderního feminismu a dnešní politické korektnosti, má svůj původ ve Frankfurtské škole. Erich Fromm byl jedním z prvních, kdo formuloval feministické tvrzení, že rozdíly mezi pohlavími nejsou dědičné, ale jsou výsledkem kulturního podmínění. Jak uvádí konzervativní komentátor Patrick J. Buchanan: „Fromm se stal zakladatelem feminismu.“ Podle Wilhelma Reicha „autoritářská rodina je autoritářský stát v malém. Rodinný imperialismus se […] reprodukuje v národním imperialismu.“ Pro Adorna „byla patriarchální rodina kolébkou fašismu.“[689]

The New School for Social Research

New School for Social Research (NSSR) je fabiánská socialistická instituce založená ve Spojených státech jako americký ekvivalent London School of Economics and Political Science. John Dewey se v roce 1919 podílel na založení NSSR.

---

[688] Seznam akademických pracovníků, kteří studovali u Marcuseho, naleznete v článku „Scholars and Activists who were influenced by Herbert Marcuse“, jehož autorem je Harold Marcuse, http://74.125.155.132/search?q=cache:zBRBEm8hL0oJ:www.marcuse.org/herbert/scholaractivists.htm (přístup 15. ledna 2010).

[689] Buchanan, The Death of the West, s. 142.

Dewey byl otcem takzvané „progresivní pedagogiky“[690] a byl také zakládajícím členem americké fabiánské společnosti, Ligy pro průmyslovou demokracii. Dewey se rovněž ujal věci Trockého, s nímž se v roce 1937 setkal v Mexiku spolu s delegací.[691] Dewey agitoval jménem Trockého jako předseda takzvaného Vyšetřovacího výboru, spolu se [Židem] Sidneyem Hookem.[692]

Základem NSSR byla Vysoká škola politických a společenských věd, založená v roce 1933 jako „univerzita v exilu“ s cílem poskytnout útočiště velkému počtu socialistických intelektuálů, kteří prchali z Hitlerova Německa nebo byli z něj vyhoštěni.[693] Univerzita v exilu byla

---

[690] Nazývá se také „experimentální vzdělávání“ a „vzdělávání prostřednictvím experimentů“. John Dewey: Philosophy of Education, http://wilderdom.com/experiential/JohnDeweyPhilosophyEducation.html (přístup 16. ledna 2010).

[691] „Dr. John Dewey Dead at 92; Philosopher a Noted Liberal“, New York Times, 2. června 1952.

[692] Hook, přední americký trockistický intelektuál, získal v roce 1927 doktorát na Kolumbijské univerzitě jako student Deweyho. V roce 1939 Hook založil Committee for Cultural Freedom, jehož členem byl i Dewey. To bylo předehrou ke Congress for Cultural Freedom, který vznikl po druhé světové válce s podporou CIA a nadací a jehož hlavním účelem bylo kooptovat levicové síly, včetně antistalinistických komunistů a zejména trockistů, do agitace proti SSSR. Congress for Cultural Freedom sehrál významnou roli při formování feminismu a Nové levice a budeme se jím zabývat později. Mezitím je třeba mít na paměti, že marxisté, včetně komunistů, byli antistalinisté a považovali Stalina za zrádce marxismu. Jejich nenávist ke stalinistickému Rusku je přivedla k radikálním antisovětským postojům až do té míry, že mnozí z nich vědomě sloužili jako loutky CIA. Ke Congress of Cultural Freedom viz: Francis Stonor Saunders, The Cultural Cold War: The CIA and the World of Arts and Letters (New York: The New Press, 1999). Jak uvidíme, mělo to trvalé dopady na politiku USA a vlastně i na světovou politiku až do současnosti.

[693] New School for Social Research, „About Us“, http://www.newschool.edu/nssr/subpage.aspx?id=9122%20 (přístup 16. ledna 2010).

financována „progresivními mecenáši, jako byli [Žid] Hiram Halle[694] a Rockefellerova nadace“.[695]

NSSR fungovala jako agentura, prostřednictvím níž byl realizován Nouzový program pro evropské vědce Rockefellerovy nadace, jehož cílem bylo přivést do USA marxistické akademiky, „kteří měli být vybráni nadací“. Ministerstvo zahraničí bylo konzultováno a vyjádřilo s tímto projektem plnou spokojenost.[696]

Stejně jako v případě London School of Economics i zde mnoho akademických pracovníků přešlo do jiných institucí, kde měli zásadní vliv na vzdělávání americké elity. „Zatímco někteří z těchto uprchlíků zůstali na New School po mnoho let, mnoho dalších odešlo a ovlivnilo další instituce ve Spojených státech.“ Někteří se stali vládními poradci. „Jiní pomohli proměnit společenské vědy a filozofii této země.“[697]

Rockefellerova nadace vysvětluje, že jakmile byli marxističtí vědci přivezeni do USA, jejich prvním zaměstnáním měla být práce v NSSR, a to do doby, než by pro ně bylo zajištěno jiné pracovní místo; tak byla do USA přivedena celá síť frankfurtských marxistů – zastánců kritické teorie a freudovského marxismu – díky štědrosti Rockefellerovy nadace

---

[694] Hiram Halle byl majitelem společnosti Gulf Oil, jedné ze světových ropných společností známých jako „Sedm sester“, která se v roce 1984 sloučila se společností Standard Oil (Chevron) Davida Rockefellera.

[695] New School, „History“, http://www.newschool.edu/nssr/subpage.aspx?id=9064 (nahlédnuto 16. ledna 2010).

[696] „(3) Emergency Program for European Scholars, 1940-1945“, Archiv Rockefellerovy nadace, http://74.125.155.132/search?%20q=cache:tXK4eQ5oXbAJ:www.rockarch.org/collections/rf/refugee.php%20 (nahlédnuto 20. ledna 2010).

[697] Tamtéž.

a se souhlasem amerického ministerstva zahraničí, aby zde zahájili kariéry, které položí základy nových sociologických a psychologických škol, jež i nadále dominují akademickému prostředí celého Západu:

> Po svém příjezdu byl stipendista zařazen na učitelské místo. V případě stipendisty přijatého školou New School se neočekávalo, že by tam zůstal natrvalo; cílem školy New School bylo být pouze odrazovým můstkem pro jeho americké dobrodružství. Bylo vynaloženo veškeré úsilí, aby se stipendistům otevřely další příležitosti; stipendista byl přeřazen ihned po obdržení pozvání od jiné instituce, která mu nabídla místo s určitou zárukou trvalého zaměstnání.
>
> . . . Do Ameriky se skutečně dostalo 52 stipendistů, kteří nastoupili do výuky. . . . Celkové náklady na Nouzový program tedy činily 437 659 dolarů.[698]

Tato finanční podpora Frankfurtské školy v exilu představuje významný „pochod institucemi“, za který se zasazovali Gramsci, Frankfurtská škola i fabiánští socialisté a který měl trvalý a všudypřítomný vliv na celý náš intelektuální a kulturní život.

Podle Reeceových kongresových slyšení poskytla Rockefellerova nadace v letech 1940–1944 NSSR 208 100 dolarů. Další finanční prostředky pocházely od Carnegie Corporation, která v roce 1940 poskytla 95 000 dolarů.

Mnozí členové akademického sboru NSSR obdrželi granty od Rockefellerovy a dalších nadací a někteří byli či jsou

[698] „(3) Emergency Program for European Scholars, 1940-1945“, Archiv Rockefellerovy nadace, op. cit.

stipendisty těchto nadací, zejména Rockefellerovy nadace. Děkan postgraduální fakulty politických a společenských věd, Dr. Kenneth Prewitt, v letech 2001–2002, byl po dobu deseti let prvním viceprezidentem Rockefellerovy nadace.[699]

Mezi členy správní rady NSSR patří Robert E. Denham, bývalý zástupce USA v Obchodní poradní radě Asijsko-pacifického hospodářského společenství (APEC), globalistického think tanku, jehož cílem je vytvoření hospodářského bloku v oblasti Tichomoří. Denham je předsedou představenstva a generálním ředitelem mezinárodní bankovní společnosti Salomon Bros.[700] a členem Rady pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Relations). Mezi jeho další funkce patří: The New York Times Company; Chevron Corp.[701]; člen představenstva společnosti Wesco Financial Corp.; člen představenstva společnosti U.S. Trust, Bank of America Private Wealth Management; předseda MacArthurovy nadace a Russell Sage Foundation.[702]

Z výše uvedeného je zřejmé, že to byli právě plutokraté, kdo financovali „pochod institucemi“, aby tak položili intelektuální základy pro „revoluci shora“.

---

[699] „Kenneth Prewitt“, „2001 Harold Lasswell Fellow“, Americká akademie politických a společenských věd. http://74.125.155.132/search?q=cache:HQR9mXIxMLkJ:www.aapss.org/section.cfm/1261/1281 (nahlédnuto 16. ledna 2010).

[700] APEC, http://74.125.155.132/search?q=cache:OjwqCY1R9-sJ:www.acds.net/Appendix6.html (nahlédnuto 16. ledna 2010).

[701] Rockefellerova ropa.

[702] Business Week, http://74.125.155.132/search?q=cache:XCDtPvfC_QwJ:investing.businessweek.com/businessweek/research/stocks/people/person.asp (nahlédnuto 16. ledna 2010).

Revoluce degenerací

Jak jsme viděli, Frankfurtská škola kritické teorie spojila freudismus s marxismem. Herbert Marcuse představoval přímé spojení mezi Frankfurtskou školou a Novou levicí. Marcuseovy myšlenky však předjímal Wilhelm Reich, jeden z prvních spolupracovníků Sigmunda Freuda a člen původního kruhu Frankfurtské školy. Reichův spolupracovník a životopisec [Žid] Myron Sharaf uvádí: „Reich také předjímal mnoho nedávných společenských vývojů“ ve 20. a 30. letech 20. století, včetně liberalizace potratů a plné integrace žen do ekonomiky.[703] Na konci 20. let 20. století zahájil Reich ve Vídni hnutí „sex-pol“[704], které rovněž předjímalo Novou levici 60. a 70. let a dnešní feministické hnutí, hnutí za reformu potratového práva a hnutí za práva homosexuálů. Cílem bylo řešit sexuální otázky „v rámci širšího revolučního hnutí“. Za tímto účelem Reich, který v té době pobýval v Německu a byl členem Komunistické strany, inicioval vytvoření komunistické fronty, Německého sdružení pro proletářskou sexpolitiku (GAPSP), jehož byl ředitelem.[705] Program, který Reich vypracoval pro GAPSP, obsahoval názory, které jsou dnes v naší společnosti přijímány jako běžné, mimo jiné: bezplatné rozdávání antikoncepčních prostředků, „masivní propagandu antikoncepce“, „zrušení zákonů zakazujících potraty“, „zajištění bezplatných potratů ve veřejných klinikách“, „zrušení jakýchkoli právních rozdílů mezi vdanými a svobodnými“, „svobodu rozvodu“, školení

[703] Myron Sharaf, Fury on Earth: A Biography of Wilhelm Reich (Londýn: Andre Deutsch, 1983).
[704] Tamtéž, str. 129–144, „The Application of Sex-economic Concepts on the Social Scene — The Sex-pol: 1927-1930.“
[705] Tamtéž, s. 162, „The Sex-Political; Furor“.

učitelů a sociálních pracovníků jako propagátorů sexuální výchovy a „léčbu namísto trestu za sexuální delikty“.[706]

Reichova „sex-pol“ však vyvolávala v komunistické straně stále větší znepokojení, které vyvrcholilo v roce 1932, když Reich vystoupil na konferenci mládeže v Drážďanech, na níž bylo přijato usnesení „důrazně podporující sexualitu dospívajících v rámci revolučního hnutí“.[707] Vedení Komunistické strany se od tohoto usnesení distancovalo s tím, že by politiku „srazilo na úroveň stoky“. Reich byl stranickým vedením obviněn z toho, že chce „z našich sdružení udělat organizace podporující smilstvo“.[708] Ačkoli měl Reich ve straně značnou podporu, vedení se proti němu v roce 1933 prosadilo.

Co je zde v souvislosti s Reichem důležité, je to, že: (1) položil ideologický základ pro sexpolitickou syntézu, která se stala oporou Nové levice a pronikla do většinové společnosti; (2) zatímco Komunistická strana ho považovala za příliš radikálního, patřil mezi marxistické intelektuály podporované Rockefellerovými a dalšími plutokraty. Revoluční potenciál sexuality, jehož průkopníky byli Reich a další představitelé Frankfurtské školy, se měl dočkat konkrétní a finančně dobře zajištěné pozornosti prostřednictvím Kinseyho „sexologie“.

Kinseyho institut pro výzkum sexuality, genderu a reprodukce

Alfred Kinsey měl více než kdokoli jiný zásluhu na vzniku nového pojetí sexuality, které se projevilo všeobecným přijetím

[706] Sharaf, Fury on Earth, str. 162–163.
[707] Tamtéž, s. 169.
[708] Tamtéž. Viz také: K. R. Bolton, „‚Sex-Pol‘: The Influence of the Freudian-Marxian Synthesis on Politics and Society“, Journal of Social, Political, and Economic Studies, sv. 35, č. 3, podzim 2010.

homosexuality a potratů, a přispěl k vzniku celé řady projektů a institutů v oblasti „genderových studií“, které dodávají feminismu ideologický impuls. Stejně jako freudovští marxisté z Frankfurtské školy se i Kinsey snažil podkopat tradiční pojetí rodiny a sexuální morálky.

Kinsey zahájil své výzkumy v oblasti sexuality v roce 1938 na Indiana University. Z celkového počtu 18 000 individuálních případových studií sexuálního chování provedl Kinsey osobně rozhovory s 7 983 respondenty. V roce 1941 již byl Kinseyho výzkum financován Rockefellerovou nadací prostřednictvím Národní rady pro výzkum. V roce 1946 poskytla Rockefellerova nadace 14 000 dolarů na Kinseyho výzkumnou knihovnu. Kinseyho institut byl založen v roce 1947. Financování ze strany Rockefellerovy nadace pokračovalo až do roku 1954. Podle prohlášení předloženého Reeceovu kongresovému výboru poskytla Rockefellerova nadace Kinseymu v období 1941–1949 celkem 414 000 dolarů.

Je zajímavé poznamenat, že Reeceův výbor byl původně zřízen s konkrétním cílem prošetřit financování Kinseyho; poslanec Reece uvedl: „Kongres byl požádán, aby prošetřil finanční podporovatele institutu, který loni v srpnu zveřejnil Kinseyho zprávu o sexualitě.“[709] Institut k tomu uvádí: „Správní rada Rockefellerovy nadace pod tlakem Reeceova výboru stáhla finanční podporu pro výzkum Dr. Kinseyho.“[710]

---

[709] „What really happened to funding for sex research?“, The Kinsey Institute for Research in Sex, Gender and Reproduction, http://74.125.155.132/search?q=cache:D-Db_DNVADAJ:www.kinseyinstitute.org/about/Movie-facts.html (nahlédnuto 17. ledna 2010).
[710] Tamtéž.

Reeceův výbor však sám čelil silnému tlaku. Kongresman Wayne Hays pohrozil, že bude hlasovat proti jakýmkoli dalším finančním prostředkům pro výbor, pokud nebude zastaveno vyšetřování financování Kinseyho. Reece ustoupil a řekl Haysovi, aby si vzal spis o Kinseym a zamkl ho do svého trezoru.[711] Je proto neupřímné, když institut tvrdí, že on i Kinsey byli oběťmi reakční křížové výpravy. Právě Reeceův výbor, který se pokoušel prošetřit fungování rozsáhlé sítě bohatých, byl terčem šikany.[712]

Po zrušení Reeceova výboru bylo financování Kinseyho institutu obnoveno. Institut uvádí:

> Prezident Wells se poté obrátil na správní radu Indiana University s žádostí o další podporu Ústavu pro sexuální výzkum, kterou mu správní rada poskytla. Od té doby ústav získává finanční prostředky z různých soukromých i veřejných zdrojů, včetně Národních institutů zdraví (NIMH, NICHD, NIDA), Rockefellerovy nadace, Fordovy nadace, společnosti Eli Lilly & Co. a Indiana University.[713]

---

[711] René Wormser, Foundations: Their Power and Influence (New York: Devin-Adair, 1958). Wormser působil jako právní poradce Reeceova výboru.

[712] Jak se dalo očekávat, deník Washington Post označil vyšetřování za „zbytečné“ a „plýtvání penězi“. Tři ze čtyř kongresmanů ve výboru hlasovali ve Sněmovně proti tomuto vyšetřování. Jedním z nich byl poslanec Wayne Hays z Ohia, který přerušoval svědky a zabránil tomu, aby byly použity důkazy získané vyšetřovateli výboru. René Wormser uvádí, že: „Pan Hays nám jednoho dne řekl, že se s ním spojil ‚Bílý dům‘ a požádal ho, zda by spolupracoval na zmaření činnosti výboru.“ Vyšetřování skončilo v roce 1955, když Kongres pozastavil jeho financování.

[713] „What really happened to funding for sex research?“, op. cit.

V zpravodaji Kinsey Today z jara 1998, vydaném Kinseyho institutem, se hovoří o klíčové roli Fordovy nadace při podpoře institutu:

> Institut uspořádá v květnu svou příští vědeckou konferenci s názvem „Role teorie ve výzkumu sexuality“... Tato konference, stejně jako další vědecké setkání naplánované na rok 1999, jsou financovány v rámci dvouletého grantu od Fordovy nadace, která, jak s potěšením mohu říci, má velký zájem na tom, aby se Kinseyho institutu dařilo. Grant Fordovy nadace rovněž financuje studii o proveditelnosti rozšíření našich informačních služeb na internetu . . . a pomoc agentury specializující se na vztahy s médii při plánování proaktivní strategie, která by čelila probíhající kampani zaměřené na uzavření Kinseyho institutu a diskreditaci jeho zakladatele.[714]

Rockefellerova nadace i nadále financuje Kinseyho institut a díky finančním prostředkům této nadace vznikla k tomuto účelu celá řada stipendií a výzkumných center. Projekt „Sexuality Research Assessment Project“ Rady pro výzkum společenských věd byl podle prohlášení Kinseyho institutu financován Fordovou nadací[715], Gundovou nadací, Nadací Roberta Wooda Johnsona, Nadací rodiny Henryho J. Kaisera, MacArthurovou nadací a Rockefellerovou nadací.[716] Program

---

[714] John Bancroft, M.D., Kinsey Today Director’s Column, jaro 1998, http://www.kinseyinstitute.org/publications/column3.html (nahlédnuto 17. ledna 2010).

[715] „From 1996 to 2005, the Ford Foundation supported the Sexuality Research Fellowship Program“, Fordova nadace, www.fordfound.org/pdfs/grants/RFP_SRHR.pdf (nahlédnuto 17. ledna 2010).

[716] The Kinsey Institute, http://74.125.155.132/search?q=cache:pk7iw9arflAJ:www.kinseyinstitute.org/resources/sexrealn.html (nahlédnuto 17. ledna 2010).

stipendií pro výzkum sexuality, který byl zahájen v roce 1996 v rámci Národního centra pro sexualitu, je financován Nadací Forda za účelem poskytování grantů výzkumným pracovníkům v této oblasti.[717]

V letech 1948 a 1953 vyšly Kinseyho dodnes vlivné studie o sexualitě (Sexuální chování u mužů a Sexuální chování u žen). Kinseyho studie měly zásadní vliv na snahu o normalizaci homosexuality a liberalizaci potratů. Kinseyho životopisec Jonathan Gathorne-Hardy komentuje jeden z aspektů Kinseyho výzkumu: „Teoreticky tedy, pokud jde o Kinseyho, nebylo na sexu mezi dítětem a dospělým automaticky nic špatného.“[718]

Bancroft o revolučním charakteru Kinseyho sexologie

Dr. John Bancroft, ředitel Kinseyho institutu, vyjádřil nesouhlas se způsobem, jakým „náboženská pravice“ vykresluje Kinseyho jako podvratného a revolučního. Rovněž vyjádřil znepokojení nad tím, jak „náboženská pravice“ – o níž (ironicky) uvádí, že je „dobře financovaná“ – vede kampaň s cílem zdiskreditovat Kinseyho i samotný institut. Přesto v téže přednášce k padesátému výročí Kinseyho institutu Dr. Bancroft odhalil některé významné skutečnosti ohledně pokračujícího financování programů institutu a vyjádřil názory na dopad Kinseyho práce, které jsou zjevně „revoluční“.[719]

---

[717] SSRC Sexuality Research Fellowship Program, http://74.125.155.132/search?q=cache:oOtSW1bHTLYJ:nsrc.sfsu.edu/press_release/ssrc_sexuality_research_fellowship_program_ (přístup 17. ledna 2010).

[718] Jonathan Gathorne-Hardy, Alfred Kinsey: A Biography (Londýn: Pimlico Press, 1999).

[719] John Bancroft, „The Kinsey Institute Today“, http://www.kinseyinstitute.org/about/jb-50lecture.html (nahlédnuto 17. ledna 2010).

Dr. Bancroft sice lituje, že Kinsey jasně neuvedl politické implikace svého výzkumu, sám však neváhá a jako základ nesouhlasu s tradiční společností a morálkou předkládá sexuální dialektiku, která pozoruhodně připomíná ideologii Reicha, Marcuseho a dalších:

> Jelikož převládající sexuální morálka ze své podstaty vyžaduje konformitu, stává se sexuální nonkonformita prostředkem k vyjádření nesouhlasu. A s tím, jak se lidské společnosti stávaly složitějšími, hrály mechanismy společenského nesouhlasu klíčovou roli – často prostřednictvím společensky znepokojivého dialektického procesu – ve vývoji každé společnosti.[720]

Bancroft sleduje vzestup feminismu od prostředí Nové levice 60. let až po 80. léta a současnost a přičítá jej této sexuální dialektice; za povzbudivý vývoj považuje zejména situaci v katolických společnostech, kde se této sexuální dialektice daří odklánět ženy od tradic a směřovat je k požadavkům na potraty. Bancroft považuje rozpad tradiční rodiny a pohlavních vazeb, které nazývá „patriarchální společností“, za nejdůležitější faktor ve vývoji lidské společnosti.

> Tyto změny jednoznačně přispěly k působivému oživení feministických hnutí od 60. let 20. století a od 80. let 20. století pozorujeme, jak se politické povědomí šíří nejen mezi vzdělané ženy ze střední třídy, ale i mezi ženy obecně. Příkladem je vzpoura tradičně věřících žen v římskokatolických zemích proti nepopulárním doktrínám, jako jsou omezení týkající se rozvodu a potratů. Tato

[720] Tamtéž.

> rostoucí poptávka žen po zlepšení jejich práv a získání kontroly nad svým reprodukčním životem je dnes silná po celém světě, ale stále je před námi ještě dlouhá cesta. Zakořeněné mocenské struktury patriarchátu na to nebudou reagovat ochotně. Přesto bych se odvážil tvrdit, že pro další rozvoj a zlepšení lidské společnosti není žádný faktor důležitější než zásadní otázka nastolení správného vztahu mezi muži a ženami.[721]

Bancroft vyzdvihuje vzestup takzvané „mládežnické subkultury“, který započal v 60. letech a opět odrážel sexuální dialektiku, jež nabyla revolučního charakteru, narušila pouto mezi rodiči a dětmi a zničila tradiční autoritu a úctu k rodičům, z čehož vzešel jakýsi „generační boj“, který nahradil dřívější „třídní boj“, jenž byl základem Staré levice. Z této odcizenosti mládeže vzešla Nová levice založená na drogách, sexu a hudbě. Bancroft to chválí jako „sociální osvobození“, zároveň však popisuje, že tím vznikla „mládežnická kultura“, která měla – a nadále má – „významný komerční dopad“. Bancroft poukazuje na mezinárodní charakter této „komerční mládežnické kultury“, která překračuje tradiční kulturní bariéry. To je důležitý aspekt toho, co zde zvažujeme. Je zcela zřejmé, že tato revoluční „sexuální dialektika“ vytvořila z mládeže novou spotřebitelskou třídu a zároveň představovala další aspekt útoku na tradici. To vše vyhovuje těm, kteří si přejí vytvořit světový stát a globální spotřebitelskou kulturu – a to pod rouškou falešné „mládežnické rebelie“ za falešný individualismus, který dialekticky vede k mezinárodnímu otroctví. Bancroft, ať už vědomě či ne, nám umožňuje pochopit, proč nadace plutokratů,

[721] Bancroft, „The Kinsey Institute Today“.

jako je Rockefeller, takové projekty financují. Bancroft uvádí následující:

> A pokud vnímáme mnohé z těchto změn jako projev krize ve vztazích mezi pohlavími, ještě dramatičtější a revolučnější byl vzestup silné mládežnické kultury, který odrážel hlubokou změnu ve vztazích mezi generacemi. Máme tu mládež jako sebevědomou skupinu, jejíž věkové rozmezí sahá od puberty až do poloviny dvacátých let, přičemž samotná puberta nastává o několik let dříve než tomu bylo u předchozích generací. V 60. letech byl politický dopad této mládežnické kultury silou, s níž se muselo počítat.
>
> Tato nová autonomie mládeže jako samostatné sociální vrstvy se spojila se zlatými léty kapitalismu a rostoucím výdělkovým potenciálem mnoha mladých lidí, čímž vznikla mládežnická kultura s významným komerčním dopadem. Hudba a móda byly snad jejími nejvýraznějšími komerčními projevy. A autonomie této mládežnické kultury a její distancování se od konvencí dospělosti byly o to dramatičtější díky mezinárodnímu charakteru tohoto hnutí. Hudba, oblečení i politické ideály překračovaly dlouho zavedené kulturní a jazykové bariéry s mimořádnou lehkostí, k čemuž přispívaly zázraky moderních informačních technologií, které samy o sobě patřily především do sféry mladých lidí.
>
> Osobní osvobození mladých lidí od omezení, která jim ukládali starší, se proměnilo v sociální osvobození. A nevyhnutelně se nejviditelnějšími prostředky tohoto osvobození staly sex a drogy. Odmítání konvenčních omezení jako součásti této mládežnické kultury se

projevilo otevřeností k hledání sexuálního potěšení, která pravděpodobně neměla obdoby, alespoň v novodobých dějinách. Historik Eric Hobsbawm popsal tuto kulturní revoluci jako „triumf jednotlivce nad společností“.[722]

Bancroft opět poskytuje vodítko k tomu, proč mají globalisté z řad velkého byznysu takový zájem o tento typ výzkumu: „potřeba lépe porozumět dopadu těchto obrovských společenských změn, než budeme moci doufat, že ovlivníme jejich důsledky.“ Při formování této nové mládežnické kultury založené na sexu, drogách a hudbě se člověku znovu vybaví Huxleyho román „Brave New World“, kde je otroctví přijímáno v blažené nevědomosti. Zatímco dnešní mládež, která je dědičkou generace „Nové levice“ 60. let, zrozené z iniciativy CIA a nadací během studené války, se domnívá, že bojuje proti globalizaci a kapitalismu, je ve skutečnosti pouhým produktem dialektiky, která z ní vytvořila poddajnou masu ve službách těch, proti nimž se domnívá, že bojuje.

Bancroft pokračuje:

> Jednoduché řešení neexistuje; při hledání řešení však musíme lépe porozumět dopadu těchto obrovských společenských změn, než budeme moci doufat, že ovlivníme jejich důsledky. A možná klíč spočívá právě v tomto posunu od rodiny a komunity k jednotlivci. Jak můžeme v jednotlivci vštípit smysl pro odpovědnost za sexuální chování, který dříve definovala a posilovala rodina a komunita? To je, jak se domnívám, obzvláště relevantní pro náš přístup k sexualitě dospívajících.[723]

[722] Bancroft, „The Kinsey Institute Today“.
[723] Bancroft, „The Kinsey Institute Today“.

Tento postoj, který vyjádřil Bancroft, působí, jako by byl přímo inspirován Frommovým „osvobozením“ jedince od toho, co nazýval „primárními vazbami“ – tj. především od rodiny –, s cílem najít novou identitu jako součást globálního lidstva.

Psychedelická revoluce

Jak jsme viděli, Huxleyho román „Brave New World“ vykresloval svět blaženého otroctví, založený na masovém užívání omamné látky („soma“) jako součásti nového náboženství. Globalistická elita podporovala takzvanou „psychedelickou revoluci“, která dala vzniknout Nové levici, hnutí hippies a prostředí, z něhož vzešlo protirodinné hnutí; a mnoho z toho, co se stalo běžnou součástí společnosti nebo je široce přijímáno, jako je rekreační užívání marihuany nebo běžná praxe potratů. Timothy Leary byl vybrán jako guru protikultury drog. Jednalo se o vytvoření pseudorevoluce a uměle vyvolaného odporu za účelem zničení tradičních základů západní společnosti, což, jak jsme viděli, otevřeně vysvětlil Dr. Bancroft z Kinseyho institutu.[724]

Mark Riebling[725] předkládá následující informace o vzniku „psychedelické revoluce“, přičemž se zaměřuje na podporu, kterou Timothy Learyovi poskytovala CIA, a klade otázku: „Byla rebelie šedesátých let vládním spiknutím?“[726]

---

[724] Tamtéž.

[725] Mark Riebling působil jako novinář v „mainstreamových“ médiích, konkrétně jako externí redaktor deníků New York Times, londýnského Guardianu a Wall Street Journal a jako hostující komentátor pro CBS News a ABC Radio News. Byl členem redakčního týmu nakladatelství Random House a v současné době je ředitelem Manhattan Institute for Political Research.

[726] Mark Riebling, „Tinker, Tailor, Stoner, Spy, Was Timothy Leary a CIA Agent? Was JFK the ‘Manchurian Candidate’? Was the Sixties Revolution Really a

V roce 1948 se Timothy Leary, postgraduální student psychologie, zúčastnil dvou zasedání Levicového výboru amerických veteránů jako vedoucí delegace státu Kalifornie. Na druhém sjezdu, který se konal v Milwaukee, se Leary setkal s Cordem Meyerem, významným agentem CIA.[727] Leary později Meyerovi připsal zásluhu za to, že mu „pomohl lépe pochopit svou politicko-kulturní roli“. V roce 1950 byl Meyer přidělen k Oddělení mezinárodních vztahů CIA, do jehož

Government Plot?“, Osprey, 1994, http://home.dti.net/lawserv/leary.html (nahlédnuto 18. ledna 2010).

[727] Jak bude popsáno níže, Meyer také podporoval Glorii Steinemovou, která se měla stát významnou filosofkou feminismu, a to v rámci programu studené války zaměřeného na získávání levicových či komunistických alternativ k SSSR. Meyer byl rovněž spolu s Jamesem P. Warburgem (z bankéřské dynastie Warburgů) spoluzakladatelem organizace United World Federalists v roce 1947, jejímž cílem bylo prosazovat myšlenku světového státu. („Opinion in a drawing room“, Time, 16. února 1948. http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,794188,00.html. (Přístup 20. ledna 2010) V roce 1950 byl Meyer přidělen k Oddělení mezinárodních vztahů CIA, jehož součástí byl i Kongres za kulturní svobodu, jehož cílem bylo podporovat, financovat a infiltrovat levicová hnutí. V roce 1953 založila CIA krycí organizaci „Společnost pro lidskou ekologii“ a následně vynaložila 25 milionů dolarů na výzkumný program na univerzitách v Harvardu, Stanfordu a Berkeley, jehož cílem bylo experimentovat s psychotropními látkami, zejména s meskalinem a LSD. Senátor Joseph McCarthy popsal CIA jako „komunistickou díru“. Takzvaný „bojovník proti komunismu“ Cord Meyer byl již FBI považován za komunistu, ale byl chráněn CIA, která podle Meyerova vlastního svědectví odmítla FBI povolit jeho výslech. (Cord Meyer, Facing Reality: From World Federalism to the CIA [New York: Harper & Row, 1980], str. 60–84). V roce 1953 McCarthy prohlásil, že hodlá odhalit sto komunistů v CIA, a jedním z prvních měl být právě Meyer, jemuž FBI odmítla udělit bezpečnostní prověrku. Pod vedením Franka Wisnera, šéfa Úřadu pro koordinaci politiky CIA, byla proti McCarthymu zahájena mediální pomlouvačná kampaň, do níž zapojil novináře spojené s CIA – Drewa Pearsona, Joea Alsopa, Jacka Andersona, Waltera Lippmanna a Eda Murrowa. (Jack Anderson, Confessions of a Muckraker [New York: Random House, 1979], str. 208–236).

působnosti spadalo i hnutí Congress for Cultural Freedom[728], jehož cílem bylo financovat, infiltrovat a manipulovat levicová hnutí.

V roce 1953 založila CIA krycí organizaci s názvem Společnost pro lidskou ekologii a následně vynaložila 25 milionů dolarů na výzkumný program na univerzitách v Harvardu, Stanfordu a Berkeley, jehož cílem bylo experimentovat s psychotropními látkami, zejména s meskalinem a LSD.[729]

LSD (diethylamid kyseliny lysergové) bylo syntetizováno a zkoumáno švýcarským vědcem Albertem Hofmannem v roce 1938 v laboratořích společnosti Sandoz. Hofmann se stal ředitelem oddělení přírodních produktů ve společnosti Sandoz a zabýval se studiem halucinogenních látek obsažených v mexických houbách a dalších rostlinách, které používali domorodí obyvatelé. To vedlo k syntéze psilocybinu, účinné látky mnoha „kouzelných hub“, která se stala další složkou psychedelické revoluce. LSD popsal jako „lék pro duši“, což připomíná výrazy Huxleyho, Learyho a dalších guruů protikultury.

V roce 1960 založil Frank Barrow z CIA na Harvardu Centrum pro výzkum psychedelických drog. V té době působil Leary na Harvardu jako přednášející v oboru psychologie. Právě zde, pod Barrowovým vedením, zahájil Leary své experimenty s LSD. Leary později prohlásil: „Všechny tyto výzkumy drog financovali někteří vlivní lidé ve Washingtonu.“

---

[728] Frances Stonor Saunders, The Cultural Cold War: The CIA and the World of Arts and Letters (New York: The New Press, 2000).
[729] Riebling, „Tinker, Tailor, Stoner, Spy“.

V té době přišel na Harvard jako hostující profesor Aldous Huxley, autor psychedelického manifestu The Doors of Perception (1954). Huxley naléhal na Learyho: „Zasvěť umělce, spisovatele, básníky, jazzové hudebníky, elegantní kurtizány. A oni pak budou vzdělávat inteligentní bohaté.“

V roce 1962 Leary opustil Harvard, aby začal pracovat pro „krycí organizaci“[730] CIA Williama Mellona Hitchcocka[731], International Foundation for Internal Freedom (Mezinárodní nadaci pro vnitřní svobodu - IFIF) — později přejmenovanou na Nadaci Castalia. William Mellon Hitchcock tuto nadaci založil a později financoval výrobu LSD. Vlastnil panství Mellon-Hitchcock o rozloze 2 500 akrů v Millbrooku, malé obci na severu státu New York, kde Leary bydlel. William Mellon Hitchcock pracoval pro společnost Lehman Bros. (1961–1967). Art Kleps, vůdce „Neo-American Church“ a jeden z Learyho hlavních spolupracovníků v hnutí protikultury, při vzpomínkách na Mellonovo panství uvedl o Williamu Hitchcockovi a jeho dvojčeti Thomasovi, že umožnili Learyho „buňce“ využívat sídlo a pozemek z důvodů, které Klepsovi zůstaly nejasné. O bohatství Williama, Thomase a jejich sestry Peggy, které bylo velkoryse věnováno Learyho věci, uvedl:

> Celkové jmění Hitchcockových, kteří tehdy v domě bydleli – Billyho, hlavního iniciátora; Tommyho, který se do toho vždycky pouštěl poněkud neochotně; a jejich sestry Peggy, která se vždy zapojovala s nadšením – činilo

[730] Vazby rodiny Mellonů na CIA sahají až k její předchůdkyni, organizaci OSS, v níž Paul Mellon působil jako vedoucí londýnské pobočky OSS. Další členové rodiny zastávali funkce v rámci OSS v Madridu, Ženevě a Paříži. (Saunders, The Cultural Cold War, s. 34.) Nadace rodiny Mellonů byly využívány jako kanál pro převod finančních prostředků CIA.

[731] Mellon Hitchcock byl dědicem jmění společnosti Gulf Oil.

dobře přes jeden zillion dolarů, nebo něco takového, a bylo k dispozici, na objednávku a pršelo shora v osvěžujících, včasných sprškách.[732]

Kleps uvádí, že poté, co byli Leary a IFIF v důsledku soudního řízení ze strany státu nuceni opustit Mellonův pozemek, přestěhovali se Leary a jeho doprovod do Learyho dosud neznámého sídla v Berkeley, kde se William, tento zapřisáhlý kapitalista, volně stýkal s členy White Panthers a dalšími teroristy tehdejší Nové levice. Kleps trefně poznamenává, že na tomto navenek podivném spojení násilných revolucionářů a bohatých nebylo nic zvlášť bizarního:

> Tima jsem znovu viděl až na podzim, když jsme s Billym jeli za ním do domu na svahu v Berkeley, o kterém nikdo z nás v Millbrooku nevěděl, že ho vlastní, dokud nebylo po všem. Ležel rozvalený na dřevěné terase s výhledem na záliv, obklopený „Bílými pantery“ a dalšími podobně smýšlejícími lidmi, kteří vyprávěli příběhy o vyhazování elektráren do vzduchu a dalších aktech bezdůvodného ničení, jak bylo tehdy v módě. Přítomnost Williama Mellona Hitchcocka, kapitalisty, jakého si jen lze představit, tyhle lidi ani v nejmenším nevyvedla z míry. Věděli vůbec, že Tim vlastní akcie společnosti New England Nuclear a že mu vlastně navrhují, aby zničil svůj vlastní majetek? Pravděpodobně ne, ale nebylo vyloučeno,

[732] Art Kleps, A Narrative of the Early Years of American Psychedelicism, „Millbrook: A Word of Explanation“ (The Original Kleptonian Neo-American Church, 2005). http://74.125.155.132/search?q=cache:qx3-mvTXD04J:okneoac.com/m/chs/a_word_of_explanation.html (přístup 21. ledna 2010).

že někteří z nich sami vlastnili akcie New England Nuclear – takové byly bizarní zvyky v Berkeley v roce 1968.[733]

Článek v deníku „The Harvard Crimson“, který informuje o přednášce Learyho, je velmi poučný.[734] Spisovatel [Žid] Joel E. Cohen označuje IFIF za „společnost ve státě Massachusetts, která se věnuje výzkumu užívání látek rozšiřujících vědomí…“ Je zajímavé, že Cohen (který k Learyho výzkumu zaujímal příznivý postoj) uvádí, že „Leary popsal program a koncepci svého výzkumu téměř před rokem v přednášce na kolokviu Social Relations s názvem ‚Nové metody změny chování‘.“ Je významné, že Leary otevřeně prohlásil, že cílem bylo manipulovat s chováním. V předchozím projevu z prosince 1961 se Leary zmínil o „vnitřní politice nervového systému“.

> Learyho snahou je pomáhat lidem dosáhnout jejich vnitřních cílů, osvobodit se od minulosti, kterou si osvojili prostřednictvím slov, a dosáhnout všezahrnující jednoty a lásky, která přesahuje identitu ega. Rozhodl se k tomu využívat drogy rozšiřující vědomí. . . .
>
> V rámci toho, co nazýval „aplikovanou mystikou“, drogy smazaly vztah subjekt–objekt, lékař–pacient, což Learymu umožnilo „inženýrsky upravovat“ chování. Na závěr své prosincové přednášky Leary popsal výzkumné projekty ve věznici a v sirotčinci.[735]

---

[733] Kleps, tamtéž.

[734] Joel E. Cohen, „Drugs and Inner Freedom“, The Harvard Crimson, 25. října 1962. http://www.thecrimson.com/article/1962/10/25/drugs-and-innter-freedom-pthe-professional/ (nahlédnuto 21. ledna 2010). Dr. Cohen se později stal profesorem demografie na Rockefellerově univerzitě v New Yorku, kde zastával katedru Abby Rockefeller Mauzé.

[735] Tamtéž.

Leary ve svém projevu z roku 1962 uvedl, že jeho výzkum „začal úzkou spoluprací s Aldousem Huxleym, v jehož románu Brave New World se hojně používá psychoaktivní droga ‚soma'."

> Skupina se okamžitě musela vypořádat s problémy, které ji čekaly. „Vyvstávají velmi složité sociální a kulturní dilemata," řekl Leary, „pokud se vaše vědomí rozšiřuje za hranice jazyka, který znáte, a kultury, v níž žijete. Otázka zněla: pokusíte se využít stávající kulturní hry ve prospěch možností rozšířeného vědomí, nebo se pokusíte vytvořit nové sociální formy?"
>
> Leary o IFIF uvedl:
>
> IFIF bude poskytovat drogy a právní i finanční podporu náležitě kvalifikovaným skupinám, tzv. „buňkám", které o to požádají. Mezi žadateli je skupina duchovních, kteří se zajímají o „transcendentální" zážitky, které mohou drogy vyvolat, psychologové se zájmem o skupinovou dynamiku a tři křesťanské rodiny toužící po hlubším duchovním prožitku. Každá skupina musí podávat zprávy o svých zážitcích a vzhledem k tomu, že k podávání většiny psychoaktivních drog je zapotřebí lékař, bude její součástí i lékař. Národní nadace bude vydávat časopis věnovaný činnosti těchto buněk a „zřizovat útočiště, kam se Američané budou moci vydat na delší období vnitřního sebepoznávání".[736]

Z těchto dobových zpráv o Learyho přednáškách je zřejmé, že s pomocí Aldouse Huxleyho a díky finanční podpoře bohatých mecenášů a CIA byl podporován při zakládání

[736] Cohen, „Drugs and Inner Freedom".

alternativního „náboženství“ zaměřeného na drogy, založeného na vymazání individuální identity a vytvoření skupinového vědomí, které překračovalo tradiční kulturní vzorce – kultu ovládaného „inženýry lásky“. Jedná se o stejné metody ovládání, jaké popsal Huxley ve svém románu „Brave New World“. Je také pozoruhodné, že se toto nové „náboženství“ mělo šířit prostřednictvím „buněk“ – což je organizační metoda všech moderních subverzivních politických hnutí, od Iluminátů 18. století až po komunistickou stranu – a cílem mělo být vytvoření „nových společenských forem“. Learyho hnutí bylo zcela subverzivní a sloužilo silám usilujícím o změnu sociální a kulturní struktury. Pod rouškou „rebélie“ a „nekonformity“ se kladly základy pro falešnou „mladickou rebélii“ Nové levice a s ní související hnutí feminismu a internacionalismu, která jsou dnes ještě vlivnější pod novými názvy a formami, často označovanými jako politická korektnost.

V roce 1967 se Leary stal ikonou protikultury a jeho heslem se stalo: „Tune In, Turn On, Drop Out“ – což přesně odpovídá tomu samolibému stavu, který Huxley popisuje v románu „Brave New World“, kde byli občané udržováni v blaženém otroctví pomocí omamných látek a skupinového sexu.

Riebling zmiňuje epizodu, v níž Mary Meyerová, manželka Corda Meyera, vysvětlila Learymu, jak CIA vytvořila a využívala levicové a radikální studentské skupiny a jak se podílela na výzkumu psychedelických drog:

> Podzim 1962: Leary se setkává s Mary Meyerovou v pokoji bostonského hotelu Ritz. Ona naráží na svůj „tajný

milostný poměr“[737] a říká mu, že „vysocí představitelé ve Washingtonu se začínají zapojovat“. Podle Learyho vyprávění také říká: „Pamatuješ si na Americký výbor veteránů, tu liberální skupinu veteránů, ke které jsi po válce patřil? To založila CIA.“ Vysvětluje mu, že „CIA zakládá radikální časopisy a studentské organizace a řídí je pomocí agentů v hlubokém utajení… kontrolovány jsou i disidentské organizace v akademickém prostředí.“ Když se jí Leary zeptá, jak to všechno ví, vysvětlí mu: „Ohromila jsem tě těmi fakty, abych upoutala tvou pozornost. Je to standardní trik zpravodajských služeb.“ Svěřuje se mu, že CIA nejenže řídí levicové skupiny jako krycí organizace, ale také financuje více výzkumu psychedelik, než si kdy dokáže představit. „Děláš průzkumnou práci, o kterou se CIA pokoušela v 50. letech. Jsou tedy více než rádi, že za ně ten výzkum děláš ty. Jelikož je výzkum drog pro zpravodajské agentury této země životně důležitý, bude ti dovoleno pokračovat ve svých experimentech, dokud o tom budeš mlčet,“ radí mu.[738] In 1969 V roce 1969 Leary společně s Ronaldem Starkem založil Bratrstvo věčné lásky (Brotherhood of Eternal Love). Stark poskytl Bratrstvu obzvláště velké množství LSD[739], aniž by se zjevně obával trestního stíhání. Bratrstvo ovládlo americký trh s LSD a soustředilo se na prodej „Sunshine Orange“, druhu LSD s obzvláště nepříjemnými vedlejšími účinky, který užíval Charles Manson a jeho stoupenci. Finanční prostředky Bratrstva

[737] S prezidentem Kennedym.
[738] Mary Meyerová byla v roce 1964 zavražděna způsobem připomínajícím popravu. Vražda nebyla objasněna.
[739] Jeden kilogram čistého LSD.

> procházely přes banku CIA, Castle Bank na Bahamách. V roce 1975 byl Stark zatčen v italské Bologni za obchod s drogami. Soudce Giorgio Floridia nařídil Starkovo propuštění s odůvodněním, že Stark byl od roku 1960 agentem CIA.[740]

O zapojení establishmentu do propagace protikultury spojené s drogami otevřeně hovořil sám Leary v rozhovoru pro časopis High Times, přední protikulturní časopis, jehož byl redaktorem, v roce 1978:

> Když se ohlédneme zpět, ukáže se, že mnoho věcí, které jsme považovali za náhody, ve skutečnosti náhodami nebyly. Celé hnutí kolem LSD bylo původně podporováno CIA, které za to vděčím za mnoho. Nebýt prozíravosti a prestiže psychologů z CIA, dnes bych tu nebyl. Je tedy třeba uznat, že CIA je skutečně zpravodajská agentura.[741]

---

[740] Během věznění Starkovi často přicházela na návštěvu Wendy M. Hansenová z amerického konzulátu ve Florencii. Policie zabavila dopisy adresované Starkovi, které poslal Charles C. Adams z amerického velvyslanectví v Londýně do jedné z jeho nelegálních laboratoří v Bruselu. Floridia rovněž tvrdila, že Stark v letech 1960 až 1962 vykonával tajnou práci pro americké ministerstvo obrany a že mu byly „pravidelně vypláceny platby z Fort Lee, o kterém je známo, že se tam nachází kancelář CIA“. Po propuštění musel Stark dvakrát týdně hlásit svou přítomnost u policie v Bologni, ale Itálii opustil; italská policie se domnívala, že byl odvezen letadlem z letecké základny NATO. V roce 1982 byl Stark zatčen v Nizozemsku, obvinění byla v roce 1983 stažena, ale Stark byl deportován do USA, aby tam čekal na soud v San Franciscu, kde americké ministerstvo spravedlnosti obvinění stáhlo. V roce 1984 vydala italská parlamentní komise pro zkoumání terorismu v Itálii zprávu, která dospěla k závěru, že Stark byl zaměstnán CIA. Daniel Brandt a Steve Badrich, „Pipe Dreams: the CIA, Drugs, and the Media“, NameBase NewsLine, č. 16, leden–březen 1997, http://www.namebase.org/news16.html (přístup 21. ledna 2010).

[741] Rozhovor s Timothym Learym, High Times, únor 1978.

Podobně se vyjádřil i Carl Oglesby, bývalý předseda organizace Students for a Democratic Society:

> Musíme však zvážit možnost, že velký americký „acid trip“, ať už se jevil jako jakkoli charakteristický projev rebelie šedesátých let, byl ve skutečnosti výsledkem hanebného vládního spiknutí. . . . Pokud americké zpravodajské služby spolupracovaly na snaze zdrogovat celou generaci Američanů, pak to udělaly proto, aby ji dezorientovaly, zklidnily a depolitizovaly.[742]

Aldous Huxley si byl plně vědom cílů psychedelické revoluce a klíčové role omamných látek při hromadné přeměně obyvatelstva tak, aby bylo ochotné podřídit se novému druhu otroctví. Huxley prohlásil, že to, co nazval „konečnou revolucí“, bude revoluce, která změní jedince zevnitř, na rozdíl od jiných revolucí, které se snažily o ovládnutí změnou vnějších okolností.

V roce 1961 Huxley, když rozváděl témata, o nichž psal v románu „Brave New World“, prohlásil na Lékařské fakultě v Berkeley:

---

[742] Carl Oglesby, „The Acid Test and How It Failed“, The National Reporter, podzim 1988, s. 10. Citováno v článku Brandta a Badricha „Pipe Dreams“. Oglesby, který byl v letech 1965–1966 předsedou SDS, nebyl revolucionář a neprosazoval násilí. Oglesby věřil, že by mohlo dojít ke sblížení levice a pravice proti establishmentu a že skuteční konzervativci by se měli postavit proti válce ve Vietnamu. To ho přivedlo do konfliktu s Bernadine Dohrnovou a dalšími radikály, kteří tvořili většinu národního vedení SDS a kteří v roce 1969 založili násilnou frakci Nové levice, Weather Underground. V roce 1970 Weather Underground osvobodila Learyho z vězení a dopravila ho do Alžírska. V roce 1972 americká vláda požádala o stažení všech obvinění proti uprchlým členům Weather Underground, kteří byli zodpovědní za sérii bombových útoků, při nichž byli zabiti a zmrzačeni právníci a policisté. V roce 1980 byli místo nich odsouzeni agenti FBI, kteří shromažďovali informace o teroristech.

> V příští generaci nebo tak nějak se objeví farmakologická metoda, jak přimět lidi, aby si zotročení zamilovali, a vytvořit tak, abych tak řekl, diktaturu bez slz – vytvořit jakýsi bezbolestný koncentrační tábor pro celé společnosti, takže lidem budou sice ve skutečnosti odebrány svobody, ale budou si to spíše užívat, protože budou od jakékoli touhy po vzpouře odvedeni propagandou nebo vymýváním mozků, případně vymýváním mozků posíleným farmakologickými metodami. A to se zdá být tou konečnou revolucí.[743]

V Berkeley Language Center v roce 1962 Huxley své myšlenky dále rozvedl:

> Dá se říci, že v minulosti měly všechny revoluce v podstatě za cíl změnit prostředí, aby se tím změnil jedinec. Mám na mysli politickou revoluci, ekonomickou revoluci a v době reformace také náboženskou revoluci. Všechny tyto revoluce nesměřovaly přímo na člověka, ale na jeho okolí…
>
> Dnes, jak se domnívám, stojíme před příchodem něčeho, co by se dalo nazvat konečnou revolucí, revolucí definitivní, v níž může člověk přímo působit na mysl a tělo svých bližních. Samozřejmě, nějaký druh přímého působení na lidskou mysl a tělo existuje již od počátku věků. To však mělo obecně násilnou povahu. Techniky terorismu jsou známy od nepaměti a lidé je používali s větší či menší vynalézavostí, někdy s nejvyšší krutostí, jindy s velkou zručností získanou procesem pokusů a

[743] Aldous Huxley, Kalifornská lékařská fakulta, 1961.

omylů při hledání nejlepších způsobů, jak využívat mučení, uvěznění a nejrůznější druhy omezování.

. . . Pokud chcete nějakou populaci ovládat po delší dobu, musíte mít určitou míru souhlasu; je nesmírně těžké si představit, jak by čistý terorismus mohl fungovat donekonečna. Může fungovat poměrně dlouhou dobu, ale myslím, že dříve či později musíte zapojit prvek přesvědčování – prvek, díky kterému lidé budou souhlasit s tím, co se s nimi děje.

Zdá se mi, že podstata té nejzásadnější revoluce, s níž se nyní potýkáme, spočívá právě v tom, že právě vyvíjíme celou řadu technik, které umožní vládnoucí oligarchii – která tu vždy byla a pravděpodobně tu vždy bude – přimět lidi, aby si své otroctví zamilovali. To je, jak se mi zdá, vrchol zlovolných revolucí, řekněme, a je to problém, který mě zajímá již mnoho let a o kterém jsem před třiceti lety napsal bajku Brave New World, která popisuje společnost využívající všech dostupných prostředků a některých prostředků, které jsem si představoval jako možné, s cílem především standardizovat populaci, vyrovnat nepohodlné lidské rozdíly a vytvořit, řekněme, sériově vyráběné modely lidských bytostí uspořádané do jakéhosi vědecky podloženého kastovního systému. Od té doby mě tento problém nadále nesmírně zajímá a s rostoucím zděšením jsem si všiml, že řada předpovědí, které byly před třiceti lety, když jsem je formuloval, čistě fantastické, se naplnila nebo se zdá, že se právě naplňují.

. . . Zatímco tyto nové látky – a to je opravdu velmi pozoruhodné – řada z těchto nových látek měnících stav mysli dokáže vyvolat obrovské proměny v mentální rovině

> našeho bytí, a přitom téměř nijak neovlivňují fyziologickou stránku. Můžete zažít obrovskou revoluci například s LSD-25 nebo s nově syntetizovanou látkou psilocybinem, což je účinná složka mexické posvátné houby. Můžete zažít tuto obrovskou mentální revoluci, aniž by to mělo na fyziologickou stránku větší dopad, než jaký byste zažili po vypití dvou koktejlů. A to je opravdu nejpozoruhodnější účinek.[744]

Huxleyho poznámky poskytují cenný vhled do revoluce shora. Huxley označuje tuto „konečnou revoluci“ za nástroj „oligarchie“, která usiluje o vytvoření „bezbolestného koncentračního tábora“ po celém světě. Huxley velmi přesně popsal způsob fungování těchto kontrolních technik a o několik desetiletí později poznamenal, jak prorockým se jeho román „Brave New World“ stal. Huxley, stejně jako Dr. Carroll Quigley, měl blízko k agenturám Světových vládců a stejně jako Quigley se zřejmě domníval, že by z toho mohlo vzejít něco dobrého, pokud by lidé jako on byli uvnitř. Ve skutečnosti se stejně jako Leary stal guruem protikultury a prosazoval právě ty metody, o nichž tvrdil, že je „oligarchie“ používá k vytvoření systému „šťastného otroctví“. Huxley v tomto smyslu inspiroval ideologii a metody a vyučoval v jedné z hlavních institucí vytvořených k prosazování protikultury, v Esalenově institutu.

Pokračující prosazování drog shora

Marihuana dnes plní roli „somy“ z Huxleyho „Brave New World“. Marihuana je dnes ve srovnání s tvrdými drogami

[744] Aldous Huxley, „TThe Ultimate Revolution“, 20. března 1962, Berkeley Language Center, archiv projevů SA 0269.

obecně považována za „neškodnou“, přesto je však jednou ze složek určité mentality, která dnes prostupuje celou společností; mentality, jejíž postoje jsou dnes součástí hlavního proudu a staly se relativně běžnými, jako je například neúcta k rodičům a starším lidem; zesměšňování tradic, náboženství a vlastenectví; hyperindividualismus a sebestřednost. Je snadno patrné, že některé z těchto postojů se rozšířily napříč všemi společenskými vrstvami a profesemi, věkovými skupinami i pohlavími.

Jedním z hlavních sponzorů propagace marihuany je globalistický spekulant [Žid] George Soros, člen Rady pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Relations), jehož rozsáhlá síť nadací a institutů prosazuje ideologii Nové levice pod novým názvem – „otevřená společnost“, jejíž revoluce se nazývají „barevné revoluce“ a svrhávají režimy, které se nehodí do mezinárodního ekonomického systému. Tím, co Soros míní pojmem „otevřená společnost“, je společnost otevřená mezinárodnímu ekonomickému vykořisťování.

Sorosův Open Society Institute, působící ve východní Evropě a v zemích bývalého SSSR, úzce spolupracuje s organizací Drug Policy Alliance se sídlem v USA. DPA se definuje následovně:

> Síť Drug Policy Alliance (DPA Network) je přední americká organizace prosazující alternativní přístupy k „válce proti drogám“, které vycházejí z vědeckých poznatků, soucitu, ochrany zdraví a lidských práv.
>
> Našimi příznivci jsou lidé, kteří věří, že válka proti drogám přináší více škody než užitku. Společně prosazujeme opatření, která snižují škody způsobené jak zneužíváním

> drog, tak i jejich zákazem, a hledáme řešení, která podporují bezpečnost a zároveň zachovávají svrchovanost jednotlivců nad jejich vlastní myslí a tělem. Usilujeme o to, aby drogová politika naší země již nezatýkala, neuvěžňovala, nezbavovala práv a jinak nepoškozovala miliony nenásilných lidí…[745]

Všimněte si, že odůvodnění DPA pro liberalizaci marihuany je obvyklým klišé nové levicově-liberální scény, které nyní tvoří základ mainstreamového myšlení: „suverenita jednotlivců nad vlastní myslí a tělem“; stejná rétorika, jaká se prosazuje při prosazování liberalizace potratů, feminismu, „práv dětí“ nad autoritou rodičů a dalších levicově-liberálních záležitostí, které jsou součástí agendy světových vládců.

DPA vysvětluje, že síť a aliance byly založeny v roce 2000, kdy se Lindesmith Center sloučilo s Drug Policy Foundation. Lindesmithovo centrum (TLC) založil v roce 1994 [Žid] Dr. Ethan Nadelmann, JD, Ph.D., profesor politologie na Princetonské univerzitě a mezinárodně uznávaný zastánce liberalizace drogové politiky. Centrum pojmenoval po profesoru Alfredu Lindesmithovi, profesorovi z Indiana University, „který byl prvním významným vědcem v USA, jenž zpochybnil konvenční uvažování o drogách, závislosti a drogové politice.“[746] Druhým zakládajícím členem je organizace Drug Policy Foundation (DPF), kterou v roce 1987 založil [Žid] profesor Arnold S. Trebach z American University a Kevin B. Zeese, právník, jenž na počátku 80. let stál v čele

---

[745] Drug Policy Alliance Network, About DPA Network, http://www.drugpolicy.org/about/ (nahlédnuto 19. února 2010).

[746] Tamtéž, History, http://www.drugpolicy.org/about/history/ (nahlédnuto 19. února 2010).

Národní organizace pro reformu zákonů o marihuaně (NORML).[747]

DPA uvádí, že Lindesmith Center „se stalo prvním domácím projektem Open Society Institute (OSI) George Sorose. Rychle se prosadilo jako přední institut prosazující reformu protidrogové politiky ve Spojených státech.“[748]

Čtenář by se měl zamyslet nad tím, proč by se George Soros, jeden z hlavních oligarchů prosazujících „nový světový řád“, který vynakládá obrovské jmění na své „barevné revoluce“, na reformu zákonů o potratech a feminismus, jakož i na řadu dalších iniciativ zaměřených na globalizaci společností, stal prvním mecenášem hlavní americké lobby usilující o liberalizaci drog? Není rozumné předpokládat, že v tom hraje roli širší agenda?

V představenstvu DPA zasedají různé celebrity (Sting, Harry Belafonte), právníci, lékaři, podnikatelé a politici, mezi nimiž jsou například:

- George Soros, předseda představenstva společností Soros Fund Management, Soros Foundation a sítě Open Society Institute.
- George P. Shultz, který působil jako ministr práce, financí a zahraničí za prezidentů Nixona a Reagana a jako poradce George W. Bushe. Shultz je předsedou Mezinárodní poradní rady banky JP Morgan Chase, iniciativy New Atlantic Initiative[749], tábora Mandalay v Bohemian

[747] Tamtéž.
[748] Tamtéž.
[749] New Atlantic Initiative je další globalistický think tank sdružující průmyslníky, bankéře, politiky, novináře a další osobnosti, jehož cílem je sblížit USA a Evropu

Grove[750], Výboru pro osvobození Iráku[751] a Výboru pro současné nebezpečí[752] a je členem Rady pro zahraniční vztahy.

---

a čelit protekcionistickým a nacionalistickým hospodářským politikám. Shultz je uveden jako patron spolu s bývalým ministrem zahraničí a Rockefellerovým chráněncem [Židem] Henrym Kissingerem (CFR, Bilderberg) a [Židem] Václavem Havlem, bývalým prezidentem Československa (http://www.jcpa.org/nai.htm. (Přístup 20. února 2010), který je shodou okolností také členem správní rady organizace Drug Policy Alliance. Havel se ujal prezidentského úřadu jako jeden z aktérů tzv. „sametové revoluce“, jedné z „barevných revolucí“ organizovaných sítěmi Sorose. Mezi „spolupracujícími institucemi“ s New Atlantic Initiative je i „Project for a New American Century“, přední „neokonzervativní“ lobby, jejíž vliv byl klíčový při tlačení USA do války proti Iráku a která i nadále lobbuje za zásah USA proti Sýrii, Íránu a dalším státům.

[750] Bohemian Grove je místem setkávání členů Bohemian Clubu, který byl založen v roce 1872. Setkání se účastní představitelé podnikatelské a politické sféry, novináři a osobnosti kulturního života a jsou obestřena přísným tajemstvím. Součástí areálu je 40 stop vysoká svatyně sovy a po 40 letech členství je zasvěcenec označen jako „Old Guard“ (Stará garda). Peter Martin Phillips, „A Relative Advantage: Sociology of the San Francisco Bohemian Club“, disertační práce, Sonoma State University, 1994. Disertační práce obsahuje přílohy s výčtem stovek zasvěcenců Bohemian Grove, kteří jsou řediteli nadací, korporací a tvůrci politiky ve vládě, včetně známých jmen, jako jsou [Žid] Kissinger, Donald Rumsfeld, David Packard, Gerald Ford, Walter Cronkite… Kromě mnoha dalších zajímavých informací Phillips uvedl, že: „201 korporací tvoří v podstatě korporátní rodinu Bohemian“ (s. 77). Na závěr Phillips uvádí, že: „… členství v klubu posiluje soudržnost mezi elitami a přináší přítomným mužům ekonomické a politické výhody“ (s. 159). Čtenáři se doporučuje prostudovat celou disertační práci na adrese: http://libweb.sonoma.edu/regional/faculty/phillips/bohemianindex.html (přístup 20. února 2010).

[751] Jedná se o další „neokonzervativní“ think tank, který, jak již název napovídá, prosazoval válku proti Iráku.

[752] „Neokonzervativní“ think tank, který prosazuje „válku proti terorismu“. Stejně jako v případě Výboru pro osvobození Iráku a Projektu pro nové americké století bylo jeho cílem vyvíjet tlak na americké vlády, aby vedly válku proti států, které se nepodřídí globalistickým (či izraelským) zájmům.

- Paul Volcker, bývalý předseda Federálního rezervního systému.[753]
- [Žid] Václav Havel, poslední prezident Československa a první prezident České republiky, se dostal do této funkce díky Sorosově „barevné revoluci“. Tzv. „sametová revoluce“ začala v roce 1989 jako studentská demonstrace, podobně jako povstání Nové levice v 60. letech, zejména pařížské povstání v roce 1968, a eskalovala do průmyslových stávek, stejně jako všechny ostatní údajně

[753] Zvláštní pozornost si zaslouží Volcker. V roce 1991 převzal po Davidu Rockefellerovi funkci čestného předsedy Trilaterální komise, kterou založil Rockefeller, a tuto funkci zastával až do roku 2001. V roce 1979 byl za vlády prezidenta Cartera jmenován předsedou Rady guvernérů Federálního rezervního systému a v roce 1983 byl do této funkce jmenován znovu za vlády prezidenta Reagana. Byl také předsedou správní rady Skupiny 30, dalšího globalistického think tanku. Ve svých přednáškách o globalizaci Volcker uvedl: „Dospěl jsem k přesvědčení, že konečným důsledkem skutečně globálního obchodního a finančního systému bude společná měna, která bude pokrývat většinu světa. Jsem však dostatečně realista na to, abych věděl, že se toho za mého života nedočkám.“ Volcker, Globalization and the world of finance, Hutchinsonova přednáška z roku 2001, Univerzita v Delaware, http://www.trilateral.org/membship/membtxts/pv/010430.htm (přístup 19. února 2010). Volcker v roce 2000 před thajským králem prohlásil, že místní a národní ekonomiky by se měly globálně sloučit do větších konglomerátů, a jako příklad uvedl „trilaterální“ model Spojených států, Evropy a Japonska, přičemž uvedl: „Místní banky a další finanční instituce mohou spojit síly s většími a stabilnějšími partnery. K takové konsolidaci ve skutečnosti dochází velmi rychle ve Spojených státech, v Evropě a dokonce i v Japonsku, kde jsou banky již od počátku velmi velké.“ Paul Volcker, „Globalization and the international financial system, dinner lecture honoring the 72nd birthday of His Majesty King Bhumibol Adulyadej Bangkok,“ Thajsko, 27. ledna 2000. http://www.trilateral.org/membship/membtxts/pv/000127.htm (přístup 19. února 2010). Volcker patřil k mnoha předním plutokratům, mezi nimiž byl zejména Soros, kteří podporovali Obamu v prezidentských volbách. K. R. Bolton, „Obama: Catspaw of International Finance“, Rense.com, 28. srpna 2008. http://www.rense.com/general83/cats.htm (nahlédnuto 19. února 2010).

„spontánní“ „barevné revoluce“ na Ukrajině, v Gruzii, Srbsku atd.[754]

Čtenář by si měl položit otázku: co dělají osobnosti jako Shultz, Soros a Volcker jako sponzoři největšího lobbistického hnutí, které prosazuje legalizaci marihuany? Všichni tito lidé jsou velmi aktivními globalisty, usilujícími o nastolení „nového světového řádu“. V případě Sorose navíc financuje feminismus, legalizaci potratů a „barevné revoluce“, které svrhly řadu států, které se mu nelíbily. Jak uvádí zpráva globalistického think tanku Club of Rome[755], tito oligarchové nepovažují „mladistvou rebélii“ za hrozbu, ale za znamení optimismu, neboť „mladistvou rebélii“ lze zmanipulovat ve prospěch cílů světových vládců.

LSD plnilo roli „somy“ a „establishment“ využil údajně „protisystémovou“ mládežnickou revoltu jako prostředek k otestování všech základních metod sociální kontroly, o nichž se píše v Huxleyho románu „Brave New World“: včetně vytvoření masy, v níž byla individuální identita a loajalita k čemukoli mimo uměle vytvořenou skupinu vymazána kombinací omamných látek a toho, co Huxley nazýval „orgy-porgy“[756]; obojí tvořilo základ „nového náboženství“. Leary a další představitelé protikultury otevřeně hovořili o svém systému sociálního inženýrství[757] jako o „novém náboženství“ a Leary si byl vědom alespoň některých sil, které ho využívaly, včetně toho, co chvalně nazýval „liberální CIA“. Ačkoli éra hippies již

[754] Viz níže: Kapitola jedenáctá: „Globální demokratická revoluce“.
[755] Pokud jde o zprávu Římského klubu, viz níže: Kapitola desátá: „Scénáře krizí a jejich zvládání“.
[756] Obdoba „love-inů“ z hnutí protikultury 60. let.
[757] To, co Leary nazýval „inženýrstvím lásky“.

pominula, to, co vytvořila, přetrvává a v mnoha ohledech se stalo mainstreamem v podobě respektovaného liberálního smýšlení.

Hudba revoluce

Vliv hudby na společnost je znám již od dob starověkého Řecka. Aristoteles poznamenal:

> Jakákoli hudební inovace představuje pro celý stát velké nebezpečí a měla by být zakázána… když se mění hudební styly, mění se s nimi vždy i základní zákony státu.[758]

Podobně i Platón si uvědomoval sílu hudby, která může působit jak k dobru, tak ke zlu, a napsal:

> A právě proto, můj drahý Glaukone, je tato fáze výchovy [tj. hudba] tak zásadní. Rytmus a harmonie totiž pronikají hluboko do mysli a mají na ni nesmírně silný vliv; je-li výchova dobrá, vnáší do ní půvab a krásu, je-li špatná, pak naopak…[759]

Hudba, sex a drogy byly – a stále jsou – základem dialektiky „protisystémové“ protikultury, kterou vytvořil samotný establishment. Platón poznamenal, že estetika, ať už v hudbě, nebo ve výtvarném umění, může mít dalekosáhlé důsledky, a to jak pozitivní, tak negativní. Protikulturní hnutí vytvořené establishmentem představuje negativní stránku estetiky, jak ji definuje Platón. Každému, kdo si přečte třetí knihu díla „Ústava“, je zřejmé, že tato myšlenka posloužila jako

---

[758] Aristoteles, Politika, přeložil T. A. Sinclair (Londýn: Penguin, 1981), 8: 5, s. 466.

[759] Platón, Ústava, překlad Desmond Lee (Middlesex: Penguin, 1974), kniha III: 402, s. 163. Ve druhé knize Platón rozvádí své myšlenky o významu estetiky, která má na společnost jak negativní, tak pozitivní dopady.

jeden z vzorů pro vytvoření nihilistické estetiky, jejímž cílem je zničit tradiční společenský řád.

Vliv hudby na mysl patřil k tématům, jimiž se zabývala raná německá a americká psychologie.[760] Charles M. Diserens, jeden z prvních amerických psychologů, sepsal doktorskou práci s názvem „Vliv hudby na chování“ (1922), v níž uvedl:

> Naším cílem je tedy zkoumat vliv hudby na organismus. K hudbě přistupujeme spíše z praktického než z estetického hlediska a považujeme ji za nezbytnost, za možný prostředek převýchovy a lidské obnovy pro všechny, nikoli za pouhý předmět neplodného potěšení či terč kritiky ze strany úzkého okruhu učenců.[761]

Světoví vládci brzy podpořili výzkumy zaměřené na vliv hudby jako prostředku sociální kontroly.

Projekt Radio Project — výzkum manipulace mysli financovaný Rockefellerovou nadací

V souvislosti s využíváním hudby jako nástroje sociální kontroly dochází ke sbližování levicových akademiků z okruhu Frankfurtské školy a globalistické elity.

Projekt „The Radio Project“ byl jednou z prvních studií zabývajících se manipulací mysli; byl založen v roce 1937 na Princetonské univerzitě s finanční podporou Rockefellerovy nadace. Jeho cílem bylo zkoumat dopady nových forem

---

[760] Robert Gjerdingen, The Psychology of Music, Northwestern University, http://74.125.155.132/search?q=cache:F0GHiuZEpwUJ:faculty-web.at.northwestern.edu/music/gjerdingen/Papers/PubPapers/PsychMusic.pdf (nahlédnuto 22. ledna 2010).

[761] Charles M. Diserens, The Influence of Music on Behavior (Princeton: Princeton University Press, 1926).

masových médií na společnost, zejména pak rozhlasu. V čele projektu stál [Žid] Paul Lazarsfeld, rakouský socialista[762], který byl do USA přiveden jako stipendista Rockefellerovy nadace[763] a stal se jedním z nejvlivnějších sociálních vědců v Americe; zakladatelem „výzkumu veřejného mínění“. V roce 1934 Lazarsfeld založil Výzkumné centrum Univerzity v Newarku, které provádělo výzkum pro programy New Deal, systém veřejného školství a Frankfurtský institut.[764] Lazarsfeld se zabýval aplikací psychologie na sociální a ekonomické otázky. Jedním z ústavů, které založil, byl Úřad pro rozhlasový výzkum na Princetonské univerzitě:

> Lazarsfeldův výzkumný projekt zaměřený na rozhlas prakticky stvořil obor výzkumu masové komunikace. Zabýval se tím, proč se do médií dostávají určité zprávy a proč jim lidé věnují pozornost – tedy jaké uspokojení či odměny lidé z médií získávají a jaké funkce média v jejich životech plní. Lazarsfeldův vliv na tento obor přetrval i po jeho smrti. V polovině 80. let byli ředitelé sociálního výzkumu tří největších amerických televizních sítí – CBS, ABC a NBC[765] – všichni Lazarsfeldovými bývalými studenty.
>
> V roce 1939 byl grant Rockefellerovy nadace na výzkum rozhlasu převeden z Princetonské univerzity na Kolumbijskou univerzitu, kde se Lazarsfeld stal profesorem sociologie. V roce 1944 byl Úřad pro

[762] Biographical Memoirs (Washington: National Academy Press, 1987), sv. 56, s. 255.
[763] Tamtéž, s. 258.
[764] Tamtéž.
[765] Všechny sítě spojené s CFR.

rozhlasový výzkum přejmenován na Úřad pro aplikovaný sociální výzkum[766], který se v 50. a 60. letech stal předním univerzitním institutem pro sociální výzkum ve Spojených státech.[767]

Theodor Adorno z Frankfurtské školy[768] byl jedním z hlavních vědeckých pracovníků zaměstnaných v rámci rozhlasového projektu. Adorno byl ředitelem hudební sekce tohoto projektu. Jeho výzkum, přezdívaný „Projekt Malá Annie“, se zabýval emocionálními reakcemi posluchačů na postavy a scény, aby scénárista mohl ovlivnit reakci publika. Adorno popsal závislost na hudbě jako podobnou jiným formám závislosti a jako prostředek socializace jednotlivce do masy.

Byl to Max Horkheimer, ředitel Frankfurtského institutu a člen frankfurtské skupiny, kterou do Spojených států přivedla z Německa Rockefellerova nadace a New School for Social

---

[766] Biographical Memoirs, op. cit., s. 260.

[767] Životopis Paula Lazarsfelda, http://www.answers.com/topic/paul-lazarsfeld (nahlédnuto 5. března 2010).

[768] Adorno byl ve Francii spojen s esoterickým levicovým kultem Acephale prostřednictvím jeho Collège de Sociologie, kde přednášel společně s dalšími významnými představiteli levicové sociologie, jako byli [Žid] Claude Lévi-Strauss a Jean-Paul Sartre. Acephale, založené avantgardním romanopiscem a komunistou Georgesem Bataillem v roce 1936 společně s Collège de Sociologie, hlásalo syntézu sexu (eros) a smrti (thanatos) jako formu uctívání. Collège vydávalo stejnojmenný časopis Acephale. Georges Bataille, The Biography Project, http://74.125.155.132/search?q=cache:MTShFabQQ2cJ:www.popsubculture.com/pop/bio_project/georges_bataille.html (přístup 29. ledna 2010). Návrat k lidským obětem byl pro stoupence Acephale hlavním tématem zájmu. Symbolem Acephale (což znamená „bez hlavy“) byla mužská postava bez hlavy, držící nůž a granát, s lebkou zakrývající genitálie. K. R. Bolton, disertační práce, From Knights Templar to New World Order (Paraparaumu Beach, Nový Zéland: Renaissance Press, 2006), „Acephale“, str. 84–85.

Research, kdo v roce 1938 zařídil Adornovi místo v rámci Princeton Radio Project.[769] Adorno zpočátku propagoval atonální, psychologicky zneklidňující hudbu [Žida] Arnolda Schoenberga, později však uznal, že k revoluční indoktrinaci může dojít na masové úrovni pouze za pomoci „standardizované“ repetitivní hudby, a do roku 1960 přestal popovou hudbu kritizovat.[770]

Hudba měla hrát významnou roli v protikultuře 60. let, stejně jako i dnes ovlivňuje formování postojů. Stejně jako LSD guru Leary a Dr. Bancroft z Kinseyho institutu vyjádřili názor, že omamné látky a sex mají revoluční a podvratný význam, i hudebníci se vyjádřili ve stejném duchu ohledně politické role hudby. Cituji:

> [Naše hudba má za cíl] nahradit jeden systém hodnot jiným… svobodné mysli… svobodné drogy… svobodná těla… svobodná hudba. ([Žid] Paul Kantner, Jefferson Airplane)[771]
>
> Popová hudba je masové médium, které formuje způsob uvažování lidí. (Graham Nash z kapely Crosby, Stills & Nash)[772]

---

[769] Jennefer Callaghan, „Theodore Adorno“, Úvod do postkoloniálních studií, Emory University, 2000. http://74.125.155.132/search?q=cache:8r10oaiW6x4J:www.english.emory.edu/Bahri/Adorno.html (přístup 22. ledna 2010).

[770] Elizabeth Whitcombe, „Adorno as Critic: Celebrating the Socially Destructive Force of Music“, The Occidental Observer, srpen 2009, http://www.theoccidentalobserver.net/authors/Whitcombe-AdornoI.html%20 (nahlédnuto 22. ledna 2010).

[771] Paul Kantner, „Grace Slick with Paul Kantner, 1971“; Peter Herbst (ed.), The Rolling Stone Interviews 1967–1980 (New York: St. Martin’s Press, 1989), s. 447.

[772] Graham Nash, Hit Parader Yearbook, č. 6, 1967.

> Atmosféry se budou zrodit skrze hudbu, protože hudba je sama o sobě duchovní záležitost… hypnotizujete lidi tak, že se vrátí přímo do svého přirozeného stavu, který je čistě pozitivní – to je to, co chceme říci o podvědomí… Lidé dnes touží po uvolnění jakýmkoli způsobem. Jde o to, aby se uvolnili správnou formou. Pak budou mít pocit, jako by vstupovali do jiného světa, do jasnějšího světa. Hudba proudí ze vzduchu; proto se spojuji s duchem, a když se lidé vrátí z tohoto přirozeného opojení, vidí jasněji, vnímají věci jinak... (Jimi Hendrix)[773]
>
> Rocková hudba má stejné poselství jako dřív. Je protináboženská, protinárodní a proti morálce. Ale teď už chápu, co je třeba udělat. To poselství je třeba podat s trochou medu. ([Žid] John Lennon)[774]
>
> Rock 'n' roll je pohanský a primitivní, a má v sobě něco z džungle, a přesně tak by to mělo být! V okamžiku, kdy přestane být tím vším, je mrtvý… Skutečný smysl rocku… spočívá v sexu, subverzi a stylu. ([Žid] Malcolm McLaren)[775]

[Žid] Jerry Rubin, spoluzakladatel Mezinárodní strany mládeže (Yippies) spolu s [Židem] Abbie Hoffmanem – přičemž tito dva patřili k hlavním agitátorům Nové levice –, výslovně uvedl, že základem Nové levice je spojení tří složek, o nichž jsme dosud hovořili: sex, drogy a hudba:

---

[773] Jimi Hendrix, Life, 3. října 1969, s. 74.
[774] John Lennon, 1980, citováno podle Johna Blancharda, Pop Goes the Gospel (Evangelical Press, 1992), s. 84.
[775] Malcolm McLaren, manažer punkrockové kapely, Rock, srpen 1983, s. 60.

> Rock ’n’ roll znamenal začátek revoluce. . . . Spojili jsme mládí, hudbu, sex, drogy a vzpouru se zradou, a to je kombinace, kterou jen těžko něco překoná.[776]

Revoluční umění

Modernismus v umění, stejně jako psychedelická revoluce, „volná láska“ a feminismus, byl prosazován Světovými vládci za účelem:

- Rozbít tradiční morální a společenské tradice;
- Vytvořit kosmopolitní kulturu, která nahradí specifickou estetiku založenou na místě a etnickém původu; tj. vybudovat internacionalistickou kulturu, která bude v souladu s odtržením lidí od pocitu sounáležitosti s místem a kořeny;
- Psychologicky zničit individuální smysl pro formu a řád, což bude představovat další aspekt protikultury za účelem dekonstrukce jedince jako předpokladu pro jeho rekonstrukci.

Abstraktní expresionismus byl prvním uměleckým hnutím, které bylo výslovně označováno jako „americké“. Jackson Pollock, ústřední postava abstraktního expresionismu, byl podporován organizací „Kongres pro kulturní svobodu“ (Congress for Cultural Freedom) spadající pod CIA. V letech 1938–1942 působil v rámci Federálního uměleckého projektu (Federal Art Project) společně s dalšími levicovými umělci, kteří malovali nástěnné malby v rámci Rooseveltova programu

[776] Jerry Rubin, Do It! Scenarios of the Revolution (New York: Simon & Schuster, 1970), s. 19, 249. Je třeba poznamenat, že Rubinův vydavatel patřil k největším vydavatelským koncernům na světě.

New Deal. Abstraktní expresionismus se stal hlavní uměleckou strategií ofenzívy studené války proti socialistickému realismu, který od Stalinových časů podporoval SSSR. Stejně jako v mnoha jiných oblastech i v umění Stalin zvrátil původní bolševické tendence, které byly experimentální a – jak by se od marxismu dalo očekávat – protitradiční. Sociální realismus byl v 30. letech 20. století populární americkou uměleckou formou, ale koncem 40. let začali umělečtí kritici a bohatí mecenáši prosazovat abstraktní expresionismus. Modernistické umění se během studené války stalo faktorem světové revoluce Spojených států. V roce 1947 uspořádalo americké ministerstvo zahraničí modernistickou výstavu s názvem „Advancing American Art“ (Pokrok amerického umění), která byla určena pro Evropu a Latinskou Ameriku a dostala se až do Prahy.[777]

Trockisté uzavřeli spojenectví s anarchisty z modernistického hnutí na základě trockistického odsouzení stalinistické umělecké politiky. Tuto kulturní ofenzívu si osvojila CIA, Rockefellerovi a další světoví vládci. V roce 1938 vydali André Breton[778], mexický komunistický muralista [Žid] Diego Rivera[779] a [Žid] Lev Trockij manifest s názvem:

---

[777] Saunders, The Cultural Cold War, s. 256.

[778] Breton byl zakladatelem surrealismu. V roce 1927 vstoupil do Francouzské komunistické strany, z níž byl v roce 1933 vyloučen kvůli svým vazbám na Trockého. V roce 1952 Breton o surrealismu napsal: „Právě v černém zrcadle anarchismu se surrealismus poprvé poznal.“ Surrealismus byl tedy další syntézou socialismu a freudovské psychoanalýzy, aplikovanou na umění, stejně jako ji na politiku aplikoval Frankfurtský institut.

[779] V Mexiku žil Trockij nejprve u [Žida]Diega Rivery a poté u Diegovy manželky, umělkyně [Židovky] Fridy Kahlo; do Mexika dorazil v roce 1937, kde byl v roce 1940 zavražděn stalinistickým agentem. Je zajímavé, že Rivera dostal osobní zakázku od Johna D. Rockefellera ml. na namalování nástěnné malby do vstupní haly RCA v prestižním Rockefellerově centru, které se v roce 1931 stavělo jako výkladní skříň Rockefellerovy moci. Abby, manželka Johna D. ml., nakupovala

„Směrem k svobodnému revolučnímu umění“.[780] Manifest byl publikován v podzimním čísle časopisu Partisan Review z roku 1938. Podle Bretona byl autorem manifestu ve skutečnosti Trockij; v manifestu se uvádí:

> Vzhledem k tomu, že vychází z jednotlivce, vzhledem k tomu, že zapojuje subjektivní nadání k vytvoření něčeho, co přináší objektivní obohacení kultury, jeví se jakýkoli filozofický, sociologický, vědecký či umělecký objev jako výsledek vzácné náhody, tedy jako více či méně spontánní projev nutnosti... Konkrétně nemůžeme zůstat lhostejní k intelektuálním podmínkám, za nichž se odehrává tvůrčí činnost, ani bychom neměli opomenout projevit veškerou úctu těm konkrétním zákonům, které řídí intelektuální tvorbu.
>
> V dnešním světě si musíme uvědomit stále se šířící ničení podmínek, za nichž je duševní tvorba možná... Hitlerův režim, poté co zbavil Německo všech umělců, jejichž dílo vyjadřovalo sebemenší, byť povrchní sympatie ke svobodě, snížil ty, kteří se stále ještě odvažují vzít do ruky pero či štětec, na úroveň domácích služebníků režimu...

Riverovy obrazy do své osobní sbírky, zajistila vystavení Riverových děl v Muzeu moderního umění, které ovládali Rockefellerovi, a stýkala se s Riverou i Fridou Kahlo. O zakázce s Riverou jednal Nelson Rockefeller. Tématem mělo být: „Člověk na křižovatce, hledící s nadějí a velkorysou vizí k volbě nové a lepší budoucnosti.“ S takovým tématem by mělo být zřejmé, jak by jej interpretoval nadšený komunista, jehož skica znázorňovala upadající kapitalismus s jasnou budoucností vlajících červených vlajek a „svatou tváří“ Lenina. Kvůli posměškům tisku nad tím, že kapitalista financuje revoluční umělecké dílo, byla nástěnná malba „neochotně odstraněna“. Ron Chernow, Titan: The Life of John D. Rockefeller Sr. (New York: Little Brown & Co., 1998), str. 669–670.

[780] André Breton, Diego Rivera a Lev Trockij, „Towards a Free Revolutionary Art“, 25. července 1938.

> Pokud lze věřit zprávám, totéž platí i pro Sovětský svaz... Skutečné umění, které se nespokojí s variacemi na hotové vzory, ale trvá na vyjádření vnitřních potřeb člověka a lidstva ve své době – skutečné umění nemůže nebýt revoluční, nemůže neusilovat o úplnou a radikální přestavbu společnosti... Uznáváme, že pouze sociální revoluce může vyčistit cestu pro novou kulturu. Pokud však odmítáme jakoukoli solidaritu s byrokracií, která nyní ovládá Sovětský svaz, je to právě proto, že v našich očích nepředstavuje komunismus, ale jeho nejzrádnějšího a nejnebezpečnějšího nepřítele...

Kritérium umění, které zde Trockij uvádí, se zdá být spíše v duchu anarchismu Bretona a budoucí Nové levice než v duchu kolektivistické povahy marxismu. Takový umělecký egoismus a individualismus se totiž jeví jako přímý protiklad ekonomického kolektivismu, který Trockij a další marxisté požadovali v ekonomické sféře. Vzhledem k tomu, že manifest byl publikován v časopise Partisan Review, který později dostával dotace od CIA a nadací jako účastník toho, co se stalo „kulturní studenou válkou“, lze spekulovat, že tento trockistický umělecký manifest sloužil jako základ pro uměleckou politiku CIA a světových vládců. Lze jej také vnímat jako základ, na němž se následně vyvinulo a nadále existuje modernistické umělecké hnutí. V Trockého terminologii se jedná o umění a kulturu odtrženou od jakéhokoli kulturního dědictví či tradice, individualizovanou a vykořeněnou. Není zde místo pro národní či etnickou kulturu, ani pro „proletářskou kulturu“, kterou měl ve stalinistickém Rusku představovat „socialistický realismus“, ale pouze pro kosmopolitní, nihilistické a hyperindividualizované umělecké

formy. Jedná se o typ umění, který by mohl být snadno využit ve službách Světových vládců jako další forma „uměle vytvořeného disentu“. Právě z tohoto prostředí CIA a Světoví vládci rekrutovali své agenty a loutky, aby vytvořili svou kulturní revoluci.

Trockij napsal text „Směrem k svobodnému revolučnímu umění“ jako výzvu k mobilizaci umělců po celém světě – jakési manifest „Umělci celého světa, spojte se!“ –, aby se na kulturní frontě postavili proti fašismu a stalinismu, které pro mnoho levicových aktivistů a komunistů představovaly synonyma:

> Velmi dobře víme, že po celém světě jsou dnes roztroušeny tisíce a tisíce osamělých myslitelů a umělců, jejichž hlasy jsou přehlušeny hlasitými sbory disciplinovaných lhářů. Stovky malých místních časopisů se snaží shromáždit kolem sebe síly mládeže a hledají nové cesty, nikoli dotace. Každý pokrokový směr v umění je fašismem ničen jako „zdegenerovaný“. Každé svobodné dílo je stalinisty označováno za „fašistické“. Nezávislé revoluční umění musí nyní shromáždit své síly pro boj proti reakčnímu pronásledování.[781]

Dvěma osobnostmi, které se nejvíce zasloužily o prosazení abstraktního expresionismu, byli umělecký kritik [Žid] Clement Greenberg a zámožný umělec a historik umění Robert Motherwell[782], jenž se v této oblasti energicky angažoval.

---

[781] Tamtéž.

[782] „Motherwell byl členem Amerického výboru pro kulturní svobodu,“ což byla americká pobočka Kongresu pro kulturní svobodu; stejně jako Jackson Pollock. Saunders, The Cultural Cold War, s. 276. Oba redaktoři časopisu Partisan Review, [Židé] Philip Rahv a William Phillips, se stali členy amerického výboru Kongresu pro kulturní svobodu. Saunders, The Cultural Cold War, s. 158.

Greenberg byl newyorský trockista a dlouholetý umělecký kritik časopisů Partisan Review a The Nation. Greenberg poprvé upoutal pozornost uměleckého světa svým článkem „Avant-Garde and Kitsch“[783] z roku 1939 v časopise Partisan Review, v němž prohlásil, že umění je propagandistickým médiem, a odsoudil „socialistický realismus“ stalinistického Ruska i „völkisch“ umění Hitlerova Německa; jeho kritika sovětské umělecké politiky byla v souladu s Trockého manifestem z roku 1938.

Greenberg byl obzvláště nadšeným obdivovatelem Pollocka a v eseji z roku 1955 s názvem „American Type Painting“[784], která vyšla v časopise Partisan Review, vychvaloval abstraktní expresionismus a jeho představitele jako další etapu modernismu. Greenberg se domníval, že po druhé světové válce se Spojené státy staly strážcem „pokrokového umění“. Na tomto základě se abstraktní expresionismus stal během studené války prostředkem kulturní subverze.

Greenberg se stal zakládajícím členem Amerického výboru pro kulturní svobodu (American Committee for Cultural Freedom - ACCF)[785] a podílel se na jeho „výkonném rozhodování“.[786] Greenberg pokračoval v podpoře CCF i poté, co v roce 1966 deníky New York Times a Ramparts odhalily, že CCF a časopisy jako Encounter byly financovány CIA, a nadále

[783] Clement Greenberg, „Avant-Garde and Kitsch“, Partisan Review, 1939, 6:5, str. 34–49. Esej je k dispozici na adrese: http://www.sharecom.ca/greenberg/kitsch.html (přístup 25. ledna 2010).
[784] Clement Greenberg, „American Type Painting“, Partisan Review, jaro 1955.
[785] John O’Brien, „Úvod“, The Collected Essays and Criticism of Clement Greenberg (Chicago: University of Chicago Press, 1993), sv. 3, s. xxvii.
[786] Tamtéž, s. xxviii.

vykonával práci pro americké ministerstvo zahraničí a americké ministerstvo pro informace.[787]

Congress For Cultural Freedom

> Dejte mi sto milionů dolarů a tisíc oddaných lidí a zaručuji vám, že vyvolám takovou vlnu demokratických nepokojů mezi masami – ano, dokonce i mezi vojáky – v samotném Stalinově impériu, že všechny jeho problémy budou po dlouhou dobu výlučně vnitřní. Ty lidi dokážu najít. (Sidney Hook, 1949)[788]

Po zveřejnění Trockého článku „Směrem k svobodnému revolučnímu umění“ v časopise Partisan Review založili trockisté mezinárodní sdružení umělců s cílem vybudovat mezi umělci antifašistické a antistalinistické hnutí. Toto sdružení neslo název Fédération Internationale de l'Art Révolutionnaire Indépendant (FIARI). Myšlenka, z níž po druhé světové válce vzešel Congress for Cultural Freedom, jehož cílem bylo zmobilizovat umělce a literáty za antistalinistické hnutí, byla zřejmě poprvé formulována trockisty z FIARI.

Kongres za kulturní svobodu (Congress for Cultural Freedom - CCF) byl založen v roce 1951 a vycházel z Amerického výboru pro kulturní svobodu, který v roce 1938 zorganizoval [Žid] profesor Sidney Hook[789] americký filozof a trockista, který vydával časopis The New Leader – spolu se

---

[787] Tamtéž.

[788] Sidney Hook, 1949, citováno na webových stránkách CIA: „Cultural Cold War: Origins of the Congress for Cultural Freedom, 1949-50“; https://www.cia.gov/library/center-for-the-study-of-intelligence/kent-csi/docs/v38i5a10p.htm#rft1%20(accessed%2026%20January%202010).

[789] Hook také působil jako „smluvní konzultant“ pro CIA. Saunders, The Cultural Cold War, s. 157.

svým mentorem Johnem Deweym, zakladatelem americké „progresivní pedagogiky“ a předsedou fabiánské socialistické Ligy pro průmyslovou demokracii. V roce 1948 upoutala Hookova nová iniciativa „Američané za intelektuální svobodu“ pozornost Úřadu pro politickou koordinaci, nově zřízené složky CIA, kterou vedl Cord Meyer.

Zakládající konference CCF se konala v hotelu Waldorf-Astoria v roce 1949 jako přímá konkurence mírové konference sponzorované Sovětským svazem, která se konala rovněž v hotelu Waldorf a kterou podporovala řada amerických literátů. Článek CIA uvádí:

> Hrstka liberálních a socialistických spisovatelů v čele s profesorem filozofie Sidneyem Hookem v tom viděla příležitost přivlastnit si část pozornosti, která měla být věnována waldorfské mírové konferenci. Hook, sám zapřisáhlý bývalý komunista, tehdy učil na Newyorské univerzitě a vydával socialistický časopis s názvem The New Leader. O deset let dříve založil spolu se svým mentorem Johnem Deweyem kontroverzní skupinu nazvanou Výbor pro kulturní svobodu, která útočila jak na komunismus, tak na nacismus. Nyní zorganizoval podobný výbor, aby narušoval mírovou konferenci ve Waldorf-Astorii.[790]

Časopis „The New Leader“, který Hook redigoval, byl marxistickým periodikem, jehož šéfredaktorem v letech 1937–1961 byl ruský přistěhovalec [Žid] Sol Levitas, menševik, který

[790] Webové stránky CIA: „Cultural Cold War: Origins of the Congress for Cultural Freedom, 1949-50“; op. cit. (nahlédnuto 26. ledna 2010). Jako vždy jsou tito trockisté neupřímně označováni jako „bývalí komunisté“ a „antikomunisté“. Správné pojmy by měly být „antistalinisté“ a „proti SSSR“.

působil jako starosta Vladivostoku[791] a spolupracoval s bolševickými vůdci Trockým a Bucharinem.[792] Tito menševici a bolševici se stali fanatickými protisovětskými aktivisty.[793] Saunders cituje Toma Bradena z CIA, který uvedl, že časopis The New Leader byl udržován při životě díky dotacím, které Braden poskytoval Levitasovi.[794] Partisan Review[795] byl dalším levicovým časopisem, který před finančním krachem zachránily nadace a CIA, včetně Rockefellerů.[796]

CCF přijalo do svých řad několik významných levicových osobností, mezi nimiž byli David Rousset, šéfredaktor časopisu Franc-Tireur[797]; [Žida] Melvina J. Laskyho[798], který dříve vydával časopis The New Leader a v té době vydával Der Monat, noviny v Německu financované Spojenými státy, a

---

[791] Myron Kolatch, „Who We Are and Where We Came From“, The New Leader, http://www.thenewleader.com/pdf/who-we-are.pdf (nahlédnuto 27. ledna 2010). Časopis The New Leader v roce 2006 ukončil tištěné vydání a přešel na online verzi.

[792] Saunders, The Cultural Cold War, s. 163.

[793] Sám Trockij začínal jako menševik, tedy jako hlavní rival bolševismu po rozkolu obou frakcí v Ruské sociálnědemokratické dělnické straně. Trockij se pak po většinu své kariéry pohyboval mezi oběma frakcemi a definitivně se stal bolševikem až po vítězství leninistické strany v listopadu 1917.

[794] Saunders, The Cultural Cold War, s. 163.

[795] Saunders popisuje časopis Partisan Review jako periodikum založené ve 30. letech „skupinou trockistů z City College, která vzešla z přední organizace Komunistické strany, John Reed Clubu“. Saunders, tamtéž, s. 160. Když byl časopis Partisan Review na pokraji bankrotu, Sidney Hook požádal o pomoc a Henry Luce, vydavatel časopisu Time, poskytl grant ve výši 10 000 dolarů a zároveň daroval akcie společnosti Time Inc. Americkému výboru pro kulturní svobodu. (Saunders, tamtéž, s. 162.) Časopis Partisan Review, jehož šéfredaktorem byl [Žid] William Phillips, kulturní tajemník Amerického výboru pro kulturní svobodu, nadále dostával finanční prostředky od CIA, stejně jako časopis The New Leader. Saunders, tamtéž, s. 163.

[796] Tamtéž, s. 231.

[797] Tamtéž, s. 221.

[798] Tamtéž, str. 27–28.

později také vlivný časopis Encounter[799]; a [Žida] Franze Borkenaua, německého akademika, který působil jako oficiální historik Kominterny[800], dostal se jako trockista do sporu s Komunistickou stranou a stal se jedním ze zakládajících členů CCF.[801]

V roce 1950 se v Berlíně konala socialistická konference, kterou zorganizovali Lasky, [Židovka] Ruth Fischerová – bývalá vůdkyně Německé komunistické strany, která byla spolu se svou frakcí na příkaz Moskvy ze strany vyloučena – a výše zmíněný Franz Borkenau.[802] Mezi čestnými předsedy byli John Dewey a filozof Bertrand Russell, aktivista proti jaderným zbraním a pacifistický guru.[803] CIA k této konferenci uvádí:

---

[799] Tunku Varadarajan, „A Brief Encounter, Melvin Lasky is a legend. Better yet, he dislikes Maureen Dowd“, The Wall Street Journal, 6. dubna 2001, http://www.opinionjournal.com/taste/?id=90000394 (nahlédnuto 27. ledna 2010).
[800] Komunistická internacionála. Saunders, The Cultural Cold War, s. 71.
[801] „Franz Borkenau“, Spartacus Educational, http://74.125.155.132/search?q=cache:m2miYnAvig0J:www.spartacus.schoolnet.co.uk/SPborkenau.htm (nahlédnuto 27. ledna 2010).
[802] Saunders, The Cultural Cold War, s. 71. Ruth Fischerová byla sestrou Gerharda Eislera, který působil jako Stalinův hlavní agent ve Spojených státech.
[803] Russell byl patronem CCF. Saunders, The Cultural Cold War, s. 91. Stejně jako ostatní levicoví aktivisté a internacionalisté považoval stalinistické Rusko za hlavní překážku vzniku světové vlády po druhé světové válce, a to do té míry, že se zasazoval o bombardování SSSR jadernými zbraněmi. Russell v časopise The Bulletin of Atomic Scientists uvedl: „Americká a britská vláda […] by měly jasně dát najevo, že nejsou pro mír za každou cenu. V určité fázi, až budou jejich plány na mezinárodní vládu zralé, měly by je nabídnout světu... Kdyby Rusko ochotně souhlasilo, vše by bylo v pořádku. Pokud ne, bylo by nutné vyvinout tlak, a to i za cenu rizika války.“ (Bertrand Russell, „The Atomic Bomb and the Prevention of War“, The Bulletin of Atomic Scientists, 1. října 1946). V roce 1961 Russell vysvětlil, že podporoval OSN jako „jediného správce“ atomové energie, tzv. Baruchův plán, pojmenovaný po mezinárodním bankéři a dlouholetém poradci amerického prezidenta [Židovi] Bernardu Baruchovi. Russell poznamenává, že SSSR tento plán odmítl s odůvodněním, že „v OSN by mohl být téměř vždy

> Z dokumentů agentury vyplývá skutečný původ berlínské konference. Kromě toho, že dala podnět ke svolání kongresu, přispěla berlínská konference v roce 1950 k upevnění rodící se strategie CIA zaměřené na podporu nekomunistické levice – strategie, která se brzy stala teoretickým základem politických operací agentury proti komunismu v následujících dvou desetiletích.[804]

Námitkou proti tomuto a dalším podobným tvrzením je skutečnost, že CIA takové jednání označuje za součást „antikomunistické" strategie. Překvapivě i Saundersová v této souvislosti ve své fundované knize hovoří o „antimarxismu" a „antikomunismu". Saundersová tak například označuje Greenbergův průkopnický článek o abstraktním expresionismu, publikovaný v časopise Partisan Review v roce 1939, za „definitivní vyznání víry v elitářský a antimarxistický pohled na modernismus"[805], a to navzdory Greenbergově vlastní trockistické příslušnosti. Článek je útokem na uměleckou politiku jak fašismu, tak stalinismu. Jeho závěrečný odstavec je ve skutečnosti zcela marxistický:

> Kapitalismus v úpadku zjišťuje, že cokoli kvalitního, co je ještě schopen vytvořit, se téměř bez výjimky stává hrozbou pro jeho vlastní existenci. Pokroky v kultuře, stejně jako pokroky ve vědě a průmyslu, nahlodávají samotnou společnost, pod jejíž záštitou jsou umožněny. Zde, stejně jako v každé jiné otázce dneška, je nutné citovat Marxe

přehlasován". (Bertrand Russell, Has Man a Future?, Penguin, 1961). (Viz K. R. Bolton, „Origins of the Cold War and How Stalin Foiled a New World Order.")

[804] Webové stránky CIA: „Cultural Cold War: Origins of the Congress for Cultural Freedom, 1949-50."

[805] Saunders, The Cultural Cold War, s. 258.

> doslova. Dnes již nehledáme v socialismu novou kulturu – jakkoli nevyhnutelně se taková objeví, jakmile socialismus skutečně nastane. Dnes hledáme v socialismu pouze zachování té živé kultury, kterou právě nyní máme.[806]

Tvrdit, že CCF a její stoupenci byli antimarxisté – jak nyní CIA zdůvodňuje svou podporu a jak uvádí dokonce i Saundersová – je jistě příkladem orwellovského „dvojího myšlení“, ne? Ačkoli mezi členy CCF a dalšími chráněnci CIA a nadací byli i nekomunističtí levičáci, jako například liberálové, sociální demokraté a veteráni menševiků, je zcela nepřesné označovat tuto kulturní subverzi za „antimarxistickou“. Není o nic více antimarxistická než umělecký manifest Trockého, Rivery a Bretona. Hnací silou a faktorem, který sjednotil nesourodé prvky, byl antistalinismus, a taková byla posedlá nenávist mnoha marxistů, zejména trockistů, vůči SSSR po vyhnání Trockého, že byli ochotni stát se vědomými nástroji CIA a nadací.

Rockefellerova podpora modernismu

Podle Frances Stonor Saundersové uvádí agent CIA Tom Braden, který se stal ředitelem odboru CIA pro mezinárodní organizace – tedy oddělení, které řídilo Congress for Cultural Freedom –, že častým přispěvatelem do globalistické kulturní ofenzívy byl David Rockefeller. Braden Saundersové sdělil, že Rockefeller jednou vystavil šek na 50 000 dolarů pro „evropské mládežnické skupiny“ a byl obzvláště štědrý při financování mládežnických skupin ve Francii.[807]

---

[806] Greenberg, op. cit.
[807] Saunders, The Cultural Cold War, s. 145.

Hlavním propagátorem modernismu bylo Muzeum moderního umění (MoMA), které založil a vlastnil Rockefeller.[808] John J. Whitney, bývalý člen Rady pro psychologickou strategii americké vlády, byl členem správní rady muzea a podporoval Pollocka i další představitele modernismu.[809]

Podle archivů Rockefellerova centra hráli Abby, Nelson a David Rockefeller obzvláště důležitou roli při „založení a trvalém úspěchu muzea“.[810] Abby Rockefellerová byla v roce 1929 spoluzakladatelkou MoMA. Její syn Nelson byl prezidentem muzea v 40. a 50. letech.[811] Nelson byl nadšeným propagátorem abstraktního expresionismu a popisoval jej jako „malířství volného podnikání“[812], zatímco jiní jej prosazovali a tvořili kvůli jeho revolučním socialistickým ctnostem. Abstraktní expresionismus lze proto považovat za významný projev uměle vytvořeného disentu, o kterém zde hovoříme; falešného „disentu“ v zájmu plutokracie. A v modernistickém umění opět vidíme tendenci ke kosmopolitismu, internacionalismu a vykořeněnosti, což jsou tendence, které jsou vlastní jak marxismu, tak globální plutokracii.

Nelson Rockefeller se stal prezidentem muzea v roce 1939.[813] Po skončení svého působení ve funkci náměstka ministra zahraničí pro Latinskou Ameriku se v roce 1946 do této funkce vrátil. V době, kdy Nelson zastával funkci koordinátora pro meziamerické záležitosti, ministerstvo

[808] Tamtéž, s. 257.
[809] Tamtéž, s. 263.
[810] Výzkumné zprávy z Rockefellerova archivní centra, jaro 1997.
[811] Saunders, The Cultural Cold War, s. 257.
[812] Tamtéž, s. 258.
[813] Tamtéž, s. 257.

pořádalo výstavy „současného amerického malířství“, z nichž devatenáct bylo realizováno ve spolupráci s Rockefellerovým MoMA.[814] Podle Toma Bradena měl úzké vazby na CIA.[815] V roce 1954 se Nelson stal zvláštním poradcem prezidenta Eisenhowera pro politiku v období studené války.[816]

Členem správní rady MoMA byl John Whitney, který zároveň zastával funkci předsedy a prezidenta správní rady; během války působil v OSS, předchůdci CIA, a po válce pokračoval ve spolupráci s CIA. William Burden, který se k muzeu připojil v roce 1940 jako předseda jeho poradního výboru, pracoval během války v latinskoamerickém oddělení Nelsona Rockefellera. Stejně jako Whitney byl i on „rizikovým kapitalistou“; působil jako prezident Farfieldovy nadace CIA; v roce 1947 byl jmenován předsedou Výboru pro muzejní sbírky a v roce 1956 prezidentem MoMA.[817] Mezi další korporátní správce MoMA patřili [Žid] William Paley, majitel společnosti CBS, a Henry Luce ze společnosti Time-Life Inc., přičemž oba spolupracovali s CIA.[818] Joseph Reed, Gardner Cowles, [Žid] Junkie Fleischmann a Cass Canfield byli všichni současně členy správní rady MoMA i nadace Farfield Foundation patřící CIA. Mezi CIA a muzeem existovala řada dalších propojení, včetně Toma Bradena, který v letech 1947–1949 působil jako výkonný tajemník muzea, než nastoupil do CIA.[819]

---

[814] Saunders, The Cultural Cold War, s. 260.
[815] Tamtéž, s. 261.
[816] Tamtéž.
[817] Tamtéž.
[818] Tamtéž, s. 262. Časopis „Life“ vydávaný Luceovou společností věnoval Jacksonu Pollockovi článek ve svém srpnovém čísle z roku 1949, čímž mu zajistil všeobecnou slávu. Saunders, The Cultural Cold War, s. 267.
[819] Tamtéž, s. 263.

V roce 1952 zahájilo MoMA svou celosvětovou revoluci v oblasti abstraktního expresionismu prostřednictvím Mezinárodního programu, který disponoval pětiletým ročním grantem ve výši 125 000 dolarů od Rockefeller Brothers Fund, a to pod vedením Portera McCraye, jenž dříve působil také v Nelsonově oddělení pro Latinskou Ameriku a v roce 1950 jako atašé kulturní sekce americké diplomatické služby.[820] Russell Lynes ve svém popisu tohoto období uvádí, že MoMA mělo nyní k dispozici celý svět, aby ho „obrátilo“ na to, co nazýval „exportovatelným náboženstvím“ abstraktního expresionismu.[821]

Nová levice ze staré

V průběhu 60. let se různá hnutí, jimiž jsme se zabývali – freudovsko-marxistická syntéza Frankfurtské školy; sexologické doktríny iniciované Kinseym; psychedelie propagovaná Huxleym a Learym; modernistická hudba prosazovaná Adornem; a obecně modernistické umělecké trendy podporované Kongresem za kulturní svobodu sponzorovaným CIA a financovaným nadacemi – spojila do hnutí Nové levice. Toto hnutí, často násilné, syntetizovalo doktríny „konečné revoluce“ popsané Huxleym – hnutí, které mělo přetvořit jednotlivce prostřednictvím dekonstrukce tradičních hodnot, morálky a kulturních zvyklostí.

Institut pro politická studia

Konkrétní institucí, z níž vzešla Nová levice, byl Institut pro politická studia (IPS), který zpočátku financoval James

[820] Tamtéž, s. 267.

[821] Russell Lynes, Good Old Modern Art: An Intimate Portrait of the Museum of Modern Art (New York: Atheneum, 1973), citováno v knize Saunders, The Cultural Cold War, s. 267.

Warburg, potomek mezinárodní bankéřské dynastie Warburgů. Další finanční prostředky poskytl [Žid] Philip Stern ze společnosti Sears, Roebuck. IPS je i nadále financován z prostředků nadací MacArthur a Ford. Podle pochvalného popisu IPS na Wikipedii:

> Institut byl založen v roce 1963 dvěma bývalými spolupracovníky poradců Kennedyho administrativy: [Židem] Marcusem Raskinem, spolupracovníkem McGeorge Bundyho, a [Židem] Richardem Barnetem, spolupracovníkem Johna J. McCloyho. Počáteční finanční prostředky zajistili dědic společnosti Sears Philip Stern a bankéř James Warburg.[822]

Spoluzakladatel IPS Marcus Raskin se v roce 1958 v rámci své funkce tajemníka organizace „Liberal Project“ – kterou založili liberálně-demokratičtí politici, včetně Jamese, syna prezidenta Franklina D. Roosevelta – seznámil s Jamesem Warburgem. V roce 1961 byl Raskin jmenován poradcem pro otázky národní bezpečnosti McGeorge Bundyho (CFR), který působil jako poradce prezidenta Kennedyho pro národní bezpečnost. Bundy měl v letech 1966 až 1979 zastávat funkci prezidenta Fordovy nadace.

Druhý spoluzakladatel IPS, Richard Barnet, nastoupil v roce 1961 na ministerstvo zahraničí jako asistent Johna J. McCloye (CFR) v Americké agentuře pro kontrolu zbraní a odzbrojení. V roce 1969 se Barnet sám stal členem CFR. O Barnetově šéfovi, Johnu J. McCloyovi, uvádí Wikipedia:

---

[822] „Institute for Policy Studies“, Wikipedia, http://74.125.155.132/search?q=cache:eBM8BPK0R04J:en.wikipedia.org/wiki/Institute_for_Policy_Studies (nahlédnuto 29. ledna 2010).

> [V] letech 1953 až 1960 působil jako předseda představenstva Chase Manhattan Bank[823] a v letech 1958 až 1965 jako předseda představenstva Fordovy nadace; v letech 1946 až 1949 a poté znovu v letech 1953 až 1958 byl rovněž členem správní rady Rockefellerovy nadace, než nastoupil do funkce ve Fordově nadaci.
>
> V letech 1954 až 1970 byl předsedou prestižní Rady pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Relations) v New Yorku, po němž nastoupil David Rockefeller, který s ním úzce spolupracoval v bance Chase.[824]

Zpráva o IPS z roku 1977, kterou vypracovala Heritage Foundation, uvádí ohledně financování IPS:

> Podporu programům IPS v průběhu let poskytlo několik vysokých škol a univerzit a řada významných nadací osvobozených od daně, včetně Fordovy nadace, Nadace Samuela Rubina, Fieldovy nadace[825], Commonwealth Fund a Stern Family Fund. Zdá se, že v současné době je největším jednotlivým přispěvatelem Nadace Samuela

---

[823] Rockefellerova banka.

[824] „John J. McCloy“, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/John_J._McCloy (nahlédnuto 29. ledna 2010). Wikipedia rovněž v hesle „David Rockefeller“ uvádí, že John J. McCloy byl partnerem ve společnosti Milbank, Tweed, Hadley & McCloy, která působí jako právní poradce rodiny Rockefellerů. http://en.wikipedia.org/wiki/David_Rockefeller (přístup 29. ledna 2010).

[825] Nadace byla založena v roce 1940 Marshallem Fieldem III., newyorským investičním bankéřem, který podporoval Rooseveltův program New Deal. Jedním ze současných členů správní rady je Marshall Field V. Field Foundation, http://www.fieldfoundation.org/staff.html (přístup 2. února 2010). Field III. se stal členem představenstva společnosti Guaranty Trust Co. of New York patřící J. P. Morganovi a poté spoluzakladatelem investiční bankovní společnosti Marshall Field, Glore, Ward & Co. Mezi jeho vydavatelské podniky patřily časopis Parade, deník Chicago Sun, nakladatelství Simon & Schuster a Pocket Books.

Rubina, která podle dostupných údajů v roce 1975 přispěla částkou rovnající se polovině provozního rozpočtu IPS.[826]

Publikace IPS uvádí, že její financování pochází z „počátečního významného grantu od Stern Family Fund[827], a dále z následujících hlavních zdrojů: Bernstein Foundation a odkazu od [Žida] Dana Bernsteina[828], Fontenay Corporation[829], Janss Foundation[830], Irvinga F. Laucksa, Rubin Foundation[831],

---

[826] Zaměstnanci Heritage Foundation, „Institute for Policy Studies“, The Heritage Foundation, 19. dubna 1977: http://74.125.155.132/search?q=cache:AdbuqKpiYfsJ:www.heritage.org/research/governmentreform/ia2.cfma (nahlédnuto 29. ledna 2010).

[827] Založil jej [Žid] Phillip M. Stern, dědic [Žida] Julia Rosenwalda ze společnosti Sears Roebuck & Co. Jeho syn Phillip je současným předsedou fondu.

[828] Daniel Bernstein působil jako investiční makléř ve společnosti Loeb Rhoades na Wall Street a stal se jedním z deseti nejbohatších mužů v USA. Bernstein stál u zrodu hedgeových fondů a v roce 1956 začal pracovat jako nezávislý burzovní makléř. V roce 1960 navštívil se svou rodinou Castrovu Kubu a vrátil se do USA plný nadšení pro revoluci. Poté investoval své jmění do levicových projektů, včetně boje proti Jižní Africe a evropskému kolonialismu v Africe, a stal se finančním sponzorem protiválečných protestů. Po Bernsteinově smrti v roce 1970 vedl jeho nadaci Wilbur Ferry společně s Bernsteinovou vdovou, za kterou se oženil, a do roku 1974, kdy byly všechny prostředky vyčerpány, rozdělili na levicové projekty 18 milionů dolarů. Ferry předtím pracoval pro Fordovu nadaci. „DJB Foundation“, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/DJB_Foundation (přístup 2. února 2010).

[829] James P. Warburg byl členem představenstva této společnosti. Stanley Kunitz a Howard Haycraft (eds.), Twentieth Century Authors: A Biographical Dictionary of Modern Literature (New York: Wilson, 1942), s. 1047.

[830] Společnost Janss Investment, působící v letech 1895 až 1995, byla významnou developerskou společností. Edward Janss Jr. se v době, kdy působil jako předseda představenstva společnosti Janss Investments, zapojil do protestů proti válce ve Vietnamu. Sam Enriquez, „A Family’s Fortune“, Los Angeles Times, 4. ledna 1987.

[831] Zakladatel společnosti Fabergé Perfumes založil v roce 1959 Nadaci Samuela Rubina. Když [Žid] Rubin v roce 1963 prodal společnost Fabergé za 25 milionů dolarů, část této částky byla použita na založení IPS. Samuel pojmenoval svého syna Reeda po americkém novináři Johnu Reedovi, proslulém svou probolševickou knihou Ten Days That Shook the World. Samuelova dcera

San Francisco Foundation, rodiny Sperryových, zesnulého Jamese P. Warburga a rodiny Warburgových a Field Foundation.“[832]

Je třeba poznamenat, že finanční prostředky poskytl nejen James P. Warburg, ale také „rodina Warburgů“.

Podle [Žida] Sidneyho Blumenthala, který v roce 1986 pro deník Washington Post vedl rozhovory s členy IPS, „se IPS v 60. a 70. letech stalo mostem mezi liberalismem a Novou levicí“.[833] Raskin byl například spojen s projektem „Radical Education Project“ organizace Students for a Democratic Society.[834] Raskin byl také členem „Committee to Defend the Conspiracy“[835], skupiny poskytující právní pomoc, která byla

---

[Židovka] Cora Weissová je jednou z původních členek správní rady IPS a je předsedkyní Nadace Rubina. Její manžel [Žid] Peter byl jedním z prvních předsedů IPS a je pokladníkem Nadace Rubina. Nadace Samuela Rubina i nadále financuje řadu levicových organizací. Cora je rovněž „spolupředsedkyní“ řídícího výboru skupiny Peace and Security Funders Group, kterou v roce 1999 založily nadace spojené s obranným průmyslem; stejně jako George Vickers, ředitel pro mezinárodní operace Sorosova Open Society Institute; a Carl Robichaud, programový manažer pro mezinárodní mír a bezpečnost v Carnegie Corporation of New York. Mezi dárci skupiny Security Funders Group patří nadace Rubin, John D. a Catherine T. MacArthur, Hewlett a Ford a společnost Rockefeller Financial Services. „Our Members“, Peace and Security Group, http://www.peaceandsecurity.org/373/32385.html (přístup 2. února 2010). Cynici by se mohli ptát, jaký druh „míru a bezpečnosti“ tato síť levicových aktivistů a plutokratů vnucuje světu? Základem systému IPS pro světovou spravedlnost a mír jsou Spojené národy.

[832] IPS, Začátek druhého desetiletí, 1963–1973; citováno podle Heritage Foundation, tamtéž.

[833] Sidney Blumenthal, „IPS — Left-Wing thinkers“, Washington Post, 30. července 1986. Tento pochvalný článek od Blumenthala si můžete přečíst na stránkách Transnational Institute: http://74.125.155.132/search?q=cache:X-SHxRkyN9YJ:www.tni.org/archives/media_ips-wp1986 (přístup 31. ledna 2010).

[834] Nadace Heritage, „Institute for Policy Studies“.

[835] Tamtéž.

založena za účelem podpory takzvaných „Chicago Seven“ – revolucionářů Nové levice, mezi nimiž byli [Židé] Abbie Hoffman a Jerry Rubin, kteří podnítili nepokoje na národním sjezdu Demokratické strany v roce 1968. S IPS byli spojeni i další členové SDS, včetně [Žida] Arthura Waskowa, který se k SDS připojil v roce 1963, jak vyplývá z Waskowova dopisu z roku 1967 uveřejněného v publikaci SDS „New Left Notes“.

Členové správní rady IPS v období 1963–1966 byli osobnosti s rozsáhlými kontakty, mezi nimiž byli James P. Warburg; Arthur Larson, bývalý ředitel Americké informační agentury; Gerard Piel, vydavatel časopisu Scientific American; Philip M. Stern, bývalý náměstek ministra zahraničí USA; [Žid] Michael Gellert ze společnosti Burnham & Co.; a řada akademických pracovníků.[836] Mladí revolucionáři z hnutí Nové levice měli spoustu přátel na vlivných místech.

Výše zmíněný zakládající člen správní rady IPS, Michael Gellert, představuje zajímavou případovou studii propojení mezi levicí a velkým byznysem. Gellert, člen správní rady Carnegie Institution of Washington, byl uveden jako „člen představenstva řady společností“:

> Devon Energy Corp., The Harvey Group Inc., Humana Inc., Premier Parks, Regal Cinemas, Seacor Holdings, Inc., Smith Barney Worldwide Securities Ltd. a Smith Barney Worldwide Special Fund NV; je rovněž členem poradního výboru Putnam Trust Co. při The Bank of New York. . . .

[836] Tamtéž.

Je také místopředsedou správní rady New School for Social Research v New Yorku.[837]

V roce 2004 byl Gellert uveden jako „jeden ze dvou komplementářů společnosti Windcrest Partners, investičního partnerství se sídlem v New Yorku… člen představenstva společnosti Dalet Technologies S.A., předseda představenstva společnosti Worldwide Funds, člen představenstva společnosti Legg Mason Funds a člen představenstva několika soukromých společností.“[838] V roce 1990 patřil Gellert k dlouhému seznamu ředitelů, proti nimž stát Kalifornie podal žalobu v souvislosti s rizikovými dluhopisy společností MDC Holdings Inc. a Drexel Burnham Lambert Co., přičemž v druhé z uvedených společností byl Gellert zakládajícím ředitelem.[839]

Gellertovo zapojení do činnosti fabiánské socialistické organizace New School for Social Research v roli místopředsedy je natolik významné, že na této instituci byla zřízena profesura sociologie a politologie pojmenovaná po Michaelu E. Gellertovi.[840]

---

[837] Carnegie Institution of Washington, „Michael Gellert elected to Carnegie Board“, 2. ledna 1996; http://www.carnegieinstitution.org/news_960102.html (nahlédnuto 30. ledna 2010).

[838] Zoominfo, „Mr. Michael E. Gellert“, http://74.125.155.132/search?q=cache:qSpbSX2mR7kJ:www.zoominfo.com/people/Gellert_Michael_526597.aspx (nahlédnuto 30. ledna 2010).

[839] Stew Webb,The Junk Bond Daisy Chain Fraud, Starring Leonard Y. Millman, Larry Mizel, Charlie Keating, Gene Phillips, and the Bush Crime Family, 16. prosince 2004. http://74.125.155.132/search?q=cache:2RpvSLcMObQJ:www.stewwebb.com/Junk%2520Bond%2520Daisy%2520Chain%2520F (přístup 30. ledna 2010).

[840] New School for Social Research, http://74.125.155.132/search?q=cache:Ojb0AEDTNLYJ:www.newschool.edu/NSSR/faculty_soc.aspx (nahlédnuto 30. ledna 2010).

[…] Velké dynastické jmění prostřednictvím svých nadací osvobozených od daní i nadále financuje organizaci IPS, která se sama označuje za radikálně levicovou. Green Tracking Library[841], zdroj založený Ronem Arnoldem, který se specializuje na sledování zdrojů financování levicových a ekologických organizací, uvádí mezi 20 nejvýznamnějšími ze 145 donorů IPS v letech 1999–2001 následující nadace:

Nadace Ford: 95 000 $: 2001; Nadace Turner[842]: $65,000: 2000; Nadace Fannie Mae: 10 000 $: 2000; Nadace Town Creek[843]: $25,000: 2000; Nadace Naomi a Nehemiaha Cohenových: 40 000 $: 2000; Rockefellerova nadace: 200 000 $: 2000; Turnerova nadace: 50 000 $: 1999; Fond bratrů Rockefellerů: 100 000 $: 2000; Fordova nadace: 233 370 $: 2000; Nadace Charlese Stewarta Motta[844]: 138 400 $: 2000;

---

[841] Green Tracking Library, http://www.undueinfluence.com/index.html (nahlédnuto 31. ledna 2010).

[842] Nadace Turner Foundation, kterou založil mediální magnát Ted Turner, zakladatel CNN, Turner Broadcasting a dalších společností, je řízena rodinou Turnerů. Turner je největším vlastníkem pozemků v USA. V roce 1998 založil Nadaci OSN (United Nations Foundation) darem ve výši 1 000 000 000 dolarů.

[843] Společnost Town Creek Foundations byla založena zesnulým [Židem] Edmundem A. Stanleyem Jr., generálním ředitelem společnosti Browne & Co. a členem představenstva Americké burzy cenných papírů.

[844] C. S. Mott založil v roce 1926 Nadaci Mott. Byl jedním z původních společníků společnosti General Motors. Činnost nadace Mott se zaměřuje na Spojené státy, Jižní Afriku, východní Evropu a Rusko. O povaze zájmů nadace Mott v Rusku a ve východní Evropě lze usuzovat z toho, že v roce 2007 poskytla grant vládou založené organizaci National Endowment for Democracy, která ve spolupráci s Open Society Institute George Sorose podporuje takzvané „barevné revoluce“ ve východní Evropě, Střední Asii a jinde. Mezi řediteli NED figurovali takoví „ovládatelé světa“ jako Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski a Paul Wolfowitz. SourceWatch, National Endowment for Democracy, http://www.sourcewatch.org/index.php?title=National_Endowment_for_Democracy (přístup 31. ledna 2010). NED je podrobněji popsán v kapitole jedenácté: „Globální demokratická revoluce“. [Žid] Carl Gershwin je prezidentem NED od roku 1984. Působil také v americké delegaci při OSN a jako výkonný ředitel

Nadace Johna D. a Catherine T. MacArthurových[845]: 50 000 $: 2000; Nadace Eugena a Agnes Meyerových[846]: 50 000 $: 2000; Nadace Nathana Cumminga: 35 000 USD: 1999; Nadace Charlese Stewarta Motta: 170 000 USD: 1999; Nadace Forda: 75 000 USD: 1999.[847] Fond bratrů Rockefellerů poskytl IPS v roce 2008 dva granty v celkové výši 206 000 USD.[848]

V roce 2006 obdržela organizace IPS od Nadace Meyer grant ve výši 15 000 dolarů na projekt „IPS Social Action &

---

organizace Social Democrats USA. Social Democrats vznikli v důsledku rozkolu v Socialistické straně mezi Gershwinovou frakcí a trockisty, kteří následně založili organizaci Democratic Socialists of America. Opět tedy vidíme toto spletité propojení mezi marxisty a oligarchií.

[845] Nadace byla založena v roce 1978 pozůstalými po Johnu MacArthurovi, majiteli pojišťovny Bankers Life and Casualty specializující se na pojištění majetku a významném vlastníkovi nemovitostí v New Yorku a na Floridě. Mezi členy její správní rady patřila jeho první manželka Catherine, syn Roderick a vedoucí pracovníci společnosti Bankers Life and Casualty. Jedním z prezidentů nadace byl Jonathan Fanton, bývalý prezident New School for Social Research.

[846] Nadace Meyer byla založena v roce 1944 [Židem] Eugenem Meyerem, investičním bankéřem, majitelem deníku „Washington Post“ a poradcem F. D. Roosevelta a dalších prezidentů. V představenstvu zasedají [Žid] Edward Bersoff, generální ředitel společnosti ATS Corporation; [Židovka] Barbara J. Krumsiek, generální ředitelka investičního fondu Calvert Group; Barbara Land, generální ředitelka Obchodní komory ve Washingtonu, D.C.; a další. Nadace Meyera, představenstvo, http://www.meyerfoundation.org/about_meyer/board_of_directors/ (přístup 31. ledna 2010). Jak bude uvedeno níže v části věnované feminismu, Meyerova dcera [Židovka] Katharine Grahamová (CFR) se stala vydavatelkou deníku Washington Post po smrti svého manžela Philipa Grahama, který stál v čele „Projektu Mockingbird“ CIA, jehož účelem bylo využívat sdělovací prostředky pro účely CIA.

[847] Green Tracking Library, Institute for Policy Studies, http://74.125.155.132/search?q=cache:JgO2flpGn7EJ:www.undueinfluence.com/ips.htm (nahlédnuto 31. ledna 2010).

[848] Rockefeller Brothers Fund, Grant Database, http://www.rbf.org/grantsdatabase/grantsdatabase_list.htm?page_num=4&from_year=2008&from_month=1&to_year=2008&to_month=12 (nahlédnuto 10. února 2010).

Leadership School for Activists“. Nadace Meyer o tomto programu sponzorovaném organizací IPS uvádí:

> Institut pro politická studia (Institute for Policy Studies) sponzoruje program Škola sociální akce a vedení pro aktivisty (SALSA). Jeho posláním je poskytovat cenově dostupné kurzy komunitním aktivistům a odborníkům z neziskového sektoru ve Washingtonu, D.C. Předchůdce programu SALSA, Washington School, v 80. letech 20. století vyškolil tisíce mladých aktivistů, přičemž se zaměřoval zejména na mezinárodní otázky. Tento program byl zahájen na jaře roku 1994. Každý rok nabízí SALSA více než 700 studentům kurzy zaměřené na rozvíjení dovedností v oblastech organizování, získávání finančních prostředků, řízení neziskových organizací, politických a strategických otázek a strategií prosazování zájmů a poskytuje účastníkům příležitost k vytvoření cenných sítí spolupracovníků.[849]

Jak se dalo očekávat, program SALSA učí levicové „aktivisty“, jak být efektivní.[850]

Produkce studentské revolty

Přední skupinou nové levice, která se tehdy objevila, byli „Studenti za demokratickou společnost“ (Students for a Democratic Society - SDS). Ta vzešla z mládežnického křídla

[849] Meyer Foundation, Recent Grantees, Institute for Policy Studies, http://www.meyerfoundation.org/grantees/recent/ (nahlédnuto 31. ledna 2010).
[850] SALSA, http://www.hotsalsa.org/index.php?InstructorID=164 (nahlédnuto 31. ledna 2010).

organizace League for Industrial Democracy (SLID)[851] financované Rockefellerem.

Podle organizace Political Research Associates, která je sama o sobě významným levicovým think tankem, byla SLID americkou pobočkou mezinárodního socialistického mládežnického hnutí, které dostávalo finanční prostředky od CIA:

> Student League for Industrial Democracy (SLID) při LID byla přidruženým členem Mezinárodního svazu socialistické mládeže, který financovala CIA.[852] Organizace SLID obdržela finanční prostředky na udržování svých mezinárodních kontaktů od Nadace pro mládež a studentské záležitosti, která je jedním z hlavních kanálů pro poskytování finančních prostředků ze strany CIA.[853]

---

[851] „Timeline for the Young Social Democrats“, Mladí sociální demokraté, http://74.125.155.132/search?q=cache:A-JZk738J:www.youngpeoplessocialistleague.org/library/timeline.shtml (nahlédnuto 3. února 2010).

[852] International Union of Socialist Youth (IUSY) je mládežnická organizace Socialistické internacionály, sdružující sociálnědemokratické a labouristické strany z celého světa, včetně Novozélandské labouristické strany. IUSY byl založen v Německu v roce 1919 pod vedením německého bolševika [Žida] Karla Liebknechta a stal se Komunistickou internacionálou mládeže. IUSY byl obnoven v roce 1946. „International Union of Socialist Youth“, Statemaster Encyclopaedia, http://74.125.155.132/search?q=cache:OaAnTsZAgKwJ:www.statemaster.com/encyclopedia/International-Union-of-Socialist-Youth (přístup 3. února 2010).

[853] Political Research Associates, „League for Industrial Democracy“, Right Web, 10. ledna 1989, http://74.125.155.132/search?q=cache:Cv7179ovYrgJ:www.rightweb.irc-online.org/articles/display/ (nahlédnuto 3. února 2010).

[…] Celkový dopad revolty z roku 1968 ve Francii, spolu s dalšími nepokoji v Německu a Itálii[854], vedl k proniknutí ideologie Nové levice do hlavního proudu. Jeden z autorů Wikipedie ve svém nadšeném hodnocení dopadu revolty z roku 1968 píše, že:

> Květen 1968 byl pro demonstranty politickým neúspěchem, měl však obrovský společenský dopad. Ve Francii je považován za přelomový okamžik, kdy došlo k posunu od konzervativního morálního ideálu (náboženství, vlastenectví, úcta k autoritám) směrem k liberálnějšímu morálnímu ideálu (rovnost, sexuální osvobození, lidská práva), který dnes lépe vystihuje francouzskou společnost, byť spíše v teorii než v praxi. Ačkoli k této změně nedošlo výhradně během tohoto jediného měsíce, termín „mai 68“ se používá k označení tohoto obecného posunu v principech, zejména pokud jde o jeho nejidealističtější aspekty.[855]

---

[854] Rudé brigády v Itálii představují zajímavý příklad toho, jak by násilná levice mohla být v rámci dialektické strategie manipulována mocnějšími silami. V roce 1982, v návaznosti na zatčení vůdců Rudých brigád, kteří plánovali masakr v sídle Křesťanskodemokratické strany, který měl být vysílán v televizi, přední italský soudce Ferdinando Imposimato, jenž vedl vyšetřování únosu a vraždy bývalého premiéra Alda Mora Rudými brigádami v roce 1978, prohlásil, že přinejmenším do roku 1978 „izraelské tajné služby infiltrovaly italské subverzivní skupiny“. Uvedl, že na základě přiznání uvězněných partyzánů, kteří se stali policejními informátory, existoval izraelský plán na destabilizaci Itálie. ‚Cílem plánu bylo uvrhnout Itálii do stavu země zmítané občanskou válkou, aby byly Spojené státy nuceny více se spoléhat na Izrael, pokud jde o bezpečnost ve Středomoří,‘ uvedl soudce.“ „Arrest wrecked Brigades’ plan for massacre“, NZPA-Reuter, The Evening Post, 18. ledna 1982.

[855] „May 1968 in France“, Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/May_1968_in_France (nahlédnuto 4. února 2010).

[…] Brzezinski, o němž jsme již dříve podrobně hovořili v souvislosti s dialektikou globalizace[856], označil Novou levici za infantilní a iracionální reakci, zároveň však uznal, že z dialektického hlediska měla Nová levice svou funkci:

> Dlouhodobá historická role militantní Nové levice závisí do značné míry na okolnostech, za nichž nakonec buď zanikne, nebo bude potlačena. Ačkoli je sama o sobě ideologicky neplodná a politicky bezvýznamná, mohla by posloužit jako další podnět k společenské změně a urychlit některé reformy. Pokud se tak stane, i když Nová levice sama zmizí, její role v třetí americké revoluci[857] bude pozitivní; pokud ne, stane se katalyzátorem reakčnější společenské reakce na nová dilemata.[858]

Nadace Forda, Rockefellera a další prosazovaly mnoho z toho, co Brzezinski označil za iracionální a infantilní – včetně psychedelie a marxisticko-freudovské syntézy sexuální revoluce – jako katalyzátor společenské změny. Neexistovala žádná „reakční společenská odezva“, s níž by si establishment nedokázal snadno poradit, stejně jako byl zničen senátor McCarthy a jak byli při svých prezidentských kandidaturách odsunuti na okraj rebelové jako [Žid] Barry Goldwater a George Wallace a v nedávné době Patrick J. Buchanan a Ron Paul. Nadace a CIA podporovaly extremisty, aby jejich vlastní programy vypadaly „umírněně“. Proto je dnes v západních společnostech běžnou součástí života mnoho z toho, co bylo

---

[856] Between Two Ages, supra.

[857] Brzezinski definuje „druhou americkou revoluci“ jako proces proměny Ameriky, který započal občanskou válkou a vyvrcholil Rooseveltovým programem New Deal.

[858] Brzezinski, Between Two Ages, s. 90.

kdysi považováno za morálně odpudivé, jako je rozšířené užívání marihuany, atonální hudba, psychotické umění a potraty. Nová levice 60. a 70. let splnila svůj účel, ale její vedlejší produkt, feminismus, pokračuje, aby naplnil cíl „osvobození“ žen od dětí a rodiny – Frommových „primárních vazeb“ – a aby se staly plně integrovanými ekonomickými nevolníky.

Feminismus

> Globální kapitalismus i marxismus sdílejí přesvědčení, že je mnohem lepší, když jsou ženy na trhu práce než doma. Staří marxisté – Marx, Engels a další – chtěli zničit tradiční rodinu a dostat ženy z domova na trh práce, aby se staly nezávislými na rodině. Globální kapitalisté chtějí totéž. Domnívají se, že ženy, které žijí doma, dostatečně nespotřebovávají ani nevyrábějí. Globální kapitalismus usiluje o to, aby se z každého stal zaměstnanec, z každého pracovník. Je nesmírně výhodné přivést na trh talentované a schopné pracovnice – které jsou v mnoha případech spolehlivější –, aby mohly zvýšit produktivitu a spotřebovávat více zboží.[859] (Patrick J. Buchanan)

Feminismus, který je součástí Nové levice, byl podporován CIA a světovými vládci prostřednictvím jejich nadací. Feminismus útočí na základy rodiny a rodičovství. Jeho cílem je zničit základní společenskou jednotku, kterou většina lidí v tradiční společnosti staví ve své loajalitě nad vše ostatní,

[859] Rozhovor s Buchananem, Right Now!, č. 35, duben–červen 2002, v němž hovoří o své knize The Death of the West (New York: St. Martin’s Press, 2002). Buchanan působil jako poradce tří amerických prezidentů, kandidoval na prezidenta, je autorem sloupků publikovaných v několika médiích a je spoluzakladatelem časopisu The American Conservative.

včetně práce nebo státu. Zničením tradičního pojetí rodiny a rodičovství se kolektivisté snaží nahradit rodinu státem, práci domácností a zajistit, aby děti byly vychovávány v souladu s jejich hodnotami, nikoli s hodnotami svých rodičů.

Nicholas Rockefeller, významný potomek oligarchické dynastie, prohlásil filmovému producentovi [Židovi] Aaronu Russoovi, že „elitní rodiny vytvořily a financovaly hnutí za osvobození žen, aby mohly zdanit druhou polovinu populace a aby děti byly vychovávány jimi ve státních školách, nikoli v kontextu rodinné jednotky.“[860]

Russo poskytl rozhovor Alexi Jonesovi v jeho celostátním rozhlasovém pořadu. Russo byl úspěšným filmovým producentem, který spolupracoval s hvězdami jako [Židovka] Bette Midlerová a Eddie Murphy, a působil také jako vlivný hudební promotér. Nicholas Rockefeller chtěl sponzorovat Russoovo členství v CFR a slíbil mu, že se stane součástí elity v budoucím „odvážném novém světě“. Budeme se ještě podrobněji zabývat tím, co Russoovi sdělil Nicholas Rockefeller. Pro účely této kapitoly však stačí poznamenat, že Nicholas označil feminismus za součást globalistické agendy.

Marxismus a rodina

Kolektivistický přístup k rodině jsme mohli pozorovat již u Platóna a dramaticky jej ztvárnil Huxley. Kolektivisté – ať už kapitalističtí, nebo socialistického ražení – považují rodinu za překážku jak na cestě k naprosté poslušnosti vůči systému, tak

[860] „Rockefeller Predicted ‘Event’ To Trigger War Eleven Months Before 9/11: Hollywood director Russo recalls remarkable ‘forecast’ of coming attack“, Jones Report, http://www.jonesreport.com/articles/281006_rockefeller_911.html (nahlédnuto 5. února 2010).

i za faktor, který ženám brání v dosažení „rovných práv“ jakožto jednotek ve výrobním procesu. Bolševismus ve svých počátcích uplatňoval kolektivistické teorie o rodině ve velkém měřítku.[861]

Marx o rodině napsal:

> Na jakém základě stojí současná rodina, buržoazní rodina? Na kapitálu, na soukromém zisku… Buržoazní rodina zmizí, až zmizí její protějšek, a obě zmizí, až zmizí kapitál… Obviňujete nás snad z toho, že chceme skoncovat s vykořisťováním dětí jejich rodiči? K tomuto zločinu se přiznáváme.[862]

Arcikapitalisté mají svou vlastní dialektiku, která je zrcadlovým obrazem Marxovy dialektiky. Pokud jde o rodinu, globální oligarchové zastávají názor, že rodina nezmizí tehdy, až zmizí kapitál, ale až bude kapitál absolutní. Marxistická politika nahrazování rodičovství státem při výchově dětí se v kapitalistickém Západě prosazuje v podobě jeslí atd., včetně

---

[861] To, že marxisticko-trockistické zničení rodiny bylo za Stalina zvráceno, je něco, co dodnes litují neobolševici, Nová levice a feministky. Watkins, Rueda a Rodriguez uvádějí: „Za Stalina byly ukončeny rané velké naděje na nové způsoby života a lásky. ‚Posílení rodiny‘ se stalo oficiálním úkolem, ‚volná láska‘ byla označena za buržoazní výmysl. Ve snaze vyřešit nedostatek pracovní síly na úkor žen byl zaveden ‚Řád mateřské slávy‘ jako odměna pro matky sedmi a více dětí. V roce 1936 byly přijaty zákony proti potratům a rozvodům a homosexualita byla zakázána.“ Susan Alice Watkinsová, Marisa Ruedaová a Marta Rodriguezová, Feminism for Beginners (New South Wales, Austrálie: Allen & Unwin, 1993). Zatímco tyto feministické ideoložky tvrdí, že se Stalin pokusil vyřešit nedostatek pracovní síly „na úkor žen“ tím, že vyzdvihoval mateřství (konzervativní postoj), Spojené státy – bašta „svobodného světa“ – prosazovaly feminismus s cílem „osvobodit ženy z otroctví mateřství“, aby se mohly plně začlenit do pracovní síly. Který stát tedy prosazoval klasický marxismus?

[862] Karl Marx a Friedrich Engels, The Communist Manifesto (Moscow: Progress Publishers, 1975), s. 68.

jeslí na pracovištích, které jsou zřízeny v komunistickém duchu.

Předstalinistický bolševismus se snažil uvést Marxovy teorie do praxe v Rusku. Alexandra Kollontajová byla první ministryní sociálního zabezpečení SSSR a členkou Ústředního výboru bolševické strany. Byla označována za „historickou osobnost, která přispěla k mezinárodnímu ženskému hnutí“[863], tj. za průkopnici feminismu. Kollontajová začíná svou analýzu rodiny zcela legitimně tím, že poukazuje na to, že v předindustriálních společnostech sloužila rodina jako základní sociální a ekonomická jednotka a že se s nástupem industrialismu proměnila v jednotku ekonomické spotřeby. Jejím – a marxistickým – cílem však není vrátit rodinu do jejího tradičního stavu, ale rodinu odstranit. Marxismus tedy kapitalistickou dialektiku spíše naplňuje, než aby ji zvrátil; marxistický dialektický materialismus, metoda marxistické historické analýzy, totiž považuje kapitalismus za nezbytnou součást historických procesů, z nichž vzejde socialismus a nakonec komunismus. Kollontaiová uvádí:

> . . . Individuální hospodářství, které vychází ze soukromého vlastnictví, je základem buržoazní rodiny.
>
> Komunistické hospodářství ruší rodinu. V období diktatury proletariátu dochází k přechodu k jednotnému výrobnímu plánu a kolektivní společenské spotřebě, přičemž rodina ztrácí svůj význam jako hospodářská jednotka. Vnější ekonomické funkce rodiny mizí a spotřeba již není organizována na základě jednotlivých

[863] Selected Writings of Alexandra Kollantai, překl. a ed. Alix Holt (Londýn: Allison and Busby, 1977), poznámka na zadní straně obálky.

rodin; vzniká síť společných kuchyní a jídelen a výroba, opravy a praní oděvů i další aspekty domácích prací jsou začleněny do národního hospodářství. V období diktatury proletariátu by měla být rodinná ekonomická jednotka z hlediska národního hospodářství uznána nejen za zbytečnou, ale i za škodlivou.[864]

S posilováním komunistických prvků v dělnické republice mizí také ekonomická závislost žen na mužích a role rodiny v péči o „mladší generaci“. Se zavedením povinnosti všech občanů pracovat získává žena v národním hospodářství hodnotu, která je nezávislá na jejím rodinném a manželském stavu. Ekonomické podřízení žen v manželství a rodině je odstraněno a odpovědnost za péči o děti a jejich tělesnou i duchovní výchovu přebírá společenský kolektiv.[865]

Údajné „ekonomické podřízení“ žen v rodině je odstraněno, aby mohly být podřízeny širším ekonomickým procesům, ať už v rámci marxismu, nebo monopolního kapitalismu, který vede ke stejnému výsledku.

Trockij vysvětlil „mocenské vztahy“ v tradiční rodině z marxistického hlediska, když kritizoval návrat stalinistického Ruska k tradičnímu řádu, který zrušil mnoho původních bolševických dekretů zaměřených na zničení rodiny:

---

[864] Alexandra Kollontajová, „Theses on Communist Morality in the Sphere of Marital Relations“, Alix Holt, op. cit. Poprvé publikováno v časopise Kommunistka, č. 12–12, 1921. Článek je k dispozici na adrese: http://www.marxists.org/archive/kollonta/1921/theses-morality.htm (přístup 3. září 2009).
[865] Tamtéž.

> Revoluce vyvinula hrdinské úsilí, aby zničila takzvané „rodinné ohniště“ – tu archaickou, dusnou a stagnující instituci, v níž žena z pracujících tříd vykonává otrockou práci od dětství až do smrti. Místo rodiny jako uzavřeného drobného podniku mělo být podle plánů nahrazeno dokonalým systémem sociální péče a ubytování: porodnicemi, jeslemi, mateřskými školkami, školami, společnými jídelnami, společnými prádelnami, stanicemi první pomoci, nemocnicemi, sanatorii, sportovními organizacemi, kiny atd. Úplné převzetí domácích povinností rodiny institucemi socialistické společnosti, sjednocujícími všechny generace v solidaritě a vzájemné pomoci, mělo přinést ženě, a tím i milujícímu páru, skutečné osvobození od tisíciletých okovů.[866]

Ačkoli se jedná o bolševický pohled na to, jak by se společnost měla stavět k rodině, čtenář je vyzván, aby zvážil, do jaké míry se tento pohled uplatňuje v kapitalistických státech, kde se práce stala hlavním středobodem života a rodina je až na druhém místě; kde děti tráví značnou část času v jeslích a mateřských školách, ať už z vlastní vůle matky, která chce pracovat, nebo z nutnosti dané ekonomickými okolnostmi. […]

Finanční podporovatelé feminismu

Fordova nadace – Za předsednictví Franklina A. Thomase začala Fordova nadace vážně podporovat feminismus. V roce 1986 vydala Fordova nadace zprávu Kathryn Burnsové o svém financování feminismu s názvem „Created Equal: A Report on Ford Foundation Women’s Programs“ (Stvořeni rovni: Zpráva

[866] Lev Trockij, The Revolution Betrayed (Londýn: New Park Publications, 1967), s. 144, „Rodina, mládež a kultura“.

o programech Fordovy nadace pro ženy). Thomas v předmluvě k této zprávě píše:

> V roce 1972 začala Fordova nadace poskytovat granty zaměřené výslovně na posílení práv a příležitostí žen. Během následujících čtrnácti let se tento program vyvinul z několika ojedinělých aktivit ve významný faktor ovlivňující činnost nadace. K dnešnímu dni bylo na iniciativy zaměřené konkrétně na ženy poskytnuto více než 70 milionů dolarů. V souladu s rozložením celkového rozpočtu nadace na granty byly přibližně dvě třetiny této částky věnovány na projekty ve Spojených státech a jedna třetina na projekty v rozvojových zemích.[867]

Burnsová definuje feminismus jako „snahu o nápravu nerovnosti v moci a privilegiích založené na pohlaví…“. Feminismus zasazuje do kontextu industrializace a pojednává o něm jako o součásti ekonomické dialektiky:

> Teprve od poloviny devatenáctého století se však ženy začaly ve velkém počtu a dlouhodobě organizovat za účelem zlepšení svých práv a příležitostí. Ženská hnutí se nejvýrazněji projevila v industrializujících se zemích, kde se role mužů a žen proměnily v důsledku nových pracovních podmínek a s tím souvisejícího růstu měst, šíření sekulárního vzdělávání, zlepšení zdravotní péče a pokroku v oblasti komunikace. Tyto změny představovaly bezprecedentní výzvu pro tradiční vzorce pracovního a

[867] Franklin A. Thomas, „Předmluva“ v publikaci Kathryn Burns, Created Equal: A Report on Ford Foundation Women’s Program (Ford Foundation, 1986), s. 6, Archiv Fordovy nadace, http://www.fordfound.org/archives/item/0164/text/006 (přístup 8. února 2010).

rodinného života a položily základy pro nové vnímání rolí žen a nakonec i mužů.[868]

Burnsová proto tvrdí, že ekonomika předefinovala pohlavní role, a proto musí být i tradiční rodina předefinována v souladu s ekonomickými procesy. Tradice, ať už jde o tradici náboženskou, kulturní, rodinnou či morální, musí být podřízena zájmům výroby a spotřeby. Potrat například není otázkou náboženství, morálky či rodiny, ale ekonomiky.

První reakcí Fordovy nadace na feminismus bylo období, kdy jejím předsedou byl McGeorge Bundy; za jeho vedení se nadace rozhodla zvýšit zastoupení žen ve svých řadách.[869] Je třeba připomenout, že právě za éry Bundyho, zasvěcence lóže č. 322, člena CFR atd., financovala Fordova nadace Novou levici.[870] „Stejně jako se na počátku 70. let 20. století začala přezkoumávat vnitřní personální struktura nadace, tak se přezkoumávalo i poskytování grantů ve prospěch žen…“[871]

> V roce 1972 Bundy jmenoval malou mezirezortní pracovní skupinu pro ženy, která měla prozkoumat možnosti poskytování grantů v oblasti práv a příležitostí žen. . . .
>
> . . . V důsledku toho oddělení pro národní záležitosti a oddělení pro vzdělávání a výzkum vyčlenila pro tento program každý po 1 milionu dolarů z rezervních fondů a pověřila konkrétní programové referenty odpovědností za granty určené ženám.[872]

---

[868] Burns, Created Equal, s. 8.
[869] Tamtéž, „The Foundation’s First Steps“, s. 20.
[870] Viz podkapitola „Vytváření studentské revoluce“ výše.
[871] Burns, Created Equal, s. 20.
[872] Tamtéž, s. 21.

> Nadace v souladu se svou tradicí podpory občanských práv menšin podpořila soudní spory vedené jménem žen prostřednictvím grantů poskytnutých Projektu pro práva žen organizace ACLU, Programu pro zaměstnanost žen z menšin v rámci Fondu pro právní obranu a vzdělávání organizace NAACP, Projektu pro práva chicanek v rámci Mexicko-amerického fondu pro právní obranu a vzdělávání a Vzdělávacímu fondu Ligy žen voliček. Granty byly rovněž poskytnuty dvěma advokátním kancelářím zabývajícím se veřejným zájmem, které se věnují problematice diskriminace na základě pohlaví. . . Další granty pomohly vyškolit studenty práv a právníky v boji proti diskriminaci na základě pohlaví a podpořily první setkání toho, co je dnes významným národním kongresem věnovaným otázkám diskriminace na základě pohlaví pro právníky a studenty práv, a to Národní konference o ženách a právu.
>
> Počáteční podpora Fordovy nadace byla klíčová jak pro soudní spory, tak pro obhajobu práv žen ve Spojených státech. . .[873]

Prioritou nadace v počátečních fázích proto bylo změnit vnímání žen[874] spíše jako pracovnic než jako matek. Brzy na to navázaly další fáze, mezi něž patřily: (1) snaha o rozšíření péče o děti na pracovišti – opatření, které podle Burnsové dočasně zmařil Nixon, a (2) zavedení dnes již všudypřítomných „ženských studií“ na univerzitách.

[873] Burns, Created Equal, str. 22–23.
[874] To, co Burns nazývá „zvyšováním povědomí“, tamtéž, s. 28.

> V roce 1972 nadace zareagovala zavedením programu výzkumných grantů – prvního svého druhu –, jehož cílem bylo podpořit studium rolí a přínosů žen v různých společnostech. Do ukončení programu o čtyři roky později bylo v rámci programu „Faculty Fellowship Program“ a „Doctoral Dissertation Fellowship in Women’s Studies“ uděleno 122 grantů v celkové výši přesahující 1 milion dolarů vysokoškolským pedagogům a postgraduálním studentům (převážně ženám). Tímto způsobem nadace současně zdůraznila význam vědeckého bádání o ženách a pomohla podpořit kariérní rozvoj talentovaných mladých akademiček se zájmem o feministická témata.[875]

Prostředky z nadace byly poskytnuty feministkám na tvorbu materiálů určených k indoktrinaci mladých lidí na středních školách: „Díky grantům nadace mohly organizace Education Development Center a Feminist Press vytvořit sérii filmů a doplňkových textů o pracujících ženách a měnících se genderových rolích, které mají být využívány ve výuce na středních školách.“[876]

Právě díky finančním prostředkům od společnosti Ford v době, kdy Bundy stál v čele, vznikly také feministické sítě na vysokých školách:

> V druhé polovině 70. let se jako významná vzdělávací strategie začala prosazovat výstavba a posilování nových feministických vzdělávacích institucí. V letech 1976 až 1980 pomohla podpora nadace zřídit šest interdisciplinárních center pro výzkum žen, z nichž každé

[875] Tamtéž, str 28-29.
[876] Tamtéž.

> mělo vlastní program založený na konkrétních silných stránkách svých přidružených akademických pracovníků. Výzkumná centra, která jsou flexibilnější než akademické katedry, sdružují jak nezávislé vědce, tak akademické pracovníky s trvalým pracovním poměrem a poskytují příležitosti pro společný výzkum i pro experimenty, jako je například školení vzdělávacích manažerů.[877]
>
> V letech 1972 až 1979 činila celková výše dotací na vzdělávací programy pro ženy více než 13 milionů dolarů. Tato významná iniciativa pomohla nastavit směr budoucích programů pro ženy a vytvořila pevný základ, na němž mohla být vybudována zvláštní dotace.[878]

[…] Z následujícího textu je zřejmé, že pod záminkou „osvobození žen“ od tradičních „primárních vazeb“[879] šlo ve skutečnosti o to začlenit ženy do mezinárodního ekonomického procesu, v němž jsou tradiční kultury vnímány jako anachronické překážky bránící vytvoření jednorozměrného „nového světového řádu“:

> Programy pro ženy, které v rámci Mezinárodní divize vznikly, se zaměřovaly na tři vzájemně související oblasti: zvyšování produktivních schopností žen a zlepšování jejich příležitostí k zaměstnání a získávání příjmů; prosazování rovnosti pohlaví ve vzdělávání; a porozumění kulturním překážkám bránícím sociálnímu a ekonomickému zapojení žen a jejich odstraňování.[880]

---

[877] Burns, Created Equal, s. 29.
[878] Tamtéž.
[879] Erich Fromm, Escape from Freedom.
[880] Tamtéž.

Důraz je kladen na ekonomickou roli žen a na to, jak lze zvýšit jejich „produktivní schopnosti“ na úkor jejich reprodukčních schopností. Jedná se o to, co Burnsová poněkud přehnaně nazývá „začleněním žen do všech úrovní rozvojového procesu…“[881] […]

Zdá se pravděpodobné, že bez financování ze strany CIA a nadací by feminismus zůstal omezen na okrajové marxistické skupiny. Jak vyplývá z výše uvedených zdrojů Fordovy nadace, samotná Fordova nadace nalila miliony dolarů do hnutí [Židovky] Steinemové i do dalších iniciativ. Proč by nejbohatší rodiny světa financovaly ty, kteří prohlašují, že svrhnou kapitalismus? Tyto dynastie nejsou hloupé. Jsou to machiavellističtí manipulátoři, a to již po celé generace. Nefinancují subverzivní síly proto, že by byli dobrosrdeční filantropové, navzdory tomu, jak se tak prezentují.

Rockefellerovi

Aaron Russo uvedl, že mu Nicholas Rockefeller řekl, že Rockefellerovi „vytvořili hnutí za osvobození žen“, aby podkopali instituci rodiny a začlenili ženy do pracovního trhu. Russo dále v rozhovoru s Alexem Jonesem na webu PrisonPlanet.com vysvětlil, že cílem Rockefellerů při prosazování „hnutí za osvobození žen“ bylo nahradit roli rodičů státem.[882] Při zvažování všudypřítomného charakteru

[881] Burns, Created Equal, s. 32.

[882] Russo vyprávěl Alexi Jonesovi, že když se ho jednoho večera při večeři jeho přítel Nicholas Rockefeller zeptal, jaký je podle něj cíl „osvobození žen“, Russo, který byl naivní a měl k feminismu kladný postoj, odpověděl, že podle něj jde o rovná práva pro ženy. Nicholas Rockefeller se zasmál a nazval Russoa „idiotem“, přičemž uvedl, že Rockefellerovi financovali „ženské hnutí“, protože polovina populace (ženy) byla stále mimo daňový systém, a že zničení tradičních rodinných povinností by znamenalo, že děti by pak podléhaly spíše státní kontrole než

Rockefellerova vlivu je důležité mít na paměti, že se tento vliv projevuje v širším spektru oblastí, než jsou pouze podniky přímo spojené s Rockefellerovými. Již jsme například zmínili kariéru dlouholeté prezidentky Fordovy nadace Susan V. Beresfordové, a ačkoli vedla nadaci nesoucí jméno „Ford“, její profesní minulost byla z velké části spjata se zájmy Rockefellerů. Je naivní si myslet, že nadace byly podvráceny a „převzaty“ liberály a „levicovými aktivisty“, kteří využívají kapitalistické peníze k podkopávání kapitalismu. Jak jsme viděli, „subverze“ pochází od těch – včetně „levicových aktivistů“ a „liberálů“ –, jejichž kariéry byly podporovány velkým byznysem, a jak uvedl Quigley, tito lidé jednají v zájmu bankovních dynastií. […]

Globální fond pro ženy (GFW)

Jedná se o největší feministickou nadaci na světě, která financuje feministické organizace po celém světě, i když pouze jako prostředník pro tok finančních prostředků od velkých podniků.[883] Ve výroční zprávě GFW za období 2007–2008 se

---

rodičovské kontrole a mohly by být indoktrinovány namísto toho, aby se jim v rodině vštěpovaly hodnoty. Pokud jde o to, jaký zájem měli bankéři, jako například Rockefellerovi, na rozšiřování daňového systému, Russo v průběhu celého rozhovoru vysvětluje, že veškeré příjmy, které stát vybere prostřednictvím daní, jsou nejprve vkládány do systému Federální rezervní banky v New Yorku a neslouží k financování státní infrastruktury a služeb. Vláda si na své výdaje půjčuje od Federální rezervní banky a dluh splácí včetně úroků prostřednictvím daní. Je třeba připomenout, že architektem zákona o Federální rezervní bance z roku 1913 byl Paul Warburg. Proč měli soukromí bankéři takový zájem na vytvoření Federálního rezervního systému, pokud se jednalo o státní banku? Protože akcionáři této banky jsou soukromé bankéřské rodiny. Proto vždy panovala iluze, že se bude jednat o státní bankovní systém fungující v zájmu lidí a národa, zajišťující měnovou stabilitu, stejně jako ostatní centrální banky po celém světě, které jsou všechny (jak Russo poukazuje) napojeny na Banku pro mezinárodní platby v Ženevě.

[883] http://www.annefirthmurray.org/ (nahlédnuto 11. února 2010).

uvádí, že za posledních dvacet let vybudovala GFW síť ve 167 zemích. Úvodní poznámky zdůrazňují internacionalistický charakter hnutí.[884] Ve zprávě se uvádí:

> Nadace podporují Globální fond pro ženy již od samého počátku. Zakládající předsedkyně Anne Firth Murrayová působila v Hewlettově nadaci a Packardova nadace poskytla Globálnímu fondu jeho první kancelářské prostory. Náš první významný grant od nadace také pocházel od nadace [sic] – Wallace Alexander Gerbode Foundation.[885]

V červnu 2008 uspořádala GFW v New Yorku slavnostní večer, na kterém se vybraly 2 miliony dolarů. Během večera byla zvláštní pocta vzdána společnosti JP Morgan Chase & Co., bankovnímu koncernu Rockefellerů:

> „Celá společnost z toho má prospěch, když ženy mohou plně rozvinout svůj sociální a ekonomický potenciál," uvedl Jamie Dimon, předseda představenstva a generální ředitel společnosti JP Morgan Chase & Co. Již téměř dvě

---

[884] Výroční zpráva GFW za období 2007–2008, s. 10, http://www.globalfundforwomen.org/cms/images/stories/downloads/GFW_2007-8_AR.pdf (přístup 11. února 2010).

[885] Výroční zpráva GFW za období 2007–2008, „Dárci nadace", s. 56. Nadace Gerbode poskytuje finanční prostředky mimo jiné feministickým a pro-potratovým zájmovým skupinám, jako jsou: CARAL Pro-Choice Education Fund (Kalifornie), Catholics for a Free Choice, Center for Reproductive Rights, Choice USA („podpora její činnosti mezi mladými lidmi"), Compassion and Choices, Feminist Majority Foundation („podpora jejího programu zaměřeného na posílení aktivismu za právo na volbu na univerzitních kampusech"), Global Fund for Women, Law Students for Choice, Medical Students for Choice, National Abortion Federation, National Women's Law Center, Physicians for Reproductive Choice and Health. Gerbode Foundation Grants 2007, s. 1–2, http://foundationcenter.org/grantmaker/gerbode/reprorh07.pdf (přístup 11. února 2010).

desetiletí podporuje společnost JP Morgan Chase & Co. organizaci Global Fund for Women v její činnosti zaměřené na posílení postavení žen a dívek po celém světě.[886]

Dimonovy poznámky v souvislosti s tím, jak plutokracie od samého počátku podporovala mezinárodní feminismus, ukazují, že motivy vycházejí z širší globalistické sociální agendy. Až „ženy naplní svůj plný sociální a ekonomický potenciál“, budou plně integrovány do výrobního procesu a „osvobozeny“ od svých mateřských rolí. […]

Feminismus a globalizace

Korporátní elita, která prosazuje globalizaci, investovala značné finanční prostředky do genderových studií, feministických témat a konferencí či organizací zabývajících se rolí žen v globalizované ekonomice. Některé z těchto feministických iniciativ jsou dokonce prezentovány jako protiglobalizační či dokonce „antikapitalistické“, avšak při bližším pohledu na osoby, které se na nich podílejí, a na ty, kdo je financují, se opět ukazuje propojení mezi feminismem a mezinárodní plutokracií. Zde se podíváme na některé konference a organizace zabývající se problematikou žen v kontextu globalizace a jejich propojením s velkým byznysem.

Betty Friedanová a korporátní svět – [Židovky] Betty Friedanová, Bella Abzugová a Gloria Steinemová jsou tři hlavní zakladatelky současného feministického hnutí.[887] Jak

[886] Výroční zpráva GFW za období 2007–2008, „Expanding the Circle of Support“, s. 59.

[887] Tammy Bruce, zkušená feministická aktivistka, která dnes považuje současný feminismus za nástroj totalitních doktrín, uvádí, že Betty Friedanová, o níž tvrdí, že byla „bývalou členkou komunistické strany“, byla nejvlivnější feministickou

jsme viděli, Steinemová zahájila svou kariéru jako agentka CIA a od té doby je financována a podporována korporátní elitou. Skupina WEDO zesnulé Belly Abzugové má úzké vazby na nadaci Ford a další nadace.[888] Zesnulá Betty Friedanová radila podnikatelské elitě, jak začlenit ženy do nové globální ekonomiky.

Friedanové kniha „The Feminine Mystique“[889] měla zásadní vliv na vznik hnutí za osvobození žen v 70. letech; základní myšlenkou knihy bylo, že ženy by měly být plně začleněny do pracovního trhu a že péče o domácnost je

---

vůdkyní, následovanou Steinemovou. Tammy Bruce, The New Thought Police: Inside the Left's Assault on Free Speech & Free Minds (New York: Three Rivers Press, 2003), s. 123.

[888] Bella Abzugová, která byla zvolena do Kongresu a působila v něm v letech 1971–1977, byla spolu se Steinemovou a Friedanovou spoluzakladatelkou organizace National Women's Political Caucus. V roce 1990 spoluzaložila organizaci Women's Environment & Development Organization (WEDO). WEDO se zaměřuje na lobbing na mezinárodních konferencích, zejména těch pořádaných Organizací spojených národů. http://www.wedo.org/ (přístup 12. února 2010). „Předsedkyní představenstva“ WEDO je Srilatha Batliwala, přední indická feministka a hlavní poradkyně projektu Feministické organizace a hnutí v rámci Asociace pro práva žen v rozvoji (AWID), která je také pracovnicí Fordovy nadace a v této funkci sehrála významnou roli při rozvoji Pukaru, think tanku zabývajícího se globalizací a urbanizací. Na seznamu podporovatelů této sítě figuruje i Fordova nadace. http://www.pukar.org.in/networks.htm (přístup 12. února 2010). June Zeitlin, výkonná ředitelka organizace WEDO od roku 1999, působila dříve jako ředitelka programu „Správa věcí veřejných a občanská společnost“, zástupkyně ředitele programu „Práva a sociální spravedlnost“ a ředitelka projektu „Gender a institucionální změny“ ve Fordově nadaci. V letech 2007 až 2009 poskytla Fordova nadace organizaci WEDO částku 710 000 dolarů. AIDA: Accessible Information on Development Activities, http://aida.developmentgateway.org/ (nahlédnuto 12. února 2010). V roce 2008 obdržela organizace WEDO od Rockefeller Brothers Fund částku 150 000 dolarů. http://www.rbf.org/grantsdatabase/grantsdatabase_more.htm?grants_id_list=0,731925 (přístup 12. února 2010).

[889] Betty Friedan, The Feminine Mystique (New York: W. W. Norton & Co., 1963).

„dusivá“. Friedanová v roce 1966 spoluzaložila jednu z předních feministických organizací, Národní organizaci žen (NOW). V nekrologu, který o Friedanové uveřejnil deník The New York Times, byla kniha „The Feminine Mystique“ popsána jako dílo, které „v roce 1963 zapálilo jiskru současného ženského hnutí a v důsledku toho trvale proměnilo sociální strukturu Spojených států i dalších zemí po celém světě. […] V roce 1969 byla zakladatelkou Národní asociace za zrušení zákonů o potratech, dnes známé pod názvem Naral Pro-Choice America.“[890]

[…] Toto „nové paradigma“ spočívá v tom, že feminismus, jemuž se podařilo ve velké části světa podkopat a zesměšnit tradiční rodinné vztahy, nyní vstoupil do další fáze, v níž se zabývá tím, jak lze ženy co nejefektivněji začlenit do globálních ekonomických procesů.

Friedanová spolupředsedá globální konferenci o práci a rodině – V roce 2001 Friedanová pokračovala ve své práci ve prospěch globalizace jako spolupředsedkyně mezinárodní konference konané v Itálii, financované nadacemi Rockefeller a Ford.

Návrhy feministek stručně vyjadřují současnou agendu feministicko-korporátní osy pro globální ekonomiku a otevřeně volají po zničení role mateřství a po kolektivizaci dětí.

[…] Zde máme v kostce shrnutý současný feministický postoj: znehodnocení mateřství za účelem plného začlenění žen do globálního trhu práce. Pokračujme:

---

[890] Margalit Fox, „Betty Friedan, Who Ignited Cause in ‘Feminine Mystique'“, New York Times, 5. února 2006.

Friedanová kritizovala americké ženské hnutí za to, že se soustředilo na právo na potrat na úkor otázek, jako je péče o děti a ekonomické problémy. Účastníci se navíc neshodli na tom, do jaké míry by za péči o děti měli nést odpovědnost zaměstnavatelé a/nebo vláda.

Friedanové skupina zabývající se veřejnou politikou vyzvala k vytvoření nového společenského hnutí zaměřeného na celostátní politiku péče o děti, na zákony, které by z práce na částečný úvazek a dočasné práce učinily reálnou možnost prostřednictvím iniciativ, jako je „rovnost mezd a benefitů mezi zaměstnanci na částečný a plný úvazek“, a na politiku sociálního auditu, která „zajišťuje, že podniky nesou odpovědnost vůči komunitám“.[891]

Dalším krokem, poté co byla zajištěna integrace žen do pracovního procesu, je začlenění předškolních dětí do pracovního procesu v bolševickém stylu, aby porod nenarušoval výrobu a mateřství se stalo zbytečným. Tuto komunizaci kojenců a batolat v kapitalistické ekonomice samozřejmě prosazují tito „radikálové“ a „antikapitalisté“ pod rouškou „práv žen“.

Závěrem

Samozvaná elita, kterou Huxley nazval „světovými vládci“ a kterou Carroll Quigley popsal jako „mezinárodní síť“, se již po generace snaží o vytvoření „světového státu“ (Huxley) nebo toho, co sám David Rockefeller nazývá „světovým řádem“ a co prezident George W. Bush a další, jako například

[891] Geiger: „Cornell-sponsored conference in Italy looks at global work life issues.“

Rothschildův zaměstnanec Linnett, označují jako „nový světový řád“. V běžné řeči se tomu říká „globalizace“, ale málokdy se chápou její širší důsledky, jak jsou zde popsány, zejména ze strany levice, jejíž aktivisté podporují některé aspekty téhož globalizačního procesu: multikulturalismus, feminismus, liberalizaci marihuany, právo na potrat, otevřené hranice a „dobrodružné“ iniciativy ve jménu „demokracie“ a „lidských práv“, jejichž výsledkem je ještě větší kontrola ze strany globální plutokracie.

Levice, včetně komunistů, obecně sloužila jako „užiteční idioti“ mezinárodního kapitálu, jak již před osmdesáti lety poznamenal Spengler, což v naší době empiricky zdokumentoval Antony Sutton a potvrdil Carroll Quigley. Levice, ať už ve své fabiánské, komunistické či nové levicové podobě, byla přivlastněna systémem, proti kterému údajně bojuje. Od rozpadu sovětského bloku se objevila post-Nová levice, která nabývá podoby takzvaných „barevných revolucí“ pod přímou a otevřenou záštitou sítě Sorose a dalších.

Strategie, kterou používá mezinárodní oligarchie, je stejná jako ta, která je obecněji uznávána jako klíčový prvek marxistické doktríny; jde totiž o dialektiku, tedy střet protichůdných sil, který vede k syntéze. Tuto dialektickou metodu si uvědomil Sutton, když se snažil pochopit, proč se zdá, že oligarchie tak často podporuje protichůdné ideologie, vlády a politické směry. Marxističtí dialektici tvrdili, že dějiny směřují k světovému komunismu, který by vzešel z konfliktu kapitalismu a socialismu. Oligarchové na druhé straně zjevně vycházejí z dialektického předpokladu, že výsledkem jejich „řízeného konfliktu“ bude socialisticko-kapitalistická syntéza, kterou bychom mohli nazvat „světovým kolektivistickým

státem“; světový řád, který bude mít komunistickou organizaci, ale bude řízen oligarchy namísto komisařů. Aaron Russo po rozhovoru s Nickem Rockefellerem naznačil, že jde o „prodej socialismu jako kapitalismu“.

V průběhu posledních několika generací patřily mezi „krizové scénáře“, které oligarchové využívali k prosazení svého plánu na vytvoření světového kolektivistického státu, problémy jako válka, hladomor, přelidnění, nerovnost v bohatství mezi takzvaným „Severem“ a „Jihem“ a v dnešní době také „válka proti terorismu“ (neustálý konflikt) a hrozba „globálního oteplování“.

Obecně lze konstatovat, že mnoho z těchto problémů je přímým důsledkem systému dluhového financování, obchodu a ekonomiky, který oligarchové provozují. Nyní se oligarchové prezentují jako ti, kdo řeší problémy, které sami způsobili. Globální „klešťový manévr“ agitace „zdola“ („levice“) a manipulace „shora“ („oligarchové“) dialekticky působí tak, aby posunul těžiště politické gravitace směrem k přijetí, ne-li přímo podpoře, světového státu, který by ukončil krize vytvořené našimi samozvanými „zachránci světa“.

Doporučená literatura

- The Culture of Critique – Kevin MacDonald, 2025
- Biological Leninism – Spandrell, 2017
- America's Cultural Revolution: How the Radical Left Conquered Everything – Christopher F. Rufo, 2023
- Liberalism Unmasked – Richard Houck, 2018
- Fools, Frauds and Firebrands: Thinkers of the New Left – Roger Scruton, 2015
- Die ideologischen Grundlagen des Bolschewismus – Heinrich Härtle, 1944
- Industrial Society and Its Future – Theodore J. Kaczynski, 1995, 2021
- Revolution from Above – Kerry Bolton, 2011
- Main Currents of Marxism: Its Origin, Growth, and Dissolution – Leszek Kołakowski, 1978
- The Strange Death of Marxism – Paul Gottfried, 2005
- Roots of Radicalism: Jews, Christians, and the New Left – Stanley Rothman, S. Robert Lichter, 1982
- Silent Revolution: How the Left Rose to Political Power and Cultural Dominance – Barry Rubin, 2013
- Spiteful Mutants: Evolution, Sexuality, Politics, and Antisociality – Edward Dutton, 2022
- The Dictatorship of Woke Capital: How Political Correctness Captured Big Business – Stephen R. Soukup, 2021
- The Psychotic Left: From Jacobin France to the Occupy Movement – Kerry Bolton, 2013

- The True Believer: Thoughts on the Nature of Mass Movements – Eric Hoffer, 1951, 2011
- The Devil's Pleasure Palace: The Cult of Critical Theory and the Subversion of the West – Michael Walsh, 2015
- To Change All Worlds: Critical Theory from Marx to Marcuse – Carl R. Trueman, 2024
- Wall Street and the Bolshevik Revolution – Antony C. Sutton, 1974, 1981
- Wall Street and the Russian Revolution: 1905–1925 – Richard B. Spence, 2017
- Woke, Inc.: Inside Corporate America's Social Justice Scam – Vivek Ramaswamy, 2021
- Cultural Marxism – Yuri Bezmenov, 1984
- The Perversion of Normality – Kerry Bolton, 2021
- Lethal Politics: Soviet Genocide and Mass Murder Since 1917 – R. J. Rummel, 1990, 1996
- The Black Book of Communism: Crimes, Terror, Repression – Stéphane Courtois et al., 1997, 1999
- Der proletarische Sozialismus – Werner Sombart, 1924
- Vom Widersinn des Marxismus – Richard Kerschagl, 1933